ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ
100

69

ΑΡ. 958

[illegible stamp]

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

Πάθος σὲ ἡφαίστειο

Τὸ ἐρωτικὸ χάδι γι' αὐτὴν ἔχει γίνει πηγὴ ψυχικῆς ὀδύνης.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ τὴ συγκλονίζει. Ὄχι ἀδικαιολόγητα. Ἕνα σκάφος ποὺ κλυδωνίζεται. Ἀναταραχὴ στὴν ψυχή, στὴ σκέψι, στὶς αἰσθήσεις. Ὅλο τὸ εἶναι της φλέγεται. Οἱ φλόγες τὴ ζώνουν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ κολῶνες πάγου στὰ στήθη της. Δὲν εἶναι σταυρόλεξο ποὺ σᾶς προτείνω νὰ λύσετε. Σᾶς ἐξηγῶ ἀμέσως τὴν περίπτωσι. Εὐτυχῶς, τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς δίνει ἡ Πατρινὴ κοπέλλα μὲ τὸ γράμμα της καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκθέτει τὴν περίπτωσί της, εἶναι τόσο σαφῆ, ὥστε νὰ δίνουν καθαρὴ τὴν εἰκόνα τοῦ δράματος.

Ὑπόθεσι τεσσάρων ἐτῶν. Τί ἦταν τότε; Μιὰ κοπέλλα χωρὶς σημασία. Ναρκωμένη μέσα της ἡ γυναίκα. Καμμιὰ δόνησι ἐσωτερική. Οὔτε σκέψι γιὰ ἔρωτα. Σεμνή, ἁγνή, ἄσπιλη, ἀμόλυντη, ἀπονήρευτη. Ἴσως οἱ ἄλλοι, πάνω στὸ σχηματισμό της καθὼς ἦταν, νὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν προσέχουν. Ἡ ἴδια δὲν εἶχε προσέξει τὸν ἑαυτό της, δὲν εἶχε ἐκτιμήσει τὴν ἀξία της.

Ἀλλὰ δὲν ἀργεῖ νὰ σημάνη τὸ ἐγερτήριο στὰ κορίτσια. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Πολὺ πιὸ βραδυκίνητα εἶναι τ' ἀγόρια. Τὸ κορίτσι πλαγιάζει τὸ βράδυ πλάσμα οὐδέτερο καὶ ξυπνᾶ τὸ πρωῒ μὲ τὶς ἀνησυχίες τοῦ θηλυκοῦ. Ροδακινιὲς ποὺ τὴ μιὰ μέρα εἶναι κούτσουρα καὶ τὴν ἐπομένη τὶς βρίσκετε ἀνθισμένες. Ποιὸς ἄνεμος περνᾶ ἀπὸ πάνω τους; Ποιὰ εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ συντελεῖται τὸ θαῦμα;

Γι' αὐτὴν τὸ θαῦμα συμπίπτει μὲ τὴν ἐγκατάστασι μιᾶς κυρίας στὴ γειτονιά της. Λίγα σπίτια πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κοριτσιοῦ. Ἔχει καὶ τὸ γυιό της ἡ καινούργια γειτόνισσα. Δὲν εἶναι κανένα παιδάριο. Νέος, σχεδὸν ἄντρας. Ὡραῖος, εὐπαρουσίαστος, ἑλκυστικός. Ὅταν ἕνα πρωῒ πηγαίνοντας στὸ σχολεῖο, τὸν εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παράθυρό του, ἔνοιωσε τὸ σκίρτημα μέσα της. Στιγμὴ μοιραία. Ἡ στιγμὴ ποὺ γράφει τὴν ἱστορία μιᾶς ζωῆς. Ποιὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὴν κάποια στιγμή του; Ἕνα τυχαῖο περιστατικό, ἕνα τίποτα, ἡ διασταύρωσι δυὸ βλεμμάτων, δημιουργοῦν καταστάσεις καὶ ὁδηγοῦν ἄλλοτε στὴν εὐτυχία καὶ ἄλλοτε στὸν ὄλεθρο. Οὔτε στὸ ἕνα, οὔτε στὸ ἄλλο ὡδηγήθηκε ἀκόμη ἡ νέα. Μεταβατικὴ ἡ περίοδος ποὺ διανύει. Τόσο ὅμως ἀβέβαιη, τόσο τυραννική...

Ἕνα δυὸ περάσματα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ νεόφερτου γείτονα, καὶ τὸ κορίτσι δὲν ἀμφέβαλε πιά: ὁ ἔρωτας. Ἀγαποῦσε ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἤξερε, ἐκεῖνον ποὺ δὲν ὑποψιαζόταν τὴν ὕπαρξί της.

Ἕνας τυπικὸς χαιρετισμὸς ἦταν τὸ ἄπαντο τῶν σχέσεών τους. Σοβαρὸς ἐκεῖνος, πάντα σκεπτικὸς δὲν ἔδειχνε νὰ τῆς δίνη καμμιὰ σημασία. Ρωτῆστε ὅμως καὶ τὴν ἄλλη... Ἀπότομο ξύπνημα τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ πόθου. «Ἔνοιωθα στὸ ἀντίκρυσμά του μιὰ ζάλη, μιὰ νάρκη σ' ὅλο μου τὸ κορμί, ἕνα παράξενο πάθος νὰ μὲ φλογίζη. Ἀνήσυχες οἱ νύχτες μου. Τὸν ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου. Κάτι ὄνειρα τόσο ζωντανά, τόσο συνταρακτικά...».

Ἀπὸ τὴν τρικυμία αὐτὴ κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε τὸ παραμικρό. Ἀκόμη δὲ λιγώτερο ἀπ' ὅλους αὐτὸς ὁ ἴδιος. Πυρπολητὴς χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ποὺ νὰ φανταστῆ ὅτι ἡ νεαρὴ ἐκείνη ποὺ τὴ χαιρετοῦσε μὲ ἀδιαφορία, ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν εἰκόνα του; Μήπως τοῦ ἔκανε τάχα καὶ καμμιὰ νύξι; Οὔτε λέξι παραπάνω ἀπὸ τὸ ψυχρὸ «καλημέρα» της. Κι' αὐτό, μὲ συστολή, μὲ δειλία, μὲ τὸ σύμπλεγμα τῆς κατωτερότητος. Κανένα ἀπὸ τὰ θηλυκὰ δολώματα. Τίποτα γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν προσέξη, νὰ τὴν ἐπισημάνη σὰ θήραμα.

Ἡ ἐκκρεμότητα δὲν παρατάθηκε καὶ πολύ: «Ὁ ἀγαπημένος μου παντρεύτηκε». Σᾶς χρειάζεται κι' ἄλλο πέρα ἀπ' αὐτὴ τὴ φράσι; Ξένη του ἦταν καὶ πρὶν παντρευτῆ. Πάντα ὅμως ὑπῆρχε κάποια σπίθα ἐλπίδας. Τὸ πυκνὸ σκοτάδι τώρα. Ἦταν δὲ καὶ τὸ ἄλλο μαρτύριο: οἱ κοινωνικὲς σχέσεις. Εἶχαν ἀνταλλάξει μερικὲς ἐπισκέψεις οἱ δυὸ γειτονικὲς οἰκογένειες καὶ τώρα, μετὰ τὸ γάμο, πῆγαν νὰ συγχαροῦν τοὺς νεόνυμφους. Ἡ νέα κυρία πῆρε ἀπὸ καλὸ τὴ νεαρὴ ἐπισκέπτρια. Τὴ συμπάθησε καὶ τὴν καλοῦσε συχνὰ στὸ σπίτι της.

Ποὺ νὰ φανταζόταν!... Λείπει τόσο ἡ φαντασία ἀπὸ μερικές... Εὐχαριστημένο στὸ βάθος τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴν εὔνοια αὐτή, προσπαθοῦσε ὅμως ν' ἀποφεύγη τὰ συχνὰ πᾶνε κι' ἔλα. Φοβόταν μήπως προδοθῆ ἀπὸ τὴν ταραχή της. Ταραχὴ ὅταν τὸν ἔβλεπε, ταραχὴ ὅταν σκεπτόταν ὅτι ἀνήκει σὲ ἄλλη.

Ἡ συνέχεια δὲν εἶναι ὅπως τὴν φαντάζεται ὁ ἀναγνώστης. Ὁ νοῦς σας θὰ πῆγε στὸ ἰψενικὸ τρίγωνο. Ἐντελῶς διαφορετικὴ εἶναι ἡ πορεία ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ ἱστορία. Τὸ κορίτσι ἀποφασίζει νὰ κατευθύνη ἀλλοῦ τὰ ἐνδιαφέροντά του. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν περιπέτεια. Ἴσως αὐτὴ νὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ ξεχάση καὶ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀνικανοποιήτου ἔρωτά της. Δὲν ἦταν πιὰ τὸ ἀσχημάτιστο κοριτσόπουλο. Πλήρης καὶ ἐπιθυμητὴ κοπέλλα. Ὁ δρόμος τῆς ἔστελνε τὸ χαιρετισμό του. Χαμόγελα, προσκλήσεις, πολιορκίες. Δὲν εἶχε παρὰ ν' ἁπλώση τὸ χέρι γιὰ νὰ δρέψη τὸν καρπό. Δική της ἡ ἐρωτικὴ χαρά. Χωρὶς συμπλέγματα τώρα, ξέρει ὅτι κανεὶς δὲν πρόκειται ν' ἀποκρούση τὴν προσφορά της. Τὴ φυσική της ὀμορφιὰ τὴν τονώνει μὲ τὴν περιποίησι τοῦ ἑαυτοῦ της. Κομψή, κοκέτα, ἑλκυστική.

Ἀλλὰ —τὸ ὁμολογεῖ— ἡ προσπάθεια δὲν εἶναι γιὰ νὰ προσελκύη τοὺς ἄλλους. Εἶναι γιὰ κεῖνον, γιὰ ν' ἀποσπάση μιὰ ἐρωτικὴ ματιά του. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ «ζῆ». Αὐτὸ ποὺ λένε ζωή. Ἀφήνει τὸν ἕνα καὶ πιάνει τὸν ἄλλον. Κανένας δὲ στερεώνει κοντά της. Τοὺς ἀποπέμπει ὅλους σὰν ὑπηρέτες της· ἢ φεύγουν οἱ ἴδιοι, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὴν ψυχρότητά της.

Ἡ ψυχρότητα, αὐτὸ εἶναι ποὺ τὴν κάνει ν' ἀνησυχῆ. Δοκιμάζοντας τὸν ἑαυτό της μὲ τὰ πειραματόζωα ποὺ διαλέγει, ἔχει διαπιστώσει ὅτι οἱ αἰσθήσεις της ἀδρανοῦν κάθε φορὰ ποὺ δέχεται μιὰ θωπεία. Τὸ ἐρωτικὸ χάδι ἔχει γίνει γι' αὐτὴν πηγὴ ψυχικῆς ὀδύνης, δυσφορίας, ἀηδίας κάποτε. Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε πού, ἁγνὴ κόρη, ἐπήγαινε μὲ τὴ σάκκα στὴ μασχάλη στὸ Γυμνάσιο της. Ὁλοκληρωμένη εἶναι τώρα πιὰ ἡ ζωή της. Πολλὲς οἱ γνωριμίες, πολλοὶ οἱ σύνδεσμοι. Ὄχι δὲ ὅλοι πλατωνικοί. Γιατί νὰ τὸ κρύψη; Ὅταν ζητᾶς ν' ἀποσυμφορηθῆς ἀπὸ ἕνα βάρος, ὀφείλεις νὰ παρουσιάσης τὴν πλήρη εἰκόνα σου. Στὴν εἰκόνα αὐτὴ ἐμφανίζεται σὰν ἕνα κορίτσι ποὺ ἀδίστακτα βαδίζει στὰ ἐρωτικὰ τέρματα. Γιὰ νὰ ξεχάση, λέει τὴν πρώτη ἀγάπη της.

Μάταιες προσπάθειες. Στὸν πρῶτο ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν ἡ καρδιά, ἡ σκέψι, οἱ αἰσθήσεις της. Αὐτὸς ἡ θεότητά της. Ὅσο δὲ περνᾶ ὁ καιρός, τόσο οἱ ἐπιθυμίες της γίνονται πιὸ ἔντονες. Σὰν τὸ κρασὶ ποὺ δυναμώνει μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Οὔτε τὴν ψυχή, οὔτε τὸ σῶμα τῆς θερμαίνουν οἱ ἄλλοι. Ἀνάμεσα τους εἶναι πολλοὶ ποὺ τὴν εἶδαν μὲ ἐπιπολαιότητα· τὴν πλησίασαν γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἐγωϊσμό τους, γιὰ νὰ κάνουν τὸ κομμάτι τους στὸ πλευρὸ τῆς κομψῆς καὶ τῆς ὡραίας. Ἄνθρωποι ποὺ δὲν πολυσυγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν παρουσία της. Εἶναι ὅμως κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀγάπησαν, ποὺ θὰ ἦταν εὐτυχεῖς ἂν τὴν ἔβλεπαν νὰ τοὺς παρακολουθῆ στὸ αἴσθημά τους. Οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ δεύτεροι μπόρεσαν ν' ἀσκήσουν ἀπάνω της τὴν παραμικρὴ ἐπιρροή.

Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει εἶναι, ὁ ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖο δέχεται νὰ ἐρωτοτροπήση, νὰ παρουσιάζη κάποια ὁμοιότητα μὲ τὸν παντρεμένο της. Κάτι ποὺ νὰ τῆς τὸν θυμίζη· κάτι ἀπὸ τὴ φωνή, ἀπὸ τὴν ἔκφρασι, ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν του. Τὸ σωσία του ψάχνει νὰ βρῆ.

Ἀλλὰ καὶ πάλι... Συναντᾶ ἕναν ποὺ παρουσιάζει κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν πρῶτο· τὸν πλησιάζει· ἀναπτύσσει ἐρωτικὲς σχέσεις, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς θὰ σταθῆ ἱκανὸς νὰ τῆς ἐμφυσήση τὴν ἐρωτικὴ πνοὴ καὶ νὰ γίνη ὁ λυτρωτής της. Τοῦ κάκου. Οἱ πάγοι ἐξακολουθοῦν νὰ τὴν περιβάλλουν. Μὲ τὴν ψυχρότητά της ἀπαντᾶ στὴ λάβα τους. Ἡ μορφὴ τοῦ πρώτου παρεμβάλλεται ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ σὲ κάθε νέα κατάκτησί της. Καὶ αἰσθάνεται ψύξι, παγώνει. Μιὰ μόνο ἡ περίπτωσι ποὺ θερμαίνεται: Ὅταν διασταυρωθῆ μὲ τὴν πρώτη καὶ ἀνύποπτη ἀγάπη της. «Ὅλα τότε ἀλλάζουν γύρω μου, γίνομαι κατακόκκινη, τὰ πόδια μου λυγίζουν, τρέμω σύγκορμη... Πέστε μου τί νὰ κάνω;...»

Τί νὰ κάνη; Νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Πάτρα; Θὰ τῆς εἶναι ἄραγε πιὸ εὔκολη ἡ λήθη, ὅταν ἀλλάξη περιβάλλον καὶ παύση νὰ βρίσκεται πιὰ στὴν ἴδια πόλι μ' αὐτόν; Ἕνα πείραμα ἀκόμη στὰ τόσα ποὺ προκλήθηκαν. Ἂς τὸ δοκιμάση. Ἕνα νὰ μὴ δοκιμάση: Τὸ σύνδεσμο μαζί του. Θὰ ἦταν ἡ καταρράκωσί της, ἡ ψυχική της φθορά, ἡ καταστροφὴ καὶ τῶν δυό τους. Τίποτα τὸ χειρότερο ἀπὸ τὴ διπλὴ ζωή. Κυριαρχῶντας πάνω στὸν ἑαυτό της, μπορεῖ νὰ ἐλπίζη ὅτι θὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη ποὺ τὴ βασανίζει σήμερα. Ρίχνοντας ὅμως τορπίλλη σὲ μιὰ συζυγικὴ ἑστία, δὲ λερώνει μόνο ἀνεπανόρθωτα τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ καὶ γίνεται δημιουργὸς τῆς ἰσόβιας δυστυχίας της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΘ — ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1957 — ΑΡΙΘ. 958

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Εἶπε πὼς ἦταν ἄρρωστος γιὰ νὰ μὴν πάη στὸ γραφεῖο καὶ δὲν θέλει αὔριο νὰ φαίνεται ἡλιοκαμένος!

Χωρὶς λόγια.

— Γιὰ νὰ ἐργάζωμαι ἀνενόχλητη, κύριε διευθυντά μου...

Η σκηνὴ σ' ἕνα ἑστιατόριο. Ὁ πελάτης φαίνεται λίγο τσιγκούνης κι' ἔχει ταράξει τὸ γκαρσόνι.

— Λίγο ψητὸ παρακαλῶ. Μὲ λίγα μακαρόνια. Ὕστερα θὰ μοῦ φέρης λίγες πατάτες μὲ λίγο τυρί...

Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ἕνα πιάτο διαμαρτύρεται:

— Τόσο λίγο ἔφερες;

— Μὰ λίγο δὲν ζητήσατε, κύριε;

— Λίγο εἶπα, βέβαια, ἀλλὰ ὄχι τόσο λίγο... Νὰ μοῦ φέρης λίγο κανονικό.

Καὶ τὸ γκαρσόνι μουρμουρίζει:

— Τὸ μόνο ποὺ σοῦ χρειάζεται εἶναι λίγο φιλότιμο!

Ἀλλὰ τέτοιο φαγητὸ δὲν ἔχει ἡ κουζίνα.

★

Στὸν κινηματογράφο. Τὰ φῶτα σβυστὰ καὶ προβάλλεται ἕνα φίλμ σπαρακτικῶς αἰσθηματικό. Σὲ μιὰ στιγμή, λοιπόν, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγὴ ποὺ ἐπικρατεῖ, ἀκούεται ἀπὸ ἕνα σημεῖο τῆς πλατείας ἕνα βροντῶδες φτάρνισμα:

— Ἀφοῦ!

Εὐθὺς ἀμέσως, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πλατείας ἀκούεται μία βροντώδης ἐπίσης φωνή:

— Μὲ τὶς ὑγεῖες σας!

Καὶ ὁ κόσμος ξεσπᾶ σὲ γέλια, ποὺ διπλασιάζονται, ὅταν ἀκούεται καὶ πάλι ὁ φταρνισθεὶς ν' ἀπαντᾶ στὸν εὐγενῆ ἄγνωστο:

— Εὐχαριστῶ!

Ὁμολογουμένως τόση εὐγένεια δὲν παρατηρεῖται συχνὰ στοὺς τόπους τῶν δημοσίων θεαμάτων.

★

Η συνάντησι στὸ δρόμο:

— Τί βλέπω Γιῶργο; Μὲ τὰ πόδια;

— Μὲ τὰ πόδια.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ αὐτοκίνητό σου;

— Χάλασε.

— Πῶς χάλασε; Ἔπαθε τίποτα ἡ μηχανή;

— Ὄχι, ἀλλὰ βρῆκε ἕνα δέντρο μπροστά του ποὺ ἦταν πιὸ γερὸ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης;

— Ψάχνω νὰ βρῶ αὐτοκίνητο γερώτερο ἀπ' τὰ δέντρα...

Καὶ γελᾶ. Πάλι καλά...

Η σκηνὴ στὸ τρόλλεϋ. Καθὼς ἄνοιξε ἡ μπροστινὴ πόρτα γιὰ νὰ κατεβοῦν οἱ ἐπιβάτες, μιὰ γυναικοῦλα τοῦ λαοῦ ὁρμᾶ καὶ μπαίνει.

— Ἔ, κυρά μου, τῆς φωνάζει ὁ ὁδηγός, κατέβα, σὲ παρακαλῶ. Δὲ ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἄνοδος ἀπὸ μπροστά;

Ἡ γυναικοῦλα, ὅμως, ἀγανακτισμένη ἀπ' τὴ πολύωρη ἀναμονὴ φωνάζει:

— Εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν... ἐνδιαφέρουσα καὶ ἔσκασα νὰ περιμένω!

Ὁ ὁδηγὸς φωνάζει:

— Δὲ ξέρω ἐγὼ τί εἶσαι κυρά μου!

— Νὰ πᾶ νὰ μάθης! τοῦ φωνάζει ἡ γυναικούλα.

Κι' ἕνας ἐπιβάτης:

— Ἄστην τὴ καϋμένη, μὴ τυχὸν καὶ ἔχουμε τίποτα πιὸ ἐνδιαφέρον ἐδῶ μέσα.

Κι' ὁ ὁδηγὸς ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὰ χάχανα τοῦ κόσμου.

★

ΣΤΟ σινεμά. Ἡ πλατεία εἶναι φίσκα καὶ οἱ θεαταὶ ποὺ μπαίνουν ἐρευνοῦν πέρα πέρα τοὺς καθημένους γιὰ νὰ δοῦν ποιὸς θὰ σηκωθῆ. Ὅταν σηκώνεται κανείς, ὅπως γίνεται συνήθως, ὁρμοῦν δυὸ τρεῖς κι' ὅποιος προλάβη.

Στὴ προκειμένη περίπτωσι, λοιπόν, μιὰ θέσι ἄδειασε στὸ κέντρο τῆς πλατείας καὶ ξεκινοῦν βιαστικοὶ ἀπ' τὰ δυὸ ἀντίθετα σημεῖα ἕνας κύριος καὶ μιὰ κυρία ἡλικιωμένη γιὰ νὰ προλάβουν τὴ θέσι. Ὁ κύριος, πιὸ σβέλτος καταφέρνει καὶ φτάνει πρῶτος κι' ὅταν φτάνη ἡ κυρία ὁ κύριος ἤδη πρόλαβε καὶ καλοστρώθηκε.

— Κύριε σᾶς παρακαλῶ, ἡ

Σκίτσα τῆς Ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

θέσις αὐτὴ εἶναι δική μου, λέει ἡ ἡλικιωμένη κυρία.

Ἀλλὰ ὁ κύριος ὄχι μονάχα δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ σηκωθῆ ἀλλὰ μᾶλλον χουζουρεύει καλύτερα.

— Τί λέτε, κυρία μου; τῆς ἀπαντᾶ. Ἀφοῦ ἔφτασα πρῶτος καὶ τὴν ἔπιασα.

— Στὸ κάτω-κάτω, ἐπιμένει ἡ κυρία, πρέπει νὰ πάρετε ὑπ' ὄψιν τὴν ἡλικία μου.

Ἀλλὰ ὁ κύριος δὲν ὑποχωρεῖ:

— Καὶ τί σχέσι ἔχει ἡ ἡλικία σας κυρία μου; Μήπως εἶναι λεωφορεῖο ἐδῶ πέρα γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω τὴ θέσι μου;

Ὁπότε ἡ κυρία — ποὺ ἔκοβε ἡ γλωσσίτσα της καλὰ — τὸν κοπάνησε εἰς ἐπήκοον τῶν γύρω θεατῶν.

— Ὄχι κύριε δὲν εἶναι λεωφορεῖο ἀλλὰ οὔτε καὶ... ἱπποδρόμιο γιὰ ἄλογα ἢ γιὰ κάτι χειρότερο ἀκόμα!

Καὶ ὁ κύριος, φυσικά, κατάπιε τὴ γλῶσσα του.

Ε ὑφυέστατος συμπολίτης ἔπαθε μεγάλη νίλα μ' ἕνα λαχεῖο. Ἀφοῦ πλήρωσε 40 δραχμές, μετάνοιωσε καὶ ζήτησε συνεταῖρο. Ὁ συνεταῖρος βρέθηκε ἀμέσως, πλήρωσε τὶς 20 δραχμὲς καὶ ὑπέγραψε τὸ λαχεῖο ὥστε σὲ περίπτωσι ἐπιτυχίας νὰ μοιρασθῆ τὰ κέρδη κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἡ ἱστορία αὐτή, ποὺ τοῦ κατέβασε τὸ κόστος τοῦ λαχείου στὰ μισὰ ἄρεσε στὸν εὐφυᾶ κάτοχο τοῦ λαχείου, ποὺ τὸ μοιράστηκε πάλι μὲ ἄλλους τρεῖς, ποὺ πλήρωσαν ἐκ νέου τὰ μισά. Ἔτσι ἀντὶ σαράντα δραχμῶν, ποὺ ἔδωσε, εἰσέπραξε 80.

Κατὰ σατανικὴ ὅμως, σύμπτωσι, τὸ λαχεῖο κέρδισε δρ. 50.000 καὶ ὁ εὐφυὴς ἐπιχειρηματίας τραβᾶ ἀκόμα τὰ μαλλιά του. Γιατὶ ἀκόμα ψάχνει νὰ βρῆ χρήματα γιὰ νὰ πληρώση τέσσερες φορὲς ἀπὸ 25.000 στοὺς ἡμιτυχερούς!

★

ΚΟΜΨΗ καὶ νόστιμη δεσποινὶς στὸ λεωφορεῖο ρωτᾶ ἕναν ὥριμο κύριο, νεάζοντα:

— Παρντόν. Θὰ κατεβῆτε, κύριε;

Κι' ἐκεῖνος εὔθυμα:

— Γιατί; Θέλετε νὰ κατεβοῦμε... παρέα;

Ἀλλὰ ἡ κομψὴ καὶ νόστιμη δεσποινὶς περιορίζεται νὰ μειδιάση ἐλαφρῶς καὶ κατεβαίνει ἄνευ παρέας.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Ἀναφέρεται ἁρμοδίως καὶ καθίσταται γνωστόν, σχετικῶς μὲ τὶς μειώσεις τῶν φοροσυντελεστῶν, ὅτι, ναὶ μὲν ἐνεκρίθη κάποια μείωσις, ἀλλὰ θὰ ἰσχύση γιὰ τὸν χρόνο ποὺ διαβαίνει καὶ κυλᾶ!

★

Ἔτσι ὁ κόσμος ποὺ ἔζουσε μὲ λαχτάρες καὶ μ' ἐλπίδες,
ὅτι κάπως θὰ γλυτώση τῶν ἐφόρων τὶς... τσιμπίδες
κιτρινίζει ἀνυπερθέτως
σὰν ἀκούη... «τρέχον ἔτος»
γιατὶ τὸ φορακυνῆγι θὰ τὸν κάνη, δυστυχῶς,
καὶ τὸν τρέχοντα τὸν χρόνο νἆναι... τρέχων συνεχῶς!

Γ. Θ—ς

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡ...
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζώρα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36033

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

Ο «ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ» ΤΗΣ

— Δὲν πεινᾶτε, κύριε Ὀλιντέ;

— Ὄχι.

— Θέλετε νὰ σᾶς φέρω τὸ φροῦτο σας;

— Εὐχαριστῶ.

Ἡ ἀδύνατη καὶ ἄσχημη σερβιτόρα τοῦ μικροῦ ρεστωρὰν ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ νέο... Μὰ τὴ ζητοῦσαν τώρα οἱ ἄλλοι πελάτες, κι' ἀναγκάστηκε νὰ τρέξη γιὰ νὰ τοὺς σερβίρη. Ὡστόσο, γύριζε κάθε τόσο καὶ κύτταζε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ Πιὲρ Ὀλιντέ.

— Ἔ, Μαρία, κάνε γρήγορα! τῆς φώναζε ὁ καταστηματάρχης ἀπότομα.

Κι' ἡ Μαρία ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὲ τὰ χέρια της φορτωμένα διαρκῶς, ἔπαιρνε παραγγελίες, σερβίριζε, ἔκανε τοὺς λογαριασμούς, κουβαλοῦσε κι' ἄλλα πιάτα... χωρὶς νὰ πάψη νὰ κυττάζη ἀπὸ μακρυὰ τὸν Πιέρ.

Περνῶντας δίπλα του, κάποια στιγμή, σταμάτησε λίγο καὶ τοῦ εἶπε δειλά:

— Κύριε Ὀλιντέ...

— Τί συμβαίνει;

—Εἶστε ἄρρωστος. Πηγαίνετε νὰ πλαγιάσετε.

Ὁ νέος μόρφασε σαρκαστικὰ κι' ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση μὲ τραχύτητα. Βλέποντας ὅμως μιὰ ἔκφρασι ἱκεσίας στὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας, ψιθύρισε:

— Ἔχετε δίκηο... Πηγαίνω...

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ βγῆκε, τρεκλίζοντας λίγο, ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ βάθους, γιὰ ν' ἀνεβῆ στὸ πέμπτο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου. Σταμάτησε δέκα φορὲς στὴ σκάλα γιὰ ν' ἀνασάνη. Τέλος, ἄνοιξε τὴν πόρτα του κι' ἔπεσε ντυμένος στὸ κρεβάτι.

Ναί, ἦταν ἄρρωστος ἀπὸ καιρό. Τώρα τελευταῖα μάλιστα, ἡ κατάστασί του εἶχε χειροτερέψει.

Δὲν εἶχε δουλειά, οὔτε οἰκογένεια, οὔτε λεφτά. Χρωστοῦσε ἀρκετὰ στὸν ξενοδόχο, κι' ὅμως αὐτὸς — πρᾶγμα ἀπίστευτο! — δὲν τοῦ τἆχε ζητήσει ποτέ...

Στὸ ἰσόγειο, ἡ Μαρία ἐξακολουθοῦσε τὴ δουλειά της, ἀφηρημένα ὅμως.

— Μὰ τί ἔχεις πάθει ἀπόψε; τῆς φώναξε ὁ ἀφεντικός της. Τὰ κάνεις ὅλα θάλασσα!

Πραγματικά, ἔμπλεκε τὶς παραγγελίες, ἔκανε λάθος στοὺς λογαριασμούς... Ἡ σκέψι της ἔτρεχε στὸ δωμάτιο τοῦ Πιέρ. Προτιμοῦσε ὅμως νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ φανερώση τὸ μυστικό της.

Ἀγαποῦσε ἁγνὰ καὶ μὲ πάθος τὸν Πιέρ. Ἤξερε γι' αὐτὸν μόνο ὅτι ἦταν σκιτσογράφος. Εἶχε δῆ μερικὰ σκίτσα του, στὴν κάμαρά του.

Ἐκεῖνος δὲν τὴν πρόσεχε καθόλου. Αὐτὴ ὅμως τὸν θεωροῦσε σὰν παιδί της, ἐραστή της καὶ πατέρα της συγχρόνως, γιατὶ ἦταν ἀδύνατος, ὡραῖος καὶ ἔξυπνος...

Μόλις τελείωσε τὴ δουλειά της, ἀνέβηκε στὸ πέμπτο πάτωμα. Ἀφουγκράστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Πιέρ. Ὕστερα μπῆκε, ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς. Ὁ νέος ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι.

— Ἄ, ἐσὺ εἶσαι, Μαρία; τῆς εἶπε κουρασμένα.

— Μάλιστα, κύριε Ὀλιντέ, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, γονατίζοντας δίπλα του.

— Πές μου, πόσες τοῦ μηνὸς ἔχομε σήμερα;

— Τριάντα.

— Δέ... δὲ νομίζεις πὼς θὰ μὲ διώξη ὁ ξενοδόχος;

— Μπᾶ, ὄχι! Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Θὰ περιμένη νὰ βρῆτε δουλειά.

— Δουλειά;... ψιθύρισε ὁ ἄρρωστος, χαμογελῶντας ἐλαφρά. Ὤ, δὲ θὰ ξαναεργαστῶ ποτὲ πιά!

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό, κύριε Ὀλιντέ; διαμαρτυρήθηκε ἡ καμαριέρα.

— Τὸ λέω γιατὶ τὸ ξέρω...

★

Ἡ Μαρία ἔρραβε μηχανικά, καθισμένη στὸ κρεβάτι της, μὲ τὴ σκέψι της ἀλλοῦ. Ἔφερνε στὴ μνήμη της τὴ ζωὴ ποὖχε περάσει, δίχως φιλία, δίχως ἐρωτικὲς χαρές, μόνο μὲ τὴ δουλειὰ καὶ μὲ τὴν οἰκονομία...

Εἶχε καταφέρει ἔτσι νὰ μαζέψη ἕνα ποσόν, καὶ τώρα εἶχε βρῆ τὸν τρόπο νὰ τὸ μεταχειριστῆ.

Ἀπὸ 3 μῆνες τώρα — ἀπὸ τότε δηλαδὴ ποὺ ἦταν ἄνεργος ὁ Πιὲρ Ὀλιντὲ — πλήρωνε αὐτὴ γιὰ κεῖνον, τὴν ἡμέρα τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ μηνιαίου λογαριασμοῦ του. Ὁ ταχυδρόμος εἶχε φέρει τρεῖς φορὲς στὸν ξενοδόχο ἕνα συστημένο γράμμα, μὲ τὰ λεφτὰ καὶ μ' ἕνα λιγόλογο σημείωμα:

«Γιὰ λογαριασμὸ τοῦ κ. Ὀλιντέ. Κάποιος φίλος του».

Ἐπίσης ἡ Μαρία εἶχε φέρει δυὸ φορὲς γιατρὸ γιὰ τὸν ἄρρωστο, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε ἐξ ἀρχῆς πὼς ἦταν ὁριστικὰ καταδικασμένος

... Κι' ἀλήθεια, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς νύχτες, ὁ Πιὲρ ξεψύχησε!

Ἡ Μαρία δὲν ἔχυσε οὔτ' ἕνα δάκρυ. Ὁ κλειστὸς χαρακτήρας της εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ἐρμητικός, ἀπ' τὴν ταπεινὴ καὶ ἄχρωμη ζωὴ ποὺ εἶχε περάσει... Φίλησε μόνο τὸ νεκρὸ στὸ μέτωπο καὶ περίμενε ὕστερα νὰ ξυπνήση ὁ ἀφεντικός της.

— Οὔφ, μπελάδες! εἶπε ἐκεῖνος, ὅταν τὄμαθε. Θἆταν καλύτερο νὰ τὸν εἴχαμε στείλει στὸ νοσοκομεῖο... Ποιὸς θ' ἀναλάβη τώρα τὶς φασαρίες καὶ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας;

— Ἐγώ, δήλωσε ἡ Μαρία. Ἦταν ἀρραβωνιαστικός μου!

Ὁ ξενοδόχος πῆγε νὰ σκάση στὰ γέλια. Μὰ ὅταν κύτταξε στὰ μάτια τὴ Μαρία, τὸ ὕφος της τοῦ φάνηκε τόσο θλιμμένο κι' ἐπίσημο, ὥστε σώπασε...

Ἡ καμαριέρα φρόντισε μόνη της γιὰ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς κηδείας. Διάλεξε τὰ λουλούδια καὶ συνώδεψε τὸ φέρετρο ὡς τὸ νεκροταφεῖο.

...Τώρα ἔχει πιὰ ἕνα σκοπό! Μὲ τὶς ὑπόλοιπες οἰκονομίες της, ἀγόρασε ἕνα τάφο, γιὰ ν' ἀναπαυθῆ γιὰ πάντα ὁ ἀγαπημένος της.

Κι' ὅταν ἡ δουλειά της τῆς ἀφίνει λίγες ἐλεύθερες ὧρες πηγαίνει στὸ νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ μουρμουρίση λόγια ἀκατάληπτα πάνω ἀπ' τὸ μνῆμα του, νὰ ξεσκονίση τὴν πλάκα του, νὰ ποτίση τὰ λουλούδια...

Δὲν εἶναι πιὰ μόνη στὴ ζωὴ ἡ Μαρία. Ἔχει κάποιον, γιὰ νὰ μιλάη μαζί του...

Φ. ΜΟΝΤΡΟΖ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρὸκ — ἔντ — ρὸλ

Ἐπιθυμῶν νὰ σχετισθῶ μετὰ διδὸς μονδέρνου
κομψεπικόμψου, τοιγαροῦν καὶ λίαν πολυφέρνου
ἐσκέφθην νὰ συγχρονισθῶ, περὶ πολλοῦ, ἐν πρώτοις
ἵνα μονδέρνος καταστῶ Δὸν Ζουανεὺς ἱππότης.
Ἐφ' ᾧ τὸν θεῖον μύστακα ἐν ἀκαρεῖ ξυρίσας
κι' εἰς τὴν μονδερνοποίησιν σαφῶς ὑπολογίσας
ἐφόρεσον στενοειδές, ἐν πρώτοις, πανδαλόνιον
προσέτι δὲ πρὸς δόξαν μου ἀνείπωτον κι' αἰώνιον
περικνημίδας ἔβαλον μονδερνικῶν σχεδίων
κι' ὑποκαμίσαν παρδαλὴν μετὰ μπιχλιμπιδίων.
Καὶ οὕτω γόης ἀκραιφνὴς κατάμεστος ἐλπίδος
κι' ἐπιθυμῶν συσχέτισιν μετὰ μονδέρνου δίδος
εἰς τὰς ὁδοὺς ἐπέδραμον κραυγάζων καὶ «ὀλέ!»
ἐνῶ τὰ πλήθη — ἄκουσον! — μ' ἐφώναζον Λελέ!
Πλὴν οὐδαμῶς ἀπώλεσον ἐν τούτοις τὴν ἐλπίδα
κι' ἰδὼν μονδέρναν, ἔξοχον κι' εὐάερον Ἀτθίδα
ἐν τάχει τὴν ἐκάλεσον καὶ εὐθαρσῶς, παρόλ!
ἵνα ὁμοῦ χορεύσωμεν ἐξάλλως «ροκ-ἔντ-ρόλ».
Καὶ ἀρνηθείσης τῆς διδὸς καὶ πάρα
(πάντα σχόλιον
ἠρξάμην μόνος τὸν χορὸν εἰς ἦχον
(«ρὸκ ἔντ ρόλειον»)
μετὰ δεινοῦ τινάγματος ἑκάστης μου
(ἀρίδος
κι' ὑπὸ τὴν χειροκρότησιν τῆς γύρω-
(θεν... μαρίδος.
Γόης τουτέστιν γέγονα καὶ ρὸκ-ἔντ-ρο-
(λικῶς
κι' ὦ παῖδες, μ' ἀπεθέωσεν τὸ πλῆθος
(γενικῶς
κι' ἰδοὺ ἡ τοῦ θριάμβου μου σφραγὶς ἡ
(ἄλλως τάπα:
ἡ καρπαζέα σύννεφο καὶ καταιγὶς ἡ...
(φάπα!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτὰζ

✪ Ἡ Σοφία Βέμπο φεύγει ὁριστικά, μετὰ τὸ Πάσχα, γιὰ ἕνα μῆνα μόνο, γιὰ τὴν Αὐστραλία.

— Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ ἐλήφθη πολὺ ξαφνικὰ κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ ἔλαβε στὸ σπίτι της κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τό... Σίδνεϋ!

— Τὸ περίεργο εἶναι, ὅτι, στὴν ἀρχή, δὲ μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ πιστέψη ὅτι τὴ ζητοῦν ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, καὶ ἔκλεισε τὸ ἀκουστικό!...

— Μόνο δὲ ὅταν ἄκουσε γιὰ δεύτερη φορὰ ποὺ τὴν κάλεσαν, τὴ φωνὴ τοῦ Γούναρη στὸ ἀκουστικό, ὁ ὁποῖος ἦταν μαζὶ μὲ τὸν πρόεδρο τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, τὸ πίστεψε.

✪ Στὴν Αὐστραλία ἐπίσης εἶναι πιθανὸν νὰ φύγη ἀργότερα καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἑορτασμὸ τῆς 40ετηρίδος του, ποὺ θὰ γίνη στὶς 29 Ἀπριλίου, στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», καὶ ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Πέτρος Κυριακός.

✪ Ἡ Ἔλλη Λαμπέτη, παρ' ὅ,τι ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ παίζη τὴ «Ζιζή», δὲν ἀφίνει πιὰ «ἀφέλειες» στὰ μαλλιά της. Ἀφορμὴ εἶναι τὸ ὅτι πρόκειται νὰ ὑποδυθῆ τὴν «Ἰφιγένεια» στὸ ὁμώνυμο φίλμ, ποὺ θὰ γυρισθῆ στὴν Ἑλλάδα, τὸ Μάϊο. Καί, φυσικά, πρέπει νὰ ἔχη μακρυὰ μαλλιά.

✪ Ἡ Ἄννα Λώρη, ποὺ θὰ παρουσιάση ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι δικό της θίασο πρόζας στὴν Καλλιθέα, θὰ κάνη ἔναρξι μὲ μιὰ καινούργια κωμῳδία τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη «Ἡ κυρία ἔχει νεῦρα».

— Ἡ κωμῳδία αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ παιχτῆ ἀπὸ τὴν κ. Κατερίνα, ἡ ὁποία μάλιστα εἶχε ἀρχίσει καὶ δοκιμές.

— Τελικὰ ὅμως ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέα, γιατὶ ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου εἶναι μία πάρα πολὺ νευρικὴ κυρία, τὴν ὁποία δὲ μποροῦσε νά... ὑποφέρη ἡ κ. Κατερίνα, παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ κατέβαλε.

✪ Ὁ θίασος Σταυρίδη - Θεοφανίδη θὰ παίξη τὸ καλοκαῖρι στὰ «Ὀλύμπια» τοῦ Πειραιῶς. Στὸ μεταξύ, γιὰ λίγο διάστημα, θὰ κάνη μιὰ μικρὴ τουρνὲ στὶς ἐπαρχίες.

✪ Οἱ ἀδελφὲς Καλουτᾶ συνεχίζουν μὲ μεγάλη πάντοτε ἐπιτυχία τὴν περιοδεία τους στὴν Ἀφρική. Στὸ Ναϊρόμπι, ὅπου ἔδωσαν τρία ρεσιτὰλ μὲ μεγάλη κοσμοσυρροή, παρεκλήθησαν νὰ δώσουν καὶ τέταρτο, μὲ πρόγραμμα ἀποκλειστικὰ γιὰ ξένους.

✪ Μεγάλη ἐπιτυχία εἶχε, ἐξ ἄλλου, στὸ Κογκὸ ἡ Κούλα Νικολαΐδου, ποὺ περιοδεύει ἐπίσης στὴν Ἀφρική.

— Στὸ Στάνλεϋβιλ, ὅπου ἔδωσε τὴν ἀποχαιρετιστήριο παράστασι, βγῆκαν σὲ δημοπρασία ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς της, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ διαλείμματος, τὰ σκουλαρίκια της!

✪ Ἡ μαύρη τραγουδίστρια Νάνσυ Χολογουαίη, ποὺ βρίσκεται ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα, ἔχει μιὰ πολὺ περίεργη σταδιοδρομία.

— Ἄρχισε στὴν πατρίδα της, τὸ Ὀχάϊο, σὰν χορεύτρια καὶ μ' ἕνα μεγάλο μπαλλέτο, ἔφθασε πρὶν τρία χρόνια στὸ Παρίσι, ὅπου τῆς ἔδωσαν τὴν ἰδέα νὰ γίνη τραγουδίστρια, ἀφοῦ εἶχε πολὺ ὡραία φωνή.

— Ἡ Νάνσυ, ποὺ ἦταν τοποθετημένη πάντοτε στὴ δεύτερη σειρὰ τοῦ μπαλλέτου καὶ δὲ μποροῦσε νὰ φανῆ ποτέ, πῆρε τὴν ἀπόφασι κι' ἐγκατέλειψε τὸ χορό. Ντεμπουτάρησε δὲ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὡς τραγουδίστρια στὸ παρισινὸ κέντρο «Φλαμίγκο», ὅπου ἐσημείωσε ἀμέσως μεγάλη ἐπιτυχία.

✪ Γιὰ τὸν Ἀρία, τὸν συμπαθῆ κονφερανσιέ, ποὺ εἶναι πολὺ ἄρρωστος στὴ «Σωτηρία», ἑτοιμάζεται μιὰ μεγάλη παράστασι, μὲ τὴν πρωτοβουλία τῆς Σοφίας Βέμπο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Μυστήριοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι!

Σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ μὴ ξέρετε ἕναν ἄνθρωπο παρὰ μονάχα στὴ φάτσα, νὰ μὴ σᾶς ἔχη κάνει τίποτα, ποτέ, νὰ μὴν ἔχετε καμμιὰ διαφορὰ μαζί του, ν' ἀγνοῆτε ὡς καὶ τ' ὄνομά του ἀκόμα κι' ὅμως νὰ τὸν μισῆτε; Ἐμένα μοῦ ἔτυχε καὶ τὸ πιὸ νόστιμο ἀκόμα εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — ἄγνωστός μου πέρα πέρα — ἔνοιωθα ὅτι εἶχε τὴν ἴδια ἀντιπάθεια γιὰ μένα ποὺ σιγὰ σιγά, μὲ τὸν καιρό, εἶχε ἐξελιχτῆ σχεδὸν σὲ μῖσος!

Ἦταν μιὰ πολὺ περίεργη ἱστορία αὐτὴ καὶ δὲ θυμᾶμαι ποῦθε εἶχε τὴν ἀρχή της. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ βεβαιώσω εἶναι τοῦτο. Ὅτι, μόλις τὸν ἔβλεπα τοῦτον τὸν χριστιανό, ἀρρώσταινα καὶ γύριζα τὸ πρόσωπό μου ἀλλοῦ. Τέτοια ἀντιπάθεια μοῦ προκαλοῦσε! Καὶ νὰ πῶ πὼς εἶχε καμμιὰ φάτσα στριμένη ἀπὸ κεῖνες ποὺ προδιαθέτουν ἄσχημα; Καθόλου. Ἦταν ἕνας τύπος πολὺ μαζεμένος, πάντα καλοντυμένος, πάντα φρεσκοσιδερωμένος καὶ καλοξυρισμένος — φάτσα στρογγυλή, χωρίστρα ἄψογη, τσάκισι στὴν τρίχα καὶ φοροῦσε διαρκῶς γιακᾶ κολλαρισμένο κι' ἕνα δαχτυλίδι μὲ μεγάλη πέτρα στὸ μικρό του δάχτυλο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πήγαινε πάντα μὲ τὸ κεφάλι κολλημένο μέσα στὸ γιακᾶ, λίγο μονοκόματος σὰν νὰ ἦταν ὁλόκληρος κολλαρισμένος. Αὐτό, ὅμως, ἂν τὸ ἔκρινε κανένας λογικά, δὲν ἦταν λόγος νὰ τὸν ἀντιπαθήση κανεὶς θανάσιμα, ὅπως —κατὰ τρόπο μυστήριο καὶ ἀνεξήγητο— συνέβαινε μὲ μένα. Ποῦ τὸν ἤξερα; Πουθενά! Τὸν ἔβλεπα μονάχα ποῦ καὶ ποῦ στὸ δρόμο, τὸν εἶχα μαρκάρει καὶ μόλις διασταυρωνόμαστε γύριζα τὸ κεφάλι μου μὲ ἀηδία. Τὴν ἴδια, ὅμως, ἀηδία φαίνεται ὅτι ἔνοιωθε καὶ κεῖνος γιὰ μένα, γιατὶ πολὺ συχνὰ μόλις μ' ἀντίκρυζε προλάβαινε καὶ γύριζε ἐκεῖνος τὸ κεφάλι του μὲ τρόπο τόσο περιφρονητικό, ὥστε γινόμουν θηρίο κι' ἔτριζα τὰ δόντια:

— Ἄ, τὸν ἄτιμο! μουρμούριζα ἀφρίζοντας. Πρόλαβε καὶ μοῦ τὴν ἔσκασε!

Ὅταν, ὅμως, προλάβαινα κι' ἔστριβα πρῶτος τὸ κεφάλι μου, τὸν ἔνοιωθα νὰ βράζη κι' ἐκεῖνος ἀπὸ μῖσος καὶ ἤμουν σίγουρος ὅτι μουρμούριζε:

— Ἄ, τὸν ἄτιμο! Πρόλαβε καὶ μοῦ τὴν ἔσκασε!

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ γινήκαμε ἐχθροὶ κι' ὄχι μονάχα αὐτό, παρὰ φροντίζαμε νὰ δείχνουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὰ αἰσθήματά μας. Ποιός ἦταν; Δὲν τὸν ἤξερα. Ποιός ἤμουν; Δὲ μὲ ἤξερε. Τὸ μόνο ποὺ ξέραμε ἐγὼ καὶ ὁ ἐχθρός μου ἦσαν οἱ φάτσες μας ποὺ ἡ μιὰ ἐνέπνεε αὐτὴ τὴν περίεργη καὶ ἀνεξήγητη ἀντιπάθεια στὴν ἄλλη.

Οἱ συναντήσεις μας, ὅπως εἶπα, ἦσαν φευγαλέες καὶ γινόντουσαν κυρίως στὸ δρόμο. Κάμποσες φορές, ὅμως, ἔτυχε νὰ συναντηθοῦμε καὶ σὲ δημόσια κέντρα ἢ θεάματα, ὅπως, ἔξαφνα, μιὰ φορὰ στὸ θέατρο, ὅπου συνέβη καὶ καθίσουμε σὲ θέσεις κοντινές. Μόλις τὸν εἶδα νὰ μπαίνη καμαρωτὸς καμαρωτός, ἔχασα τὸ κέφι μου.

— Τί ἔχεις; μὲ ρώτησε ἡ γυναίκα μου.

— Τίποτα, εἶπα κι' ἔτριξα τὰ δόντια.

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος σίγουρα ἔχασε τὸ κέφι του, γιατὶ τὸν εἶδα νὰ ξυνίζη τὰ ἄνοστα μοῦτρα του μόλις μ' ἀντίκρυσε. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως, παρ' ὅλον ὅτι προσπαθοῦσα μ' ἐπιμονὴ ν' ἀποφύγω νὰ τὸν κυττάζω, τὰ μάτια μου ὅλο πέφταν ἀπάνω του καὶ γινόμουν θηρίο μόλις ἔβλεπα ὅτι κι' ἐκεῖνος μὲ κυττοῦσε. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος γινόταν θηρίο, μόλις διασταυρωνόντουσαν τὰ βλέμματά μας κι' ἔστριβε ἐπιδεικτικὰ καὶ περιφρονητικά, ὁλόκληρο τὸ κορμί του πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Τὸ ἴδιο ἔκανα κι' ἐγώ, ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, ξεχνιόμαστε καὶ πάλι ἀλληλοκυτταζόμαστε μὲ ἀηδία καὶ δόστου φτοῦ κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ ἴδια!

Κάποτε πάλι συναντηθήκαμε στὸ τράμ. Εἶχε ἀδειάσει μιὰ θέσι καὶ προχωρήσαμε κι' οἱ δυό μας νὰ τὴν πιάσουμε ἀλλὰ πρόλαβε ἐκεῖνος, καλοστρώθηκε, ἔβαλε τὸ πόδι ἀπάνω στὸ πόδι καὶ καθόταν τόσο ἐπιδεικτικὰ καὶ τόσο προκλητικά, ὥστε δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω καὶ βιάστηκα νὰ κατεβῶ στὴν πρώτη στάσι γιὰ νὰ μὴν τὸν βλέπω κι' ἀνακατεύομαι. Τὸ ἀνάποδο ἔγινε ἄλλη φορὰ πάλι — οἱ συναντήσεις μας, βλέπετε ἦταν συχνὲς — στὸν κινηματογράφο, ὅπου πρόλαβα ἐγὼ κι' ἔπιασα τὴ θέσι καὶ χλιμίντρισα ἀπὸ μέσα μου κατευχαριστημένος. Εἴχαμε ξεκινήσει καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ ἀντίθετες κατευθύνσεις, ἡ ἄδεια θέσι βρισκότανε στὴ μέση, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ ἔδειξα περισσότερη σβελτέτσα ἔφτασα πρῶτος στὸ τέρμα, στρογγυλοκάθισα κι' ἐκεῖνος ἔμεινε ὀρθός, ἀμήχανος γιὰ λίγα δευτερόλεπτα κι' ἔγινε ρεζίλης στὰ μάτια ὅλης τῆς πλατείας — ἦταν διάλειμμα — γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ κάνη ὅλο τὸ δρόμο πρὸς τὰ πίσω καταντροπιασμένος καὶ νικημένος σὲ μιὰ ἐπαίσχυντη καὶ πανηγυρικὴ ὑποχώρησι. Τὸ τί εὐχαρίστησι πῆρα γιατὶ τὸν ἐξευτέλισα δὲ λέγεται!

Μὲ τέτοια, λοιπόν, ἐπεισόδια πολλὰ ἡ ἀντιπάθειά μας μεγάλωνε χρόνο μὲ τὸ χρόνο κι' καθένας — ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦμε — προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ δείξη πὼς ἦταν καλύτερος καὶ σπουδαιότερος ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὅταν τὸν ἔβλεπα μὲ παρέα, ἔπαιρνε ὕφος, χειρονομοῦσε, μιλοῦσε ζωηρὰ γιὰ νὰ μοῦ δείξη πόσο σπουδαῖος ἦταν κι' ὅταν συνόδευε καμμιὰ κοπέλλα νόστιμη, φούσκωνε σὰν γαλόπουλο κι' ἔνοιωθα ὅτι εὐχαριστιόταν ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ποὺ τὸν εἶδα.

Δὲ θὰ τέλειωνα ποτὲ ἂν καθόμουν νὰ διηγηθῶ ὅλα τὰ ἐπεισόδια αὐτῆς τῆς πολύχρονης ἀντιπάθειας — τὸ μόνο, ὅμως, ποὺ ἔμεινε στὸ μυαλό μου ζωηρὰ καὶ μὲ γέμισε μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ ἦταν ὁ ὁριστικὸς ἐξευτελισμός του ποὺ ἔγινε, ὅταν μιὰ μέρα τὸν ἔπιασα ἐπ' αὐτοφώρῳ σ' ἕνα ἑστιατόριο... νὰ τρώη φασόλια! Μόλις μὲ εἶδε πάγωσε! Τὸ πρόσωπό του ἀπὸ χλωμὸ ποὺ ἦταν, ἔγινε κατακόκκινο μέχρι τὶς ρίζες τῶν αὐτιῶν, τάχασε, ξεροκατάπιε καὶ πάρα λίγο νὰ πνιγῆ. Καταγοητευμένος μ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία μου πῆγα καὶ στρώθηκα ἀπέναντί του, χτύπησα παλαμάκια κι' ὅταν ἦλθε τὸ γκαρσόνι ρώτησα:

— Ἔχεις ἀστακό;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶναι καλός; Φρέσκος;

— Βεβαίως κύριε.

— Ἔχεις καὶ κοτόπουλο;

— Μάλιστα κύριε.

— Λοιπὸν φέρε μου γρήγορα μιὰ μερίδα ἀστακὸ μὲ μαγιονέζα κι' εὐθὺς ἀμέσως κοτόπουλο, μὲ ρούσικη σαλάτα καὶ μπύρα.

Μὲ μιὰ λοξὴ ματιὰ ποὺ ἔρριξα στὸν ἐχθρό μου εἶδα ὅτι φρύαξε, φώναξε τὸ γκαρσόνι καὶ δικαιολογήθηκε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω:

— Βρὲ παιδί μου, δέκα ὁλόκληρα χρόνια ἔχω νὰ φάω φασόλια! Σήμερα δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε καὶ τὰ πεθύμησα, ἀλλὰ ἀπογοητεύτηκα. Τί ἄθλια φασόλια εἶν' αὐτά;

Ὁ Θεός, ὅμως, μοῦ φύλαγε μιὰ μεγαλύτερη χαρὰ ἀκόμα.

— Κάποιο λάθος κάνετε κύριε. Καὶ προχτὲς σ' ἐμᾶς ἐδῶ φάγατε φασολάδα καὶ σᾶς ἄρεσε! ἀπάντησε τὸ γκαρσόνι.

Δὲν ξέρω τί ἔκφρασι παίρνει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τουφεκίζεται ἀλλὰ εἶμαι σίγουρος ὅτι δὲ θὰ κάμη χειρότερη φάτσα ἀπ' ὅτι ἔκανε ὁ δύστυχος ἐχθρός μου τὴ στιγμὴ ποὺ πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπάνθρωπη ἀπάντησι τοῦ ἄθλιου τοῦ γκαρσονιοῦ.

Ὁ κόσμος, ὡστόσο εἶναι πολὺ μικρός. Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, ἤμουν καλεσμένος σ' ἕνα σπίτι καὶ καθὼς μπαίνω μέσα βλέπω ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καλεσμένους καὶ... τὸν ἐχθρό μου!

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι μου μόλις τὸν ἀντίκρυσα, ἀλλὰ δὲ μποροῦσα ν' ἀποφύγω τὶς συνέπειες.

— Γνωρίζεστε; μᾶς εἶπε ἡ οἰκοδέσποινα καθὼς βρεθήκαμε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον.

Ξεροκατάπιαμε κι' οἱ δυὸ μ' ἀμηχανία.

— Ὄχι, εἶπα πρῶτος.

— Ὄχι, εἶπε κι' ἐκεῖνος.

— Νὰ σᾶς συστήσω, λοιπόν, εἶπε μ' εὐγένεια ἡ οἰκοδέσποινα. Ὁ κ. Νότης Περιδρόμης ὁ κ. Φάνης Ἀλεξανδρόπουλος...

★

Ἔτσι, ἀκριβῶς ὅπως τὴ διηγοῦμαι μοῦ εἶπε τὴν ἱστορία ὁ φίλος μου ὁ Φάνης Ἀλεξανδρόπουλος προσθέτοντας ὅτι ποτὲ στὴ ζωή του δὲν ἔνοιωσε τόσο ἄσχημα ὅσο τὴ στιγμὴ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ σφίξη τὸ χέρι τοῦ ἐχθροῦ του καὶ νὰ μάθη ἐπὶ τέλους τ' ὄνομά του.

— Καὶ γνωρίστηκατε ἐπὶ τέλους; ρώτησα.

— Βεβαίως, μοῦ ἀπάντησε.

— Λοιπόν, φέρε μου γρήγορα μιὰ μερίδα ἀστακὸ μὲ μαγιονέζα... εἶπα στὸ γκαρσόνι.

— Καὶ τί ἔγινε;

— Ἕνα πρᾶγμα, λοιπόν, ἀπίστευτο! Μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γινήκαμε οἱ καλύτεροι φίλοι! Ὁ καϋμένος εἶναι συμπαθέστατος ἅμα τὸν γνωρίσης ἀπὸ κοντά. Τὴν ἴδια ἐντύπωσι σχημάτισε κι' ἐκεῖνος γιὰ μένα.

Καὶ συμπέρανε:

— Εἶδες καμμιὰ φορὰ πῶς ξεγελάει ἡ φάτσα καὶ τὸ ὕφος τοῦ ἀνθρώπου; Σὲ βεβαιῶ εἰλικρινῶς ὅτι πρόκειται περὶ χρυσοῦ παιδιοῦ! Λόγω τιμῆς σοῦ λέω: Περὶ καλότατου καὶ χρυσότατου παιδιοῦ!...

Ὅσο γιὰ μένα, φιλοσόφησα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ ἐπαναλαμβάνω τὴ φιλοσοφία μου: Μυστήριοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι!...

ΨΑΘΑΣ

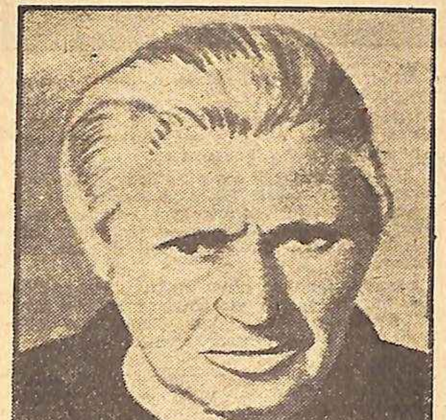

Ἡ Ντιομίρα Μάλφερ

ΠΕΡΙΠΟΙΟΤΑΝ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΖΗΛΟ ΤΗΣ!...

Μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία αὐταπαρνήσεως

Γιὰ σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ἡ Ντιομίρα Μάλφερ, μιὰ φτωχειὰ γυναῖκα στὸ χωριὸ Γκάρντα τῆς Ἰταλίας, φιλοξενοῦσε, ἔτρεφε καὶ περιποιόταν μιὰ παράλυτη παιδικὴ φίλη της, ποὺ τῆς εἶχε κλέψει τὸν ἀγαπημένο της!

Ἡ θειὰ-Ντιομίρα εἶναι τώρα μιὰ μικροσκοπικὴ γρηούλα, εὐκίνητη, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο, ποὺ τὸ χαρακώνουν ἐλάχιστες ρυτίδες. Ζῆ σ' ἕνα παμπάλαιο σπιτάκι, στὶς ὄχθες τῆς ὄμορφης λίμνης Γκάρντα, ὅπου εἶναι χτισμένο τὸ περίφημο γιὰ τὴν καλοκαιριάτικη τουριστική του κίνησι ὁμώνυμο χωριό. Ὁ ἄντρας της, καθὼς καὶ τὰ δυό της ἀγόρια ἦταν ψαράδες. Ἔχει πεθάνει ὅμως ἀπὸ χρόνια, ἐνῶ τὰ παιδιά της ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια, λοιπόν, πρῶτα στὸ πατρικό της σπίτι κι' ὕστερα σ' ἐκεῖνο τοῦ ἄντρα της, ἡ Ντιομίρα Μάλφερ εἶχε κοντά της σὰν ἀδελφή της τὴν παράλυτη παιδική της φίλη Ἀντζέλα Φαττορέλλι, ποὺ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ πολιομυελίτιδα σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ χρόνων καὶ πέθανε τὸν περασμένο μῆνα.

Ἡ Ντιομίρα κι' ἡ Ἀντζέλα ἦταν συνομήλικες καὶ γειτονοποῦλες καὶ τὶς συνέδεε ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια μιὰ ἀδελφικὴ φιλία. Ὅταν ἔγιναν δεκαεφτὰ χρόνων, ἡ Ντιομίρα ἐρωτεύτηκε ἕνα ὄμορφο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, τὸν ψαρᾶ Μαρτίνο Λούνα, ποὺ φάνηκε πὼς τὴν εἶχε κι' αὐτὸς συμπαθήσει. Ἑτοιμάζονταν μάλιστα ν' ἀρραβωνιαστοῦν, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Ντιομίρα πληροφορήθηκε πὼς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Ἀντζέλα. Οἱ δυὸ φίλες εἶχαν τότε μιὰ δραματικὴ φιλονεικία, ποὺ κατάληξε στὸ νὰ γίνουν θανάσιμες ἐχθρές.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια κιόλας μέρα, πρὶν δοῦν τὸ Μαρτίνο μετὰ τὸν καυγᾶ τους, συνέβηκε κάτι τὸ τρομερό. Ὁ νέος, ποὺ εἶχε πάει γιὰ ψάρεμα, πνίγηκε ἀπὸ μιὰ θύελλα ποὺ ξέσπασε στὴ λίμνη! Ὅταν, ἀργὰ τὸ βράδυ, ἔφεραν τὸ πτῶμα του στὸ χωριό, ἡ Ντιομίρα κι' ἡ Ἀντζέλα ἔπεσαν σὰν τρελλὲς ἐπάνω του καὶ τὸν ἀγκάλιαζαν καὶ τὸν φιλοῦσαν, κλαίγοντας σπαραχτικά. Ὕστερα σηκώθηκαν καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν πῶς, ἔπεσαν ἡ μιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἄλλης, συνεχίζοντας τ' ἀναφυλλητά. Ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου τους τὶς εἶχε πάλι ἑνώσει..

Πέρασε ἀπὸ τότε ἕνας χρόνος. Κι' ὕστερα ἔγινε κάτι ἄλλο, ἐπίσης τρομερό. Ἡ Ἀντζέλα, ποὺ ἦταν ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, ἔχασε τὸν πατέρα της κι' ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους, γιατὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ περιουσία. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἕνα μῆνα πιὸ ὕστερα, ἀρρώστησε κι' ἔμεινε παράλυτη ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω.

Ἡ κοινότητα τοῦ χωριοῦ ἐνήργησε τότε νὰ τὴ στείλη σὲ κανένα ἄσυλο, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πραγματοποιήθηκε. Γιατὶ ἡ φίλη της τὴν πῆρε στὸ σπίτι της καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ στενοχωριέσαι γιὰ τίποτα. Θὰ ζήσουμε μαζὶ σὰν ἀδελφοῦλες. Ἐγὼ θὰ σὲ περιποιοῦμαι καὶ δὲν θὰ χωριστοῦμε.

Ἡ Ντιομίρα, ὅπως διηγόταν κατόπιν, δὲν εἶχε διστάσει καθόλου, ὅταν τῆς ἦρθε αὐτὴ ἡ σκέψι. Ἦταν κι' ἡ ἴδια φτωχή, ἀλλὰ ἡ φίλη της ἦταν σὲ χειρότερη κατάστασι. Πῶς νὰ τὴν ἄφινε ἔρημη κι' ἄρρωστη;

Ἔτσι πέρασαν μερικὰ χρόνια κι' ἦρθε τέλος ἡ ὥρα νὰ παντρευτῆ ἡ Ντιομίρα. Ὁ ἀδερφός της, ποὺ ἦταν ὁ μόνος προστάτης της, γιατὶ οἱ γονεῖς τους εἶχαν πεθάνει στὸ μεταξύ, τὴν πάντρεψε μ' ἕνα φτωχὸ κτηνοτρόφο τῆς περιοχῆς, ποὺ εἶχε δικό του σπιτάκι στὸ χωριό. Ἀλλὰ οὔτε κι' ὁ γάμος ἄλλαξε τίποτα ἀπὸ τὴν κοινὴ ζωὴ τῶν δυὸ φιλενάδων. Ἡ Ντιομίρα Μάλφερ ἀνταποκρινόταν καὶ τώρα περίφημα στὶς ἀνάγκες τῆς καινούργιας της οἰκογένειας καὶ τῆς δυστυχισμένης φίλης της. Καὶ δὲν τὴν παραμέλησε καθόλου, οὔτε καὶ ὅταν ἦρθαν στὸν κόσμο τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ δυό της παιδιά.

Ὅλη ἡ περιοχή ἤξερε τώρα τὶς θυσίες καὶ τὴν ἄφταστη στοργὴ τῆς Ντιομίρας γιὰ τὴν Ἀντζέλα καὶ πολλοὶ τῆς ἔστελναν τρόφιμα καὶ μικρὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὰ βγάζη πέρα μέσα στὴ φτώχεια της. Τέλος ἡ κοινότητα τῆς ἔκοψε κι' ἕνα μηνιάτικο ἐπίδομα.

Ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα, ἡ καημένη ἡ Ἀντζέλα ἔπαθε βρογχοπνευμονία κι' ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν εἶδε διάταξε νὰ τὴ μεταφέρουν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐπόρους τοῦ χωριοῦ προμοποιήθηκε νὰ δώση τὰ ἔξοδα γιὰ τὸ ταξί, ἀλλὰ δὲν χρειάστηκε νὰ γίνη ἡ μεταφορά της. Ἡ ἐξασθενημένη καρδιὰ τῆς παράλυτης γρηούλας ἔπαψε ξαφνικὰ νὰ χτυπᾶ κι' ἡ Ντιομίρα, κλαίγοντας, τῆς σφάλισε τὰ μάτια.

Κι' ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, στὴ κηδεία, μιλῶντας γιὰ τὴν ἱστορία αὐτή, ποὺ τελείωσε μὲ τὸ θάνατο τῆς παράλυτης γρηούλας, εἶπε γιὰ τὴ Ντιαμίρα:

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μᾶς ἔμαθε, μὲ τὸ παράδειγμά της, πὼς ὅ,τι ἀξίζει στὸ κόσμο δὲν εἶναι αὔτε οἱ γνώσεις, οὔτε τὰ πλούτη, ἀλλὰ μονάχα ἡ ψυχικὴ καλωσύνη, ποὺ τὴν ἀνάβει στὴν ἀνθρώπινη καρδιὰ ὁ Θεὸς μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι...

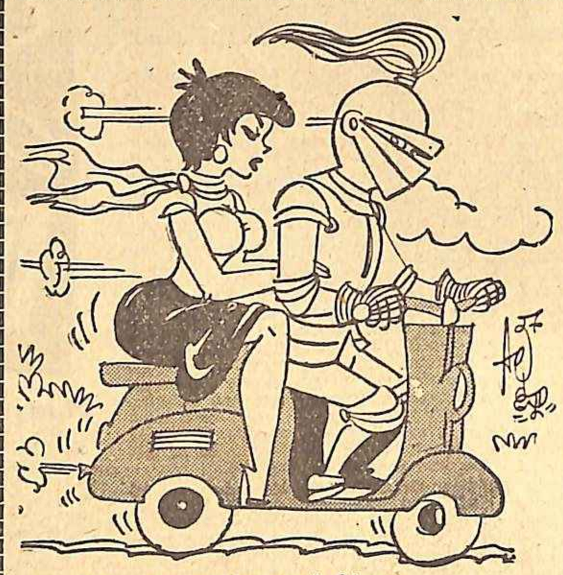

—'Οδηγεῖτε πολὺν καιρὸ βέσπα;...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

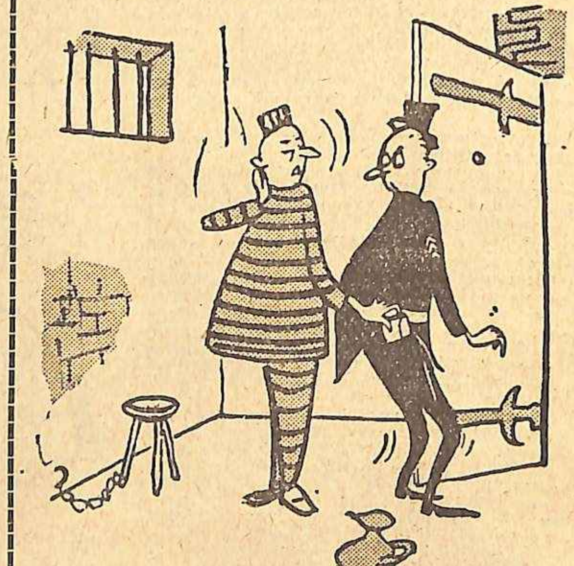

—'Επειδὴ βγαίνω σὲ λίγες μέρες, θέλω νὰ ξασκηθῶ λιγάκι!...

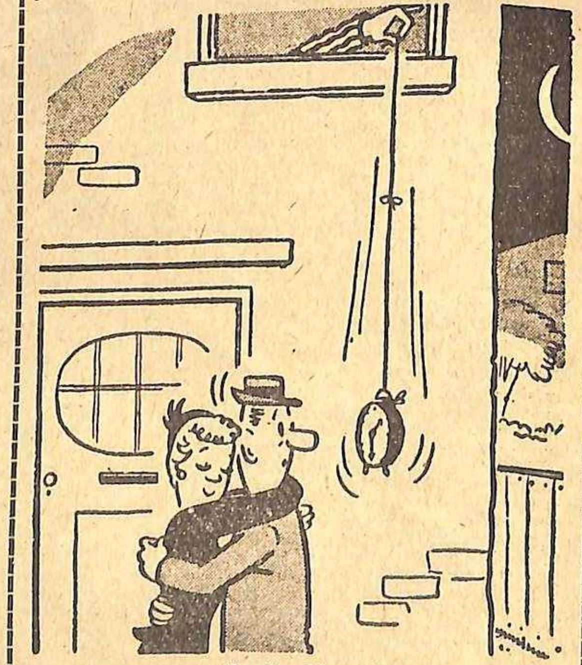

Χωρὶς λόγια.

"ΔΩΣΤΕ λίγο αἷμα. Αὐτὴ ἡ ἐποχὴ εἶναι ἡ καλύτερη γιὰ μιὰ ἐθελουσία αἱμοδοσία». Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ μιὰ εἰρηνικὴ ἐκστρατεία γιὰ τὴν διαφώτισι τοῦ κοινοῦ πάνω στὸ ζωτικὸ πρόβλημα τῆς ἐθελοντικῆς αἱμοδοσίας.

Εἶναι κοινὸ μυστικὸ ὅτι ἡ χώρα μας ὑστερεῖ σημαντικὰ ἔναντι τῶν ἄλλων χωρῶν στὸ θέμα αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῆ ὅτι, ἐνῶ ἡ Ἑλβετία ἔχει 52.000 αἱμοδότες καὶ ἡ Ὁλλανδία 80.000, ἡ Ἑλλάδα μόλις φτάνει στοὺς 40.000.

Οἱ ἐπιστήμονές μας στὰ Διεθνῆ Συνέδρια, ὅταν θίγεται τὸ ζήτημα αὐτό, σκύβουν τὰ κεφάλια ἀπὸ ντροπή· Ἀλλὰ ἡ «νροπὴ» αὐτὴ δὲν ἔχει ἁπλῶς θεωρητικὸ χαρακτῆρα. Στοιχίζει, ἀλλοίμονο, καὶ ζωὲς ἀνθρώπων...

Σήμερα οἱ ἀνάγκες τῶν νοσοκομείων μας- σὲ αἷμα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, αὐξάνουν. Ὑπολογίζεται ὅτι στὴν περιφέρεια Ἀθηνῶν καταναλίσκονται καθημερινῶς περίπου 200 μπουκάλια αἵματος. Ὡστόσο ἡ ποσότης αὐτὴ μόλις ἐπαρκεῖ γιὰ νὰ καλύψη τὸ 70% τῶν ἀναγκῶν τῶν νοσοκομείων.

Ἡ ἔλλειψι αὐτὴ δημιούργησε — ὅπως συμβαίνει καὶ σ' ἄλλα εἴδη πρώτης ἀνάγκης — μαύρη ἀγορά. Ὅσο καὶ νὰ προκαλῆ φρίκη ἡ ἰδέα αὐτή, τὸ ἐμπόριο τοῦ αἵματος ἀνθεῖ καὶ ἔχει μάλιστα διακυμάνσεις στὴ τιμή του...

Οἱ λεγόμενοι ἐπαγγελματίες αἱμοδότες πωλοῦν πανάκριβα τὸ αἷμα τους. Τὸ ἐμπόριο τοῦ αἵματος ὡστόσο ἔχει διεθνῶς καταδικαστῆ καὶ θεωρεῖται ταυτόσημο μὲ τὴ σωματεμπορία. Ἐδῶ, ὅμως, σιωπηρῶς, τὸ ἀνεχόμεθα· Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλὲς φορὲς οἱ ἐπαγγελματίες αἱμοδότες ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιο θάνατο ἀρρώστους. Ἀδιάφορο, βέβαια, ἂν πληρώθηκαν πανάκριβα γι' αὐτὴν τὴν ἐξυπηρέτησι.

— Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε, λέγουν δικαιολογούμενοι οἱ πληρωνόμενοι αἱμοδότες, ὅτι δουλεύουμε στὴν κυριολεξία μὲ ἱδρῶτα καὶ αἷμα.

Ἐπιχείρημα γεμᾶτο τραγικὸ χιοῦμορ. Ἀσφαλῶς γιὰ νὰ φτάσουν νὰ πωλοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τὸ αἷμα τους, θὰ βρίσκωνται σὲ τραγικὴ οἰκονομικὴ κατάστασι.

Τὴν ἐκμετάλλευσι, λοιπόν, αὐτὴ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἰδίως τῶν ἀπόρων θέλει νὰ σταματήση ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός. Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἐκστρατείας γιὰ τὴν συγκέντρωσι τοῦ αἵματος καὶ τὴν διαφώτισι τοῦ λαοῦ μας ὀφείλεται στὸ διακεκριμένο διευθυντὴ τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Μαθιὸ Μακᾶ. Ὁ κ. Μακᾶς, ὅταν ρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου, ἂν πραγματικὰ εἶναι τόση μεγάλη ἡ ἀνάγκη τῆς προσφορᾶς αἵματος, δήλωσε χαρακτηριστικὰ μερικοὺς ἀριθμούς:

Μιὰ κοπέλλα προσφέρει μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη τὸ αἷμα της.

Δῶστε τό αἷμα σας

Τώρα εἶναι ἡ καλύτερη ἐποχὴ

— Ἀρκεῖ νὰ σᾶς τονίσω, εἶπε, ὅτι οἱ θάνατοι τῶν τραυματιῶν στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο ἔφτασαν σὲ 8%. Στὸ δεύτερο, χάρις στὴν ὀργάνωσι Κέντρων Αἱμοδοσίας μειώθηκαν σὲ 4% καὶ τέλος στὴν Κορέα τὸ ποσοστὸ κατέβηκε σὲ 2%. Ἡ ἴδια ἀναλογία παρατηρεῖται σήμερα στὰ νοσοκομεῖα.

»Ἡ ἐπιστήμη, συνέχισε ὁ κ. Μακᾶς, χρησιμοποιεῖ τὸ αἷμα γιὰ κάθε σχεδὸν ἐγχείρησι. Ἔτσι ἕνας ἀσθενὴς ἦταν πρῶτα ὑποχρεωμένος νὰ παραμένη κλινήρης 1—1½ μῆνα. Τώρα σηκώνεται, ἐντελῶς καλά, σὲ 8 ἡμέρες!

Ἀλλὰ γεννιέται τὸ ἐρώτημα: Γιατί ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἐθελοντὲς αἱμοδότες, ἀφοῦ τόσο μεγάλος καὶ ἱερὸς εἶναι ὁ σκοπός; Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας;

Τὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς ὑποβάλαμε στὸ Διευθυντὴ τοῦ Κέντρου Αἱμοδοσίας κ. Κ. Θήδα.

— Ἔχομε τὸ αἴσθημα τῆς φιλαλληλίας, μᾶς ἀπάντησε, καὶ μάλιστα σὲ ὑπέρτατο βαθμό! Αὐτὸ ἀπεδείχθη πολλὲς φορὲς μεμονωμένα, ἀλλὰ καὶ συνολικά. Ἐπὶ πλέον, ἐμεῖς οἱ Ρωμηοί, ἔχουμε μιὰ ὑψίστη ἀρετή: Τὸ φιλότιμο! Σπάνια λαοὶ ἔχουν ἀνεπτυγμένο σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸ φιλότιμο, ὅπως ὁ ἑλληνικός. Ἡ αἰτία τῆς ἀνυπαρξίας ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν εἶναι ἄλλη: Δὲν ἔχει διαφωτιστῆ ἐπαρκῶς ὁ λαός. Οἱ περισσότεροι, ἀκόμη καὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι, πιστεύουν ὅτι ἂν δώσουν λίγο αἷμα, θὰ πάθη ἡ ὑγεία τους· Αὐτὸ εἶναι πλάνη. Ὁ κάθε ὑγιὴς μπορεῖ νὰ δώση ἄφοβα αἷμα δύο ἢ τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο.

»Ὁ κόσμος, συνέχισε ὁ κ. Θήδας, πρέπει νὰ μάθη ἀκόμη ὅτι ἡ αἱμοδοσία ὄχι μόνο δὲ βλάπτει, ἀλλὰ καὶ μερικὲς φορὲς ὠφελεῖ ὅπως στὶς περιπτώσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν πίεσι.

»Ἡ ἀφαίμαξι τονώνει τὸν ὀργανισμό. Οἱ περισσότεροι αἱμοδότες αἰσθάνονται καλύτερα τὸν ἑαυτό τους.

Ἡ ἔκκλησι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ γιὰ προσφορὰ αἵματος εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μεγάλη ἀπήχησι ἀνάμεσα στὸ λαό. Οἱ ἐργάτες μας, τὸ ὑγιέστερο καὶ πιὸ ἀκατάβλητο στοιχεῖο τοῦ λαοῦ μας, ἔτρεξαν πρόθυμα νὰ δώσουν τὸ αἷμα τους. Ὅπως σὲ ὅλες τὶς ἐθνικὲς ἐκδηλώσεις, ἔτσι καὶ σ' αὐτήν, ἡ ἐργατιὰ ἔδωσε πρώτη τὸ παρόν. Ἦτανε συγκινητικὸ τὸ θέαμα τῶν 500 ἐθελοντῶν ἐργατῶν τοῦ κρατικοῦ ἐργοστασίου ἀεροπλάνων, ποὺ σύσσωμοι πῆγαν στὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ γιὰ νὰ προσφέρουν τὸ αἷμα τους.

Πρέπει ἀκόμη νὰ ἀναφερθῆ ὅτι ἀπὸ χρόνια ὑπάρχουν ὡρισμένοι τακτικοὶ ἐθελοντὲς αἱμοδότες ποὺ προσέρχονται κάθε τρίμηνο καὶ προσφέρουν τὸ αἷμα τους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν πρώην ἀσθενεῖς, ποὺ σώθηκαν χάρις στὴν αἱμοδοσία· Εὐγνώμονες λοιπὸν προσφέρουν τώρα τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ σώσουν ἄλλους συνανθρώπους τους.

Ὅσοι, λοιπόν, θέλουν νὰ προσφέρουν αἷμα, ἂς πᾶνε στὸ Κέντρο Αἱμοδοσίας, ποὺ βρίσκεται στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἡ ἀφαίμαξι κρατᾶ μόλις 3 λεπτὰ καὶ εἶναι ἀνώδυνη.

Ἂς σημειωθῆ ὅτι τὸ Κέντρον Αἱμοδοσίας ἐφοδιάζει τοὺς ἐθελοντὲς αἱμοδότες καὶ μὲ εἰδικὰ διπλώματα καὶ προσφέρει σ' αὐτοὺς καὶ μιὰ... κρύα πορτοκαλάδα. Αὐτὸ θεωρεῖται ἀναγκαῖο γιατὶ — ὅσο καὶ ἂν φαίνεται περίεργο—ἀντικαθιστᾶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ λίγο προσφερόμενο αἷμα!

Ἄλλωστε, ὅπως εἶναι γνωστό, ἡ αἱμοδοσία εἶναι ἐντελῶς ἀκίνδυνη καὶ δὲν ὑπάρχουν πάνω στὸ θέμα αὐτὸ ἐπιστημονικὲς διαφωνίες. Δὲν πρόκειται περὶ ταλαιπωρίας. Ἡ ὅλη διαδικασία εἶναι σύντομη. Ὡστόσο ἡ αἱμοδοσία ἀποτελεῖ ὑψίστη ἠθικὴ πρᾶξι.

Ὅταν ρωτήσαμε ἕνα ἐθελοντὴ αἱμοδότη, μετὰ τὴν ἀφαίμαξι, πῶς αἰσθανόταν, μᾶς ἀπάντησε: «Ἔκανα τὴν ὡραιότερη πρᾶξι χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης. Ἡ προσφορὰ αἵματος εἶναι προσφορὰ ἀγάπης».

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Ἡ κωμωδιούλα μας

«ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΒΑΛΟΥΜΠΑΡΔΗΣ, μεγαλοβιομήχανος, ἐτῶν 62, ὅπως γράφει στὴν ἀστυνομική του ταυτότητα. ΕΥΤΕΡΠΗ ἢ Πιπή, γυναῖκα του. (Ἐπειδὴ στὴν παρέα της στὸ «πινάκλ» ὅλες λέγονται Νιντή, Τιτή, Κική, Σισή, αὐτὴ βαφτίστηκε Πιπή). Ἡγεῖται τοῦ ἀθηναϊκοῦ «φιλανθρωπικοῦ» σνομπισμοῦ. 59 χρόνων. Θέαμα κωμικὸν ἀδίκως σπαταληθέντων χρημάτων διὰ πολυτελεῖς τουαλέττες. ΛΙΖΑ: «Ζητεῖται, δεσποινὶς ὡς πρώτη καμαριέρα» ἔλεγε ἡ ἀγγελία. Εἶναι πραγματικὰ μιὰ τρισχαριτωμένη δεσποινίς. Μίσχος τὸ κορμάκι, μόλις προδίδουν τὴν παρουσία τους ἀπάνω του τ' ἄγουρα φροῦτα τῆς ἀγάπης, κομψὰ ντυμένη, παρφουμαρισμένη, ἀμακιγιάριστη, σοβαρή, ἀλλὰ προκλητική. Εἰκοσιτριῶν; Εἰκοσιέξη; Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στὸ γραφεῖο τοῦ σπιτιοῦ. Βράδυ, ὀχτὼ ἡ ὥρα)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ξεροβήχει ὕποπτα): Λίζα!

ΛΙΖΑ: Ὁρίστε, κύριε.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ καμαριέρης μου;

ΛΙΖΑ: Ὁ καμαριέρης ἔχει ἄδεια.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Ἔχει ἄδεια;

ΛΙΖΑ: Μάλιστα, κύριε. Καὶ τὸ ξέρετε πολὺ καλά. Γι' αὐτὸ καὶ ἤρθατε γιὰ πρώτη φορὰ τόσο πολὺ νωρὶς στὸ σπίτι! Γιὰ νὰ μὲ βρῆτε μόνη!...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Χμ!... (Ξεροσταλιαστικά): Εἶσαι ὅμως ἕνα τρομερὸ διαβολάκι!

ΛΙΖΑ: Μ' αὐτό, κύριε, θὰ τὸ καταλάβαινε κι' ἡ ψιψίνα!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πάρε αὐτὸ τὸ χιλιάρικο... ν' ἀγοράσης ἕνα ἄρωμα τῆς ἀρεσκείας σου! Θὰ στὸ ἀγόραζα μόνος μου, ἀλλὰ δὲ ξέρω τί ἀκριβῶς σοῦ ἀρέσει...

ΛΙΖΑ (τὸ παίρνει): Εὐχαριστῶ, κύριε. Μοῦ τὸ δίνετε γιὰ νὰ καθήσω στὰ γόνατά σας νὰ σᾶς δώσω ἕνα φιλί;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (ἐνθουσιασμένος): Μωρέ, πῶς τὰ μαντεύεις ὅλα;

ΛΙΖΑ (πηδάει στὰ γόνατά του): Ἔ, κάτι ξέρω κι' ἐγώ. Μήπως δὲν ξέρω... πῶς εἶσαστε τσιγκούνης;

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Ἐγὼ τσιγκούνης;

ΛΙΖΑ (παρακολουθῶντας τὸ βαθμὸ τοῦ ξελιγώματος): Βέβαια! Ἕνα χιλιάρικο, τί ψυχὴ ἔχει; Ἐσεῖς... ἀστεῖα τὸ εἶπα πρίν... θέλατε νὰ μοῦ χαρίσετε ἁπλῶς κάτι. Ἐγὼ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὸ δῶρο σας, θέλησα νὰ σᾶς φιλήσω. Ἀλλ' ὅταν χαρίζη κάτι κανεὶς σὲ μιὰ κοπέλλα καὶ δὲν εἶναι συνταξιοῦχος ἢ δημόσιος ὑπάλληλος, αὐτὸ τὸ κάτι πρέπει νἆναι... μὲ συγχωρεῖτε δηλαδή... ἀπάνω ἀπὸ χιλιάρικο!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Κατεργαρούλα!

ΠΙΠΗ (μπαίνει καὶ μένει ἄναυδη): Αἶσχος!...

ΛΙΖΑ (κατεβαίνει ἀπὸ τὸν παράνομο θρόνο της, πολὺ ψύχραιμη): Καλησπέρα σας, κυρία!

ΠΙΠΗ: Τὸν κακό σου τὸν καιρό, παληοκόριτσο!... Θὰ σὲ ξεμαλλιάσω!

ΛΙΖΑ (ἐνῶ ὁ Παντελῆς κοντεύει νὰ πάθη ἔμφραξι τοῦ μυοκαρδίου): Ἔχετε δίκηο νὰ θυμώνετε, κυρία! Ἀλλὰ δὲν ξέρετε τί κωμικὸ συνέβη! Ὅταν ἀργῆτε τὸ βράδυ, ὁ κύριος λυσσάει ἀπ' τὴ ζήλεια του καὶ νομίζει πὼς βρίσκεσθε σὲ κάποια ἐρωτικὴ φωλιά. Αὐτό, βέβαια, θὰ μποροῦσε νὰ συμβαίνη... σὲ μιὰ κομψὴ καὶ ὄμορφη κυρία σὰν καὶ σᾶς! Ὅμως ἐγὼ ξέρω τὴ σοβαρότητά σας. Ὁ κύριος πῆγε νὰ μὲ «ψαρέψη», νὰ μάθη ἂν ξέρω τίποτα, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ κύριοι καί, στὸ τέλος, μοῦδωσε ἕνα χιλιάρικο (τὸ βγάζει ἀπ' τὸ τσεπάκι της) νάτο κιόλας, γιὰ νὰ κάτσω ἀπάνω στὰ γόνατά του τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀκούγαμε τὸ κλειδί σας στὴν πόρτα! Γιὰ νὰ σᾶς κάνη νὰ ζηλέψετε!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (παλαιά... ἀτσίδα): Γιατί τὸ εἶπες;

ΛΙΖΑ: Ἄ, δὲν μπορῶ ἐγὼ ν' ἀφίνω τὴν κυρία μου νὰ συγχίζεται!... (Φεύγει).

ΠΙΠΗ (σοβαρὰ κι' ἐπιτιμητικά): Πῶς δὲν ντρέπεσαι νὰ μὲ ὑποπτεύεσαι; Καὶ νὰ ἐκτίθεσαι στὶς καμαριέρες.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ («κατ' ἰδίαν» ποὺ λέγανε καὶ οἱ παληοὶ συγγραφεῖς): Μωρ' ἄσ' τό... καλό, ἀλογομούρα! (Δυνατά). Σερί! Ἀργεῖς πολὺ τὰ βράδυα!

ΠΙΠΗ: Εἶμαι στὰ φιλανθρωπικὰ «πινάκλ»! Στὴ ζωή σου!... Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω!...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (χαϊδεύεται): Ὄσι! Ὄσι!... Ζὲ σέλω!...

ΣΚΗΝΗ 2η
(Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ)

ΛΙΖΑ (ἐνῶ περιποιεῖται τὴν Πιπή): Ἐγώ, λοιπόν, κυρία, στὴ θέσι σας, θἄρχόμουνα τὸ βράδυ στὶς δώδεκα! Θὰ τὸν ἔκανα νὰ σκάση ἀπ' τὴ ζήλεια.

ΠΙΠΗ: Ἐσὺ πάντα ἔχεις δίκηο. Εἶσαι πολὺ ἔξυπνη!

ΛΙΖΑ: Νὰ πᾶτε σὲ μιὰ φίλη σας, νὰ μ' ἀφίσετε τὸ τηλέφωνό σας... κι' ἐγὼ κάθε τόσο θὰ σᾶς τηλεφωνῶ καὶ θὰ σᾶς λέω τί κάνει! Δὲν εἶν' ὡραία ἰδέα;

ΠΙΠΗ: Περίφημη! Θὰ μὲ παίρνης στὸ 812-0916.

ΛΙΖΑ: Σταθῆτε νὰ τὸ σημειώσω.

ΣΚΗΝΗ 3η
(Τὸ βράδυ στὶς ὀχτώ, στὸ σπίτι)

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (Μπαίνει): Ἀπόψε θἄρθῆ νωρίς.

ΛΙΖΑ: Κάθε ἄλλο. Τὰ κανόνισα! Τῆς εἶπα νὰ πάη σὲ μιὰ φίλη της καὶ νἄρθη στὶς δώδεκα γιὰ νὰ σὲ κάνη νὰ ζηλέψης πιὸ πολύ. Μ' ἄφησε καὶ τὸ τηλέφωνο. Τώρα θὰ τὴν πάρω. (Τὴν παίρνει). Τὴν κ. Βουλούμπαρδη, παρακαλῶ... (Ψιθυριστά). Κυρία... ἦρθε... Θὰ σᾶς πάρω σὲ μισὴ ὥρα... ὅπως εἴπαμε... (Δυνατά). Δὲν τηλεφωνεῖ κανείς, κύριε! (Λάθος ἦταν! (Κλείνει). Βλέπεις πὼς κάτι καταφέρνω κι' ἐγὼ Τσιγκούνη!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (μεθυσμένος ἀπὸ τὸ ἀλκοὸλ τῆς πρόσκαιρης εὐτυχίας): Ἐγὼ τσιγκούνης; Ἔ, ὁρίστε! Πάρε πέντε χιλιάρικα καὶ βλέπουμε.

ΛΙΖΑ: Μερσί!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ: Πρόσεξε μόνο νὰ μὴ σοῦ τὰ τρώη κανένας νεαρός.

ΛΙΖΑ: Χά! χά! Ἐμένα Δὲ σφάξανε! (Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του).

ΠΙΠΗ (Μπαίνει): Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει! Μάζεψέ τα καὶ φῦγε, παληοκόριτσο!

ΛΙΖΑ (σφίγγει τὰ λεφτὰ στὴ χούφτα της): Ἐγὼ θὰ φύγω! Ἀλλά... θἄρθη ἄλλη! Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ μὴν καταλαβαίνετε τίποτα!

ΠΙΠΗ (χαμογελαστά): Ἀστειεύομαι, Λίζα! Κατάλαβα πολὺ καλά... ὅτι μοῦ κάνατε καὶ πάλι τὴν ἴδια φάρσα! Φέρε μου μιὰ σόδα, σὲ παρακαλῶ, κι' αὔριο θὰ σοῦ χαρίσω κάτι νόστιμο... (Κυττάζει τὸν Παντελῆ). Γιὰ νὰ κάνη κανεὶς τὸν πολὺ ἔξυπνο στὴ ζωή, πρέπει νὰ εἶναι καὶ νέος... Ἔτσι φαίνεται... (Κάθεται καὶ ἡ φυσιογνωμία της δείχνει πὼς «τὸ πῆρε ἀπόφασι». Προσπαθεῖ νὰ κάνη τὴν ἀδιάφορη καὶ ν' ἀλλάξη κουβέντα). Ἄκουσες τὰ νέα στὸ ραδιόφωνο; Βρέθηκε τὸ φάρμακο τῆς αἰωνίας νεότητος...

(Σιγανὴ αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Ἡ ἀγάπη τῆς Ἀποκρηᾶς πεθαίνει τὴ σαρακοστή.
★ Τ' ἀγκάθι ποὺ θ' ἀγκυλώση φαίνεται.
★ Καμμιὰ φορὰ καὶ ὁ τρελλὸς φρόνιμη γνώμη δίνει.
★ Τὸ ντουφέκι τ' ἄδειανὸ σκιάζει ἕναν κι' ἕναν, δυό.
★ Ὅποιος ἀμαρτωλὰ ἀποχτᾶ, ἀμαρτωλὰ ξοδεύει.
★ Οἱ ἀετοὶ δὲν πολεμοῦν μὲ τοὺς βατράχους.
★ Δὲν ὑπάρχει μέλι χωρὶς μυῖγες, ἀλεύρι δίχως πίτουρο καὶ κρασὶ χωρὶς καταπάτι.
★ Ὁ ἀκάλεστος στέκει ἀκάθιστος.
★ Ἀκαμάτης νιός, γέρος διακονιάρης.
★ Ἡ χασομεριὰ εἶν' τοῦ διαβόλου τὸ ξαπλωταρειό.
★ Ἀκόμη δὲν ἐπέθανα κι' ἀνάψαν τὰ κεριά μου.
★ Ἀκόμη δὲν ἀρχίσαμε, κι' αὔριο «πόσες ἔχουμε»;
★ Τὸ ραβδὶ ἔχει δυὸ ἄκρες, μιὰ τοῦ μουσαφίρη καὶ μιὰ τοῦ νοικοκύρη.
★ Ὅπου δῆς ἀκρίβεια περίμενε καὶ φτήνια.
★ Ὁ ἀκριβὸς θαρρεῖ κερδαίνει, χάνει καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει.
★ Χάϊδευε τὴ γάτα ἂν θέλης νὰ τὰ ἔχης καλὰ μὲ τὴν κυρά της.
★ Δὲν ὑπάρχει ἄσχημη ἀγάπη οὔτε ὄμορφη φυλακή.

ΟΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ
Στὸ Ντένβερ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν ἔγινε πρὸ ἡμερῶν μιὰ μεγάλη ἔκθεσις σκυλιῶν, στὴν ὁποία πῆραν μέρος οἱ ἐκλεκτότεροι καὶ πιὸ ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι τῶν τετραπόδων αὐτῶν. Ἕνας μικροσκοπικὸς ἐκπρόσωπος τῆς ράτσας Τσιχουαχουά, ἔδειξε κατ' ἐπανάληψι διάθεσι νὰ δραπετέψη. Γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρουν στὴν τάξι ἀνέθεσαν τὴ φύλαξί του σ' ἕνα μεγαλόσωμο ἀστυνομικὸ σκυλὶ ἀπὸ τὴ Δανία καὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια τοὺς ἔδεσαν μεταξύ τους μὲ εἰδικές... χειροπέδες.

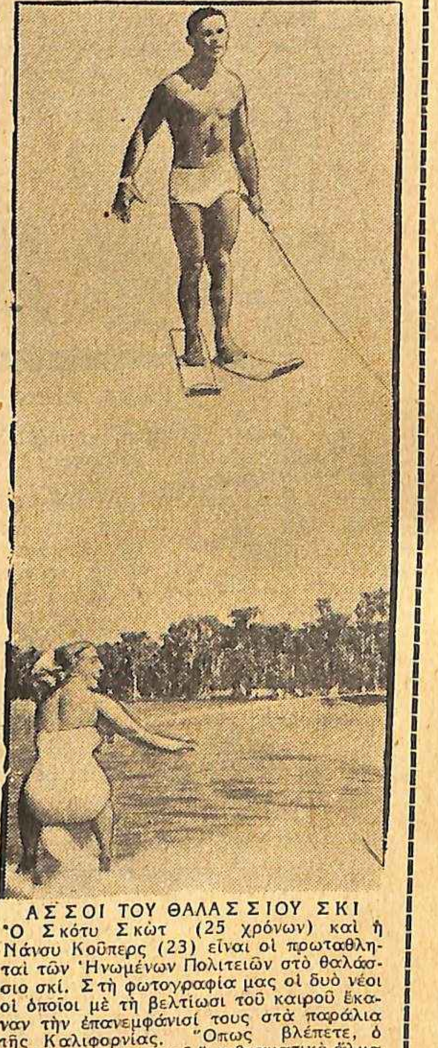

ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΣΚΙ
Ὁ Σκότυ Σκὼτ (25 χρόνων) καὶ ἡ Νάνσυ Κοῦπερς (23) εἶναι οἱ πρωταθληταὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ θαλάσσιο σκί. Στὴ φωτογραφία μας οἱ δυὸ νέοι οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ βελτίωσι τοῦ καιροῦ ἔκαναν τὴν ἐπανεμφάνισί τους στὰ παράλια τῆς Καλιφορνίας. Ὅπως βλέπετε, ὁ Σκὼτ πραγματοποιεῖ ἕνα θεαματικὸ ἅλμα πάνω ἀπὸ τὴν συνάδελφό του, ἐνῶ καὶ οἱ δυὸ σύρονται ἀπὸ βενζινακάτους ποὺ τρέχουν μὲ ταχύτητα 30 μίλια τὴν ὥρα.

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ στὴν ἰατρική

Ποιὲς συνέπειες ἔχει ἡ ἔλλειψί τους

Ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διαστάσες, γιὰ ν' ἀφομοιώση τὰ προϊόντα ποὺ καταναλίσκη. Ἔχει ἀνάγκη ἐπίσης ἀπὸ ὁρμόνες γιὰ νὰ συντονίση τὶς διάφορες λειτουργίες του. Αὐτὲς τὶς διαστάσεςι κι' αὐτὲς τὶς ὁρμόνες μπορεῖ νὰ τὶς παρασκευάση μόνος του. Ἀρκεῖ νὰ τοῦ προμηθεύσωμε βιταμίνες. Αὐτές, τὸ σῶμα μας εἶναι ἀνίκανο νὰ τὶς παρασκευάση μόνο του.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωστῶν βιταμινῶν αὐξήθηκε. Ἐμάθαμε, ἐξ ἄλλου, μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια τὸ ρόλο καὶ τὶς θεραπευτικὲς ἐνδείξεις τῆς καθεμιᾶς. Νά, λοιπόν, τί πρέπει νὰ ξέρετε γιὰ τὶς οὐσίες αὐτές, ποὺ εἶναι τόσον ἀπαραίτητες στὸν ὀργανισμό μας:

Βιταμίνη Α.— (Ἔλαια ψαριῶν, βωδινὸ σηκότι, βούτυρο, αὐγά). Ὑποβοηθεῖ τὴν ἀνάπτυξι, καταπολεμᾶ τὶς μολύνσεις, προστατεύει τὸ δέρμα καὶ τοὺς βλεννογόνους.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: ἡμεραλωπία (τύφλωσι κατὰ τὸ σούρουπο), ὀπτικὲς διαταραχές, ἀνορεξία, διάρροια, δερματίτιδες).

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ὀπτικὲς διαταραχές, πληγὲς ποὺ ἀργοῦν νὰ κλείσουν, κιρσώδη ἕλκη, ἀρτηριακὴ ὑπέρτασις.

Βιταμίνη D. — (Μουρουνέλαιο, αὐγά, βούτυρο). Συντελεῖ στὴν ἀφομοίωσι τοῦ ἀσβεστίου.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: ραχιτισμό, παραμορφώσεις τοῦ σκελετοῦ, ἀναιμία.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ραχιτισμός, πόνοι τῶν ὀστῶν, ἐγκυμοσύνη, σπασμοφιλία, φυματίωσις.

Βιταμίνη Ε. — (Σπυριὰ σταριοῦ, ἀραβοσίτου, κριθῆς). Ἐπιδρᾶ στὴ λειτουργία τῶν γενετησίων ἀδένων, ἰδίως στὸν ἄντρα, διασπέλλει τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα, προφυλάσσει τὸ ἧπαρ, τονώνει τὸ μυϊκὸ σύστημα.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: στείρωσι, βόμβους στὰ αὐτιά, ἀϋπνία.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: στείρωσις, φλεβίτιδες, καταθλιπτικὲς καταστάσεις σεξουαλικῆς προελεύσεως, ἕλκη τῶν κνημῶν, ἀρτηρίτιδες.

Βιταμίνη Κ. — (Σπανάκι, λάχανο, δημητριακά, χοιρινὸ σηκότι, κροκὸς τοῦ αὐγοῦ, τυριά). Ἔχει αἱμοπηκτικὲς ἰδιότητες.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ αἱμορραγικὰ φαινόμενα στὸν ἴκτερο βαρείας μορφῆς. Γίνεται περισσότερο αἰσθητὴ στὰ νεογνά.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: Προλαμβάνει τὶς αἱμορραγίες τῶν ἐγκύων καὶ τῶν νεογνῶν. Ἐνδείκνυνται πρὸ καὶ μετὰ τὶς ἐγχειρήσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τοὺς χοληδόχους ἀγωγούς.

Βιταμίνη Β1 ἢ θειαμίνη ἢ ἀνευρίνη.— (Δημητριακά, μαγιὰ μπύρας, κρέας).

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: μπέρι-μπέρι, πολυνευρίτιδες, καρδιακὴ ἀνεπάρκεια.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: μπέρι-μπερι, πολυνευρίτιδες, κράμπες, πόνοι, νευραλγίες, πεπτικὲς διαταραχὲς τῶν νεογνῶν.

Βιταμίνη Β2 ἢ λακτοφλαβίνη ἢ ριβοφλαβίνη. — (Μαγιὰ μπύρας, χοιρινὸ σηκότι, μαλακὸ τυρί, αὐγά, κρέας).

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: ὠχρότητα, ὀπτικὲς διαταραχές, φωτοφοβία, δερματίτιδες, σμηγματόρροια.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: διαταραχὲς τῆς ἀναπτύξεως στὰ παιδιά, διαταραχὲς τῆς ὁράσεως, κράμπες, κεφαλαλγίες.

Βιταμίνη Β6 ἢ πυριδοξίνη ἢ ἀδερμίνη. — (Μαγιὰ τῆς μπύρας, σηκότι, ψάρια, τυρί, ρύζι μὴ ἀποφλοιωμένο, μέλασσα).

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: πτῶσι τῶν τριχῶν, ἀναιμία, δερματικὲς ἀσθένειες, λιπαρὴ ὑπερφόρτωσι τοῦ ἥπατος.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἀκατάσχετοι ἐμετοὶ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη, ἀναιμίες ὅλων τῶν μορφῶν, οὐρτικάρια, ἔκζεμα τῶν νεογνῶν.

Παντοθενικὸν ὀξύ.—(Σηκότι, ἐντόσθια, κροκὸς τοῦ αὐγοῦ, πίτουρο τοῦ ρυζιοῦ, σιτάρι, λάχανο, βασιλικὸς πολτὸς τῶν μελισσῶν).

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: σταμάτημα τῆς ἀναπτύξεως, ἀποχρωματισμὸ τῶν τριχῶν, φλόγωσι τῶν ἀναπνευστικῶν βλεννογόνων.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἔρπης, φαλακρότης, λεύκανσις τῶν τριχῶν.

Βιταμίνη Ρ. Α. Β ἢ παρα-αμινο-βενζοϊκὸν ὀξύ. — (Μαγιὰ τῆς μπύρας). Εἶναι ἀπαραίτητη στὴν ἀνάπτυξι. Ἀντιδρᾶ στὴν ἐνέργεια τῶν σουλφαμιδῶν. Ἐπενεργεῖ εὐεργετικὰ στὰ ἀναπνευστικὰ κέντρα.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ ἀποχρωματισμὸ τῶν τριχῶν.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἀναπνευστικὲς διαταραχές, ἄσθμα, πνευμονικὸν ἐμφύσημα, φυματίωσις, καρδιακὴ ἀνεπάρκεια, τύφος, δερματοπάθειες.

Βιοτίνη.— (Σηκότι, ἐντόσθια, κροκὸς αὐγοῦ, μαγιὰ μπύρας, πίτουρο τοῦ ρυζιοῦ). Ἔχει τὶς ἴδιες ἐνδείξεις μὲ τὴν Ρ. Α. Β.

Ἰνοσιτόλη. — (Μαγιὰ μπύρας, δημητριακά, κρέας, σηκότι). Ἀντιδρᾶ στὴ λιπαρὴ ὑπερφόρτωσι τοῦ ἥπατος.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ σταμάτημα τῆς ἀναπτύξεως καὶ πτῶσι τῶν τριχῶν.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἡπατικὴ ἀνεπάρκεια.

Φολικὸν ὀξύ. — (Σηκότι, ἐντόσθια, μαγιὰ μπύρας, μανιτάρια, σπανάκια, ὠμὲς σαλάτες). Ὑποβοηθεῖ τὸ σχηματισμὸ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ ἀναιμία.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἀναιμίες ὅλων τῶν μορφῶν.

Βιταμίνη Β12. — (Σηκότι, φαιὸς στρεπτομήκυς). Συντελεῖ στὸ σχηματισμὸ τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ ἀναιμία.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: ἀναιμία, σκλήρυνσις κατὰ πλάκες.

Βιταμίνη C ἢ ἀσκορβικὸν ὀξύ. (Νωπὰ φροῦτα, λεμόνι, πιπεριές, νωπὰ σφάγια, ἰδίως σηκότι). Τὸ βράσιμο καταστρέφει μόνον τὰ 5% αὐτῶν τῶν βιταμινῶν. Οἱ κονσέρβες ποὺ ἔχουν ἀποστειρωθῆ σὲ ὑψηλὴ θερμοκρασία δὲν ἔχουν καθόλου.

Ἡ βιταμίνη C συντελεῖ στὸ σχηματισμὸ τοῦ συνεκτικοῦ ἱστοῦ, τῶν ὀστῶν καὶ τῶν δοντιῶν. Ἐνισχύει τὴν ἀντίστασι στὶς μολύνσεις.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: σκορβοῦτο, οὐλίτιδα, αἱμορραγίες, κατάπτωσι τῶν δυνάμεων.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: σκορβοῦτο, ἀναιμία, πυόρροια τῶν οὔλων, ἐγκυμοσύνη, τερηδὼν τῶν δοντιῶν, μολυσματικὲς ἀσθένειες.

Βιταμίνη Ρ.— (Λεμόνι, πορτοκάλι, ἰνδικὸ καρύδι). Ἐνισχύει τὴν ἐπίδρασι τῆς βιταμίνης C. Ἐπαυξάνει τὴν ἀντίστασι τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ αἱμορραγίες.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: σκορβοῦτο, αἱμορραγίες, γλαύκωμα.

Βιταμίνη Ρ Ρ ἢ νικοτιναμίδιον ἢ νιασίνη. — (Σηκότι, μαγιὰ μπύρας, σόγια). Συντελεῖ στὴν ἀφομοίωσι τῶν λιπῶν.

Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ: πελλάγρα, δερματοπάθειες, πεπτικὲς καὶ διανοητικὲς διαταραχές.

Θεραπευτικὲς ἐνδείξεις: δερματοπάθειες, φαγοῦρα, χιονίστρες, ἀνορεξία, ναυτία, διάρροια, δυσκοιλιότης, κεφαλαλγίες ἐξασθένησι τῆς μνήμης, διαταραχὲς προκαλούμενες ἀπὸ τὶς σουλφαμίδες, τὰ βαρβιτουρικά, τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὴ ραδιοθεραπεία.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἀσφαλῶς ἐμπήκαμ' ἤδη,
στὸν Ἀπρίλιο τὸν μῆνα
μὲ τὸ μπόλικο γρασίδι,
μὲ τὰ ρόδα, μὲ τὰ κρῖνα,
μὲ τὰ μπουμπουκιάσματά του, μὲ τὴν λουλουδοπλημ-(μύρα,
μὲ τ' ἀμέτρητα πουλιά του καὶ τὰ τόσα του τὰ (μῦρα...

★

Τῆς Ἀνοίξεως περνᾶμε, μ' ἄλλα λόγια, τὴν καρδιά,
μὰ τὰ μῦρα της κανένας δὲν τὰ παίρνει... μυρωδιά,
ἐπειδὴ ἡ κακοκαιρία,— ποὺ κακὸ καιρό της νἄ-(χη—
μᾶς ἐτάραξε τὶς μῦτες μὲ ἀφόρητο... συνάχι!

«ΒΟΥΡ ΣΤΟ... ΚΑΒΟΥΡ»

Ἰσχυρίζονται καμπόσες τῆς φυλῆς μας κορυφές,
πὼς ἂν γίνουν στὸ Καβοῦρι συνεχεῖς ἀνασκαφὲς
ἀσφαλῶς θά.. πλουτιστοῦνε τῆς Ἑλλάδος τὰ μου-(σεῖα
καὶ θὰ γίνη, αὐτομάτως, ἡ πατρίδα μας...πλουσία!

★

Θησαυροὶ σπουδαῖοι, λένε, πὼς ὑπάρχουν «κεκρυμ-(μένοι»,
στὴν ἀκτὴ τοῦ Καβουρίου, τὴν ἀμμοπευκοσπαρ-(μένη...
Θησαυροὶ πολλοὶ μεγάλοι,
στὸ γιαλό, στὸ περιγιάλι,
ἀπὸ κάτω ἀπ' τὶς καμπίνες, ἀπ' τὰ μπὰρ καὶ τὰ (μπαράκια...
Καὶ γελοῦν, ἀντὶ νὰ κλαῖνε, τοῦ γιαλοῦ τὰ... κα-(βουράκια!

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ

Ὁ πολὺς ὁ Ντιόρ, ποὺ πάντα νέα σχέδια σκαρώνει,
προκειμένου τὶς τσεποῦλες τῶν ἀνδρῶν νὰ ξαλα-(φρώνη,
σάλον πρόκειται στὴ μόδα νὰ ξαναδημιουργήση,
γιατὶ θέλει τὶς «καμπῦλες» ἐντελῶς νὰ καταργήση!

★

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ἐμμείνη στὴν ἰδέα του αὐτή,
βερεσὲ θὰ τὸν ἀκούση κάθε νέα τορνευτὴ
καὶ θὰ πῆ στὸν ὑπερόπτην
καὶ μεγάλον ραπτο-κόπτην:
«—Ἂν θαρρῆς πὼς θὰ μὲ κάνης τὶς καμπῦλες (μου νὰ κρύβω,
εἶσαι βλάκας μὲ πατέντα καὶ ἠλίθιος στόν...κῦβο»!

ΗΡΩ-Ι-ΣΜΟΙ!

Λυπᾶται κάθε σώφρων γιὰ τὸν Ἐλευθεριάδη,
ποὺ μέσα στὴ φυλάκα ἐμπῆκε κάποιο βράδυ,
γιατ' εἶχε λέει κάποιαν νεάνιδα τουμπάρει
κι' ἀρνιόταν, διαρρήδην, γυναῖκα νὰ τὴν πάρη!

★

Πλὴν ὅμως, αἰφνιδίως, λιπόψυχος ἐφάνη
καὶ μέσα στὸ κελλί του τῆς ἔβαλε στεφάνι
γιατὶ φοβόταν, λέει, μπᾶς καὶ περιπλακῆ,
καὶ γιὰ πέντ' ἔξη χρόνια κλειστῆ στὴ φυλακή...

★

Ἐνῶ μποροῦσε ὁ νέος ἀντὶ τῆς... παντρειᾶς,
μὲ τόλμη νὰ φωνάξη καὶ δόσιν ἀντρειᾶς:
«Καλλίτερα πέντ' ἔξη χρονάκια φυλακή,
παρὰ σαράντα χρόνια ζωὴ... συζυγική!»

ΕΙΡΩΝΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ

Μεταξὺ πολλῶν κι' ἀπείρων μισθωτῶν ἀδικημένων,
ἀπεργούντων κάθε τόσο ἢ διαμαρτυρομένων,
ὡδηγήθηκαν, μοιραίως, στὸν βαθμὸν καὶ στὸ ση-(μεῖον
ν' ἀπεργήσουν καὶ οἱ κλάδοι... Ἀσφαλιστικῶν Τα-(μείων!

★

Βαρεθήκανε ν' ἀκοῦνε τοὺς σοφοὺς τοὺς παπαγά-(λους,
ποὺ μοιράζουν, ἀενάως, ὑποσχέσεις παχυλὲς
κι' εἶδαν πώς, ἐνῶ ἐκεῖνοι... ἀσφαλίζουνε τοὺς (ἄλλους,
τὸ δικό τους μέλλον εἶναι χαλεπὸν κι' ἐπισφαλές!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἑλληνικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἄλκη Αὐγερινοῦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ Ρένα Γέρακα γνώρισε στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο τὸ Φάνη Νικηφόρο, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ καὶ ποὺ τὴ ζήτησε γιὰ γυναῖκα του ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἔπειτα καὶ οἱ τρεῖς ἔφυγαν γιὰ τὸ μεγάλο κτῆμα τῶν Νικηφόρων γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴ νύφη οἱ γονεῖς τοῦ Φάνη, ποὺ ἐνθουσιάστηκαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ σεμνότητα τῆς Ρένας. Ὕστερ' ἀπὸ τοὺς ἀρραβῶνες, ἔγινε ὁ γάμος μὲ μεγάλη λαμπρότητα. Ἕνας φίλος τοῦ Φάνη, ὅμως, ὁ γιατρὸς Ντόλης Βλαντῆς κύτταζε τὴ Ρένα μ' ἕνα τόσο ἐπίμονο καὶ προκλητικὸ βλέμμα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθάνεται ἄσχημα. Κι' ὅταν ἄρχισε ὁ χορός, ἀνέβηκε ζαλισμένη στὴν κάμαρά της.

3ον

Ἕνα μεγάλο χρυσὸ καλάθι μ' ἄσπρα τριαντάφυλλα εἶδε κοντὰ στὸ παράθυρο, ἅμα μπῆκε στὴν κάμαρα. Ἤτανε ἀπὸ τὸν κουμπάρο. Ὅλα τὰ εἶχε ἀλλάξει τώρα, ἐκεῖ μέσα, ἡ φροντίδα τοῦ Φάνη. Ὅλα ἦταν ὁλοκαίνουργα: Μιὰ τουαλέττα ἤτανε στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ ἕνα μεταξωτὸ παραπέτασμα «μπλὲ-ρουὰ» μ' ἕνα μεγάλο τρίφυλλο καθρέφτη. Κι' ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μιὰ μεγάλη ντουλάπα, μ' ἄλλον καθρέφτη. Κι' ἀντίκρυ ἀπ' αὐτὴν μιὰ σιφονιέρα χαμηλὴ μὲ μιὰ κούκλα, ντυμένη νύφη καθισμένη ἀπάνω. Τράβηξε ἀπ' αὐτὴν μιὰ μεταξωτὴ νυχτικιὰ μὲ μιὰ κλάρα τριαντάφυλλα ἀπὸ τὸ ἴδιο χρῶμα ροζ μπομπὸν ἀπλικὲ καλοδουλεμένα στὸ χέρι. Τὴν ἔρριξε πάνω στὸ κρεβάτι κι' ἄρχισε νὰ γδύνεται ἀργὰ-ἀργά, κυττάζοντας στὸν καθρέφτη σκεφτική, σχεδὸν πονεμένη.

Μιὰ στιγμή, πρὶν περάση τὴ νυχτικιά της, στάθηκε μπροστὰ στὸ κρύσταλλο καὶ ναρκισσεύτηκε: Θαύμαζε τὸ τέλειο κορμί της, σὰν τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης. Δὲν εἶχε φανταστῆ ἔτσι τὴν προσφορά του στὸ βωμὸ τοῦ ἔρωτος. Στὸν κόσμο τὸν φανταστικό, ποὺ εἶχε φτιάσει στὰ ὄνειρά της ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῶν μυθιστορημάτων ποὺ διάβαζε, αὐτὸ τὸ κορμὶ ἔπρεπε νὰ δοθῆ γέρας στὸ δυνατὸ νικητὴ ἑνὸς μεγάλου ἀγῶνα. Αὐτὸς θὰ τὸ ἐξουσίαζε μὲ τὴ δύναμί του καὶ μὲ τὴ φλόγα του μετὰ μιὰ πεισματάρικη, ἀλλὰ σὰν νικημένη ἀπὸ πρὶν ἀντίστασι. Ἐπέρασε τὴ νυχτικιά της, ἄνοιξε ἕνα συρταράκι τῆς τουαλέττας της, ἔβγαλε ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι μ' ἕνα πικάντικο ἄρωμα, παρφουμαρίστηκε καὶ γλύστρησε κάτω ἀπὸ τὰ μεταξωτὰ σεντόνια. Τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχε ξεμπλέξει καὶ χτενίσει, χύθηκαν στὸ μαξιλάρι, σὰν ὁλόχρυσο, ἀκανόνιστο φωτοστέφανο, ἐξαίσια κορνίζα στὴν παρθενικὴν ὀμορφιὰ τῆς μορφῆς της. Δὲν εἶχε ἀκολουθήσει τὴ μόδα, δὲν τοὺς εἶχε βάλει ποτὲ ψαλίδι. Σταύρωσε τὰ χέρια κι' ἔκλεισε τὰ βλέφαρα. Τἄνοιωσε βαρειὰ σὰν μολύβι. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλαγιάση, νὰ κατευνάση τὴν ἐσωτερική της ἀνησυχία.

Δυὸ μάτια ὀρθάνοιχτα, μεγάλα, διαβολικά, τὴν κύτταζαν ἀδιάντροπα. Ἀνατρίχιασε. Ἦταν αὐτὰ τὰ μάτια, ποὺ τὴν καταδίωκαν ἀπὸ τὴ Μητρόπολι ὡς τὸ χαμήλιο γεῦμα—τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ. Ἕνας περίεργος φόβος τὴν ἔκανε νὰ μαζευτῆ κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ἄκουσε τὴν πόρτα τῆς κάμαρας νὰ τρίζη. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά. Ἄκουσε βήματα νὰ ζυγώνουν στὸ κρεβάτι. Μιὰ ζεστὴ πνοὴ νὰ πλησιάζη στ' αὐτί της:

— Κοιμᾶσαι, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε μιὰ φωνή.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της, λαχανιασμένη:

— Ὄχι... εἶπε, βλέποντας τὸ Φάνη, ποὺ εἶχε γείρει ἀπάνω της.

— Τοὺς ἄφησα μὲ τρόπο. Ἔχουν μεθύσει ὅλοι τους, ἔξω ἀπὸ τὴ μητέρα μου, τὴ δική σου καὶ τὴ θεία σου. Πῶς αἰσθάνεσαι τώρα;

— Εἶμαι καλλίτερα, ἔκαμε ἡ Ρένα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

Ὁ Φάνης κλείδωσε τὴν πόρτα. Ἡ σημασία δὲν τῆς ξέφυγε. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴ ντουλάπα, πῆρε τὶς πυτζάμες του καὶ τράβηξε στὸ μπάνιο. Τὸν ἄκουγε ποὔπλενε τὸ στόμα του. Ἔκανε γαργάρες· αὐτὸ τὴ σοκάρισε παράξενα. Θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει. Τέλος τὸν εἶδε νἄρχεται, νὰ πέφτη πλάϊ της καὶ νὰ τὴν παίρνη στὴν ἀγκαλιά του. Ποτέ, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, κανένας ἄντρας δὲν εἶχε τολμήσει μαζί της κάτι τέτοιο. Μιὰ ἔνστικτη κίνησι τῆς ἔλεγε νὰ τὸν ἀποκρούση, νὰ τὸν ἀπομακρύνη. Ὥσπου νὰ ἐκτελέση ὅμως τὴν κίνησι αὐτὴ ἐκεῖνος τὴν εἶχε περιβάλει μὲ τὰ χέρια, ἀφοῦ εἶχε σβύσει καὶ τὸ φωτάκι ποὺ ἀγρυπνοῦσε πλάϊ στὸ κρεβάτι, κάτω ἀπὸ ἕνα θαμπὸ ροζ ἀμπαζούρ. Μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπὴ ἀκούγονταν τὰ φιλιά, σὰν μεγάλες στάλες ἀπὸ ψηλοὺς σταλαχτίτες σὲ βαθειὰ σπηλιά. Κάποια στιγμὴ ἕνα φροῦ-φροῦ ἀκούστηκε: Ἕνα μεγάλο τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ χρυσὸ καλάθι μὲ τ' ἄσπρα ρόδα ἔσκασε καὶ μαδήθηκε καὶ σκόρπισε τὰ πέταλά του στὸ χαλί.

Κάποια στιγμή, κόντευαν χαράματα, ἡ Ρένα, ξάγρυπνη, ἄκουσε τὸ Φάνη, ποὺ ἄρχισε νὰ ροχαλίζη πλάϊ της, γυρισμένος κατὰ τὸ μέρος τοῦ τοίχου: «Ὁ ἄντρας μου» εἶπε μέσα της, προσπαθῶντας νὰ νοιώση τὴ νέα της κατάστασι, νὰ τὴ συνειδητοποιήση. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ μ' ὅλες τὶς συγκινήσεις τῆς ἡμέρας (καὶ τῆς νύχτας) καὶ μ' ὅλη τὴν κούρασι, ψυχικὴ καὶ σωματική, δὲν εἶχε κλείσει μάτι. Ὅλη της ἡ ὕπαρξι τῆς φαινόταν ἀναστατωμένη: «Τώρα εἶμαι γυναῖκα»—ἔλεγε κάθε τόσο, μὲ τὸν ἑαυτό της. «Τώρα εἶμαι γυναῖκα».... Κι' ἔννοιωθε κάτι σὰν ξένο, σὰν μιὰ ξένη φλόγα, στὶς φλέβες της, ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἡσυχάση. Ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἠρεμήση, νὰ παραδοθῆ στὴ γλυκειὰ νάρκη τοῦ ὕπνου. Ἀλλὰ τότε, τὰ δυὸ παράξενα, σατανικὰ μάτια, ποὺ τὴν καταδίωκαν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ μυστηρίου, στὴ Μητρόπολι παρουσιάζονταν μπροστά της καὶ τὴν ἀτένιζαν μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀδιάντροπη, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τινάζεται σύγκορμη. Ὁ Φάνης ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζη μακάρια. Μὰ κάποια φορά, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὰ κλειστὰ παντζούρια, σουρώθηκε τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς καὶ φώτισε, θαμπὰ κι' ἀχνὰ τὴν κρεβατοκάμαρα. Καί, μαζὶ μ' αὐτό, τὰ χελιδόνια, ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ μεγάλου χαγιατιοῦ ἄρχισαν νὰ χαιρετίζουν τὴν ἡμέρα μὲ φαιδροὺς τερετισμούς. Ἔτσι ἄρχισε νὰ βασιλεύη κάποια γαλήνη στὴν καρδιὰ τῆς Ρένας.

Ἐνσταντανὲ

Δὲν τὄβαζε κάτω!...

Ἕνα πλῆθος ἀπὸ γυναῖκες καὶ παιδιὰ συνωστίζονται στὴν εἴσοδο τῶν γραφείων μιᾶς φιλανθρωπικῆς ὀργανώσεως. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας περίεργος περαστικὸς πλησιάζει τὴν κυρὰ Πεταχτή, ποὺ περιμένει κι' αὐτή, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρό.

— Πῶς ἀπὸ ἐδῶ; τὴ ρωτάει.

— Μοιράζουν τρόφιμα γιὰ τὰ παιδιά, τὸν πληροφορεῖ ἐκείνη, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μωρό, εἶχε κι' ἄλλα τέσσερα κουτσούβελα γύρω ἀπὸ τὸ φουστάνι της.

— Δικά σου εἶναι κι' αὐτά; τὴ ρωτάει ξανὰ ὁ περίεργος.

— Ναί, καὶ τὰ πέντε εἶναι ὀρφανά! Ὁ πατέρας τους πέθανε!

— Μπᾶ! κάνει ὁ περίεργος. Ὀρφανὰ εἶπες; Καὶ πότε πέθανε ὁ πατέρας τους;

— Ἔχει τώρα τρία χρόνια!

Ὁ περίεργος ξύνει τὸ κεφάλι του, κυττάζει παραξενεμένος τὸ μωρὸ ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ κατόπιν ρωτάει τὴν κυρὰ Πεταχτή:

— Καὶ τὸ μωρὸ ποὺ κρατᾶς;

Ἐκείνη τότε μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, τοῦ ἀπαντάει:

— Καλὲ ὁ πατέρας τους πέθανε. Δὲν πέθανα ἐγώ! Μπᾶ, σὲ καλό σας!

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'.

Ἡ πρώτη ἔχθρα

Πόσο γρήγορα ἔφυγε τὸ καλοκαίρι! Ἡ Ρένα δὲν εἶχε καταλάβει γιὰ πότε πέρασαν κιόλα οἱ τριάντα μέρες τοῦ τελευταίου μήνα. Ὁ Φάνης ἔφευγε πολὺ συχνά, χανόταν ὧρες πολλές, ἐπιβλέποντας τὴ λειτουργία τῶν ἐργοστασίων, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ δουλεύουν κιόλα καὶ τὶς διάφορες καλλιέργειες στὸ χτῆμα. Ἄφηνε τὴ Ρένα μονάχη, μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴ μητέρα της, ποὺ τὴν εἶχαν παρακαλέσει νὰ ξεκαλοκαιριάση στὸ ἀρχοντοχωριάτικο ἀρχοντικό τους, στὸ χτῆμα. Μὰ οὔτε ἡ ἀπουσία του, οὔτε ἡ μοναξιά της δὲν τῆς γινόταν αἰσθητή. Γύριζε πότε δῶ, πότε ἐκεῖ, στὸ φρουτόκηπο, στὶς καλλιέργειες, στὸ ἄλσος, πήγαινε στὸ χωριό, στὰ βουστάσια, στὰ πρόβατα. Κι' ἐπὶ τέλους εἶχε τὴ συντροφιὰ τῆς μητέρας της, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν Οὐρανία, τὴν πεθερά της, εἴχανε βαλθῆ νὰ τὴν ἀπασχολοῦν εὐχάριστα.

Μὰ τὸ καλοκαίρι πέρασε. Τὰ τζιτζίκια, ποὺ γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸ χαρούμενο τζιτζίρισμά τους, σώπασαν σιγὰ-σιγά. Ἄφηναν τ' αὐγά τους στὰ στελέχη τῶν ἀσφοδελῶν κι' ἕνα-ἕνα πέθαιναν, ὥσπου σώπασε καὶ τὸ τελευταῖο, στὴ μεγάλη, γέρικη ἐλῃά, ποὺ ἤτανε στὴν εἴσοδο τοῦ φρουτόκηπου. Ἔπειτα σώπασαν τὰ χελιδόνια. Ἕνα πρωῒ τὰ εἶδε ἡ Ρένα νὰ ἔχουν μεγάλη σύναξι στὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου. Ἐκεῖ περίμεναν νὰ περάσουν τὴ νύχτα οἱ γερανοὶ νὰ τὰ πάρουν γιὰ τὸ μακρυνό τους ταξίδι. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα βαθειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὸ ὑπόστεγο τοῦ μεγάλου χαγιατιοῦ, ὅπου ὅλες οἱ φωληές, ἄδειες, ἔμοιαζαν μ' ἐρημωμένη πολιτεία, ποὺ τὴν εἶχε βρῆ βανατικό.

Μετὰ τὰ χελιδόνια ἔφυγε ἡ μητέρα της. Λίγες στιγμὲς πρὶν κατεβῆ, νὰ μπῆ στὸ αὐτοκίνητο, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε δακρυσμένη:

— Φεύγω ἥσυχη, κορούλα μου. Ἥσυχη κι' εὐχαριστημένη. Γιατὶ σ' ἀφήνω εὐτυχισμένη, σ' ὅλα σου τ' ἀγαθά.

«Εὐτυχισμένη»... Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ μεγάλου ἐξοχικοῦ δρόμου, ἡ Ρένα εἶπε μέσα της: «Τί περίεργο. Οὔτε αὐτὴ δὲ μὲ καταλαβαίνει, ποὺ μ' ἔχει γεννήσει κι' ἔχουμε ζήσει τόσα χρόνια μαζί». Ὅλα φεύγανε τώρα. Ὁ ἥλιος, οἱ καλὲς μέρες, τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ δέντρα. Κι' ἄρχισαν νἄρχωνται τὰ σύγνεφα, σταχτωπά, μελανὰ μερικὲς φορές, φορτωμένα μὲ νερὸ καὶ μελαγχολικὰ ὄνειρα. Καὶ τοὺς κελαϊδισμοὺς διαδέχτηκαν οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ βροντές. Κι' ἄρχισαν τὰ πρωτοβρόχια, οἱ λασπωμένοι, δυσκολοπερπάτητοι δρόμοι, οἱ κατεβασιὲς τῶν χειμάρρων, τὸ περιμάζεμα στὸ σπίτι. Ἡ πρώτη ἐχθρὰ τῆς δυνατότητας γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Ρένας ἄρχισε νὰ δείχνη, ἀκάλεστη, τὴ φοβερή, βλογιοκομμένη μορφή της: ἡ πλῆξι.

Ὅταν ἦρθαν οἱ μουντὲς καὶ μονότονες μέρες τοῦ φθινοπώρου, δὲν μποροῦσε ἡ Ρένα νὰ γυρίζη ὅπως τὸ καλοκαίρι. Μόλις μποροῦσε νὰ πεταχτῆ ὡς τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ φτιάνη ζάχαρι. Εἶχε ἐνδιαφερθῆ γι' αὐτὸ λίγες μέρες. Τῆς ἄρεσε νὰ παρακολουθῆ τοὺς χωριάτες, ποὺ πήγαιναν κι' ἄδειαζαν τὰ φορτία τους μὲ τὰ μεγάλα, ἄσπρα κοκκινογούλια νὰ σχηματίζουν λόφους ἀπ' αὐτὰ κι' ἔπειτα νὰ τὰ πλένη τὸ νερὸ μὲ τὴ μεγάλη του πίεσι καὶ νὰ τὰ παίρνη ἕνα τεχνητὸ αὐλάκι, νὰ τὰ πηγαίνη ὡς τὶς μηχανές, ποὺ τἄκοβαν κι' ἔπειτα νὰ τ' ἀδειάζουν σ' ἄλλες μηχανὲς ποὺ τἄκαναν ζάχαρι. Μὰ γρήγορα ἐξαντλήθηκε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτό. Καὶ ἡ Ρένα ξαναγύρισε στὰ βιβλία της, στὰ πιὸ ἔξαλλα μυθιστορήματα, ποὺ πήγαιναν καὶ τὴν εὕρισκαν, σταλμένα ἀπὸ τὴ μητέρα της, ποὺ δὲν τὰ διάβαζε κἄν, παρὰ τἄστελνε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο σύμφωνα μὲ τὶς παραγγελίες τῆς κόρης της. Μὰ οὔτε ὁ Φάνης ἔδινε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὰ διαβάσματα τῆς Ρένας. Ἐρχότανε πάντα κουρασμένος ἀπὸ τὶς δουλειές του, τὴν εὕρισκε ἥσυχη—τουλάχιστον στὴν ἐπιφάνεια—ἔτρωγαν μονάχοι, μὲ τοὺς συνηθισμένους χαριεντισμοὺς καὶ κοιμόντανε μετὰ τὴ γλυκειὰ κούρασι τῶν συζύγων. Καί, σὲ λίγο, ἡ Ρένα ἄκουγε τὸ ροχαλητὸ τοῦ Φάνη, ποὺ τὸ εἶχε βαφτίσει μέσα της «ἐπίσημη ὑπόκρουσι τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας».

Ἡ πλῆξι της μεγάλωνε, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα καὶ ὁ Θεὸς ξέρει σὲ ποιὸ ξέσπασμα θἄφτανε, ἂν ἕνα εὐτυχισμένο περιστατικὸ δὲν ἐρχότανε νὰ δώση τροφὴ στὸ ἐνδιαφέρον της καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ καινούργια κατάστασι. Ἡ Ρένα ἔννοιωσε ξάστερα μιὰ μέρα τὸ φυσικό, χαρμόσυνο μήνυμα, ὅτι θὰ γινότανε μητέρα! Ἡ χαρά της ἤταν ἀπέραντη. Τὸ δέχτηκε σὰν εὐλογία οὐρανοῦ, σὰν σωτηρία. Καὶ τὸ ἀνακοίνωσε στὸ Φάνη μὲ ἀγκαλιάσματα θερμὰ καὶ μὲ φιλιὰ γεμάτα ἀγάπη. Ἂν δὲν τὸν εἶχε νοιώσει, ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, σὰν ἐραστή, τὸν ἔννοιωθε τώρα πατέρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ θἀρχότανε...

Τὸ πανηγύρισαν. Καὶ ἡ συζυγικὴ εὐτυχία τους, ποὺ τὰ φτερά της εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ μαδᾶ ἡ μονοτονία καὶ ἡ πλῆξι, πῆρε λίγο φῶς, λίγη ἐμψύχωσι. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ βεβαιωθοῦν:

— Αὔριο—εἶπε ὁ Φάνης—νὰ πεταχτοῦμε, μιὰ στιγμή, μὲ τ' ἁμάξι στὸ γιατρό, νὰ σ' ἐξετάση.

— Σὲ ποιὸ γιατρό; ρώτησε, κατσουφιάζοντας, ἡ Ρένα.

— Στὸ Βλαντῆ. Ἡ πολιτεία εἶναι δυὸ βήματα.

— Ὄχι! Θὰ πᾶμε στὴν Ἀθήνα, εἶπε ἡ Ρένα. Σὲ κανένα σοβαρώτερο...

— Κανένας δὲν εἶναι καλλίτερος ἀπὸ τὸ Βλαντῆ ἔκαμε ὁ Φάνης. Ἦταν ὁ πρῶτος μαθητὴς καὶ βοηθὸς τοῦ κορυφαίου ἀπὸ τοὺς γυναικολόγους τοῦ Παρισιοῦ. Κι' ἔπειτα, πηγαίνοντας στὴν Ἀθήνα, θὰ χάσουμε τουλάχιστον εἰκοσιτέσσερις ὧρες....

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἐξετάση αὐτός, ἐπέμενε ἡ Ρένα, δὲν ξέρω... μοῦ φαίνετ' ἀνυπόφορος...

Ὁ Φάνης γέλασε:

— Μὰ τί περίεργη προκατάληψι εἶν' αὐτή, παιδί μου! Ὁ Ντόλης ἔχει μιὰ πελατεία μεγάλη. Ἔχει τεράστιες ἐπιτυχίες σὲ περιπτώσεις δύσκολες. Καὶ σὲ πολλὲς γυναῖκες ἔχει προφητέψει ἀλάνθαστα, ἂν θἄκαναν ἀρσενικὸ ἢ κορίτσι.

— Δὲν τὸν θέλω! ἔκαμε, πεισματάρικα ἡ Ρένα. Ἔχει ἀπάνω του κάτι τὸ πολὺ πρόστυχο...

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀπὸ τζάκι, τῆς εἶπε γελαστά, ὁ Φάνης. Ὁ πατέρας του ἔβγαινε χρόνια βουλευτὴς στὸ νομό. Εἶχε κάμει τρεῖς φορὲς ὑπουργὸς καὶ τὸ σπίτι τους εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Ἡ Ρένα σώπασε, λέγοντας μέσα της, στὸν ἑαυτό της σχεδὸν μ' ἀπόγνωσι: «Δὲν καταλαβαίνει... Δὲν καταλαβαίνει... Τελείωσε!» Κι' ὁ Φάνης, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἄφησε τὴν κουβέντα, λέγοντας μέσα του: «Ὡς αὔριο θ' ἀλλάξη ἰδέα». Τοῦ φαινότανε πολὺ πιὸ βολικὸ νὰ πεταγόταν μὲ τὴ Ρένα στὴν πολιτεία μιὰ στιγμή, νὰ τὴν ἔβλεπε ὁ Ντόλης καὶ νὰ γύριζε στὴ δουλειά του. Ἤτανε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ νὰ μαντέψη τὶς περίεργες κι' ἐνδόμυχες ἀνησυχίες τῆς γυναίκας του. Τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν κάνη τὴ συνηθισμένη του βόλτα στὰ ἐργοστάσια καὶ στὶς καλλιέργειες, τῆς εἶπε:

— Ἑτοιμάσου, ἀγάπη μου, θὰ πᾶμε σὲ λίγο στὴν πολιτεία, στὸ γιατρό...

— Ἐπιμένεις; ἔκαμε παγερὰ ἡ Ρένα.

— Τοῦ τηλεφώνησα χθὲς τὸ βράδυ. Θὰ μᾶς περιμένη.

Μόλις πῆραν τὸ πρωϊνό τους, ὁ Φάνης κάθισε στὸ βολὰν καὶ ἡ Ρένα δίπλα του, σιωπηλή, σκουντουφλιασμένη. Ὁ γιατρὸς τοὺς δέχτηκε στὸ ἰατρεῖο τῆς κλινικῆς του. Ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ πιὸ μοντέρνα κτίρια τῆς πολιτείας. Τὸ ἰατρεῖο ἤτανε στὸ ἰσόγειο μὲ μεγάλες γυάλινες μόστρες, ὅπου φιγουράριζαν μερικὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, μιὰ βιβλιοθήκη, μιὰ ἰατρικὴ ντορμέζ, γιὰ τὶς ἐξετάσεις, καὶ κάποιες εἰκόνες σ' ὄμορφες κορνίζες. Ὁ Ντόλης μέσα στὴν κάτασπρη ἰατρικὴ μπλούζα του, πεντακάθαρη, σφιγμένη στὴ μέση μὲ ζώνη φρεσκοσιδερωμένη, μὲ κοκκαλένια πόρπη, εἶχε κομψὴ ἐμφάνισι, ποὺ ἀποκορύφωνε τ' ὡραῖο του πρόσωπο μὲ τὰ μεγάλα, μαῦρα μάτια, τ' ἀδρὰ φρύδια καὶ τὸ καλοφτιασμένο, μεγάλο στόμα μὲ τὰ παχειὰ χείλη. Ἡ Ρένα δέχτηκε τὴν πρώτη ματιά του, ἐρευνητικὴ καὶ κολασμένη, μὲ κρυφὸ ἀνατρίχιασμα γεμάτο ἀποστροφή. Κι' ὅταν τῆς ἔδωσε τὸ χέρι τῆς φάνηκε, ὅτι τῆς τὸ κρατοῦσε σφιχτὰ καὶ θερμὰ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε σ' ἕναν ἁπλὸ χαιρετισμό, ὥστε τὸ τράβηξε ἀπότομα, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς τὸ εἶχε σηκώσει καὶ τὤφερνε στὰ χείλη του. Ὁ γιατρὸς ἔκανε πὼς δὲν κατάλαβε:

— Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Φάνης, τῆς εἶπε μὲ τὸ ξεδιάντροπο ὕφος, ποὺ ἡ Ρένα δὲν τὸ ὑπόφερε, εἴσαστε πολὺ προκομμένη.... τὰ σκαρώσατε κιόλας...

Ἡ Ρένα κατακοκκίνισε, τῆς ἦρθε νὰ τοῦ ἀστρέψη ἕνα χαστοῦκι. Κρατήθηκε, τὸν κύτταξε αὐστηρά. Μὰ τὰ μάτια του ὄχι μόνο ὑπέμειναν τὸ βλέμμα της, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπάντησαν: «Καλὰ τώρα!... Τὸ κοριτσάκι θὰ μᾶς κάνης ἀκόμα;» Τὴν κύτταζε μ' αὐθάδεια ἀκατανόητη. Ἡ ἐξέτασι δὲ βάστηξε πολύ. Ὁ Ντόλης βεβαίωσε κι' ἐν ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης, ὅτι ἡ Ρένα ἦταν μητέρα. Κι' ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του γιὰ μιὰ ὑγιεινὴ κι' αἴσια ἐγκυμοσύνη. Οἱ κουβέντες αὐτὲς τὸν ἔφεραν τόσο κοντὰ στὴν «πελάτισσα» τόσο μέσα στὴ φυσικὴ γυναικεία ζωή της, ὥστε ἡ Ρένα εἶχε ἐκνευριστῆ. Ὅταν ἔφυγαν, εἶπε στὸ Φάνη, μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν πολιτεία στὸν ἐξοχικὸ δρόμο γιὰ τὸ κτῆμα:

— Ἀπορῶ πῶς δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ὁ φίλος σου αὐτὸς εἶναι ἀναιδέστατος.

— Κάθε ἄλλο... Αὐτὰ ποὺ νομίζεις ἀναίδεια εἶναι τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἔτσι εἶναι οἱ γιατροί. Σοῦ μιλᾶνε γιὰ τὸ σῶμα σου, γιὰ τὶς λειτουργίες του, μπαίνουνε σὲ λεπτομέρειες ποὺ κανένας ἄλλος δὲν τολμᾶ νὰ μπῆ... Γι' αὐτὸ φαίνονται κυνικοί, ἐνῶ εἶναι μᾶλλον μπλαζέ... Οἱ γυναικολόγοι, μάλιστα παραεῖναι μὲ τὶς γυναῖκες...

Ἡ Ρένα σώπασε. Τὸ πῆρε ἀπόφασι πὼς σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ποτὲ δὲ θὰ συνεννοηθῆ μὲ τὸν ἄντρα της. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἄλλωστε, ὁλάκερο τὸ εἶναι της εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν καινούργια καὶ τὴ συγκλονιστικὴ αὐτὴ πραγματικότητα, ποὺ ἐρχότανε νὰ γεμίση τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς της. Ἡ Ρένα εἶχε πολλὰ παιδιὰ πρὶν παντρευτῆς—τὶς κοῦκλες της. Ὅσες τῆς εἴχανε χαρίσει, τὶς εἶχε φυλάξει ἀπείραχτες. Καί, ὅταν ἄφηνε τὸ καινούργιο μυθιστόρημα ποὺ διάβαζε κάθε φορά, ἤτανε γιὰ νὰ ζήση μ' αὐτὲς πάλι σ' ἕνα φανταστικὸ κόσμο, καθὼς ἤτανε κι' αὐτὸς τῶν ἐρώτων της. Τὶς συγύριζε, τὶς ἔντυνε, τὶς χτένιζε, τὶς «κόρες» της καὶ τὶς πάντρευε, μιὰ-μιά, μὲ μεγάλη τελετή. Ἀλλὰ πόσο ἤτανε διαφορετικὴ τώρα ἡ πραγματικότητα! Αὐτὸ τὸ ζωντανὸ παιδί, ποὺ ἀκόμα δὲν εἶχε σχηματιστῆ κἂν στὰ σπλάχνα της, ἐρχότανε νὰ δώση στὴ ζωή της ἕνα νόημα καινούργιο. Ἄρχισε μὲ μιὰ πυρετώδη ἐνεργητικότητα νὰ τοῦ πλέκη καὶ νὰ τοῦ ράβη μωρουδιακὰ—αὐτά, ποὺ δὲν ξεχωρίζουν ἀκόμα τ' ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ—καὶ νὰ γεμίζη τὰ συρτάρια μιᾶς σιφονιέρας, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ μείνη στάσιμο τὸ παιδὶ καὶ νὰ φοράη τὰ ἴδια ρουχαλάκια ἐπὶ χρόνια. Ὅταν ἄρχισε νὰ τὸ νοιώθη ν' ἀναδεύεται στὰ σωθικά της, νὰ «κλωτσάη» ὅπως λένε, τὴν ἔπιαναν οἱ μεγάλοι ἐνθουσιασμοὶ τῆς μητρότητας. Καὶ τότε μιλοῦσε στὸ παιδί της ποὺ σκιρτοῦσε μέσα της, μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια:

— Τί θέλεις μωρό μου;... Θέλεις νὰ μιλήσης στὴ μανούλα σου;... Ναί... σ' ἀκούω μικρό μου... Σὲ περιμένω νἄρθῆς.. Νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου, μωρουδελάκι μου... νὰ σὲ βάλω στὸ στῆθος μου, γλυκό μου... νὰ μεγαλώσης γρήγορα...

Κι' ὅσο προχωροῦσε ἡ ἐγκυμοσύνη, τόσο αὐτὸ τὸ παραλήρημα γινότανε συχνότερο. Ὁ Φάνης τὴν εἶχε πιάσει ἐπ' αὐτοφόρῳ σ' αὐτὲς τίς... «συνομιλίες» μὲ τὸ παιδί της. Καὶ τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴ φιλοῦσε παράφορα. Ἦταν οἱ πιὸ εὐτυχισμένες μέρες τῆς ζωῆς τους. Ποτὲ ἡ Ρένα δὲν ἤτανε τόσο ὡραία. Πρὶν ἀρχίσουν οἱ μεγάλες παραμορφώσεις τῆς ἐγκυμοσύνης εἶ-

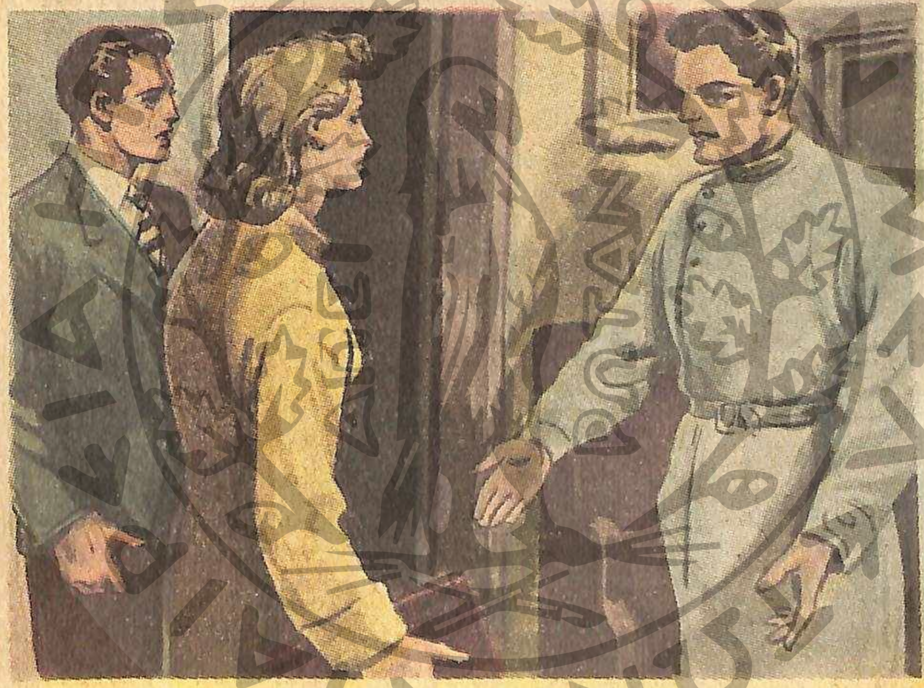

— Μοῦ τηλεφώνησε ὁ Φάνης, εἶπε ὁ γιατρὸς στὴ Ρένα, εἴσαστε πολὺ προκομμένη!...

χε ρίξει στὸ πρόσωπό της ὀμορφιὲς μεγάλες. Ὅλα της τὰ χαρακτηριστικὰ εἴχανε πάρει μιὰ ζωηράδα ξεχωριστὴ καὶ ἡ λάμψι τῶν μεγάλων πράσινων ματιῶν της τραβοῦσε τὴν προσοχή. Ὁ γέρο - Νικηφόρος τῆς ἔλεγε:

— Αὐτὸ τὸν καιρό, νύφη, εἶσαι σωστὴ θεά!...

Κι' οἱ χωριάτισσες τῆς Μπάλτζας, ἅμα τὴ βλέπανε, τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, κάνανε τὸ σταυρό τους:

— Χριστέ μου, πῶς ὀμόρφηνε ἡ νύφη τοῦ Νικηφορέϊκου!...

Μιὰ Κυριακή, ὅταν εἶχε ἀπολύσει πιὰ ἡ ἐκκλησία, ἕνα ὡραῖο κι' ὁλοκαίνουργιο αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Φάνη. Αὐτός, ἡ Ρένα καὶ τὰ πεθερικὰ κολάτσιζαν μετὰ τὴ λειτουργία, στὴ μεγάλη τραπεζαρία. Ὁ γιατρὸς πήδησε ἀπὸ τ' ἁμάξι κι' ἀνέβηκε δυὸ - δυὸ τὰ σκαλιά.

— Κόπιασε!... τοῦ φώναξε ὁ γερο-Νικηφόρος.

— Νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχήσω. Δὲν θὰ πάρω τίποτα... ἔχω φάει τὸ πρωϊνό μου.

Καὶ κάθησε ἀντίκρυ στὴ Ρένα, θαμπωμένος ἀπὸ τὰ καινούργια κάλλη της.

— Πῶς ἀπὸ δῶ σήμερα; ρώτησε ὁ Φάνης.

— Ἀποφάσισα νὰ μὴ δέχωμαι τὴν Κυριακή, εἶπε ὁ Βλαντῆς. Νἄχω κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος μιὰ μέρα δική μου. Ἔτσι πετάχτηκα νὰ σᾶς δῶ.

— Νὰ σοῦ δώσουμε ἕναν καφὲ μὲ γάλα; ρώτησε ἡ Οὐρανία.

— Ὄχι εὐχαριστῶ! Ἦρθα, συνέχισε κυττάζοντας τὸ Φάνη, γιατὶ ἀνησύχησα.

— Ἀνησύχησες, γιατί; ρώτησε ὁ Φάνης.

— Μά, γιατί δὲν ἦρθες; Εἶδα τὴν κυρία καὶ κατόπιν ἐξαφανιστήκατε. Δὲν κάνουν ἔτσι!... Ἔπρεπε νὰ ξαναρθῆτε...

— Οἱ ἐντολές σου τηροῦνται. Τίποτε καινούργιο δὲν παρουσιάστηκε. Τί νὰ κάνουμε νάρθοῦμε;

— Δὲν εἶναι ἔτσι. Ἡ κατάστασι αὐτὴ θέλει παρακολούθησι. Εἶμαι τῆς ἰδέας μάλιστα νάρθῆτε μέσα στὴν πολιτεία. Ἔχετε τόσο ὡραῖο σπίτι! Εἶναι κρῖμα ἕνα τέτοιο παλατάκι νὰ μένη κλειστό!

— Ἔχει δίκηο ὁ γιατρός, εἶπε ὁ γέρο - Νικηφόρος, ἂν τύχη τίποτα τῆς Ρένας, εἴμαστε μακρούτσικα ἀπὸ τὸ γιατρὸ κι' ἀπὸ κάθε βοήθεια. Γιατί δὲν πᾶτε νὰ καθίσετε στὸ σπίτι; Ἐσὺ γιὰ τὶς δουλειές σου, Φάνη, θὰ μποροῦσες νὰ φεύγης τὸ πρωΐ καὶ νὰ γυρίζης τὸ ἀπόγευμα. Ἔπειτα εἶναι τόσοι ἄνθρωποι στὴν πολιτεία, ποὺ θέλουν νὰ σᾶς δοῦν... Ἕνα σωρὸ φίλοι σᾶς κάμανε δῶρα στὸ γάμο σας. Κι' ἀκόμα δὲν πήγατε νὰ τοὺς εὐχαριστήσετε, οὔτε τοὺς προσκαλέσατε νὰ φᾶνε...

Ἡ Ρένα προσπάθησε ν' ἀντιδράση. Μὲ κανέναν τρόπο δὲν ἤθελε νὰ γειτονέψη μὲ τὸ γιατρό. Ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματά του ἦταν ἀκαταγώνιστα. Τὸν κράτησαν τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι. Τὰ φαγητὰ ἤτανε πλούσια, τὸ κρασὶ παληό, ἀπὸ τὴν κάβα τοῦ Σταύρου Νικηφόρου, εὐθύμησαν, ἤπιαν στὴν ὑγεία τοῦ ἐρχομένου «διαδόχου» κι' ἀποφάσισαν νὰ μεταφερθῆ ὁ Φάνης στὴν πολιτεία.

— Δὲ θὰ λείψης ἀπὸ τὶς δουλειές σου, τοὔλεγε ὁ γέρο - Νικηφόρος, δυὸ βήματα θὰ εἶσαι. Κι' ἔπειτα ἐμεῖς ἐδῶ θὰ εἴμαστε, ἐγὼ κι' ἡ μητέρα σου. Δὲν πρόκειται νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ.

Ἔτσι κατάφερε ὁ Ντόλης νὰ ξεσηκώση τὸ Φάνη ἀπὸ τὸ κτῆμα καὶ νὰ τὸν φέρη στὴν πολιτεία. Πετύχαινε δυὸ πράγματα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο: νἄχη τὴ Ρένα πολὺ κοντά του καὶ συνάμα, τὸ Φάνη ἀναγκασμένο νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ νὰ κατεβαίνη στὸ κτῆμα—ν' ἀφήνη, συχνὰ τὴ γυναῖκα του μονάχη της. Εἶχε ὁ γιατρὸς ἐρωτευτῆ γερὰ (κατὰ τὸν τρόπο του, πάντα) τὴ Ρένα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν πρωταντίκρυσε μὲ τὸ ἄσπρο πέπλο τῆς νύφης στὴ Μητρόπολι. Ἔρωτας ἀπελπισμένος γιὰ κάθε ἄλλον, ὄχι ὅμως γι' αὐτόν, ποὺ οἱ γυναῖκες τὸν εἴχανε κακομάθει νὰ μὴν τοῦ ἀρνιοῦνται τὶς χάρες τους. Ἤξερε νὰ μὴν ὑποχωρῆ ποτέ, νὰ ἐπιμένη καὶ νὰ ὑπομένη.

— Ἡ γυναῖκα, συνήθιζε νὰ λέη, εἶναι ἕνα κάστρο, ποὺ ἔχει μέσα του τὸν προδότη, τὴ φωνὴ τῆς φύσεως, ποὺ τῆς λέει ὅλη τὴν ὥρα: «Παραδόσου! Παραδόσου!» Ὅταν ὁ πολιορκητὴς ἐπιμείνη, τὸ κάστρο δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ πέση.

Ἔθαψε μέσα του βαθειά, τὸν πόθο του γιὰ τὴ Ρένα, ἀποφασισμένος νὰ περιμένη τὴν εὐκαιρία. Ἡ φανερή της ἀντιπάθεια τοὔδινε θάρρος, ἀντὶ νὰ τὸν ἀπογοητεύη:

— Μὲ νοιώθει σὰν ἕνα κίνδυνο, ἔλεγε μέσα του μ' ἀληθινὴ ὑπερηφάνεια. Τόσο τὸ καλλίτερο... Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς τῆς λέω πολλὰ στὴ ψυχή, στὶς αἰσθήσεις της... Δὲ θὰ τὴ γλυτώση, λοιπόν, ὄχι, ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο.

Καθόλου δὲν τὸν ἀναχαίτιζε ἡ ἰδέα ὅτι ἤτανε γυναῖκα ἑνὸς φίλου του, ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ σχολείου. Στὸ Παρίσι εἶχε συνηθίσει σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ πρώτη του ἐπιτυχία, ποὺ εἶχε ἐκεῖ, ἤτανε μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ καθηγητῆ του. Ἡ κυρία Ὑβόννη Μορνὲ τὸν εἶχε μάθει ὅτι ἄλλο εἶναι ὁ σεβασμὸς σὲ μιὰ κορυφὴ τῆς ἐπιστήμης καὶ σ' ἕνα μεγάλο δάσκαλο καὶ ἄλλο νὰ ἐρωτεύεσαι τὴ νεαρὴ γυναῖκα του. Τὸν εἶχε μάθει ὅτι οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις δὲ σέβονται καμμιὰ κοινωνικὴ ἱεραρχία καὶ κανένα δεσμό.

Τὸ σπίτι τῶν Νικηφόρων στὴν πολιτεία ἤταν ἕνα παληὸ ἀρχοντικό, μὲ μεγάλες κάμαρες κι' ἕναν περιποιημένο κῆπο. Ἤτανε δυὸ πατώματα μὲ μεγάλες κάμαρες, καὶ μεγάλες βεράντες, δυὸ μεγάλα σαλόνια κι ὅλες τὶς σύγχρονες ἀνέσεις, ποὺ εἶχε προσθέσει ὁ Φάνης, ἅμα γύρισε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ἡ Ρένα ἐπιστάτησε νὰ τὸ συγυρίσουν, μὲ τὴ βοήθεια τῆς μητέρας της. Ἡ Σεβαστὴ ἔφτασε, μόλις τῆς γράψανε, χαρούμενη, γεμάτη κέφι. Ἡ ἰδέα, πὼς θἄπιανε σύντομα στὰ χέρια της ἐγγονάκι τῆς ἔδινε καινούργια ζωή. Μάνα καὶ κόρη σταματοῦσαν, κάθε τόσο, τὸ συγύρισμα, γιὰ ν' ἀγκαλιαστοῦν καὶ νὰ φιληθοῦν μὲ δάκρυα, γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ περίμεναν. Ἡ Σεβαστὴ ὅμως δὲν ὑποπτευότανε καθόλου πὼς αὐτὴ τὴν εὐτυχία παραμόνευε νὰ τὴν καταστρέψη ὁ διαβολικὸς ἴσκιος τοῦ γιατροῦ Ντόλη Βλαντῆ. Μόλις ἐγκαταστάθηκαν στὸ Νικηφορέϊκο τῆς πολιτείας ἄρχισαν κιόλα οἱ ἐπισκέψεις. Πρώτη καὶ καλλίτερη ἡ Τασία Βάρβα, ἡ κόρη τοῦ προύχοντα Κωστούλα Βάρβα ποὺ τὸ φύσαγε καὶ δὲν κρύωνε ὅτι ὁ Φάνης εἶχε περιφρονήσει τὴ θυγατέρα του. Ἡ Τασία, μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ συνοικεσίου μὲ τὸ Φάνη, εἶχε βάλει στὸ νοῦ της τὸ γιατρό. Αὐτὸς ἤτανε, ὕστερα ἀπὸ τὸ Φάνη, ὁ γαμπρός, ποὺ ἂν τὰ κατάφερνε νὰ τὸν πάρη, θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ στὴ μύτη τῆς Ἀθηναίας, π' ἅρπαξε τὸν καλλίτερο γαμπρὸ τῆς πολιτείας. Εἶχε φορέσει τ' ὀμορφότερο φουστάνι ἀπὸ τὰ τρία, ποὺ εἶχε ράψει, τελευταῖα στὴν Ἀθήνα—τὸ εἶχε ρίξει στὰ μεγάλα λοῦσα γιὰ νὰ χτυπήση στὸ μάτι τοῦ γιατροῦ—κι' ἀνέβηκε στὸ Νικηφορέϊκο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ θαμπώση τὰ μάτια τῆς Ρένας —«νὰ τὴ σκάση». Τὸ μῖσος ἔβραζε μέσα της γιὰ τὴν ξενόφερτη. Κι' ὅταν τὴν ἀντίκρυσε, μ' ὅλα τὰ σημάδια τῆς ἐγκυμοσύνης καθὼς ἤταν, ἡ ζήλεια τὴ θέρισε, ποὺ θὰ γινότανε καὶ μητέρα καὶ θἄδινε—ἴσως —συνέχεια στὸ γένος τῶν Νικηφόρων. Ἡ Ρένα θυμόταν τὰ μάτια της, ποὺ τὴν κύτταζαν, στὸ γάμο, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἐχθρότητας ἀνεξήγητης γι' αὐτήν. Τὴ δέχτηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ καλωσύνη:

— Χαίρω πολύ—τῆς εἶπε—ὅτι δὲ μᾶς ξεσυνεριστήκατε κι' ἔρχεστε πρώτη στὸ στὸ σπίτι μας... Ἐγὼ μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη κι' ὁ Φάνης μὲ τὶς δουλειές του δὲ μπορέσαμε νὰ εἴμαστε ἐν τάξει μὲ τὶς ὑποχρεώσεις μας...

— Οἱ οἰκογένειές μας—ἔκαμε ἡ Τασία μὲ στόμφο—ἔχουνε πολὺ θάρρος... Συνδεόμαστε πάρα πολὺ μὲ τὸ Νικηφορέϊκο, ἀλλὰ χαλαρώθηκαν κάπως οἱ σχέσεις μας ἀπὸ ἕνα περιστατικό...

Καὶ σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιὰ να σερβίρη ἕνα μεγάλο ψέμμα—τὸ ἀνάποδο ἀπ' ὅ,τι εἶχε γίνει στὴν πραγματικότητα.

— Ξέρετε ὅτι ὁ Φάνης μὲ εἶχε ζητήσει —συνέχισε μ' ἕνα ὕφος ὑπεροπτικὸ καὶ γεμάτο φαρμάκι—ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σκλαβωθῶ τόσο νέα. Κι' ἔπειτα (γυναῖκα εἴσαστε, θὰ τὸ καταλάβετε) ὁ Φάνης εἶναι, βέβαια, θαυμάσιο παιδί... ἀλλὰ δὲν ἔννοιωθα τίποτα γι' αὐτόν...

Ἡ Ρένα κιτρίνισε, πειράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν αὐθάδεια. Ἀλλὰ δὲ μίλησε, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἤτανε καθόλου συνηθισμένη σ' αὐτοὺς τοὺς «ἐπαρχιώτικους διαξιφισμούς». Ἔφερε τὴν ὁμιλία στὴ ζωὴ τοῦ κτήματος, ποὺ εἶχε κάμει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ ν' ἀλλάξη κουβέντα. Ἔκουψε τὴν πλῆξι της καὶ βρῆκε τρόπο νὰ δείξη ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὶς καλλιέργειες ποὺ γίνονταν, καὶ τὰ ἐργοστάσια, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ δουλεύουν ἐντατικά.

— Δὲ θὰ μποροῦσα ἐγὼ νὰ ζήσω ἐκεῖ πέρα, ἔκαμε μὲ περιφρονητικὸ μορφασμὸ ἡ Τασία, οὔτε μιὰ βδομάδα!...

Καὶ ἄρχισε νὰ φλυαρῆ ἐπιδεικτικὰ γιὰ τὰ ταξίδια ποὺ σχεδίαζαν μὲ τὸν πατέρα της, γιὰ Βενετία, Βιέννη καὶ Μόναχο: Ἔκανε τὴ γυναῖκα, ποὺ μόνον σὲ κέντρο «μεγάλης ζωῆς» εὕρισκε κάποια εὐχαρίστησι. Ἡ κουβέντα, μὲ τὴ φόρα ποὺ ἄρχισε νὰ παίρνη, θὰ μποροῦσε νὰ ἐκτροχιαστῆ εὔκολα σὲ ὀξύτητες, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα. Ὁ γιατρὸς μπῆκε σὲ λίγο στὸ σαλονάκι, ποὺ ἡ Ρένα εἶχε δεχτῆ τὴν Τασία:

— Κυρία Νικηφόρου... εἶπε, φέρνοντας τὸ χέρι τῆς Ρένας στὰ χείλη του, ἐνῶ αὐτὴ προσπαθοῦσε μὲ τρόπο νὰ τὸ ἀποσύρη.

Θ' ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΗ ΤΟ ΒΟΥΡΤΣΑΚΙ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Τὸ βαποριζατὲρ αὐτὸ ποὺ ὀφείλεται στὸ Γάλλο Σοκράμπ καὶ ποὺ σᾶς παρουσιάζει ἡ χαριτωμένη νέα ἠθοποιὸς τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου Ρολὰντ Σεγκύρ, προορίζεται ν' ἀντικαταστήση τὸ βουρτσάκι τῶν δοντιῶν. Γεμίζετε τὸ ρεζερβουὰρ μὲ τὸ κατάλληλο ὑγρὸ καὶ ἀκολούθως τοποθετεῖτε μιὰ φυσίγγη μὲ διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος. Πιέζετε κατόπιν τὸ πιστόλι καὶ τὸ ὑγρὸ ποὺ ἐκτοξεύεται μὲ σχετικὴ πίεσι, καθαρίζει τὰ δόντια καλύτερα ἀπ' ὅτι κατόρθωνε μέχρι σήμερα τὸ κοινὸ βουρτσάκι. Ἡ ἴδια αὐτὴ συσκευὴ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ γιὰ ἕνα μασσὰζ τοῦ προσώπου.

ἡ σημερινή μου ἐπίσκεψι δὲν εἶναι τοῦ γιατροῦ πρὸς τὴν πελάτισσα... ἀλλὰ τοῦ κυρίου πρὸς ἀγαπημένο φιλικὸ σπίτι...

Καὶ τὴν κύτταξε μ' ἐκεῖνο τὸ βλέμμα ποὺ τὴν ἀναστάτωνε τὴ Ρένα. Παρὰ λίγο νὰ μὴ χαιρετήση τὴν Τασία, τόσο λίγο τὴν εἶχε προσέξει. Τὸ διόρθωσε ὅμως ἀμέσως:

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινὶς Βάρβα, εἶπε, δὲν σᾶς εἶδα... Ἔρχομαι ἀπ' ἔξω βλέπετε... Τί κάνετε; Τί κάνει ὁ μπαμπᾶς σας; Τί κάνουν ὅλοι στὸ σπίτι; Ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς δῶ...

— Καλὲ ξεχνᾶτε... τὸν διώρθωσε ἡ Τασία, ἰδωθήκαμε στὸ χορό, στὴ λέσχη τῶν ὑπαλλήλων...

Καὶ συνέχισε ἀπὸ μέσα της: «Οὔτε τρεῖς βδομάδες δὲν πέρασαν καὶ τὸ ξέχασε... Καὶ μὲ εἶχε τρελλάνει στὸ σφίξιμο...».

Ὁ γιατρὸς ρώτησε τὴ Ρένα:

— Καὶ πῶς σᾶς φαίνεται ἡ πόλι μας;

— Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ... Εἶμαι τόσο ἀπησχολημένη ἀκόμα μὲ τὸ σπίτι...

— Γιὰ μιὰ νέα, συνηθισμένη στὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας, εἶναι βέβαια ἀνυπόφορη... Ἡ πλῆξι εἶναι διάχυτη παντοῦ... παραμονεύει τοὺς ἀνθρώπους, ὅπου καὶ νὰ στραφοῦν... στὴν πλατεῖα, στὸ δρόμους, στὸ ζαχαροπλαστεῖο, στοὺς δυό μας κινηματογράφους, στὰ σπίτια... Ἀλλά, πάντως, εἶναι λιγώτερο πληκτικὴ ἡ πόλι μας ἀπὸ τὸ κτῆμα τῶν Νικηφόρων ποὺ μένατε... Ἔπειτα, εἴμαστε κι' ἐμεῖς, ἐδῶ, ποὺ δὲ θὰ σᾶς ἀφήσουμε ἔτσι... Ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ διασκεδάσουμε μιὰ χαριτωμένη κυριούλα, ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὰ νερά της...

Καὶ γυρίζοντας, πρὸς τὴν Τασία, ρώτησε:

— Ψέμματα, δεσποινίς;...

— Ἐμεῖς, ἔκαμε, ὑπεροπτικά, ἡ Τασία, δὲ θὰ εἴμαστε γιὰ πολὺ ἀκόμα ἐδῶ. Φεύγομε μὲ τὸν μπαμπᾶ γιὰ τὴ Βενετία.

— Μὰ μοῦ φαίνεται, δεσποινίς, ὅτι δὲν εἶναι τώρα πιὰ ἡ ἐποχὴ γιὰ κεῖ... τῆς παρατήρησε ὁ Ντόλης, κάπως εἰρωνικά.

Καὶ στρέφοντας πρὸς τὴν Ρένα, συνέχισε:

— Θὰ βάλουμε τὰ δυνατά μας νὰ σᾶς διασκεδάσουμε κυρία. Δὲν πρέπει νὰ μείνετε παραπονεμένη ἀπὸ τὴν πόλι μας. Καὶ δὲν θὰ μείνετε. Ὅλοι σᾶς θαυμάζουν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σας ἄλλος λόγος δὲν γίνεται παρὰ γιὰ τὴν ὠμορφιά σας. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο. Ἡ ὠμορφιά σας εἶναι ἀληθινὰ τέτοια, ποὺ δὲ μπορεῖ ἕνας ἄνδρας νὰ τὴν ἀντικρύση ἀτιμωρητί!...

Ἡ Τασία στραβομουτσούνιασε: «Μὰ κι' αὐτὸν θὰ μᾶς τὸν πάρη;», εἶπε ἀπὸ μέσα της. Καὶ γυρίζοντας κατὰ τὸν Ντόλη, τοῦ παρατήρησε ἀπότομα:

— Αὐτὰ τὰ λέτε σὲ ὅλες, γιατρέ! Δὲν ὑπάρχει μία, ποὺ νὰ μὴν τὰ ἔχη ἀκούσει ἀπὸ τὸ στόμα σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, εἶπε ὁ γιατρός, εὔθυμα, ποὺ θὰ σᾶς διαψεύσω! Ἐσεῖς γνωρίζετε πολὺ καλὰ μία, στὴν ὁποία δὲν τὰ ἔχω πῆ... Γιατὶ αὐτὴ ἡ μία εἶστε σεῖς!...

Ἡ Τασία δαγκώθηκε κι' ἀμέσως τοῦ ἀπάντησε, κατακόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της:

— Γιατὶ δὲ σᾶς τὸ ἐπέτρεψα ποτέ!

— Καὶ ἡ κυρία Νικηφόρου, εἶπε, γελώντας ὁ γιατρὸς Βλαντῆς καὶ δείχνοντας μὲ τὸ βλέμμα τὴ Ρένα, δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψε ποτέ!... Ἀλλὰ ἐγώ, δεσποινὶς Βάρβα, δὲ λέω καὶ δὲν κάνω μονάχα ὅσα μοῦ ἐπιτρέπουν. Καὶ πρὸ πάντων, αὐτά!...

Κι' ἔρριξε στὴ Ρένα μιὰ ἰταμὴ καὶ σχεδὸν πρόστυχη ματιά, ἀπὸ κεῖνες, ποὺ ἔνοιωθε νὰ τῆς περονιάζουν τὰ σπλάχνα καὶ νὰ τὴν ταράζουν.

Ἡ μητέρα της εὐτυχῶς ἦρθε στὸ σαλονάκι νὰ δώση στὴν κουβέντα σοβαρώτερο τόνο. Ὁ γιατρὸς δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Ἂν καὶ ἤτανε γυναῖκα χωρὶς μεγάλη πεῖρα, τὸ ἔνστικτό της ὅμως τὸν εἶχε κατατάξει, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, στοὺς ἀνθρώπους ποὺ γιὰ τὴ δική τους εὐχαρίστησι δὲ διστάζουν νὰ καταπατήσουν κάθε ἱερὸ καὶ ὅσιο. Ἡ Σεβαστὴ Γέρακα δὲν εἶχε μπάσει ποτὲ στὸ σπίτι της τέτοιον ἄνθρωπο. Φρόντισε, σὰν νὰ εἶχε συνεννοηθῆ μὲ τὴν κόρη της, ἀπαντώντας μὲ μονοσύλλαβα στὶς ἐρωτήσεις τοῦ γιατροῦ, νὰ διαλύση σύντομα τὴ συντροφιά. Ἡ Τασία ἔφυγε πρώτη, μὲ θεριεμένο τὸ μῖσος στὴν καρδιά της ἐναντίον τῆς Ρένας: «Τὸ Φάνη τὸν πῆρε, συλλογιζόταν, ὁ γιατρὸς τὴ φέρνει βόλτα... Δὲ θ' ἀφήση κανέναν ἄντρα τῆς προκοπῆς γιὰ μᾶς ἡ μαϊμοῦ».

Καὶ ὁρκιζότανε νὰ ἐκδικηθῆ. Ὁ γιατρός, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κατέβηκε τὶς σκάλες τοῦ Νικηφορέϊκου, σφυρίζοντας. Χάϊδευε τὴν ἐλπίδα ἑνὸς αὐριανοῦ θριάμβου. Ἡ Σεβαστὴ τέλος ἤταν ἀνήσυχη:

— Αὐτὸ τὸν ἄντρα, εἶπε στὴν κόρη της, ἀ μὴν τὸν βάλης στὸ σπίτι σου!...

— Εἶναι φίλος τοῦ Φάνη, παληὸς συμμαθητής, ἀπὸ τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ σχολείου. Τοὔχει ἀδυναμία...

— Νὰ κυττάξης νὰ τοὺς τὰ χαλάσης. Δὲν εἶναι σόϊ ἄνθρωπος...

Ἀλλὰ ὁ Ντόλης πύκνωνε τὶς ἐπισκέψεις, πρὸ πάντων ὅταν ἡ Σεβαστὴ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀθήνα, μὲ τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι θὰ γύριζε, ἅμα κοντοζύγωναν οἱ μέρες τῆς γέννας τῆς κόρης της. Ἀκολουθῶντας τὸ πρόγραμμά του, ὁ γιατρὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ πηγαίνη στὸ Νικηφορέϊκο τὰ βράδυα, ὅταν ἤταν ἐκεῖ κι' ὁ Φάνης. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέη, ὅτι, ὅσο πλησίαζε ὁ καιρὸς τοῦ τοκετοῦ, ἔπρεπε νὰ παρακολουθῆ προσεκτικώτερα τὴ Ρένα καὶ νὰ τὴ βλέπη συχνότερα. Αὐτὴ μάταια γκρίνιαζε, ὅτι ὁ γιατρὸς τῆς φαινότανε ἀναιδὴς καὶ ἀχώνευτος. Ὁ Φάνης γελοῦσε καὶ τὴν καθησύχαζε. Ἦρθε ὅμως ἡ στιγμή, ποὺ ἡ γκρίνια ἔγινε καυγαδάκι, ὅταν γεννήθηκε τὸ ζήτημα ποῦ θὰ πήγαινε ἡ Ρένα γιὰ τὸν τοκετό. Ὁ γιατρὸς ἀπέκλεισε τὴν ἰδέα, ποὺ ὑποστήριζε ἡ Σεβαστή, ποὺ εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νὰ παρασταθῆ στὴ γέννα:

— Ἐγώ, ἔλεγε, στὸ σπίτι μου τὴ γέννησα, στὸ σπίτι της νὰ γεννήση κι' αὐτή!

Ὁ γιατρὸς ἔσκιζε τὰ ροῦχα του:

— Μὰ τί λέτε, κυρία! Σύμπτωσι ἁπλῆ ὅτι δὲ μολυνθήκατε... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ οἱ γυναῖκες γεννοῦσαν στὰ σπίτια τους, πέθαιναν ἕνα σωρὸ ἀπὸ ἐπιλόχιο πυρετό... Στὸ σπίτι δὲ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ὅλα τὰ μέσα... Ἡ Ρένα θἄρθη στὴ κλινική μου. Ἐδῶ κατεβαίνουν χωριάτισσες καὶ ξεγεννοῦν σὲ μένα, ὄχι μιὰ κυρία ποὺ τὸ σπίτι της εἶναι τρία βήματα!...

Ἡ Σεβαστή, ὅταν δὲν ἤτανε μπροστὰ ὁ γιατρός, ἄρχισε νὰ ὑποστηρίζη τὴν ἰδέα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν πᾶνε στὴν Ἀθήνα.

— Ἂν εἶναι νὰ πάη σὲ κλινική, ἔλεγε, τότε προτιμώτερο θὰ ἤτανε νὰ τὴν μπάσουν στὴν πρώτη θέσι, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα μαιευτήρια.

Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση στὸ Φάνη τοὺς ἐνδόμυχους φόβους της οὔτε τὸν πραγματικὸ λόγο ποὺ ἀντιπαθοῦσε τὸ γιατρὸ ἡ κόρη της κι' αὐτή. Κι' ἔτσι ἐπικράτησε ἡ γνώμη τοῦ Φάνη, ποὔλεγε:

— Δὲν εἶν' εὔκολο νὰ τὴν πᾶμε στὴν Ἀθήνα, μητέρα. Γιατὶ δὲ θὰ μπορῶ, μὲ τὶς δουλειές ποὺ ἔχω νὰ πηγαινοέρχωμαι.

— Ἔννοια σου, παιδί μου, ἔλεγε ἡ Σεβαστή, θὰ τὴν παραστέκω ἐγώ...

— Δὲν σοῦ λέω, μητέρα... Ἐσὺ θὰ ἦσουν ἀρκετή. Ἀλλὰ κατάλαβέ με! Θέλω κι' ἐγὼ νὰ εἶμαι κοντά της.

Καὶ σ' αὐτὸ ἡ Σεβαστὴ δὲν εὕρισκε νὰ πῆ τίποτε. Ἔτσι πήγανε τὴ Ρένα στὴν κλινικὴ τοῦ Βλαντῆ. Ἡ μοῖρα της δούλευε ἄσχημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.
Ἡ πολιορκία

Ὁ Ντόλης ἑτοίμασε γιὰ τὴ Ρένα τὸ καλλίτερο δωμάτιο στὴν κλινική. Ἄλλαξε τὰ πάντα, ὡς καὶ τὶς κουρτίνες καὶ τὰ στόρ. Εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τοὺς τοίχους: Τοὺς εἶχε δώσει ἕνα χρῶμα ρὸζ ἁπαλώτατο. Εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κρυφά, ἕνα μοντέρνο κρεβάτι, ρὸζ κι' αὐτό, μ' ὄμορφα κομοδίνα καὶ συρταράκια δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ μὲ μιὰ «βεγιὲζ» πολὺ νόστιμη—ἕνα ρὸζ τριαντάφυλλο, ποὺ στὸ βάθος του ἤτανε τὸ φωτάκι. Εἶχε φέρει ἀκόμη κι' ὡραίους πίνακες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καλλιτεχνικὰ κορνιζαρισμένους. Στὸ κρεβάτι εἶχε βάλει στρωσίδια καινούργια, ὅλα μεταξωτά. Καὶ κάθε μέρα ἀρωμάτιζε τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ διατηρῆται πάντα εὐωδιασμένο.

Ὅταν ἦρθαν οἱ πρῶτοι πόνοι, ὁ Φάνης ἔλειπε στὸ κτῆμα. Ὁ γιατρὸς κι' ἡ Σεβαστὴ πῆραν τὴ Ρένα καὶ τὴν πῆγαν μ' αὐτοκίνητο στὴν κλινική, μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι ἤτανε πολὺ μικρή. Δυὸ νοσοκόμες, οἱ ὡραιότερες ποὺ εἶχε ὁ γιατρὸς στὴν κλινική, τὴν ὑποδέχτηκαν στὶς σκάλες. Ἡ μιὰ τῆς πρόσφερε μικρὴ ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἄσπρα, μικρὰ τριαντάφυλλα, ἀπὸ κεῖνα, ποὺ κάνουν τὰ μπουκέτα τῶν νυφάδων. Ἡ Ρένα σάστισε, ὅταν μπῆκε στὸ δωμάτιο, ποὺ τῆς εἶχε ὁ γιατρὸς ἑτοιμάσει. Τῆς φάνηκε σὰν ὄνειρο. Τὰ χρώματα, οἱ πίνακες, ἡ εὐωδία. Στὸ ἕνα κομοδῖνο, σ' ἕνα βάζο Κοπεγχάγης, ὁ γιατρὸς εἶχε βάλει ἕνα μεγάλο μπουκέτο ἀπὸ ἄλικα τριαντάφυλλα. Οἱ νοσοκόμες τὴ βοήθησαν νὰ βγάλη τὸ φόρεμά της καὶ νὰ βάλη τὴ νυχτικιά της. Ἡ Σεβαστὴ ἔμεινε πλάϊ της, ἄγρυπνος φύλακας.

Σὲ λίγο μπῆκαν πάλι οἱ δυὸ νοσοκόμες, ποὺ τὶς εἶχαν φωνάξει ἔξω, γιὰ νὰ φέρουν μιὰ κούνια θαῦμα, ἕνα μωρουδιακὸ κρεβατάκι πολυτελείας μὲ τὰ μπρούντζινα μέρη καὶ τὰ πόμολα ἐπιχρυσωμένα. Τὰ στρωματάκια, τὰ σεντονάκια καὶ τὸ παπλωματάκι ἀπὸ καθαρὸ μετάξι. Ὁ Φάνης τὰ εἶχε παραγγείλει ὅλα καὶ ὅ,τι φτάνανε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Οὔτε πριγκηπέσσα νὰ ἤτανε, λέγαν οἱ νοσοκόμες, καὶ οὔτε πριγκηπόπουλο νὰ ἦταν νὰ γεννήση, δὲν θὰ γινότανε τέτοια φασαρία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ ΠΑΧΑΙΝΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ

Ἡ Γκρέης Κέλλυ, ἔχει χάσει τὴν κομψὴ σιλουέττα ποὺ μᾶς ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τὸν κινηματογράφο. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο τὴ μικρὴ Καρολίνα, κέρδισε 10 κιλά. Αὐτὸ ὅμως δὲν στενοχωρεῖ καθόλου τὴν ὑψηλὴ μητέρα, ποὺ διακρίνεται στὴ φωτογραφία μας νὰ παίζη μὲ τὴν κορούλα της σὰν ὑποδειγματικὴ στοργικὴ μητέρα ποὺ εἶναι. Ἡ Καρολίνα ἀνωτέρω στὰ χέρια τῆς Ἑλβετίδος τροφοῦ της, ἡ ὁποία μεγάλωσε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς βασίλισσας τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ.

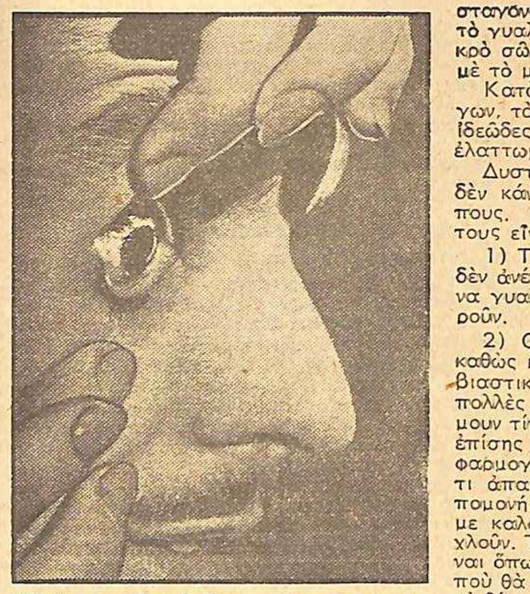

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐφαπτομένου γυαλιοῦ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ ὑπομονή.

Τὰ ἐφαπτόμενα ΓΥΑΛΙΑ

Οἱ ἐνδείξεις καὶ οἱ ἀντενδείξεις

Πάνω ἀπὸ 10.000 Γάλλοι φοροῦν σήμερα τὰ καλούμενα ἐφαπτόμενα γυαλιά, ποὺ προσαρμόζονται, ὅπως γράψαμε καὶ ἄλλοτε, πάνω στὸν ὀφθαλμικὸ βολβὸ καὶ σχηματίζουν ἕνα σῶμα μαζί του. Ὁ ἀριθμὸς αὐτός, ὅμως, εἶναι ἀσήμαντος, ὅταν τὸν συγκρίνωμε μὲ ἐκεῖνον τῶν ἀνθρώπων ποὺ φοροῦν κοινὰ γυαλιὰ στὴ Γαλλία. Καὶ τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τόσο στὸν παληὸ ὅσο καὶ στὸ νέο κόσμο.

Ὁ λόγος εἶναι ὅτι τὰ καινούργια ἐφαπτόμενα γυαλιὰ δὲν γίνονται ἀπὸ ὅλους ἀνεκτά. Μιὰ πρόσφατη ἔρευνα ἔδωσε τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

Μεταξὺ 100 ἀτόμων ποὺ ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, νὰ διορθώσουν τὴν ὅρασί τους, ἡ ἀντοχὴ στὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ παρουσιάζεται ὡς ἑξῆς:

8 δὲν μποροῦν νὰ τὰ ἀνεχτοῦν καθόλου.

2	τὰ ἀνέχονται	2—3	ὧρες
11	» »	3—4	»
10	» »	4—5	»
10	» »	5—6	»
20	» »	6—8	»
10	» »	8—10	»
22	» »	ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα.	

Ἡ ἀρχὴ στὴν ὁποίαν στηρίζονται τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρτεσίου. Οἱ περισσότερες διαταραχὲς τῆς ὁράσεως ὀφείλονται σὲ βλάβες τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ματιοῦ, δηλαδὴ τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος. Τὰ συνηθισμένα γυαλιὰ διορθώνουν αὐτὴ τὴν ἀτέλεια τῆς ὁράσεως. Τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιά, ὅμως δὲν περιορίζονται μόνον στὸ νὰ τὴν διορθώσουν. Τὴν ἐξαφανίζουν τελείως. Γιατὶ ξαναδίνουν στὸ μάτι τὴν κανονικὴ μορφή του καὶ τὸ κάνουν, συνεπῶς, νὰ βλέπῃ κανονικά.

Μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἐφαπτομένου γυαλιοῦ, ὁ κερατοειδὴς χιτὼν παύει οὐσιαστικὰ νὰ ὑπάρχῃ. Ἡ ἐλαττωματικὴ κυρτότης του δὲν ἐπηρεάζει πιὰ τὴν ὅρασι. Τὸ φῶς δὲν πέφτει πιὰ πάνω σ' αὐτόν, ἀλλὰ πάνω σὲ μιὰ τεχνητὴ ἐπιφάνεια, ποὺ ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη κυρτότητα καὶ ποὺ προσαρμόζεται μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια πάνω στὸ μάτι. Μεταξὺ τοῦ ἐφαπτομένου γυαλιοῦ καὶ τοῦ κερατοειδοῦς παρεμβάλλεται μόνον μιὰ σταγόνα φυσιολογικοῦ ὀροῦ. Ἔτσι τὸ γυαλὶ αὐτὸ παύει νὰ εἶναι ἕνα νεκρὸ σῶμα καὶ συνδέεται «ὀργανικὰ» μὲ τὸ μάτι.

Κατὰ τὴ γνώμη τῶν ὀφθαλμολόγων, τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ εἶναι τὸ ἰδεῶδες μέσον γιὰ τὴ διόρθωσι μιᾶς ἐλαττωματικῆς ὁράσεως.

Δυστυχῶς ὅμως, τὰ γυαλιὰ αὐτὰ δὲν κάνουν γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ κυριώτερες ἀντενδείξεις τους εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Τὰ ἀνήσυχα καὶ νευρικὰ ἄτομα δὲν ἀνέχονται συνήθως τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ φοροῦν.

2) Οἱ ἀκατάστατοι, οἱ ὀκνηροί, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι πάντοτε βιαστικοὶ (μ' ὅλο ποὺ συμβαίνει, πολλὲς φορές, νὰ μὴν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτα), πρέπει νὰ ἀποφεύγουν ἐπίσης τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιά. Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν γυαλιῶν στὸ μάτι ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ καὶ ὑπομονή. Γιατὶ ἂν δὲν τὰ τοποθετήσωμε καλά, θὰ ἀρχίσουν νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν. Τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ δὲν εἶναι ὅπως μιὰ ψεύτικη ὀδοντοστοιχία, ποὺ θὰ βρῇ καὶ μόνη της τὴν κανονικὴ θέσι της μέσα στὸ στόμα μας. Ἀπαιτοῦν τοὐναντίον νὰ τοὺς ἀφιερώσωμε κάμποσα λεπτὰ μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

3) Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ζοῦν ὑπὸ συνθῆκες ἀνθυγιεινὲς ἢ ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλη ἐξοικείωσι μὲ τὴν καθαριότητα. Προτοῦ ἐφαρμόσωμε τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιά, πρέπει νὰ καθαρίσωμε τὸ μάτι π.χ. μὲ λίγο βορικὸ καὶ ν' ἀπολυμάνωμε ἐπίσης τὰ χέρια μας. Γιατί, διαφορετικά, μπορεῖ νὰ ἐρεθίσωμε τὰ βλέφαρα ἢ τὸν ἐπιπεφυκότα.

Τὰ ἐφαπτόμενα γυαλιὰ ἐνδείκνυνται, ἀντίθετα, στὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις.

1) Στὴν περίπτωσι ποὺ ὁ κερατοειδὴς σχηματίζει μιὰ μυτερὴ προεξοχή. Τὰ συνηθισμένα γυαλιὰ δὲν κάνουν τίποτα σχεδὸν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

2) Στὶς πολὺ μεγάλες μυωπίες (20 διοπτριῶν καὶ ἄνω).

3) Στὸν ἀκανόνιστο ἀστιγματισμό.

4) Σὲ περίπτωσι ἀφαιρέσεως τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι.

5) Σὲ ὡρισμένα ἐπαγγέλματα, π. χ. τοῦ μαγείρου, ποὺ ὁ ἀχνὸς θαμπώνει τὰ γυαλιά του κάθε φορὰ ποὺ σκύβει πάνω ἀπὸ τὶς κατσαρόλες του, τοῦ μηχανικοῦ ποὺ παρακολουθεῖ τὴ λειτουργία πολυπλόκων μηχανῶν, τοῦ ὡρολογοποιοῦ, καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα παρόμοια.

✪✪

Περίσσεψαν οἱ ἀριστερόχειρες

Οἱ ἀριστερόχειρες εἶναι σήμερα περισσότεροι ἀπ' ὅσοι ἦσαν πρὸ 30 ἐτῶν. Ἀπὸ 6%, ποὺ ἦταν ἡ ἀναλογία τους τὸ 1927, τώρα ἔχει φτάσει τὰ 10%. Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς αὐξήσεως εἶναι ἄγνωστη.

Ἐξακριβώθηκε ἐξ ἄλλου ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς των ἀριστερόχειρες, εἶναι στὴν πραγματικότητα ἀμφιδεξιόχειρες χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν ἀντιληφθῆ (μποροῦν δηλαδὴ νὰ μεταχειρίζωνται μὲ τὴν ἴδια ἐπιδεξιότητα καὶ τὰ δυό τους χέρια).

Οἱ ἀριστερόχειρες φαίνεται ὅτι ὀφείλουν αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία τους στὴν ἰδιαίτερη διάπλασι τοῦ ἐγκεφάλου τους. Παίζει ὅμως ρόλο καὶ ἡ κληρονομικότης.

Πολλοὶ διάσημοι σπόρτσμεν εἶναι ἀριστερόχειρες. Ὁ στρατάρχης Φὸς ὁ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ προσκοπισμοῦ λόρδος Μπάντεν Πόουελ καὶ πολλὲς ἄλλες διάσημες προσωπικότητες ἦσαν ἀριστερόχειρες.

— Τί λέει τὸ μονόγραμμα στὸ μενταγιόν σας;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

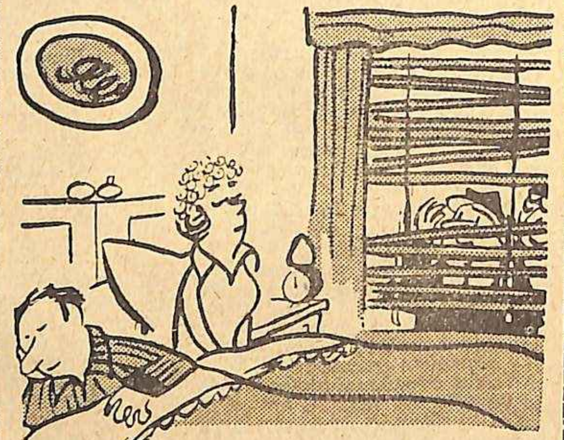

— Καλησπέρα κυρία Κατίνα. Δεχόσαστε ἐπισκέψεις;

— Τί χαρτιὰ ζητᾶτε, κύριε; Ἐμεῖς ταξειδεύουμε ἰνκόγκνιτο...

Πῶς θά πετύχετε στό γάμο σας

Ὁ ἰδεώδης σύζυγος γιὰ κάθε γυναῖκα

ΠΟΙΟ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὸ γάμο; Τὸ νὰ βρῆτε τὸ σύζυγο, ποὺ ταιριάζει στὴν ἰδιοσυγκρασία καὶ τὴν ψυχοσύνθεσί σας. Ἀλλὰ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἰδεώδης σύζυγος;

Πρῶτα - πρῶτα, δὲν ὑπάρχει ἰδεώδης σύζυγος. Ὑπάρχει, ὅμως, ἕνας ἰδεώδης σύζυγος γιὰ τὴν κάθε γυναῖκα. Ἡ Γαλλίδα συγγραφεὺς Μαρὺζ ντὲ Κοστὼ θὰ σᾶς βοηθήσῃ μὲ τὶς κατωτέρω συμβουλές της νὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

1η περίπτωσι. Πιθανότητες ἐπιτυχίας 90%. Ἡ γυναῖκα: Ἀγαπάει τὸ σπίτι της, εἶναι καλὴ νοικοκυρά, τῆς ἀρέσει ἡ τάξι καὶ ἡ εὐπρέπεια. Ἡ κοσμικὴ ζωὴ τὴν ἀφήνει ἀσυγκίνητη. Βρίσκει εὐχαρίστησι στὸ διάβασμα, στὸ κέντημα κτλ. Εἶναι κάπως ἀδέξια στὶς ἐκδηλώσεις της.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν οἱ νοικοκυρές, οἱ γυναῖκες ποὺ ζοῦν στὴν ἐπαρχία, πολλὲς δασκάλες, καθὼς καὶ ἐκεῖνες ποὺ ἐπιδίδονται σὲ χειροτεχνικὲς ἐργασίες.

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι: Αὐταρχικός, ἀλλὰ περισσότερο μὲ λόγια παρὰ μὲ πράξεις, τακτικός, ἥρεμος, χωρὶς μεγάλους ἐνθουσιασμοὺς καὶ φιλοδοξίες, λιγάκι ρουτινιέρης.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν ἀνδρῶν ἀνήκουν οἱ ὑπάλληλοι καὶ γενικὰ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ἕνα μέτριο, ἀλλὰ σίγουρο μέλλον.

2η περίπτωσι. Πιθανότητες ἐπιτυχίας 73%. Ἡ γυναῖκα: Ἀγαπάει τὴν τέχνη (ζωγραφική, μουσικὴ κτλ.), ἀλλ' ἡ ἐπίδοσίς της σ' αὐτὴν εἶναι μόνο ἐρασιτεχνική.

Τὸ κέφι της ἀλλάζει ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Εἶναι ἄλλοτε μελαγχολικὴ κι' ἄλλοτε εὔθυμη χωρὶς αἰτία. Ἀπογοητεύεται μὲ τὸ παραμικρὸ καὶ ὑποβάλλεται εὔκολα.

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι: Τὸ λιγώτερο δέκα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ τὴν καταλαβαίνῃ καὶ νὰ παραβλέπῃ τὶς ἰδιοτροπίες της. Εἶνε ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ ἔχῃ κάποια οἰκονομικὴ εὐχέρεια. Μόνον ἕνας ἐπαγγελματίας «φτασμένος» μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Δὲν πρέπει, φυσικά, νὰ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος καλλιτέχνης. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πρέπει νὰ καταλαβαίνῃ κάτι ἀπὸ τὴν τέχνη ἢ τουλάχιστον νὰ καταλαβαίνῃ τὴν τέχνη τῆς γυναίκας του.

3η περίπτωσι. Πιθανότητες ἐπιτυχίες 62%. Ἡ γυναῖκα: Πολὺ λογική, ἀφωσιωμένη στὸ σπίτι καὶ στὰ παιδιά της, ἐλάχιστα εὐαίσθητη, θετική. Ἔχει κάτι τὸ ἀνδρικὸ στὸ χαρακτῆρα της.

Τῆς λείπει τελείως ἡ φαντασία, πού, ἄλλωστε, τὴν θεωρεῖ περιττὴ καὶ ἐπικίνδυνη. Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν πολλὲς γυναῖκες ποὺ ἐσπούδασαν (ἀδιάφορο ἂν τελείωσαν τὶς σπουδές τους) ἢ ποὺ ἔχουν ἀνώτερη θέσι σὲ δημόσιο γραφεῖο ἢ ἰδιωτικὴ ἐπιχείρησι. Οἱ γυναῖκες, μ' ἁπλούστερα λόγια, ποὺ ἔχουν ἀποχτήσει δική τους προσωπικότητα καὶ ποὺ συνήθισαν νὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸ μυαλό τους καὶ τὴν κρίσι τους.

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι: Ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο ἔξυπνος, ν' ἀγαπάῃ τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ καταπιάνεται εὐχάριστα μὲ τὸ νοικοκυριό.

Οἱ ἄνδρες αὐτῆς τῆς κατηγορίας βρίσκονται συνήθως ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ἐξασκοῦν ταπεινὰ ἐπαγγέλματα καὶ ποὺ δὲν ἔχουν προσωπικὲς φιλοδοξίες·

4η περίπτωσι. Πιθανότητες ἐπιτυχίας 53%. Ἡ γυναῖκα: Στοργική, ἀφελής, λιγάκι παιδί, μὲ ἐλάχιστες προσωπικὲς ἰδέες, πάντοτε πρόθυμη νὰ ἐνστερνιστῇ ἐκεῖνες τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπάει.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν γυναικῶν ἀνήκουν οἱ μεγαλύτερες ἀδελφὲς μιᾶς πολυμελοῦς οἰκογενείας, οἱ νέες ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν μεγαλώσει σὲ οἰκοτροφεῖο καὶ ποὺ ἀγαπᾶνε τὴ μελέτη καὶ τὴ μάθησι.

Ὁ ἄντρας πρέπει νὰ εἶναι: Ὁ ἰδεώδης σύζυνος γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα εἶ[illegible] ὁ [illegible]τέχνης, ὁ ποιητής, ὁ ἠθοποιός, ὁ συγγραφεύς, ὁ σκηνοθέτης κτλ., ὁ ἄνθρωπος γενικὰ [illegible] ἔξω ἀπὸ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς καὶ ποὺ φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθο τῆς δημιουργίας.

5η περίπτωσι. Πιθανότητες ἐπιτυχίας 45%. Ἡ γυναῖκα: Ταπεινῆς καταγωγῆς, ποὺ ἔχει, ὅμως, μεγάλες φιλοδοξίες καὶ ὄνειρα·

Ὁ μεγάλος της πόθος εἶνε νὰ καλυτερεύσῃ τὴ θέσι της καὶ ν' ἀνέλθῃ κοινωνικά. Εἶναι πρόθυμη νὰ ὑποταχτῇ στὸν ἄνδρα ποὺ θ' ἀνταποκριθῇ σ' αὐτὸ τὸν πόθο της.

Στὴν κατηγορία αὐτὴ τῶν γυναικῶν ἀνήκουν οἱ δακτυλογράφες, οἱ πωλήτριες, οἱ μανικιουρίστες κτλ.

Ὁ ἄνδρας πρέπει νὰ εἶναι: Τολμηρός, χωρὶς μεγάλη μόρφωσι, μὲ ἀξιόλογες ἐμπορικὲς ἱκανότητες, μὲ πρακτικὸ πνεῦμα καὶ μὲ πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του·

Στὴν κατηγορία αὐτὴ ἀνήκουν οἱ ἔμποροι, οἱ ἐμπορικοὶ ἀντιπρόσωποι, οἱ μεσίτες, οἱ κομμωτὲς κτλ.

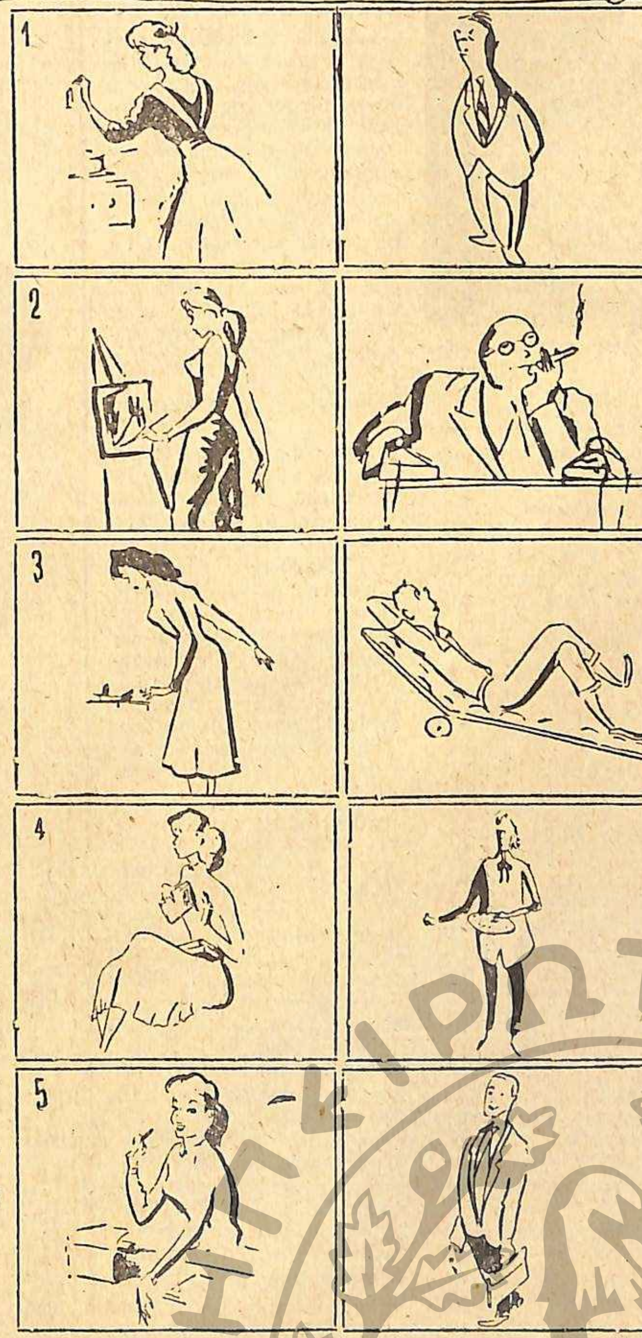

Οἱ πέντε περιπτώσεις γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς ἄνδρες ποὺ ταιριάζουν.

✪✪

Τὸ πάθημα τοῦ κλέφτη

Ἕνας κλέφτης εἶχε εἰσχωρήσει στὸ σπίτι κάποιας κ. Τοσίκο, στὸ Τόκιο, καὶ τῆς εἶχε κλέψει τὸ ποδήλατό της. Ἀλλ' ἡ δυναμικὴ αὐτὴ γυναίκα, δὲν τὰ ἔχασε, οὔτε φόρτωσε ὅλες τὶς ἐλπίδες της στὴν ἀστυνομία. Ξέροντας καλὰ τὴν πόλι, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ συστηματικὰ τοὺς δρόμους ποὺ θεωροῦσε πιὸ κατάλληλους, καὶ κατάφερε ἐπιτέλους νὰ βρῇ τὸν κλέφτη, ποὺ περνοῦσε μὲ τὸ ποδήλατο. Ἔχωσε τότε τὴν ὀμπρέλλα της ἀνάμεσα στὶς ἀκτῖνες τοῦ μπροστινοῦ τροχοῦ τοῦ ποδηλάτου... κι' ὁ κλέφτης βρέθηκε πεσμένος, φαρδὺς-πλατύς, στὴ μέση τοῦ δρόμου! Ἡ κ. Τοσίκο κάθησε ἀμέσως ἀπάνω του—εἶναι ἀρκετά.. ὀγκώδης—κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάῃ μὲ τὴν ὀμπρέλλα της, ἐνῶ συγχρόνως ζητοῦσε βοήθεια. Ὅταν τὸν παρέλαβε ἐπιτέλους ἕνας ἀστυφύλακας, ὁ κλέφτης τοῦ εἶπε, μυξοκλαίγοντας:

— Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ θῦμα... εἶμ' ἐγώ!

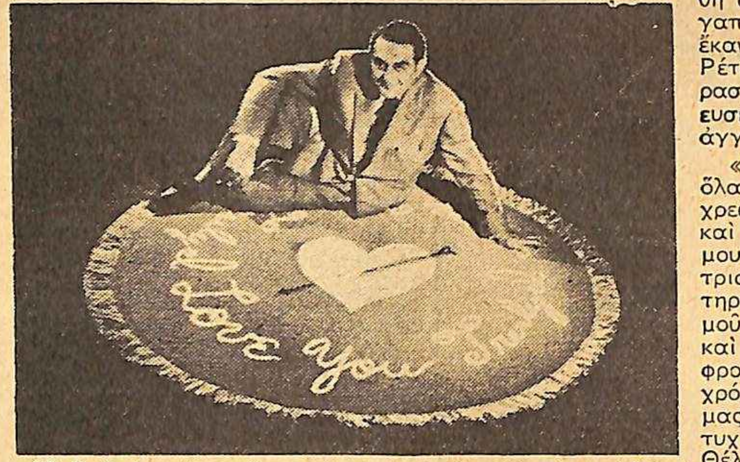

Ὁ Γκάϊ Λομπάρντο ἔκανε τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί του μ' ἕνα χαλί...

ΠΕΣΤΕ ΤΟ „Σ' ΑΓΑΠΩ" ΟΠΩΣ ΘΕΛΕΤΕ!...

Ὑπάρχουν ἄπειροι καὶ πρωτότυποι τρόποι γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι

Ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα φαινόμενα στὸν ἔρωτα, εἶναι ἡ δυσκολία μὲ τὴν ὁποία ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ — συνήθως ὁ ἄνδρας- — θὰ τολμήση νὰ κάνη τὸ πρῶτο οὐσιαστικὸ βῆμα: τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγη κανεὶς αὐτὸ τὸ σκόπελο, εἶναι νὰ κατανικήση τὴν δειλία, ποὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ μιλήση, πρᾶγμα ποὺ δυστυχῶς, εἶναι δύσκολο.

Ἡ ἱστορία, ὡστόσο — τόσο ἡ παλαιά, ὅσο καὶ ἡ σύγχρονη — εἶναι γεμάτη ἀπὸ περιπτώσεις ἐρωτευμένων ἀνθρώπων, πού, ἐπειδὴ γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκφράσουν μὲ λόγια τὸ κοινὸ ἀλλὰ ἀπαραίτητο «σ' ἀγαπῶ», διάλεξ αν τοὺς πιὸ παράδοξους τρόπους, γιὰ νὰ τὸ πετύχουν.

Ἂν θέλετε, μπορεῖτε ν' ἀκολουθῆστε τὸ παράδειγμα τοῦ Μαρσὲλ ντὲ Λεκλύρ. Τὸ 1875 προσέλαβε ἕναν γραμματέα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ γράψη στὸ χαρτὶ 1.875.000 φορὲς τὴ λέξι «σ' ἀγαπῶ» καὶ ἔστειλε τὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἐξομολόγησι στὴ δεσποινίδα Μαντλὲν ντὲ Βιγιατόρ.

Ἂν εἶστε μουσικός, κάνετε ὅ,τι καὶ ὁ Ἀμερικανὸς μουσικοσυνθέτης Ἴρβινγκ Μπέρλιν. Γιὰ γαμήλιο δῶρο στὴν γυναίκα του συνέθεσε ἕνα γαμήλιο ἐμβατήριο ποὺ ἀρχίζει μὲ τὰ λόγια «Θὰ σ' ἀγαπῶ, πάντα, μὲ μιὰ ἀγάπη ἀληθινή».

Ἂν ἔχετε καταπληκτικὴ ἀντοχή, γράψτε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη μὲ ἔστω καὶ ἀσυνάρτητα λόγια, ποὺ νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἐρωτική. Τὸ μῆκος τοῦ χαρτιοῦ, ὅμως, ποὺ θὰ γεμίσετε, πρέπει νὰ εἶναι μακρύτερο ἀπὸ 7,5 μέτρα. Γιατὶ ἡ Ντολορὲς Στατσοῦρσκι, ἀπὸ τὸ Μιλγουῶκι, ἔστειλε στὸν ἀγαπημένο της Ἔντουαρντ Μιχάλσκι ἕνα τέτοιο γράμμα... καὶ κέρδισε ὄχι μόνο τὴν καρδιά του, ἀλλὰ καὶ ἕνα παγκόσμιο ρεκόρ.

Ἂν, ὡστόσο, δυσκολεύεστε νὰ πῆτε τὸ «σ' ἀγαπῶ», ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ φτιάξετε τοὺς κρεμαστοὺς Κήπους τῆς Βαβυλῶνος — ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε καὶ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, γιὰ νὰ ἀποδείξη στὴ γυναίκα ποὺ ἔγινε κατόπιν σύζυγός του, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε — εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ βρῆτε ἀνταπόκρισι.

Μπορεῖτε, ὅμως, νὰ μὴν ἔχετε στὴ διάθεσί σας παρὰ μιὰ συνηθισμένη Βίβλο. Στεῖλτε την, λοιπόν, στὴν ἀγαπημένη σας μὲ τὴν παράκλησι νὰ διαβάση τὴν πρώτη ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους κεφ. 13, στίχοι 4—8, ἡ ὁποία λέει ὅτι «ἡ ἀγάπη εἶναι ὑπομονετική, ἀντέχει σὲ ὅλα, πιστεύει σὲ ὅλα, ἐλπίζει γιὰ ὅλα, ὑπομένει τὰ πάντα καὶ εἶναι αἰώνια.

Ἤ, πάλι, εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ μπορῆτε τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἀλλὰ νὰ ἔχετε τὴν ἱκανότητα νὰ σκαλίζετε στὰ δένδρα τὸ «σ' ἀγαπῶ» μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς ἀγαπημένης σας — καὶ νὰ εἶστε ἕτοιμος νὰ πληρώσετε τὸ σχετικὸ πρόστιμο ὅταν σᾶς πιάσουν. Αὐτὸ ἔπαθε ὁ Μπάρυ Τρένσνερ, ἡλικίας 16 χρόνων, ἀπὸ τὸ Μπροῦκλιν. Ἀλλὰ ὅταν τὸ ἔμαθε ἡ ἀγαπημένη του, ἔπεσε ἀσυγκράτητη στὴν ἀγκαλιά του.

Εἶναι ὅμως πολὺ πιθανόν, ὅτι θὰ θέλετε νὰ μάθη ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπᾶτε. Τότε κάνετε ὅ,τι ἔκανε καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Ρέτζις Πέλοκιν, τὸν περασμένο χρόνο. Δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία ποὺ ἔλεγε:

«Εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα τὰ χρέη καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῆς σημερινῆς καὶ παντοτεινῆς συζύγου μου Μπέρνις καὶ εἶμαι τρισευτυχισμένος ποὺ συντηρῶ μιὰ γυναίκα, ποὺ μοῦ χάρισε τρία παιδιὰ καὶ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὶς φροντίδες της ἔκανε τὰ 17 χρόνια τοῦ ἔγγαμου βίου μας νὰ εἶναι τὰ πιὸ εὐτυχισμένα τῆς ζωῆς μου. Θέλω λοιπόν, νὰ τῆς ἐκφράσω δημοσία τὴν εὐγνωμοσύνη μου». Καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ ὑπογραφή του.

Γιὰ τοὺς ἀρχιτέκτονες, ὑπάρχει τὸ μοναδικὸ παράδειγμα τοῦ Μογγόλου αὐτοκράτορα Σὰχ Ζοχάν, ποὺ γιὰ νὰ πείση τὴν Τὰζ Μαχὰλ ὅτι ἦταν ἡ πρώτη ἀνάμεσα στὶς πολλὲς γυναῖκες του, ἐσχεδίασε καὶ ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἕνα γιγαντιαῖο μεγαλοπρεπῆ ναό. Ὁ ναὸς αὐτὸς χτίστηκε τὸ 1631 στὴν Ἄγρα τῶν Ἰνδιῶν καὶ σώζεται ὡς σήμερα· Φέρει δὲ τὸ ὄνομα τῆς Τὰζ Μαχάλ.

Ἂν ἔχετε γνωστὸν ἕναν ταπητουργό, βάλτε τον νὰ σᾶς φτιάξη ἕνα χαλὶ μὲ κεντημένες τὶς λέξεις «σ' ἀγαπῶ ἀληθινά». Ἕνα τέτοιο χαλὶ στολίζει τὸ λίβινγκ ρούμ τοῦ Ἀμερικανοῦ μουσικοῦ Γκάϊ Λομπάρντο, ποὺ τὸ προσέφερε στὴν γυναίκα του.

Ἂν, τέλος, δὲν τὰ καταφέρνετε σὲ τίποτα ἀπὸ αὐτὰ — ποὺ εἶναι καὶ τὸ πιὸ πιθανὸ — ἡ λύσι εἶναι ἁπλή: διαλέξτε μιὰ ἀπὸ τὶς χιλιάδες ταχυδρομικὲς κάρτες ποὺ ἔχουν γραμμένο τὸ «Σ' ἀγαπῶ» μὲ τοὺς πιὸ ἀπίθανους τρόπους καὶ ταχυδρομῆστε την στὴν ἀγαπημένη σας.

Μὴ ξεχάσετε, ὅμως, νὰ προσθέσετε καὶ τὸ ὄνομά σας!

✪✪

Ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι... μὲ τὸ λίπασμα

Οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν συνήθως γόνιμη φαντασία. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ μὲ τὴν περίπτωσι τοῦ Τζὰκ Κένυον, κτηματία στὸ Μίνεραλ Πόϊντ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Γιὰ νὰ πείση τὴν ἐκλεκτή του νὰ τὸν παντρευτῆ, ὁ Κένυον σκόρπισε μὲ ὡρισμένο τρόπο λίπασμα σ' ἕνα λειβάδι, στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου. Ἐκεῖ ποὺ ἔπεσε λοιπὸν τὸ λίπασμα, τὰ χόρτα ψήλωσαν περισσότερο καὶ σχημάτισαν ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου, ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα ὄνομα: «Τζοῦλι», τὸ ὄνομα τῆς σκληρόκαρδης! Φυσικά, ἐκείνη συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν πρωτότυπη αὐτὴ ἐρωτικὴ ἐκδήλωσι... κι' ἀκολούθησε τὸ κλασσικὸ «χάππυ ἔντ»!

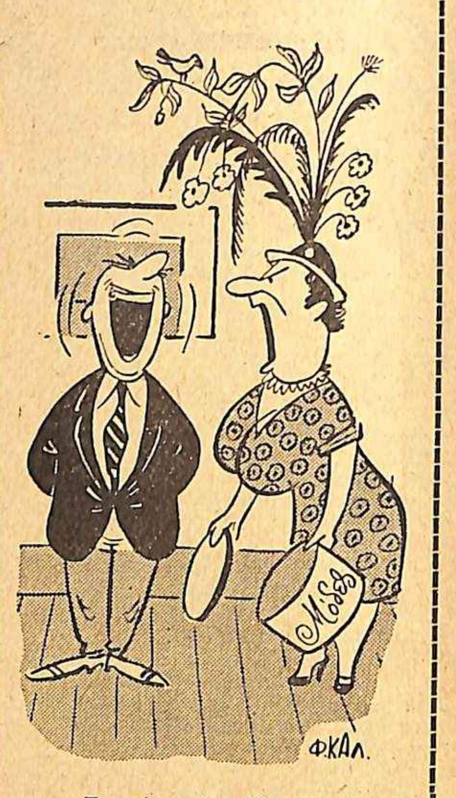

— Σταμάτα νὰ γελᾶς, κατάντησες γελοῖος. Εἶναι ἡ τελευταία μόδα σοῦ λέω!...

(Τοῦ Φ. Καλογήρου)

✪✪

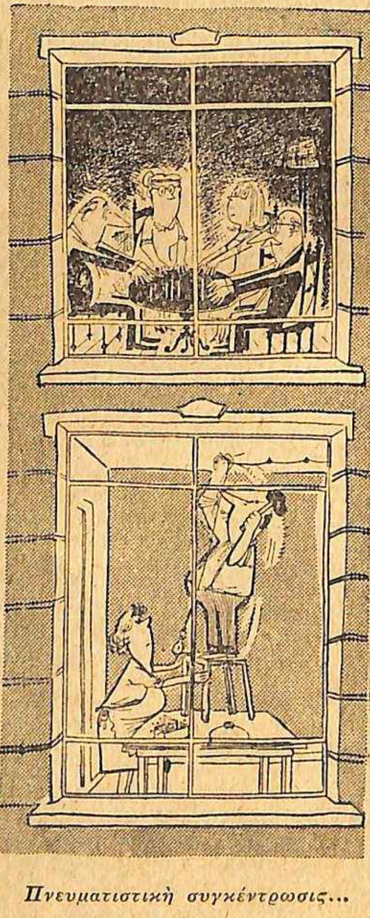

Πνευματιστικὴ συγκέντρωσις...

ΤΑ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΑ ΜΑΡΜΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Μιὰ ἐπίσκεψι στὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο

Οἱ Ἕλληνες ποὺ φθάνουν στὸ Λονδῖνο καὶ ἐπισκέπτονται τὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο, βλέπουν μὲ ἰδιαίτερη συγκίνησι τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενώνα, ἐκτεθειμένα σὲ τρεῖς εὐρύτατες αἴθουσες. Θεωροῦνται τὸ πολυτιμώτερο ἀπόκτημα τοῦ μουσείου καὶ εἶναι γνωστὰ στὸ εὐρύτερο ἀγγλικὸ κοινό, ὡς «μάρμαρα τοῦ Ἐλγίνου».

Ἂν ρωτήσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ μουσείου: «Ποῦ εἶναι οἱ αἴθουσες μὲ τ' ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα;», δὲν θὰ καταλάβη τί τοῦ ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση: «Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲ γνωρίζω...».

Ὅταν ὅμως τοῦ πῆτε γιὰ τὰ «μάρμαρα τοῦ Ἐλγίνου», θὰ σᾶς δώση ἀμέσως ὅλες τὶς πληροφορίες, ποὺ ἔχετε ἀνάγκη, γιὰ νὰ βρῆτε μέσα στὸ πολυδαίδαλο αὐτὸ μουσεῖο τὴν ἰδιαίτερη πτέρυγα, ποὺ στεγάζει τὰ ξενητεμένα ἑλληνικὰ μάρμαρα...

Καὶ πρέπει νὰ σημειώσωμε πὼς τὰ «ἐλγίνεια μάρμαρα» εἶναι ξεχωριστὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς ἀρχαιότητες. Στὸν τελευταῖο, μάλιστα, πόλεμο, μία ἄλλη πτέρυγα ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων, ἔπαθε μεγάλες καταστροφὲς ἀπὸ τοὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς καὶ ἡ ἐπισκευή της δὲν συμπληρώθηκε ἀκόμη, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ τὸ κοινό.

Φυσικά, στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, τὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο εἶχε ἀδειάσει ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς καὶ καλλιτεχνικοὺς θησαυροὺς του, ποὺ τοὺς εἶχαν μεταφέρει σὲ ἀσφαλέστερα μέρη ἀπὸ τὸ πολυβομβαρδιζόμενο Λονδῖνο.

Μετὰ τὸν πόλεμο, τὸ μουσεῖο ξανάνοιξε τμηματικὰ καὶ ἡ ἐπισκευή του, στὶς πτέρυγες ποὺ εἶχαν καταστραφῆ ἀπὸ βομβαρδισμούς, συνεχίζεται ἀκόμα. Ὡστόσο, ἡ πτέρυγα μὲ τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα, ἔχει ἀποκατασταθῆ καὶ ἑκατοντάδες ἐπισκεπτῶν θαυμάζουν καθημερινῶς τ' ἀριστουργήματα τοῦ Φειδία.

Γιὰ νὰ φθάση κανεὶς στὶς αἴθουσες μὲ τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα, περνάει ἀπὸ ἕναν τετράγωνο προθάλαμο, ὅπου ὑπάρχουν δύο μεγάλα ἀνάγλυφα ἀπὸ γύψο. Τὸ ἕνα παριστάνει τὴν Ἀκρόπολι μὲ τὰ μνημεῖα της καὶ τὴ γύρω περιοχή, ὅπως ἦταν στὴν ἀρχαιότητα, καὶ τὸ ἄλλο τὸν Παρθενῶνα.

Εἰκόνες στὸν τοῖχο τοῦ προθαλάμου καὶ ἀντίγραφα ἀπὸ παληὲς χαλκογραφίες, μᾶς παρουσιάζουν τὰ μνημεῖα τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ἐνῶ ἕνα κείμενο, μὲ μεγάλα, καλλιγραφικὰ γράμματα, μέσα σ' ἕνα πλαίσιο, κατατοπίζει τὸν ἐπισκέπτη γιὰ τὴν ἱστορία τῶν «ἐλγινείων μαρμάρων».

Ἀφοῦ, λοιπόν, κάμη μιὰ πρόχειρη ἱστορικὴ ἀνασκόπησι γιὰ τὴν ἀρχαία Ἀθήνα καὶ τὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀκρόπολι τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆ καὶ τοῦ Φειδία, προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ λόρδος Ἔλγιν εἶχε σταλῆ τὸ 1799, στὴν Κωνσταντινούπολι, ὡς πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας. Φιλάρχαιος, καθὼς ἦταν, ἐζήτησε κι' ἐπέτυχε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ κυβέρνησι νὰ πάη στὴν Ἀθήνα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἀρχιτέκτονες, ζωγράφους καὶ τεχνικούς, γιὰ νὰ μελετήσουν, νὰ ζωγραφίσουν καὶ νὰ κάνουν ἐκμαγεῖα τῶν γλυπτῶν τοῦ Παρθενῶνα καὶ τῶν ἄλλων ἀθηναϊκῶν ἀρχαιοτήτων. Στὶς προθέσεις τοῦ λόρδου Ἔλγιν — καθὼς ἀναφέρει τὸ κείμενο — δὲν ἦταν ἡ ἀφαίρεσι τῶν σωζομένων ἀκόμα ἀναγλύφων τοῦ Παρθενῶνα. Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν καταστροφὴ ποὺ εἶχαν ὑποστῆ καὶ ὅτι ἐκινδύνευαν νὰ ἐξαφανιστοῦν, ἐπέτυχε τὴν ἄδεια νὰ βγάλη τὰ μάρμαρα καὶ νὰ τὰ πάρη, πληρώνοντας μιὰ λογικὴ τιμή». Κατόπιν αὐτοῦ, ἀφήρεσε ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα τὶς 15 μετῶπες ποὺ ἀπόμεναν (ἀπὸ τὶς 92 ποὺ εἶχε ἀρχικῶς) καὶ οἱ ὁποῖες παρίσταναν τὴ μάχη Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων, καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀνάγλυφα τῆς ζωοφόρου, ποὺ ὑπῆρχαν, μὲ τὴν πομπὴ τῶν Παναθηναίων, πολλὰ ἀγάλματα ἀπὸ τὰ ἀετώματα τοῦ Παρθενῶνα, μιὰ ἀπὸ τὶς Καρυάτιδες τοῦ Ἐρεχθείου καὶ ἄλλες ἀθηναϊκὲς ἀρχαιότητες».

«Ἡ συλλογὴ τοῦ λόρδου Ἔλγιν — προσθέτει τὸ κείμενο — μεταφέρθηκε στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὸ 1802 ὡς τὸ 1804, ἀλλὰ μόνο τὸ 1816, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς ἀγγλικῆς Βουλῆς, ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸ Βρεταννικὸ Δημόσιο, ἀντὶ 35 χιλιάδων λιρῶν, ἐνῶ στὸν Ἔλγιν εἶχε στοιχίσει 75 χιλιάδες λίρες».

Αὐτὲς τὶς πληροφορίες δίνει στοὺς ἐπισκέπτες του τὸ Βρεταννικὸν μουσεῖο.

Παρουσιάζει δηλαδὴ τὸ λόρδο Ἔλγιν ὡς μεγάλο φιλάρχαιο καὶ δωρητή, ἀφοῦ ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ ξόδεψε, δὲν ἐπῆρε οὔτε τὰ μισά, καὶ ἰσχυρίζεται πὼς ἔκαμε ὅ,τι ἔκαμε γιὰ νὰ σώση τ' ἀπομένοντα ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα ἀπὸ καινούργιες καταστροφές, ποὺ τὰ ἀπειλοῦσαν...

Τὴν ἄποψι αὐτὴ τὴν ὑποστήριξαν, στὰ κατοπινὰ χρόνια, μερικοὶ Βρεταννοὶ καὶ ἄλλοι ξένοι, δικαιολογῶντας τὸν Ἔλγιν. Παρουσιάστηκαν ὅμως καὶ ἀμείλικτοι ἐπικριτὲς τοῦ Σκώτου λόρδου, ποὺ χαρακτήρισαν τὴν πρᾶξι του ὡς βανδαλισμό, βεβήλωσι καὶ ἱεροσυλία. Καὶ ὅταν, λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῶν μαρμάρων, ἦλθε στὴν Ἀθήνα ὁ λόρδος Βύρων, τόσο ἐξεγέρθηκε ἀπὸ τὴν πρᾶξι τοῦ συμπατριώτη του, ὥστε σκαρφάλωσε, παρ' ὅλο τὸ κουτσό του πόδι, ὡς τὴ μετώπη τοῦ Παρθενῶνα κι' ἔσβυσε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὸ ὄνομα τοῦ Ἐλγίνου, ποὺ εἶχε χαράξει ὁ τελευταῖος πάνω στὸ μάρμαρο, μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του.

Ὁ Βύρων, μάλιστα, ἔβαλε κι' ἐχάραξαν πάνω στὰ σβυσμένα «ἐλγίνεια ὀνόματα» τοὺς λατινικοὺς στίχους:

"Quod non fecerunt Gothi, hoc fecerunt Scotti".

Δηλαδή: ὅ,τι δὲν ἔκαναν οἱ Γότθοι, τὸ ἔκαναν οἱ Σκῶτοι!

★

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἀναστήλωσι τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως, ὑποστηρίχτηκε ἀπὸ δικούς μας καὶ ξένους, ἀκόμα καὶ Ἄγγλους, ὅτι ἔπρεπε τὰ ξενητεμένα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα νὰ ξαναγυρίσουν στὴ θέσι τους. Καὶ πρέπει νὰ σημειώσωμε, ὅτι ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο, ὅπου βρίσκονται τὰ περισσότερα, ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου, στὸ Παρίσι, ποὺ θὰ ἔπρεπε κι' ἐκεῖνα νὰ ξαναγυρίσουν στὸν τόπο τους.

Εἰδικώτερα, ὅμως, γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν «Ἐλγινείων μαρμάρων», ὑπῆρχε κι' ἕνας πρόσθετος σοβαρὸς λόγος: Ὅτι τὸ ὑγρὸ κλῖμα τοῦ Λονδίνου ἐπιδροῦσε καταστρεπτικὰ στὸ πεντελικὸ μάρμαρο, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μαυρίζη καὶ νὰ καταστρέφεται ἀνεπανόρθωτα.

Ὅσοι τοὐλάχιστον ἐπισκέφτηκαν στὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο τὰ μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα, θὰ παρατήρησαν, ἀσφαλῶς, ὅτι σὲ πολλὰ κομμάτια, ὑπάρχουν βαθειὲς μαῦρες διαβρώσεις, ποὺ δὲν παρουσιάζονται στὰ ἄλλα ἀρχαῖα ἀθηναϊκὰ μνημεῖα, ποὺ ἔμειναν στὸν τόπο τους.

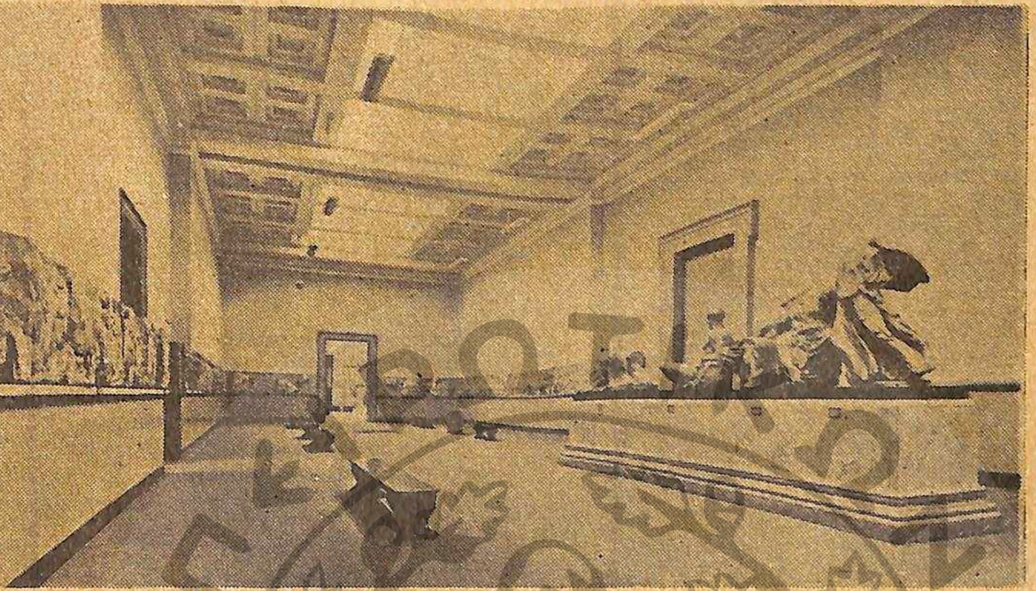

Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς τρεῖς αἴθουσες τοῦ Βρεταννικοῦ Μουσείου, στὶς ὁποῖες εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα.

Τὴ διαπίστωσι αὐτὴ τὴν ἔκανα καὶ ὁ ἴδιος, κάθε φορὰ ποὺ βρέθηκα στὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ κυρίως ἔγιναν κατὰ καιροὺς μακρὲς συζητήσεις καὶ ἀκούστηκαν συνηγορίες γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν μαρμάρων, ἀκόμα καὶ στὸν ἀγγλικὸ Τύπο, ἀπὸ ἀρχαιολόγους καὶ ἄλλους Βρεταννοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους. Χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα, γιατὶ οὔτε τὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο, οὔτε ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησι ἔδειξαν ποτὲ τὴν παραμικρὴ διάθεσι ἐπανορθώσεως τοῦ βανδαλισμοῦ τοῦ Ἐλγίνου.

Ἔτσι, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σωζόμενα ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνα (ἀπὸ τὶς μετῶπες καὶ τὴ ζωοφόρο), καθὼς καὶ τὰ ἀγάλματα ἀπὸ τὰ ἀετώματα, ἐξακολουθοῦν νὰ στεγάζωνται στὸ Βρεταννικὸ μουσεῖο.

Στὴν τελευταία ἀπὸ τὶς τρεῖς εὐρύτατες αἴθουσες, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένα τὰ ἀθάνατα ἔργα τοῦ Φειδία, παραστέκει σιωπηλὴ ἡ μία Καρυάτις, ποὺ τὴν ἐπῆρε μαζί του φεύγοντας ὁ Ἐλγῖνος. Δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς φυλακισμένης στὸ μουσειακὸ ἐκεῖνο περιβάλλον, ποὺ παρακολουθεῖ θλιμμένη τὴν πομπὴ τῶν Παναθηναίων καὶ τὴ μάχη τῶν Λαπιθῶν καὶ τῶν Κενταύρων. Εἶχε συνηθίσει, ἐπὶ αἰῶνες, νὰ βλέπη τὶς ἀθηναϊκὲς αὐτὲς παραδόσεις — ἀποθανατισμένες ἀπὸ τὸ Φειδία — κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο ἀττικὸ οὐρανὸ καὶ στὸν πάμφωτο χῶρο τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ γκρῖζος οὐρανὸς τοῦ Λονδίνου καὶ ἡ ὑγρασία, δίνουν ἐντονώτερη τὴ θλῖψι τῆς ξενητεμένης Κόρης τοῦ Ἐρεχθείου...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ

Καὶ τὰ δυὸ βασικὰ «κόλπα» τῶν χαρτοκλεπτῶν

Ὅσες φορὲς παραπονιέστε γιὰ τὸ «ἐξαιρετικὰ ἄτυχο φύλλο», ποὺ σᾶς ἔτυχε σὲ ἕναν γῦρο χαρτοπαικτικοῦ παιχνιδιοῦ, μπορεῖτε νὰ παρηγορηθῆτε μὲ τὰ μαθηματικά. Γιατί, ἡ μελέτη τῶν ἀριθμῶν λέει γιὰ παρόμοιες περιπτώσεις ὅτι εἶναι ἀπίθανο νὰ πάρετε τὰ ἴδια φύλλα τῆς τράπουλας σὲ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή σας!...

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ παράδοξα, ποὺ ὑπάρχουν γύρω ἀπὸ τὴν τράπουλα.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς 4 παῖκτες τοῦ «μπρίτζ», λόγου χάριν — ποὺ μοιράζονται ἀνὰ 13 τὰ 52 φύλλα τῆς τράπουλας σὲ κάθε γῦρο —ἔχει τὴν πιθανότητα νὰ πάρη τὰ 13 φύλλα μιᾶς σειρᾶς — κοῦπες, σπαθιά, καρρὰ ἢ μπαστούνια — μιὰ φορὰ στὰ 635.015.599.599 μοιράσματα. Οἱ πιθανότητες νὰ πάρουν καὶ οἱ τέσσερις παῖκτες ἀπὸ μιὰ σειρὰ ὁ καθένας, εἶναι ἀκόμη πιὸ περιωρισμένες. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ συμβῆ μόνο μιὰ φορὰ σὲ 2.235.197.406.366.368.301.599.999 μοιράσματα.

Ἕνας ἄλλος ἀπίθανος ἀριθμὸς — τὸ 1 ποὺ ἀκολουθεῖται ἀπὸ 30 μηδενικὰ — βγαίνει, ὅταν θελήση νὰ βρῆ κανεὶς τὸν ἀριθμὸ τῶν τρόπων μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ νὰ μοιραστῆ μιὰ τράπουλα σὲ τέσσερις παῖκτες.

Ὡστόσο, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς χαρτοπαίκτης Ἄντριου Κάρτερετ στοιχημάτισε κάποτε 100 δολλάρια ὅτι θὰ κατόρθωνε νὰ μοιράση τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ ὥριζε ὁ ἀντίπαλός του. Ἦταν διατεθειμένος, ὅπως δήλωσε, νὰ μοιράζη τὰ χαρτιὰ σ' ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του, γιὰ νὰ τὸ πετύχη. Χρειάστηκε, ὅμως, μόνον... τρία χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτό, καθόταν γιὰ ὀκτὼ ὧρες, ἐπὶ ἔξη ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα σὲ ἕνα τραπέζι καὶ μοίραζε χαρτιά, παρουσίᾳ δυὸ διαιτητῶν.

Τελικὰ κέρδισε τὸ στοίχημα τῶν 100 δολλαρίων, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ πληρώση 3.000 δολλάρια στοὺς διαιτητάς. Στὰ τρία αὐτὰ χρόνια, χρησιμοποιοῦσε τὴν ἴδια τράπουλα, ποὺ στὸ τέλος εἶχε καταντήσει σωστὸ ράκος.

Κάτι ἄλλο, ποὺ δὲν εἶναι πολὺ γνωστο, εἶναι ὅτι ἡ τράπουλα βασίζεται στὸ ἡμερολόγιο. Τὰ 52 φύλλα της ἀντιπροσωπεύουν τὶς ἰσάριθμες ἑβδομάδες τοῦ χρόνου. Τὰ 13 φύλλα, ποὺ ἀποτελοῦν κάθε σειρά, συμβολίζουν τὶς ἑβδομάδες κάθε ἐποχῆς — ἐνῷ οἱ τέσσερις σειρὲς — κοῦπες, καρρά, σπαθιά, μπαστούνια — συμβολίζουν τὶς τέσσερις ἐποχὲς τοῦ ἔτους.

Ἂν πάλι, ἀριθμήσουμε τοὺς φάντηδες γιὰ 11 τὸν καθένα, τὶς ντάμες γιὰ 12, τοὺς ρηγάδες γιὰ 13 καὶ τὸν «μπαλαντὲρ» γιὰ 1 καὶ προσθέσουμε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτιῶν τῆς τράπουλας, βλέπουμε ὅτι τὸ ἄθροισμα ποὺ βγαίνει εἶναι 365 — ὅσες οἱ μέρες τοῦ χρόνου. Ἐξ ἄλλου τὰ φῦλλα μὲ μαῦρο χρῶμα ἀντιπροσωπεύουν τὴ νύχτα καὶ τὰ κόκκινα τὴν ἡμέρα.

Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ χαρτοπαικτικὰ παιχνίδια εἶναι συνδυασμένα πάντοτε μὲ κέρδος ἢ χασοῦρα, προκαλεῖ πολλοὺς ἐπιτηδείους νὰ ἀνακαλύπτουν τρόπους γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς συμπαῖκτες τους. Τὰ τεχνάσματα αὐτὰ εἶναι ἄπειρα, ἀλλὰ βασικὰ εἶναι παραλλαγὲς καὶ βελτιώσεις ὡρισμένων «κόλπων».

Κατ' ἀρχήν, ὑπάρχει τὸ κόλπο τοῦ «κοψίματος» τῆς τράπουλας, ποὺ γίνεται ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἀποτραπῆ ὁ κίνδυνος ἀπάτης. Ὁ χαρτοκλέπτης, ποὺ σκοπεύει νὰ ἐφαρμόση τὸ κόλπο τοῦ «κοψίματος», τακτοποιεῖ — κρυφὰ βέβαια — τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ξέρη τὴ σειρά τους, ὁπότε ξέρει καὶ ποιὸ φύλλο θὰ μοιραστῆ στὸν καθένα. Μὲ τὰ ἐπιδέξια δάχτυλά του, προσποιεῖται ὅτι ἀνακατεύει τὰ φύλλα τῆς τράπουλας, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα τὰ ἀφίνει στὴν ἴδια σειρά. Ὕστερα προσφέρει τὴν τράπουλα γιὰ τὸ «κόψιμο», βασιζόμενος στὸ ὅτι ἐννιὰ φορὲς στὶς δέκα, ὁ παίκτης θὰ χωρίση τὴν τράπουλα σὲ δυὸ κομμάτια, ὁπότε, κανονικά, τὸ κάτω κομμάτι θὰ ἔλθη ἐπάνω. Γιὰ ἕναν πεπειραμένο χαρτοπαίκτη λοιπόν, τὸ νὰ ξαναβάλη τὰ δυὸ κομμάτια στὴ σειρὰ ποὺ εἶχαν, ὅταν τὰ ἔδωσε γιὰ κόψιμο εἶναι ἁπλὸ παιχνιδάκι.

Μὲ βάσι αὐτὸ τὸ τέχνασμα, ἔχουν δημιουργηθῆ πολλὰ ἄλλα — ἀναλόγως τῆς μνήμης καὶ τῶν ταχυδακτυλουργικῶν ἱκανοτήτων ἐκείνων ποὺ τὰ ἐφαρμόζουν.

Ἕνα ἄλλο ὅπλο στὰ χέρια τῶν χαρτοκλεπτῶν εἶναι τὸ «σημάδεμα» ποὺ γίνεται εἴτε πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσίασι τῆς τράπουλας στὸ τραπέζι, εἴτε κατὰ τὸ μοίρασμα. Τὸ σημάδεμα γίνεται ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἄκρη ἑνὸς σπιρτόξυλου, ποὺ πάνω σ' αὐτὸ ὁ χαρτοκλέπτης τρίβει κάθε τόσο τὰ χαρτιά, ποὺ περνᾶν ἀπὸ τὰ χέρια του.

— *Μᾶς τὄδωσαν γιὰ ἀστυνομικὸ σκυλί, ἀλλὰ μᾶς βγῆκε τῆς Τροχαίας!...*

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΕ ΜΕ ΚΑΙ ΠΑΜΕ

Πάρε με καὶ πᾶμε
ποῦ, δὲν τὸ ρωτῶ,
ὅταν ἀγαπᾶμε,
ἄλλο δὲν ζητᾶμε
παρὰ τοῦ ἔρωτά μας
λίγο πυρετὸ
μέσ' τὰ βλέμματά μας...
Πάρε με καὶ πᾶμε·

★

Πάρε με... Προσμένω
χρόνια τὴ χαρὰ
καὶ τὸν πικραμένο
χρόνο θὰ ξεχάσω.
Καὶ οἱ δυὸ ζητᾶμε
χάδια τρυφερά,
πάρε με καὶ πᾶμε
γιὰ νὰ μὴ σὲ χάσω.

★

Ὅπου θέλεις, ὅπου
ἡ χαρὰ προσμένει
τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου
τὴν ἐρωτευμένη...
Φεύγομε στὴν τύχη
σὰν καρδιοχτυπᾶμε
ὅπου καὶ νὰ τύχη
πάρε με καὶ πᾶμε...

★

Πάρε με... Ὁδηγός μας
θἆναι οἱ καρδιές μας,
ἀνοιχτὰ ἐμπρός μας
ὅλα τὰ κοιτᾶμε,
πάρε με κι' ἀρχίζουν
θεῖες οἱ βραδυές μας
νὰ μᾶς γανουρίζουν...
Πάρε με καὶ πᾶμε.

★

Λυώσανε τὰ χιόνια
— δὲν κρατᾶν αἰώνια —
σὰν τὰ χελιδόνια
βλέπω νὰ πετᾶμε
μὲ φτερούμενο ἄτι
σὲ οὐράνια πλάτη
γιὰ νὰ τριγυρνᾶμε,
πάρε με καὶ πᾶμε...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΣΤΑ ΠΑΛΗΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τὰ ρεγγοκέφαλα καὶ τὸ ξύσιμο τῆς πλάτης

Ξέρετε ὅτι ὁ πρῶτος ὁδηγὸς καλῆς συμπεριφορᾶς χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1100; Εἶχε τὸ λατινικὸ τίτλο «περὶ τῶν καλῶν τρόπων» καὶ συγγραφεὺς του ἦταν κάποιος κληρικὸς ποὺ λεγόταν Οὖγος. Τὸ 1393, ἐξεδόθη ἐπίσης στὸ Παρίσι ἕνας ἄλλος ὁδηγός, μὲ τὸν τίτλο «ἡ οἰκογένεια» καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια «οἱ συνήθειες τοῦ τραπεζιοῦ». Ἔκτοτε, οἱ ὁδηγοὶ καλῆς συμπεριφορᾶς ἐπληθύνθηκαν.

Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ βιβλία δίνουν ἰδιαίτερη σημασία στὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος. Ὄχι, ὅμως, γιὰ νὰ τὴν συστήσουν στοὺς ἀναγνῶστες τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ἀπαγορεύσουν. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία π.χ. λέει ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀρκετὸ νὰ πλένουν τὸ σῶμα τους δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα, ὅπως γινόταν στὰ μοναστήρια — ὄχι σὲ ὅλα, γιατὶ σὲ μερικὰ τὸ πλύσιμο τοῦ σώματος ἀπαγορευόταν ὁλότελα — καὶ κατακρίνει μὲ δριμεῖες ἐκφράσεις ἐκείνους ποὺ καθαρίζονταν συχνότερα. Ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ τοῦ βιβλίου κατακρίνει ἐπίσης ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ πλένουν τὰ δόντια τους καὶ ὑποστηρίζει ὅτι τὸ νὰ πλένη κανεὶς τὸ πρόσωπό του κάθε μέρα, φανερώνει ἀλαζονεία καὶ κουφότητα!...

Ἕνα ἄλλο βιβλίο λέει ὅτι τὸ καθῆκον τῆς καλῆς συζύγου εἶναι νὰ ὑποδέχεται τὸν ἄντρα της μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ νὰ μὴν παραλείπη νὰ βάζη μέσα στὸ στρῶμα τοῦ συζυγικοῦ κρεβατιοῦ κεφάλια ἀπὸ ρέγγες γιὰ νὰ διώχνουν τοὺς ψύλλους!

Τὸ ἴδιο βιβλίο συνιστᾶ στὶς γυναῖκες νὰ γαρνίρουν τὸ λαιμὸ τῶν φορεμάτων τους μὲ δέρμα λύκου γιὰ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς ψύλλους καὶ τοὺς κοριούς.

Κάποιος Ζὰκ Καλότ, συγγραφεὺς ἑνὸς παρομοίου βιβλίου, ἀναφέρει ὅτι τὰ ποδόλουτρα κάνουν μαλακὸ τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν καὶ εὐνοοῦν τὴν ἐμφάνισι κάλων. Ἀντὶ γιὰ τὰ ποδόλουτρα, συνιστᾶ στοὺς ἀναγνῶστες του νὰ τρίβουν τὰ πόδια τους μὲ νωπὰ φύλλα μολόχας.

Ἀλλὰ νά καὶ μερικοὶ κανόνες καλῆς συμπεριφορᾶς, ποὺ σταχυολογοῦμε ἀπὸ διάφορα παληὰ βιβλία:

Τὰ γεύματα ἄρχιζαν, ὅταν ἔφτανε καὶ ὁ τελευταῖος προσκαλεσμένος. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι ἄρχιζαν μὲ μεγάλη καθυστέρησι, γιατί, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ δρόμοι βρίσκονταν σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι καὶ τὰ μόνα μέσα συγκοινωνίας ἦταν τὰ ἄλογα καὶ μερικὰ πρωτόγονα ἀμάξια.

Ἡ θέσι τῆς τιμῆς, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸ... ἀποχωρητήριο.

«Μὴν πετᾶτε τὰ κρέατα, ποὺ δὲν σᾶς ἀρέσουν στὸ πάτωμα, συμβουλεύει ἕνας παληὸς ὁδηγός. Εἶναι κακὴ συνήθεια ἐπίσης νὰ ρίχνετε τὰ κόκκαλα πάνω στοὺς ὑπηρέτες. Μερικοὶ συνηθίζουν νὰ δοκιμάζουν τὰ κομμάτια, ποὺ σερβίρονται στὸ τραπέζι καὶ κατόπιν νὰ τὰ ξαναρρίχνουν στὴν πιατέλλα. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο».

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ὑπῆρχαν πηρούνια κι' οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια. Ὁ συντάκτης τοῦ ὁδηγοῦ συνιστᾶ, λοιπόν, στοὺς ἀναγνῶστες του νὰ μὴν καθαρίζουν τὴ μύτη τους τὴν ὥρα ποὺ ψαχουλεύουν μὲ τὰ δάκτυλα τοῦ ἄλλου χεριοῦ ἀνάμεσα στὰ κομμάτια τῶν κρεάτων γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀρέσει. Καὶ προσθέτει μὲ ἀφέλεια: «Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε πρὶν ἢ κατόπιν».

Στὸ ἴδιο βιβλίο βρίσκεται ἡ ἀκόλουθη συμβουλὴ στὶς γυναῖκες: «Ὅταν πηγαίνετε σ' ἕνα τραπέζι, πρέπει νὰ ψάξετε προσεχτικὰ τὰ ἐσώρρουχά σας γιὰ νὰ δῆτε μήπως εἶναι χωμένα στὶς ραφές τους διάφορα ἐνοχλητικὰ ζωΰφια. Ἔτσι θὰ ἀποφύγετε τὸ ξύσιμο. Ἄν, ὅμως, δὲν μπορῆτε νὰ κάμετε διαφορετικά, τότε θὰ προσποιηθῆτε πὼς θέλετε νὰ διορθώσετε τὸ φόρεμά σας. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ξυστῆτε πάνω στὴ ράχη τῆς καρέκλας σας, κουνῶντας μὲ τρόπο τὸ σῶμα σας, καθὼς κουβεντιάζετε μὲ τὸ γείτονά σας».

Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς τονίζει πὼς δὲν εἶναι εὐγενικὸ νὰ σκουπίζη κανεὶς τὸ στόμα του μὲ τὴν παλάμη του. «Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, συνιστᾶ, θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χεριοῦ».

Ἱστορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Η... ΡΙΑ

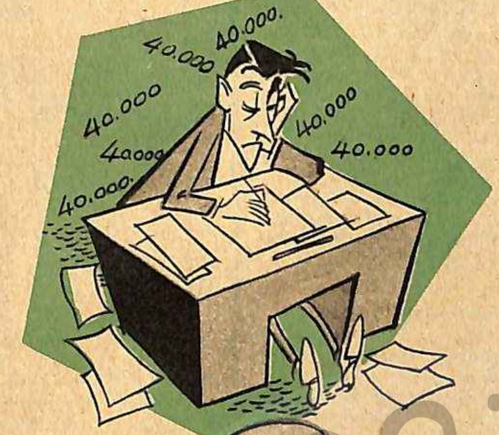

— Ἐπὶ τέλους ποῦ εἶσαι; Τρεῖς φορὲς σοῦ μίλησα καὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶς λέξι. Οὔτε ποὺ μὲ κύτταξες κάν! — εἶπε θυμωμένη ἡ Μαίρη καὶ πέταξε τὸ πηροῦνι της στὸ πιάτο.

— Μὲ συγχωρεῖς εἶπα. Δὲ σ' ἄκουσα.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ πρόκειται. Γιὰ τὸ ὅτι δὲ μ' ἄκουσες. Εἶναι ἕνας μῆνας τώρα ποὺ παρατηρῶ μιὰ ξαφνικὴ ἀλλαγὴ γιὰ σένα. Δὲν εἶσαι ὁ ἴδιος πιά, Κωστάκη. Ἔχεις ἀλλάξει ἐντελῶς. Εἶσαι κοντά μου, ἀλλὰ καὶ χιλιάδες μίλια μακρυά μου. Σοῦ μιλῶ καὶ δὲ μοῦ ἀπαντᾶς. Εἶσαι διαρκῶς ἀφηρημένος, τὸ μυαλό σου ταξιδεύει ἀλλοῦ, περνοῦν ὧρες ὁλόκληρες, χωρὶς νὰ λὲς λέξι, τὰ βράδυα κλείνεσαι στὸ γραφεῖο σου καὶ κάτι γράφεις καὶ τὸ κλειδώνεις, τέλος πάντων, κάτι σοῦ συμβαίνει, Κωστάκη. Ἐμένα οὔτε μοῦ δίνεις σημασία πιά... Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου;

— Πουθενά, Μαίρη μου.

— Ὄχι, Κωστάκη, κάπου τὸν ἔχεις. Ὑπάρχει κάτι ποὺ σὲ ἀπασχολεῖ καὶ μοῦ τὸ κρατᾶς κρυφό. Ἐγὼ δὲ γελιέμαι... Σκέφτεσαι κάποια ἄλλη, Κωστάκη. Κάποια ἄλλη ἔχει μπῆ στὴ ζωή σου καὶ σοῦ ἀπορροφᾶ ὅλες σου τὶς σκέψεις καὶ δὲ φεύγει στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Μὴ μοῦ πῆς ὄχι, Κωστάκη. Τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερό. Μονάχα ἕνας ἐρωτευμένος μπορεῖ νὰ εἶναι διαρκῶς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τῆς ἀφηρημάδας.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ξέσπαγε καὶ εἶχε δίκηο. Ὄχι πὼς ὑπῆρχε καμμιὰ ἄλλη στὴ μέση, ἀλλὰ εἶχε δίκηο ποὺ ἔλεγε πὼς κάτι ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό μου. Σηκώθηκα καὶ τὴ χάϊδεψα, γιὰ νὰ τὴν καλμάρω.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη, Μαίρη. Αὐτὸ σοῦ τ' ὁρκίζομαι.

— Τότε τί συμβαίνει μαζί σου; Γιατὶ κάτι συμβαίνει, αὐτὸ δὲ μπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῆς.

— Ναί, κάτι συμβαίνει. Κάτι ὑπάρχει, ποὺ μοῦ ἀπασχολεῖ διαρκῶς τὸ μυαλό, σὰν ἔμμονη ἰδέα. Μὰ δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶσαι.

— Ἀλλὰ τί εἶναι;

Ἐδῶ κόμπιασα καὶ στάθηκα διστακτικός. Ἔπρεπε νὰ τῆς τὸ πῶ ἢ ὄχι; Ἂν τῆς τὄλεγα, θὰ τῆς δημιουργοῦσα μιὰ καινούργια ταραχὴ κι' ἀνησυχία, σὰν αὐτὴ ποὺ τυραννοῦσε κι' ἐμένα. Ἂν τῆς τὄκρυβα πάλι, θὰ τὴν ἄφηνα σὲ μιὰ ἀμφιβολία ποὺ θὰ τῆς δυνάμωνε τὶς ὑποψίες. Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμα...

Ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ, ἂν ἔλεγα τὴν ἀλήθεια, ἦταν:

— Ναί, ὑπάρχει κάποια ἄλλη., που δὲν τὴ λένε οὔτε Μαρία, οὔτε Ἐλευθερία, μὰ τὴ λένε Ἐφορία. Ναί, Μαίρη μου, αὐτὴ ἡ κυρία Ἐφορία εἶναι ἡ ἀφορμὴ ποὺ μὲ βλέπεις διαρκῶς ἀνόρεχτο, ἀφηρημένο καὶ ὀνειροπαρμένο, ποὺ μοῦ μιλᾶς καὶ δὲν ἀκούω τί λές, ποὺ εἶμαι σὰν νὰ μοὖχουν πάρει οἱ νεράϊδες τὸ μυαλό. Γιατί, σὲ λίγες μέρες, θ' ἀρχίση νὰ μοῦ στέλνη διάφορα χρωματιστὰ χαρτιά, ποὺ θὰ γράφουνε διάφορα νούμερα. Κι' αὐτὰ τὰ νούμερα εἶναι χιλιάρικα καὶ πρέπει νὰ τὰ δώσω — καὶ ποῦ θὰ τὰ βρῶ νὰ τὰ δώσω καὶ ποιὸς θὰ μοῦ τὰ δώση νὰ τὰ δώσω; Αὐτὸ τὸ πρόβλημα σκέπτομαι πῶς θὰ λύσω, Μαρία μου, καὶ μὲ βλέπεις σ' αὐτὴ τὴν ἀξιολύπητη κατάστασι. Ἡσύχασες τώρα; Ἡσύχασες, βέβαια. Μὰ ἐγὼ πῶς θὰ ἡσυχάσω;

★

Μέχρι ἕνα μῆνα πρίν, οὔτε ποὺ ἔδινα σημασία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Μὰ πλησίαζε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνω, λέει, τὴ δήλωσί μου. Νὰ συμπληρώσω ἕνα μεγάλο κατεβατό, ὅπου νὰ γράψω καταλεπτῶς μέχρι τελευταία δεκάρα πόσα κέρδισα στὴν «οἰκονομικὴ χρῆσι», ποὺ πέρασε, νὰ τὸ ὑποβάλω στὴν Ἐφορία καὶ κείνη πάλι νὰ κάτση νὰ κάνη τὸ λογαριασμὸ πόσα ἔχει νὰ λαβαίνη ἀπὸ μέρους μου — πολλὰ παίρνω, πολλὰ παίρνει, πιὸ πολλὰ παίρνω, ὅλα τὰ παίρνει. Κι' ἔτσι, λοιπόν, ἕνα βράδυ, ἀποφάσισα νὰ φτιάξω τὴ δήλωσί μου, χωρὶς νὰ ὑποψιάζωμαι τί μὲ περίμενε. Τόσα τὸν ἕνα μῆνα, τόσα τὸν ἄλλο, τραβάω γραμμή, κάνω τὴ σοῦμα καὶ βρίσκω πὼς εἶχα βγάλει ἕνα κάποιο χρηματικὸ ποσόν. Βέβαια, εἶναι καὶ 18 μῆνες, θὰ πῆς. Καὶ τώρα, ἃς πάρουμε τὴν κλίμακα νὰ ἰδοῦμε, τί φόρο θὰ πληρώσουμε γιὰ ὅλο αὐτὸ τὸ ποσόν; Λοιπόν, θὰ μοῦ βάλουν νὰ πληρώσω εἰκοσιτέσσερις χιλιάδες, σὲ τέσσερις μηνιαῖες δόσεις! Δηλαδή, ἔξη χιλιάρικα κάθε μῆνα, ντάγκα-ντάγκα στὸν κύριο ταμία τοῦ Κράτους. Καὶ δὲν εἶναι μονάχα τοῦτο. Θὰ πρέπη, λέει, λαβαίνοντας ὡς βάσι τὸ τί κέρδισα τὸ δεκαοχτάμηνο, νὰ πληρώσω καὶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ φόρου γιὰ τὴν ἐρχόμενη χρῆσι. Καὶ δὲν εἶναι μονάχα τοῦτο. Ἀλλὰ ἔχω καὶ κάτι ἐκκρεμότητες ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο, ποὺ εὐτυχῶς τὶς ἔχουν λησμονήσει. Σὲ κάποιο συρτάρι θἄχουν παραπέσει τὰ σχετικὰ χρεωστικὰ χαρτιά. Καὶ βέβαια δὲν εἶμαι ἠλίθιος νὰ πάω στὰ καλὰ καθούμενα στὴν Ἐφορία καὶ νὰ πῶ: «Καλημέρα σας, ὑπάρχουν κάτι παληὲς ὀφειλές μου καὶ πῶς συνέβη καὶ δὲν μοῦ στείλατε νὰ τὶς πληρώσω; Παρακαλῶ νὰ εὑρεθοῦν ἀμέσως». Ἀλλά, κάποια μέρα, θὰ τὶς βροῦν κι' αὐτὲς καὶ θὰ μοὔρθουν κατακέφαλα.

Ξανακάνω τὴ σοῦμα: Ὅλα μαζί, θἄχω νὰ πληρώσω καμμιὰ σαρανταριὰ χιλιάδες, μέσα σὲ τέσσερις-πέντε μῆνες. Κι' ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ διαθέτω οὔτε ἕνα χιλιάρικο. Σαράντα χιλιάδες; Μήπως κάνω λάθος; Μήπως πρόσθεσα κανένα μηδενικὸ παραπανήσιο; Ἂς τὰ ξαναλογαριάσω. Ὄχι. Τόσο εἶναι... Μὰ τί εἶναι αὐτὲς οἱ σταγόνες ποὺ πέφτουν ἀπάνω στὴ φορολογική μου δήλωσι; Εἶναι ἱδρώτας! Ἕνας ξαφνικός, κρύος ἱδρώτας — χειμῶνα καιρό. Αἰσθάνομαι καὶ κάτι τρεμοῦλες στὰ γόνατα. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνο ποὺ δὲν ἔχω τώρα οὔτε ἕνα χιλιάρικο, εἶναι καὶ τὸ ποὺ κι' ἂν ἀποφασίσω νὰ δίνω στὴν Ἐφορία ὅλα ὅσα βγάζω τὸ μῆνα, μέχρι τελευταία δεκάρα, πάλι δὲ φτάνουν νὰ ἐξοφλήσω τὶς ὑποχρεώσεις μου. Καὶ τί γίνεται, λοιπόν; Λοιπόν, κύριε Κωστάκη, σοῦ στέλνουν πρῶτα μιὰ ἢ δυὸ εἰδοποιήσεις νὰ πληρώσης, κι' ἂν δὲν πᾶς, σοῦ στέλνουν τρίτη μὲ ἀστυνομικὸ ὄργανο καὶ σὲ πᾶνε μέσα. Τὰ χρέη πρὸς τὸ Κράτος, εἶναι ἱερά.

★

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή, ἄλλαξε ὁ κόσμος γύρω μου. Μέχρι τότε ἤμουν ἕνας κανονικὸς ἄνθρωπος, διάβαζα τὰ γεγονότα καὶ τὰ χρονογραφήματα στὶς ἐφημερίδες, πήγαινα στὸ σινεμαδάκι μου, κουβέντιαζα μὲ τὴ Μαίρη καὶ μ' ὅλον τὸν κόσμο, σχολίαζα τὸ φαγητό, χάϊδευα τὴ γάτα μου, ἄκουγα μουσικὴ ἀπὸ τὸ ράδιο, ἔπαιζα καμμιὰ παρτίδα πινάκλ, χαιρετοῦσα τοὺς γείτονους — μὲ λίγα λόγια, οἱ μέρες μου καὶ οἱ νύχτες μου κυλοῦσαν ἤρεμες, σὰν γλυκύτατη ρουτίνα. Καί, ξαφνικά, γίνομαι ἄλλος ἄνθρωπος. Ἀμίλητος, σκουντουφλιασμένος, ἀπότομος, ἀφηρημένος καὶ ὅλο σὰν χαμένος σὲ ἄλλους κόσμους. Μέσα στὸ μυαλό μου ἔχει ἐγκατασταθῆ ἡ Ἐφορία, δὲν ὑπάρχει τόπος γιὰ ἄλλη σκέψι. Σαράντα χιλιάδες. Πῶς θὰ τὶς πληρώσω καὶ ἀπὸ ποῦ; Βρέ, δὲν εἶναι δυνατόν. Κάποιο λάθος θἄχω. Καὶ ξανακλείνομαι στὸ γραφεῖο μου καὶ βγάζω τετράδια καὶ λογαριασμοὺς καὶ γράφω νούμερα καὶ κάνω σοῦμες καὶ ὅλο τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα βγαίνει.

— Θὰ πληρώσης σαράντα χιλιάδες, κύριε Κωστάκη.

— Καὶ ποῦ θὰ τὶς βρῶ;

— Κόψε τὸ λαιμό σου.

Μοῦ μιλοῦν οἱ ἄνθρωποι κι' ἐγὼ δὲν τοὺς ἀπαντῶ. «Καλημέρα, κύριε Κωστάκη, πῶς εἶναι ἡ ὑγεία σας;», μοῦ λέει ὁ κὺρ-Ἀπόστολος, ὁ συνταξιοῦχος γείτονας. Κι' ἐγὼ σκέπτομαι: «Νἄχης νὰ πληρώσης σαράντα χιλιάδες καὶ τοῦτος νὰ σοῦ λέη καλημέρα!». Πιὸ κάτω, ἕνας νεαρὸς σφυρίζει κάποιο τραγουδάκι. Κι' ἐγὼ σκέπτομαι: «Ἐσὺ ἔχεις νὰ πληρώσης σαράντα χιλιάδες καὶ τοῦτος ἐδῶ σφυρίζει!». Ὁρίστε κι' ἕνας κύριος ποὺ κρατάει μιὰ ἀνθοδέσμη. Κι' ἐγὼ ἔχω νὰ πληρώσω σαράντα χιλιάδες... Μερικὲς φορές, ἀφαιροῦμαι ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα μου καὶ τὴν ξεχνῶ. Ἀλλὰ φτάνει ν' ἀκουστῆ κοντά μου μιὰ λέξι ποὺ νὰ λήγη σὲ «ρία», γιὰ νὰ μοῦ ξανάρθη ὁ βραχνᾶς: Ἱστορία, εὐκαιρία, στενοχωρία, ἀβαρία, ἀγγαρεία, πληροφορία, ἀδιαφορία λαμπαδηφορία — ὅλες μοῦ θυμίζουν τὴν Ἐφορία.

— Ἐφορία εἴπατε; Ποιὸς εἶπε Ἐφορία;

— Κανείς, Κωστάκη. Σταυροφορία εἴπαμε. Παράκουσες...

Καὶ τὶς νύχτες δὲν βρίσκω ἀνάπαυσι. Στὸν ὕπνο μου βλέπω, ὅτι τσακώνομαι μὲ τὸν ἔφορο, τοῦ ἐκθέτω τὸ δίκηο μου, ποῦ θὰ τὰ βρῶ, κύριε ἔφορε, νὰ σὲ πληρώσω; «Μᾶς εἶναι ἀδιάφορον!». Κι' ἀμέσως, λέει, ὁ ἔφορος μεταμορφώνεται σ' ἕναν τεράστιον ὀχτάποδα, σὰν καὶ κείνους ποὺ περιτριγύριζαν τὸν πλοίαρχο Νέμο στὶς Εἰκοσακισχίλιες λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν. Τὸ κεφάλι τοῦ ἔφορα εἶναι στὴ μέση τοῦ θαλασσίου τέρατος, μὲ καρφώνουν τὰ δυὸ ματάκια του ποὺ ἀστράφτουν: «Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγης!» λέει τὸ θηρίο τῆς θάλασσας κι' ἁπλώνει τὰ πλοκάμια του. Ἐγὼ κάνω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, μὲ βουτάει τὸ ἄλλο, ξεγλυστράω κι' ἀπὸ τοῦτο, μὲ ἁρπάζει τὸ τρίτο, στὸ τέλος, μ' ἔχουν πιάσει ὅλα μαζὶ καὶ μὲ σφίγγουν, μὲ σφίγγουν — σὲ κάθε πλοκάμι εἶναι κολλημένο κι' ἕνα ἔνταλμα.

— Βοήθεια! φωνάζω.

— Τί ἔχεις; ξυπνάει τρομαγμένη ἡ Μαίρη.

— Τίποτα... Ἕνας ἐφιάλτης.

— Πολλοὺς ἐφιάλτες βλέπεις τελευταῖα στὸν ὕπνο σου. Αὐτὸ πάει νὰ πῆ πὼς δὲν ἔχεις ἥσυχη τὴ συνείδησί σου.

Ὄρθιος, καθιστός, ξαπλωμένος, ξύπνιος, κοιμισμένος, παντοῦ κι' ὅλες τὶς ὧρες, ἡ Ἐφορία εἶναι μέσα στὸ μυαλό μου, σὰν γαλλικὸ κλειδί, ποὺ τὸ σφίγγει καὶ μάλιστα μὲ τριξίματα. Κι' ὅσο πλησιάζει ἡ ἡμέρα ποὺ θὰ ὑποβάλω τὴ δήλωσι, τόσο τὸ μαρτύριό μου μεγαλώνει.

— Ἔχω μιὰ ἀπορία! μοῦ λέει μὲ πεῖσμα. Γιατὶ σοῦ θυμίζουν κάποια Μαρία! Κάποια ἄλλη Μαρία...

Γίνομαι ἔξω φρενῶν.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούω λέξεις ποὺ λήγουν σὲ «ρία!», φωνάζω, μὲ γουρλωμένα μάτια. «Τὶς ἀπαγορεύω!».

Ἡ Μαίρη μὲ κυττάζει μ' ἕνα βλέμμα σὰν νὰ μπῆκε πιὰ στὸ νόημα καὶ μὲ ἀποκάλυψε:

— Καταλαβαίνω γιατί, μοῦ λέει. Γιατὶ σοῦ θυμίζουν κάποια Μαρία! Κάποια ἄλλη Μαρία...

— Ἔ, ὄχι ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος! ξεσπάω πιά. Δὲν εἶναι καμμιὰ Μαρία.

— Ἀλλά; Ποιὰ εἶναι;

— Ἡ Ἐφορία εἶναι!

Καὶ τῆς ἐξηγῶ ὅλη μου τὴν κατάστασι. Μάλιστα. Μαίρη μου, αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀλλαγῆς ποὺ παρατηρεῖς σὲ μένα τὸν τελευταῖο καιρό. Ξέρεις πῶς εἶμαι, καλή μου Μαίρη; Ἀκριβῶς ὅπως τὸν καιρὸ πρὶν παντρευτοῦμε, ποὺ ἤμουν ἐρωτευμένος μαζί σου. Τότε ὅλο τ' ὄνομά σου εἶχα στὸ νοῦ μου. Ἡ σκιά σου μὲ ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Ἔπεφτα καὶ ξυπνοῦσα μὲ τὴ σκέψι σου. Τὶς νύχτες σ' ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου. Ἔτσι εἶμαι καὶ τώρα. Μόνο πού, ἀντὶ γιὰ σένα, μέσα στὸ μυαλό μου, εἶναι ἡ Ἐφορία... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀντίζηλός σου!

— Καϋμένε Κωστάκη. Καὶ γιατὶ δὲ μοῦ τὸ λὲς τόσον καιρὸ καὶ μ' ἀφίνεις νὰ βάζω χίλιες-δυὸ κακὲς σκέψεις στὸ μυαλό μου;

— Γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνω ν' ἀνησυχήσης, χρυσῆ μου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τυραννιέσαι κι' ἐσὺ δηλαδή; Ἔχω νὰ πληρώσω σαράντα χιλιάδες, Μαίρη μου. Καταλαβαίνεις τί θὰ πῆ αὐτό;

— Καὶ γιατὶ θὰ τὶς πληρώσης; Καὶ πῶς θὰ τὶς πληρώσης; Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ τὶς πληρώσης;

— Ἐμένα ρωτᾶς;

— Τέλος πάντων, προσπάθησε νὰ τὸ ξεχάσης. Τί κερδίζεις ποὺ ὅλο τὸ θυμᾶσαι;

★

Ὑπόβαλα τὴ δήλωσί μου καὶ περίμενα. Μέχρι ποὺ νὰ μοῦ στείλη ὁ ἔφορος τὴν ἀπόφασί του, θὰ περνοῦσε ἕνας μήνας. Καὶ ὅμως. Δέκα μέρες μετὰ τὴ δήλωσι, ἕνας πόλισμαν στὴν πόρτα.

— Ὁ κ. Κωστάκης τάδε;

— Μάλιστα.

— Ἔχετε ἕνα ἔνταλμα προσωπικῆς κρατήσεως.

— Γιὰ φόνο;

— Ὄχι. Γιὰ φόρους. Ἀκολουθῆστε με, παρακαλῶ, στὸν κύριο ταμία.

Στὸν ταμία διαμαρτύρομαι: Ἀκόμα δὲν ἔκανα τὴ δήλωσι, ἔνταλμα συλλήψεως;

— Ὄχι, κύριε Τάδε. Εἶναι γιὰ καθυστερουμένους. Χρωστᾶτε 3.800 παλαιοὺς φόρους, σὺν ὑπερημερίες, σὺν πρόστιμο, σὺν καὶ τὰ λοιπά, τὸ ὅλον 6.400».

Ἔστω. Ἀλλὰ νομίζω πὼς ἐπικρατεῖ ἡ πολιτισμένη συνήθεια, πρὶν ἀπὸ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, νὰ στέλνετε μιὰ-δυὸ ὑπενθυμίσεις». «Μάλιστα. Σᾶς ἐστείλαμε». «Δὲν τὶς ἔλαβα». «Δὲν φταῖμε ἐμεῖς. Λοιπόν, θὰ πληρώσετε;». «Βεβαίως, ὄχι». «Γιατί, κύριε Κωστάκη Τάδε;». «Διότι δὲν ἔχω». «Τοὐλάχιστον ἕνα ποσὸν ἔναντι;». «Οὔτε ἔναντι, οὔτε παραπλεύρως». «Τότε θὰ ὁδηγηθῆτε εἰς τὰς φυλακάς». «Νὰ ὁδηγηθῶ».

★

Ἐπισκεπτήριο. Ἔρχεται νὰ μὲ δῆ ἡ Μαίρη. Μοῦ φέρνει φαγητό, ροῦχα, τσιγάρα καὶ τὸ χαμόγελό της.

Τὴ ρωτῶ γιὰ τὰ ἐντάλματα πού, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ταμία, μοῦ εἶχαν σταλῆ. Μήπως τὰ εἶχε δῆ;

— Μὰ καὶ βέβαια, Κωστάκη. Ἀλλὰ τὰ πῆρα καὶ τὰ πέταξα στὰ σκουπίδια.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆς καὶ στενοχωρηθῆς. Φτάνουν οἱ ἄλλες στενοχώριες ποὺ ἔχεις!

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαίρη. Δὲ φαντάζεσαι πόσο μὲ συγκινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον σου.

— Πῶς τὰ περνᾶς ἐδῶ, Κωστάκη;

— Ὄχι καὶ τόσο ἄσχημα, Μαίρη μου.

— Τί σκέπτεσαι;

— Τώρα σκέπτομαι ἐσένα, Μαίρη. Μοῦ λείπεις πολύ. Καὶ ἡ σκέψι μου γυρίζει διαρκῶς σὲ σένα!

— Ἄχ! Νάξερες πόσο εὐτυχισμένη μὲ κάνεις, Κωστάκη. Εἶναι διπλῆ ἡ εὐτυχία μου. Μιὰ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη γυναῖκα στὴ μέση, ἀλλὰ ἡ Ἐφορία. Καὶ ἄλλη μιά, ποὺ βρίσκεσαι ἐδῶ καὶ μὲ σκέπτεσαι...

Κι' ἀληθινὰ ἡ εὐτυχία ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό της, ποὺ ἔλαμπε σὰν ἀνοιξιάτικος ἥλιος. Καθὼς ἔφευγε, μοῦσφιξε τὸ χέρι μὲ συγκίνησι:

— Κωστάκη, εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Τώρα πιὰ εἶμαι ἐντελῶς σίγουρη. Δὲν ἔχω τὴν ἐλάχιστη ἀνησυχία γιὰ σένα. Ὠρεβουάρ, Κωστάκη. Θὰ ξανάρθω αὔριο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 634

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Μεταφορικὸ μέσον. — Ρωμαῖος φιλόσοφος. — Ἐφεῦρε τὸ τηλέφωνο (ἐπών.).
2 Ἀρχαία πόλι τῆς Φοινίκης, ὅπου ἡ σημερινὴ Σαΐδα. — Φίδι ποὺ μοιάζει σὰν νὰ φορῆ γυαλιά.
3 Φασαρία. — Τελικὸς σύνδεσμος. — Διακριτικὰ τῶν θηλαστικῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Βάζει ἕναν ἠθοποιὸ σὲ δύσκολη θέσι. — Καθολικὴ ἁγία,, ποὺ ἑορτάζεται στὶς 3 Σεπτεμβρίου. — Πτηνὸ μὲ περίφημο φτέρωμα.
2 Παλαιὰ ἱστορικὴ οἰκογένεια τῆς Λεβαδείας, ποὺ προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν Ἀγῶνα. — Γυιὸς τοῦ Ἀβραάμ.

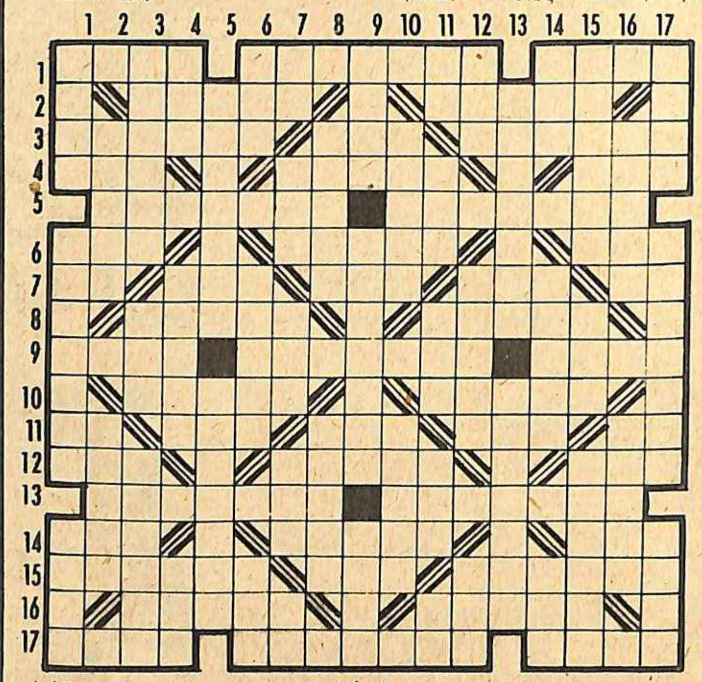

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ (συνέχεια)

4 Ἐπώνυμον Γάλλου συγγραφέως. — Ἱερὸν τέμενος τῶν Μωαμεθανῶν στὴ Μέκκα. — Μαῦρος φύλαρχος.
5 Βουνὸ τῆς ὀροσειρᾶς τῆς Πίνδου. — Ὑποστήριγμα.
6 Ποταμὸς τῆς Ρωσίας. — Εὐχάριστα χρόνια.— Κομψότης.
7 Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Ἀρχικὰ μονάδων ἀσφαλείας. — Ναυτικὸ παράγγελμα. — Γάλλος στρατάρχης τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
8 Γλύκισμα. — Νησάκι τῆς Ἀλβανίας.
9 Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Δὲ λείπει ἀπὸ κανένα φίλμ μεσαιωνικῆς ὑποθέσεως. — Προορίζονται γιὰ ἱερωμένους.
10 Μουσικὸ ὄργανο. — Ὁ ὑπαρξισμὸς τοῦ ὀφείλει πολλά.
11 Ὑποθετικὸν (ἀρχ.). — Λουτρόπολις τοῦ Βελγίου, ὅπου τὸ 1932 ἔγιναν τὰ παγκόσμια καλλιστεῖα. — Ἐκεῖ βρισκόταν τὸ χρυσόμαλλο δέρας. — Διεθνὲς σῆμα. — Καὶ (ξεν.).
12 Ὀργανισμὸς ποὺ προστατεύει κάποιο προϊόν μας. — Ὠμοπλάτη σφαγίου. — Μονὰς βάρους.
13 Πολίχνη κοντὰ στὴν Ἀθήνα. — Ταυτότης αἰσθημάτων.
14 Ἀρχικὰ πού... πετοῦν. — Ξύλινα ἀγάλματα. — Πρόγονος τοῦ Ο.Η.Ε.
15 Μιὰ τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος. — Τὸ πρῶτο γράμμα ἐντομοκτόνου. — Προλαβαίνει τὴ μόλυνσι.
16 Δίχως ἀνομοιομορφίες. — Ἑλληνίδα βασίλισσα.
17 Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος. — Ὁ ἑλληνικὸς εἶναι ἀπαράμιλλος. — Ντὲ...: ἀστέρι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κινηματογράφου.

ΚΑΘΕΤΩΣ (συνέχεια)

3 Κινηματογράφος τῆς πρωτευούσης. — Ὁ πατέρας τοῦ ἑλληνικοῦ χρονογραφήματος. — Περιέχει ἀκάθαρτα νερά.
4 Ἀριθμητικὸ (θηλ.). — Ὅρος στὴν ἠλεκτρολογία. — Χρονικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).
5 Νύμφες τῆς μυθολογίας μας. — Ἀπαραίτητη σὲ μιὰ συνέλευσι.
6 Ἄθικτα. — Τὰ ὁποῖα. — Τὸ χρησιμοποιοῦν πολλοὶ ξένοι στὸ τηλέφωνο.
7 Πρόθεσις. — Διπλασιαζόμενο γίνεται γαλλικὸς χορός. — Πρόθεσις.— Ὁ ἐφευρέτης τοῦ σαξοφώνου. — Δίφθογγος.
8 Θριαμβεύει μιᾶς ἀρρώστειας. — Φροῦτο (καθαρ.).
9 ....Ζὰκ: Περίφημη Γερμανίδα τραγουδίστρια. — Παλαιὰ ὀνομασία τῆς Θεσσαλίας. — Ὑπερήφανα ζῶα.
10 Ἀπάτητα. — Παιδὶ τοῦ δρόμου.
11 Ὑποθετικόν. — Πρόθεσις. — Ἀλλοίμονο ἂν μπῆ στὴν ντουλάπα σας. — Συμπερασματικόν. — 270.
12 Μπάρμπας τῶν Ἀμερικάνων.— Μορφή. — Δηλητήριον.
13 Μεγάλος γιατρὸς τῆς ἀρχαιότητος. — Ρῶσος πολιτικός.
14 Δεσποινίς. — Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀτακτοποίητα πράγματα. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα.
15 Ἐκεῖ γεννηθήκαμε. — Αὐτοκίνητο, πού... κυκλοφορεῖ σὲ πολλὰ σταυρόλεξα. — Σπίτια.
16 Λίγη ζωὴ μέσα στὴν ἔρημο. — Ἀριθμὸς μὲ ἀρκετὰ μηδενικά.
17 Γόησσα τῆς ἀρχαιότητος. — Θυμίζουν Χριστούγεννα καὶ Πρωτοχρονιά. — Κόρη τοῦ Μουσσολίνι.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Μακρῆς)

Οἱ νεόνυμφοι

Ἀπορία

Φωτογραφία τοῦ ...μέλλοντος

Χωρὶς λόγια

Χωρὶς λόγια

Ο φωτογράφος φωτογραφίζεται

Ἡ ὀμορφιὰ ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΙΤΣΑΣ

Στηρίζεται στὴν καθαριότητα καὶ τὴ φυσικότητα

ΩΣΤΕ λοιπὸν σὲ λίγους μῆνες τελειώνετε τὸ σχολεῖο! Σκέπτεσθε κι' ὅλας μὲ συγκίνησι ὅτι θὰ γίνετε «ἀκαδημαϊκὴ πολῖτις», σχετικὰ ὑπεύθυνη γιὰ τὶς πράξεις σας, κι' ὅτι—ἂν εἴσαστε τυχερὴ—θὰ βρῆτε μιὰ καλὴ θέσι.

Φυσικὸ εἶναι λοιπὸν νὰ θέλετε, περισσότερο παρὰ ποτέ, νὰ εἴσαστε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, ποὺ τὴ θαυμάζουν οἱ ἄντρες. Ἡ ὀμορφιὰ εἶναι ἕνα πραγματικὸ καὶ ἰσχυρότατο ὅπλο γιὰ τὴ ζωή.

Τί σημαίνει ὅμως ἡ λέξι «ἀμορφιά», ἰδίως γιὰ τὴν ἡλικία σας; Ἔχετε ἀντιληφθῆ ποτὲ ὅτι οἱ μεγαλείτερές σας γυναῖκες σᾶς φθονοῦνε συχνά; Ζηλεύουνε τὴ φυσικὴ δροσιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας, τὰ γυαλιστερὰ μαλλιά σας, τὰ ξάστερα μάτια σας, τὴν καλή σας ὑγεία. Γιατὶ αὐτὰ ὅλα εἶναι πάντα οἱ βάσεις τῆς πραγματικῆς ὀμορφιᾶς, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ κοκκινάδια καὶ τὶς κρέμες.

Εὐτυχῶς, οἱ περισσότερες νέες κοπέλλες ἔχουν κατανοήσει σήμερα μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: ὅτι τίποτα δὲν καταστρέφει τόσο τὴν ἐμφάνισί τους, ὅσο τὸ ὑπερβολικὸ βάψιμο ἢ τὰ περίτεχνα χτενίσματα. Καὶ μένουν ὄμορφες, ἀφιερώνοντας μόνο λίγα λεπτὰ κάθε μέρα σὲ μιὰ στοιχειώδη περιποίησι τῶν μαλλιῶν, τοῦ δέρματος, τῶν χεριῶν καὶ τῶν νυχιῶν τους.

Αὐτὴ ὅμως ἡ στοιχειώδης περιποίησι ποὺ εἴπαμε, εἶναι ἀπαραίτητη. Δὲν ἐπιτρέπεται π.χ. νὰ βαρεθῆτε νὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας ἑκατὸ φορὲς κάθε βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε. Στὸ κάτω-κάτω, θὰ διαθέσετε γι' αὐτὸ πολὺ λιγώτερο χρόνο, κόπο καὶ ἔξοδα, παρὰ ἂν κάνατε περμανὰντ καὶ μιζανπλί. Ἔχετε δὲ ὑπ' ὄψι ὅτι τὰ στιλπνὰ καὶ καλοβουρτσισμένα μαλλιὰ εἶναι πολὺ ἑλκυστικώτερα ἀπὸ τὴν πιὸ ἐπιτυχημένη περμανάντ.

Ἐπίσης ἀπαραίτητο εἶναι τὸ λούσιμο μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα. Ἂν παρατηρήσετε πιτυρίδα, θὰ λούζεσθε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα. Λίγη πιτυρίδα πάνω στὸ φόρεμά σας ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταστρέψη τελείως τὴν ἐμφάνισί σας. Προκειμένου λοιπὸν γιὰ ἐπίμονες περιπτώσεις, ἐκτὸς ἀπ' τὸ τακτικὸ λούσιμο μεταχειρίζεσθε μιὰ κατάλληλη λοσιὸν ποὺ θὰ σᾶς συστήση ἕνας δερματολόγος. Παίρνετε ἐπίσης μουρουνόλαδο σὲ καψοῦλες καὶ πλένετε κάθε μέρα τὴ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν καὶ τὸ χτένι σας. Ἡ καθαριότης εἶναι ὁ κυριώτερος παράγων γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς πιτυρίδας.

Ἡ καθαριότης ἐπίσης πρέπει ν' ἀποτελῆ τὴ βάσι τῆς περιποιήσεως τῆς ἐπιδερμίδας σας. Ὄχι μόνο δὲν θὰ πέφτετε ποτὲ στὸ κρεβάτι μακιγιαρισμένη, ἀλλὰ καὶ θ' ἀπαλλάσσετε τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ κάθε ἴχνος μακιγιὰζ τὸ λιγώτερο μιὰ φορὰ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι δὲν ἀρκοῦνε γιὰ τὸ τέλειο καθάρισμα τοῦ δέρματός σας—ἰδίως ἂν ζῆτε σὲ μιὰ πόλι, γεμάτη καπνοὺς καὶ σκόνες. Θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε γι' αὐτό; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε τὸ ἑξῆς πείραμα:

Σαπουνίζετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας, δυὸ φορὲς μάλιστα ἂν θέλετε. Ὕστερα παίρνετε λίγη κρέμα καθαρισμοῦ, τὴν ἁπλώνετε παντοῦ, τρίβετε ἐλαφρὰ μὲ τὰ δάχτυλά σας ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας κι' ἔπειτα σκουπίζεσθε μ' ἕνα τσιγαρόχαρτο ἢ μ' ἕνα βρεγμένο βαμπάκι. Θὰ τὰ δῆτε νὰ μαυρίζη ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ πρόσωπό σας!

Κι' ἕνα ἄλλο πείραμα: Ἀφοῦ πάρετε κανονικὰ τὸ μπάνιο σας, τρίβετε μὲ τὴν παλάμη σας δυνατὰ τὸ μπράτσο σας, σ' ὅλο του τὸ μῆκος. Θὰ δῆτε νὰ βγάζη μικρὰ γκρίζα «μακαρόνια», πράγμα ποὺ δείχνει πὼς τὸ μπάνιο δὲν εἶχε καθαρίσει πραγματικὰ τὸ δέρμα τοῦ σώματός σας.

Μὰ—θ' ἀπορήσετε—πῶς συμβαίνει αὐτό, ἀφοῦ τὸ σαποῦνι διαλύει κι' ἀφαιρεῖ κάθε λέρα; Ἁπλούστατα, ἡ ἐπιδερμίδα μας ἀνανεώνεται συνεχῶς, ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω. Τὰ ἐπιφανειακὰ στρώματά της νεκρώνονται συνεχῶς καὶ πέφτουν, σὲ μικρὰ γκρίζα λέπια, δίνοντας τὴ θέσι τους σὲ καινούργια. Αὐτὴ ἡ ἀπολέπισι εἶναι τόσο μικρή, ὥστε δὲν τὴν ἀντιλαμβανόμαστε.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι πὼς δὲν συμβαίνει πάντοτε μὲ ἀρκετὰ γρήγορο ρυθμό, κι' ἔτσι μένουν πάνω στὴν ἐπιδερμίδα νεκρὰ κύτταρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχαν φύγει. Αὐτὰ ἀποτελοῦν πιὰ ξένο σῶμα, δηλαδὴ «ἀκαθαρσία». Εἶναι δὲ αὐτὰ ἀκριβῶς ποὺ λερώνουν τὸ τσιγαρόχαρτο ἢ ποὺ σχηματίζουν τὰ «μακαρόνια»—μαζὶ μὲ τὶς σκόνες κλπ. ποὺ εἶχαν χωθῆ στοὺς πόρους, ὅπου δὲν τὶς ἔφτανε τὸ σαποῦνι.

Ἡ παρουσία τους κάνει τὸ δέρμα κάπως γκρῖζο καὶ τραχὺ στὸ ἄγγιγμα. Χρειάζεται λοιπὸν μιὰ τόνωσι τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιδερμίδος, γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ πάρη τὸ φυσικὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα της καὶ τὴ λεία ἐπιφάνειά της.

Αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνετε τρίβοντας στὸ μπάνιο, δυνατὰ ὅλο σας τὸ σῶμα σας μ' ἕνα ἐλαστικὸ «σφουγγάρι», ἀλειμμένο μὲ σαπουνάδα. Ξεπλένεσθε ὕστερα καλὰ καὶ σκουπίζεσθε σφιχτὰ μὲ μιὰ τραχειὰ πετσέτα. Ἡ περιποίησι αὐτὴ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται τακτικά.

Γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ ὅμως, ὅπου τὸ δέρμα εἶναι λεπτότερο, ἐφαρμόζετε μιὰ ἄλλη μέθοδο, πιὸ ἤπια. Ζητᾶτε ἀπ' τὸν πατέρα σας ἢ τὸν ἀδελφό σας ἕνα παληὸ πινέλο τοῦ ξυρίσματος—ἢ ἀγοράζετε μιὰ μικρὴ καὶ πολὺ μαλακὴ βοῦρτσα, ἀπὸ κεῖνες ποὺ προορίζονται γιὰ τὰ μωρά.

Τὴν ἀλείφετε μὲ πηχτὴ σαπουνάδα καὶ τρίβετε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας, ἐπιμένοντας ἰδίως στὰ λιπαρώτερα μέρη του: γύρω ἀπ' τὴ μύτη, πάνω ἀπ' τὰ φρύδια καὶ στὸ πηγοῦνι. Τὸ ἀνάλαφρο τρίψιμο τῆς βούρτσας βοηθεῖ τὸ δέρμα ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ νεκρὰ λέπια, καὶ συγχρόνως καθαρίζει τελείως τοὺς πόρους.

Φυσικά, θὰ ξεπλυθῆτε ὕστερα καλά, πρῶτα μὲ χλιαρὸ κι' ὕστερα μὲ κρύο νερό.

Ἂν ἔχετε δέρμα ξηρὸ ἐκ φύσεως, τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι τὸ στεγνώνουν ἀκόμη πιὸ πολύ. Τοῦ ξαναδίνετε λοιπὸν κατόπιν τὴ φυσική του λιπαρότητα μὲ λίγη θρεπτικὴ κρέμα. Προκειμένου γιὰ δέρμα λιπαρό, μεταχειρίζεσθε μιὰ στυπτικὴ λοσιόν, γιὰ νὰ κλείσουν οἱ πόροι.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴν περιποίησι, θὰ μεταχειρίζεσθε κάθε μέρα, πρωῒ καὶ βράδυ, μιὰ κρέμα καθαρισμοῦ, πρὶν ἀπ' τὸ πλύσιμο. Τὴν ἁπλώνετε μὲ τὰ δάχτυλά σας ἢ μ' ἕνα βαμπάκι, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ σαγόνι καὶ προχωρῶντας πρὸς τὰ ἔξω καὶ πρὸς τὰ πάνω καὶ ἐξαιρῶντας τὸ γῦρο τῶν ματιῶν. Ὕστερα τὴ σκουπίζετε μὲ τσιγαρόχαρτο.

Τὸ βράδυ, κάνετε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ λαιμό σας.

Πίνετε ἄφθονο νερό, γιὰ νἄχετε καθαρὴ ἐπιδερμίδα. Προτιμᾶτε τὰ φροῦτα καὶ τὶς σαλάτες, παρὰ τὰ γλυκὰ καὶ τὶς σοκολάτες, ἂν ἐνδιαφέρεσθε τόσο γιὰ τὸ δέρμα σας ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν δοντιῶν σας.

Ἐπισκέπτεσθε κάθε 6 μῆνες τὸν ὀδοντογιατρό σας.

Ἂν σᾶς ἐνοχλοῦν τὰ μάτια σας, συμβουλευθῆτε ἐγκαίρως ἕνα ὀφθαλμίατρο, πρὶν σχηματισθῆ μιὰ μόνιμη ρυτίδα ἀνάμεσα στὰ φρύδια σας ἀπ' τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλετε συνεχῶς γιὰ νὰ δῆτε.

Ὅσο γιὰ τὰ πόδια σας, ἂν φορᾶτε πολὺ στενὰ παπούτσια, ἢ μὲ ὑπερβολικὰ ψηλὸ τακοῦνι γιὰ νὰ φαίνεσθε «μεγαλείτερη», θὰ ὑποφέρετε, κι' αὐτὸ θὰ καθρεφτιστῆ στὸ πρόσωπό σας.

Τὸ μακιγιάζ σας—τὸ ξαναλέμε—θὰ εἶναι ἐλάχιστο: Ἕνα καλὸ φὸν-ντὲ-τέν, ὑγρὸ ἢ κρέμα, σὲ ἀνοιχτὴ ἀπόχρωσι ταιριασμένη μὲ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ὕστερα ποῦντρα λίγο ἀνοιχτότερη. Κραγιόνι γιὰ τὰ χείλη ἀνοιχτόχρωμο (εἶναι ἄλλωστε τῆς μόδας ἐφέτος). Καὶ βερνίκι γιὰ τὰ νύχια ταιριασμένο μὲ τὸ κραγιόνι, δηλαδὴ ἀνοιχτόχρωμο κι' αὐτό.

Αὐτὰ μονάχα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ γίνετε μιὰ δροσερὴ καὶ γοητευτικὴ κοπέλλα καὶ νὰ ἐπιτύχετε στὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ στὴν αἰσθηματικὴ ζωή σας.

Χρυσές ἐλπίδες

Μπορεῖ νὰ κάνη πείσματα καὶ «κόνξες» ὁ καιρὸς
καὶ νἆναι πότε ἤπιος καὶ πότε τσουχτερός,
ἀλλ' ἡ παραμικρότερη ἀντίρρησις δὲν μένει
πὼς μπῆκε ὁ Ἀπρίλιος καὶ Ἄνοιξις σημαίνει!
Αὐτὸ τὸ δείχνουν,—ἄλλωστε—κι' οἱ πρῶτες φυλλωσιές,
οἱ ἀνθηρὲς καὶ πράσινες τῶν δέντρων φορεσιὲς
κι' ἐν γένει ὅλα γύρω μας τονίζουν ἐπιμόνως
πὼς τὴν ὑστάτη τὴν... πνοὴ περνᾶμε τοῦ χειμῶνος!

★

Χαμογελᾶ ἡ Ἄνοιξις, ἐν πάσῃ περιπτώσει,
ποὺ ὅλοι τὴν προσμένουνε μὲ ἀγωνία τόση
γιὰ νὰ γλυτώσουν ἐντελῶς ἀπ' τοὺς κλειστοὺς γιακάδες
καὶ νὰ χαροῦν τὶς ὄμορφες τῆς Ἀττικῆς λιακάδες...
Νὰ διώξουν ἀπ' τὴ σκέψι τους κι' ἀπὸ τὸ νοῦ τους πλέον
καλοριφὲρ καὶ κάρβουνα, ἢ σόμπες πετρελαίων
καὶ νὰ μὴ βασανίζωνται σχεδὸν ὅλη τὴν ὥρα,
ἐὰν περνοῦν ἀπ' τὸ Σουὲζ τά... πετρελαιοφόρα!

★

Ἡ χειμωνιὰ ἡ θλιβερὴ ὁριστικῶς ἐκπνέει
καὶ μὲ λαχτάρα καρτεροῦν τὴν Ἄνοιξιν οἱ νέοι,
νὰ δοῦν κοντὰ καλτσάκια
κι' ἀκάλυπτα μπρατσάκια...
Στῆς ἐξοχῆς νὰ τρέξουνε τὰ πράσινα τὰ στρώματα,
τῶν λουλουδιῶν νὰ νοιώσουνε τὰ «βεριτάμπλ» τ' ἀρώματα
καὶ μέσα στῆς Ἀνοίξεως τ' ἀμέτρητα τερπνά,
νὰ χαίρεται τὸ μάτι τους... μπουμπούκια ζωντανά!

★

Ἀληθινὴ ἀπόλαυσις γιὰ ὅλους εἶν' ἡ Ἄνοιξι
καὶ τὴν προσμένουν, δίκαια, οἱ πάντες μὲ κατάνυξι,
γιατ' εἶν' ἡ μόνη ἐποχὴ ποὺ διώχνουν τὴν ἀνία,
τὴν συνεχῆ κλεισοῦρα τους καὶ τὴν μονοτονία...
Εἶν' ἐποχὴ ποὺ σὲ μεθοῦν τὰ μυρωμένα κλώνια
καὶ ποὺ σὲ τέρπουν δωρεὰν κι' ἀνέξοδα... τ' ἀηδόνια,
ἐνῶ πληρώνεις συνδρομὲς στὴν Ραδιοφωνία,
τὴν κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς ἢ κάθε τριμηνία
κι' ἀντὶ ν' ἀκούσης... εὔθυμα μοτίβα κάθε βράδυ,
ἀκοῦς ἀράδα γιά... μαλλιὰ καὶ τρίχες τοῦ Θυμιάδη!

★

Τὴν Ἄνοιξι ποὺ ἔρχεται, δειλὰ-δειλὰ κι' ἐπίσημα
καὶ στὸν χειμῶνα πρόκειται νὰ δώση αἰσίως... φύσημα
τὰ ζευγαράκια, πρὸ παντός, μὲ πόθο τὴν κυττᾶνε
κι' ἀπ' τὴν μεγάλη τους χαρὰ σὰν τά... πουλιὰ πετᾶνε.
Πουλάκια, μᾶλλον, γίνονται τὰ πιὸ πολλὰ ζευγάρια
καὶ φτιάνουν τὴ φωλίτσα τους στοῦ κάμπου τὰ χορτάρια,
ἢ καὶ σὲ μιὰ παράμερη πυκνὴ δεντροστοιχία
βρίσκουν τὴν εὐτυχία.

★

Στὸν ἐρχομὸ τοῦ ἔαρος κι' αὐτὸς ὁ γέρος ἔτι,
ξεχνᾷ τὰ ἑβδομήντα του καὶ τὰ ὀγδόντα ἔτη.
Ἀλλοιώτικα τὰ κότσια του τὰ νοιώθει δηλαδὴ
καὶ γίνεται τὸ πόδι του σωστό... χλωρὸ κλαδί!
Θερμίδες νέες ἔξαφνα κι' ὁρμόνες ἀποκτᾶ
καὶ τό... χαμομηλάκι του στὴν μπάντα παρατᾶ,
γιὰ νὰ τραβήξη ὁλόκληρα χιλιόμετρα καὶ μίλια
καὶ σὰν παιδὶ νὰ κυλιστῆ στά... φρέσκα χαμομήλια!

★

Ὠδὲς ἀκούει ἡ Ἄνοιξις, ἐν κατακλεῖδι κι' αἴνους,
κυρίως ἀπ' τοὺς ἄρρενες τοὺς κακοπαντρεμένους,
γιατὶ συχνὰ ἡ σύζυγος βολτίτσες θὰ πηγαίνη
κι' ἡ πεθερά του πάντοτε περίπατο θὰ βγαίνη...
Ἔτσι κι' αὐτὸς ὁ ἄμοιρος θὰ παίρνη ἀνάσα κάποια,
ἀφοῦ θὰ ξεφορτώνεται τὰ δυό του τὰ ζουλάπια
καὶ δὲν θὰ ἔχη... ἄνοιξι γιὰ λίγο ἔστω χρόνο,
τὸ στόμα τὸ ἀφόρητο τῆς... πεθερᾶς του μόνο!

Εικονογράφησις
Λιλ. Γάλλια

ὁ Συνεργάτης Γ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Α)Π «ΒΑΣ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ»

ΑΥΤΟΣ ὁ ἀπέραντος Βισκαϊκὸς κόλπος δὲν ἔλεγε νὰ καλμάρη. Φυσοῦσε μέρες καὶ μέρες, φυσοῦσε δίχως παῦσι, δίχως ἔλεος, δίχως ἀναπαμό. Ὁ κόσμος ὁλάκερος δὲν ἦταν πιά, παρὰ μιὰ ἄπειρη ἔκτασι ἀπὸ ἀφρισμένα κύματα, ποὺ χυμοῦσαν θαρρεῖς γιὰ νὰ πιάση τὸ ἕνα τ' ἄλλο. Ὁ γαρμπῆς οὔρλιαζε πάνω στ' ἄρμενα τῶν σπανιόλικων ἁλιευτικῶν, ποὺ εἶχαν λουφάξει στὸν ἔρημο βράχο τῆς Σάντα Μαρία, ὥσπου νὰ περάση τὸ κακό. Κι' ὡστόσο ἡ ζέστη ἦταν ἀφόρητη πάνω στὴν πέτρινη ἐκείνη νησῖδα. Αὔγουστος μῆνας. Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς καυτερές του ἀχτῖνες καὶ τσουρούφλιζε τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν γαντζωθῆ γιὰ καλὰ δίπλα στὸ μεγάλο φάρο. Εἶχαν γαντζωθῆ περισσότερο ἀπὸ δέκα μέρες καὶ μόλις τώρα ἀποφάσισαν νὰ ξεκινήσουν...

Τὰ ψαράδικα ἦταν δύο: Τὸ «Ἀντιγκαράγκα», μὲ καπετάνιο τὸν Χουὰν Ροντρίγκος καὶ τὸ «Μαρίνα Νο 2», μὲ τὸν Μανουὲλ Σαρπένα. Εἴκοσι τρία παλληκάρια, φαμελῖτες ὅλοι τους, δούλευαν ἀκούραστα γιὰ τὸ ψωμί τους. Ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους κι' ἀνάσερναν τὸν ὑποβρύχιο θησαυρό, ποὺ σπαρταροῦσε λαχταριστὸς μέσα στὶς διάκενες καὶ τὶς ρομπόλες. Μὰ τώρα ὁ καιρὸς τοὺς τὰ χάλασε, τοὺς εἶχε σχεδὸν καταστρέψει. Τέτοια ἀναποδιά, ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ φανταστοῦν ὅταν ξεκινοῦσαν γεμᾶτοι ἐλπίδες. Ὡστόσο μόλις καταστάλαξε ὁ ἄνεμος, ξαναπῆραν πάλι τὸ δρόμο τους. Τὰ δυὸ ἁλιευτικὰ ἔσερναν τώρα τὰ δίχτυα τους στὸ Βισκαϊκό, ἑκατὸν πενῆντα μίλια ἀνοιχτὰ ἀπὸ τὸ σπανιόλικο λιμάνι Ἀβίλες. Ἦταν τρεῖς μέρες ποὺ εἶχαν ἀφήσει πίσω τους τὸ βράχο τῆς Σάντα Μαρία. Μὰ πρᾶγμα περίεργο. Οὔτ' ἕνα λέπι δὲν ἔτυχε στὸ δρόμο τους. Τί κακομοιριὰ ἦταν αὐτή;

Ὁ Χουὰν Ροντρίγκος, κάπνιζε τὴν πίπα του στενοχωρημένος. Ἤξερε πὼς ἡ μπόρα ποὺ πέρασε πάνω ἀπὸ τὴν ὑγρὴ ἐπιφάνεια, εἶχε διώξει μακρυὰ τὰ ψάρια. Τὰ εἶχε διώξει πέρα ἀπὸ τὴ Βισκάϊα, ὅπως ὁ κυνηγὸς ποὺ διώχνει τὰ πουλιὰ μὲ τὸ τουφέκι. Ξάφνου ὁ Μίγκουελ Ἀλταφέρα, ὁ μοῦτσος, ἔτρεξε στὸν καπετάνιο καὶ κάτι τοὔδειξε στὸ πέλαγος. Ἔβαλε τὸ χέρι του ἐκεῖνος ἀντήλιο καὶ κύτταξε κατὰ κεῖ ποὺ τοὔδειχνε τὸ μελαψὸ παλληκαράκι. Στάθηκε πολλὴ ὥρα ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ὁ ἄλλος τὸν κυττοῦσε ἀπὸ δίπλα μὲ μισὸ μάτι.

— Μπάρκο! εἶπε. Δὲν σοῦ φαίνεται, καπετάνιε, πὼς ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μὲ κομμένη ταχύτητα;

— Εἶσαι βέβαιος πὼς ἔρχεται; ἀποκρίθηκε ἐπὶ τέλους ὁ Ροντρίγκος. Γιὰ πρόσεξε καλύτερα...

Ὁ μοῦτσος δὲν ἀπάντησε. Στὰ μάτια του ὅμως ἁπλώθηκε ἕνα παράξενο δέος, κάτι σὰν τρόμος καὶ σὰν ἀπόγνωσι. Τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ καπετάνιος καὶ χτύπησε τὶς παλάμες του. Μονομιᾶς τὸ πλήρωμα συγκεντρώθηκε γύρω του. Τί τρέχει; Μὲ σύντομα λόγια τοὺς ἐξήγησε ἐκεῖνος πὼς κάτι εἶχε πάθει ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ φορτηγό. Ἔπρεπε νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν καπετὰν Μανουέλ, ἂν ἔπρεπε νὰ πᾶνε σιμά του ἢ ὄχι. Ἔμειναν σύμφωνοι καὶ τράβηξαν νὰ σμίξουν μὲ τὸ «Μαρίνα». Ἡ ἀπόφασι ποὺ πάρθηκε τότε ἀπὸ τοὺς δυὸ θαλασσόλυκους, ἦταν νὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὸ ἄγνωστο πλεούμενο. «Ἤμασταν βέβαιοι —γράφει στὴν κατάθεσι ποὺ ἔκανε στὸ Ἀβίλες ὁ Χουὰν Ροντρίγκος— ὅτι τὸ πλοῖο αὐτό, μ' ὅλο ποὺ φαινόταν κάπως μυστηριῶδες, εἶχε πάθει κάποια βλάβη καὶ στάθηκε ἀναγκαστικά. Πρῶτα ἀπὸ ἀνθρωπισμὸ καὶ κατόπιν ἀπὸ περιέργεια, ἀποφασίσαμε νὰ τὸ πλησιάσουμε...»

Τὸ ἄγνωστο πλοῖο ἔμοιαζε σὰν μιὰ πυραμίδα ἀστραφτερή, ποὺ γλυστροῦσε ἀνάμεσα στὴ φωτόλουστη ὁμίχλη. Εἴκοσι τρία ζευγάρια μάτια, παρατηροῦσαν τὴ χαμηλὴ πλατειὰ πρύμνη του, καθὼς κινιόταν νωθρὰ πάνω στὴν ἀκύμαντη τώρα θάλασσα. Ἔμοιαζε σὰν ἕνας πελώριος μαυροκάνθαρος, κατάπληκτος ἀπὸ τὸ χρυσαφένιο φῶς τοῦ δειλινοῦ, ποὺ προσπαθοῦσε μ' ἄκαρπη προσπάθεια νὰ καταφύγη στὴν ἀπομακρυσμένη θαμπάδα τῆς ξηρᾶς. Τὸ σμαραγδένιο νερὸ ἀντανακλοῦσε πάνω στὸ κουρασμένο σκαρί του. Λίγα πουλιά, μ' ἀσάλευτα φτερά, τσιτσίριζαν στ' ἀκίνητα κατάρτια. Ἦταν μερικὰ θαλασσοπούλια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀκολουθοῦν συνήθως τὰ πλεούμενα στὰ μεγάλα ταξίδια τους. Μέσα στὴν ἀπέραντη μοναξιὰ τῆς ἡμέρας, τὸ πλοῖο χάραζε τοὺς παράξενους κύκλους του. Μιὰ ἐρχόταν καὶ μιὰ ἔστριβε, καθὼς ἐκεῖνα τὰ χάρτινα καραβάκια μέσα σὲ μιὰ λεκάνη νερό..

Οἱ Σπανιόλοι τὸ ζύγωσαν γρήγορα. Στάθηκαν σὲ μιὰν ἀπόστασι εἴκοσι μέτρα περίπου καὶ σήκωσαν τὸ κεφάλι τους. Ἡ σημαία του ἦταν ἑλληνική, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Ποιὸς θαλασσινὸς δὲν τὴν ἤξερε; Χρόνια καὶ χρόνια, ὁ ἐμπορικός μας στόλος ὄργωνε τὶς ἀπέραντες θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς. Σὲ κάθε λιμάνι τῆς γῆς, σὲ κάθε πόρτο, ἕνας Ρωμηὸς κι' ἕνα πλεούμενο. Δυσκολεύτηκαν μόνο νὰ διαβάσουν τ' ὄνομά του, μὰ στὸ τέλος τὰ κατάφεραν: «ΒΑΣ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ». Οἱ ψαράδες ἀποφάσισαν τότε νὰ τὸ πλησιάσουν ὅσο περισσότερο μποροῦσαν. Ὅταν ἔφτασαν στὰ δέκα μέτρα, βάλανε χωνὶ τὰ χέρια γύρω ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἄρχισαν νὰ καλοῦν τὸ πλήρωμα. Μιά, δυό, τρεῖς φορές. Μάταιος κόπος. Κανεὶς δὲν ξεπρόβαλε στὴ γέφυρα, καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα. Λὲς κι' εἶχαν ὅλοι τους πεθάνει...

Οἱ ψαράδες πιάσανε πάλι καινούργιο συμβούλιο: Αὐτὸ τὸ μπάρκο τοὺς τὸ ἔστελνε ὁ Θεός. Ποιὸς ξέρει τί μποροῦσε νὰ κρύβη στ' ἀμπάρια του. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν εἶχε τὸ μισὸ ἦταν δικό τους. Σύμφωνα μὲ τοὺς διεθνεῖς νόμους, κάθε σκάφος ἔρημο κι' ἕρμαιο τῶν κυμάτων, θεωροῦνταν πρᾶγμα ἀδέσποτο. Ἑπομένως «τοῦ πρώτου καταλαμβάνοντος κτῆμα γίνεται». Οἱ Σπανιόλοι τρίβανε τὰ χέρια τους. Δὲν ἦταν δὰ καὶ λίγο! Χαίρονταν βέβαια, μὰ καὶ λυπόντουσαν γιὰ τὸ χαμένο πλήρωμα. Ποιὰ τραγωδία νὰ παίχτηκε ἄραγε πάνω σὲ κεῖνο τὸ πλωτὸ σπίτι, ποὺ ἐρημώθηκε ἔτσι ἀναπάντεχα; Γρήγορα γρήγορα, ἔρριξαν μιὰ βαρκούλα τοῦ ἁλιευτικοῦ στὴ θάλασσα, μπῆκαν μέσα πέντε παλληκάρια καὶ τράβηξαν νὰ σκαρφαλώσουν πάνω στὸ ἑλληνικὸ φορτηγό, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ περιεχόμενό του. Πρὸ παντὸς ὅμως γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν, μήπως ὑπῆρχε κανένας πληγωμένος ποὺ ἤθελε βοήθεια. Μὰ σὰ βρέθηκαν στὸ κατάστρωμά του ἀνατρίχιασαν...

Ἔπρεπε νάχη συμβῆ κάτι τὸ τρομερό. Αὐτοὶ ποὺ τὸ κυβερνοῦσαν, θὰ τὸ εἶχαν παρατήσει μὲ τὴ βία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ βρίσκονται μπροστὰ σὲ κάτι ἀναπόφευκτο, κάτι μοιραῖο. Δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία. Ἡ ἀναχώρησι τοῦ πληρώματος θἄγινε μὲ βάρκες, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε καμμία στὴ θέσι τους. Στὴν κουβέρτα, ὅπως καὶ στὸ ὑπόλοιπο σκάφος, δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη πάλης, ὥστε νὰ ὑποθέσουν πὼς ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ ἀνταρσία. Μονάχα ἡ βία τῆς ἐγκαταλείψεως ἦταν φανερή. Τὸ πλήρωμα θὰ εἶχε φύγει μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φάη. Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο μὲ ἄσπρα τραπεζομάντηλα καὶ πετσέτες. Ὅλα στραφτοκοποῦσαν καὶ τὸ φαῒ ἦταν ἄγγιχτο στὰ πιάτα.

Ὅταν οἱ Σπανιόλοι κατέβηκαν στὶς καμπίνες τῶν ἀξιωματικῶν, παρατήρησαν ὅτι ὅλα τὰ κοστούμια τοῦ πληρώματος ἦταν στὴ θέσι τους. Ἔπειτα ἄνοιξαν τ' ἀμπάρια κι' ἔμειναν μὲ στόμα ἀνοιχτό. Ἡ συγκίνησι κι' ἡ χαρὰ τοὺς ἔπνιξαν, καθὼς τὰ εἶδαν νὰ εἶναι ὡς τὰ μπούνια γεμᾶτα μὲ στάρι ὁλόξανθο καὶ κίτρινο καλαμπόκι.

— Ὤ, Μαρία μάδρε! ψιθύρισαν κάνοντας τὸ σταυρό τους. Ἂς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομά σου...

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ πράγματα ἔγιναν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Τὸ ἑλληνικὸ φορτηγό, ρυμουλκούμενο ἀπὸ τοὺς ψαράδες, ὡδηγήθηκε στὸ Ἀβίλες καὶ παραδόθηκε στὶς ἐκεῖ Ἰσπανικὲς ἀρχές. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ ἀρχίζουν κι' οἱ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες τοῦ προξένου μας κ. Ραφαὴλ Ἐρβάσα, νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ πλοῖο. Ὁ λιμενάρχης τοῦ Ἀβίλες, γιὰ κανένα λόγο δὲν ἤθελε νὰ δώση ἄδεια. Γιατὶ ὑποπτευόταν δῆθεν «ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλοίου μετημφιεσμένου, ὅπερ καταχρηστικῶς καὶ πρὸς ἐξαπάτησιν ἔφερε τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικότητος», ὅπως ἀναφέρει ἀκριβῶς ἡ ἔκθεσι τοῦ πρεσβευτοῦ μας κ. Περικλῆ Ἀργυροπούλου. Ἡ ἴδια αὐτὴ ἔκθεσι συμπληρώνει πιὸ κάτω ὅτι «ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ λοιποῖς θαλάμοις τοῦ πλοίου εὑρίσκοντο ἀτάκτως διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διάφορα ἔντυπα καὶ χαρτιά, ἔγγραφον ἰδιοκτησίας καὶ χωρητικότητος ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ σημαία καὶ ὁ λιμὴν νηολογίας τοῦ πλοίου, ὡς καὶ διάφορα ἄλλα στοιχεῖα».

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς καὶ μεγάλους ἀγῶνες κι' ἀφοῦ ἐκφορτώθηκε τὸ περισσότερο μέρος τοῦ περιεχομένου του, τὸ φορτηγὸ παραδόθηκε στοὺς ἰδιοκτῆτες του, μέσον τοῦ κ. Ἐρβάδα. Ἀλλὰ τὸ μυστήριο τῆς ἐγκαταλείψεώς του, παρέμεινε μυστήριο γι' ἀρκετὸ διάστημα ἀκόμη. Τί ἀκριβῶς ὅμως ἔγινε; Τὸ «ΒΑΣ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ» —νηολ. Ἀργοστολίου 107, ἰδιοκτησία Παναγῆ Πανᾶ— ἀπόπλευσε ἀπὸ τὸ Σὰν Νίκολας τῆς Ἀργεντινῆς, μὲ φορτίο 6052 τόννους στάρι καὶ καλαμπόκι, γιὰ τὴν Ἀμβέρσα. Ὅταν ὅμως ἔφτασαν στὴ Μαδέρα, πῆραν διαταγὴ νὰ μὴν ξεκινήσουν. Ἀνησύχησε ὁ καπετὰν Δημήτρης Ροῦσσος, ὁ πλοίαρχός του, γιατὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέση.

— Μὰ τρελλάθηκαν ὅλοι τους; ρωτοῦσε τὸν ἀδελφό του Γιάννη, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη ὑποπλοιάρχου στὸ ἴδιο καράβι. Γιατὶ σώνει καὶ καλὰ θέλουν νὰ μᾶς κρατήσουν ἐδῶ; Γιατί δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ φύγουμε;

Σωστά, γιατί; Μὰ κανεὶς ἀκόμη δὲν ἤξερε ὅτι τὸ ἐμπόδιο προερχόταν ἀπὸ ἄλλη αἰτία. Ἡ Ἀμβέρσα εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τὸ νὰ πάη κανεὶς ἐκεῖ, ἦταν ἀληθινὴ τρέλλα. Τὸ δρομολόγιό τους λοιπὸν ἔπρεπε ν' ἀλλάξη ἀμέσως. Θὰ πήγαιναν τώρα γιὰ τὴν Ἰρλανδία σύμφωνα μὲ τὴν καινούργια ἐντολὴ ποὺ ἔλαβαν. Οἱ Ἕλληνες τοῦ πληρώματος ἦταν λίγοι, μὰ ἐκλεκτοί. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πλοίαρχο καὶ τὸν ὑποπλοίαρχο, ποὺ τοὺς γνωρίσαμε πιὸ πάνω, ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Μάρκος Μπετσάκος, οἱ μηχανικοὶ Στρατῆς Αὐγερινὸς καὶ Γεράσιμος Κονταρῆς, ὁ ἀρχιθερμαστὴς Διονύσης Τραυλός, ὁ θερμαστὴς Γιώργος Κῶτσος, ὁ λαδᾶς Ἰωσὴφ Καπετανόπουλος, ὁ μάγειρας Δημήτρης Φρεντζαλᾶς κι' ὁ θαλαμηπόλος Γεράσιμος Μωραΐτης. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦταν ξένοι...

Ἦταν πιὰ 17 Ἰουλίου 1940 καὶ τὸ φορτηγὸ βρισκόταν σὲ στίγμα 47ο 30' Β πλάτος καὶ 9ο 30' Δ μῆκους. Κρατοῦσε πορεία «Βορρᾶς 4)16 γραῖγος» κι' ὅλα πήγαιναν ρολόϊ. Ἐκεῖνος ὁ Σπανιόλος λιπαντής, ὁ Ρουΐλο Ἐσκομάδα, ἅρπαξε μιὰ στιγμὴ τὶς καστανιέτες καὶ βρόντηξε τὶς τακοῦνες του στὸ πάτωμα: «Ὀλέ, καμπαλέρος! Βίβα λὰ μουέρτε!»

Ἦταν χαρὰ νὰ βλέπης τὸ πλήρωμα ἀδερφωμένο. Ὅλοι τους τραγουδοῦσαν κι' ἔπαιζαν, λογαριάζοντας πότε θὰ ξαναβγοῦν στὴ στεριὰ γιὰ νὰ ξεσκάσουν. Τίποτε δὲν πρόδινε τὸ δρᾶμα ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε σὲ λίγο. Εἶχε φτάσει πιὰ τὸ μεσημέρι καὶ κατέβηκαν νὰ φᾶνε. Ὁ Δημήτρης Φρεντζαλᾶς, εἶχε τσακιστῆ γιὰ νὰ ἑτοιμάση τὸ «μενού», ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ Χουὰν Μπατίστα, ὁ τραπεζοκόμος, ἔβαλε καθαρὲς πετσέτες καὶ τραπεζομάντηλο, πρᾶγμα ποὺ τὄκανε σπάνια. Κάθισαν στὸ τραπέζι κι' ὁ καπετὰν Δημήτρης ἔκανε τὸ σταυρό του μὲ τὴν ἁπλότητα ἑνὸς παιδιοῦ. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ γίνηκε κάτι τρομερό. Ὁλόκληρο τὸ πλοῖο ἀντιλάλησε ἀπὸ ἕναν παράξενο κρότο, ποὺ πέρασε φουλαριστά, χάθηκε καὶ ξαναγύρισε. Μονομιᾶς οἱ ἄντρες ποὺ τρώγανε, πέταξαν κατάχαμα πετσέτες καὶ πηρούνια καὶ πετάχτηκαν πάνω. Τί ἦταν τὸ κακὸ ποὺ γινόταν ἔξω στὸ κατάστρωμα; Ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος κατάλαβε πρῶτος. Καὶ γιὰ νὰ σώση τὴν κατάστασι, νὰ μὴν ξεφύγη κανεὶς καὶ χαθῆ ἄδικα, ἔδωσε ἕνα σάλτο καὶ πῆγε κι' ἔφραξε μὲ τὸ κορμί του τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

— Παιδιά, τοὺς φώναξε, εἶναι ἀεροπλάνα! Πολυβολοῦν τὸ καράβι μας. Δὲν πρέπει νὰ ξεμ-τουκάρουμε ὅλοι μαζί! Ἕνας ἕνας.

Οἱ ἄντρες γίνηκαν ὠχροὶ σὰν θειάφι. Τὸ κακάρισμα τοῦ πολυβόλου δὲν ἔλεγε νὰ σταματήση. Μὰ φαίνεται πὼς ὁ ἐχθρὸς χτυποῦσε στὸν ἀέρα γιὰ ἐκφοβισμὸ ἢ γιὰ προειδοποίησι. Ὁ καπετὰν Δημήτρης, παραμέρισε γιὰ νὰ περάσουν οἱ ἄντρες. Τρέχοντας ἀνέβηκαν τὴν ὀρθὴ σκάλα καὶ βγῆκαν στὸ κατάστρωμα. Οἱ συνάδελφοί τους εἶχαν ἐξαφανιστῆ πίσω ἀπὸ τὸ μπομπρέσο, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρη καμμιὰ ριπή. Ἡ φωνὴ τοῦ Γεράσιμου Κονταρῆ, τοῦ τρίτου μηχανικοῦ, ἀκούστηκε ἔντονη ἀπὸ κάπου, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ φαίνεται:

— Τρελλαθήκατε; Ποῦ πᾶτε ἔτσι σὰν τὰ πρόβατα;

Τότε κατάλαβαν κι' οἱ ἄλλοι τὸν κίνδυνο κι' ἔπεσαν κατάχαμα, κυττάζοντας νὰ προφυλαχτοῦν μὲ κάθε τρόπο. Σήκωσαν ὡστόσο τὰ μάτια τους ψηλὰ κι' εἶδαν: Ἦταν ἕνα μοναχικὸ ἀεροπλάνο τῆς Λουφτβάφε. Τὸ χαλύβδινο πουλὶ ἔκοβε βόλτες πάνω ἀπὸ τὸ φορτηγό, ὕστερα ἀνέβαινε μὲ βαρὺ μουγκρητὸ πρὸς τὰ σύννεφα καὶ σταματοῦσε. Ζυγιαζόταν σὰν τὸ γεράκι ποὺ εἶναι ἕτοιμο νὰ χυμήξη στὴ λεία του καὶ βουτοῦσε κάθετα, ἔχοντας γιὰ στόχο τὸ ἑλληνικὸ πλεούμενο. Τὰ πολυβόλα του ξερνοῦσαν φωτιά. Πρᾶγμα περίεργο ὅμως. Καμμιὰ σφαῖρα δὲν ἄγγιζε τὸ κατάστρωμα. Ὅλες οἱ ριπὲς πήγαιναν στὸ βρόντο.

— Κάποια προειδοποίησι εἶναι αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ψυθύρισε ὁ ὑποπλοίαρχος στὸν καπετάνιο. Δὲν ἐξηγεῖται διαφορετικά...

— Κι' ἐγὼ αὐτὸ λέω, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ὁ πολυβολισμὸς δὲν κράτησε παραπάνω ἀπὸ τρία λεπτά. Τὸ ἀεροπλάνο, ἀφοῦ ἔκοψε ἄλλη μιὰ βόλτα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους, ἄνοιξε φτερὸ καὶ χάθηκε στὸν ὁρίζοντα. Οἱ ἄντρες πετάχτηκαν πάνω ἀνασαίνοντας βαθειά. Ὁ πύρινος ἐφιάλτης ἔφυγε. Μὰ ὁ πανικὸς εἶχε ἁπλώσει πιὰ τὴ μαύρη σκιά του πάνω ἀπὸ τὸ δύστυχο πλοῖο. Σὰν κυνηγημένα ἀγρίμια, οἱ θερμαστὲς κι' οἱ μηχανικοὶ τῆς βάρδιας ξεχύνονταν, γεμᾶτοι μουντζοῦρα κι' ἱδρῶτα, στὴν κουβέρτα, μὲ μάτια χαμένα ἀπὸ τὸν τρόμο. Πολλοὶ θέλησαν ν' ἁρπάξουν τὶς βάρκες καὶ νὰ ριχτοῦν στὸ νερό. Μὰ ὁ καπετὰν Δημήτρης ὤρθωσε τότε τὸ κορμί του. Τὰ Ἑλληνόπουλα στάθηκαν στὸ πλευρό του. Λίγο ἀκόμη καὶ οἱ ξένοι τοῦ πληρώματος θὰ τἄκανον σμπαράλια. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ πλοίαρχος κατάφερε νὰ τοὺς καλμάρη. Στὸ τέλος τοὺς εἶπε:

— Ὅσοι θέλουν νὰ φύγουν, ἂς πάρουν μιὰ βάρκα κι' ἂς ἀπομακρυνθοῦν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Δὲ θέλω νάχω δειλοὺς κοντά μου. Ἐγὼ θὰ μείνω στὸ καράβι μας, ἔστω κι' ἂν μᾶς τορπιλλίσουν...

Αὐτὸ ἦταν. Τὰ λόγια τοῦ καπετάνιου τοὺς χτύπησαν σὰν καμτσικιὲς στὸ φιλότιμο. Ὅλοι τους χαμήλωσαν τὸ κεφάλι κι' ἔκαναν ν' ἀποτραβηχτοῦν γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ξαναπιάσουν τὴ δουλειά τους. Τότε ὁ Πορτογάλος θερμαστὴς Ἀντώνιο Σύλβα, ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν καπετὰν Δημήτρη νὰ ὑποσχεθῆ πὼς ἂν ξαναρχόταν τὸ ἀεροπλάνο θὰ τοὺς ἄφηνε νὰ φύγουν καὶ πὼς θὰ πήγαινε κι' αὐτὸς μαζί τους. Ἦταν τέτοιο τὸ ὕφος τοῦ θερμαστῆ, ὥστε ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώση τὸ λόγο του.

Ἕνα χαμόγελο ἁπλώθηκε σ' ὅλων τὰ πρόσωπα. Μὲ βαρειὰ καρδιά, ὁ πλοίαρχος κατέβηκε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ γράψη στὸ ἡμερολόγιο τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας. Δὲν πρόλαβε ὅμως. Δὲν πρόλαβε —γι' αὐτὸ δὲ μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο οἱ Ἰσπανικὲς ἀρχὲς καὶ ὁ πρεσβευτής μας στὴ Μαδρίτη— νὰ γράψη οὔτε μιὰ λέξι. Καινούργιες φωνὲς ἀκούστηκαν στὸ κατάστρωμα. Τί συνέβαινε πάλι; Νά τί ἀναφέρει ὁ ὑποπλοίαρχος Γιάννης Ροῦσσος στὴν ἐπίσημη κατάθεσι ποὺ ἔκανε ἀργότερα: «Μετὰ δύο περίπου ὥρας, ἤτοι τὴν 4.30' μ.μ. ἐνεφανίσθησαν ἕτερα δύο ἀεροπλάνα φέροντα καὶ αὐτὰ τὸν σταυρὸν τῆς γερμανικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, τὰ ὁποῖα καὶ ἐχαμήλωσαν. Εἴδομεν τότε τοὺς ἀεροπόρους νὰ μᾶς κάνουν διὰ τῶν χειρῶν των νεύματα νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἀμέσως τὸ πλοῖον, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπράξαμεν, ἐπιβιβασθέντες τῶν δύο σωσιβίων λέμβων...»

«Ὅτε αἱ λέμβοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ περὶ τὰ 200—300 μέτρα τοῦ πλοίου —συνεχίζει ἡ ἴδια κατάθεσι— τὰ δύο ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα, διαρκῶς ὑπερίπταντο τοῦ πλοίου, ἤρχισαν βάλλοντα τορπίλλας καὶ βόμβας κατ' αὐτοῦ, αἵτινες ἔπιπτον δεξιά, ἀριστερά, πρύμναν καὶ πρῶραν, ἕνδεκα ἐν ὅλῳ τὸν ἀριθμόν, δύο δὲ ἐξ αὐτῶν ἐπλήξαν τὸ πλοῖον εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου εἴδομεν καπνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς καπνοδόχου, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ πλοῖον κλῖνον ἀποτόμως δεξιὰ καὶ πρώραθεν. Τὰ ἀεροπλάνα ἐπλησίασαν καὶ οἱ ἀεροπόροι διὰ νευμάτων μᾶς διέταξαν ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἐκεῖθεν. Παρηκολουθοῦμεν τὸ πλοῖον μέχρι τινὸς ἔχοντες τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τοῦτο ἐβυθίζετο. Ἐπελθούσης ὅμως τρικυμίας καὶ σκότους, τὸ ἐχάσαμεν, μέχρι δὲ τοῦ μεσονυκτίου αἱ δύο λέμβοι ἔπλεον μαζί. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως ἐκείνης, λόγῳ τῆς τρικυμίας, ἀνέμου καὶ βροχῆς, ἐχωρίσθησαν καὶ μία ἔχασε τὴν θέσιν τῆς ἄλλης...

»Ἡ λέμβος ἐφ' ἧς ἐπέβαινα ἐξηκολούθει ἱστιοπλοοῦσα μέχρι τῆς 2.30 μ.μ. τῆς 19 Ἰουλίου, ὁπότε συναντήσαντες τὸ γαλλικὸν ἁλιευτικὸν «Μπὰν ρετοὺ», ἀριθ. 1935, περισυνελέγημεν ὑπ' αὐτοῦ, τῆς λέμβου ἐγκαταλειφθείσης ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις μου καὶ μετεφέρθημεν εἰς Κονκαρνὼ τὴν 6 π.μ. τῆς 20ῆς Ἰουλίου. Παρουσιάσθημεν ἀμέσως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ λιμένος, κατόπιν δὲ ἐπληροφορήθημεν ὅτι τὸ ὑπόλοιπον πλήρωμα εἶχε καὶ αὐτὸ περισυλλεγῆ παρ' ἑνὸς ἄλλου ἁλιευτικοῦ ὀνόματι «Τοὺτ λὰ Ναβὶ», ἀριθ. 2129. Εἰς Κονκαρνὼ ἐμείναμεν περιθαλπόμενοι ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν μέχρι τῆς 23ης Αὐγούστου, ὁπότε συνοδείᾳ Γερμανῶν στρατιωτῶν μετεφέρθημεν εἰς Παρισίους. Ἐκεῖθεν, ἀφοῦ παρεμείναμεν ἐπὶ τριήμερον, ἀπεστάλημεν εἰς Μασσαλίαν δαπάναις τοῦ ἡμετέρου γενικοῦ προξενείου, ὅπου καὶ ἀναμένομεν πάντοτε τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα παλινόστησίν μας. Εἰς Παρισίους ὁ πλοίαρχος παρέδωσε 13 Πορτογάλους, μέλη τοῦ πληρώματος, εἰς τὸ ἐκεῖ πορτογαλικὸν προξενεῖον πρὸς παλινόστησίν των...»

Ἡ κατάθεσι αὐτὴ τοῦ καπετὰν Γιάννη Ρούσσου, ἔγινε στὴ Γαλλία, πολὺ πρὶν γνωστὴ ἡ ἀνεύρεσι τοῦ «ΒΑΣ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ» καὶ βέβαια κάθε ἄλλο παρὰ ἀκριβὴς εἶναι. Κατάθεσε λοιπὸν ψέμματα ὁ Ἕλληνας θαλασσόλυκος ἀφοῦ, ὅπως εἴδαμε στὴν ἀρχή, τὸ σκάφος ὄχι μόνο δὲν εἶχε βυθιστῆ, ἀλλὰ γύριζε τοὺς ὠκεανούς, περισσότερο ἀπὸ μῆνα, σὰν τὸ φάντασμα; Ἀσφαλῶς δὲν ὑπῆρχε τέτοια πρόθεσι. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε, ἐφόσον τὰ πράγματα θὰ μιλοῦσαν μόνα τους ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Τί ἔγινε λοιπόν; Ἁπλούστατα, κάτι πολὺ ἁπλό. Κάτι ποὺ συμβαίνει πολὺ συχνὰ στοὺς ἀνθρώπους, ἰδιαίτερα σ' αὐτοὺς ποὺ ταξιδεύουν στὴ θάλασσα καὶ στὴν ἔρημο: Ἔπαθαν ὁμαδικὴ παραίσθησι. Πάνω στὴν παραζάλη τους, νόμισαν ὅτι τὸ σκάφος τους εἶχε χτυπηθῆ πραγματικὰ ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἀεροτορπίλλες. Ὁ καπνὸς ποὺ εἶδαν βγῆκε ἀπὸ τὸ φουγάρο, ὅταν μὲ τὴν πίεσι τοῦ νεροῦ ποὺ προξένησαν οἱ βόμβες, ἀναταράχτηκαν οἱ σχάρες τῶν καζανιῶν καὶ τὰ κάρβουνα ξανάναψαν.

Ὅσο γιὰ τὴν κλίσι ποὺ πῆρε στ' ἀριστερά, ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα φαινόμενο φυσικό. Ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς καμπύλης ποὺ διέγραφε, τρέχοντας ἀκυβέρνητο κι' ὁλοταχῶς, μὲ τὸ τιμόνι στριμένο λίγο πρὸς τ' ἀριστερά. Ὅλα, λοιπόν, ἦταν μιὰ ὀφθαλμαπάτη, ποὺ ἔκανε τοὺς θαλασσόλυκους νὰ πιστέψουν πὼς χάθηκε ἄδοξα τὸ καραβάκι τους, ὅπως τὸ πίστεψαν φαίνεται ἀπὸ ψηλὰ κι' οἱ Γερμανοὶ ἀεροπόροι καὶ τὸ παράτησαν χωρὶς νὰ τὸ ἀποτελειώσουν. Σ' αὐτὸ βοήθησαν ἡ θύελλα, ποὺ εἶχε ξεσπάσει ξαφνικά, τὸ σκοτάδι κι' ἡ τρικυμία ποὺ ξεσηκώθηκε.

Αὐτὴ ἦταν ἡ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ φορτηγοῦ μας στὸν Βισκαϊκό, ἀσύλληπτη στὰ χρονικὰ τοῦ τελευταίου πολέμου. Ποιὸς νὰ τὴν πιστέψη; Κι' ὡστόσο ἔγινε θρῦλος καὶ παραμύθι ἀνάμεσα στοὺς Σπανιόλους ψαράδες, ποὺ κάποια μέρα τὸ βρῆκαν ἔρημο καὶ παρατημένο στὸν ὠκεανό, γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν πάνω του καὶ νὰ ἐξερευνήσουν τὸ ἄλυτο μυστήριό του. Ὕστερα τὸ παρέδωσαν στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἀβίλες. Ἔγιναν ἀνακρίσεις, διαβήματα, εἶπαν τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο κι' ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλες καὶ κουραστικὲς διαπραγματεύσεις, τὸ σκάφος παραδόθηκε στὴν Ἑλλάδα. Τὸ περιεχόμενό του, βέβαια, φαγώθηκε ἀπὸ τοὺς Σπανιόλους. Χαλάλι. Οἱ Ἕλληνες δὲν κλαῖνε γιὰ ὅ,τι μποροῦν νὰ ξαναποχτήσουν μὲ τὸ μόχθο τους καὶ τὴν ἀκατάλυτη δύναμί τους...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

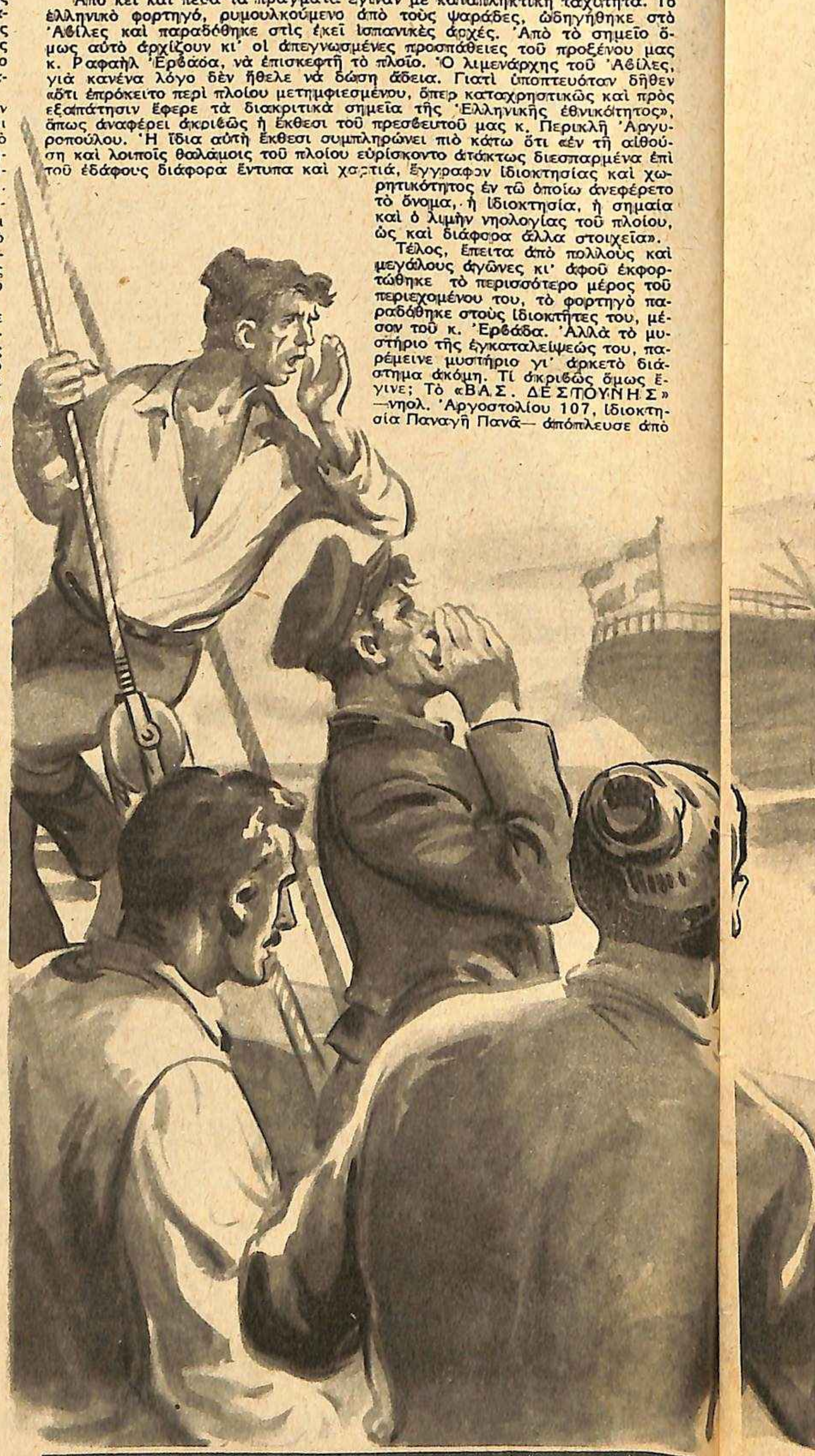

Βάλανε χωνὶ τὰ χέρια γύρω ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἄρχισαν νὰ καλοῦν τὸ πλήρωμα...

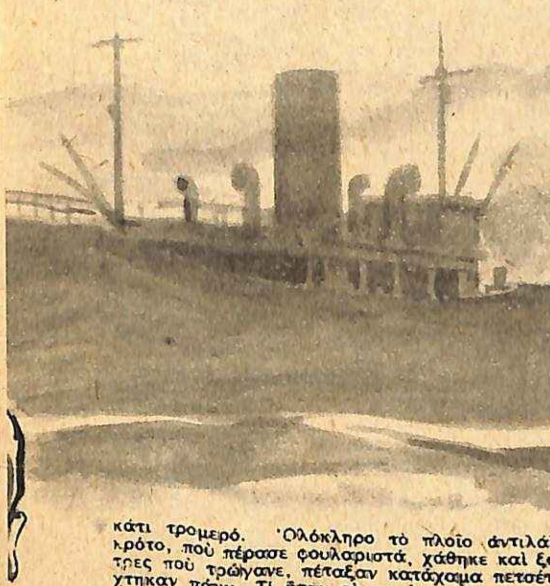

Ρόρυ Κάλχουν - Λίτα Μπαρόν

«Ἕνα συμπαθητικὸ κινηματογραφικὸ ζευγάριρ μὲ «πλούσιο παρελθὸν»...

ΑΝΑΜΕΣΑ στὸ μεγάλο ἀριθμὸ τῶν «σκληρῶν ἀνδρῶν», ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη τὸ Χόλλυγουντ ἀπὸ τὸ 1946, μιὰ πολὺ καλὴ θέσι κατέχει καὶ ὁ Ρόρυ Κάλχουν, ἕνας συμπαθέστατος νέος σχετικὰ ἠθοποιός, ποὺ κατέκτησε τὴν κινηματογραφικὴ δόξα χάρις στὸν ὑπερβολικὸ «δυναμισμό» του.

Μέχρι τὸ 1946 ἦταν ἕνας ἄγνωστος τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ποὺ κέρδιζε τὴ ζωή του δουλεύοντας σὲ «ράντς» ἀστέρων κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἐπὶ πλέον, γιὰ νὰ συμπληρώνη τὰ εἰσοδήματά του ἀνέβαινε στὰ πυγμαχικὰ ρὶνγκ καὶ ὡς ἐπαγγελματίας μποξὲρ ἔδινε ἀγῶνες πυγμαχίας, κι᾿ ἔπερνε τὰ ποσοστά του. Στὴν κατηγορία του ἦταν πολὺ ἱκανὸς πυγμάχος καὶ λένε ὅτι, ἀπὸ τὸ 1946 μέχρι τὸ 1948, ἐπὶ 25 ἀγώνων ποὺ ἔδωσε, τοὺς 15 τοὺς κέρδισε βγάζοντας τοὺς ἀντιπάλους του «νὸκ-ἄουτ» καὶ τοὺς ὑπόλοιπους 10 κερδίζοντας στοὺς «γύρους».

Ἕνα βράδυ τοῦ 1946, λοιπόν, ἀφοῦ εἶχε δώσει ἕναν ἀκόμη νικηφόρο ἀγῶνα πυγμαχίας καὶ εἶχε εἰσπράξει ἀρκετὰ δολλάρια ἀπεφάσισε μὲ μερικοὺς φίλους του νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ γλεντήσουν ὅλοι στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ κέντρο. Πράγματι, λίγο ἀργότερα, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ μιὰ κοῦρσα γύρισαν μερικὰ μπὰρ καὶ ἤπιαν ἀρκετά, κατέληξαν στὸ «Μοκάμπο» καὶ πῆραν ἕνα τραπέζι κοντὰ στὴν ὀρχήστρα.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ πανάκριβου αὐτοῦ κέντρου δὲν ἦταν τυχαία. Τὸ εἶχε διαλέξει ὁ Ρόρυ, γιατὶ σ᾿ αὐτὸ τραγουδοῦσε μιὰ πολὺ ὄμορφη καὶ προκλητικὴ τραγουδίστρια, ἡ Νοτιοαμερικάνα Λίτα Μπαρὸν τὴν ὁποία ὁ Ρόρυ πολιορκοῦσε ἀπὸ καιρό, παρ᾿ ὅλο ποὺ δὲν εἶχε πολλὲς ἐλπίδες νὰ τὸν προσέξη.

Ὁ Ρόρυ καὶ ἡ γυναίκα του Λίτα σὲ μιὰ τρυφερὴ σκηνὴ στὸ στούντιο.

Ἡ Λίτα Μπαρὸν βγῆκε νὰ τραγουδήση μέσα σὲ θύελλα χειροκροτημάτων. Κι᾿ ἐκεῖ, ἐπάνω στὴ μικρὴ σκηνὴ τῆς ὀρχήστρας τοῦ κέντρου, συνέβη ἕνα αἱματηρὸ ἐπεισόδιο, ποὺ παρὰ λίγο νὰ στείλη τὸν Ρόρυ στὴ φυλακὴ γιὰ 20 χρόνια. Ἀφοῦ ἡ Λίτα εἶπε τρία τραγούδια, στάθηκε ἀδύνατον νὰ ἀποσυρθῆ, γιατὶ πολλοὶ ἔξαλλοι θαυμασταί της τὴν εἶχαν περικυκλώσει καὶ ἐπέμεναν νὰ «μπιζάρη». Δυὸ μάλιστα ἀπ᾿ αὐτούς, περισσότερο στὸ κέφι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὴν ἅρπαξαν ξαφνικὰ καὶ τὴν ἔσερναν διὰ τῆς βίας πρὸς τὴ σκηνή, ἐνῶ ἐκείνη ἀγωνιζόταν ἐπίμονα νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τους. Καὶ τότε ἐπενέβη ὁ Ρόρυ. Μ᾿ ἕνα πήδημα βρέθηκε κοντά τους καὶ δίνοντας ἀπὸ μιὰ γερὴ γροθιὰ στοὺς δυὸ ὀχληροὺς τοὺς ξάπλωσε κάτω ἀναίσθητους. Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ ἕνα τρίτο, ποὺ ἦταν κι᾿ αὐτὸς «δυναμικός».

Μόλις εἶδε τοὺς συντρόφους του «νὸκ-ἄουτ», ἄφησε τὴ Μπαρὸν καὶ ἐστράφη κατὰ τοῦ Κάλχουν, ποὺ δέχτηκε ξαφνικὰ μιὰ βροχὴ ἀπὸ γροθιὲς καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔπεσε κάτω. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ ἀντεπετέθη. Μιὰ ἀπὸ τὶς γροθιές του βρῆκε τὸν ἀντίπαλό του στὸ στομάχι καὶ τὸν ἔρριξε κάτω. Πέφτοντας ὅμως ἔπαθε ἐγκεφαλικὴ διάσεισι καὶ σὲ λίγο ἦταν νεκρός!

Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ἀγωνίστηκε ὁ Ρόρυ γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἀναθεώρησι τῆς πρώτης δίκης, βάσει τῆς ὁποίας εἶχε καταδικαστῆ σὲ φυλάκισι 20 ἐτῶν. Ἐπὶ ἕνα χρόνο ἦταν φυλακισμένος καὶ τὰ μόνα πρόσωπα ποὺ ἔβλεπε ἀπ᾿ ἔξω ἦταν ὁ δικηγόρος του καὶ ἡ ὄμορφη Λίτα Μπαρόν, στὴν ὁποία εἶχε κάνει βαθειὰ ἐντύπωσι ἡ ἱπποτικὴ ἐπέμβασί του νὰ τὴν ἀπαλλάξη ἀπὸ τὰ χέρια τῶν μεθυσμένων.

Ἐδῶ, ὅμως, πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ τὰ ἑξῆς: Σ᾿ ὅλη τὴ προηγούμενη ζωή του, ὁ Ρόρυ εἶχε γίνει αἰτία πολλῶν αἱματηρῶν ἐπεισοδίων καὶ στὴν Καλιφόρνια καὶ σὲ ἄλλες Πολιτεῖες καὶ ἀρκετὲς φορὲς προηγουμένως εἶχε καταδικαστῆ σὲ φυλάκισι ἀπὸ 20 ἡμέρες μέχρι δυὸ χρόνια!... Ἐπειδή, λοιπόν, ὑπῆρχε ἡ προηγουμένη δρᾶσι του ὡς «παλληκαρᾶ», αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν εἶχαν καταδικάσει πολὺ αὐστηρά. Καὶ θὰ ἔμενε πολλὰ χρόνια στὴ φυλακή, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ ὡραία Λίτα, ποὺ ἦταν τώρα τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ φρόντιζε γιὰ τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης του.

Καὶ τὰ κατάφερε. Μέσα σὲ 14 μῆνες ἀπὸ τὸ αἱματηρὸ ἐπεισόδιο, ἐπέτυχε ὄχι μόνο τὴν ἀναθεώρησι τῆς δίκης, ἀλλὰ καὶ τὴν πανηγυρικὴ ἀθώωσι τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τὴν εἶχε κι᾿ αὐτὸς ἐρωτευθῆ τρελλά. Ἔτσι, ὅταν ἀπελύθη ἀπὸ τὶς φυλακές, ἡ Μπαρὸν τὸν περίμενε ἀπ᾿ ἔξω μ᾿ ἕνα αὐτοκίνητο. Πῆγαν τότε στὴ Σάντα Μπάρμπαρα, ὅπου ἔκαναν τοὺς γάμους τους τὸν Αὔγουστο τοῦ 1948!

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τοῦ Ρόρυ εἶχε καὶ δεύτερη εὐτυχισμένη ἐκδήλωσι. Ἀνάμεσα στοὺς θαμῶνες τοῦ κέντρου, τὸ βράδυ τοῦ ἀκούσιου φόνου, βρισκόταν καὶ ὁ Ἄλαν Λὰντ μὲ τὴ γυναῖκα του Σιοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παρακολουθήσει τὸ δραματικὸ ἐπεισόδιο καὶ βέβαιοι γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Ρόρυ, εἶχαν καταθέσει στὸ δικαστήριο ὡς μάρτυρες ὑπερασπίσεως. Ὁ Ἄλαν Λάντ, λοιπόν, ἐκτιμῶντας τὸν «δυναμισμὸ» τοῦ Ρόρυ, τοῦ πρότεινε τὸ 1949 νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του στὸν κινηματογράφο. Στὴν προσπάθεια αὐτὴ βοήθησε καὶ ἡ Λίτα, ποὺ διέθετε πολλὲς ἰσχυρὲς γνωριμίες, ἀνάμεσα στοὺς κινηματογραφικοὺς κύκλους. Κι᾿ ἔτσι τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1949 ὁ Ρόρυ γύρισε τὴν πρώτη του ταινία μὲ τὸν τίτλο «Κάτι γιὰ τοὺς νέους». Ἡ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε στὸ φίλμ αὐτὸ στάθηκε μοναδικὴ γιὰ νέο ἠθοποιὸ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ὑπογράψη ἀμέσως ἕνα πολὺ εὐνοϊκὸ συμβόλαιο μ᾿ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ γύρισμα «δυναμικῶν» ταινιῶν!

Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ὁ Ρόρυ Κάλχουν, πάντα μαζὶ μὲ τὴν ἀγαπημένη του Λίτα Μπαρὸν, τὸν «φύλακα-ἄγγελό» του, ὅπως τὴ λέει ὁ ἴδιος, ἔχει πάρει μέρος ἢ ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ 31 ταινίες. Κι᾿ ἔτσι σήμερα εἶναι ἕνας πολὺ φιλήσυχος ἄνθρωπος, ποὺ φροντίζει μόνο γιὰ τὴ γυναῖκα του, τὸ σπίτι του (μιὰ περίφημη ἔπαυλι στὸ Μπέρβελυ Χίλλς) καὶ τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα του. Ἀπὸ τὶς ταινίες του ἀναφέρουμε τὶς πιὸ γνωστές: «Οἱ ταυρομάχοι», «Ὁ λόφος τοῦ κακοῦ», «Τὸ κόκκινο σπίτι», «Τὸ νησὶ τῆς περιπέτειας», «Τὸ ποτάμι τῆς σφαγῆς». «Πῶς νὰ παντρευτῆτε ἑκατομμυριοῦχο», μὲ τὴν Μαίρυλιν Μονρόε. «Ματωμένη αὐγή», μὲ τὴν Πάϊπερ Λώρυ, «Ἡ συμμορία τῶν τεσσάρων», μὲ τὴν Τζούλι Ἄνταμς, «Ἡ προδομένη ἐντολή», μὲ τὸν Τζὲφ Τσάντλερ, «Ὁ ἐκδικητὴς θύελλα», μὲ τὴ γυναῖκα του Λίτα Μπαρὸν καὶ ἄλλες. Ἀπὸ τὶς νεώτερες ταινίες του ἀναφέρουμε τὶς «Ἡ ἐπανάστασις ὑποβόσκει», μὲ τὴν Ὑβὸν ντὲ Κάρλο καὶ «Πτῆσις πρὸς τὸ Χὸγκ-Κόγκ», μὲ μιὰ καινούργια «σειρῆνα», τὴ Μεξικάνα Μαίρη Κόστα, καθὼς καὶ μερικὲς ἄλλες.

Γιὰ τὴ γυναῖκα του Λίτα Μπαρόν, ὁ Ρόρυ πολλὲς φορὲς λέει στοὺς φίλους του:

— Εἶναι γιὰ μένα σωστὸς θησαυρός. Θὰ εἶμαι πάντα ἐρωτευμένος μαζί της. Καὶ νομίζω πώς, ἂν ποτὲ τὴ χάσω, δὲ θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ὁ Ρόρυ καὶ ἡ Μαίρη Κόστα σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τους «Πτῆσις πρὸς τὸ Χὸγκ Κόγκ».

Κινηματογραφικὲς πενιὲς

★ Ὕστερα ἀπὸ τὸν Ντὶκ Πάουελ, τὴν Ἀΐντα Λουπίνο, τὸν Μπὰρτ Λάνκαστερ, τὸν Ραὶη Μίλλαντ, τὸν Κόρνελ Γουάϊλντ κ. ἄ., ὁ Τζέημς Κάγκνεϋ ἀποφάσισε κι᾿ αὐτὸς νὰ γίνη σκηνοθέτης. Τὸ πρῶτο του ἔργο ποὺ θὰ γυρίση θὰ ἔχη τὸν ἐντυπωσιακὸ τίτλο «Ὁ πιὸ σύντομος δρόμος γιὰ τὴν Κόλασι» καὶ θὰ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ μιὰ ὁμώνυμη νουβέλλα τοῦ συγγραφέως Γκράχαμ Γκρήν.

★ Ὁ Ντὰν Ἀμίτσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς δημοφιλέστερους ἠθοποιοὺς τοῦ κινηματογράφου κατὰ τὰ τελευταῖα προπολεμικὰ χρόνια, ἔγινε... παππούς.

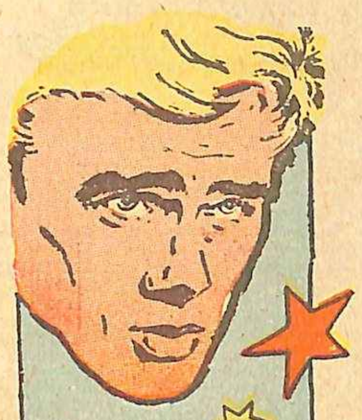
Ὁ Τζέημς Ντὴν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησοῦλες

★ Μ. Μ. σήμαινε μέχρι σήμερα Μαίριλυν Μονρόε, ἀπὸ τὸ καλοκαῖρι ὅμως τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα θὰ σημαίνουν «Μαίριλυν—Μητέρα». Τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ περιμένει ἡ στὰρ τὴν ὑποχρέωσε νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ρόλο της στὸ φίλμ «Ἀδελφοὶ Καραμαζώφ», παρ᾿ ὅλον ὅτι ἀπὸ χρόνια ἐπεδίωκε νὰ παίξη στὸ ἔργο αὐτό. Ἡ Μονρόε παίρνει αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλες τὶς δυνατὲς προφυλάξεις γιατί, ὅπως ἀποκάλυψε, ἔχασε στὸ παρελθὸν ἕνα παιδὶ ἐξακολουθῶντας νὰ ἐργάζεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης της.

★ Ὁ Ἄντονυ Στὴλ ἔφτασε ἀεροπορικῶς στὴ Στοκχόλμη, λίγες μέρες μετὰ τὴ γυναῖκα του Ἀννίτα Ἔκμπεργκ καὶ κατώρθωσε νὰ συμφιλιωθῆ μαζί της (γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά). Ὕστερα τὸ ἀντρόγυνο ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου τὸ «Φλογερὸ παρόδουνο» θὰ γυρίση τὸ φίλμ «Ἀνησυχία στὸ Παρίσι» μὲ συμπρωταγωνιστὲς τὸν Μπὸμπ Χὸπ καὶ τὸν Φερναντέλ. Ἡ Ἀννίτα πρόκειται ἐπίσης νὰ πάρη μέρος στὶς 6 Ἀπριλίου στὴ μεγαλειώδη «Νύχτα τοῦ κινηματογράφου» ἐκτελῶντας ἕνα νούμερο μαζὶ μὲ τὸν Μωρὶς Σεβαλιέ.

★ Τὰ δυὸ γαλλικὰ φίλμ ποὺ ἐξελέγησαν γιὰ ν᾿ ἀντιπροσωπεύσουν τὴ Γαλλία στὸ ἐφτεινὸ φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, εἶναι: «Αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ πεθάνη» (Ὁ Χριστὸς ξανασταυρώνεται) καὶ «Ἕνας κατάδικος δραπέτευσε».

★ Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ σκηνοθέτης Τζὼν Χιοῦστον ἐγκατέλειψε τὸ φίλμ «Ἀντίο στὰ ὅπλα», τοῦ ὁποίου τὸ γύρισμα ἐπρόκειτο ν᾿ ἀρχίση στὴ Ρώμη στὶς 24 Μαρτίου καὶ δήλωσε ὅτι ἐπιστρέφει στὴν Ἀμερική.

★ Στὴ Μονμάρτρη τοῦ Παρισιοῦ, ὁ Ταϋρον Πάουερ γυρίζει μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φίλμ «Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει καὶ πάλι». Στὸ ἀμερικανικὸ αὐτὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης ἡ Ἄβα Γκάρντνερ, ὁ Μὲλ Φέρερ καὶ ὁ Ἔρρολ Φλύνν, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν παίρνουν μέρος στὶς σκηνὲς ποὺ ἐκτυλίσσονται στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα.

★ Ὁ Λέσλυ Νόρμαν θ᾿ ἀρχίση στὶς 29 Ἀπριλίου τὸ γύρισμα μιᾶς νέας πολεμικῆς ὑπερπαραγωγῆς μὲ τὸν τίτλο «Δουνκέρκη». Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι γνωστὸς ἕνας μονάχα ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς τοῦ φίλμ ὁ Ρίτσαρντ Ἀτέμποροου.

★ Ἡ Λωρὴν Μπακὼλ διέψευσε τὴν εἴδησι ὅτι θὰ ἔπαιρνε στὸ ἑξῆς τὸ ἐπώνυμο τοῦ συζύγου της Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ γιὰ νὰ διατηρήση καλύτερα τὴ μνήμη του. «Ἔχει γίνει πολὺ διάσημο τὸ ἐπώνυμο αὐτό, δήλωσε ἡ στάρ, ὥστε δὲν τολμῶ νὰ τὸ χρησιμοποιήσω, δεδομένου ὅτι δὲ βρίσκομαι στὸ ὕψος του».

★ Ὁ Ὄρσον Οὐέλλες, ὁ ὁποῖος γυρίζει τώρα ἕνα φίλμ στὴ Βενετία τῆς Καλιφορνίας, ἔπεσε καὶ χτύπησε ἀρκετὰ σοβαρὰ στὰ χέρια καὶ στὰ γόνατα.

★ Ἡ λαίδη Ἀλέξα Κόρντα, χήρα τοῦ μεγάλου Ἄγγλου παραγωγοῦ τοῦ κινηματογράφου Ἀλέξαντερ Κόρντα, παντρεύτηκε κρυφὰ στὸ Λονδῖνο μὲ τὸν Ντέϊβιντ Μέτκαλφ, πράκτορα μιᾶς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας καὶ γυιὸ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ.

★ Μιὰ θαυμάστρια τοῦ Τζέημς Ντήν, κατέρριψε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα παράξενο ρεκόρ. Εἶδε ἑκατὸ φορὲς τὸ τελευταῖο φίλμ τοῦ εἰδώλου της «Ὁ γίγας». Σχετικὰ μὲ τὸ παίξιμο τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ ἠθοποιοῦ, ποὺ σκοτώθηκε σ᾿ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὰ 24 χρόνια του, διακόπτοντας ἄδοξα μιὰ ὁλόλαμπρη καριέρα, ὁ διάσημος Χέμινγκουαιη ἔγραψε προσφάτως: «Δὲν ἔπαιζε πάνω στὴν ὀθόνη τὸ ρόλο του, ἀλλὰ ἀνάμεσα στοὺς θεατές, ἀνάμεσά μας».

★ Ἡ Μισὲλ Μοργκὰν ποὺ ἐπρόκειτο μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους της νὰ παρευρεθῆ στὸ Λονδῖνο στὴν ἔναρξι τῆς «Ἑβδομάδος τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου», ὑποχρεώθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ νὰ ἀναβάλη τὸ ταξίδι της αὐτὸ προκειμένου ὁ μικρὸς γυιός της Μάϊκ (13 χρόνων), νὰ ὑποστῆ ἐπειγόντως μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὸ Παρίσι.

★ Ὁ Ντὶκ Πάουελ καὶ ἡ σύζυγός του Τζιοὺν Ἄλλυσον, ποὺ ζοῦσαν χωριστὰ ἀπὸ τὶς 22 Φεβρουαρίου, ἀνήγγειλαν ὅτι συμφιλιώθηκαν καὶ συνεχίζουν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ «ἀνωμαλία», τὴ συμβίωσι ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ 11 χρόνια.

★ Ὁ Μπάρρυ Σάλλιβαν καὶ ἡ σύζυγός του Μαίρη, συμφώνησαν νὰ χωρίσουν, ὕστερα ἀπὸ συζυγικὴ ζωὴ 20 χρόνων. Τὸ ζεῦγος ποὺ ζοῦσε εὐτυχισμένο ἀπὸ τὸ 1937 εἶχε ἀποκτήσει ἐν τῷ μεταξὺ δυὸ παιδιά.

★ Γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ φίλμ «Ἕνα κορίτσι στὸ Κρεμλῖνο» ἡ Τζὰ-Τζὰ Γκαμπὸρ δέχτηκε νὰ τῆς ξυρίσουν τὸ κεφάλι, ἀλὰ Γιοὺλ Μπρύννερ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τῆς πληρώση ὁ παραγωγὸς γιὰ ἀποζημίωσι 100.000 δολλάρια. Ὁ παραγωγὸς δέχτηκε καὶ τὸ συμβόλαιο ὑπογράφηκε. Σὲ λίγες μέρες θὰ δοῦμε στὶς ἐφημερίδες μιὰ Γκαμπὸρ μὲ ἐντελῶς νέα ὄψι.

★ Ἡ Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία παρουσιάζει μιὰ σημαντικὴ βελτίωσι, ἀνήγγειλε πὼς περιμένει ἕνα παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῆ κατὰ τὰ τέλη Νοεμβρίου. Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τοῦ παραγωγοῦ Μάϊκ Τόντ, τὸν ὁποῖο παντρεύτηκε ἡ στὰρ στὶς 2 Φεβρουαρίου.

★ Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ ὑπέγραψε νέο ἑπταετὲς συμβόλαιο μὲ μιὰ ἑταιρία τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ καλλιτέχνις ἀγόρασε μιὰ βίλλα στὴν κινηματογραφούπολι, ἀνήγγειλε ὅμως πὼς τὸ Πάσχα θὰ βρίσκεται ὁπωσδήποτε στὴν Ἑλλάδα.

★ Ὁ κωμικὸς Τζέρρυ Λιούϊς ἔχει γίνει ἀφάνταστα νευρικὸς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χώρισε ἀπὸ τὸν Ντὴν Μάρτιν. Ἔχει διαρκῶς μιὰ πίπα στὸ στόμα καὶ τὴν μασουλίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του χωρὶς ποτὲ νὰ τὴν γεμίζη μὲ καπνό. Τὸ κάπνισμα τοῦ τὸ ἀπαγόρεψε ἕνας καρδιολόγος ποὺ βρῆκε πὼς ἡ καρδιά του δὲν λειτουργεῖ ἀπολύτως κανονικά.

★ Ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ δέχτηκε ν᾿ ἀντικαταστήση τὴ Βίβιαν Λῆ στὸ φίλμ «Χωριστὰ τραπέζια», ποὺ θὰ γυριστῆ βάσει τοῦ ὁμωνύμου ἔργου τοῦ Τέρενς Ράττιγκαμ. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄρνησι τῆς Βίβιαν Λῆ νὰ πρωταγωνιστήση στὸ ἔργο, δὲ θὰ παίξη οὔτε ὁ Λώρενς Ὀλίβιε. Τὸν τελευταῖο θ᾿ ἀντικαταστήση ὁ Μπὰρτ Λάνκαστερ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ἡ στὰρ τοῦ ἐξωφύλλου μας
ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ ΤΑΙΗΛΟΡ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος

(Σὲ μιὰ διασκέδασι. Ἐκεῖνος φτάνει μὲ τὴν ἀκεφιά του, τὴ βαρειά του πλήξι, τὴν ἀνυπόφορη ἀνία του γιὰ νὰ κάτση σὲ μιὰ γωνιὰ μακρυὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους προνομιούχους τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ξένοιαστης χαρᾶς...

Ἕνα ἀξιολάτρευτο τρελλοκόριτσο πέφτει ξαφνικὰ μέσα στὸ πηχτὸ τέλμα ποὺ τὸν περιβάλλει ἀπὸ παντοῦ γιὰ νὰ τὸ ταράξη μὲ δημιουργικὴ ζωτικότητα..)

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, ἐπὶ τέλους, εἶναι ἀπίστευτο. Ἤρθατε σ᾿ ἕνα γλέντι γιὰ νὰ πλήξετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ τὰ μάτια τοῦ μαγνητισμένα, καρφωμένα ἀπάνω της): Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἦρθα μ᾿ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα· ἀλλὰ... δὲν κατάφερα νὰ τὸ κρατήσω...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ πονηρὸ χαμόγελο): Γιατί; Τί σᾶς ἐμπόδισε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ εἶμαι εἰλικρινής· ἡ παρουσία σας!

ΕΚΕΙΝΗ (φανερὰ κολακευμένη): Ἐλᾶτε. Καί, σὰν τί ἔκανε ἡ παρουσία μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί ἔκανε; Ἄλλαξε τὰ πάντα: μέσα μου, γύρω μου, παντοῦ! Πέσατε σὰν ἕνας ἀξιολάτρευτος ἀερόλιθος ἀπάνω στὸ ἄδειο κεφάλι μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Εἶναι ἄδειο τὸ κεφάλι σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄδειο ἀπὸ νεανικὴ διάθεσι, ἀπὸ παράφορο κέφι, ἀπὸ ἀφρόντιστη χαρά, καὶ γεμᾶτο ἀνόητες σκέψεις ποὺ τὸ βαραίνουν σὰν ἄχρηστη σαβοῦρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅλα αὐτὰ ὅμως δείχνουν ὅτι διψᾶτε γιὰ λίγο κέφι, γιὰ λίγη νεανικὴ διάθεσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Καὶ ποιὸς δὲ διψάει γιὰ λίγο φῶς, μικρούλα μου, ὅταν παραδέρνη στὰ σκοτάδια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐλᾶτε λοιπόν! Χαρῆτε τὸ φῶς!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τὸ χαίρουμαι στὰ μάτια σου...

ΕΚΕΙΝΗ (λίγο στενοχωρημένη): Στὰ μάτια μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὰ μάτια σου μοῦ εἶναι ἀνεξήγητα γνώριμα, ὅσο καὶ φωτεινά!

ΕΚΕΙΝΗ: Γνώριμα; Πῶς εἶναι δυνατό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ μοῦ λές, ἔχουμε ξανασυναντηθῆ ποτέ;

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζω ὄχι... Σᾶς βλέπω γιὰ πρώτη φορά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι ὅμως κι᾿ ἐγώ... (Σὰ νὰ προσπαθῆ νὰ θυμηθῆ): Κάπου σὲ ἔχω ξαναδῆ... Ποῦ ὅμως; Ποῦ;

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Παράξενο αὐτό! Πῶς γίνεται νἄχουμε συναντηθῆ οἱ δυό μας, νὰ μὲ ἔχετε δῆ ἐσεῖς, κι᾿ ἐγὼ νὰ μὴ σᾶς ἔχω δῆ; Εἶχα κλειστὰ τὰ μάτια μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι... Μὴν ἀστειεύεσαι. Καὶ ἂς προσπαθήσουμε καλύτερα νὰ θυμηθοῦμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί νὰ θυμηθοῦμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ σὲ ξέρω; Ποῦ σὲ ξανάειδα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτῆστε τὸν ἑαυτό σας... Ρωτῆστε τὶς ἀναμνήσεις σας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαθειὰ συλλογισμένος): Οἱ ἀναμνήσεις μου μὲ πᾶνε μακρυά... (Πιὸ σιγά, μὲ μισόκλειστα μάτια): Σὲ βλέπω στὸ πλευρό μου νὰ χοροπηδᾶς σὰν εὔθυμο κοριτσάκι! Ἡ γλυκειά σου μελωδικὴ φωνούλα γεμίζει χαρούμενα κρύσταλλα τὰ αὐτιά μου! Εἶμαι κι᾿ ἐγὼ νέος, σὰν καὶ σένα, καὶ σὲ κυνηγάω μέσα στὶς ξάστερες ἀνοιξιάτικες ἐρημιές, κι᾿ ἐσὺ μοῦ ξεφεύγεις, ὥσπου, στὸ τέλος, σὲ πιάνω καὶ σὲ σφίγγω δυ-

ΚΟΥΤΟΣ ΗΤΑΝ;

Ὁ πιλότος (στὸν ναυαγό): Μὰ γιατί δὲν ἔρριχνες τὴν φωτοβολίδα τοῦ κινδύνου, τόσες μέρες;

νατά, μὲ παράφορη ἐρωτικὴ δίψα στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ φιλάω ἀπάνω στὰ γλυκὰ κερασένια χείλια σου τὴν ἄνοιξι καὶ τὴ ζωή!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται λίγο μὲ κάποια ἀνησυχία): Ἐμεῖς οἱ δυὸ τὰ κάναμε ὅλα αὐτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει πιὸ θερμά, σὰ νὰ ζητάη ἀπὸ τὸ κύτταγμά της νὰ πάρη καινούργιο θάρρος. Ὕστερα τῆς λέει μὲ σιγουριά): Ναί! Ἐμεῖς οἱ δυό! Ἐσὺ κι' ἐγώ! (Πικρά): Κι' ὄχι, βέβαια, ἐγὼ μὲ τὴ σημερινὴ μορφή μου· ἐγώ, γεμᾶτος νειᾶτα καὶ ἔρωτα, ἴδιος μὲ σένα, στὴν ἡλικία σου!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὸν φόβο ὅτι Ἐκεῖνος δὲν εἶναι διόλου καλά...): Μὲ τὴν παλιὰ μορφή σας, ὅλο νειᾶτα καὶ ἔρωτα, μὲ γνωρίσατε καὶ μὲ ἀγαπήσατε; Μά, πῶς γίνεται αὐτό; Ὅταν ἤσαστε νέος ἐσεῖς, ἐγὼ ἤμουν ἀγέννητη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰ νὰ πέφτη ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὀνείρων του στὰ βάθη τοῦ πιὸ σκληροῦ ὀρθολογισμοῦ): Ἔχεις δίκηο. Δὲν εἶναι δυνατὸ νάχουμε συναντηθῆ ἄλλοτε, νάχουμε ζήσει μαζὶ τὸ εἰδύλλιο ποὺ μὲ βασανίζει... (Τὴν ξανακυττάζει): Κι' ὅμως σὲ ξέρω! Τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά σου ἔχουν ἀποτυπωθῆ ἀνεξίτηλα στὴ γοητευμένη μνήμη μου! Σὲ ξέρω! Εἶσαι δική μου! Ἔχω ζήσει μαζί σου τὸ ὄνειρο καὶ τὴν εὐτυχία του!

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνεται, σίγουρη πιὰ ἐντελῶς ὅτι Ἐκεῖνος ὑποφέρει ἀπὸ δραματικὲς παρακρούσεις): Μὲ συγχωρεῖτε... Ἀλλά, ἔχω ὑποσχεθῆ αὐτὸ τὸ χορό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν κρατάει): Μὴ φεύγης!... Μεῖνε... (Τὴν κυττάζει ὅλο καὶ πιὸ ἐπίμονα): Μὴ μοῦ στερῆς τὴν εὐτυχία νὰ σὲ νοιώσω ἀκόμα λίγο κοντά μου... Μαζί σου θὰ ξαναγυρίσουνε τὰ νειᾶτα μου, τὸ κέφι τῆς ζωῆς, τὸ χαμόγελο τῆς ξένοιαστης χαρᾶς... (Σὰ νὰ ἀνακαλύπτη αὐτὸ ποὺ γύρευε τόση ὥρα): Μαζί σου, ἀγαπημένη μου Φλώρα!

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Δὲ μὲ λένε Φλώρα..

ΕΚΕΙΝΟΣ (πιὸ κατάπληκτος ἀκόμα): Δὲ σὲ λένε Φλώρα;!

ΕΚΕΙΝΗ (σὰ νὰ καταλαβαίνη ξαφνικά): Φλώρα λένε τὴ μαμᾶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μισοκλείνει τὰ μάτια του, σὰ νὰ τοῦ τὰ θάμπωσε μιὰ λάμψι): Εἶσαι... ἡ κόρη τῆς Φλώρας;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Ἡ κόρη τῆς Φλώρας! Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε!

ΕΚΕΙΝΗ (ξανακάθεται κοντά του, καθησυχασμένη. Μὲ κοριτσίστικη περιέργεια): Ξέρατε, λοιπόν, τὴ μαμᾶ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἂν τὴν ἤξερα! Μὰ ἡ μαμά σου, ἀγαπημένο παιδί, ἤτανε τὸ μεγάλο νεανικὸ ὄνειρό μου, ἡ μεγάλη ἐρωτικὴ ἐλπίδα μου! Ἄσε με νὰ σοῦ πῶ πόσο εὐτυχισμένο μ' ἔκανε τότε αὐτὴ ποὺ τῆς χρωστᾶς τὴ ζωή... Κι' ὕστερα, ὅταν, ξαφνικά, ἀνεξήγητα, χάθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου, ἔμεινε ἡ θέσι της ἄδειανὴ μέσα στὴν καρδιά μου! Ἡ θέσι της, ποὺ ἀπρόοπτα ἔφτασες ἀπόψε νὰ τὴ γεμίσης ἐσύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐγώ;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ἐσύ... Εἶναι τερατῶδες, βέβαια, νὰ φανταστῶ ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναζήσω τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες, ποὺ τὶς ζέσταινε ἡ νεανικὴ φλόγα! Ὅμως, νά' μπορῶ νὰ ζήσω τὴν ἀνάμνησί τους... Μέσα στὰ ὡραῖα σου, ὁλοζώντανα μάτια, ἄσε με νὰ καθρεφτίσω γιὰ μιὰ σύντομη στιγμὴ τὴν εὐτυχία μου ποὺ χάθηκε — μαζὶ μὲ τὰ νειᾶτα μου...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη λίγο): Καθρεφτίστε ὅ,τι θέλετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει ἀχόρταγα): Ἡ κόρη τῆς Φλώρας... Τί περίεργα παιχνίδια ποὺ μᾶς παίζει καμμιὰ φορὰ ἡ τύχη! Ποιὸς νὰ πίστευε ὅτι θὰ ξανάβρισκα αὐτὸ ποὺ νόμιζα ὅτι εἶχα χάσει γιὰ πάντα! (Σιγὴ γιὰ λίγο). Καὶ τώρα φύγε...

ΕΚΕΙΝΗ (σὰν ἀπολυτρωμένη): Μὲ διώχνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι πρέπει; Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μείνης, καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ σὲ κρατήσω. Καί, ἄκου' μὴν πῆς στὴ Φλώρα ὅτι μὲ εἶδες... Θἆναι σκληρὸ καὶ ἀνώφελο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφοῦ δὲ θέλετε, δὲ θὰ τῆς τὸ πῶ. Ἀντίο... (Ἀπομακρύνεται πρὸς τὴ συντροφιά της, ποὺ γελάει καὶ διασκεδάζει σὲ μιὰν ἄλλη γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ καί, σὲ λίγο, ἐγκαταλείπεται σὲ κάποιου νέου καὶ ὡραίου καβαλλιέρου τὴν ἀγκαλιὰ ποὺ τὴν παρασύρει στὴ γοητεία ἑνὸς ἀργοῦ βάλς... Ἐκεῖνος, νοιώθοντας ὅτι δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ θυμώση, ὅτι ἡ ζήλεια τοῦ ἀπαγορεύεται μὲ ποινὴ γελοιοποιήσεως, σηκώνεται ἀθόρυβα, διακριτικά, καί, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβη κανείς, φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ κι' ἀπὸ τὸ ὡραῖο βασανιστικὸ φάντασμα τοῦ ἐρωτικοῦ του παρελθόντος...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΣ

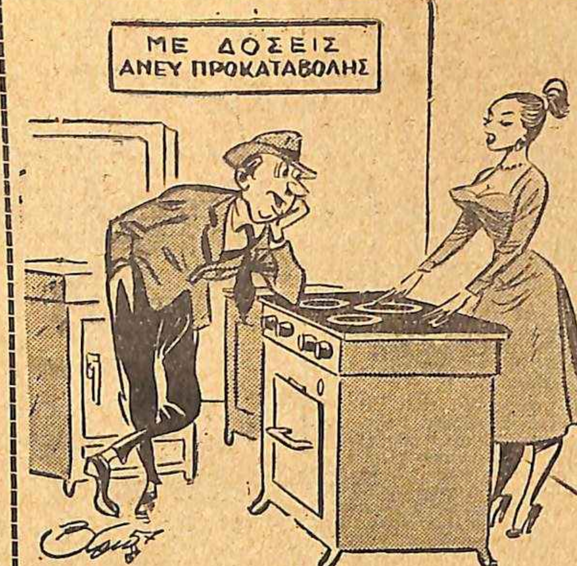

— *Χωρὶς λεφτά;*
— *Βεβαίως, κύριε, χωρὶς λεφτά!...*
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

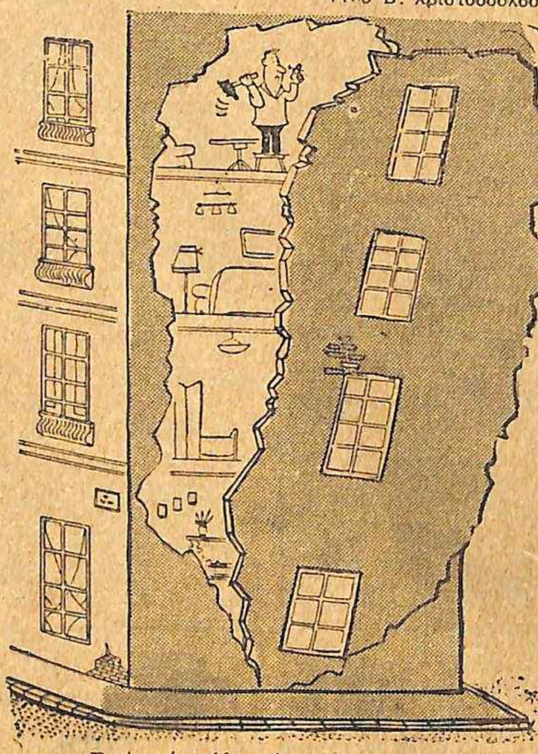

— *Βρέ, τί πάθαμε!...*

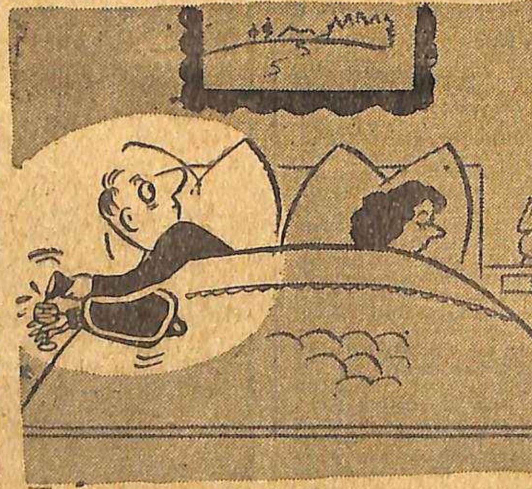

Χωρὶς λόγια

ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΑΓΚΙΝΑΡΑΣ

Ἄριστο φάρμακο γιὰ τὶς παθήσεις τοῦ ἥπατος

Ἡ ἀγκινάρα δὲν ὑπάρχει αὐτοφυὴς στὴ φύσι. Εἶναι ἕνα κηπευτικὸ προϊόν, ποὺ ἀναπτύχτηκε βαθμιαῖα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ὡς ποὺ ἔφτασε στὴ σημερινὴ μορφή του.

Ἀλλ' ὅταν λέμε τὴ σημερινή, ἐννοοῦμε τὴ μορφὴ ποὺ εἶχε ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Γιατὶ οἱ ἀγκινάρες φιγουράρουν καὶ στὰ αἰγυπτιακὰ ἀκόμη μνημεῖα.

Ἡ ἀγκινάρα φαίνεται ὅτι ἦταν γνωστὴ καὶ στὶς μεσογειακὲς χῶρες, ἀλλ' ἡ καλλιέργειά της ἐγκαταλείφτηκε κατὰ τὸ μεσαίωνα, σὲ τρόπο ποὺ χρειάστηκε νὰ εἰσαχτῆ ἐκ νέου αὐτὸ τὸ φυτὸ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Ὁ λόγος τῆς ἐγκαταλείψεως ἦταν πιθανὸν τὸ ὅτι ἡ ἀγκινάρα ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν φυτῶν ποὺ κατεξαντλοῦν τὸ ἔδαφος ὅπου φυτρώνουν. Ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια τὸ πολύ, τὸ ἔδαφος αὐτὸ καταντάει ἄχρηστο.

Γι' αὐτό, οἱ κηπουροὶ δὲν ἀφήνουν ποτὲ τὶς ἀγκινάρες στὸ ἴδιο ἔδαφος. Τὸ δεύτερο ἢ τὸν τρίτο χρόνο, τὶς μεταφυτεύουν ἀλλοῦ καὶ δὲν τὶς ξαναφέρνουν στὸ ἀρχικὸ ἔδαφος παρὰ ἔπειτα ἀπὸ τρία ἢ τέσσερα χρόνια.

Ἡ ἀγκινάρα δὲν ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν θρεπτικῶν χορταρικῶν. 100 γραμμάρια της μᾶς δίνουν μόλις 18 θερμίδες. Εἶναι πλουσία, ὅμως, σὲ ὑδατάνθρακες (3,6 γραμμάρια στὰ 100). Σ' αὐτοὺς ὀφείλεται ἡ γλυκεῖα γεῦσις ποὺ ἀφήνει στὸ στόμα μας ὅταν τὴν τρῶμε. Περιέχει ἐπίσης βιταμίνες A, C, B1 καὶ B2 σὲ ἀξιόλογη ἀναλογία.

Ἡ ἀγκινάρα ἐκτιμήθηκε ἀνέκαθεν γιὰ τὶς θεραπευτικές της ἰδιότητες. Στὴ Γερμανία ἰδίως θεωρεῖται ἀκόμη καὶ σήμερα ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀντιρευματικὸ φάρμακο, τὰ μεγάλα δὲ φαρμακευτικὰ ἐργοστάσια ἔχουν νὰ παρουσιάσουν μεταξὺ τῶν προϊόντων τους καὶ παρασκευάσματα ἀπὸ χυμὸ ἀγκινάρας.

Μιὰ ἄλλη ἔνδειξις τῆς ἀγκινάρας εἶναι οἱ παθήσεις τοῦ ἥπατος καὶ ὁ ἴκτερος. Κατὰ τὸν δόκτορα Καρτόν, μάλιστα, ἡ ἀγκινάρα δὲν πρέπει νὰ λείπη ποτὲ ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν ἡπατικῶν.

Ὁ δόκτωρ Τιζιὲ συνιστᾶ, ἐξ ἄλλου, τὸ χυμὸ τῆς ἀγκινάρας σὲ κείνους ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ μυρμηκίασι ἢ ἀπὸ βόμβους τῶν αὐτιῶν, καθὼς καὶ σὲ κείνους ποὺ ἔχουν παγωμένα δάχτυλα ἢ ποὺ βλέπουν μαῦρα στίγματα μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Γιὰ νὰ φτιάξετε χυμὸ ἀπὸ ἀγκινάρα θὰ χρησιμοποιήσετε τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ, κι' ὄχι τὸ ἄνθος (αὐτὸ ποὺ τρῶμε).

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ παρασκευάσετε ἕνα ἔκχυμα, βράζοντας 30—40 γραμ. φύλλων μέσα σ' ἕνα λίτρο νερό.

Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ πικρό. Γιὰ νὰ μετριάσετε κάπως αὐτὴ τὴν πικράδα μπορεῖτε ν' ἀντικαταστήσετε τὸ νερὸ μὲ κρασί, κατὰ προτίμησιν λευκό.

Ἡ ἀγκινάρα ἔχει ἐπίσης ἀντιπυρετικὲς ἰδιότητες. Συνιστᾶται ἰδίως ἐναντίον τῶν διαλειπόντων πυρετῶν.

Ἡ ρίζα τῆς ἀγκινάρας, βρασμένη μέσα σὲ λευκὸ κρασί, εἶναι, ἐξ ἄλλου, ἐξαίρετο φάρμακο ἐναντίον τῆς ἰδρωπικίας.

Τὸ ἴδιο παρασκεύασμα ἐνδείκνυται ἐπίσης ἐναντίον τῶν χρονίων ἐντερικῶν παθήσεων.

Μιὰ ἀκόμη ἔνδειξις τῆς ἀγκινάρας εἶναι ἡ χρονία διάρροια. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κάτω μέρος τῆς ἀγκινάρας, εἴτε ὠμὸ εἴτε μουσκεμένο μέσα σὲ ξύδι.

Οἱ ἀγκινάρες πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται πάντοτε φρέσκες. Μὴν ἀγοράζετε ποτὲ ἀγκινάρες μὲ μαραμένα φύλλα. Εἶναι δύσπεπτες καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀπὸ τὶς θρεπτικὲς ἰδιότητες ποὺ ἀναφέραμε.

Καὶ μιὰ τελευταία συμβουλή: Μὴ πίνετε κρασὶ στὸ τέλος ἑνὸς γεύματος ἀπὸ ἀγκινάρες. Θὰ τὸ βρῆτε πικρὸ καὶ ἄνοστο, ἐνῶ τὸ νερό, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἀγκινάρες φαίνεται ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο καὶ γλυκό.

Πρωτότυπο περιπετειῶδες μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐμίλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ ἰθαγενεῖς ἔσπασαν ὅλα τὰ κόκκαλα τοῦ Μιὲν Μίνγκ καὶ κατόπιν τὸν ἔκοψαν σὲ δεκατέσσερα κομμάτια, ὅσοι ἦταν οἱ σύντροφοί τους ποὺ ἔπεσαν στὴ μάχη. Στὸ μεταξύ, ὁ Φένγκ εἶχε θεραπευθῆ ἀπὸ τὶς πληγές του. Ὁ Λάκον Τάϊ κι' οἱ σύντροφοί του ἔφυγαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο γιὰ νὰ γυρίσουν στὴν Μπανγκόγκ. Ὁ βασιλιᾶς Φρᾶ Μπάρντ, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ ἱεροῦ μαστιγίου τοῦ Σομμόνα Κοντόμ, δέχτηκε τὸ στρατηγὸ μὲ μεγάλες τιμές. Ὁ Λάκον Τάϊ τοῦ ἀφηγήθηκε τότε ὅλα τὰ δόλια τεχνάσματα τοῦ Μιὲν Μίνγκ καὶ τὶς ἀπόπειρες ποὺ εἶχε κάμει ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τῶν συντρόφων του.

16ον

—Ἀκολουθώντας τὰ βήματά μου, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Δὲ μὲ ἄφησε οὔτε στιγμή... Ὁμολογῶ, ὡστόσο, ὅτι ἄργησα ν' ἀνακαλύψω τὴν παρουσία του. Δυσκολευόμουνα νὰ πιστέψω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς καταδίωκε ἦταν ὁ Μιὲν - Μίνγκ.

Ἄρχισε κατόπιν νὰ ἐξιστορῆ τὰ διάφορα περιστατικὰ μὲ τὴ σειρά τους. Ἔτσι, μίλησε γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀπόπειρες τοῦ Μιὲν-Μίνγκ καὶ γιὰ τὴν τελευταία ἐπίθεσί του στὴν πολιτεία τοῦ λεπροῦ βασιλιᾶ. Περιέγραψε ὕστερα τὸν ἀποκλεισμό τους στὴν ὑπόγεια αἴθουσα, τὴν ἀπροσδόκητη ἐπέμβασι τῶν Στιέγκων, τὴν ἀπελευθέρωσί τους καὶ τὴν τιμωρία τοῦ «πουράμ».

— Ἂν μετανοιώνω γιὰ κάτι, εἶπε τελειώνοντας εἶναι γιατὶ δὲ σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸν Μιὲν-Μίνγκ, ὅπως εἶχα κάθε δικαίωμα νὰ τὸ κάμω. Ἔτσι, θὰ τὸν γλύτωνα ἀπὸ τὸ φριχτὸ αὐτὸ μαρτύριο.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ βασιλιᾶς Φρᾶ-Μπάρντ. Ἔκαμες καλὰ ποὺ τὸν ἄφησες στοὺς Στιένγκους. Τὴ σκληρὴ αὐτὴ τιμωρία ποὺ μᾶς περιέγραψες, τὴν ἄξιζε. Ὅπως εἶπε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Στιέγκων, ὁ Μιὲν-Μίνγκ δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνη μιὰ μόνο φορά.

Ὁ βασιλιᾶς ὠνόμασε κατόπιν τὸν Λάκον-Τάϋ «μπαρκαλόν», δηλαδὴ πρωθυπουργὸ καὶ μεγάλο «πουρὰμ» τοῦ βασιλείου καὶ διέταξε ταὐτόχρονα νὰ γίνουν ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα, μεγαλοπρεπεῖς γιορτὲς στὴν Μπανγκόγκ, γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ ἱεροῦ μαστιγίου.

Ἔδωσε ἐντολή, ἐξ ἄλλου, νὰ κατεδαφίσουν τὸ σπίτι τοῦ Μιὲν-Μίνγκ καὶ παραχώρησε τὰ κτήματά του καὶ τοὺς θησαυρούς του στὸν Λάκον-Τάϋ.

— Θὰ εἶναι ἡ προῖκα τῆς κόρης σου, τοῦ εἶπε. Ἡ Λὲν-Λάϊ δείχτηκε ἄξια τοῦ πατέρα της κι' εἶναι δίκαιο νὰ τὴν ἀνταμείψωμε γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὶς ταλαιπωρίες της.

Ὅταν ὁ Λάκον-Τάϋ ἔφυγε, ὅλοι οἱ ἀξιωματοῦχοι τῆς Αὐλῆς τὸν συνώδευσαν ὡς τὸ σπίτι του.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ στρατηγὸς παρουσίασε στὸ Βασιλιᾶ τὴν κόρη του καὶ τὸ Γεράκη.

— Χωρὶς τὴ συνδρομή τους, δὲ θὰ κατάφερνα ποτὲ νὰ φτάσω στὴν πόλι τοῦ λεπροῦ βασιλιᾶ καὶ νὰ βρῶ τὸ ἱερὸ μαστίγιο, τοῦ εἶπε.

Ὁ βασιλιᾶς εἶδε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι τὸ γιατρό, ποὺ ἡ φήμη του εἶχε φτάσει ὡς τὰ αὐτιά του.

— Ἂν θελήσετε νὰ μείνετε στὸ Σιὰμ καὶ σᾶς παρακαλῶ γι' αὐτό,, τοῦ εἶπε, ὁ Λάκον-Τάϋ θὰ ἑτοιμάση ἀμέσως τὸ διάταγμα τοῦ διορισμοῦ σας ὡς προσωπικοῦ γιατροῦ μου.. Ἂν ὄχι...

— Θὰ μείνω, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Γεράκης, ποὺ τὰ μάτια του διευθύνθηκαν ἀσυναίσθητα πρὸς τὸ μέρος τῆς Λὲν-Λάϊ.

Ὁ Φρᾶ-Μπάρντ κατάλαβε. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

— Εἶμαι εὐγνώμων γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας, συνέχισε ὁ Γεράκης.

Ὁ βασιλιᾶς μίλησε ἐπίσης μὲ πατρικὸ ἐνδιαφέρον στὴ Λὲν-Λάϊ καὶ τὴν παρουσίασε στὶς κόρες του, λέγοντάς τους, ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν θεωροῦν ὄχι μόνον σὰν φίλη τους, ἀλλὰ καὶ σὰν ἀδελφή τους.

Τὸ κυνῆγι τῶν ἐλεφάντων

Ἕνα πρωΐ, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Λάκον-Τάϋ, ἡ κόρη του κι' ὁ γιατρὸς ἔπαιρναν τὸ πρόγευμά τους στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ στρατηγοῦ, ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ μουγκρητὸ καὶ ταὐτόχρονα ἕνας θόρυβος ἀπὸ σάλπιγγες καὶ τύμπανα.

Ὁ στρατηγὸς κι' οἱ σύντροφοί του γύρισαν ἀμέσως τὸ κεφάλι τους κι' εἶδαν τότε καμμιὰ εἰκοσαριὰ μουσικούς, μὲ πολυτελεῖς στολές, ποὺ προχωροῦσαν μὲ τάξι πάνω στὸ μεγάλο δρόμο, παίζοντας τὰ ὄργανά τους.

— Οἱ μουσικοὶ τοῦ βασιλιᾶ. εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ. Τί σημαίνει αὐτό;

Πίσω ἀπὸ τοὺς μουσικούς, ἀκολουθοῦσε ἕνας ὑπέροχος ἐλέφαντας μὲ μιὰ χρυσῆ μετάλλινη πλάκα στὸ μέτωπο κι' ἕνα χρυσοκέντητο σκέπασμα, ποὺ τοῦ ἔφτανε ὡς τὰ μισὰ τῶν ποδιῶν. Πάνω στὴ ράχη του βρισκόταν ἕνα μικρὸ θολωτὸ σπιτάκι, ἀπὸ ξύλο «τέκ», ποὺ ἦταν σκαλισμένο μὲ μεγάλη τέχνη. Ὁ ἐπιχρυσωμένος θόλος του γυάλιζε στὸν ἥλιο.

Τὸ παχύδερμο, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, ποὺ ἔκαναν οἱ μουσικοί, σήκωνε κάθε τόσο τὴν προβοσκίδα του καὶ χτυποῦσε τὸν ἀέρα, ἐνῶ ταὐτόχρονα μούγκριζε μ' ἕναν τρόπο ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀπειλητικὸ ἢ τὸ φοβισμένο. Τὸ μουγκρητὸ αὐτὸ φαινόταν, τοὐναντίον, σὰν ἐκδήλωσι χαρᾶς κι' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ συνοδεία.

Ὁ ἐλέφαντας κι' οἱ μουσικοὶ σταμάτησαν μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ χρυσοστόλιστη στολή, ἔσπρωξε τότε τὴν πόρτα, πέρασε τὸν κῆπο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λάκον-Τάϋ. Ὅταν ἔφτασε μπροστά του, ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλιᾶς Φρᾶ-Μπάρντ, σᾶς προσκαλεῖ νὰ πάρετε μέρος στὸ κυνῆγι τῶν ἐλεφάντων ποὺ θὰ γίνη σήμερα.

— Ἡ πρόσκλησις εἶναι μόνο γιὰ μένα; ρώτησε ὁ στρατηγός, ποὺ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλιᾶ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης προσκαλεῖ ἐπίσης τὴν κόρη σας καὶ τὸ λευκὸ γιατρό, ἄν, βέβαια, ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ κυνῆγι. Ὁ ἐλέφας αὐτός, πρόσθεσε, δείχνοντας τὸ παχύδερμο ποὺ εἶχε σταματήσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, θὰ σᾶς μεταφέρη στὸ μέρος, ὅπου θὰ γίνη τὸ κυνῆγι.

Ὁ στρατηγὸς γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γεράκη.

— Εἶναι μιὰ σπάνια εὐκαιρία, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν χάσωμε, τοῦ εἶπε. Τὰ κυνήγια τῶν ἐλεφάντων δὲ γίνονται κάθε μέρα.

— Καὶ βέβαια δὲν πρέπει νὰ χάσωμε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, συμφώνησε ὁ γιατρός. Ἀγαπητή μου Λὲν-Λάϊ, θὰ μᾶς συνοδεύσης;

— Εἶμαι ἕτοιμη, ἀπάντησε ἡ νέα, ποὺ εἶχε ρίξει κιόλας μιὰ μεγάλη μπέρτα πάνω στοὺς ὤμους της.

Κατέβηκαν ἀμέσως στὸν κῆπο.

— Φένγκ, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸν πιστὸ ἀκόλουθό του, ἀνέβα πλάϊ στὸ «μαχούτ».

Ὁ «μαχούτ» τοῦ ἐλέφαντος, ποὺ ἦταν ἀνεβασμένος στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου, εἶχε κατεβάσει κιόλας μιὰ μικρὴ σχοινένια σκάλα.

— Ἂν μετανοιώνω γιὰ κάτι, εἶπε, εἶναι γιατὶ δὲν σκότωσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὸν Μιὲν Μίνγκ...

Ἡ Λὲν-Λάϊ ἀνέβηκε πρώτη. Ὁ Γεράκης τὴν ἀκολούθησε. Ὁ στρατηγὸς ποὺ εἶχε μείνει τελευταῖος, ἀποχαιρέτησε τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ ἔδωσε μερικὰ «τικὰλ» γιὰ τοὺς μουσικούς, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐξακολουθοῦσαν νὰ παίζουν ἀδιάκοπα. Ἔπειτα, ἀνέβηκε κι' αὐτός.

Τὸ ζῶο ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ προχωρῇ πάνω στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Μ' ὅλο ποὺ βρίσκομαι τόσα χρόνια στὸ Σιάμ, δὲν μοῦ δόθηκε ὥς σήμερα ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω ἕνα κυνῆγι ἐλεφάντων, εἶπε ὁ Γεράκης. Ἡ πρόσκλησι αὐτὴ ἦταν ἀνέλπιστη... Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο ὁ βασιλιᾶς διέταξε αὐτὸ τὸ κυνῆγι;

— Ὁ βασιλιᾶς, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ, χρειάζεται κάμποσους ἐλέφαντες γιὰ τὰ κανόνια ποὺ παρήγγειλε στὴν Εὐρώπη.

— Καὶ ποῦ θὰ γίνῃ τὸ κυνῆγι;

— Στὰ δάση ποὺ βρίσκονται στὸ νοτιοανατολικὸ μέρος τῆς πόλεως καὶ ποὺ ἀνήκουν στὸ βασιλιᾶ. Μέσα στὰ δάση αὐτὰ ζοῦν χιλιάδες ἐλέφαντες... Οὔτε οἱ φύλακες τοῦ δάσους δὲν ξέρουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμός τους.

— Σήμερα ἀρχίζει τὸ κυνῆγι;

— Τὸ κυνῆγι ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ μερικὲς νύχτες, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ. Τὰ δάση αὐτὰ εἶναι ἀπέραντα κι' οἱ κυνηγοὶ προσπαθοῦν νὰ σπρώξουν τοὺς ἐλέφαντες πρὸς ἕνα ὡρισμένο σημεῖο, ὅπου βρίσκεται ἕνας χῶρος περιφραγμένος μὲ χοντροὺς πασσάλους ἀπὸ ξύλο μπαμπού. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποῦν στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ περιβόλου, δὲ θὰ μπορέσουν πιὰ νὰ ξαναβγοῦν... Ἀλλὰ μὴ νομίσετε πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι εὔκολο. Οἱ ἐλέφαντες αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται σὲ ἄγρια κατάστασι, ἔχουν μιὰ ἔμφυτη δυσπιστία πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀποφεύγουν. Οἱ κυνηγοί, λοιπόν, πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλη ὑπομονή, γιὰ νὰ καταφέρουν τοὺς ἐλέφαντες νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὸ μέρος ποὺ θέλουν. Χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὸ διάφορα τεχνάσματα... Ἂν, ὅμως, οἱ ἐλέφαντες ὑποπτευθοῦν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ τοὺς παρασύρουν σὲ παγίδα, φεύγουν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ θὰ χρειαστοῦν τότε καινούργιες προσπάθειες καὶ καινούργια τεχνάσματα. Οἱ κυνηγοί, βέβαια, ξέρουν τὶς συνήθειές τους καὶ δὲν μεταχειρίζονται ποτὲ βία. Ὁ περίβολος γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς μίλησα, εἶναι φτιαγμένος μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ ἐλέφαντες δὲ μποροῦν νὰ ὑποπτευθοῦν τὸ παραμικρό. Γιὰ νὰ μᾶς προσκαλέσῃ ὁ βασιλιᾶς σήμερα, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ κυνῆγι πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος του. Οἱ ἐλέφαντες βρίσκονται, δηλαδή, πολὺ κοντὰ στὸν περίβολο κι' ἴσως, μάλιστα, νὰ ἔχουν μπῆ μέσα σ' αὐτόν. Τὸ κυνῆγι θὰ συνεχισθῇ κατόπιν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ περιβόλου. Αὐτὴ ἡ φάσις εἶναι ἡ δραματικώτερη ἀπὸ ὅλες.

Εἶχαν χωθῆ τώρα μέσα στὸ δάσος. Κάπου-κάπου, ἀκουγόταν ἕνας μακρυνὸς θόρυβος. Ἀλλ' ἔπειτα, ἁπλωνόταν καὶ πάλι ἡ σιωπή.

Προχώρησαν ἔτσι ὥς δυὸ ὧρες.

— Νά οἱ ἐλέφαντες! φώναξε, ξαφνικά, ὁ γιατρός.

Ρεμπέτικοι Καϋμοί

Φτάνουν πιὰ οἱ πίκρες...

Δὲν ἀντέχω ἄλλο
πλάϊ σου νὰ κάτσω,
Μοῦκανες μεγάλο
στὴ ζωὴ στραπάτσο.
Πλάκες μοῦ τραβοῦσες, μοῦκανες κα-
(ψόνι
κάθε μιὰ στιγμή.
Φτάνουν πιὰ οἱ πίκρες, φτάνουν πιὰ οἱ
(πόνοι,
φτάνουν οἱ καϋμοί.

★

Τί νὰ σοῦ θυμᾶμαι,
τί νὰ σοῦ ξεχάσω.
Ἄχ! πανάθεμά με
ἔμεινα στὸν ἄσσο.
Μὰ κατάλαβέ το' ἄλλο δὲ σηκώνει,
πῆρα ἄλλη γραμμή.
Φτάνουν πιὰ οἱ πίκρες, φτάνουν πιὰ οἱ
(πόνοι,
φτάνουν οἱ καϋμοί.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀνάμεσα στὰ δένδρα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, διακρίνονταν μερικὰ παχύδερμα. Θἄλεγες πὼς παραμόνευαν.

Ὁ στρατηγὸς γέλασε.

— Δὲν εἶναι οἱ ἐλέφαντες, ποὺ οἱ κυνηγοὶ σπρώχνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιβόλου, εἶπε.

— Ἀλλά:

— Αὐτὰ τὰ παχύδερμα, ποὺ βλέπετε εἶναι ἐξημερωμένα καὶ χρησιμεύουν γιὰ «δολώματα». Εἶναι θηλυκοὶ ἐλέφαντες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ προσελκύσουν τοὺς ἄλλους πρὸς τὸ μέρος τοῦ περιβόλου.

— Καὶ ποιὸς τὶς ἔχει βάλει νὰ παραμονεύουν πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα;

— Οἱ κυνηγοί.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Γεράκης.

— Αὐτὰ τὰ ζῶα ἔχουν περίεργη ψυχολογία, ἄν, βέβαια, εἶναι σωστὸς αὐτὸς ὁ ὅρος, τοῦ ἐξήγησε ὁ στρατηγός. Θὰ σᾶς φανῆ παράξενο αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς οἱ ἐξημερωμένοι ἐλέφαντες, μισοῦν ἐκείνους ποὺ ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν κι' αὐτοὺς στὴν αἰχμαλωσία. Οἱ κυνηγοί, ποὺ τὸ ξέρουν, χρησιμοποιοῦν, λοιπόν, τὶς θηλυκὲς γιὰ «δολώματα»... Ἐξηγῆστε, ὅπως θέλετε αὐτὸ τὸ φαινόμενο... Οἱ ἐξημερωμένοι ἐλέφαντες ἐκτιμοῦν, ἆρα γε, τὰ ἀγαθὰ τῆς καινούργιας ζωῆς τους καὶ θέλουν νὰ παρασύρουν σ' αὐτὴ καὶ τοὺς ἄλλους; Αὐτὴ ἡ ἑρμηνεία θὰ ἦταν, βέβαια, πολὺ κολακευτικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἐγώ, ὅμως, πιστεύω τὸ ἀντίθετο. Καὶ τὴν ἴδια γνώμη ἔχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι μαζί μου. Πιστεύομε, δηλαδή, ὅτι οἱ ἐξημερωμένοι ἐλέφαντες, ἐπειδὴ ἔχασαν τὴν ἐλευθερία τους κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πιὰ οὔτε τὴ δύναμι, οὔτε τὴ θέλησι γιὰ νὰ τὴν ξαναβροῦν, μισοῦν τοὺς ἄλλους. Γι' αὐτό, συνεργάζονται πρόθυμα μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν βοηθοῦν νὰ ὑποδουλώσῃ τοὺς ὁμοίους τους, ποὺ ζοῦν ἀκόμη ἐλεύθεροι. Ὅπως σᾶς εἶπα, ἡ ψυχολογία τῶν ἐλεφάντων εἶναι πολὺ περίεργη... Μπορεῖ, λοιπόν, καμμιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις νὰ μὴν εἶναι σωστή. Θὰ πρέπῃ νὰ ὑποθέσωμε τότε, ὅτι οἱ θηλυκὲς ἐλεφαντίνες βρίσκουν εὐχαρίστησι σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι.

Ὁ ἐλέφας προχωροῦσε τώρα ἀρκετὰ γρήγορα γιὰ ἕνα ζῶο μὲ τὸ δικό του βάρος καὶ τὸ δικό του ὄγκο. Ἔτρεχε σχεδόν.

— Πρέπει νὰ ξέρετε, ἐξήγησε ὁ στρατηγὸς στὸ γιατρό, ὅτι τὰ ζῶα αὐτὰ τρέχουν μὲ 20—22 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ κουραστοῦν καθόλου. Τὴν ἴδια ταχύτητα μποροῦν νὰ διατηρήσουν, ἀκόμη κι' ὅταν ἔχουν ἀντίθετο ἄνεμο... Σημειῶστε ὅτι, μὲ τὴν ταχύτητα αὐτή, μποροῦν νὰ τρέχουν δέκα καὶ δεκαπέντε ὧρες συνεχῶς, χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά.

Εἶχαν φτάσει τώρα σὲ μιὰ περιοχή, ὅπου κυλοῦσαν ρυάκια πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἡ μονοτονία τοῦ τοπίου διακοπτόταν ἐπίσης ἀπὸ μικρὰ ἕλη, ποὺ βρίσκονταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Μεγάλα δέντρα ὑψώνονταν ὁλόγυρα. Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ ἦταν «τὲκ» καὶ μπανανέες. Ὑπῆρχαν ἐπίσης καὶ πολλὰ «κάϋ-κάϋ», ποὺ ὁ καρπός τους εἶναι γλυκὸς σὰν τὸ μέλι.

Ὁ ἐλέφας προχωροῦσε ὁλοένα καὶ πιὸ γρήγορα, σὰν νὰ βιαζόταν γιὰ νὰ παρευρεθῆ στὴν αἰχμαλωσία τῶν ἄλλων παχυδέρμων.

Ἔφτασαν, τέλος, σ' ἕνα μέρος, ὅπου βρίσκονταν καμμιὰ τριανταριὰ ἐλέφαντες, χωρὶς φορεῖα, χωρὶς πολυτελῆ καλύμματα καὶ χωρὶς στολίσματα. Πάνω στὴ ράχη τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτούς, ἦταν ἀνεβασμένοι δυὸ ἰθαγενεῖς, σχεδὸν γυμνοί. Τὸ σῶμα τους, ποὺ τὸ εἶχαν ἀλείψει μὲ λάδι κοκκοφοίνικος, γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους χοντρὰ σχοινιά, μὲ μεγάλες θηλειὲς στὶς ἄκρες.

Τὸ ἔργο τῶν ἰθαγενῶν ἦταν νὰ πιάσουν τοὺς ἐλέφαντες, ποὺ οἱ σύντροφοί τους θὰ ἔσπρωχναν πρὸς τὸ μέρος τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ γενναῖοι καὶ εὐκίνητοι. Σὲ κάθε κυνῆγι ἐλεφάντων πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πέφτουν στὴν ἄνιση μάχη.

Λίγο πιὸ πέρα, βρισκόταν ἕνας κολοσσιαῖος ἐλέφαντας, ποὺ ἦταν καταστόλιστος στὸ χρυσάφι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χρυσῆ πλάκα ποὺ τοῦ στόλιζε τὸ μέτωπο, εἶχε ἐπίσης πολλοὺς χρυσοὺς κρίκους στὴν προβοσκίδα του καὶ στὰ τεράστια πόδια του. Ὁ ἐλέφας αὐτὸς ἦταν σκεπασμένος μ' ἕνα κάλυμμα γαλάζιο, μὲ κόκκινη μπορντούρα καὶ μεγάλα χρυσᾶ κρόσια. Στὴ ράχη του βρισκόταν ἕνα σπιτάκι ἀπὸ ἐπιχρυσωμένο ξύλο, μὲ πολύπλοκα στολίσματα. Μέσα στὸ σπιτάκι αὐτό, ἦταν ὁ βασιλιᾶς Φρᾶ-Μπάρντ. Φοροῦσε μιὰ χρυσοκέντητη στολὴ καὶ τὸ μεγάλο κωνικὸ καπέλλο του στολιζόταν ἀπὸ ἑπτὰ χρυσοὺς κρίκους. Ὁλόγυρα στέκονταν καβαλλάρηδες μὲ μακρειὲς λόγχες καὶ τουφέκια, κυνηγοί, ἄνθρωποι μὲ τὰμ-τὰμ καὶ ὁλόκληρη στρατιὰ ἀπὸ ὑπηρέτες.

— Ὁ βασιλιᾶς! εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ.

Ὁ «μαχοὺτ» εἶχε διευθύνει κιόλας τὸν ἐλέφαντα πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὅταν πλησίασαν, ὁ Λάκον-Τάϋ, ἡ Λὲν-Λάϊ κι' ὁ γιατρὸς ἀνασηκώθηκαν κι' ἔκαμαν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸ μονάρχη.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σᾶς βλέπω, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. Οἱ ἄνθρωποί μου μὲ εἰδοποίησαν, ὅτι οἱ ἐλέφαντες βρίσκονται πολὺ κοντά. Θὰ παρακολουθήσωμε σὲ λίγο ἕνα ὑπέροχο θέαμα.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἀκούστηκε ἕνα μακρυνὸ τὰμ-τάμ. Οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ τὰμ-τάμ, ποὺ βρίσκονταν κοντὰ στὸ βασιλιᾶ, ἀπάντησαν ἀμέσως. Συνεχίστηκε ἔτσι γιὰ κάμποσα λεπτὰ ἕνας περίεργος διάλογος μὲ ρυθμικὰ καὶ μεθοδικὰ χτυπήματα, ποὺ καθένα εἶχε τὴν ἰδιαίτερη σημασία του.

— Τί λένε; ρώτησε ὁ Γεράκης.

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ χτυπᾶνε τὸ τὰμ-τάμ, ἔχουν τὴν ἰδιαίτερη συνθηματικὴ γλῶσσα τους, ποὺ δὲν τὴν καταλαβαίνουν παρὰ μόνον αὐτοί... Ἀλλὰ νά, θὰ μάθωμε...

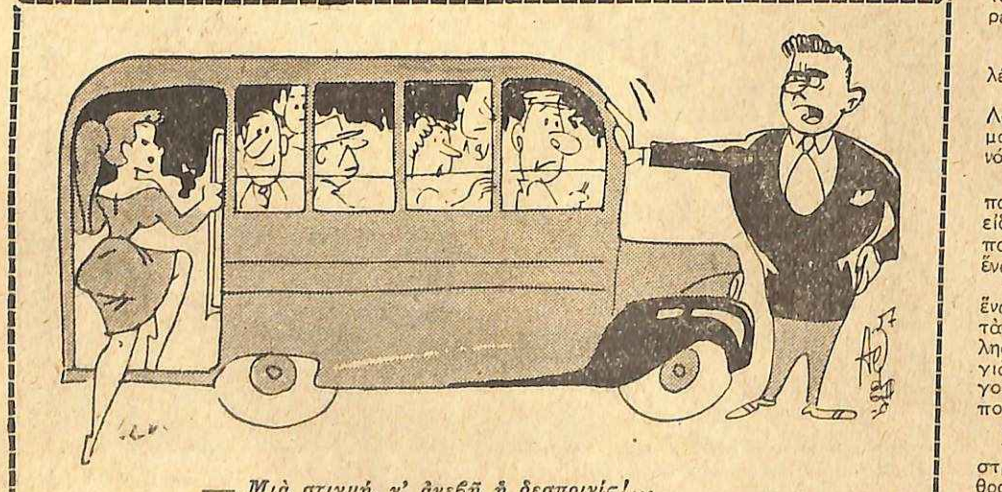

— *Μιὰ στιγμή, ν' ἀνεβῆ ἡ δεσποινίς!...*

Πραγματικά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ ἰθαγενὴς ποὺ διηύθυνε τὸ μικρὸ ὅμιλο μὲ τὰ τὰμ-τάμ, ἔτρεξε κοντὰ στὸ βασιλιᾶ.

— Οἱ ἐλέφαντες βρίσκονται μπροστὰ στὸν περίβολο, εἶπε. Τὸ κυνῆγι πρόκειται ν' ἀρχίσῃ. Οἱ κυνηγοὶ δὲν περιμένουν παρὰ τὸ σύνθημα ποὺ θὰ τοὺς δώσῃς.

— Ἐμπρός, ἂς ξεκινήσωμε, φώναξε ὁ βασιλιᾶς.

Οἱ ἐλέφαντες ἄρχισαν νὰ προχωροῦν, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες καὶ τοὺς πεζούς.

Τρομερὰ μουγκρητὰ ἀκούγονταν τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ δάσους. Φαίνεται, ὅτι οἱ κυνηγοὶ ἔσπρωχναν τοὺς ἐλέφαντες πρὸς τὸν κλειστὸ περίβολο, ποὺ θὰ γινόταν ἡ φυλακή τους.

— Πλησιάζει ἡ μεγάλη στιγμή, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸ γιατρό.

Ἔφτασαν σὲ λίγο μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ χείμαρρο, ποὺ ἡ κοίτη του βρισκόταν σὲ ἀρκετὸ βάθος.

Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ χείμαρρο, ἄρχιζε ὁ περίβολος μὲ τοὺς πασσάλους.

Ὁ βασιλιᾶς διέταξε νὰ σταματήσουν σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, τὸ κυνῆγι ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐπικίνδυνο, ἐξήγησε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸ Γεράκη. Γιατὶ οἱ ἐλέφαντες, ποὺ κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν, τρέχουν σὰν τρελλοὶ κι' εἶναι τόση ἡ ὁρμή τους, ποὺ ξερριζώνουν δέντρα καὶ καταστρέφουν τὰ πάντα. Ὁ χείμαρρος αὐτός, ὅμως, μᾶς προστατεύει ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες ἔκαμαν σὲ λίγο τὴν ἐμφάνισί τους. Ἀποτελοῦσαν μικρὲς ὁμάδες ἀπὸ τριάντα ἢ σαράντα ζῶα, ποὺ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ εἶχαν κολοσσιαῖες διαστάσεις κι' ἄλλα ἦταν πολὺ μικρά. Τὰ δυστυχισμένα ζῶα φαίνονταν ξετρελλαμένα. Ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐνῶ οἱ κυνηγοί, ποὺ ἦταν ἀνεβασμένοι ἐπίσης πάνω σὲ ἐλέφαντες, τοὺς κυνηγοῦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

— Προσέξετε! εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸ Γεράκη. Οἱ κυνηγοὶ θὰ προσπαθήσουν τώρα νὰ κάμουν αὐτὰ τὰ ζῶα νὰ μποῦν μέσα στὸν περίβολο... Τὸ πρᾶγμα αὐτό, ὅπως θὰ ἰδῆτε, δὲν εἶναι εὔκολο.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, σ' ἕνα σύνθημα ποὺ ἔδωσε ὁ βασιλιᾶς, τὰ τὰμ-τὰμ ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε ὅλα μαζί, κάνοντας ἕναν δαιμονισμένο θόρυβο. Ταὐτόχρονα, οἱ κυνηγοὶ ποὺ βρίσκονταν πάνω στοὺς ἐλέφαντες, ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν μὲ τὰ ὅπλα τους στὸν ἀέρα, ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, πετοῦσαν σαΐτες, ποὺ σφύριζαν σὰν χιλιάδες φίδια νὰ εἶχαν βγῆ, ξαφνικά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς λόχμες.

— Κυττάξετε πῶς ἐργάζονται οἱ κυνηγοὶ γιὰ νὰ κάμουν τὰ ζῶα νὰ μποῦν μέσα στὸν κλειστὸ περίβολο, εἶπε ὁ στρατηγὸς στὸ Γεράκη. Εἶναι μοιρασμένοι σὲ τμήματα κι' ὅταν οἱ ἐλέφαντες διευθύνωνται πρὸς τὸ νότο π. χ., οἱ ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ, ἀρχίζουν νὰ χτυπᾶνε ἀμέσως τὰ τὰμ-τάμ, ν' ἀδειάζουν τὰ τουφέκια τους καὶ νὰ ρίχνουν τὶς σαΐτες τους. Τὰ ζῶα τρομαγμένα, στρέφονται τότε πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐπίσης βρίσκονται ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ κάνουν τὸ ἴδιο... Οἱ ἐλέφαντες θὰ στραφοῦν κατόπιν πρὸς μιὰ καινούργια κατεύθυνσι. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ θὰ τοὺς ὑποδεχτῆ ὁ θόρυβος τῶν τὰμ-τὰμ καὶ τῶν πυροβολισμῶν, ἐνῶ οἱ σαΐτες θὰ σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ὅπου κι' ἂν πᾶνε, θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Μόνον ἀπὸ ἕνα μέρος δὲν ἀκούγεται θόρυβος.. .

— Ἀπὸ τὸ Βορρᾶ...

— Ἀκριβῶς. Ἀπὸ τὸ μέρος, δηλαδή, ὅπου βρίσκεται ὁ περίβολος. Οἱ ἐλέφαντες, λοιπόν, ἀφοῦ περιπλανηθοῦν πότε πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πότε πρὸς τὰ ἐκεῖ, θὰ τρέξουν πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ ὅπου δὲν ἀκούγεται θόρυβος, νομίζοντας, ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται ἡ σωτηρία... Ἀλλ' ὁ περίβολος αὐτὸς εἶναι ἡ φυλακή τους. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν θὰ ξαναγυρίσουν ποτὲ πιὰ στὸν ἐλεύθερο ἀέρα τοῦ δάσους.

Ὁ ἐκκωφαντικὸς θόρυβος συνεχίστηκε κάμποση ὥρα ἀκόμη. Οἱ ἄγριοι ἐλέφαντες ἔτρεχαν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Χτυποῦσαν μὲ τὶς προβοσκίδες τους τὸν ἀέρα κι' ἔβγαζαν τρομερὰ μουγκρητά, ἐνῶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν μιὰ διέξοδο, γιὰ νὰ ξεφύγουν. Ἀλλ' ὁ κλοιὸς σφιγγόταν ὁλοένα γύρω τους.

Ἡ ἔκτασι πέρα ἀπὸ τὸ χείμαρρο παρουσίαζε ἕνα θέαμα ἀνείπωτης καταστροφῆς. Οἱ ἐλέφαντες, στὰ τρελλὰ τρεξίματά τους, ξερρίζωναν τὰ δέντρα καὶ ἰσοπέδωναν τὰ πάντα.

— Καμμιὰ δύναμις δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τοὺς συγκρατήσῃ, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸ Γεράκη. Ἂν αὐτὰ τὰ ζῶα μποροῦσαν νὰ πειθαρχήσουν ὅπως τὰ ἄλογα, θὰ ἀποτελοῦσαν τὸν ἰσχυρότερο στρατὸ τοῦ κόσμου, μιὰ δύναμι ποὺ θὰ ἦταν ἀκατάβλητη. Σκεφθῆτε μιὰ ἐπίθεσι πεντακοσίων ἢ χιλίων ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα, ποὺ θὰ ρίχνονταν πάνω στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα. Στὸ πέρασμά τους, τίποτα δὲ θὰ στεκόταν ὄρθιο. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ πιὸ σύγχρονα ὅπλα, θὰ ἦταν ἀνίσχυρα μπροστά τους.

— Στὰ παληὰ χρόνια, ὡστόσο, οἱ ἐλέφαντες χρησιμοποιήθηκαν στὸν πόλεμο, παρατήρησε ὁ Γεράκης. Ἄκουσα ἐπίσης, ὅτι καὶ οἱ Ἰνδοὶ τοὺς χρησιμοποιοῦν γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

— Σὲ πολὺ περιωρισμένη κλίμακα, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ διευθύνῃ ὅπου θέλει ἕναν ἐλέφαντα. Τὸ ζῶο αὐτὸ κάνει πάντα τοῦ κεφαλιοῦ του.

Οἱ ἐλέφαντες εἶχαν κυριευθῆ τώρα ἀπὸ ἕναν ὁμαδικὸ πανικὸ κι' ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν τὸ ἄνοιγμα τοῦ περιβόλου, συντρίβοντας τὰ πάντα στὸ πέρασμά τους. Ὁ θόρυβος, ποὺ ἔκαναν, ἦταν τρομαχτικός. Θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς παρομοιάσῃ κανεὶς μ' ἕνα φοβισμένο κοπάδι ἀπὸ πρόβατα, ποὺ ἔφευγαν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ λύκο, ποὺ τὰ κυνηγοῦσε.

Ἀλλά, κάπου-κάπου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες, ἔφευγε ἀπὸ τὸ κοπάδι, τίναζε ψηλὰ τὴν προβοσκίδα του κι' ὡρμοῦσε πάνω σὲ κείνους ποὺ τοὺς καταδίωκαν.

Ἔβλεπε κανεὶς τότε τοὺς κυνηγοὺς καὶ τοὺς ὑπηρέτες ποὺ ἔπαιζαν τὰ τὰμ-τὰμ ἢ ἔρριχναν τὶς σαΐτες, νὰ φεύγουν πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, βγάζοντας τρομαγμένες κραυγές.

Μόνον οἱ θηλυκές, ποὺ κρύβονταν πίσω ἀπὸ τὶς λόχμες, σὰν νὰ καταλάβαιναν πὼς εἶχε φθάσει ἡ σειρά τους, γιὰ νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ἔτρεχαν μπροστὰ γιὰ νὰ δελεάσουν τὸν φυγάδα καὶ νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Κόπος χαμένος! Ὁ μαινόμενος ἐλέφας περνοῦσε σὰν σίφουνας ἀπὸ μπροστά τους καὶ δὲ φαινόταν πὼς τοὺς ἔδινε προσοχή. Ἄλλοτε πάλι ριχνόταν πάνω στὶς θηλυκὲς ποὺ τοῦ ἔφραζαν τὸ δρόμο κι' ἄρχιζε νὰ τὶς χτυπᾶ μὲ τὴν προβοσκίδα του, ὥσπου τὶς ἀνάγκαζε νὰ ὑποχωρήσουν.

Ὁ νικητὴς ἀπομακρυνόταν τότε, βγάζοντας ἕνα θριαμβευτικὸ μουγκρητό, ποὺ ἔκανε κι' ἄλλους ἐλέφαντες νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του.

— Τὸ κυνῆγι αὐτὸ ἔχει περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, εἶπε ὁ Γεράκης. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ οἱ Ἰνδοὶ κάνουν σὰν τρελλοὶ γιὰ τὸ κυνῆγι τῶν ἐλεφάντων.

— Περιμένετε νὰ ἰδῆτε καὶ τὴν τελικὴ φάσι, ποὺ εἶναι ἴσως ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα, εἶπε ὁ Λάκον-Τάϋ.

Πλάϊ τους, ὁ βασιλιᾶς εἶχε βγάλει τὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ φορεῖο καὶ παρακολουθοῦσε μὲ ὁλοφάνερη συγκίνησι τὸ θέαμα. Ὅταν, τέλος, εἶδε, ὅτι οἱ ἐλέφαντες διευθύνονταν πρὸς τὸν περίβολο, διέταξε τὸν «μαχοὺτ» νὰ περάσῃ τὸ χείμαρρο ἀπὸ μιὰ μικρὴ γέφυρα, ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ κάτω καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς κυνηγούς. Δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς φάσεις τοῦ κυνηγιοῦ.

Ὁ Λάκον-Τάϋ, μόλις εἶδε τὸ βασιλιᾶ ν' ἀπομακρύνεται, γύρισε στὴν κόρη του.

— Φοβᾶσαι, Λὲν-Λάϊ; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, πατέρα μου, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ἐμπρός! φώναξε τότε ὁ Λάκον-Τάϋ στὸ «μαχούτ». Πέρασέ μας στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Ὁ μαχοὺτ δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἐλέφαντα τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ προπορευόταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι.

Στὴν ἀπέναντι ὄχθη, τὸ κυνῆγι εἶχε πάρει δραματικὴ μορφή. Οἱ κυνηγοὶ ἔσφιγγαν ἀπὸ κοντὰ κάθε κοπάδι, προσπαθῶντας νὰ τὸ σπρώξουν πρὸς τὸν περίβολο. Ὁ χῶρος ὅπου στριφογύριζαν αὐτὰ τὰ κοπάδια τῶν ἀγρίων ἐλεφάντων, στένευε ὁλοένα.

Ἡ ἐμπροσθοφυλακή τους ἔφτασε, τέλος, μπροστὰ σὲ μιὰ διπλῆ σειρὰ γιγαντιαίων «τέκ», ποὺ μποροῦσαν ν' ἀνθέξουν σ' ὁποιαδήποτε ἐπίθεσι. Χοντρὲς ἁλυσίδες ἔκλειναν τὰ κενά, ποὺ ὑπῆρχαν ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Αὐτὴ ἡ διπλῆ σειρὰ τῶν «τὲκ» ὡδηγοῦσε στὸν κλειστὸ περίβολο.

Οἱ ἐλέφαντες, ποὺ βρίσκονταν μπροστά, μόλις ἔφταναν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, σταματοῦσαν διστακτικοί. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι, ποὺ ἐρχόντανε πίσω τους, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, τὶς σαΐτες καὶ τὸν ἐκκωφαντικὸ θόρυβο τῶν τὰμ-τάμ, τοὺς ἔσπρωχναν μπροστά. Ἔτσι, δὲν μποροῦσαν παρὰ ν' ἀκολουθήσουν τὴ μοῖρα τους.

Διακόσια μέτρα πιὸ πέρα, ἄρχιζε ὁ κλειστὸς περίβολος.

Ἦταν ἕνα μεγάλο τετράγωνο, ποὺ κάθε πλευρά του θὰ εἶχε μῆκος μισοῦ χιλιομέτρου. Χοντροὶ πάσσαλοι ἀπὸ μπαμπού, ποὺ βρίσκονταν σὲ ἀπόστασι μισοῦ μέτρου ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, τὸν προστάτευαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Βουβὴ διαμαρτυρία!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

χοὺτ» θάδεναν τὰ ζῶα ποὺ θᾶμεναν φυλακισμένα.

Ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν τῶν ζώων, θὰ γινόταν μὲ μεγάλη προσοχή. Τὰ σημεῖα ποὺ προσέχουν οἱ «μαχούτ», εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Τὸ χρῶμα, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἀνοιχτὸ μολυβί. Οἱ ἐλέφαντες μὲ πολὺ σκοῦρο δέρμα εἶναι λιγώτερο δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. 2) Τὰ νύχια ἑνὸς καλοῦ ἐλέφαντα, πρέπει νὰ εἶναι ὁλόμαυρα. 3) Ἡ οὐρά, τέλος, πρέπει νὰ εἶναι ἀνέπαφη. Ἕνας παρόμοιος ἐλέφας, κατὰ τοὺς εἰδικούς, δὲν θὰ γυρίση ποτὲ τὶς πλάτες του στὸν ἐχθρό.

Τὰ ζῶα ἔμπαιναν τώρα ἀσυγκράτητα μέσα στὸν περίβολο. Ὅταν μπῆκε καὶ τὸ τελευταῖο, οἱ κυνηγοὶ ἔκλεισαν μὲ βαρειὲς ἁλυσίδες τὴν εἴσοδό του. Κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐλέφαντες δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ βγῆ.

Τὰ παχύδερμα, ποὺ δὲν εἶχαν ὑποπτευθῆ ἀκόμη τὴν παγίδα, ἄρχισαν νὰ τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα ἄνοιγμα. Ἀλλὰ συναντοῦσαν παντοῦ τοὺς πασσάλους, ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ περάσουν.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ τοὺς ἔκαμε τόσο μεγάλη κατάπληξι, πού, γιὰ μερικὰ λεπτά, ἔμειναν σὰν ἀπολιθωμένοι, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἔπειτα, ξανάρχισαν τὸ τρελλὸ τρέξιμό τους. Ἀλλ' ὁ χῶρος ἦταν πολὺ περιωρισμένος. Ἔτσι, ἔπεφταν ἀναγκαστικὰ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο κι' αὐτὲς οἱ συγκρούσεις τοὺς ἔκαναν νὰ ἐκνευρίζωνται περισσότερο.

Ἀλλ' οἱ κυνηγοὶ δὲν τοὺς ἄφησαν μόνους. Ἀπὸ ἕνα κρυφὸ ἄνοιγμα, ἔβαλαν μέσα στὸν περίβολο καμμιὰ τριανταριὰ ἐλεφαντίνες. Πίσω ἀπὸ τὶς ἐλεφαντίνες μπῆκαν καὶ ἀρκετοὶ νεαροὶ ἰθαγενεῖς, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους χοντρὰ σχοινιά.

Καὶ τότε ἄρχισε ἕνα περίεργο παιχνίδι.

Οἱ ἐλεφαντίνες ἄρχισαν νὰ μοιράζουν χτυπήματα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ τὶς προβοσκίδες τους. Ἀλλὰ ταὐτόχρονα χύνονταν ἀνάμεσα στοὺς ἀρσενικούς, τρίβονταν πάνω τους ἢ τοὺς χάϊδευαν μὲ τὶς προβοσκίδες τους καὶ πάλι, μὲ τὶς ὁποῖες τοὺς εἶχαν χτυπήσει πρωτύτερα. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὰ χτυπήματα καὶ τὰ χάδια τους ἐναλλάσσονταν μ' ἕνα ρυθμὸ ποὺ τὸν ἤξεραν μόνον αὐτές.

Ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι τὰ θηλυκὰ πλάσματα εἶναι προικισμένα μὲ μαγικὲς δυνάμεις, δὲν ἔχουν ἄδικο. Οἱ ἐλέφαντες ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἠρεμοῦν. Ἔτρεχαν κοντὰ στὶς θηλυκές, ἀπομακρύνονταν, ξαναγύριζαν καὶ αὐτὸ τὸ πήγαινε-ἔλα συνεχίστηκε κάμποση ὥρα.

Ὅταν, τέλος, οἱ ἀρσενικοὶ ἠρέμησαν τελείως, ἄρχισε ἡ δεύτερη φάσι τοῦ παιχνιδιοῦ.

Οἱ ἐλεφαντίνες ἐπολλαπλασίασαν τὰ χάδια τους πρὸς τοὺς ἀρσενικούς. Ἀλλ' ὁ πραγματικὸς σκοπός τους ἦταν νὰ τοὺς ἀπασχολήσουν. Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ νεαροὶ ἰθαγενεῖς χώνονταν κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου, καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι περνοῦσαν τὸ σχοινὶ στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πισινά του πόδια. Ἔτρεχαν ἔπειτα κι' ἔδεναν τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ στὸν κορμὸ ἑνὸς γειτονικοῦ δέντρου.

— Τὸ θάρρος αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀξιοθαύμαστο, εἶπε ὁ Γεράκης, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον αὐτὴ τὴ σκηνή. Ὁ ἐλέφας μπορεῖ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη νὰ σηκώση τὸ πόδι του καὶ νὰ τοὺς πολτοποιήση.

— Καὶ αὐτὸ συμβαίνει ὄχι λίγες φορές, ἀπάντησε ὁ Λάκον-Τάϋ. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν καταπληκτικὴ εὐκινησία. Κι' αὐτὴ ἡ εὐκινησία τους εἶναι ποὺ τοὺς σώζει. Πολλοί, ὅμως, ὅπως σᾶς εἶπα, πληρώνουν μὲ τὴ ζωή τους τὸ θάρρος τους.

Οἱ ἐλεφαντίνες συνέχιζαν πάντοτε τὸ ἔργο τους. Κι' οἱ ἰθαγενεῖς ἐπωφελοῦντο ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησι τῶν ἀρσενικῶν γιὰ νὰ τοὺς δέσουν τὸ πόδι.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, αἰχμαλώτισαν σαράντα ρωμαλέους ἐλέφαντες καὶ τοὺς ἔδεσαν στὰ δέντρα, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸν περίβολο. Ἄνοιξαν ἔπειτα τὴν πόρτα καὶ ἄφησαν τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ δάσος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

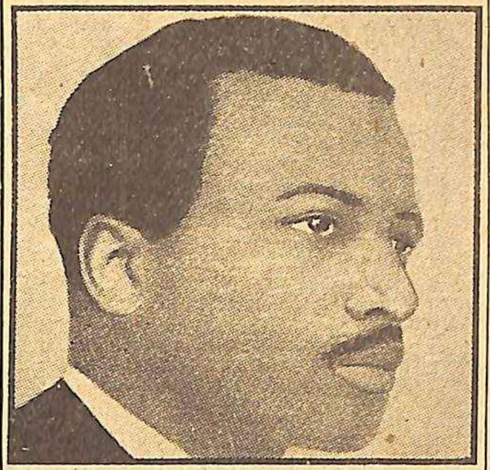

Ὁ μαῦρος καθηγητὴς Ἀντρέας Γκόρια

Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΥ ΓΙΑ ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ ΟΛΛΑΝΔΕΖΑ

Γιατὶ ὁ Τογκολέζος Ἀντρέας Γκόρια σκότωσε τὴν Ρία Βὰν Στέϊν, ποὺ εἶχε ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτά του

Κανένα ἐρωτικὸ δρᾶμα δὲ συγκίνησε τόσο πολὺ τοὺς τελευταίους μῆνες τοὺς Παρισινούς, ὅσο ὁ φόνος μιᾶς Ὀλλανδέζας δασκάλας, τῆς Ρία Βὰν Στέϊν, ἀπὸ ἕναν συνομήλικό της μαῦρο καθηγητή.

Ἡ εἴδησι, ποὺ δημοσιεύτηκε, τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, στὸν ἡμερήσιο τύπο, παρουσίαζε τὸ δρᾶμα αὐτὸ σὰν συνηθισμένο: Ἐκεῖνος σκότωσε ἐκείνην, ἐπειδὴ δὲ δέχτηκε τὸν ἔρωτά του. Κλασσικὴ περίπτωσι...

Στὴ πραγματικότητα, ὅμως, τὸ ἔγκλημα τοῦ μαύρου Ἀντρέα Γκόρια εἶναι κάτι πολὺ διαφορετικό. Εἶναι ἡ ἀνάγλυφη εἰκόνα τῆς τραγικῆς ἀσυνεννοησίας ἀνάμεσα σὲ δύο κόσμους: ἕναν κόσμο καινούργιο, γεμᾶτο πρωτόγονη πίστι καὶ ἱερὴ ἀφέλεια, καὶ ἕναν ἄλλο κόσμο γερασμένο, ποὺ ἔχει περιπλέξει τὰ πιὸ ἁπλᾶ πράγματα καὶ ἔχει δημιουργήσει συμβατικὲς καταστάσεις, ἀνίκανες νὰ χωρέσουν στὸ μυαλὸ ἑνὸς «μαύρου».

Πεθαίνοντας, ἡ νεαρὴ Ὀλλανδέζα εἶναι σίγουρο πὼς δὲν κατάλαβε γιατὶ ὁ ἄλλος τὴν σκότωσε. Καὶ αὐτὸς πάλι εἶναι βέβαιο πὼς κάνοντας τὸ ἔγκλημά του, δὲν εἶχε καταλάβει πὼς ἡ νέα, ποὺ τοῦ εἶχε ἀρνηθῆ τὸν ἔρωτά της, ἦταν ἐντελῶς ἀθῶα.

Ἀνάμεσα στὸν Ἀντρέα Γκόρια καὶ τὴν Ρία Βὰν Στέϊν δὲν ὑπῆρχε τίποτ' ἄλλο κοινὸ ἀπὸ τὴν ἡλικία καὶ τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ γιὰ τὰ γράμματα. Εἶχαν κι' οἱ δυὸ μόλις κλείσει τὰ 25 χρόνια, ἦταν στὴν ἀρχὴ τῆς καρριέρας τους καὶ φιλοδοξοῦσαν νὰ διαπρέψουν. Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴ συνάντησι τοῦ ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλο γκρέμισε τὰ ὄνειρά τους...

Ἐκείνη ἦταν ἡ κόρη μιᾶς ἀστικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἄμστερνταμ, μιᾶς πόλεως ποὺ φημίζεται γιὰ τὸν ἥσυχο χαρακτῆρα τῶν κατοίκων της καὶ τὴν ἀπουσία κάθε σκανδάλου ἀπὸ τὴ ζωή τους. Ἦταν ἕνα κορίτσι μὲ γλυκὰ χαρακτηριστικά, φιλάσθενο ἀπὸ τὰ παιδικά του χρόνια καὶ ποὺ δὲν ἤξερε καμμιὰ ἄλλη διασκέδασι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σπὸρ καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία. Τὸ φιλάσθενο ταμπεραμέντο της τὴν εἶχε κάνει νὰ πάρη, ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνων, τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ παντρευτῆ ποτέ. «Δὲν θάθελα—ἔλεγε— νὰ πάρω ἕναν ἄντρα γιὰ νὰ μοῦ κάνη τὸ νοσοκόμο».

Ἐντελῶς διαφορετικὸς ἦταν ὁ Ἀντρέας Γκόρια καὶ ἐντελῶς διαφορετικὸς καὶ ὁ κόσμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο προερχόταν. Στὶς φλέβες του ἔτρεχε τὸ φλογερὸ ἀφρικάνικο αἷμα.

Ἦταν μόλις ἐφτὰ χρόνων, ὅταν ἔχασε, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλο, τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του. Μιὰ θεία του τὸν περιμάζεψε. Τὸν πῆρε μαζί της, ἀπὸ τὸ πρωτόγονο χωριό, ὅπου ἔμενε ὡς τότε, στὸ Λομὲ-Λομέ, μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες πόλεις τῆς πατρίδας του, τοῦ Τόγκο. Ἐκεῖ, ὁ μικρὸς Ἀντρέας σπούδασε στὸ λύκειο κι' ἀναδείχτηκε γρήγορα ὡς ὁ καλύτερος μαθητὴς τῆς τάξεώς του. Τὸ ταλέντο του στὰ μαθηματικὰ ἦταν τόσο ἀξιοθαύμαστο, ὥστε, μόλις τελείωσε τὸ σχολεῖο, ἡ κυβέρνησι τοῦ Τόγκο τοῦ χορήγησε ὑποτροφία γιὰ ἀνώτερες σπουδὲς στὸ Παρίσι.

Ἡ ζωή, ποὺ ἔκανε στὸ Παρίσι ὁ Ἀντρέας Γκόρια ἀποκαλύπτει, ὅσο τίποτ' ἄλλο, τὸν κλειστὸ καὶ συναισθηματικὸ χαρακτῆρα του. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὁμόφυλοί του, περιζήτητοι ἀπὸ τὶς ξανθὲς τουρίστριες, σημείωναν ἀλλεπάλληλες ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες καὶ ξόδευαν πολὺ περισσότερο σ' αὐτὲς τὸ καιρό τους παρὰ στὰ μαθήματά τους, ὁ Ἀντρέας Γκόρια δὲν ἤξερε ἄλλο δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο στὴν ταπεινή του σοφίτα.

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν ἀποσποῦσαν ἀπὸ τὴν μοναξιά του, οἱ 120 Τογκολέζοι σπουδαστὲς τοῦ Παρισιοῦ, τὸν ἐκλέξανε πρόεδρό τους. Μάταιος κόπος... Ὁ Γκόρια ἐκτελοῦσε εὐσυνείδητα τὰ προεδρικά του καθήκοντα, ἀλλὰ δὲ δεχόταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς προτάσεις τῶν συμπατριωτῶν καὶ συμφοιτητῶν του γιὰ νὰ πᾶνε νὰ διασκεδάσουν.

Ἡ ζωή του δὲν ἄλλαξε οὔτε ὅταν, τελειώνοντας τὶς σπουδές του, διωρίστηκε καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν στὸ λύκειο, ποὺ ἔχει ἱδρυθῆ στὸ Φονταινεμπλὼ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΝΑΤΟ.

Ὥσπου, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, διωρίστηκε στὸ ἴδιο λύκειο, γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν μικροτέρων τάξεων, μιὰ νέα δασκάλα: ἡ Ρία Βὰν Στέϊν.

Γι' αὐτήν, ἔκανε ἐξαίρεσι ὁ νεαρὸς μαῦρος καθηγητὴς στὴν τακτική του. Ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες, ἄρχισαν νὰ τοὺς βλέπουν συχνὰ μαζί, νὰ κάνουν περιπάτους στὸ πάρκο τοῦ λυκείου καὶ νὰ συζητοῦν ἐπὶ ὧρες γιὰ τὰ ἀγαπημένα τους θέματα.

Μὲ τὸν καιρό, οἱ σχέσεις τους ἔγιναν ἀκόμη πιὸ στενές. Ὁ Ἀντρέας Γκόρια κρατοῦσε τὴν ξανθὴ Ὀλλανδέζα τρυφερὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐκείνη, πολλὲς φορὲς ἄφηνε τὸ κεφάλι της ν' ἀκουμπήση στὸν ὦμο του. Βέβαια, σύμφωνα μὲ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις καὶ σύμφωνα ἀκόμα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τῆς ἴδιας τῆς Ρία Βὰν Στέϊν, αὐτὰ ὅλα ἦταν κάτι μεταξὺ μιᾶς φιλίας καὶ ἑνὸς ἁπλοῦ «φλέρτ». Γιὰ τὸν μαῦρο, ὅμως, ποὺ ἀγνοοῦσε τοὺς μοντέρνους αὐτοὺς ὅρους ἢ ποὺ ἡ ἰδιοσυγκρασία του δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς καταλάβη, ἡ τρυφερότητα, ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἡ Ὀλλανδέζα, δὲν σήμαινε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ τόσο φλογερά, ὅσο ἐκεῖνος!

Ἔτσι, ἔνοιωσε σὰν ν' ἄνοιγε ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ὅταν, μὲ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου, σὰ νὰ ζητοῦσε κάτι τὸ ἐντελῶς αὐτονόητο, τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦνε κι' ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα ξερὸ κι' ἀδίσταχτο ὄχι!

Ἀρκετὲς φορὲς ἀκόμη, ὁ Ἀντρέας Γκόρια ἐπανέλαβε τὴν ἀπόπειρά του, γιὰ νὰ δεχτῆ καὶ πάλι τὴν ἴδια ἄκαμπτη ἄρνησι. Ἀπόλυτα βέβαιος, τότε, πὼς ἡ Ὀλλανδέζα τοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ ψεύτικη τρυφερότητα, πὼς εἶχε ἐκμεταλλευθῆ τὸ αἴσθημά του — τὸ πρῶτο αἴσθημα τῆς ζωῆς του—γιὰ νὰ γελάση μαζί του, τὴν μίσησε μὲ τὸ ἴδιο πάθος, μὲ ὅσο τὴν εἶχε ἀγαπήσει. Κι' ἕνα πρωΐ, γράφτηκε ἡ τελευταία σελίδα τοῦ δράματος.

Μπαίνοντας στὴν αἴθουσα, ὅπου δίδασκε ἡ Ρία, τῆς ἔδωσε νὰ διαβάση ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα, γραμμένο μὲ ἀληθινὸ πυρετό, ποὺ τέλειωνε μὲ τὴν ἀπειλή, πώς, ἂν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀρνιόταν τὸν ἔρωτά του, θὰ τὴν σκότωνε.

Ἡ Ρία ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα καὶ τοῦ τὸ γύρισε μὲ μιὰ ἔκφρασι εἰρωνικῆς ἀδιαφορίας. Ἐκεῖνος δὲν κρατήθηκε ἄλλο. Οἱ μικροὶ μαθητὲς τῆς Ρία Βὰν Στέϊν δὲ πρόλαβαν νὰ δοῦν πότε ὁ μαῦρος ἔβγαλε ἕνα μεγάλο μαχαίρι, τὸ κάρφωσε στὴν καρδιὰ τῆς δασκάλας τους κι' ἐξαφανίστηκε.

Λίγο ἀργότερα, οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν βρῆκαν, ξαπλωμένο κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο τοῦ πάρκου, βυθισμένο σὲ τέλεια ἀδράνεια κάτω ἀπὸ τὴ βροχή, ποὺ ἔπεφτε ραγδαῖα. Δὲ πρόβαλε καμμιὰ ἀντίστασι, ὅταν τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ἀκολουθήση. Καὶ στάθηκε νὰ τοῦ φορέσουν τὶς χειροπέδες, ἀδιάφορα, μὲ τὸ βλέμα σὰν πεθαμένου, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἔχει κόψει πιὰ κάθε δεσμὸ μὲ τὴν ζωή.

Ἡ Ὀλλανδέζα Ρία Βὰν Στέϊν

Ἕνας Ροβινσώνας τοῦ καιροῦ μας

Ὁ Ἀμερικανὸς Τὸμ Νὴλ σ' ἕνα ἀκατοίκητο νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ἀπὸ τοὺς περισσότερους Ροβινσῶνες, ποὺ βρέθηκαν ἢ βρίσκονται τώρα πάνω σὲ ἔρημα νησιά, ὁ Ἀμερικανὸς Τὸμ Νὴλ ζήτησε μόνος του νὰ τὸν ἀφίσουν στὸ ἀκατοίκητο νησάκι τοῦ Εἰρηνικοῦ Ἄνκοραίητζ. Ἀφοῦ ἔμεινε 18 μῆνες, τὸ ἐγκατέλειψε γιὰ λίγο καιρό. Ἀλλὰ τώρα, προετοιμάζεται καὶ πάλι νὰ ξεκινήση γιὰ τὸ νησάκι του, μὲ σκοπὸ νὰ ζήση ἐκεῖ τὰ περισσότερα — ἴσως μάλιστα ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του.

Τὸ Ἄνκοραίητζ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα κοραλλιογενῆ νησάκια τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου πολέμου, τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ ἐγκατέστησε ἐκεῖ μιὰ μονάδα παρατηρητῶν γιὰ ὑποβρύχια καὶ ἄλλα πλοῖα, μαζὶ μὲ τὶς ἀπαραίτητες ἐγκαταστάσεις. Ὅταν ὅμως τελείωσε ὁ πόλεμος, οἱ ναυτικοὶ τὸ ἐγκατέλειψαν, ἀφίνοντας πίσω μερικὲς προμήθειες καὶ τὶς ἐγκαταστάσεις, ποὺ ἄρχισαν νὰ τὶς καταστρέφουν σιγὰ-σιγὰ οἱ ἀλλεπάλληλες καταιγίδες.

Ὁ Τὸμ Νὴλ ἔμαθε γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ Ἄνκοραίητζ ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ συγγραφέως Ντὴν Φρίσμπυ, ποὺ γιὰ ἕνα διάστημα ἔμεινε ἐκεῖ. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ἕνα συνεργεῖο δυτῶν θὰ ἔμενε δυὸ μῆνες στὰ γύρω νησιὰ γιὰ νὰ μαζέψη μαργαριτάρια, ὁ Τὸμ Νὴλ φρόντισε νὰ προσληφθῆ ὡς ἐπιστάτης στὸ συνεργεῖο αὐτό.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τὸ μικρὸ νησάκι τοῦ ἄρεσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ μείνη ἐκεῖ γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Τὸ σπιτάκι ποὺ εἶχαν οἰκοδομήσει οἱ ναυτικοί, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, διετηρεῖτο σὲ καλὴ κατάστασι· Ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία δωμάτια μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἔπιπλά τους καὶ τοὺς βοηθητικοὺς χώρους του. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὶς δύο δεξαμενὲς τοῦ νεροῦ.

Ὁ Τὸμ Νὴλ φρόντισε νὰ δημιουργήση μία μικρὴ παρακαταθήκη τροφίμων καὶ προμηθεύτηκε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα. Ἔτσι, ὅταν οἱ δῦτες τελείωσαν τὴν ἀποστολή τους καὶ ἐγκατέλειψαν τὸ Ἄνκοραίητζ, ἐκεῖνος ἔμεινε πίσω.

Τὸ Ἄνκοραίητζ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴ τῶν πλοίων. Ποῦ καὶ ποῦ, τὸ πλησιάζει κάποια ἰδιωτικὴ θαλαμηγὸς — ἀλλὰ καὶ αὐτὸ συμβαίνει σὲ σπάνιες περιπτώσεις.

Ὁ μοντέρνος Ροβινσώνας τοῦ Ἄνκοραίητζ, ὅμως, δὲν ἔνοιωσε καθόλου τὴ μοναξιά. Περνοῦσε πολὺ εὔκολα τὶς ὧρες του, προσπαθῶντας νὰ ἐπισκευάση τὸ σπιτάκι, μιὰ μικρὴ ἀποθήκη, διάφορα ἐργαλεῖα καὶ σκεύη καὶ νὰ ἐξασφαλίση τὴν τροφή του.

Πάνω στὸ νησί του ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἄγρια πουλερικά, πέντε χοῖροι καὶ ἕνα εἶδος δένδρων — τὰ «παπάγια» — ποὺ ὁ καρπός τους εἶναι φαγώσιμος. Ὁ Τὸμ Νὴλ ἔφτιαξε ἕναν κῆπο μπροστὰ στὸ σπίτι, μεταφέροντας ὑπομονετικὰ τὸ κατάλληλο χῶμα ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ νησιοῦ.

Στὸ κῆπο αὐτό, φύτεψε ἀρκετὰ «παπάγια», καθὼς ἐπίσης γλυκοπατάτες καὶ μπανάνες. Οἱ πέντε χοῖροι, ὅμως, ποὺ ἡ ἐρημιὰ τοὺς εἶχε κάνει ἄγριους μὲ τὸν καιρό, δὲν ἄφιναν τὰ φυτὰ νὰ μεγαλώσουν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἐρημίτης τοῦ Ἄνκοραίητζ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς σκοτώση, ἐξασφαλίζοντας ταυτόχρονα τὸ κρέας του γιὰ ἀρκετὸ καιρό. Γύρω δὲ ἀπὸ τὸν κῆπο ἔφτιαξε ἕνα φράχτη.

Κατόρθωνε, ἐπίσης, νὰ ψαρεύη, ἄλλοτε μὲ ἕνα πρωτόγονο καμάκι ποὺ ἔφτιαξε μόνος του καὶ ἄλλοτε βγαίνοντας στὴ θάλασσα μὲ ἕνα φανάρι, καὶ μαχαιρώνοντας τὰ ψάρια ποὺ πλησίαζαν στὸ φῶς. Καὶ πολὺ σπάνια τοῦ ἔλειπαν τὰ αὐγά, ἀπὸ τὰ ἄγρια πουλιά.

Ὅταν πιὰ ἐξασφάλισε τὴν τροφή του καὶ μιὰ σχετικὴ ἄνεσι, ὁ Τὸμ Νὴλ βάλθηκε νὰ γεμίση μὲ πράσινο τὸ νησὶ ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν τριγυρισμένο. Γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα, ξεκινοῦσε κάθε μέρα μὲ τὴ βάρκα του καὶ φύτευε μὲ σύστημα 20—30 φοίνικες ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Στὸ ἡμερολόγια ποὺ κράτησε, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν 18 μηνῶν, ποὺ ἔμεινε τὴν πρώτη φορὰ στὸ Ἄνκοραίητζ, ὁ σύγχρονος αὐτὸς Ροβινσώνας γράφει, ὅτι ἐλάχιστες φορὲς ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ξαναγυρίση στὸν πολιτισμένο κόσμο.

Κι' αὐτό, ἄλλωστε κρατοῦσε γιὰ λίγο. Πολὺ γρήγορα ἔνοιωθε πάλι εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἐρημικὴ ζωή του.

Ἡ μόνη ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐλλείψεις, ποὺ ἔνοιωσε στὸν ἀπομονωμένο του κόσμο, ἦταν ὅταν ἐξαντλήθηκε τὸ ἀπόθεμα τοῦ καπνοῦ του.

Ὁ σύγχρονος Ροβινσώνας περνοῦσε τὸν καιρό του κάνοντας διάφορες ἐπισκευές.

Οἱ ἐπιβάτες μιᾶς θαλαμηγοῦ, ποὺ πέρασε κατὰ τύχην ἀπὸ τὸ Ἄνκοραίητζ, τοῦ ἄφησαν ἀρκετὰ πακέττα, ποὺ θὰ κρατοῦσαν περίπου ἕνα μῆνα — καὶ ποὺ τὰ κάπνισε μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα! Χρειάστηκε δὲ νὰ περάση ἕνας βασανιστικὸς μῆνας, ὥσπου... νὰ συνηθίση στὴ στέρησι τοῦ καπνοῦ.

Ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες, ὁ σύγχρονος Ροβινσώνας ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὸν παράδεισό του, γιατὶ ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ ἐγχείρησι.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωή του ἀνάμεσα στοὺς πολιτισμένους ἀνθρώπους καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ξαναγυρίση στὸ ἀγαπημένο του νησί, ἀμέσως μόλις τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν οἱ περιστάσεις. Βρῆκε μάλιστα μιὰ ἰθαγενῆ γυναίκα, ποὺ δέχτηκε νὰ μοιρασθῆ μαζί του τὴν ἐθελοντικὴ ἀπομόνωσι στὸ Ἄνκοραίητζ. Καὶ τὸ μόνο ποὺ περιμένει, εἶναι νὰ συγκεντρώση ἀρκετὰ τρόφιμα καὶ ἐφόδια, ποὺ θὰ τοῦ χρειαστοῦν.

Αὐτὴ τὴ φορά, λογαριάζει νὰ μείνη πολλὰ χρόνια, ἴσως καὶ γιὰ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη ζωή του, ὅπως δήλωσε τελευταῖα σ' ἕνα δημοσιογράφο.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς τροφῆς του ὁ Τὸμ Νὴλ τὸ ἐξασφάλιζε ἀπὸ τὰ ζῶα καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ νησιοῦ.

Ἄφησε στὰ σκυλάκια της τὴν περιουσία της

Μιὰ χορεύτρια, ἀπὸ τὸ Ἀρκάνσας, ἡ Βεατρίκη Κέλλερ, ἄφησε πεθαίνοντας τὴ περιουσία της, ποὺ ἀνερχόταν σὲ 300.000 δολλάρια, στὰ πέντε μικρὰ σκυλάκια της.

Πρὶν ἀπ' τὸ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ

Τρεῖς θαυμαστὲς ἱστορίες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ

ΕΙΧΑΝ φύγει πιὰ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί Του. Ὥρες πολλὲς εἶχαν διδάξει καὶ εἶχαν γιατρέψει τοὺς ἀρρώστους, δίχως νὰ σταματήσουν οὔτε γιὰ νὰ φᾶνε κάτι. Ὅταν κουράστηκαν πιά, μπῆκαν ὅλοι στὸ καΐκι τοῦ Πέτρου καὶ πέρασαν τὴ Θάλασσα τῆς Γαλιλαίας, γιὰ ν' ἀναπαυθοῦνε λίγο σὲ μιὰ ἥσυχη καὶ ἔρημη τοποθεσία τῆς ἀντικρυνῆς ὄχθης, μακρυὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένο τόπο.

Μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τὸ πλῆθος εἶχαν ἀκούσει τὸ σχέδιο αὐτὸ τῶν ἀποστόλων καὶ τὸ εἶπαν στοὺς ἄλλους. Μόλις λοιπὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ φουσκώνη ὁ ἄνεμος τὰ πανιὰ τοῦ Πέτρου, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ξεκίνησε πεζῆ, γιὰ νὰ κάμη τὸ γῦρο τῆς λίμνης καὶ νὰ ξαναβρῆ τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Ἕνα ἀγοράκι φτωχοντυμένο ἔτρεξε στὸ σπίτι του.

— Μπορῶ νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί; παρακάλεσε τὴ μητέρα του.

— Ναί, Σήθ. Εἶσαι πιὰ μεγάλος, ἕντεκα χρονῶν... Μὰ νὰ φᾶς πρῶτα κάτι.

— Ὄχι, ὄχι, μητέρα, θ' ἀργήσω! διαμαρτυρήθηκε τὸ παιδί.

Τότε ἡ μητέρα του τύλιξε δυὸ ψάρια τηγανητὰ σὲ χλωρὰ φύλλα καὶ τἄβαλε σ' ἕνα καλάθι, μαζὶ μὲ πέντε φρέσκα ψωμιὰ ἀπὸ κριθάρι.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μείνης νηστικός, παιδί μου, εἶπε μὲ στοργή. Σοῦ δίνω μάλιστα παραπάνω ἀπ' ὅσο χρειάζεσαι, γιὰ νὰ τὰ μοιραστῆς μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲ θἄχουν τίποτα νὰ φᾶνε.

Ὁ Σὴθ ἄρπαξε τὸ καλάθι κι' ἔτρεξε ὣς τὴ λίμνη. Μὰ ὁ κόσμος εἶχε πιὰ ἀπομακρυνθῆ πολύ. Δὲν φαινότανε κανείς.

Ἦταν βαρὺ τὸ καλάθι, καὶ τὸ χέρι τοὔκοβε τὰ δάχτυλα. Τὰ πόδια του πονούσανε, ὁλοένα πιὸ πολύ. Τὸν ἔπνιγε ἡ ζέστη καὶ τὸν τύφλωνε ἡ ἀντηλιά. Ἄφισε χάμω τὸ καλάθι κι' εἶπε μονάχος του:

— Ἂν ἔτρωγα τώρα κάτι, θὰ ἀλάφρωνε λίγο τὸ καλάθι... Μὰ ὄχι! Ἡ μητέρα μοὔδωσε τὸ ψωμὶ γιὰ νὰ τὸ μοιραστῶ μὲ τοὺς ἄλλους!

Ἔβλεπε μακρυά, στὴν ὄχθη, τὸν κόσμο σταματημένο κοντὰ σὲ μιὰ μαύρη κουκίδα, ποὺ ἔπρεπε νἄταν τὸ καΐκι τοῦ Πέτρου.

«Τὸν βρήκανε!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Καὶ ξεκίνησε πάλι, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο σημεῖο. Εἶχε χάσει τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Περπατοῦσε, περπατοῦσε...

Ὁ ἥλιος εἶχε πιὰ κατεβῆ χαμηλά, ὅταν ὁ Σὴθ εἶδε τὸν Ἰησοῦ. Γλύστρησε τότε ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ποὺ σχημάτιζε ἕνα μεγάλο κύκλο γύρω Του, βγῆκε μπροστὰ καὶ γονάτισε πάνω στὸ χορτάρι, ρουφῶντας τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ τοῦ δροσίζανε τὴν ψυχή...

Ὁ ἥλιος βασίλεψε. Ὁ Ἰησοῦς σώπασε...

— Κύριε, Τοῦ εἶπε τότε ὁ Φίλιππος, τὸ μέρος εἶναι ἔρημο, κι' ὁ κόσμος θἄχη πιὰ πεινάσει. Ἀπόλυσέ τους, γιὰ νὰ πᾶνε στὰ γύρω χωριὰ καὶ νὰ βροῦνε κάτι νὰ φᾶνε.

— Δὲ χρειάζεται νὰ φύγουνε, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Δῶστε τους σεῖς νὰ φᾶνε.

— Μά, Κύριε, παρατήρησε ὁ Φίλιππος, θἄπρεπε ν' ἀγοράσουμε διακόσια δηνάρια ψωμί, γιὰ νὰ φᾶνε ὅλοι αὐτοί!

Ὁ Σὴθ σηκώθηκε τότε κι' ἔτρεξε στὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα.

— Ἔχω ἐγὼ μερικὰ φαγώσιμα, τοῦ εἶπε. Σᾶς τὰ δίνω... πᾶρτε τα!

Ὁ ἀπόστολος ἔρριξε μιὰ ματιὰ μέσα στὸ καλάθι του. Ὕστερα εἶπε στὸν Ἰησοῦ:

— Κύριε, εἶν' ἐδῶ ἕνα παιδὶ μὲ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια...

Ὁ Ἰησοῦς κύτταξε τὸ Σήθ. Καὶ τὰ μάτια τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ φάνηκαν στὸ μικρὸ σὰν ν' ἀτενίζανε τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του καὶ νὰ τοῦ λέγανε σιωπηλά: «Κάνεις μιὰ καλὴ πρᾶξι, παιδί μου!»

— Βάλτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθήσουν, εἶπε στοὺς μαθητάς του.

Ὅλοι κάθησαν χάμω, σὲ σειρὲς ἀπὸ ἑκατὸ κι' ἀπὸ πενῆντα. Κι' οἱ ἀπόστολοι τοὺς μέτρησαν: Ἦταν πέντε χιλιάδες ἄντρες, ἐκτὸς ἀπ' τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά!

Ὁ Ἰησοῦς ἔβγαλε τότε ἀπ' τὸ καλάθι τὰ πέντε ψωμιὰ τοῦ Σήθ, τὰ σήκωσε ψηλά, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ τὰ εὐλόγησε. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ γιὰ τὰ δυὸ ψάρια. Ὕστερα ἄρχισε νὰ τὰ κόβη σὲ κομμάτια καὶ νὰ τὰ δίνη στοὺς ἀποστόλους γιὰ νὰ τὰ μοιράσουνε.

Ἐκεῖνοι τἄπαιρναν στὴν ἀρχὴ στὰ χέρια τους. Μὰ σὲ λίγο εἶδαν πὼς χρειάζονταν κοφίνια, πολλὰ κοφίνια, γιὰ νὰ τὰ βάλουν μέσα!

Μὲ τὸ ἄγγιγμα τοῦ Ἰησοῦ, τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια φαίνονταν νὰ πολλαπλασιάζωνται. Ὅλο ἔκοβε ὁ Κύριος κι' ἄλλα κομμάτια, μὰ αὐτὰ δὲν τελειώνανε!

Ὁ Ἀνδρέας εἶχε δώσει ἀμέσως τὸ μερτικό του στὸ Σήθ. Μὰ τὸ παιδὶ τὸ κρατοῦσε, περιμένοντας νὰ δῆ ἂν θἄπαιρναν ὅλοι. Μονάχα ἀφοῦ βεβαιώθηκε πὼς δὲ θἄμενε κανεὶς νηστικός, ἀποφάσισε νὰ φάη κι' αὐτός.

Ὁ Ἀνδρέας πῆγε καὶ κάθησε δίπλα του, στὸ χορτάρι.

Ἡ ἤρεμη φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀντήχησε καὶ πάλι:

— Μαζέψετε ὅ,τι περίσσεψε, εἶπε στοὺς ἀποστόλους.

— Μὰ τί Τὸν νοιάζει γι' αὐτὰ ποὺ περισσέψανε; ψιθύρισε ὁ Σὴθ στ' αὐτὶ τοῦ Ἀνδρέα. Ἀφοῦ μπορεῖ μ' ἕνα θαῦμα νὰ θρέψη τόσες χιλιάδες ἀνθρώπους!...

Ὁ Ἀνδρέας χαμογέλασε τότε κι' ἀπάντησε:

— Ἀκόμα κι' ὁ Θεὸς δὲ σπαταλάει τὰ δῶρα Του. Οὔτε κι' ἐμεῖς λοιπόν...

Σηκώθηκε ὕστερα καὶ πῆγε νὰ βοηθήση τοὺς ἄλλους στὸ μάζεμα. Καί, μὲ τ' ἀποκόμματα τοῦ ψωμιοῦ, γέμισαν δώδεκα κοφίνια!

Ἕνα μουρμουρητὸ ἁπλώθηκε στὸ πλῆθος, δυνάμωσε λίγο-λίγο κι' ἔγινε μιὰ βοή:

— Αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης ποὺ περιμέναμε! Ὁ Ἰησοῦς εἶν' ὁ Μεσσίας!

Καί, ξαφνικά, ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος κινήθηκε πρὸς τὸν Ἰησοῦ, φωνάζοντας:

— Κύριε, γίνε ὁ βασιλιᾶς μας!

Μὰ ὁ Διδάσκαλος κούνησε τὸ κεφάλι Του. Ὄχι, δὲν εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο γιὰ νὰ φορέση βασιλικὸ στέμμα! Δὲ μποροῦσαν ἀκόμα νὰ καταλάβουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τί ἦταν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν...

Στράφηκε στοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς διάταξε νὰ φύγουν δίχως Αὐτόν, μὲ τὸ μικρὸ πλοῖο τοῦ Πέτρου. Ὕστερα, ἀφίνοντας πίσω Του τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, τράβηξε μονάχος πρὸς τὸ βουνὸ γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Ὁ Σὴθ περπάτησε ὅλη τὴ νύχτα, γιὰ νὰ γυρίση σπίτι του. Ὁ κόσμος γύρω του κουβέντιαζε γιὰ τὄνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο. Μὰ ὁ Σὴθ δὲν ἄκουγε τίποτα... Ἔβλεπε μονάχα μπροστά του τὰ μάτια τοῦ Ἰησοῦ.

«Μὰ γιατί δὲ θέλει νὰ γίνη βασιλιᾶς; ἀναρωτιότανε. Τὸν ἄκουσα νὰ μιλάη γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Δὲν ξέρω ὅμως τί θέλει νὰ πῆ μ' αὐτό... Ξέρω μονάχα πὼς εἶναι ὁ βασιλιᾶς μου! Θὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὸν ὑπακούω ὥσπου νὰ πεθάνω».

Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα τώρα νὰ φτάση σπίτι του καὶ νὰ διηγηθῆ στὴ μητέρα του τὸ θαῦμα ποὺ εἶχε κάνει ὁ Θεὸς μὲ τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια τους.

Περπατῶντας πάνω στὰ κύματα

Ὑπακούοντας στὴ διαταγὴ τοῦ Ἰησοῦ, οἱ δώδεκα ἀπόστολοι εἶχαν ξεκινήσει γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω μὲ τὸ καΐκι τοῦ Πέτρου, δίχως Αὐτόν. Τὸ θαῦμα ποὺ εἶχαν δῆ, μὲ τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δυὸ ψάρια ποὺ χορτάσανε τόσες χιλιάδες κόσμο, τοὺς γέμιζε ἀκόμα μὲ θαυμασμὸ καὶ τοὺς ἔκοβε τὴ μιλιά...

Ἀπ' τὴν ὄχθη, φτάνανε στ' αὐτιά τους οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους, ὁλοένα πιὸ ἀδύνατες:

— Πρέπει νὰ γίνη βασιλιᾶς μας! Θὰ Τὸν κάνουμε βασιλιᾶ!

— Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη τέτοια θαύματα, θὰ μπορέση εὔκολα νὰ διώξη τοὺς Ρωμαίους καὶ νὰ ἐλευθερώση τὴ χώρα μας! Σῶσε μας, Ἰησοῦ, βασιλιᾶ μας!

Τὸ μικρὸ σκάφος τῶν ἀποστόλων ἔσκιζε τὰ σκοτεινὰ νερά. Ὁ ἄνεμος δυνάμωνε, φούσκωνε τὰ πανιά.

— Δώδεκα κοφίνια μὲ περισσεύματα! εἶπε κάποια στιγμὴ ὁ Βαρθολομαῖος. Κι' ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ πέντε ψωμιὰ καὶ δυὸ ψάρια! Μπορεῖ νὰ τὸ χωρέση τὸ μυαλό σας;

— Τὸ εἴδαμε ὅμως, ἀπάντησε ὁ Θωμᾶς μὲ τὴ βαθειὰ φωνή του. Τὸ εἶδε ὅλος ὁ κόσμος... κι' ἂς μὴ μπορῆ νὰ τὸ καταλάβη. Πέντε χιλιάδες ἄντρες, μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους...

Κι' ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης πρόσθεσε:

— Ὁ λαὸς ἤθελε νὰ τὸν κάνη βασιλιᾶ, κι' Αὐτὸς ἀρνήθηκε. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ καταλάβω ποτέ! Δὲν εἶν' ἀπίστευτο νὰ μὴ θέλη νὰ γίνη βασιλιᾶς;...

— Δὲν καυχιέμαι ἐγὼ πὼς Τὸν καταλαβαίνω, μπῆκε στὴ μέση ὁ Σίμων, ἕνας ἀπ' τοὺς ξαδέρφους τοῦ Ἰησοῦ. Ἕνα ὅμως ξέρω: πὼς δὲ χρειάζεται νὰ γίνη βασιλιᾶς σ' αὐτὴ τὴ γῆ! Εἶναι κάτι παραπάνω, Αὐτός!

Εἶχε νυχτώσει, ἀπὸ πολλὴ ὥρα. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ. Κι' εἶχε σηκωθῆ ἄνεμος δυνατός. Ἡ φουρτούνα ἔδερνε τώρα τὸ μικρὸ σκάφος. Τὰ ξύλα του τρίζανε, βογγούσανε, καθὼς προχωροῦσε μὲ κόπο.

Μέσ' στὸ σκοτάδι, οἱ ἀπόστολοι, δὲ βλέπανε ἄλλο ἀπ' τὰ ἀφρισμένα κύματα.

— Θὰ πνιγοῦμε! βόγγησε ὁ Ἰούδας, τρομαγμένος. Πῶς ξέσπασε ἔτσι ξαφνικὰ αὐτὴ ἡ κοσμοχαλασιά; Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς σώση!

Μὰ ὁ Ἰωάννης ἀπάντησε, σκεπάζοντας μὲ τὴ δυνατὴ φωνή του τὰ μουγκρητὰ τοῦ ἀνέμου:

— Ὀλιγόπιστε! Ξέχασες τὴ φουρτοῦνα ποὺ μᾶς εἶχε βρῆ τὴν ἄλλη φορά; Ὁ Ἰησοῦς κοιμότανε τότε μέσ' στὸ καΐκι. Ξύπνησε καὶ διάταξε τὸν ἄνεμο καὶ τὰ κύματα νὰ ἡσυχάσουνε. Κι' αὐτὰ Τὸν ὑπακούσανε...

— Ναί, μὰ τώρα δὲν εἶναι Αὐτὸς μαζί μας! παρατήρησε ὁ Ἰάκωβος. Δίχως Αὐτόν, εἴμαστε ἀνίσχυροι.

Ὁ ἄνεμος φύσηξε ἀκόμα πιὸ δυνατὰ καὶ τὰ κύματα σηκώθηκαν ψηλότερα. Τὸ μικρὸ σκάφος ἔγειρε ξαφνικὰ στὸ ἕνα πλευρό, τόσο ποὺ τὸ κατάρτι του ἄγγιξε σχεδὸν τὸ νερό.

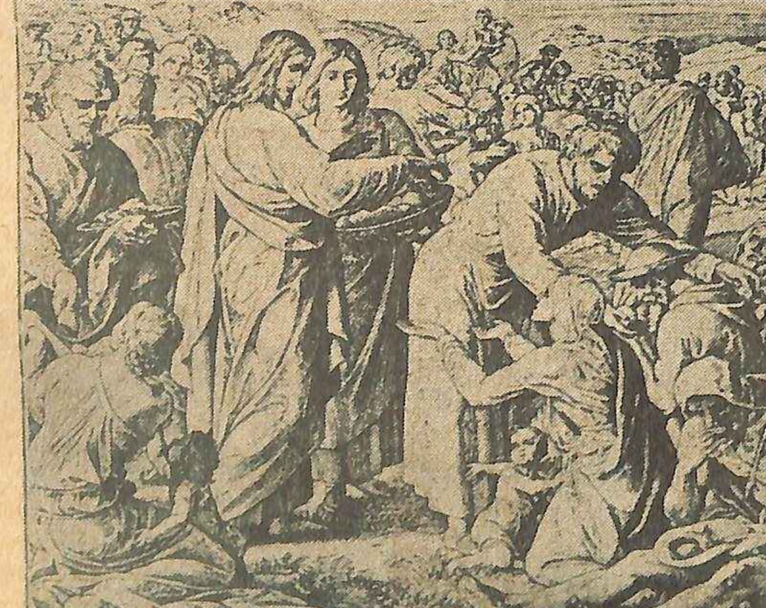

Ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ δίνη στοὺς Ἀποστόλους τὰ ψωμιὰ γιὰ νὰ τὰ μοιράσουνε...

Ὅταν τὸ πλοῖο ξανασηκώθηκε, ὁ Πέτρος ἔβαλε ξαφνικὰ τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὰ μάτια του, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη κάτι τι μέσ' στὸ σκοτάδι...

— Κυττᾶχτε!... φώναξε βραχνά.

Οἱ ἄλλοι κύτταξαν πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοὺς ἔδειχνε μὲ τὸ τεντωμένο χέρι του. Καὶ τοὺς κόπηκε ἡ ἀνάσα...

Εἶδαν τὴ σιλουέτα τοῦ Ἰησοῦ νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος τους, ἥσυχα, περπατῶντας πάνω στὰ κύματα!

— Φάντασμα εἶναι! εἶπε ὁ Φίλιππος, ἄσπρος σὰν πανί.

— Δὲν μπορεῖ νἆναι ὁ Ἰησοῦς! πρόσθεσε ὁ Σίμων.

— Βλέπουμε ὅλοι πράγματα ποὺ δὲ συμβαίνουν στ' ἀλήθεια... μουρμούρισε ὁ ἀδελφός του, ὁ Θαδδαῖος, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ φόβο.

Τὰ τρομαγμένα ξεφωνητά τους σκέπασαν τὸ βουητὸ τῆς φουρτούνας. Μὰ τοὺς ἀπάντησε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἤρεμη, γαλήνια:

— Εἰμ' ἐγώ, μὴ φοβόσαστε!

Ἀπ' ὅλους, μονάχα ὁ Πέτρος βρῆκε τότε τὴ δύναμι νὰ πῆ:

— Κύριε, ἂν εἶσαι ἀληθινὰ Ἐσύ, πρόσταξέ με νἄρθω σὲ Σένα καὶ νὰ περπατήσω κι' ἐγὼ πάνω στὰ κύματα!

Ἡ ἀπάντησι ἀκούστηκε ὁλοκάθαρη:

— Ἔλα! εἶπε ἁπλᾶ ὁ Ἰησοῦς, μὲ τὴ δυνατὴ καὶ γλυκειὰ φωνή του, ποὺ τὴ γνώριζαν οἱ μαθηταί του.

Ὁ Πέτρος κύτταξε τοὺς ἄλλους, χαμογελῶντας μὲ πίστι. Τύλιξε ὕστερα τὸ μακρὺ χιτῶνα του γύρω ἀπ' τὴ μέση του καὶ δρασκέλισε τὴν κουπαστή. Ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ πόδια του κρεμασμένα πάνω ἀπ' τὸ νερό. Ὕστερα πήδησε κάτω... καὶ πάτησε πάνω στὰ κύματα, σὰν νἄταν στερεὸ ἔδαφος!

Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὰ χέρια τεντωμένα μπροστά, προχώρησε ἔτσι πρὸς τὸν Ἰησοῦ.

Μὰ ὁ ἄνεμος ἦταν δυνατὸς κι' ἡ φουρτούνα λυσσομανοῦσε. Οἱ ἄσπροι τῶν κυμάτων πιτσίλιζαν τὸ στῆθος καὶ τὴ μακρειὰ γενειάδα τοῦ Πέτρου.

Κάποια στιγμή, ἔπαψε νὰ κυττάζη τὸν Ἰησοῦ κι' ἔρριξε τὴ ματιά του στὰ ἀγριεμένα νερὰ τῆς λίμνης. Ἔνοιωσε τότε τὸ φόβο νὰ γεμίζη τὴν ψυχή του. «Εἶν' ἀδύνατο! σκέφτηκε. Δὲ μπορεῖ νὰ περπατάω πραγματικὰ πάνω στὰ κύματα!» Τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἔχασε τὴν πίστι του, ἄρχισε νὰ βουλιάζη. Τὰ κύματα τὸν κατάπιαν, ἔκλεισαν ἀπὸ πάνω του, τὸν σκεπάσανε. Πάλεψε ἀπελπισμένα γιὰ νὰ κρατηθῆ λίγο στὴν ἐπιφάνεια, νὰ βγάλη τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νὰ φωνάξη:

— Σῶσε με, Κύριε! Σῶσε με!

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς βρέθηκε δίπλα του. Ἅπλωσε τὸ χέρι Του, ἔπιασε τὸν Πέτρο καὶ τὸν τράβηξε πάνω, ὥσπου στάθηκε δίπλα Του κι' αὐτός, πατῶντας πάλι πάνω στὸ νερό.

— Ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες; τοῦ εἶπε.

Ὕστερα πῆγε μαζί του ὣς τὸ καΐκι. Καί, μόλις ἀνέβηκε σ' αὐτό, ὁ ἄνεμος κόπασε ἀμέσως καὶ τὰ νερὰ ἠρεμήσανε.

Οἱ ἀπόστολοι πέσανε τότε γονατιστοὶ καὶ τὸν προσκυνήσανε λέγοντας:

— Ἀληθινὰ εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Τοῦ δίνανε αὐτὴ τὴν ὀνομασία, μὰ Αὐτὸς ἤξερε πὼς δὲν εἶχαν νοιώσει ἀκόμη καλὰ τὴ σημασία της. Εἶχαν νὰ μάθουνε πολλὰ ἀκόμα, πρὶν ἀντιληφθοῦνε ποιὸς ἦταν πραγματικὰ ὁ Ἰησοῦς. Θἄχαναν πολλὲς φορὲς τὴν πίστι τους σ' Αὐτὸν καὶ θ' ἀμφιβάλλανε, ὅπως ἀμφέβαλε κι' ὁ Πέτρος ὅταν βούλιαξε στὸ νερό...

Τὸ κοριτσάκι ποὺ ἀναστήθηκε

Ὁ ἄρχοντας Ἰάειρος πηγαινοερχότανε μὲ ἀγωνία στὸν προθάλαμο τοῦ σπιτιοῦ του.

— Εἶναι ἀκόμα μέσα οἱ γιατροί; ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή. Πότε θὰ βγοῦν ἐπιτέλους, γιὰ νὰ μοῦ ποῦνε πὼς εἶναι ἡ Ἰωάννα μου;

Ὁ φίλος του ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο του.

— Κάθησε λιγάκι, τοῦ σύστησε. Δὲν ἔχεις ἀναπαυθῆ καθόλου, ἀπὸ τότε ποὺ ἀρρώστησε ἡ κόρη σου.

Ὁ Ἰάειρος τὸν κύτταξε μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Ἡ κορούλα μου κινδυνεύει, κι' ἐσὺ μοῦ λὲς νὰ ἡσυχάσω; βόγγησε. Τῆς ἔφερα τοὺς καλύτερους γιατρούς. Προσευχήθηκα στὸ Θεὸ νύχτα καὶ μέρα νὰ μοῦ τὴν κάνη καλά! Ἂν δὲν κάνουν τίποτα οἱ γιατροὶ κι' οἱ προσευχές μου, ξέρω τί μοῦ μένει τότε!

— Τί σοῦ μένει, Ἰάειρε;

— Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Ἰησοῦ καὶ θὰ Τοῦ ζητήσω νὰ τὴ σώση!

Ὁ φίλος του τὸν κύτταξε μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὴν ἔκπληξι.

— Ἐσύ, ὁ ἀρχισυνάγωγος, πιστεύεις σ' αὐτὸ τὸν Ἰησοῦ ἀπ' τὴ Ναζαρέτ; ἀπόρησε.

— Ξέρω πὼς ἔχει βοηθήσει πολλούς. Ἴσως νὰ βοηθήση καὶ τὴν Ἰωάννα... Γιατί ἀπορεῖς ποὺ πιστεύω σ' Αὐτόν; Τὰ λόγια Του δείχνουν πὼς εἶναι σοφώτερος ἀπὸ μένα.

Βήματα ἀργὰ ἀκούστηκαν στὴ σκάλα. Κατέβαιναν οἱ τρεῖς γιατροί. Ὁ πιὸ γέρος ἀπ' τοὺς τρεῖς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ πατέρα.

— Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε πιὰ τίποτα, Ἰάειρε, τοῦ εἶπε σοβαρά. Ἡ κόρη σου πεθαίνει.

Ἐκεῖνος χλώμιασε, τὸν κύτταξε σὰν χαμένος... κι' ὕστερα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Μήπως εἶδες τὸν Ἰησοῦ; ρώτησε μιὰ γυναίκα ποὺ ἔπλενε στὴ βρύση.

— Εἶναι κάτω, στὴν ἀκρογιαλιά. Θὰ πάω κι' ἐγὼ σὲ λίγο νὰ τὸν ἀκούσω...

Μὰ ὁ Ἰάειρος δὲ μποροῦσε νὰ περιμένη. Ἔτρεξε, στὸν κατηφορικὸ δρόμο, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσε.

Βρῆκε τὸν Ἰησοῦ στὴν ἀκρογιαλιά, τριγυρισμένο ἀπ' τὸ πλῆθος. Σπρώχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἄνοιξε δρόμο, ἔφτασε κοντά Του κι' ἔπεσε στὰ πόδια του.

— Ἡ κόρη μου ψυχομαχάει! τοῦ εἶπε. Ἔλα ν' ἀκουμπήσης τὰ χέρια Σου πάνω της, γιὰ νὰ σωθῆ καὶ νὰ ζήση! Λυπήσου με, Κύριε!

Ὁ Ἰησοῦς τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Μόλις εἶχαν προχωρήσει λίγο, ὁ Ἰάειρος εἶδε νὰ φτάνουν βιαστικὰ ὁ φίλος του κι' οἱ γιατροί.

— Ἡ κόρη σου πέθανε, τοῦ ἀνάγγειλε ὁ πρῶτος. Μὴν ἐνοχλῆς πιὰ τὸ Διδάσκαλο. Εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα.

Μὰ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ εἶχε ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια, στράφηκε στὸν Ἰάειρο καὶ πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπ' τοὺς ὤμους του.

— Ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες; εἶπε στὸν Πέτρο ὁ Ἰησοῦς.

— Μὴ φοβᾶσαι. Πίστευε μόνο! τοῦ ψιθύρισε.

Καί, κρατῶντας τον πάντα ἔτσι ἀγκαλιασμένο, συνέχισε μαζί του τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι του. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ πλῆθος ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε, ἦταν μαζεμένοι κι' ἄλλοι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι. Εἶχαν φτάσει ἐκεῖ ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Ἰάειρου, ὅλοι ὅσοι ἤξεραν κι' ἀγαποῦσαν τὸ κοριτσάκι του, γιὰ νὰ κλάψουνε γιὰ τὸ χαμό του.

Ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε νόημα στὸν κόσμο νὰ τραβηχτῆ πίσω καὶ νὰ περιμένη. Ὕστερα μπῆκε στὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰάειρο.

Ἀπ' τὸ κατῶφλι, εἶπε σ' ἐκείνους ποὺ θρηνούσανε τὴ νεκρή:

— Γιατί θρηνεῖτε καὶ κλαῖτε; Δὲν πέθανε τὸ παιδί, ἀλλὰ κοιμᾶται!

Συγγενεῖς καὶ φίλοι κύτταξαν σαστισμένοι τὸν ψηλὸ ἐκεῖνο ἄνθρωπο μὲ τὸ ἄσπρο ροῦχο.

Ἄλλοι ἄρχισαν νὰ Τὸν περιγελᾶνε κι' ἄλλοι θύμωσαν μαζί Του κι' ἐπιχείρησαν νὰ Τὸν διώξουνε. Ξέρανε καλὰ πὼς ἡ Ἰωάννα εἶχε πεθάνει, καὶ τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Ἰησοῦ τοὺς φαίνονταν σὰν σκληρὴ εἰρωνεία, γιατὶ δὲν πίστευαν σ' Αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἀπ' τὸ σπίτι. Πῆγε ὕστερα κοντὰ στὴ μητέρα τῆς Ἰωάννας, σκούπισε τὰ δάκρυά της, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἀνέβηκε μαζί της στὴ μισοσκοτεινὴ κάμαρα, ὅπου κειτότανε τὸ παιδί, ἄσπρο σὰν πανὶ κι' ἀκίνητο.

Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι. Πῆρε τὸ ἕνα χέρι τῆς Ἰωάννας, ποὺ ἦταν ἄψυχο καὶ παγωμένο, καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Σήκω, κόρη μου!

Κι' ἀμέσως ἡ Ἰωάννα ἄνοιξε τὰ μάτια της, σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ πῆγε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας της!

— Ζῆ! Ζῆ!.. Ἦταν νεκρὴ κι' ἀναστήθηκε! Ὤ, Κύριε, Σ' εὐχαριστῶ! τραύλισε ὁ Ἰάειρος.

Δάκρυα χαρᾶς κυλούσανε στὰ μάγουλα τῆς μητέρας, καθὼς γονάτιζε μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ Τὸν λατρέψη.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε καὶ χάϊδεψε τρυφερὰ τὸ κεφάλι τῆς Ἰωάννας.

— Δῶστε της νὰ φάη κάτι, σύστησε στοὺς δικούς της.

Ὕστερα ἀνασηκώθηκε καὶ πρόσθεσε, σοβαρὰ κι' ἐπίσημα:

— Νὰ μὴν πῆτε σὲ κανένα ὅ,τι ἔγινε ἐδῶ.

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς μαθητές Του. Τὸ πλῆθος ποὺ Τὸν περίμενε ἀπ' ἔξω Τὸν ἀκολούθησε πάλι, γιὰ ν' ἀκούση τὴ διδασκαλία Του.

Ἡ μητέρα τῆς Ἰωάννας ἔτρεξε νὰ τῆς φέρη γάλα, φρέσκο ψωμὶ καὶ βούτυρο. Ἔξω περίμεναν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Τὴν ἔπνιξαν ἀμέσως μὲ τὶς ἐρωτήσεις τους:

— Τί ἔγινε; Ζῆ ἡ Ἰωάννα; Τὴν ἀνάστησε πραγματικὰ ὁ Ἰησοῦς; Πές μας! Πές μας! Φαίνεσαι τόσο εὐτυχισμένη!

Μὰ ἐκείνη χαμογέλασε μονάχα κι' ἀπομακρύνθηκε, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ τίποτα, ὅπως τὴν εἶχε διατάξει ὁ Ἰησοῦς.

Ἄφισε ἀναπάντητους τοὺς ἀπίστους ἐκείνους ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν γελάσει μὲ τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου...

Πάνω στὴν κάμαρα, ὁ Ἰάειρος ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἰωάννα καὶ τῆς ψιθύριζε:

— Ἀγαπημένη μου κορούλα, ὅ,τι κι' ἂν σοῦ συμβῆ στὴ ζωή σου, νὰ πιστεύης πάντα σ' Αὐτόν!

»Θ' ἀπορήσης κάποτε γιατί ὁ Θεὸς ἀφίνει νὰ συμβαίνουν πράγματα τρομερά, γιατί δὲ σπεύδει νὰ εἰσακούση τὶς προσευχές μας... Δὲ θὰ Τὸν καταλαβαίνης κάποτε καθόλου. Μὰ πρέπει πάντα νἄχης πίστι σ' Αὐτόν, ἀκόμα κι' ὅταν ἀπαντάη ἀρνητικὰ στὶς προσευχές σου.

»Νὰ θυμᾶσαι πάντα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰησοῦ: «Μὴ φοβᾶσαι. Πίστευε μόνο!»

Κι' ἡ Ἰωάννα ξανάπε αὐτὲς τὶς λέξεις, ποὺ κρύβανε ἕνα τόσο μεγάλο μυστικό:

— Μὴ φοβᾶσαι. Πίστευε μόνο!

Α. ΑΡΜΣΤΡΟΝΓΚ

Ὁ Ἰησοῦς ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ὅπου κειτότανε ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου...

Ἡ Μπέρτα Βόλκενφελντ μαζὶ μὲ τὸν — ἀπὸ μιὰν ἄποψι... δεύτερο — ἄντρα της.

ΤΟ "ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ,, ΕΓΙΝΕ ΜΗΤΕΡΑ

Ἡ δραματικὴ ἱστορία μιᾶς μικρῆς Ὁλλανδέζας ποὺ εἶχε ἕνα εὐτυχισμένο τέλος

Μὲ τὰ κλάματα ἑνὸς νεογέννητου, ὡλοκληρώθηκε, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, τὸ «χάππυ-ἔντ» μιᾶς ἱστορίας, πού, ὅταν βρισκόταν στὸ δραματικό της ἀποκορύφωμα, λίγο ἔλειψε ν' ἀποτελέση τὴν σπίθα γιὰ τὸ ξέσπασμα ἑνὸς τρίτου παγκοσμίου πολέμου!

Στὸ Μπέργκεν-ὄπ-Ζόομ, μιὰ εἰδυλλιακὴ πόλι εἴκοσι χιλιάδων κατοίκων στὴν Ὁλλανδία, ἡ κυρία Μπέρτα Βόλκενφελντ ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο παιδί της. Τὸ ὄνομά της δὲ λέει, ἀσφαλῶς, τίποτε σὲ κανέναν καὶ τὸ γεγονὸς δὲν μοιάζει νὰ ἔχη ἰδιαίτερη σημασία. Ὅμως, ἡ Μπέρτα Βόλκενφελντ, ὅπως ὀνομάζεται ἀπὸ πέρυσι ποὺ παντρεύτηκε τὸ συμπατριώτη της ἐπιπλοποιὸ Γιόχαν Βόλκενφελντ, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ περίφημο, ἕναν καιρό, «κορίτσι τῆς ζούγκλας», πού, διεκδικῶντας το, εἶχαν ἔρθει ἀντιμέτωποι δύο κόσμοι στὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Ἡ ἱστορία τοῦ «κοριτσιοῦ τῆς ζούγκλας» ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1942, ὅταν ἡ οἰκογένεια Χέρτογκ ἐγκαταστημένη στὶς Ὁλλανδικὲς Ἰνδίες καὶ φοβούμενη πὼς ἀπ' ὥρα σ' ὥρα θὰ συλλαμβανόταν ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνες εἰσβολεῖς, παράδωσε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ παιδιά της, τὴν Μπέρτα, ἕνα κοριτσάκι τεσσάρων χρονῶν στὴν προστασία μιᾶς ἰθαγενοῦς παραμάνας, τῆς Ἀμινάχ.

Πραγματικά, λίγες μέρες ἀργότερα, οἱ Ἰάπωνες συνέλαβαν τοὺς Χέρτογκ καὶ τοὺς ἔκλεισαν σ' ἕνα στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Ἡ αἰχμαλωσία τους κράτησε τρία χρόνια, ὥσπου, μὲ τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰαπωνίας, οἱ Σύμμαχοι τοὺς ἀπελευθέρωσαν.

Ἀμέσως, τότε, σπεύσανε ν' ἀναζητήσουν τὴν μικρὴ Μπέρτα, ποὺ εἶχαν ἀναθέσει στὴν φύλαξι τῆς Ἀμινάχ. Τοὺς πληροφόρησαν, ὅμως, πὼς ἡ παραμάνα μὲ τὸ κοριτσάκι εἶχαν ἐξαφανιστῆ ἀπὸ πολὺ καιρό.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἐξαντλήσανε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὸ χαμένο παιδί τους, οἱ Χέρτογκ ἔφυγαν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν τόπο, ποὺ εἶχε συνδεθῆ γι' αὐτοὺς μὲ τόσες δραματικὲς ἀναμνήσεις καὶ ξαναγύρισαν στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα τους, τὸ Μπέργκεν-ὄπ-Ζόομ τῆς Ὁλλανδίας.

Ξαφνικά, τὸ 1949, ἐνῶ θεωροῦσαν πιὰ γιὰ πεθαμένη τὴ μικρὴ Μπέρτα, ἔμαθαν πὼς οἱ Ἄγγλοι τὴν εἶχαν βρῆ στὴ μαλαισιανὴ ζούγκλα μαζὶ μὲ τὴν παραμάνα της, τὴν Ἀμινάχ. Ἡ ἰθαγενής, γιὰ νὰ μὴν ἐξαναγκαστῆ νὰ παραδώση στοὺς γονεῖς του τὸ παιδί, τὸ εἶχε πάρει κοντά της στὰ βάθη τοῦ παρθένου δάσους, ἐλπίζοντας πὼς ποτὲ δὲ θὰ τὴν ἀνακάλυπταν. Κι' ὅταν τὴ βρῆκαν, ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ τὸ ἀφήση νὰ φύγη, ἐνῶ καὶ τὸ ἴδιο τὸ κοριτσάκι, ποὺ εἶχε πιὰ ξεχάσει τοὺς πραγματικοὺς γονεῖς του, ξεφώνιζε κλαίγοντας πὼς δὲν ἤθελε νὰ τὸ χωρίσουν ἀπὸ τὴν «μητέρα» του.

Τὰ πράγματα ἦταν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ὅταν ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα τῆς Μπέρτας ἔφτασαν στὴν Σιγκαπούρη, ἀποφασισμένοι ν' ἀγωνιστοῦν μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ ξανακερδίσουν τὸ παιδί τους ἀπὸ τὴν Ἀμινάχ. Ἄρχισε τότε μιὰ μάχη ποὺ οἱ ἐξελίξεις της ἀναστάτωσαν τὴν Ἄπω Ἀνατολή.

Ἡ Ἀμινάχ, γιὰ νὰ ἐνισχύση τὴν θέσι της καὶ νὰ κατοχυρώση τὰ «μητρικά» της δικαιώματα, ἔσπευσε νὰ παντρέψη τὴν δωδεκάχρονη Μπέρτα μὲ ἕναν ἰθαγενῆ δάσκαλο 20 ἐτῶν, τὸν Μαλαῖο Μανσὸρ Ἀντάμπι.

Ἔπειτα, ὅμως, ἀπὸ δραματικὴ δικαστικὴ μάχη, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1950 τὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Σιγκαπούρης κήρυξε ἄκυρο αὐτὸ τὸ γάμο καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐπιστραφῆ τὸ παιδὶ στοὺς πραγματικοὺς γονεῖς του.

Ἡ δικαστικὴ αὐτὴ ἀπόφασι ὡδήγησε τὸ δρᾶμα στὸ ἀποκορύφωμά του. Οἱ ἰθαγενεῖς ἔγιναν ἔξαλλοι γιὰ τὴν ἀδικία καὶ διακηρύξανε τὴν ἀλληλεγγύη τους μὲ τὸν Μανσὸρ Ἀντάμπι. Ἡ νοτιοανατολικὴ Ἀσία μεταβλήθηκε σ' ἕνα ἡφαίστειο ἕτοιμο νὰ ἐκραγῆ. Καὶ στὴ Σιγκαπούρη ἔγιναν αἱματηρὲς συγκρούσεις μὲ ἀρκετοὺς νεκροὺς καὶ πάμπολλους τραυματίες!

Στὸ μεταξύ, ἄλλο δρᾶμα γινόταν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ οἱ Χέρτογκ καὶ ποὺ ἦταν περικυκλωμένο ἀπὸ ἀγγλικὰ τάνκς, γιὰ νὰ παρεμποδιστοῦν οἱ ντόπιοι νὰ ξαναπάρουν μὲ τὴ βία τὸ «κορίτσι τῆς ζούγκλας» στὰ χέρια τους. Ἡ Μπέρτα ἀγωνιζόταν μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀμινάχ.

Τέλος, κατάφεραν νὰ τὴν βάλουν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν στὸ ἀεροδρόμιο, μὲ τὴ συνοδεία τῶν ἀγγλικῶν τεθωρακισμένων. Στὴ Σιγκαπούρη, ὁ ἰθαγενὴς πληθυσμός, ὡρκιζόταν ἐκδίκησι...

Γιὰ τοὺς γονεῖς τοῦ «κοριτσιοῦ τῆς ζούγκλας», ἡ ἱστορία δὲν τέλειωσε μὲ τὴν ἐπιστροφή τους στὸ Μπέργκεν-ὄπ-Ζόομ. Γιὰ πολὺ καιρό, μολονότι τὴν εἶχαν ἀναθέσει σ' ἕνα ἐπιτελεῖο ἀπὸ τοὺς καλύτερους παιδαγωγούς, ἡ Μπέρτα δὲν κατάφερνε νὰ προσαρμοστῆ στὴ νέα ζωή της, νὰ νοιώση τὸν πατέρα της καὶ τὴ μητέρα της σὰν ἀληθινοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἑαυτό της σὰν ὅμοιο μὲ τὶς ἄλλες νεαρὲς Ὁλλανδέζες.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν σιγὰ-σιγὰ κατωρθώσανε νὰ κάνουν τὴν κόρη τους νὰ ξεχάση τὴν ζούγκλα καὶ τὴν ἰθαγενῆ παραμάνα, ἕνας ἄλλος κίνδυνος δὲν ἔπαψε νὰ τοὺς κάνη νὰ τρέμουν: Ὁ κίνδυνος νὰ καταδιώξουν τὴν Μπέρτα ὡς ἐκεῖ οἱ ἐκδικητικοὶ Μαλαῖοι καὶ νὰ βρεθῆ, ἕνα βράδυ, μ' ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη!

Περισσότερο ἀπ' ὅλους φοβόντουσαν τὸν πρώην «σύζυγο», τὸν Μανσὸρ Ἀντάμπι, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεχάση τὴ «προσβολὴ» ποὺ τοῦ εἶχε γίνει. Ἀκόμη καὶ τὸ 1952, δυὸ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀκύρωσι τοῦ γάμου του, ὁ Ἀντάμπι εἶχε δηλώσει πὼς θὰ ξανάπαιρνε τὴν «γυναῖκα» του!

Ἔτσι, ἡ ἀστυνομία του Μπέργκεν-ὄπ-Ζόομ δὲν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ τὴν Μπέρτα νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησί της. Στὸ σχολεῖο της, τὴν πήγαινε κάθε μέρα ἕνας ἀστυνομικὸς καί, ὅταν ἔπαιζε, ὑπῆρχαν γύρω της ἕνας ἢ δύο ντέτεκτιβ γιὰ νὰ παρακολουθοῦν μήπως ἐμφανιστῆ κανεὶς ὕποπτος.

Οἱ Χέρτογκ δὲν ξαλάφρωσαν ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη αὐτὴ ἀγωνία, παρὰ μόνο τὸ 1954, ὅταν λάβανε ἀπὸ τὴ Σιγκαπούρη μιὰ χαρμόσυνη εἴδησι: Ὁ Μανσὸρ Ἀντάμπι, ξεχνῶντας τοὺς ὅρκους του, εἶχε παντρευτῆ μιὰν ἄλλη, τὴν ἰθαγενῆ Ζαϊτὸν Μπίντε Γιαχοῦρι.

Ἡ Ὁλλανδικὴ οἰκογένεια γιόρτασε τὸ γάμο αὐτὸ μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, σὰ νὰ εἶχε παντρευτῆ κάποιος δικός της!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ σοβαρώτερος κίνδυνος εἶχε λείψει καὶ ἦταν μᾶλλον ἀπίθανο νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ «ἐκδίκησι» οἱ ἄλλοι Μαλαῖοι, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἀμεσώτερα ἐνδιαφερόμενος εἶχε πάψει πιὰ νὰ σκοτίζεται.

Ὡστόσο, ὅταν ἕνας νεαρὸς ἐπιπλοποιὸς τοῦ Μπέργκεν-ὄπ-Ζόομ ὁ Γιόχαν Βόλκενφελντ, τοῦ ζήτησε τὸ χέρι τῆς κόρης του, ὁ πατέρας τῆς Μπέρτας δίστασε ἂν θάπρεπε νὰ δεχτῆ. Φοβόταν πὼς ἕνας γάμος, ἂν μαθευόταν στὴ Σιγκαπούρη, θὰ ξυπνοῦσε τὸ μῖσος τῶν Μαλαίων, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ἐπικίνδυνες συνέπειες.

Τέλος, συμφώνησε ν' ἀρραβωνιαστοῦν οἱ δυὸ νέοι, ἀλλὰ μὲ τὸν ὅρο νὰ περιμένουν ἀκόμη δυὸ χρόνια γιὰ νὰ κάνουν τὸν γάμο τους ὥσπου νὰ ξεχαστῆ περισσότερο ἡ ἱστορία τοῦ «κοριτσιοῦ τῆς ζούγκλας».

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἡ Μπέρτα Χέρτογκ καὶ ὁ Γιόχαν Βόλκενφελντ δὲν παντρεύτηκαν παρὰ πέρυσι τὸ καλοκαίρι, ὅταν ἦταν πιὰ σίγουροι πὼς καὶ ὁ πιὸ μνησίκακος Μαλαῖος δὲ θὰ ἐνδιαφερόταν νάρθη νὰ τοὺς ἀνησυχήση. Καί, πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, τὸ ἄλλοτε «κορίτσι τῆς ζούγκλας» ποὺ δὲν ξεχωρίζει πιὰ σὲ τίποτε ἀπὸ τὶς ἄλλες συμπατριώτισσές του, ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα ξανθὸ ἀγοράκι, ἕναν τέλειο μικρὸ Ὁλλανδέζο, ποὺ δὲν θυμίζει καθόλου... ζούγκλα!

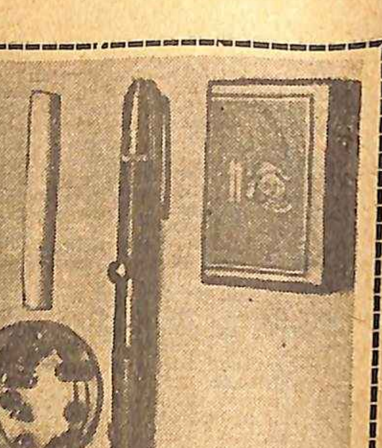

ΣΤΥΛΟ — ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ
Τὸ στυλὸ ποὺ βλέπετε στὸ μέσον, ἀνάμεσα σ' ἕνα τσιγάρο καὶ σ' ἕνα κουτὶ σπίρτα, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ μέγεθός του, εἶναι ἕνα νέο φοβερὸ ὅπλο ρωσικῆς κατασκευῆς. Τὸ «στυλὸ» αὐτὸ εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνα ἀθόρυβο πιστόλι, ποὺ μπορεῖ νὰ σκοτώση ἄνθρωπο ἀπὸ ἀπόστασι ἕξη μέτρων, χρησιμοποιῶντας γιὰ βλήματα τὶς σφαῖρες ποὺ διακρίνετε ἄνω δεξιά.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΩΝ
Γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ εἴδωλό τους, τὸ βασιλιᾶ τοῦ ρὸκ ἐντ ρὸλ Μπὶλ Χόλλεϋ, ποὺ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδῖνο, οἱ Ἀγγλίδες θαυμάστριές του, κέντησαν τὸ ὄνομά του πάνω στὰ παντελόνια τους.

Ο ΓΑΤΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ ΤΗ ΜΠΥΡΑ
Ὁ Σιοῦρλι, ὁ γάτος ἑνὸς μεγάλου ζυθοπωλείου τοῦ Μονάχου, εἶναι ὁ μόνος σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ποὺ πίνει μπύρα, ἀλλὰ μόνο ὅταν εἶναι μαύρη καὶ ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Τελευταῖα ὁ Σιοῦρλι, βραβεύτηκε ἀπὸ ἕνα ὅμιλο φίλων τῆς μπύρας γιὰ τὸ ἀλάνθαστο γοῦστο του.

«ΘΗΣΑΥΡΟΙ» στὰ ἄχρηστα!...

Χαρίζουν περιουσίες σὲ ὅσους τοὺς βρίσκουν.

Ἕνα κιτρινισμένο φυλλάδιο, ποὺ τὸ βρῆκε πεταμένο στὴ σοφίτα του, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄχρηστα ἀντικείμενα, ἄλλαξε ἀρκετὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς Ἀμερικανοῦ συνταξιούχου ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ πετάξη τὸ φυλλάδιο μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα «ἄχρηστα», ποὺ εἶχε βρῆ ξεκαθαρίζοντας τὴ σοφίτα του. Πρόσεξε ὅμως, ὅτι τὸ φυλλάδιο περιεῖχε μερικὰ ποιήματα καὶ τὸ κράτησε, γιὰ νὰ τὸ χαρίση σ' ἕνα φίλο του.

Στὸ μεταξύ, ἕνας συλλέκτης ἔργων τέχνης ἔτυχε νὰ δῆ τὸ κιτρινισμένο φυλλάδιο καὶ πληροφόρησε τὸν κάτοχό του ὅτι ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ 40 ἀντίτυπα τῆς συλλογῆς ποιημάτων «Ταμερλᾶνος», ποὺ ἔγραψε καὶ ἐξέδωσε τὸ 1827 ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς Ἔντγκαρ Ἄλλαν Πόε.

Ἀπὸ τὰ 40 αὐτὰ ἀντίτυπα, μόνο 12 ἔχουν βρεθῆ ὣς σήμερα καὶ τὸ καθένα τους ἀντιπροσωπεύει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Αὐτὸ τὸ διεπίστωσε ὁ συνταξιοῦχος ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ, ὅταν πούλησε τὸ φυλλάδιο σ' ἕνα συλλέκτη καὶ εἰσέπραξε τὸ στρογγυλὸ ποσὸ τῶν 25.000 δολλαρίων.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, φυσικά, δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔκανε τὴν τύχη του χάρις σ' ἕναν «θησαυρό», ποὺ ἀνεκάλυψε σὲ παραπεταμένα πράματα, χωρὶς κι' ὁ ἴδιος νὰ φαντάζεται τὴν ἀξία του. Τὸ ἴδιο συμβαίνει μὲ χιλιάδες ἀνθρώπους, σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Πρὶν δώση ἕνα παλιὸ νόμισμα, ποὺ βρῆκε στὸ συρτάρι μιᾶς παλιᾶς ντουλάπας νὰ τὸ λυώσουν καὶ νὰ τὸ κάνουν ἕνα δακτυλίδι γιὰ τὴ γυναῖκα του, ὁ Τζαίημς Ντούν, ἀπὸ τὸ Μπέβερλυ Χὶλς τὸ ἔδειξε σ' ἕνα φίλο του. Κατάπληκτος πληροφορήθηκε τότε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἀνάγλυφα νομίσματα ποὺ τυπώθηκαν τὸ 1907 στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ βρῆ ἕναν συλλέκτη, ποὺ πλήρωσε εὐχαρίστως τέσσερις χιλιάδες δολλάρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήση.

Τὰ νομίσματα μιᾶς ἄλλης ἀμερικανικῆς σειρᾶς τοῦ 1913, ἐπίσης, βρίσκουν εὔκολα ἀγοραστὰς γιὰ πέντε χιλιάδες δολλάρια. Κάθε τόσο, ἐξ ἄλλου, κάποιος τυχερὸς ἀνακαλύπτει ἕνα ἀπὸ τὰ ἀσημένια νομίσματα τῶν δυόμισυ δολλαρίων, ποὺ ἐκυκλοφόρησαν τὸ 1802 στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Καὶ εἰσπράτει χωρὶς δυσκολία τὰ 500 τουλάχιστον δολλάρια, ποὺ πληρώνουν οἱ συλλέκτες καὶ τὰ μουσεῖα. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ ἄπειρα νομίσματα ἄλλων χωρῶν, ποὺ ἔχουν πάψει νὰ κυκλοφοροῦν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Τὰ νομίσματα, ὅμως, δὲν εἶνε τὰ μόνα «ἄχρηστα» ἀντικείμενα, ποὺ χαρίζουν μικρὲς καὶ μεγάλες περιουσίες σὲ ὅσους τὰ ἀνακαλύπτουν. Ἀνάμεσά τους εἶναι ἄλλοτε ἕνα παλιὸ χειρόγραφο ἢ ἔγγραφο, ἕνα μουσικὸ ὄργανο, ἕνα ἔργο τέχνης, ἕνα δυσεύρετο γραμματόσημο·

Τεράστια ἀξία ἀποκτοῦν κυρίως τὰ χαμένα χειρόγραφα ἢ πρωτότυπα ἔργων μεγάλων συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν. Μόλις πρὶν λίγες βδομάδες, ὁ Ρόμπινς Λάντόν, «εἰδικὸς» στὴν ἀνακάλυψι χαμένων χειρογράφων τῶν μεγάλων μουσικῶν, ἀνήγγειλε ὅτι κατόρθωσε νὰ βρῆ τὰ χειρόγραφα μιᾶς ἄγνωστης συμφωνίας τοῦ Χάϋντν. Τὴ σημαντικὴ αὐτὴ ἀνακάλυψι τὴν ἔκανε ψάχνοντας ἀνάμεσα στὰ παλιὰ χαρτιὰ τοῦ ἀρχείου ἑνὸς μοναστηριοῦ.

Εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾶ τὴ μουσική, ὑπάρχουν πολλὰ ἔργα μεγάλων συνθετῶν ποὺ τὰ χειρόγραφά τους ἔχουν χαθῆ καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι πρόθυμοι νὰ πληρώσουν ὅσα-ὅσα, προκειμένου νὰ τὰ πάρουν στὴν κατοχή τους. Ἀκόμα καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ γνωστὲς συνθέσεις, ὑπάρχουν πολλοὶ συλλέκτες ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ ἀποκτήσουν ἕνα αὐθεντικὸ χειρόγραφο κάποιου ἀπὸ τοὺς μεγάλους συνθέτες.

Χιλιάδες Ἀμερικανοὶ ἀνασκαλεύουν τώρα τὰ παλιὰ ντουλάπια καὶ τὶς σοφίτες τους, μήπως τύχη καὶ ἀνακαλύψουν τὰ χειρόγραφα μιᾶς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀμερικανικὲς ὀπερέττες, ποὺ ἀνέβηκε στὴ σκηνὴ τὸ 1871 καὶ κράτησε μόνο γιὰ ἕνα μῆνα. Μέχρι σήμερα, ἔχουν ἀνακαλυφτῆ δύο ἀπὸ τὰ τραγούδια καὶ οἱ τυχεροὶ ποὺ τὰ βρῆκαν εἰσέπραξαν μεγάλα ποσά.

Ἕνα μεγάλο ποσόν, ἐξ ἄλλου, περιμένει ἐκεῖνον ποὺ θὰ βρῆ τὰ χειρόγραφα τοῦ μοναδικοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ποὺ ἔγραψε ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Μπέρναρντ Σῶ στὰ πρῶτα χρόνια τῆς καρριέρας του. Ὁ Σῶ ἔστειλε τότε τὰ χειρόγραφα σὲ ἕναν ἐκδότη, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ τὸ ἐκδώση. Ὁ ἐκδότης ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἐξέδωσε τὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, ἀλλ' οὔτε κἂν φρόντισε νὰ ἐπιστρέψη τὰ χειρόγραφα στὸν συγγραφέα. Ὁ Σῶ, πάλι, δὲν νοιάστηκε νὰ τὰ πάρη πίσω, γιατὶ ἀσχολήθηκε μὲ ἄλλα ἔργα του. Καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὸ σκέφτηκε, δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βρῆ. Ὁ ἐκδότης τὸν πληροφόρησε ὅτι δὲν εἶχε πετάξει τὰ χειρόγραφα ἀλλά, ὅτι τὰ εἶχε βάλει σὲ μιὰ ντουλάπα μὲ ἄχρηστα χαρτιά, ποὺ ἀργότερα τὴν ἀγόρασε — μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενο — ἕνας παλιατζῆς·

Ἴσως, λοιπόν, τὰ χειρόγραφα αὐτὰ νὰ βρίσκωνται ἀκόμα μέσα στὴ ντουλάπα, χωρὶς ὁ σημερινὸς ἰδιοκτήτης τους νὰ τὸ ὑποψιάζεται.

Αὐτό, ἄλλωστε, ἔχει γίνει μὲ πολλὰ ἔργα διασήμων ἀνδρῶν, ποὺ ἀνακαλύφτηκαν κατὰ τύχην.

✪✪

Ὁ μέγας Δοὺξ τῆς Οὐγγαρίας...

Ἡ ἰταλικὴ ἀστυνομία τοῦ Μεράνο συνέλαβε τὸν «Μέγα Δούκα τῆς Οὐγγαρίας, καθηγητὴ - δόκτορα Ἔρριχ Μποροντίν, βαρῶνου τῆς Τσιμπλιγιάδα», πού, ὅπως ἀπεδείχθη ἐν συνεχείᾳ, ἦταν κοινὸς Γερμανὸς ἀπατεών. Ὁ «Μέγας Δοὺξ» εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ δίνη ὑποσχέσεις γάμου σὲ ἡλικιωμένες κυρίες καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τοὺς ἀποσποῦσε χρήματα, ποὺ τὰ γλεντοῦσε ὕστερα σὲ ταξίδια καὶ στὴν πολυδάπανη ζωὴ ποὺ ἔκανε.

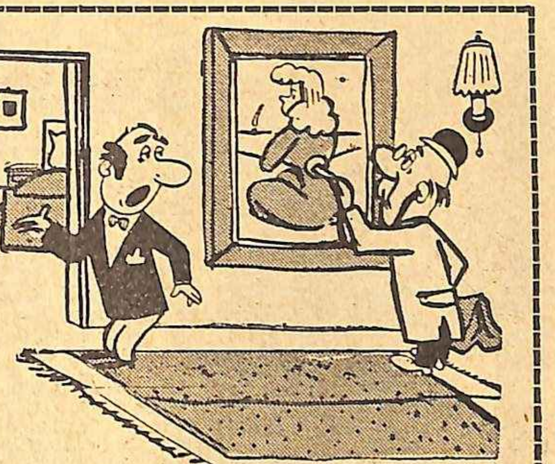

ΜΥΩΠΙΑ
—Ἡ ἄρρωστη εἶναι στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, γιατρέ μου!

ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟ
— Πῶς; Ἐσὺ εἶσαι ἡ γυναῖκα μου; Τότε ἡ κυρία, πλάϊ μου, τί εἶναι;

— Εἶναι τόσο εὔθραυστο, μαντάμ;

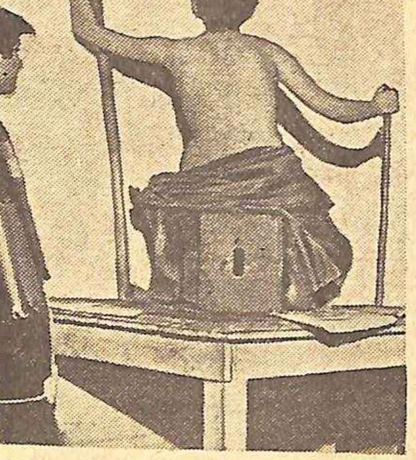

Τὰ κορίτσια ποὺ ποζάρουν στοὺς γλύπτες καὶ τοὺς καλλιτέχνες, εἶναι φρόνιμα καὶ σοβαρά, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη ἐργαζόμενη γυναῖκα.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΤΟΥΣ

Ἡ ἱστορία ἑνὸς γυναικείου ἐπαγγέλματος, ποὺ ἔχει ἄδικα δυσφημηθῆ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀρχαῖα γυναικεῖα ἐπαγγέλματα εἶναι κι' ἐκεῖνο τῶν μοντέλων ποὺ ποζάρουν μπροστὰ στοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς γλύπτες. Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἔχει ὡς τὶς μέρες μας ὄχι καὶ τόσο καλὸ ὄνομα, γιατὶ ὁ κόσμος φαντάζεται πὼς οἱ νεαρὲς γυναῖκες ποὺ τὸ ἐξασκοῦν, εἶναι ἐλαφρὰ πλάσματα, χωρὶς μεγάλους δεσμοὺς μὲ τὴν ἠθική.

Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶναι πολὺ διαφορετικὴ κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μέσα στὰ πράγματα, δηλαδὴ οἱ ἴδιοι οἱ καλλιτέχνες, θὰ σᾶς πληροφορήσουν ὅτι τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ κορίτσια εἶναι τόσο ἠθικὰ καὶ σοβαρὰ ὅσο εἶναι κι' οἱ συνομήλικές τους, ποὺ ἐργάζονται σὲ διάφορες ἄλλες δουλειές, γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί τους.

Ἀλλὰ ἂς ρίξουμε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν ἱστορία τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, ποὺ τὶς ἀρχές του τὶς βρίσκει κανεὶς στὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος.

Ἀνέκαθεν, οἱ ζωγράφοι κι' οἱ γλύπτες χρησιμοποιοῦν τὸ γυμνὸ γυναικεῖο κάλλος σὰν ἕνα ξεχωριστὸ εἶδος γιὰ τὶς δημιουργίες τους. Γιὰ νὰ τὸ ἀπεικονίζουν, λοιπόν, πάνω στὸ μάρμαρο, τὸ χαλκὸ ἢ στοὺς πίνακές τους ἔχουν ἀνάγκη ἑνὸς ζωντανοῦ προτύπου, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἡ γυναῖκα-μοντέλο. Στὴν ἀρχαιότητα, οἱ καλλιτέχνες χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μοντέλα τους σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ὡραῖες σκλάβες, εἴτε δικές τους εἴτε τοῦ πλουσίου πελάτη τους, ποὺ τοὺς ἔκανε τὴ σχετικὴ παραγγελία.

Δὲν ἦταν, ὅμως, ἐξ ἄλλου καθόλου σπάνια ἡ περίπτωσι νὰ ποζάρουν μπροστὰ σ' ἕνα γλύπτη ἢ σ' ἕνα ζωγράφο καὶ γυναῖκες τῆς ἀριστοκρατίας, ἀκόμα δὲ καὶ βασίλισσες χωρὶς κανένα ροῦχο πάνω τους. Αὐτὸ δὲν ἐθεωρεῖτο καθόλου προσβλητικό, γιατὶ ἡ τέχνη ἦταν γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀρχαιότητος κάτι τὸ ἱερὸ κι' ὁ ζωγράφος ἢ ὁ γλύπτης πρόσωπα πάνω ἀπὸ κάθε ὑποψία.

Οἱ γυναῖκες τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας στὴ Βαβυλωνία, τὴ Σουμερία, τὴν Περσία καὶ τὴ Μηδία, καθὼς κι' ἀργότερα στὴν Αἴγυπτο, εἶχαν ἕνα ἰδιαίτερο ζωγράφο τους κι' ἕνα γλύπτη ἐπίσης, ποὺ τοὺς ἔφτιαχναν τὰ πορτραῖτα καὶ διάφορα ἀγάλματα. Μερικές, λοιπόν, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀπεικονίσεις, ἦταν γυμνά.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἑταῖρες ὑπῆρχαν καὶ γυναῖκες τῆς καλῆς κοινωνίας, ποὺ ποζάριζαν στοὺς γλύπτες καὶ τοὺς ζωγράφους μὲ ἀρκετὰ ἀποκαλυπτικὴ ἐνδυμασία. Ἀναφέρεται ἔτσι, ὅτι ὁ γλύπτης Φειδίας εἶχε φτιάξει μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἡμίγυμνες Ἀφροδῖτες, χρησιμοποιῶντας γιὰ μοντέλλο του τὴν ὄμορφη Κλειώ, ποὺ ἦταν ἑτεροθαλὴς ἀδελφή του. Ὁ μεγαλύτερος πάλι ζωγράφος τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος Παράσσιος εἶχε γιὰ μοντέλα τῶν γυμνῶν του δυὸ ξαδέλφες του ὀνομαστὲς γιὰ τὴν καλλονή τους, τὴν Πραξιθέα καὶ τὴ Μελιτώ. Τέλος, σύμφωνα μὲ ὅσα ἀναφέρει κάπου ὁ Πλούταρχος, στὴν ἀρχαία Ρώμη, οἱ κόρες πολλῶν πατρικίων συνήθιζαν νὰ τιμοῦν τὴ θεὰ τῆς παρθενικῆς ἁγνότητος Ντιάνα, τὴν ἑλληνικὴ δηλαδὴ Ἄρτεμι, ποζάροντας ἡμίγυμνες γιὰ ἀγάλματά της.

Ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρα κι' ἡ Λιβία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, εἶχαν ποζάρει γυμνὲς πολλὲς φορὲς σὲ γλύπτες καὶ ζωγράφους.

Στὸ Μεσαίωνα, τὸ ἐπάγγελμα τῶν γυμνῶν μοντέλων περιωρίστηκε στὶς γυναῖκες τῆς ἁμαρτίας κι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ νὰ δυσφημισθῆ κατόπιν. Σ' ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ σεμνοτυφία τοῦ γυναικείου φύλου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν περνοῦσε οὔτε ἀπὸ τὴ φαντασία μιᾶς τίμιας γυναίκας πὼς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ἐκθέσῃ τὰ σωματικά της κάλλη γιὰ μερικὲς ὧρες μπροστὰ σ' ἕνα καλλιτέχνη.

Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ ἐξαγνίστηκε μετὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, ὁπότε πολλὰ κορίτσια τῆς μεσαίας τάξεως, γιὰ νὰ βγάζουν τίμια τὸ ψωμί τους, γίνονταν μοντέλα στοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς γλύπτες. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἔκανε τότε καὶ τὶς γυναῖκες τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας νὰ ξεθαρρέψουν καὶ δὲν ἦταν πιὰ λίγες ὅσες ἀπ' αὐτὲς δέχονταν νὰ ποζάρουν χωρὶς νάχουν ὁλότελα σκεπασμένο τὸ κορμί τους.

Ἔτσι εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ Παυλίνα Βοναπάρτη, ἀδελφὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὸν πρίγκηπα Μποργκέζε σὲ δεύτερο γάμο κι' ἦταν γυναῖκα ἐκθαμβωτικῆς καλλονῆς, πόζαρισε γιὰ ἕνα γυμνὸ ἄγαλμα τοῦ μεγάλου γλύπτη Κανόβα. Ἀναφέρεται μάλιστα καὶ τὸ ἑξῆς νόστιμο ἀνέκδοτο σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Μιὰ κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν, βλέποντας τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο, εἶπε λιγάκι σκανδαλισμένη στὴν Παυλίνα:

— Ἀλήθεια, λοιπόν, Ὑψηλοτάτη, σταθήκατε ὁλόγυμνη μπροστὰ στὸν Κανόβα;

Κι' ἡ Παυλίνα Βοναπάρτη ἀποκρίθηκε:

— Ὤ, τὸ δωμάτιο εἶχε καλὴ θέρμανσι...

Τὰ εἰδύλλια μεταξὺ καλλιτεχνῶν καὶ τῶν μοντέλων τους δὲν ἦταν, βέβαια, καθόλου σπάνια, ἀλλὰ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ κατάληγαν σὲ νόμιμο τέλος, δηλαδὴ στὸ γάμο, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει κάποτε καὶ σήμερα. Ἡ πιὸ συνηθισμένη ὅμως κατάστασι εἶναι νὰ μὴ δημιουργῆται κανένας αἰσθηματικὸς δεσμὸς ἀνάμεσα στὸν καλλιτέχνη καὶ τὸ μοντέλο του, γιατὶ ἁπλούστατα ὁ καθένας τους κυττάζει τὴ δουλειά του καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀναφέρεται ἐξ ἄλλου, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ μοντέλλα, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀνθήσεως τῆς ζωγραφικῆς στὴ Γαλλία, ἐνδιαφέρονταν γιὰ τὴν τέχνη αὐτὴ μὲ πάθος καὶ δὲν ἔλειπαν ἀνάμεσά τους κι' οἱ γυναῖκες ποὺ ἀσχολοῦνταν κατόπιν κι' οἱ ἴδιες στὴ ζωγραφική.

Τὸ πιὸ ὀνομαστὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς περιπτώσεις εἶναι ἡ Σουζάννα Βαλαντόν. Ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα, ἀφοῦ ὑπῆρξε γιὰ ἕνα μακρὸ διάστημα τὸ πιὸ περιζήτητο μοντέλο τῆς Μονμάρτρης κι' ἀφοῦ ἐνέπνευσε μιὰ σειρὰ ἀπὸ περίφημους πίνακες μεγάλων ζωγράφων, ἔγινε κατόπιν κι' ἡ ἴδια μεγάλη ζωγράφος. Ἡ Βαλαντόν, ὅμως, πρόσφερε καὶ κάτι ἄλλο στὴν τέχνη: τὸν γυιό της Οὐτριλλό, τὸν διασημότερο ζωγράφο τῶν ἡμερῶν μας ποὺ πέθανε πέρυσι.

Ὡς τώρα, ὅλοι πίστευαν πὼς ὁ Οὐτριλλὸ ἦταν ὁ καρπὸς ἑνὸς παράνομου δεσμοῦ τῆς Βαλαντὸν μὲ κάποιο ἄσημο ζωγράφο τῆς Μονμάρτρης, ποὺ τ' ὄνομά του εἶχε γίνει γνωστὸ μονάχα ἀπὸ τὰ φοβερά του μεθύσια. Ἀλλὰ τώρα τελευταῖα, ἡ χήρα τοῦ Οὐτριλλὸ ἀπέδειξε μ' ἐπίσημα χαρτιὰ πὼς ὁ ἄντρας της ἦταν γυιὸς ἑνὸς μεγάλου καλλιτέχνη, τοῦ Πυβὶ ντὲ Σαβάν.

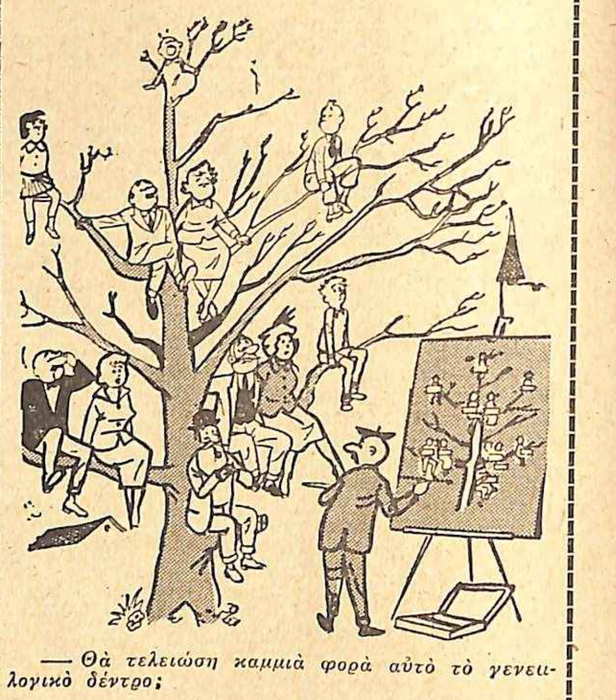

— Θὰ τελειώσῃ καμμιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ γενεαλογικὸ δέντρο;

— Τὸ ἔπλυνες τ' ἀμάξι, Κατίνα;
— Ναί. Τώρα τὸ σιδερώνω!

— Οἰκονομικὴ Ἐφορία ἐκεῖ; Δὲν μοῦ στέλνετε, παρακαλῶ, ἕναν ἐλεγκτή, νὰ κανονίσω τὸ ἔνταλμά μου;

Νικηφόρος καὶ Κροῦμος

Ὁ Κροῦμος, ποὺ μαζὶ μὲ τον προγενέστερό του Ἀττίλα ὀνομάστηκαν «μάστιγες τοῦ Θεοῦ», ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἐχθροὺς τοῦ Βυζαντίου. Ὁ αὐτοκράτορας Νικηφόρος ποὺ βασίλευε τότε, μ' ὅλο ποὺ ἦταν σκληρός, φιλάργυρος καὶ μέθυσος, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν βγάλη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ τὴ μέση, προτοῦ νἆναι ἀργά. Μὰ καὶ ὁ Κροῦμος, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ ἱστορικὸς Θεοφάνης, σκεφτόταν τὸ ἴδιο. Γιατί, ὅπως εἶναι γνωστό, τ' ὄνειρό του ἦταν νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ «νὰ στερεώσῃ τὴ λόγχη του στὴ Χρυσῆ Πύλη...»

Ὁ Κροῦμος, πότης φοβερὸς καθὼς ἦταν, δὲν ἔπαιρνε καμμιὰ ἀπόφασι, ἂν δὲν «κατέβαζε» προηγουμένως μερικὲς κοῦπες ἀπὸ τὸ πιὸ δυνατὸ ποτὸ ποὺ ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη: τὸ «τσούκουδον», ποὺ ἦταν σὰν τὴ δική μας «τσικουδιά». Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς οἱ Βυζαντινοὶ καὶ ἰδιαίτερα αὐτοὶ ποὺ ζοῦσαν στὶς βόρειες ἐπαρχίες τῆς αὐτοκρατορίας, τόπιναν ἀνακατωμένο μὲ κόκκινο πιπέρι κι' ἔχοντας γιὰ μεζὲ ὠμὸ λάχανο ἢ φρέσκα κουκιά, βουτηγμένα στὴν ἅρμη. Ὁ μεζὲς αὐτὸς βέβαια ἦταν κυρίως γιὰ τὴ φτωχολογιά. Οἱ πλούσιοι ἔτρωγαν παχειὰ κρέατα, λαδερὰ μὲ πολλὰ κρεμμύδια καὶ σκόρδα καὶ ἐντόσθια μὲ ρίγανη καὶ βαρειὰ σάλτσα, γιὰ νἄχουν γεμᾶτο στομάχι καὶ νὰ μὴ μεθοῦνε εὔκολα.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 809 ὁ Νικηφόρος — ποὺ μ' ὅλα τὰ φοβερά του ἐλαττώματα μεριμνοῦσε γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ κράτους του — ἀποφάσισε νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Βουλγάρων καὶ νὰ τσακίσῃ τὸν Κροῦμο. Μιὰ βδομάδα προτοῦ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ μεγάλο σκοπό του, ὁ αὐτοκράτορας κάλεσε τὸ στρατιωτικό του συμβούλιο στ' ἀνάκτορα γιὰ νὰ ἐκθέσῃ τὰ πολεμικά του σχέδια. Οἱ ἑφτὰ καλύτεροι στρατηγοί του, ποὺ ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι' ὁ Δημήτριος Μυσίας ὁ Κεραμεύς, περίμεναν στὴν αὐτοκρατορικὴ αἴθουσα γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ συζήτησι. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἀνυπομονοῦσαν, γιατὶ γνώριζαν περὶ τίνος πρόκειται κι' ἤθελαν νὰ δοῦν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἄξαφνα ὅμως παρουσιάστηκε ὁ ἰδιαίτερος γραμματέας τοῦ Νικηφόρου, ὁ σοφὸς Κωνσταντῖνος Γερακάρης καὶ ἀνάγγειλε ὅτι «ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀσθενὴς» κι' ὅτι τὸ συμβούλιο δὲν θὰ γινόταν κείνη τὴν ἡμέρα.

— Καὶ ἀπὸ τί ὑποφέρει; ρώτησαν οἱ ἀξιωματικοί.

— Ἐσεῖς γνωρίζετε καλύτερα ἀπὸ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ γραμματέας. Χτὲς τὴ νύχτα ὁ αὐτοκράτωρ διασκέδαζε μαζί σας...

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Νικηφόρος, φοβερὸς τσιγκούνης καθὼς ἦταν, γιὰ νὰ μὴν ξοδεύῃ δικά του χρήματα, ἔβαζε τοὺς στρατηγούς, τοὺς πατρικίους καὶ τοὺς ἄρχοντες τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ τὸν προσκαλοῦν συχνὰ σὲ συμπόσια. Σ' αὐτὰ πήγαινε μαζὶ μὲ ὅλη τὴν ἀκολουθία του. Στ' ἀνάκτορά του ὅμως δὲν καλοῦσε ποτέ του κανένα καὶ δὲν ἄφηνε οὔτε κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸ γυιό του Σταυράκιο νὰ φέρῃ τοὺς φίλους του. Ἦταν παθολογικὰ φιλάργυρος, ἀλλὰ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν οἰκογένειά του. Γιὰ τοὺς ξένους ὅμως ὄχι μόνο ἀδιαφοροῦσε, μὰ τοὺς ἐβίαζε κιόλας νὰ ξοδεύουν. Ἔτσι, ὁπουδήποτε κι' ἂν βρισκόταν, ἔτρωγε μέχρι ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Καὶ φυσικὰ ἔπινε χωρὶς διακοπή.

— Βάλτε νὰ πιοῦμε! φώναζε ἐνθουσιασμένος. Ἡ ζωὴ ἀξίζει μόνο γιὰ τὸ κρασὶ καὶ τοὺς πολέμους της!

Ὁ Νικηφόρος ἦταν ἄνθρωπος τολμηρός. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἤθελε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν Κροῦμο, ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα γινόταν ὅλο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος. Ἔτσι πῆρε τὸ στρατό του καὶ κίνησε νὰ πάῃ χτυπηθῆ μαζί του. Ἔφτασε ἔτσι μέχρι τὴν Ἀδριανούπολι μὲ μικρὲς μόνο ἀψιμαχίες, γιατὶ οἱ Βούλγαροι δὲ στέκονταν νὰ δώσουν κανονικὴ μάχη. Ἐνῶ ὅμως τὰ πράγματα πήγαιναν μιὰ χαρά, ὁ Νικηφόρος ἄρχισε νὰ πίνῃ σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο. Συγχρόνως, μὲ τὸ σκληρὸ χαρακτῆρα ποὺ εἶχε, ἄρχισε νὰ φέρεται ἀπάνθρωπα στοὺς στρατιῶτες του. Τοὺς τιμωροῦσε χωρὶς λόγο καὶ τοὺς ὑποχρέωνε νὰ τοῦ παραδίδουν ὅλα τὰ λάφυρα ποὺ κέρδιζαν μὲ τὸ αἷμα τους. Ἔτσι, τοὺς ἔκανε νὰ λιποτακτήσουν.

Ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίσῃ ἄπρακτος στὴν «πρωτεύουσα». Δυὸ χρόνια ὅμως ἀργότερα «συναγείρας ὄχλον πολὺν ἀσύντακτον καὶ κακῶς ὡπλισμένον — ὅπως ἀναφέρει ὁ Σ. Ζαμπέλιος — εἰσῆλθεν εἰς Βουλγαρίαν, παρὰ τὰς ἀποτροπὰς τῶν στρατηγῶν του καὶ τὴν ἀποσταλεῖσαν ὑπὸ τοῦ Κρούμου πρεσβείαν, ὅστις ἐζήτει νὰ συνθηκολογήσῃ. Ἀλλ' ὁ Νικηφόρος ὑπὸ τὴν συνεχῆ ἐπήρειαν τοῦ οἴνου δὲν ἐδέχετο συζήτησιν. Πολλοὶ τότε τῶν στρατιωτῶν ἐλιποτάκτησαν καὶ πάλιν πρὸς τοὺς Βουλγάρους». Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους, ἦταν κι' ἕνας εὐνοούμενός του ὑπηρέτης, ὁ Βυζάντιος, ποὺ γιὰ νὰ μὴν παρουσιαστῆ στὸν ἐχθρὸ μὲ ἄδεια χέρια, πῆρε μαζί του ἑκατὸ λίτρες χρυσάφι κι' ὅλες τὶς βασιλικὲς ἐσθῆτες, ποὺ ἦταν ποικιλμένες μὲ πολύτιμα πετράδια. Ὁ Νικηφόρος ἔγινε θηρίο. Καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἁρπαγή, σ' ὅσα χωριὰ ἔμπαινε, ἔσφαζε τοὺς κατοίκους κι' ἄφηνε τὰ πτώματα ἄταφα. Φρόντιζε μονάχα νὰ συλλέγῃ τὰ λάφυρα. Κι' ἐπειδὴ εἶχε ἀπαγορεύσει στοὺς στρατιῶτες νὰ λαφυραγωγοῦν γιὰ δικό τους λογαριασμό, τιμωροῦσε μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο τοὺς παραβάτες. Ἔτσι ἕνα βράδυ ποὺ κατασκήνωσε ἔξω ἀπὸ τὴν Τριάδιτσα — τὴ σημερινὴ Σόφια — ἀφοῦ ἤπιε καὶ μέθυσε, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν μπροστά του δέκα «ἀνυπάκοους» ὁπλίτες. Σὲ πέντε ἀπ' αὐτοὺς ἔκοψε τὶς μύτες καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς τύφλωσε.

Τὸ ἑπόμενο βράδυ, ἀφοῦ ἔγινε πάλι «στουπί», ζήτησε ἄλλους δέκα γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἀπαίσιο ἔργο του. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως οἱ φύλακες ἔγιναν ἕνα μὲ τοὺς τιμωρημένους. Τοὺς ἄνοιξαν, λοιπόν, τὶς πόρτες κι' ἔφυγαν μαζί τους πρὸς τοὺς Βουλγάρους. Κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ πρόδωσαν καὶ τὰ σχέδια τοῦ αὐτοκράτορα στὸν Κροῦμο ποὺ, πονηρὸς καθὼς ἦταν, τοὺς δέχτηκε μὲ μεγάλες τιμές. Ὡστόσο τοὺς ρώτησε γιὰ ποιὸ λόγο ἐγκατέλειψαν τὸ Νικηφόρο, ἀφοῦ νικοῦσε παντοῦ.

— Γιὰ δυὸ λόγους, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Ὅταν δὲν εἶναι μεθυσμένος, δὲ σκέφτεται ἄλλο ἀπὸ τὰ λάφυρά του. Κι' ὅταν εἶναι πιωμένος, δὲν ἔχει ἄλλο στὸ νοῦ του ἀπὸ τὸ ἔγκλημα...

Ὁ Κροῦμος ξέσπασε τότε σὲ δυνατὰ γέλια.

— Ἀφοῦ τοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ τὸ κρασί, εἶπε, θὰ πίνῃ καὶ πεθαμένος...

Φυσικά, κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τότε τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ ἐξήγησι ἦρθε ἀργότερα... Ἔτσι, ὁ Κροῦμος γνώστης πιὰ τῶν σχεδίων τοῦ Νικηφόρου, ἀφοῦ τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ στὰ ἐνδότερα τῆς χώρας του, τὸν κύκλωσε κάποια νύχτα καὶ τοῦ ἐπετέθηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις. Ἀπὸ τὴν τρομερὴ σφαγὴ ποὺ ἐπακολούθησε, δὲ σώθηκαν παρὰ μονάχα δύο: Ὁ γυιὸς τοῦ Νικηφόρου Σταυράκιος — βαρειὰ πληγωμένος — κι' ὁ γαμπρός του ὁ Μιχαὴλ Κουροπαλάτης. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ποὺ ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ὁ αὐτοκράτορας, πέρασαν ἀπὸ τὸ βουλγάρικο μαχαίρι.

Ὅμως ἡ τραγικὴ μοῖρα τοῦ Νικηφόρου δὲν ἔσβησε μὲ τὸ θάνατό του. Γιατὶ ὁ τρομερός του ἀντίπαλος πρόσταξε νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι. Ἔπειτα κάλεσε ἕνα Βυζαντινὸ χρυσοχόο—αἰχμάλωτο— καὶ τοῦ παρέδωσε τὸ κρανίο τοῦ Νικηφόρου.

— Θέλω, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ τὸ χρυσώσῃς ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πίνω μ' αὐτὸ τὸ κρασί μου. Ἔτσι θἆμαστε κι' οἱ δυὸ εὐχαριστημένοι. Αὐτὸς στὸν κάτω κόσμο κι' ἐγὼ στὸν ἐπάνω...

Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἀνθρώπους του, πρόστεσε:

— Τὸ κρανίο αὐτὸ θὰ μοῦ θυμίζῃ πάντα, ὅτι ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς νικήθηκε ἀπὸ μιὰ φούχτα ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ὁ ἀρχηγός τους ἦταν μέθυσος. Ἂν ποτὲ φτάσω κι' ἐγὼ σ' αὐτὴ τὴν κατάντια, παρακαλῶ τοὺς θεοὺς νὰ μὲ τιμωρήσουν, ὅπως μοῦ ἀξίζει...

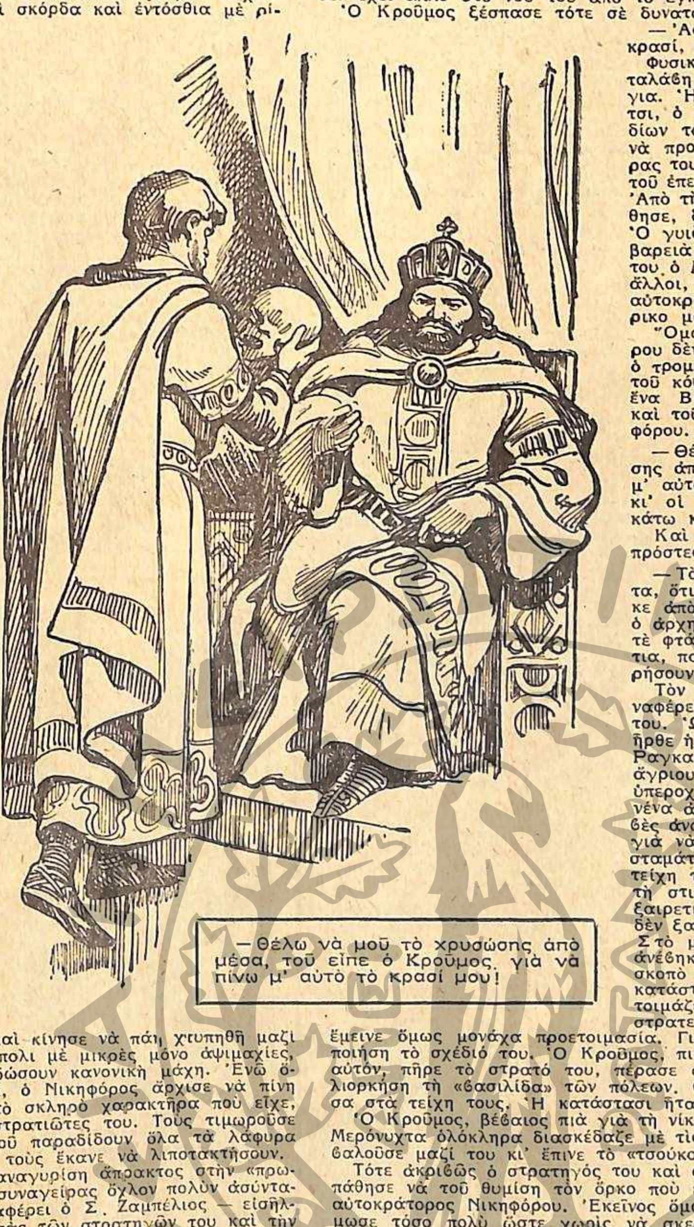

— Θέλω νὰ μοῦ τὸ χρυσώσῃς ἀπὸ μέσα, τοῦ εἶπε ὁ Κροῦμος, γιὰ νὰ πίνω μ' αὐτὸ τὸ κρασί μου!

Τὸν ὅρκο αὐτὸ τοῦ Κρούμου, τὸν ἀναφέρει ὁ Θεοφάνης στὴ «Χρονογραφία» του. Ὡστόσο, μετὰ ἀπὸ τὸ Νικηφόρο, ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Ραγκαβὲ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τοῦ ἄγριου Βουλγάρου. Ἡ ἀριθμητικὴ ὅμως ὑπεροχὴ τῶν Βυζαντινῶν δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα κι' ὁ Μιχαὴλ Ραγκαβὲς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ ἄτακτα γιὰ νὰ μὴ συλληφθῆ αἰχμάλωτος. Δὲ σταμάτησε παρὰ μονάχα ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Κροῦμος ἔγινε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος κι' ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ξανατόλμησε νὰ τὰ βάλῃ μαζί του. Στὸ μεταξὺ στὸ θρόνο τοῦ Βυζαντίου ἀνέβηκε ὁ Λέων ὁ Ε΄ ὁ Ἀρμένιος, μὲ σκοπὸ νὰ ξεκαθαρίσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὴν κατάστασι. Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ προετοιμάζεται γρήγορα γιὰ μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Βουλγάρων, ποὺ ἔμεινε ὅμως μονάχα προετοιμασία. Γιατὶ δὲν πρόλαβε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό του. Ὁ Κροῦμος, πιὸ ἔξυπνος καὶ πιὸ γρήγορος ἀπ' αὐτόν, πῆρε τὸ στρατό του, πέρασε στὴ Θράκη καὶ τράβηξε νὰ πολιορκήσῃ τὴ «βασιλίδα» τῶν πόλεων. Οἱ Βυζαντινοὶ παγιδεύτηκαν μέσα στὰ τείχη τους. Ἡ κατάστασι ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη.

Ὁ Κροῦμος, βέβαιος πιὰ γιὰ τὴ νίκη του, τὄχε ρίξει γιὰ καλὰ ἔξω. Μερόνυχτα ὁλόκληρα διασκέδαζε μὲ τὶς «εὐνοούμενες» του ποὺ τὶς κουβαλοῦσε μαζί του κι' ἔπινε τὸ «τσούκουδον» σὰ νὰ ἦταν καθαρὸ νερό.

Τότε ἀκριβῶς ὁ στρατηγός του καὶ στενὸς φίλος του Βόγορις, προσπάθησε νὰ τοῦ θυμίσῃ τὸν ὅρκο ποὺ εἶχε κάνει πάνω στὸ κρανίο τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου. Ἐκεῖνος ὅμως, μεθυσμένος καθὼς ὕταν, θύμωσε τόσο πολὺ ὥστε χωρὶς νὰ σκεφτῆ τί κάνει, τοῦ κατέβασε τὸ σπαθὶ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ τὸ χώρισε στὰ δύο. Ὁ Βόγορις ἔπεσε νεκρός.

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔπινε ἀδιάκοπα. Κανεὶς πιὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἔτσι πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ μεθῦσι του. Ὅταν τοῦ εἶπαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βόγορι καὶ τὸν πληροφόρησαν πὼς τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ ἴδιος, ἄρχισε πάλι νὰ πίνῃ καὶ νὰ μουγκρίζῃ σὰν τὸ πληγωμένο θηρίο. Καὶ σὲ λίγο ἔπαθε συγκοπὴ καὶ πέθανε. Αὐτὸ ἔσωσε τὴν Κωνσταντινούπολι.

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΣ

[watermark stamp]

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἀφαίρεσι τῆς μήτρας

Σὲ ποιὲς περιπτώσεις εἶναι ἀπαραίτητη

Μὲ τὸν ἐπιστημονικὸ ὅρο «ὑστερεκτομή», οἱ γιατροὶ ἐννοοῦν τὴν ἐγχείρησι τῆς ἀφαιρέσεως τῆς μήτρας. Ἡ ἀφαίρεσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁλικὴ ἢ μερική. Μπορεῖ νὰ γίνη μὲ τομὴ τῶν τοιχωμάτων τῆς κοιλιᾶς, ὅπως ἡ ἐγχείρησι τῆς σκωληκοειδίτιδος — καὶ τότε ἀφίνει ἕνα σημάδι, λίγο μεγαλύτερο καὶ πρὸς τὴ μέση τῆς κοιλιᾶς. Ἄλλοτε ὅμως γίνεται ἐσωτερικά, ἀπ' τὸν κόλπο, καὶ δὲν ἀφίνει καμμιὰ ἐξωτερικὴ οὐλὴ στὸ δέρμα.

Μαζὶ μὲ τὴ μήτρα, μπορεῖ ν' ἀφαιρεθοῦν καὶ οἱ ὠοθῆκες, ἂν τὸ κρίνη σωστὸ ὁ χειροῦργος. Ἡ ἀπόφασί του θὰ ἐξαρτηθῆ κυρίως ἀπὸ τὴν ἡλικία τῆς ἄρρωστης. Ἂν εἶναι 30 ἢ 40 χρονῶν, τῆς ἀφίνει συνήθως τὶς ὠοθῆκες — ἐκτὸς ἂν ἔχουν πάθει μεγάλες ἀλλοιώσεις. Προκειμένου ὅμως γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ πέρασε πιὰ τὴν ἡλικία τῆς ἐμμηνοπαύσεως, οἱ ὠοθῆκες δὲ χρειάζονται πιὰ σὲ τίποτε κι' εἶναι προτιμώτερο νὰ ἀφαιρεθοῦν κι' αὐτές.

Ἐπίσης, σ' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι, ἀφαιρεῖται συχνὰ καὶ ἡ σκωληκοειδὴς ἀπόφυσις, ὥστε ν' ἀπαλλαγῆ ἡ γυναῖκα ἀπὸ μελλοντικὸ κίνδυνο σκωληκοειδίτιδος.

Ἐνῶ ἡ ὑστερεκτομὴ φοβίζει συνήθως τὶς γυναῖκες ποὺ πρόκειται νὰ τὴν ὑποστοῦν, ὅταν πιὰ τελειώση, γελᾶνε κι' οἱ ἴδιες μὲ τοὺς φόβους τους. Οἱ φόβοι τους αὐτοὶ ὀφείλονται στὸ ὅτι κάθε γυναῖκα θεωρεῖ τὴ μήτρα σὰν ἐξαιρετικὰ σπουδαῖο ὄργανο τοῦ σώματός της. Καὶ εἶναι πραγματικὰ σπουδαῖο, μπορεῖ ὅμως ν' ἀφαιρεθῆ χωρὶς νὰ χάση ἡ γυναῖκα τίποτε ἀπὸ τὴ θηλυκότητά της, τὴ γοητεία της καὶ τὴ συζυγικὴ εὐτυχία της.

Ἡ ὑστερεκτομὴ εἶναι ἡ συνηθέστερη μεγάλη ἐγχείρησι σὲ γυναῖκες ἄνω τῶν 40 ἐτῶν. Γίνεται κυρίως ὅταν ἔχουν σχηματισθῆ ἰνομυώματα πάνω στὰ τοιχώματα τῆς μήτρας, δηλαδὴ ἰνώδεις ὄγκοι ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν μεγάλοι σὰν κεφάλι μωροῦ παιδιοῦ. Οἱ ὄγκοι αὐτοί, συνήθως, δὲν προκαλοῦν καμμιὰ ἐνόχλησι, γιὰ πολὺν καιρό. Ὕστερα ὅμως ἀρχίζουν νὰ φέρνουν αἱμορραγίες, ἐνοχλητικὲς καὶ ἐξαντλητικὲς γιὰ τὴ γυναῖκα.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὁ γιατρὸς θὰ ἐρευνήση πρῶτα μήπως πρόκειται γιὰ καρκῖνο. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἀδικαιολόγητες αἱμορραγίες, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συμβουλεύεται τὸ γιατρό της, χωρὶς καμμιὰ καθυστέρησι. Γιατί, ἂν πρόκειται γιὰ καρκῖνο, ἡ ἔγκαιρη διάγνωσί του αὐξάνει σημαντικὰ τὶς πιθανότητες τῆς θεραπείας του.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὰ ἁπλᾶ καὶ καλοήθη ἰνομυώματα ποὺ εἶναι καὶ ἡ συνηθέστερη αἰτία αὐτῶν τῶν αἱμορραγιῶν. Φέρνουν ἐπίσης πόνους στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης κι' ἕνα συναίσθημα κοπώσεως, ποὺ κάνουν τὴ γυναῖκα δύστροπη καὶ γκρινιάρα καὶ προκαλοῦν ἔμμεσα οἰκογενειακὲς σκηνὲς καὶ συζυγικοὺς καυγάδες.

Ὅταν λείψη ἡ βασικὴ αἰτία — ἡ ἄρρωστη μήτρα — ἡ γυναῖκα ἀλλάζει τελείως. Νοιώθει τὸν ἑαυτό της καλύτερα, ξαναιειωμένο καὶ εὐχαριστημένο. Συγχρόνως, γίνονται πιὸ ἱκανοποιητικὲς γι' αὐτὴν οἱ συζυγικὲς σχέσεις, γιατὶ ἔχει λείψει πιὰ ὁ κίνδυνος ἀνεπιθύμητης ἐγκυμοσύνης. Ὡστόσο, αὐτὸ δὲ σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται ἡ ὑστερεκτομὴ χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Τὰ προκαταρκτικὰ τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῆς, εἶναι τὰ συνηθισμένα: Ἡ ἄρρωστη μπαίνει δυὸ-τρεῖς μέρες ἐνωρίτερα στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ ὑποβληθῆ στὶς ἀπαραίτητες ἐξετάσεις οὔρων καὶ αἵματος. Ἂν χρειάζεται, τῆς κάνουν εἰδικὴ τονωτικὴ δίαιτα καὶ μετάγγισι αἵματος.

Τὴ μαθαίνουν, ἐξ ἄλλου, ν' ἀναπνέη μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴ πονάη μετὰ τὴν ἐγχείρησι.

Γιὰ τὴ νάρκωσι, ἐφαρμόζεται συνήθως ἡ μέθοδος τῆς ραχιαίας ἀναισθησίας. Πρῶτα γίνεται μιὰ ἔνεσι ὑπνωτικοῦ, ποὺ μισοκοιμίζει τὴν ἄρρωστη, κι' ἀκολουθεῖ, μετὰ μισὴ ὥρα, ἡ ἔνεσι τοῦ ἀναισθητικοῦ στὴ βάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Μ' αὐτήν, ἡ ἄρρωστη δὲν αἰσθάνεται πιὰ τίποτε ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ μέθοδος τῆς ἐνδοφλεβίου ἀναισθητικῆς ἐνέσεως, ποὺ φέρνει μέσα σὲ 9—10 δευτερόλεπτα, τελεία ἀναισθησία, ποὺ διαρκεῖ ἐπὶ ὧρες. Ὅταν ξυπνάη ἡ ἄρρωστη, δὲ μπορεῖ νὰ πιστέψη πὼς τελείωσε ἤδη ἡ ἐγχείρησι

Τ' ἄλλο πρωΐ, διαπιστώνει πὼς ἔλειψαν πιὰ οἱ πόνοι καὶ τὰ ἐνοχλήματά της. Νοιώθει μονάχα τεντωμένη τὴν κοιλιά της ἀπὸ τοὺς ἐπιδέσμους καὶ τὰ ράμματα, καὶ πονεῖ μόνον ἂν κουνηθῆ ἢ ἀναπνεύση βαθειὰ ἢ βήξη.

Τὴν τρίτη ἢ τὴν τετάρτη μέρα, τὴ σηκώνουν γιὰ λίγο ἀπ' τὸ κρεβάτι. Εἶναι ἡ νέα τακτικὴ ποὺ ἐφαρμόζεται τώρα, γιὰ ν' ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος τοῦ σχηματισμοῦ θρόμβων στὶς φλέβες τῆς πυέλου ἢ τῶν κνημῶν ἀπὸ τὴν ἀκινησία στὸ κρεβάτι.

Σὲ 2 ἢ 3 βδομάδες, μπορεῖ πιὰ νὰ γυρίση σπίτι της, τελείως καλά.

Ἡ ὑστερεκτομὴ ἄργησε πολὺ νὰ ἐφαρμοστῆ ἀπὸ τοὺς χειρούργους, γιατὶ πίστευαν ἐπὶ αἰῶνες πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ζήση ἡ γυναῖκα δίχως μήτρα. Θεωροῦσαν τὸ ὄργανο αὐτὸ ἕδρα τῶν συγκινήσεων καὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῆς γυναίκας!

Μόνο τὸ 1895 ἔγιναν οἱ πρῶτες ἐγχειρήσεις ἀφαιρέσεως τῆς μήτρας σὲ ζῶα, μὲ ἀπόλυτη ἐπιτυχία. Μετὰ ἕνα χρόνο, ἀφαιρέθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μήτρα μιᾶς γυναίκας. Ὕστερα ἐπανέλαβαν κι' ἄλλοι χειροῦργοι αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι.

Ὡστόσο, τὴν ἀποφάσιζαν μόνον ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ καρκῖνο τῆς μήτρας. Γιατὶ ἦταν ἀκόμη μεγάλη ἡ θνησιμότης ἀπ' αὐτήν, 30 % περίπου.

Ὅταν ἐλαττώθηκε στὰ 10% — μὲ τὴ βελτίωσι τῶν χειρουργικῶν μεθόδων — ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται ἡ ὑστερεκτομὴ καὶ σὲ περιπτώσεις ἰνομυωμάτων, ἐφόσον ἡ αἱμορραγία ὑπονόμευε σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωὴ τῆς ἄρρωστης.

Οἱ πρόοδοι τῶν τελευταίων ἐτῶν, τὰ ἀντιβιωτικά, κλπ., ἔχουν κάμει σήμερα τελείως ἀσήμαντη τὴ θνησιμότητα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐγχείρησι. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει πιὰ κανεὶς λόγος νὰ τρομοκρατῆται μιὰ γυναῖκα, ὅταν ὁ γιατρὸς γνωματεύση, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀφαίρεσι τῆς μήτρας της

✪✪

Μπορεῖ νὰ «ἱδρώσουμε αἷμα»;

Ἀναφέρονται ἀνεξακρίβωτες περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ «ἵδρωσαν αἷμα». Ὅπως ὅμως βεβαιώνει ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας», αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο καὶ ἀποτελεῖ ἕνα δημιούργημα ζωηρῆς φαντασίας. Ὡστόσο, μιὰ ξαφνικὴ καὶ μεγάλη ἀμηχανία μπορεῖ νὰ κάμη τὸν ἄνθρωπο νὰ κοκκινίση τόσο ἔντονα, ὥστε νὰ διασταλοῦν ὑπερβολικὰ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα καὶ νὰ προκληθοῦν μικρὲς τοπικὲς αἱμορραγίες. Πάντως ὅμως, καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν περίπτωσι, τὸ αἷμα δὲν ξεχύνεται ἔξω, ἀλλὰ μένει κάτω ἀπ' τὸ δέρμα.

Τὸ σάλιο σώζει τοὺς καπνιστὲς

Φαίνεται ὅτι τὸ σάλιο καθαρίζει τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στόματος τῶν καπνιστῶν ἀπὸ τὶς πίσσες τοῦ καπνοῦ, ποὺ θὰ μποροῦσαν ἀλλοιῶς νὰ τοὺς προκαλέσουν καρκῖνο. Ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ ἐπίδρασι τοῦ σάλιου διαπιστώθηκε ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Σέϋμουρ Κρεσόβερ, ἔπειτα ἀπὸ πειράματα ποὺ ἔκανε σὲ ποντίκια. Στὰ πειράματα αὐτὰ παρατηρήθηκε ὅτι ἡ καρκινογόνος ἐπίδρασις τῆς πίσσας τοῦ καπνοῦ πάνω στ' αὐτιὰ ἦταν πολὺ συχνότερη πάρα ὅσο στὰ χείλη καὶ στὴ γλῶσσα.

Φάρμακο γιὰ τὸν ἀλκοολισμὸ

Ἕνα ἀκόμη νέο κι' ἀποτελεσματικὸ φάρμακο κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ εἶναι τὸ «Τεμποζίλ». Ὅπως ἀναφέρεται σ' ἕνα καναδικὸ ἰατρικὸ περιοδικό, δοκιμάστηκε σὲ 64 ἄτομα. Ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν παρουσίαζαν ἰσχυρὲς ἀντιδράσεις, ὅταν ἔπιναν ὁποιοδήποτε οἰνοπνευματῶδες ποτὸ ἀφοῦ εἶχαν πάρει προηγουμένως τὸ φάρμακο. Πάντως, τὸ «Τεμποζίλ» πρέπει νὰ χορηγῆται μόνο μὲ τὴν παρακολούθησι γιατροῦ.

Μιὰ νέα μέθοδος ἐξετάσεως τῆς καρδιᾶς

Οἱ φωρατaὶ ραδιενεργείας (Γκέϊγκερ), ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ «κυνηγοὶ οὐρανίου», ἀποτελοῦν συγχρόνως τὸ νεώτατο ὅπλο τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν καρδιακῶν παθήσεων. Νὰ πῶς λειτουργοῦν σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι: Ὁ γιατρὸς εἰσάγει στὸ αἷμα τοῦ ἀρρώστου μιὰ ποσότητα ραδιενεργοῦ ἰωδίου καὶ πλάσματος αἵματος. Ὕστερα μετράει μὲ τὸ φωρατὴ ραδιενεργείας πόσος ὄγκος τοῦ ὑγροῦ αὐτοῦ περνάει ἀπ' τὴν καρδιά, κι' ἔτσι ἐξακριβώνει τὰ τυχὸν ἐλαττώματα τῆς λειτουργίας της.

Οἱ πιλότοι καὶ τὸ κάπνισμα

Τὸ πολὺ κάπνισμα βλάπτει τὴν ὅρασι τῶν πιλότων, ἰδίως δὲ τὴν ἀντίληψι τοῦ βάθους. Αὐτὸ ἀποκάλυψαν οἱ ἔρευνες εἰδικῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ καὶ ναυτικοῦ. Ἡ ἐνέργεια τῆς νικοτίνης συστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ ἐλαττώνει τὴν ποσότητα τοῦ αἵματος ποὺ κυκλοφορεῖ στὰ μάτια. Μιὰ συνέπεια τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς εἶναι ἡ ἐλάττωσι τῆς ἀντοχῆς τοῦ πιλότου στὸ μεγάλο ὕψος.

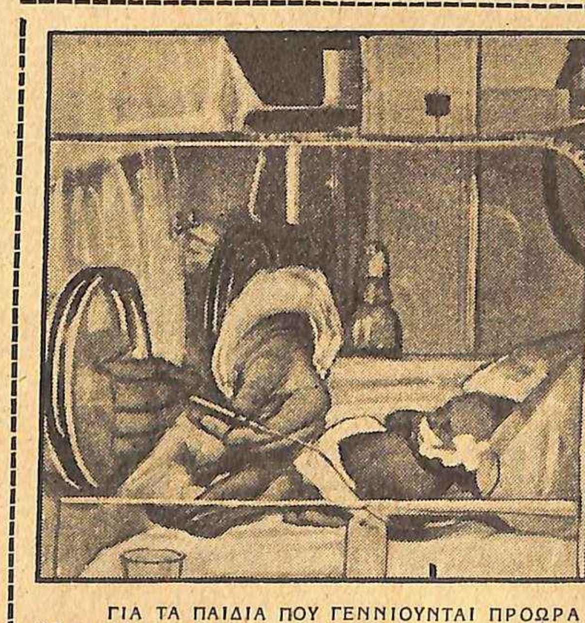

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΙ ΠΡΟΩΡΑ

Ὅσο αὐξάνονται οἱ πρόωρες γεννήσεις — ὁ ἀριθμός τους διπλασιάστηκε ἀπὸ τὸ 1936 — τόσο ἡ ἐπιστήμη καταβάλλει προσπάθειες γιὰ νὰ μπορέση νὰ διατηρήση στὴ ζωὴ τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται πρόωρα. Στὴ φωτογραφία μας μιὰ τελευταίου τύπου «τεχνητὴ παραμάνα» ἀπὸ πλεξιγκλάς, μέσα στὴν ὁποία ἔχει τοποθετηθῆ ἕνα πολὺ πρόωρα γεννημένο παιδάκι. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐξασφαλίζει στὸ βρέφος συνθῆκες ἀνάλογες μὲ ἐκεῖνες ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα τῆς μητέρας του. Γιὰ τὴ διατροφή του εἰσάγεται ἀπὸ τὴ μύτη ἕνας ἐλαστικὸς σωλὴν ποὺ φτάνει ὡς τὸν οἰσοφάγο, οἱ δὲ ὀρροὶ διοχετεύονται στὸν ὀργανισμό του μὲ ἐνέσεις ποὺ γίνονται στὸν ἐλαστικὸ αὐτὸ σωλῆνα.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΑ ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΙΠΗ

Τί εἶναι καὶ πῶς ἐνεργεῖ τὸ «νιτροφενὸλ»

Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ἡ ἐπιστήμη ἔχει βρῆ διάφορα ἀπισχναντικὰ φάρμακα, ποὺ βοηθοῦν στὸ νὰ ξαναβρίσκουν ὅσοι ἔχουν παχύνει πολύ, τὴν πρώτη τους σιλουέττα.

Ὅλα, ὅμως, αὐτὰ τὰ φάρμακα, ἔχουν ἕνα μεγάλο κοινὸ μειονέκτημα: δὲ φέρουν μόνα τους ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συνοδεύωνται κι' ἀπὸ κατάλληλη δίαιτα.

Ἀπαιτοῦν δηλαδὴ τὴ θυσία ἀπὸ πολλὰ φαγητά, στὴν ὁποία ὑποβάλλεται ἀναγκαστικὰ ὁποιος κάνει θεραπεία μ' αὐτὰ τὰ φάρμακα.

Προπαντὸς εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποφεύγη κανεὶς τὶς τροφὲς ποὺ περιέχουν λίπη.

Τώρα, ὅμως, βρέθηκε στὴν Ἰαπωνία ἕνα καινούργιο φάρμακο, ποὺ δὲν παρουσιάζει τὸ παραπάνω μειονέκτημα. Λέγεται «νιτροφενὸλ» καὶ τὸ βρῆκαν δυὸ καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τόκιο, οἱ δόκτορες Τατεΐσι καὶ Ναματοῦρο.

Τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ φάρμακο βοηθᾶ τὸν ὀργανισμὸ νὰ «καίη» ὅλα τὰ περιττὰ λίπη πολὺ γρήγορα, προκαλῶντας μιὰ «ὑπερζωτικότητα» τοῦ μεταβολισμοῦ, χωρὶς τὸ γεγονὸς αὐτὸ νὰ ἔχη τὴν παραμικρὴ κακὴ συνέπεια στὴν ὑγεία. Χάρι στὸ «νιτροφενόλ», χάνει κανεὶς ὅλο τὸ περίσσιο βάρος του σὲ λίγο καιρό, χωρὶς νὰ χαλαρώνεται τὸ δέρμα, χωρὶς νὰ προκαλῆται τὸ αἴσθημα τῆς ἐξαντλήσεως καὶ χωρὶς νὰ ἐρεθίζεται τὸ νευρικὸ σύστημα, ὅπως συμβαίνει συχνὰ μὲ ὅλες τὶς θεραπεῖες καὶ τὶς δίαιτες γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ πάχους.

Οἱ δυὸ Ἰάπωνες γιατροὶ ἀνακάλυψαν αὐτὸ τὸ φάρμακο ὁλότελα τυχαῖα. Ἔκαναν ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια πειράματα σὲ ἑφτὰ ἰνδικὰ χοιρίδια, μελετῶντας τὴν ἐνέργεια ἑνὸς φαρμάκου, ποὺ εἶχαν φτιάξει γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ρευματισμῶν. Παρατήρησαν, λοιπόν, πώς, δίνοντας τὸ φάρμακο αὐτὸ στὰ πειραματόζωα, ἐκεῖνα ἄρχισαν νὰ ἀδυνατίζουν γρήγορα καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες, ἔμειναν κυριολεκτικὰ πετσὶ καὶ κόκκαλο.

Στὸ τέλος, τὰ χοιρίδια ψόφησαν κι' ἡ νεκροψία ποὺ τοὺς ἔγινε, ἀπέδειξε ὅτι ὅλα τὰ ὄργανά τους εἶχαν μείνει ἄθικτα κι' ὅτι ὁ θάνατός τους εἶχε προέλθει ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξαφάνισι τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν ἀπ' τὸν ὀργανισμό τους.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔκανε τοὺς δυὸ ἐπιστήμονες νὰ σκεφτοῦν πὼς τὸ φάρμακο ἐκεῖνο ποὺ προώριζαν γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ρευματισμῶν, ἴσως ἦταν τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα ποὺ εἶχαν χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ πάχους.

Στράφηκαν, λοιπόν, πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι κι' ἔκαναν μιὰ σειρὰ ἀπὸ πειράματα πάνω σὲ ζῶα, ἐλαττώνοντας τὶς διάφορες ἀναλογίες τῶν συστατικῶν τοῦ φαρμάκου τους.

Τὸ τελευταῖο τους πειραματόζωο ἦταν ἕνας πίθηκος, ποὺ κατώρθωσαν νὰ περιορίσουν τὸ ὑπερβολικό του πάχος κατὰ τὰ τρία δέκατα μέσα σ' ἕνα μῆνα. Βρίσκονταν πιὰ στὸν καλὸ δρόμο.

Ἦταν τώρα καιρὸς νὰ δοκιμάσουν τὸ φάρμακό τους καὶ σ' ἄνθρωπο. Εἶχαν πιὰ φέρει τὶς ἀναλογίες τῶν συστατικῶν του σὲ ἀκίνδυνη γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ ἰσορροπία. Τὸ ἀνθρώπινο πειραματόζωό τους βρέθηκε ἀμέσως καὶ δέχτηκε ὁλοπρόθυμα νὰ τοὺς βοηθήση. Ἦταν ἡ εἰκοσάχρονη φοιτήτρια Μυάκε Κιογκάτο, ποὺ ζύγιζε ἐνενηντατεσσεράμισυ κιλά. Ἐξ αἰτίας μιᾶς παθήσεώς της στὸν θυρεοειδῆ ἀδένα, πού, ὡς γνωστόν, οἱ ἐκκρίσεις του παίζουν πρωταρχικὸ ρόλο στὴ σωματικὴ ἀνάπτυξι, ἡ νεαρὴ Μυάκε εἶχε παχύνει στὰ τρία τελευταῖα χρόνια κατὰ σαράντα ὁλόκληρα κιλά.

Μὲ τὴ χορήγησι τοῦ «νιτροφενόλ», τὸ βάρος της κατέβηκε μέσα σὲ πενῆντα μέρες στὰ πενηνταπέντε κιλά, χωρὶς τὸ κορίτσι αὐτὸ νὰ αἰσθανθῆ στὸ μεταξὺ τὴν παραμικρὴ ὀργανικὴ ἐνόχλησι.

Ἦταν ἡ θριαμβευτικὴ ἀπόδειξι, πὼς τὸ «νιτροφενὸλ» δὲν παρουσίαζε κανένα κίνδυνο κι' ὡδηγοῦσε κατ' εὐθεῖαν στὸ ποθητὸ ἀποτέλεσμα, χωρὶς τὴν ἀνάγκη καμμιᾶς δίαιτας.

Ἡ νεαρὴ φοιτήτρια, στὸ διάστημα τοῦ πειράματος, τρεφόταν κανονικά, χωρὶς κανένα περιορισμὸ στὰ λιπαρὰ φαγητὰ κι' ἔφτασε ἔτσι στὸ φυσιολογικό της βάρος.

Τὸ πείραμα μὲ τὴ φοιτήτρια τελείωσε τὸν περασμένο Δεκέμβρη κι' ἔπεισε τοὺς δυὸ καθηγητὲς πὼς εἶχαν πετύχει αὐτὸ ποὺ ἐπεδίωκαν.

Τώρα ἑτοιμάζουν μιὰ λεπτομερῆ ἔκθεσι σχετικὴ μὲ τὰ συστατικὰ καὶ τὴν ἐπενέργεια τοῦ «νιτροφενόλ», ποὺ θὰ τὴν ὑποβάλουν κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς αὐτοῦ στὸ ἀνώτατο ὑγειονομικὸ συμβούλιο τῆς Ἰαπωνίας, γιὰ νὰ ἐγκριθῆ τὸ φάρμακό τους καὶ ν' ἀρχίση ὕστερα πιὰ ἡ βιομηχανικὴ του παρασκευή.

Πρὸς τὸ παρόν, παρ' ὅλη τὴ συστηματικὴ πολιορκία τῶν δημοσιογράφων, δὲν ἀποκάλυψαν τὰ συστατικά του καὶ περιωρίστηκαν μονάχα νὰ δηλώσουν πὼς πρόκειται γιὰ ὡρισμένες φυτικὲς οὐσίες.

Τὸ σπουδαῖο εἶναι, ὅτι ἡ Μυάκε Κιογκάτο, διατηρεῖται πιὰ στὸ φυσιολογικό της βάρος, χωρὶς νὰ παίρνη ἀπὸ τὸ φάρμακο αὐτό, γιατὶ τὸ «νιτροφενὸλ» τὴν ἔκανε καλὰ κι' ἀπὸ τὴν πάθησι τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος.

✪✪

Οἱ καρδιακοὶ πρέπει νὰ ἐργάζωνται

Ἂν εἴσαστε καρδιακός, θὰ κάνετε καλύτερα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ ἐργάζεστε, παρὰ νὰ μένετε ἄνεργος. Αὐτὸ συνιστοῦν τοὐλάχιστον διάφοροι Ἀμερικανοὶ καρδιολόγοι. Πράγματι, παρατηρήθηκε, ὅτι πολλοὶ καρδιακοὶ παρουσίασαν σημαντικὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεώς τους, ὅταν ξαναγύρισαν στὴ δουλειά τους. Ἐξ ἄλλου, οἱ περισσότερες ἐργασίες δὲν ἀπαιτοῦν σήμερα πολλὴ σωματικὴ προσπάθεια, ἐπομένως δὲν κουράζουν ἰδιαιτέρως τὴν καρδιά. Ἀντίθετα, ἡ τελεία ἔλλειψι σωματικῆς ἀσκήσεως μπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν καρδιά, ἀπ' ὅσο εἶναι ἡ ὑπερκόπωσι.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

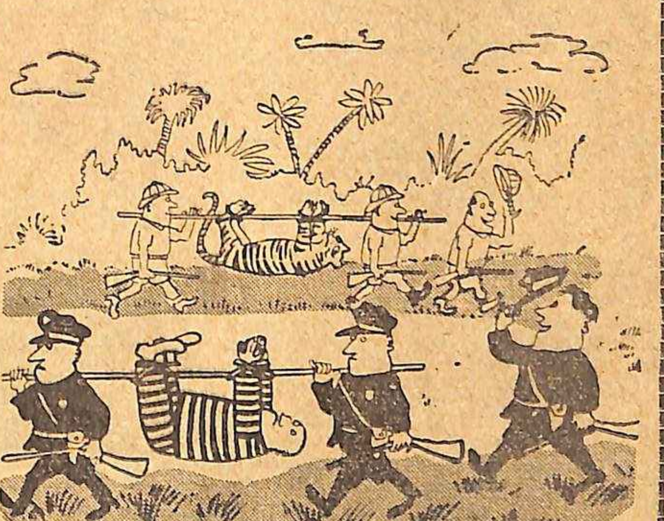

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ κυνῆγι.

ΗΘΕΛΕ ΡΩΤΗΜΑ;
— Ὁ κ. διευθυντὴς εἶν' ἐδῶ, παρακαλῶ;
— Φυσικὰ ὄχι!

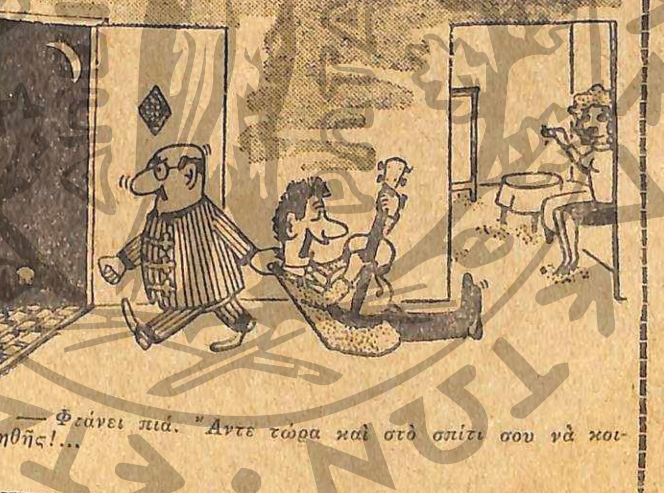

— Φτάνει πιά. Ἄντε τώρα καὶ στὸ σπίτι σου νὰ κοιμηθῆς!...

Χιούμορ

Ένας ιππότης... της εποχής μας

Ὁ νεαρὸς Θρασίδης συνοδεύει στὸ σινεμὰ τὴν πρό... δεκαετίας μνηστή του, ποὺ τῆς ἔχει ψήσει τὸ «ψάρι στὰ χείλη» τόσα χρόνια μὲ ὑποσχέσεις...

Ὅσο γιὰ διασκεδάσεις, τὸ σινεμαδάκι εἶναι ἡ μοναδικὴ ποὺ τῆς προσφέρει, ἀλλὰ κι' αὐτὴ μὲ ρεφενέ!...

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ποὺ βρισκόντουσαν στὴ σκοτεινὴ αἴθουσα κάποιου συνοικιακοῦ κινηματογράφου, ὁ Θρασίδης ρωτάει τὴ μνηστή του:

— Βλέπεις ἀπὸ κεῖ ποὺ κάθεσαι;

— Ναί, ἀπαντᾶ ἐκείνη.

— Μήπως εἶσαι σὲ κανένα ρεῦμα καὶ σὲ φυσάει; τὴ ξαναρωτάει.

— Ὄχι... λέει ἐκείνη κάπως παραξενεμένη γιὰ τό... ἀσυνήθιστο ἐνδιαφέρον του.

Μὰ ὁ Θρασίδης, σὲ λίγο, ἐπανέρχεται δριμύτερος:

— Μήπως, ἀγάπη μου, ἀκουμπάει αὐτὸς ποὺ κάθεται ἀπὸ πίσω, τὰ πόδια του στὸ κάθισμά σου;

— Ὄχι... ἀποκρίνεται ἐκείνη, ἕτοιμη νὰ δακρύση γιὰ τὴ μεγάλη στοργὴ πού, ἐπὶ τέλους, τῆς δείχνει.

Καί, ξαφνικά, ὁ Θρασίδης, μὲ τὸ πιὸ φυσικὸ ὕφος τοῦ κόσμου, τῆς λέει:

— Ἄντε, λοιπόν, ν' ἀλλάξουμε θέσι, γιατὶ ἐδῶ ποὺ κάθομαι ἐγώ, δὲν εἶμαι καλά!

★

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Μιὰ γυναῖκα μοὔστειλε ἕνα ἀνώνυμο γράμμα καὶ μ' ἀπειλεῖ πὼς θὰ μὲ σκοτώση ἂν δὲ διακόψω τὶς σχέσεις μου μὲ τὸν ἄντρα της.

— Ἔ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὶς διακόψης, γιὰ νὰ εἶσαι ἥσυχη.

— Μὰ δὲν ἔβαλε ἡ εὐλογημένη τὴν ὑπογραφή της στὸ γράμμα, ὥστε νὰ ξέρω ποιὸς εἶν' ὁ ἄντρας της!...

★

Ἡ νειόπαντρη κι' ἀμάθητη νοικοκυρά, λέει στὴν ὑπηρέτρια:

— Ἀκόμα δὲν ἑτοίμασες τὸ φαγητό, Κατερίνα;

— Ἕτοιμα εἶν' ὅλα, κυρία. Δὲν μένει παρὰ νὰ πλύνω τὴ σαλάτα.

— Δός μου τὸ σαποῦνι. Θὰ τὴν πλύνω ἐγώ. Βιαζόμαστε πολὺ νὰ φᾶμε...

★

Ὁ σύζυγος (γυρίζοντας τὸ βράδυ σπίτι του): Καλησπέρα, γυναικούλα μου.

Ἡ σύζυγος: Καλησπέρα. Μήπως πῆγες πάλι τ' ἀπόγευμα «στὴ θεία σου»;

Ὁ σύζυγος: Πῶς τὸ κατάλαβες;

Ἡ σύζυγος. Βλέπω κάτι κοκκινάδια στὸ λαιμό σου!...

★

Στὸ ἀρχαιοπωλεῖο:

— Εἴκοσι χιλιάδες αὐτὸ τὸ τραπέζι Λουδοβίκου 15ου; Πολὺ ἀκριβό!

— Μὰ δὲν ξέρετε, κύριε, πόσο μεγάλα ἡμερομίσθια παίρνουν σήμερα οἱ ἐπιπλοποιοί;...

★

— Ἄχ, αὐτὲς οἱ γυναῖκες! Χρειάζεται νὰ ἱδρώση κανείς, γιὰ νὰ τὶς κάνη νὰ ποῦνε τὸ ναὶ καὶ νὰ πέσουνε στὴν ἀγκαλιά του!

— Μπᾶ, ὄχι. Ὑπάρχει ἕνας τρόπος εὐκολώτατος. Δὲν ἔχει παρά... νὰ τὶς πάη στὴν ἐκκλησία!

★

Μεταξὺ κυνηγῶν:

— Μὰ πῶς δὲ χτύπησες τὸ λαγό;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἔτρεχε ὅλο μὲ ζίγκ-ζάγκ. Κι' ἐγὼ τὸν πυροβόλησα στὸ ζίγκ, ἐνῶ αὐτὸς βρισκότανε στὸ ζάγκ...

— Ἂν μοὔρθης μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο σπίτι, Καλλιρόη, θἄχουμε καυγᾶ! Σὲ προειδοποιῶ!...

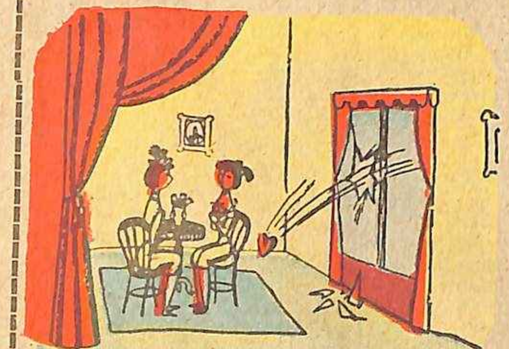

— Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα...

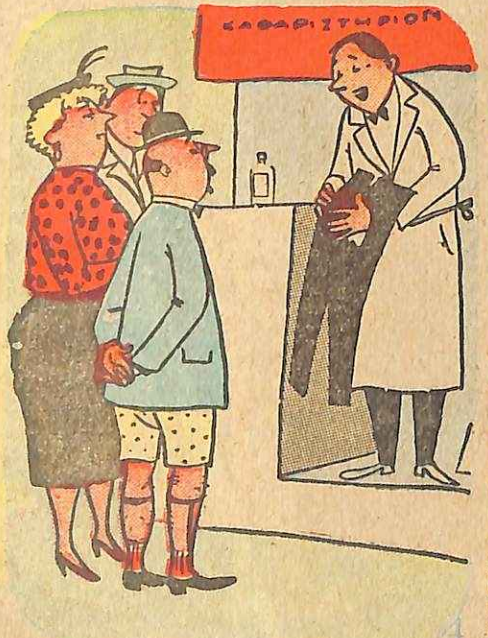

— Μπορεῖ νὰ τρύπησε τὸ παντελόνι, ἀλλὰ ὁ λεκὲς ἔφυγε!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Ἂν θέλετε νὰ μὴ χαλάση ἡ κρέμα τοῦ προσώπου σας, μὴν ἀφίνετε ξεβούλωτο τὸ βαζάκι της καὶ μὴν τὸ ἐγκαταλείπετε ποτὲ στὸ μπάνιο ἢ κοντὰ στὸ καλοριφέρ, εἴτε πλάϊ σὲ σωλῆνες ζεστοῦ νεροῦ. Φροντίστε νὰ τὸ βάζετε σ' ἕνα μέρος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ δροσερό.

Γιὰ τὴ μπριγιαντίνη

Ἡ καλὴ ὑγρὴ μπριγιαντίνη κοστίζει ἀρκετὰ ἀκριβά. Μὴ τὴν σπαταλᾶτε λοιπόν, χύνοντάς την μέσα στὴ φοῦχτα σας, γιὰ νὰ βρέξετε ὕστερα μ' αὐτὴν τὴ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν. Εἶναι προτιμώτερο νὰ τὴ ρίχνετε ἀπ' εὐθείας στὰ μαλλιά σας, μ' ἕνα μικρὸ βαποριζατέρ.

Μὴ σπαταλᾶτε τὴν πούντρα

Οἱ περισσότερες γυναῖκες συνηθίζουν νὰ τινάζουν τὸ πούπουλο τοῦ πουντραρίσματος, πρὶν τὸ μεταχειριστοῦν, κι' ἔτσι σκορπίζουν ἄδικα τὴ μισὴ πούντρα τους. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε, πᾶρτε ἕνα χαρτονάκι, μεγάλο ὅσο τὸ κουτὶ τῆς πούντρας, κι' ἀνοῖχτε του πέντε - ἕξη τρύπες μὲ διάμετρο μερικῶν χιλιοστῶν, ὥστε νὰ περνάη ἀρκετὴ πούντρα ἀπὸ αὐτὲς καὶ νὰ μπορῆτε νὰ πουντράρεστε χωρὶς νὰ σπαταλᾶτε τὴν πούντρα. Μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, δὲ θὰ χρειάζεστε περισσότερα ἀπὸ δυὸ κουτιὰ πούντρα τὸ χρόνο.

Καλοὶ τρόποι

Μιὰ μποτίλια μὲ κρασὶ μισογεμισμένη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σερβιριστῆ στὸ τραπέζι, παρὰ μόνο σὲ αὐστηρῶς οἰκογενειακὸ κύκλο.

Μιὰ καράφα μὲ νερὸ δὲν πρέπει ποτὲ νἆναι βουλωμένη.

Μιὰ καράφα μὲ κρασὶ πρέπει νὰ ἐμφανίζεται στὸ τραπέζι γεμάτη ὡς τὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ της καὶ βουλωμένη πάντα.

Ἂν ὅμως ἔχη μέσα ἐκλεκτὸ μποτιλιαρισμένο κρασί, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τελείως γεμάτη, ἀλλὰ νὰ περιέχη τὴν ποσότητα τοῦ κρασιοῦ ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀρχικὴ μποτίλια. Πάντως, θἆναι βουλωμένη. Πρέπει ἐπίσης νἄχη μείνει τουλάχιστον δυὸ ὧρες στὴν τραπεζαρία, γιὰ νἄχη πάρει τὴ θερμοκρασία αὐτῆς τῆς κάμαρας — ἐκτὸς ἀπ' τὸ ἄσπρο κρασί, ποὺ σερβίρεται δροσερό, ὄχι ὅμως καὶ παγωμένο.

★

Κρατᾶτε τὸ κουτάλι πάντα μὲ τὸ δεξιὸ χέρι. Δὲ θεωρεῖται εὐγενικὸ νὰ τὸ κρατᾶτε μὲ τ' ἀριστερό. Δὲν εἶναι σωστὸ ἐπίσης ν' ἀνασηκώνετε τὴν ἄκρη τοῦ πιάτου σας, γιὰ νὰ μαζέψετε μὲ τὸ κουτάλι τὴ λίγη σούπα ποὺ ἔχει μείνει μέσα.

Ὅταν τελειώσετε τὴ σούπα σας, θ' ἀφίσετε τὸ κουτάλι μέσ' στὸ πιᾶτο σας.

Τὸ σκοινὶ τῆς μπουγάδας

Ἂν θέλετε νὰ καθαρίσετε τὸ σκοινὶ ὅπου ἁπλώνετε τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας, κάνετε τὸ ἑξῆς: Τὸ τυλίγετε γύρω ἀπὸ μιὰ σανίδα, τὸ βρέχετε μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ τὸ τρίβετε μὲ σαποῦνι. Ἀφοῦ τ' ἀφίσετε ἔτσι μιάμιση ὥρα, τὸ βουρτίζετε δυνατὰ μὲ μιὰ σκληρὴ βούρτσα, τὸ ξεπλένετε καλά, τὸ ξετυλίγετε ἀπ' τὴ σανίδα, τὸ τεντώνετε καὶ τ' ἀφίνετε νὰ στεγνώση.

Γιὰ νὰ σκλαβώσετε τὸν ἄντρα

Θἄτυχε ἴσως ν' ἀναρωτηθῆτε: «Γιατί, ἐνῶ παντρεύονται τόσες φίλες μου, ποὺ δὲν εἶναι πλουσιώτερες οὔτε ὡραιότερές μου, ἐμένα δὲν ἔτυχε νὰ μὲ ζητήση κανείς;»

Ἂς προσπαθήσουμε νὰ βροῦμε μαζὶ τὸ λόγο. Ἐξετᾶστε καλὰ τὸν ἑαυτό σας. Μήπως ἔχετε κανένα ἀπ' τὰ μικροελαττώματα ἐκεῖνα ποὺ διώχνουν τοὺς ἄντρες, ἐνῶ σὲ σᾶς φαίνονται ἀσήμαντα; Ἂν π.χ. οἱ ἄντρες ἀντιληφτοῦν πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ μιὰ ἐγωΐστρια, λένε: «Ἆ, δὲ θὰ γίνω γελοῖος, ὑποκύπτοντας σ' ὅλα τὰ γοῦστα της!»... Ἂν ἔχουν ἀπέναντί τους μιὰ φιλάρεσκη, σκέπτονται: «Μιὰ γυναῖκα κοκέτα εἶν' εὐχάριστο νὰ τὴν κυττάζη κανείς, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὴν κάνη σύντροφο τοῦ βίου του. Αὐτὴ θἄχη τὸ νοῦ της μόνο στὰ στολίσματα καὶ θ' ἀδιαφορῆ γιὰ τὸν ἄντρα της».

Ἂν ἔχη νὰ κάνη μὲ μιὰ ἀντρογυναῖκα, ὁ ἄντρας λέει: «Θὰ μοῦ φαίνεται πὼς κάνω παρέα μ' ἕνα φίλο μου, κι' ὄχι ὅτι παντρεύτηκα». Τέλος, προκειμένου γιὰ μιὰ ἐλαφρόμυαλη, θὰ σκεφτῆ: «Σκοπεύω νὰ παντρευτῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου, κι' ὄχι γιὰ τοὺς φίλους μου».

Ἴσως μᾶς ἀπαντήσετε: «Μὰ δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω χαρακτῆρα!» Δὲν πρόκειται ὅμως ν' ἀλλάξετε χαρακτῆρα, ἀλλὰ μονάχα ν' ἀλλάξετε τρόπους, γιατὶ εἶσαστε ἀσφαλῶς καλύτερη ἀπ' ὅ,τι φαίνεστε. Προσπαθῆστε λοιπὸν νὰ εἶσαστε ἁπλή, φυσική, μετριόφρων καὶ ἰδίως εἰλικρινής. Ἔτσι μονάχα θὰ σκλαβώσετε τὸν ἄντρα.

Γιώργη Μοντγκόμερυ
Μόνα Φρῆμαν

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

Ἡ μικρὴ μὲ τὰ λουλούδια

—Ἂν εἶναι, Ἄλκη, νὰ σοῦ γίνω βάρος, τί τὴ θέλω τὴ ζωή; τοῦ εἶπε.

ΟΤΑΝ πλησίασε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν πλούσιο πελάτη στὴν εἴσοδο τοῦ κοσμικοῦ κέντρου ἡ φτωχιὰ μικρὴ μὲ τὰ λουλούδια ἐκεῖνος τὴν ἀποπῆρε:

—Ἄσε μας, κορίτσι μου... Δὲ θέλουμε λουλούδια!

Εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τὴν ἀπότομη, τὴ βάρβαρη πολλὲς φορὲς συμπεριφορὰ τῶν ἀδιάφορων περαστικῶν, ποὺ τοὺς πρόσφερε λουλούδια, ἡ Ματοῦλα. Τούτη τὴ φορὰ ὅμως, ποιὸς ξέρει γιατί,—δὲν θἄξερε νὰ τὸ ἐξηγήση καὶ ἡ ἴδια—ἔνοιωσε τὰ λόγια τοῦ ἄγνωστου ἐκείνου πελάτη σὰν προσβολὴ βαθειά, σὰ χαστούκι... Κατάχλωμη, ἄφισε τὸ πανέρι της νὰ πέση κι' ἄρχισε τὰ κλάματα...

Ὁ πελάτης ποὺ τῆς εἶχε ἀσκημομιλήσει—ἦτανε νέος κι' ὄμορφος—κοντοστάθηκε:

—Κλαῖς; τὴ ρώτησε ἔκπληκτος. Τί ἔπαθες;

Οἱ λυγμοὶ δὲν τὴν ἀφίνανε νὰ τοῦ ἀπαντήση, νὰ τοῦ ἐξηγήση γιατί ἔκλαιγε... Ἔσκυψε τότε ἐκεῖνος καὶ μάζεψε δυὸ-τρία μπουκετάκια μενεξέδες καὶ ζουμπούλια ποὔχανε σκορπίσει στὴν ἄσφαλτο, τἄβαλε μέσα στὸ πανεράκι, τὸ σήκωσε ὕστερα καὶ τῆς τὄδωσε:

—Νὰ τὸ πανεράκι σου... τῆς εἶπε μαλακά.

Ἐκείνη τὸ πῆρε μηχανικά. Ὕστερα αὐτὸς ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἕνα χαρτονόμισμα καὶ τὸ ἔρριξε μέσα στὸ πανέρι, ἀνάμεσα στὰ λουλούδια.

—Νὰ κι' αὐτὸ γιὰ νὰ παρηγορηθῆς... πρόσθεσε.

Ἀστράψανε γεμάτα θυμωμένη περηφάνεια τὰ μάτια τῆς μικρῆς:

—Δὲ ζητάω ἐλεημοσύνη! φώναξε.

Καὶ τοῦ γύρισε τὸ χαρτονόμισμά του, μ' ὅλο ποὺ αὐτὸ ἀντιπροσώπευε δυὸ φορὲς ὁλόκληρο τὸ «ἐμπόρευμά» της. Τώρα τὴν πρόσεξε ἐκεῖνος: Εἶχε δυὸ ματάκια ὁλοζώντανα, ἕνα στοματάκι ὅλο πεῖσμα...

—Ἄ, εἶσαι καὶ ζόρικια... τῆς ἀστειεύτηκε.

—Δὲν εἶμαι ζόρικια... διώρθωσε ἐκείνη. Μόνο περήφανη...

—Καλά... Καλά... Κανεὶς δὲ στὴν κουρελιάζει τὴν περηφάνεια σου...

—Μοῦ τὴν κουρελιάσατε σεῖς! τοῦ ἀποκρίθηκε ἐπιθετικά.

—Πῶς; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Μὲ ποιὸν τρόπο;

—Δυὸ φορὲς σὲ λίγη ὥρα: Μιὰ ποὺ μὲ ἀποπήρατε ὅταν θέλησα νὰ σᾶς πουλήσω λουλούδια, καὶ μιὰ ποὺ πήγατε νὰ μοῦ δώσετε ἐλεημοσύνη!

—Μὲ παρεξήγησες δυὸ φορές...

—Δὲ σᾶς παρεξήγησα καθόλου... Ἔτσι ὅμως εἴσαστε ἐσεῖς οἱ πλούσιοι κύριοι, μᾶς βλέπετε ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχούς, σὰν σκουλήκια καὶ μᾶς πατᾶτε...

Λιγάκι συγκινημένος τώρα ὁ ἄγνωστος τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά:

—Κανεὶς δὲ σὲ πατάει... τὴ βεβαίωσε. Ἰδιαιτέρως ἐγώ, ποὺ... σὲ συμπαθῶ!

Τὸν κύτταξε παιχνιδιάρικα:

—Ἐλᾶτε τώρα! Μὲ συμπαθεῖτε... Πότε προφτάσατε;

Σὰν νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἔμπνευσι, ἐκεῖνος τὴ ρώτησε:

—Πόσο κάνουν ὅλα τὰ λουλούδια σου;

—Ὅλα;

—Ἀμέ; Τὰ μισά;... Δὲν φτάνει αὐτό;

Καὶ τῆς ξανάδωσε τὸ χαρτονόμισμα ποὺ τοῦ εἶχε τόσο περήφανα ἐπιστρέψει.

—Πολλὰ εἶναι... τοῦ εἶπε.

—Ἔ, τόσα θέλω νὰ δώσω ἐγώ! Κι' ἐπὶ τέλους μοῦ χρωστᾶς λουλούδια καὶ μοῦ τὰ δίνεις ἄλλοτε...

Ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένη ἡ μικρή.

Ὕστερα τοῦ ἔδωσε ὁλόκληρο τὸ πανέρι της:

—Καλά, λοιπόν... Ὁρίστε, πάρτε τὰ λουλούδια ποὺ ἀγοράσατε...

Ἐκεῖνος τὰ πῆρε μηχανικὰ γιὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλη πάλι...

Ὕστερα ὅμως, σὰ νὰ τοῦ ἦρθε μιὰ δεύτερη ξαφνικὴ ἔμπνευσι, τῆς εἶπε:

—Ναί... Εἶσαι ἕνα ὄμορφο κορίτσι, μπορεῖ ἕνας κύριος νὰ σοῦ χαρίση λουλούδια... Πάρτα...

Τὰ πῆρε ἐκείνη, τὸν κύτταξε μὲ εὐγνωμοσύνη στὰ μάτια γιὰ τὴν ὡραία του εὐγενικιὰ ἔμπνευσι καί, ἀπότομα, καὶ οἱ δυό τους σκάσανε στὰ γέλια!

★

Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἕνα παράξενο εἰδύλλιο ἔδεσε τὸν Ἄλκη Στεφανῆ, τὸν πλούσιο νέο, μὲ τὴ Ματοῦλα Ξενίδη, τὴ φτωχιὰ μικρούλα ποὺ πουλοῦσε λουλούδια ἔξω ἀπὸ τὰ κέντρα. Κι' ἦτανε παράξενο τὸ εἰδύλλιο, γιατί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φοβερὴ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ διαφορά, τοὺς χώριζε καὶ ριζικὴ διαφορὰ αἰσθημάτων: Γιὰ τὸν Ἄλκη ἡ Ματούλα ἦτανε μιὰ περιπέτεια· γιὰ τὴ Ματούλα ὅμως ὁ Ἄλκης ἔγινε τὸ πᾶν! Τὸν ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς διψασμένης γιὰ ἔρωτα καρδούλας της, καί, ἀφρόντιστα, ἀπερίσκεπτα, τοῦ τὰ ἔδωσε ὅλα. Ἐκεῖνος τὰ πῆρε σὰν ὀφειλὲς στὴ μεγάλη του προσωπικότητα, καὶ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία πιὸ μεγάλη... Κι' ὅταν, μιὰ μέρα, κοκκινίζοντας ἡ Ματούλα τοῦ ὡμολόγησε ὅτι θὰ γινότανε μητέρα, μιὰ ὁλοφάνερη δυσφορία προδόθηκε στὸ πρόσωπό του... Κατάλαβε ἀμέσως ἡ φτωχιὰ ὅτι τὸν εἶχε στενοχωρήσει, κι' ὅτι, ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός, ἡ σχέσι τους θὰ στηριζότανε μόνο στὴν ὑποχρέωσι.

Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ἡ Ματούλα. Γι' αὐτό, ὅταν τὴ νύχτα βρέθηκε μέσα στὸ φτωχικὸ δωματιάκι της μὲ τὸ πανέρι της γεμᾶτο ἀπούλητα λουλούδια, πῆρε τὴ μεγάλη, τὴν τραγική, μὰ καὶ τόσο σωστὴ ἀπόφασι: Ἔκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα, σκόρπισε παντοῦ γύρω της τὰ ἀπούλητα λουλούδια, καὶ ξάπλωσε στὸ κρεβάτι της μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὴν ξανασηκωθῆ πιὰ ποτέ!

★

Γιὰ καλή της τύχη, χρωστοῦσε τρία νοίκια. Κι' ἡ σιτὸνοικοκυρά της ἦρθε νὰ τὰ ζητήση. Ἔσπρωξε τὴ πόρτα, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὴ βρῆκε ἀναίσθητη! Ἄνοιξε ἀμέσως τὰ παράθυρα καὶ τὴν πῆρε σὲ ἕνα ἄλλο δωμάτιο, τὴ βοήθησε νὰ συνέλθη...

—Γιατί τὄκανες αὐτό; τὴ ρώτησε, ὅταν τὴν εἶδε νὰ ἀνοίγη τὰ μάτια της.

—Γιατί... δὲν ἤθελα νὰ ζήσω... ἀποκρίθηκε σκοτεινή.

Ἡ σπιτονοικοκυρὰ ἦτανε πονόψυχη. Δὲν εἶπε τίποτε, μὰ κατάλαβε: Ἤξερε τὴ σχέσι τῆς φτωχιᾶς μικρῆς της νοικάρισσας μὲ τὸν πλούσιο ἐκεῖνο νέο, ποὺ τόσες φορὲς τὴν εἶχε φέρει ὡς τὸ σπίτι, καὶ πῆγε νὰ τὸν πληροφορήση γιὰ τὸ διάβημα ἐκείνης ποὺ τοῦ τἄχε δώσει ὅλα χωρὶς νὰ τοῦ ζητήση τίποτα...

Τί περίεργο! Μόλις τὰ ἄκουσε ἐκεῖνος, συγκινήθηκε βαθειά... Τότε μόνο κατάλαβε πόση ἀπελπισία εἶχε ἐμπνεύσει στὴ μικρὴ κοριτσίστικη καρδούλα.

Ἔτρεξε, λοιπόν, ἀμέσως νὰ τὴ βρῆ, νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του:

—Ματούλα, τρελλοκόριτσο! τῆς φώναξε. Τί πῆγες νὰ κάνης;

Τοῦ χαμογέλασε μὲ τρυφερὴ μοιρολατρεία:

—Ἂν εἶναι, Ἄλκη, νὰ σοῦ γίνω βάρος, τί τὴ θέλω τὴ ζωή;...

Τὴν ἔσφιξε πιὸ πολύ, τὴ φίλησε...

—Βάρος; Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Κι' ὕστερα, πῶς δὲ σκέφτηκες καὶ κάτι ἄλλο;

—Τί;...

Χαμήλωσε ἐκεῖνος τὴ φωνή του — γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούση ἡ σπιτονοικοκυρὰ ποὺ κρυφάκουγε, γεμάτη συγκινημένη περιέργεια, ἀπὸ τὴν πόρτα...

—Καί, πρῶτα-πρῶτα, ξεχνᾶς ὅτι ἔχεις μέσα σου καὶ τὸ παιδί μου; Πῶς πῆγες νὰ τὸ σκοτώσης; Μὲ τί δικαίωμα;

Τὸν ἔνοιωσε συγκινημένο, ἀναστατωμένο... Κατάλαβε ὅτι, μὲ τὴν τραγικὴ της ἀπόπειρα, τὸν εἶχε κερδίσει γιὰ πάντα!

—Θὰ παντρευτοῦμε γρήγορα, Ματούλα... τῆς ξανάπε.

Ἔκλεισε τὰ δακρυσμένα μάτια της ἡ φτωχιὰ μικρούλα, ἀπέραντα εὐτυχισμένη.

★

Κι' ὅταν ἔμεινε μόνη της, ἡ Ματούλα ἀγκάλιασε τὰ λουλούδια της, τὰ ζύγωσε στὸ πρόσωπό της, ἀνάσανε βαθειὰ τὸ ἄρωμά τους καὶ τὰ γέμισε φιλιὰ καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης... Δυὸ φορὲς εἶχαν ἐξυπηρετήσει τὸν ἔρωτά της: Μιὰ φορὰ ποὺ τὴν εἴχανε κάνει νὰ γνωριστῆ μὲ τὸν ἀγαπημένο της, δεύτερη φορὰ τώρα ποὺ τὴν εἶχαν ἑνώσει γιὰ πάντα μαζί του!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Μὰ σᾶς ἔβαλα σὲ μεγάλο κόπο, κύριε Νίκο. Δυὸ μικρὲς φωτογραφίες γιὰ τὴν ταυτότητά μου χρειάζομαι μονάχα!...

★ ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ τῆς Ἑλληνικῆς ΖΩΗΣ

ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΝΕΑ...

Ἕνα παλαιὸ πρόβλημα βροχῶν

ΤΟ πρόβλημα τῶν βροχῶν ποὺ εἶχε ἀνακύψει ἐφέτος κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ χειμῶνος, βασάνιζε τοὺς κατοίκους τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ 1859, ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Ὡς τὶς ἀρχὲς Μαρτίου δὲν εἶχε πέσει σταγόνα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Οἱ γεωργοὶ βρίσκονταν σὲ κατάστασι ἀπογνώσεως κι' οἱ Ἀθηναῖοι ἀντιμετώπιζαν δραματικὸ πρόβλημα λειψυδρίας μὲ τὶς ἄδειες δημόσιες ἢ ἰδιωτικὲς δεξαμενές.

Ὅμως τὴν 20ὴ Μαρτίου ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς ἄνοιξε τοὺς κρουνούς του. Τὸ πρᾶγμα πανηγυρίστηκε μὲ τὸν πρέποντα ἐνθουσιασμὸ καὶ ἡ «Ἑσπέρα» ἔγραφε στὸ φύλλο τῆς 23ης Μαρίτου μὲ τὰ μεγαλύτερα στοιχεῖα τοῦ τυπογραφείου της:

«Ἐπλησίαζε νὰ παρέλθη ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν χωρὶς νὰ βρέξη ὁπωσοῦν ἀναλόγως τοῦ λεπτογείου τῆς Ἀττικῆς. Διὸ τὰ γεννήματα εὑρίσκοντο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ ἀπὸ τῆς προχθὲς ἤρξατο βροχὴ συνεχὴς μέχρι τῆς σήμερον, καὶ οὕτω κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν, «ἡ γῆ ἐχόρτασε νερό». Ἐχάρησαν λοιπὸν ὅλοι οἱ ἐνταῦθα κτηματίαι, οἵτινες σχεδὸν εἶχον ἀπελπιστῆ καὶ προσδοκᾶται εὔφορος ἡ συγκομιδὴ τῶν ἐφετεινῶν γεννημάτων. Διότι συνήθως αἱ βροχαὶ τοῦ Μαρτίου, εἶναι αἱ μᾶλλον τρέφουσαι καὶ ἀναπτύσσουσαι τὰ παντὸς εἴδους γεννήματα. Ὁ Μάρτιος εἶναι ὁ μὴν ὁ φέρων τὴν κρίσιν ἐπ' αὐτῶν. Κατὰ τοὺς ἐμπείρους λοιπὸν προμηνύεται ἄφθονος ἡ προσεχὴς συγκομιδή. Τὸ εὐχόμεθα».

Στὸ ἴδιο φύλλο τῆς «Ἑσπέρας» δημοσιεύονται ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὶς ἐργασίες ἀνεγέρσεως τοῦ μεγαλοπρεποῦς Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, τὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ ὁποίου περίμεναν μὲ συγκίνησι ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι:

«Ὁ Ναὸς τῆς Μητροπόλεως, μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀνάλογος διὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος, προχωρεῖ ὁλονὲν εἰς τὸν ἐντελῆ καταρτισμόν του, χάριν εἰς τὰς προσπαθείας τῆς ἐπιφορτισμένης τὴν οἰκοδομὴν Ἐπιτροπῆς καὶ τὰς Βασιλικὰς συνδρομάς. Ἠκούσαμεν δὲ ὅτι καὶ τὸ δημόσιον προτίθεται νὰ κάμῃ γενναίαν συνδρομὴν τῇ ἀποφάσει τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τόσον μᾶλλον ποθούσης τὴν περάτωσιν τοῦ ἔργου, ὅσω οὐδεμία ἔτι ἐκκλησία κατηρτίσθη ἐντελῶς καὶ ἀξιοπρεπῶς ἐν Ἀθήναις. Εὐχόμεθα νὰ ληφθῇ ταχεῖα καὶ περὶ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ὡς καὶ περὶ ὅλων ἐν γένει πρόνοια».

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Πειραιεῖς τῶν τελευταίων χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ἦταν καὶ ἐκεῖνο τῆς συγκοινωνίας μὲ τὰ νησιὰ τοῦ Ἀργοσαρωνικοῦ. Τὰ πρῶτα μικρὰ ἀτμοκίνητα πλοῖα ποὺ ὑπῆρχαν, δὲν ἐξυπηρετοῦσαν τὰ νησιά, παρὰ στὴν τύχη.

Φαίνεται ὅμως ὅτι κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1859 τὰ πράγματα εἶχαν ἀρχίσει νὰ βελτιώνωνται κάπως. Τοῦτο προκύπτει κι ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ δημοσιεύεται στὴν «Ἑσπέρα» τῆς 23 Μαρτίου 1859, καὶ ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴ Σῦρο, ἀλλὰ δὲν ἔχει ὑπογραφή, ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο.

«Ἀξιότιμε φίλε! Σᾶς εἰδοποιῶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν Σας, ὅτι τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀτμοπλοΐας τῆς Ἑταιρείας ἀπεφάσισεν (ὡς ἤκουσα ὅμως, διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω τὸ δρομολόγιον) ἵνα τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τῆς 30 Ἀπριλίου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἑκάστου ἔτους, τὸ διὰ Ναύπλιον ἀναχωροῦν ἐκ Πειραιῶς ἀτμόπλοιον, προσεγγίζῃ καὶ εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν, ἀφῖνον καὶ παραλαμβάνον ἐπιβάτας καὶ πραγματείας.

»Ἕκαστος φρόνιμος, δὲν δύναται νὰ μὴ ἐπικροτήσῃ εἰς μίαν τοιαύτην, τόσω ποθητὴν εἰς τοὺς πολλούς, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμον τῇ ἑταιρείᾳ ἀπόφασιν. Διότι ὡς γνωρίζετε κάλλιστα, ἡ Αἴγινα χρησιμεύει τώρα καὶ ἔμπροσθεν ὡς μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ὑγειονοτέρων ἐξοχῶν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πολλοὶ (καὶ ἐγὼ αὐτὸς πολλάκις) κατ' ἔτος μεταβαίνουσιν ἐκεῖ πρὸς διασκέδασιν, χάριν τῶν ὀπωρῶν, τοῦ ὡραίου καὶ εὐκρατοῦς κλίματος τῆς νήσου καὶ τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐνθυμοῦμαι, φίλε μου, τὰ ὡραῖα μπαρμπούνια, τοὺς ζωντανοὺς ροφούς, πράγματα τὰ ὁποῖα ἐδῶ (εἰς τὴν Σῦρον) κοστίζουν δεκαπλάσια τὴν τιμήν. Ἂς εἶναι. Γνωστοποιήσατε λοιπὸν παρακαλῶ τὴν προκειμένην σπουδαίαν εἴδησιν. Καθόσον πραγματικῶς ἡ ἀπόφασις αὐτὴ εἶναι καὶ εὔκολος περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ὠφελιμωτάτη, ὡς πεισθήσεται περὶ τούτου ἡ Ἑταιρεία λίαν προσεχῶς. Διότι, ἀντὶ τὸ ἀτμόπλοιον νὰ διέρχεται ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς Αἰγίνης, θέλει δαπανᾷ ὀλίγην ὥραν, ἵνα πλησιάζῃ τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἀπομακρυνόμενον μετ' ὀλίγας στιγμὰς φθάνει εἰς Πόρον. Ὡς πρὸς τοὺς ἐπιβάτας, ἂν διὰ τῶν ἱστιοφόρων πλοίων καθ' ἑκάστην ὡς πληροφοροῦμαι κάλλιστα, ἀναχωροῦσι πλέον τῶν 20, ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὸ ἀτμόπλοιον θέλει διπλασιασθῆ τὸ ποσὸν ἢ καὶ τριπλασιασθῆ. Διότι πολλοὶ φοβοῦνται τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα καὶ περισσότεροι χάριν διασκεδάσεως καὶ περιπάτου θέλουν βλέπει τὴν Αἴγιναν».

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν ἀπὸ ἄγνωστο ἀποστολέα πρὸς ἄγνωστο «φίλο», ὁ ὁποῖος προφανῶς τὴν παρέδωσε πρὸς δημοσίευσι, ἀφοῦ ἀφήρεσε τὸ ὄνομά του. Ὁπωσδήποτε ἡ «Ἑσπέρα» θυσίασε γι' αὐτὴν τὴ μισὴ εἰδησεολογικὴ της σελίδα ἐκτιμῶντας τὴ σπουδαιότητα τοῦ φλέγοντος γιὰ κείνη τὴν ἐποχὴ θέματος.

Στὸ ἴδιο φύλλο δημοσιεύεται καὶ ἡ εἴδησις τοῦ διορισμοῦ τοῦ Μιλτιάδη Ἀριστάρχη, «πρώην Καπουκεχαγιὰ τῆς Βλαχίας», ὡς διοικητοῦ τῆς Σάμου. Ἐπίσης μιὰ ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἡ ὁποία ἀφηγεῖται τὴν περιπέτεια ἑνὸς Ἕλληνος:

«Ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ συνοικίᾳ τῆς Σμύρνης εἶχε διαπραχθῆ φόνος ἀκατανόητος ἐπὶ Γάλλου τινός, νεωστὶ ἐκεῖ ἀφιχθέντος, καὶ τοῦ ὁποίου φονεὺς ὑπελήφθη Γραικός τις κρεοπώλης, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην διερχόμενος ἐκεῖθεν συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ πτῶμα εὑρέθη εἰς Ἰουδαϊκὴν συνοικίαν, ἠκρωτηριασμένον κατὰ διάφορα μέρη, καὶ ἐπειδὴ ὁ φονευθεὶς εἶχε προηγουμένως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ξεναγόν τινα Ἰουδαῖον, πάντες ἀποδίδουσι τὴν στυγερὰν ταύτην δολοφονίαν εἰς τὴν Ἰουδαϊκὴν φάραν».

Βέβαια ὁ «Γραικὸς» κρεοπώλης δὲν εἶχε ἀνάμιξι στὸ φόνο. Γιατὶ ὅμως ἔφταιγε ὁλόκληρος ἡ «Ἰουδαϊκὴ φάρα» (!) δὲν διευκρινίζει ὁ ἀνταποκριτής...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

✪✪

Τὰ γραμματόσημα τοῦ διαβόλου

Οἱ ἁρμόδιες ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες ἀναστατώθηκαν τελευταίως, ὅταν μιὰ γυναίκα ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ ὡρισμένα γραμματόσημα ἐπειδὴ παρίσταναν ἕνα διάβολο! Τὰ γραμματόσημα αὐτὰ εἶχαν ἐκδοθῆ ὡς ἀναμνηστικὰ τοῦ Πύργου τοῦ Διαβόλου, ἑνὸς ἐθνικοῦ μνημείου τῆς πολιτείας Γουϊόμινγκ. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα, ποὺ ἦταν ὑπερβολικὰ θρῆσκα, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ μεταχειριστῆ μὲ κανένα τρόπο στὴν ἀλληλογραφία της. Ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία δὲν εἶχε νὰ τῆς δώσῃ ἄλλα, τῆς ἴδιας ἀξίας. Ἀνέφερε λοιπὸν τὴν περίπτωσι στὴν Οὐάσινγκτον, κι' ἀμέσως ἐξεδόθησαν ἄλλα γραμματόσημα, μὲ διαφορετικὴ παράστασι.

Πῶς θὰ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ

Οἱ 10 ἀνδρικοὶ τύποι ποὺ θὰ συναντήσετε

ΜΙΛΗΣΑΜΕ στὸ προηγούμενο τεῦχος γιὰ τὶς θεὲς τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ κυκλοφοροῦν ὁλόγυρά μας. Ἂς δοῦμε τώρα ποιοὶ εἶναι οἱ ἀντιπροσωπευτικώτεροι ἀνδρικοὶ τύποι, ποὺ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο της. Ὅλοι τους ἀποστρέφονται τὸ γάμο καὶ τὸ διακηρύσσουν μὲ στόμφο, σὰν νὰ ἦταν τὸ δόγμα τῆς ζωῆς τους. Στὸ χέρι σας, ὅμως, εἶναι νὰ τοὺς κάμετε ν' ἀλλάξουν γνώμη καὶ νὰ στέρξουν νὰ ἐξυπηρετήσουν πρόθυμα τοὺς σκοποὺς τῆς φύσεως... καὶ τοὺς δικούς σας.

Νά, λοιπόν, οἱ δέκα κυριώτεροι ἀνδρικοὶ τύποι:

1) Τὸ αἰώνιο μωρὸ

Εἶναι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον οἱ περιποιήσεις κι' ἡ στοργὴ τῆς μητέρας του ἔχουν ἀφήσει ἀξέχαστες ἀναμνήσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲ μπορεῖ νὰ λυτρωθῆ. Ζητάει σὲ σᾶς περισσότερο τὴ μητέρα παρὰ τὴ σύζυγο κι' εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος ὅταν τὸν ἐξουσιάζετε ἀπόλυτα. Ἀρκεῖ νὰ νοιώθῃ πὼς τὸ κάνετε ἀπὸ ἀγάπη. Πρὸς Θεοῦ, ὅμως, μὴν τοῦ πῆτε ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνη γιὰ τὸ παραμικρό. Αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις του.

2) Ὁ δύσκολος

Μὴ νομίζετε πὼς δὲν τὸν συγκινοῦν οἱ γυναῖκες. Ἀλλὰ δὲν ξέρει σὲ ποιά νὰ δώσῃ τὴν προτίμησί του. Μὲ λίγη προσπάθεια, θὰ πετύχετε, ὥστε ἡ ἐκλογή του νὰ πέσῃ σὲ σᾶς. Ἀρκεῖ νὰ ἔχετε ὑπομονή. Ἂν θελήσετε νὰ βιάσετε τὰ πράγματα, θὰ χάσετε τὸ παιγνίδι.

3) Ὁ ἀπογοητευμένος

Κάποτε, ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν καλύτερο φίλο του. Κι' ἀπὸ τότε, καταφρονεῖ ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ μιλάει μὲ ἀποστροφὴ γι' αὐτές. Ἂν θέλετε νὰ τὸν κάμετε ν' ἀλλάξῃ γνώμη, πρέπει νὰ τὸν πείσετε ὅτι ἀποτελεῖτε ἐξαίρεσι.

4) Ὁ ἀπαισιόδοξος

Δὲν κατηγορεῖ τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ τὸν ἑαυτό του. Καὶ διακηρύσσει μὲ αὐταρέσκεια ὅτι κάθε γυναῖκα θὰ γίνῃ δυστυχισμένη κοντά του, γιατὶ ὁ κακὸς χαρακτῆρας του τὸν κάνει νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα γύρω του μαῦρα. Πρέπει νὰ τοῦ ἐμπνεύσετε πρῶτα ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του. Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου θὰ εἶναι νὰ τὸν κάμετε κατόπιν νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ.

5) Ὁ ὑπολογιστὴς

Ὅλοι του οἱ δισταγμοὶ εἶναι οἰκονομικῆς φύσεως. Τὸν τρομάζει ἡ ἰδέα ὅτι τὰ χρήματα ποὺ κερδίζει δὲν τοῦ φτάνουν γιὰ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια. Ἂν μπορέσετε νὰ τὸν κάμετε νὰ μὴ σκέπτεται ὅλο μὲ ἀριθμούς, θὰ εἶναι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

6) Ὁ διανοούμενος

Ἡ καρδιά του βρίσκεται στὸ κεφάλι του. Καὶ τὸ κεφάλι του εἶναι γεμᾶτο ἰδέες, ἔτσι, ποὺ δὲν ὑπάρχει θέσι γιὰ σᾶς ἀνάμεσα σ' αὐτές. Προτιμῆστε νὰ σκαρφαλώσετε στοὺς ὤμους του. Εἶναι καλὸ ὑποζύγιο καὶ θὰ σᾶς πάῃ πολὺ μακρυά. Ἀρκεῖ νὰ γαντζωθῆτε καλά, γιὰ νὰ μὴν πέσετε..

7) Ὁ μανιακὸς

Προσπαθῆστε νὰ γίνετε πιὸ μανιακὴ ἀπ' αὐτόν. Καὶ θὰ φτιάξετε ἕνα πολὺ ταιριασμένο καὶ ἁρμονικὸ ζευγάρι.

8) Ὁ σκεπτικιστὴς

Βρίσκει πὼς εἶναι πολὺ παιδὶ στὰ 20 χρόνια, πολὺ ἄπειρος στὰ 30 καὶ πολὺ γέρος στὰ 40. Κάμετέ τον νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ ζωή του ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γνώρισε.

9) Ὁ μισογύνης

Μισεῖ ὅλες τὶς γυναῖκες. Ὁ βαθύτερος λόγος τοῦ μίσους του εἶναι ὅτι τὶς φοβᾶται. Κάμετέ τον νὰ πιστέψῃ ὅτι τὸν φοβόσαστε. Καὶ θὰ σᾶς παραδοθῆ ἀνεπιφύλακτα.

10) Ὁ γκρινιάρης

Ὑποτιμᾷ ὅλες τὶς γυναῖκες, γιατὶ δὲ βρέθηκε καμμιὰ νὰ τοῦ πῆ ὅτι τὸν ἐκτιμᾷ ὅσο αὐτὸς νομίζει πὼς ἀξίζει.

Ἀλλ' ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄντρες, καὶ τὸ νήπιο καὶ ὁ δύσκολος, καὶ ὁ ἀπογοητευμένος καὶ ὁ ἀπαισιόδοξος, καὶ ὁ ὑπολογιστὴς καὶ ὁ διανοούμενος, καὶ ὁ μανιακὸς καὶ ὁ σκεπτικιστής, καὶ ὁ μισογύνης καὶ ὁ γκρινιάρης, δὲν ἐπιθυμοῦν τίποτα καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς κάμετε νὰ σᾶς ἀγαπήσουν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν ἀπὸ σᾶς.

Καὶ νά τί συμβουλεύει σχετικὰ ὁ Γάλλος ψυχολόγος Ἰντὸρ Φρεντερίκ:

α) Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ἕνα μέσο κόσμιο καὶ συμβατικὸ γιὰ νὰ κάμετε τὴ γνωριμία τοῦ ἀνθρώπου, στὸν ὁποῖον ἔπεσε ἡ ἐκλογή σας. Ἂν ἡ ἐπαφὴ ποὺ ἐπιδιώκετε ἔχῃ χαρακτῆρα ἀναιδῆ ἢ προκλητικό, θὰ χάσετε τὸ παιγνίδι.

β) Ἡ μεγάλη σας τέχνη θὰ εἶναι νὰ τοῦ δώσετε ἕνα ραντεβού, κάνοντάς τον νὰ πιστέψῃ πὼς σᾶς τὸ πῆρε αὐτός.

γ) Δείξετέ του ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγεία του, γιὰ τὶς δουλειές του, γιὰ κάθε τι ποὺ τὸν ἀφορᾷ. Μὴν παραλείψετε νὰ τοῦ συνιστᾶτε νὰ μὴν κουράζεται καὶ νὰ κοιμᾶται ἐνωρίς. Θὰ δείξετε ἐπίσης ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ ντύσιμό του, γιὰ τὴν ἐμφάνισί του κλπ.

δ) Θὰ προσπαθήσετε νὰ τοῦ δώσετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστασία του κι' ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μπορεῖτε νὰ τοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

ε) Νὰ τὸν κυττάζετε πάντοτε μὲ θαυμασμὸ καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, σὰν νὰ ἦταν γίγαντας.

στ) Μιὰ ἐλαφρὰ δόσι ζήλειας εἶναι ἀπαραίτητη. Προσέξετε μόνο μὴν τὸ παρακάμετε! Θὰ τοῦ μιλήσετε π.χ. γιὰ τοὺς γνωστούς σας καὶ θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ καταλάβῃ πὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς παίρνουν τὸ θάρρος νὰ σᾶς μιλᾶνε γι' ἀγάπη. Θὰ προσθέσετε ταὐτόχρονα ὅτι αὐτὲς οἱ ἐκμυστηρεύσεις σᾶς φέρνουν σὲ δύσκολη θέσι.

ζ) Θὰ δείξετε ἐπίσης λίγη — μόνο λίγη — ζήλεια γιὰ τὶς τυχὸν γνωριμίες του μὲ ἄλλες γυναῖκες.

η) Λίγη ἀπογοήτευσις κάπου - κάπου δὲ βλάπτει. Ἀλλ' ὄχι κλάματα καὶ μελοδραματικὲς σκηνές.

θ) Ὑποβάλλετέ του μὲ τρόπο τὴν ἰδέα τοῦ γάμου, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸν πιέσετε.

ι) Ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ παρουσιαστῆ γιὰ νὰ τοῦ πάρετε μιὰ συγκεκριμένη ὑπόσχεσι. Ἂν μπορῆτε νὰ τὸν πᾶτε ἀμέσως στὸν παπᾶ, τόσο τὸ καλύτερο. Οἱ ἄντρες ἀγαποῦν παθολογικὰ τὴν ἐλευθερία τους. Καὶ γιὰ τὸ χατῆρι της μπορεῖ νὰ ξεχάσουν τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσαν σὲ στιγμὴ παραζάλης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ δεκάλογος τῆς καλῆς συζύγου.

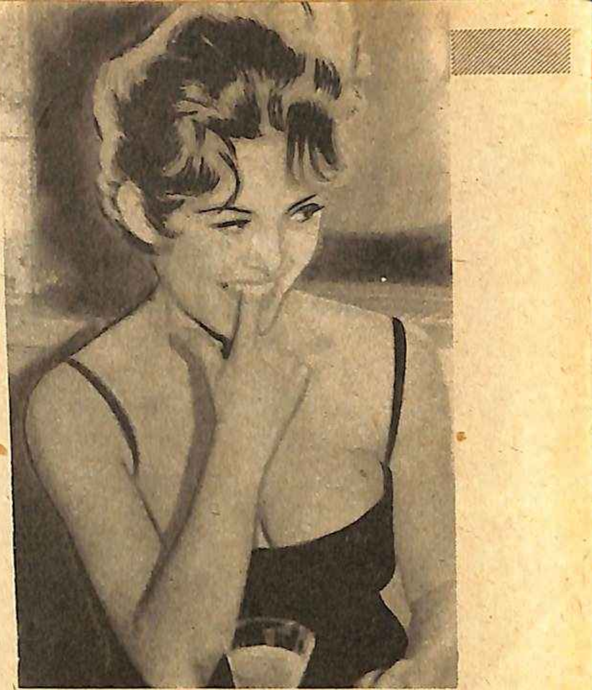

Ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ποὺ ἀναφέρεται ἀνάμεσα στὶς πιθανὲς ὑποψήφιες γιὰ τὴν Καρδιὰ τοῦ Κοὺρτ Γιοῦργκενς

Ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οἱ πέντε πιθανὲς ὑποψήφιες γιὰ τὸν τίτλο τῆς 4ης συζύγου του.

«ΔΕΝ εἶμαι γεννημένος γιὰ νὰ ζῶ ἀνύπαντρος! Πρέπει, τὸ ταχύτερο νὰ ξαναπαντρευτῶ!», ἐκμυστηρεύτηκε, ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς σ' ἕναν Ἄγγλο δημοσιογράφο.

Αὐτὸς δὲν κράτησε, φυσικά, τὴν ἐκμυστήρευσι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλά, ὅπως τοῦ ἐπέβαλλε τὸ ἐπαγγελματικό του καθῆκον, τὴν κοινολόγησε σ' ὅλο τὸν κόσμο! Πρᾶγμα, ποὺ στάθηκε ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἀναστατωθῆ κάθε θηλυκὴ ὕπαρξις, διαθέτουσα τὰ ἀπαραίτητα προσόντα, γιὰ νὰ τὴν ἐρωτευτῆ ἕνας Κοὺρτ Γιοῦργκενς!

Τὸ νὰ γίνῃ κανεὶς διάσημος στὴν ἐποχή μας εἶναι, καθὼς ξέρομε, ζήτημα, κυρίως, διαφημίσεως: Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλες τὶς εἰδικότητες, χωρὶς νὰ ἐξαιρῆται οὔτε ἡ «εἰδικότης»... τοῦ Δὸν Ζουάν! Ἀναμφισβήτητα ὡραῖος, ἂν καὶ κάπως «ψυχρὸς» γιὰ τὰ συνηθισμένα γυναικεῖα γοῦστα, ὁ Γερμανὸς στὰρ δὲ θὰ κατώρθωνε, μολαταῦτα, νὰ κατακτήσῃ τὸν τίτλο τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 1 καρδιοκατακτητῆ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ ἀπειλῆ σήμερα νὰ ὑποσκελίσῃ, σὲ ἐρωτικὴ φήμη, τὸν Ρουμπιρόζα καὶ τὸν Ἀλῆ Χάν, ἂν οἱ... ἄντρες, μὲ τὴν ρεκλάμα ποὺ τοῦ ἔκαναν, δὲν ὑπέβαλλαν τὴν ἰδέα τῆς ἀκαταμάχητης γοητείας του στὶς γυναῖκες!

Ὅταν, ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του Γερμανούς, ποὺ δὲν ἔπαψαν ποτὲ νὰ τὸν ἀνεβάζουν στὰ οὐράνια — ὁ Γιοῦργκενς εἶναι, βλέπετε σπουδαῖο «κεφάλαιο» γιὰ τὴν γερμανικὴ κινηματογραφικὴ βιομηχανία! — τὸ ἀγγλικὸ «Νταίηλυ Ἔξπρὲς» ἔσπευσε νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς τὸν «ὡραιότερο ἄνδρα τῆς Γερμανίας» καὶ οἱ Γάλλοι νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν πανηγυρικῶς ὡς «ὰμ ὰ φὰμ» — δηλαδή, ὡς ἄντρα πλασμένον γιὰ νὰ κατακτᾷ τὶς γυναῖκες — ἑπόμενο ἦταν νὰ πεισθῆ τὸ ὡραῖο φῦλο πὼς ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς ἀποτελεῖ τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς ἀνδρικῆς σαγήνης!

Στὴν πραγματικότητα, ὡστόσο, ὁ Γερμανὸς ἠθοποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ περίφημο ἐκεῖνο τοῦ λόρδου Μπάϋρον: Πὼς ὁ ἴδιος δὲν κατέκτησε ποτὲ καμμιὰ γυναῖκα, ἀλλὰ πὼς οἱ γυναῖκες τὸν κατακτοῦσαν!

Κάθε φορὰ σχεδόν, ποὺ ὁ Γιοῦργκενς γύριζε μιὰ νέα ταινία, ἐρωτευόταν καί.... τὴν παρτεναίρ του! Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἔκανε καὶ τοὺς τρεῖς γάμους του, ποὺ καταλήξανε σὲ ἰσάριθμα διαζύγια.

Ἡ πρώτη γυναῖκα του, ἡ χορεύτρια Λουΐζα Μπάσλερ, βρέθηκε στὸ πλευρό του, ὅταν αὐτὸς πραγματοποιοῦσε τὰ πρῶτα του βήματα στὴν καλλιτεχνικὴ δόξα. Ἡ δεύτερη, ἡ Γιοῦντιθ Χολτσμάϊστερ, κόρη τοῦ διασήμου Γερμανοῦ ἀρχιτέκτονα Κλέμενς Χολτσμάϊστερ, ἦταν ἡ παρτεναίρ του στὴν ταινία «Κορίτσια τῆς Βιέννης». Ἡ τρίτη, τέλος... μὰ γιὰ τὴν τρίτη, τὴν θρυλικὴ Οὐγγαρέζα Εὔα Μπάρτοκ, ποὺ τὸ εἰδύλλιο τοῦ Γιοῦργκενς μαζί της ἔκανε πάταγο ἐκείνη τὴν ἐποχή, δὲ χρειάζεται νὰ θυμίσωμε τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Κοὺρτ—ἀκόμη μιὰ ἀπόδειξι τοῦ ἀθεράπευτου συναισθηματισμοῦ του—ἔπαθε, ἀπὸ τὴ στενοχώρια ποὺ τοῦ προκάλεσε ὁ χωρισμός του μαζί της, ἕλκος τοῦ στομάχου, ποὺ τὸν βασανίζει ἀκόμη!...

Ὡστόσο, ὅπως μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ἀπὸ τὴν ἐκμυστήρευσί του στὸν Ἄγγλο δημοσιογράφο, οὔτε τὸ... ἕλκος δὲν ἔβαλε μυαλὸ στὸν ὡραῖο καὶ ἐρωτόληπτο στάρ! Καὶ τώρα, ὄχι μόνο θέλει νὰ ξαναπαντρευτῆ, μά, καθὼς πρόσθεσε στὴν ἴδια ἐκείνη συνέντευξι, ἐννοεῖ, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ πάρῃ, νὰ μὴν ἀνήκῃ στὸν τύπο τῆς ἤρεμης, τῆς στοργικῆς, τῆς τρυφερῆς συζύγου, ἀλλὰ «νὰ ξέρῃ τὴν τέχνη νὰ τὸν ἀναστατώνῃ»! Μ' ἄλλα λόγια... νὰ ἔχῃ τὸ διάβολο μέσα της!

Ἡ τελευταία αὐτὴ διευκρίνισι τοῦ Κοὺρτ Γιοῦργκενς ἔκανε τὰ λαγωνικὰ ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων—καὶ πρὸ παντός, φυσικά, τῶν γερμανικῶν—νὰ ἀναρωτηθοῦν, ἂν εἶχε κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο στὸ νοῦ του ὁ στάρ, καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν.

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέτασι ὅλων τῶν αἰσθηματικῶν ἐπαφῶν τοῦ Γιοῦργκενς κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, κατέληξαν στὴν διαπίστωσι, ὅτι πέντε εἶναι οἱ πιθανώτερες ὑποψήφιες γιὰ τὴν καρδιὰ καὶ τὸν τίτλο τῆς τετάρτης συζύγου τοῦ «ὑπ' ἀριθμὸν 1 Δὸν Ζουὰν τῆς ὀθόνης».

Πρώτη, ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό! Ὁ Γιοῦργκενς—ἀποκαλύπτει ὁ γερμανικὸς τύπος—συγκινήθηκε σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν προκλητικὴ Γαλλιδούλα στὰρ (ποὺ συμφωνεῖ, ἄλλωστε, ἀπόλυτα μὲ τὸ «ἰδεῶδες» του) τὴν ἐποχή, ποὺ γύριζε μαζί της τὸ φὶλμ «Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν γυναῖκα». Καί, τὸ καρναβάλι ποὺ πέρασε, ἐμφανίστηκε ἀρκετὲς φορὲς μαζί της, κυττάζοντάς την μὲ ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα.

Δεύτερη πιθανὴ σύζυγος τοῦ Κοὺρτ εἶναι ἡ Ἄβα Γκάρντνερ, πού, ἐνῶ εἶχε ἀπορρίψει τὶς προτάσεις γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας στὸ Παρίσι, ἔσπευσε νὰ δεχτῆ μόλις ἔμαθε πὼς ὁ παρτεναίρ της θὰ ἦταν ὁ γοητευτικὸς «Στρατηγὸς Διάβολος»! Καμμιὰ ἀμφιβολία, βέβαια, δὲν ὑπάρχει ὡς πρὸς τὸ ὅτι ἡ Ἄβα Γκάρντνερ, μὲ τὸ πολυτάραχο ἐρωτικὸ παρελθόν της, εἶναι ἕνα κι' ἕνα γιὰ τὸν ρόλο τῆς «γυναίκας ποὺ ἀναστατώνει»!

Τρίτη ὑποψήφια εἶναι μιά... ἀνώνυμη Σκανδιναυή! Συχνὰ ἔχει γίνει λόγος γιὰ μιὰ «ξανθὴ ἄγνωστη» ἀπὸ τὸν Βορρᾶ, ποὺ συναντιέται τακτικὰ μὲ τὸν Γιοῦργκενς, ἀλλὰ κανεὶς ὡς τώρα δὲν ἔχει μάθει οὔτε ποιὸ εἶναι τ' ὄνομά της, οὔτε ποιὰ ἡ ἀκριβὴς ἐθνικότητά της.

Τέταρτη στὸν κατάλογο τῶν πιθανοτήτων, ἔρχεται ἡ Ζενεβιὲβ Πάζ, παρτεναίρ του στὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Τσάρου». Ὁ Γιοῦργκενς, πού, καθὼς εἴπαμε, δὲ μένει ποτὲ ἀσυγκίνητος ἀπέναντι στὶς παρτεναίρ του, ἔδειξε γιὰ τὴν Πὰζ ἀρκετὰ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ Εὔα Μπάρτοκ, ὅμως, ποὺ ξέρει ἀρκετὰ καλὰ τὸν πρώην σύζυγό της, διαβεβαιώνει πὼς ἡ Γαλλίδα ἠθοποιὸς ἀποκλείεται νὰ εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ τὴν διαδεχτῆ, γιατὶ δὲν ἀνήκει στὸν τύπο τῶν γυναικῶν, «ποὺ γοητεύουν τὸν Κούρτ».

Ἡ πέμπτη, τέλος, εἶναι... ἡ δεύτερη σύζυγός του, ἡ Γιοῦντιθ Χολτσμάϊστερ, στὴν ὁποία, καθὼς λέγεται, ἔκανε τελευταῖα ὁ Κοὺρτ Γιοῦργκενς προτάσεις συμφιλιώσεως. Εἶναι, ὅμως, ἀπίθανο, ἂν ἡ συμφιλίωσι αὐτὴ καὶ σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ πραγματοποιηθῆ, θὰ φτάσῃ σὲ γάμο.

Γιὰ τὴν ὥρα, πάντως, ὁ ὡραῖος Κοὺρτ ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ διαθέσιμος! Ὅσες ἐνδιαφέρονται, δὲν ἔχουν παρά... νὰ σπεύσουν!

✪✪

Κι' ὅταν δὲν τοὺς βλέπῃ κανείς;

Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τῆς πόλεως Λίνκολν, στὴ Νεμπράσκα, ἐψήφισε ἕνα νόμο, σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων ποὺ συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρω... τὴ στιγμὴ ποὺ φιλᾶνε τὶς τρυφερὲς συντρόφους ποὺ ἔχουν πλάϊ τους, θὰ καταδικάζωνται σὲ πρόστιμο 25 δολλαρίων.

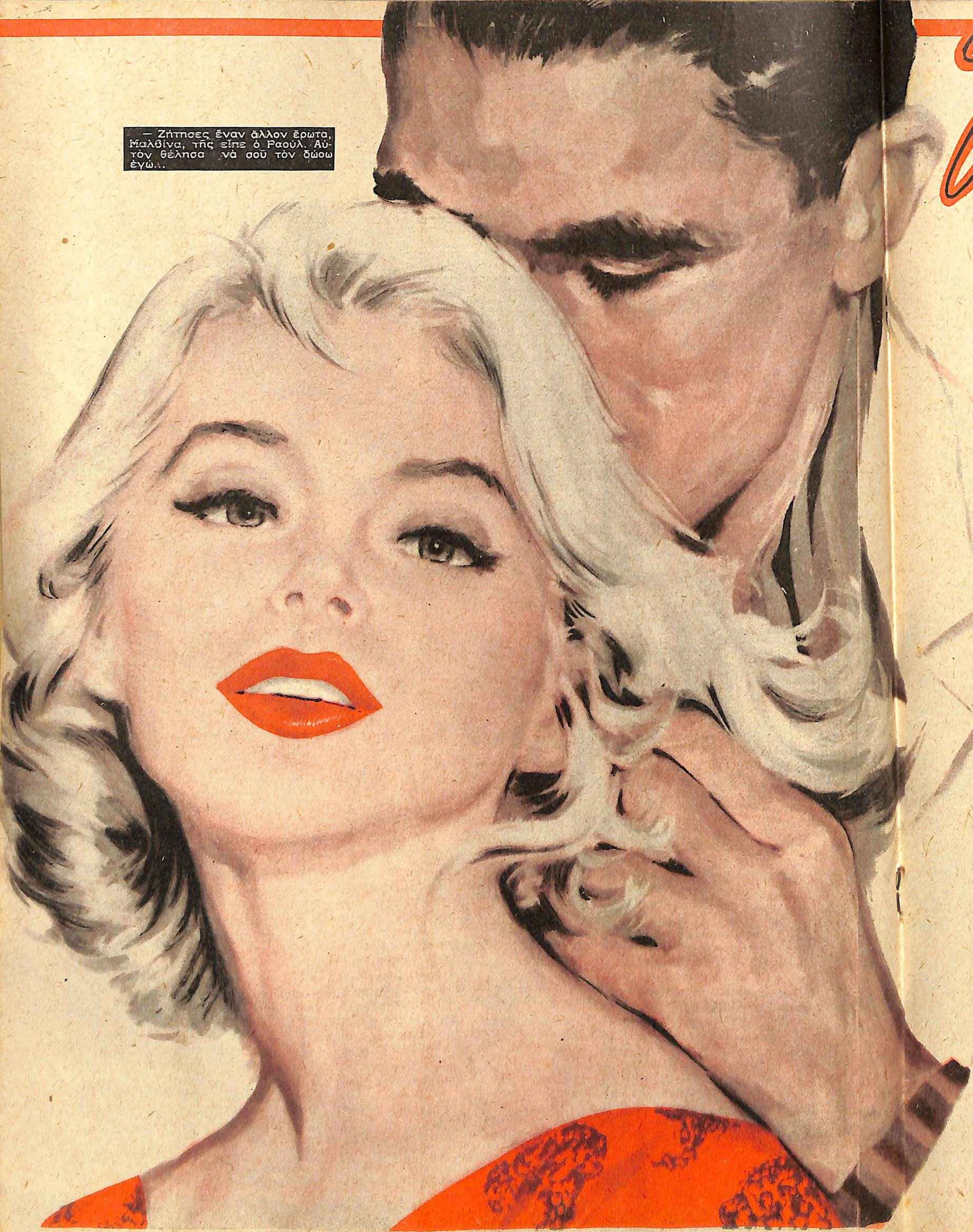

— Ζήτησες ἕναν ἄλλον ἔρωτα, Μαλβίνα, τῆς εἶπε ὁ Ραούλ. Αὐτὸν θέλησα νὰ σοῦ τὸν δώσω ἐγώ...

Ὁ δεύτερος ἔρωτας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί της ἡ Μαλβίνα. Κι' ἄρχισε νὰ γράφη μὲ συγκίνησι:

«Ἀγάπη μου. Πόσο λυπᾶμαι ποὺ ἀρχίζω ἔτσι τὰ γράμματά μου, χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀναφέρω κάθε μέρα, κάθε ὥρα, τ' ὄνομά σου! Αὐτὸ εἶναι τὸ τριακοστὸ γράμμα ποὺ σοῦ στέλνω. Κι' ὅμως μοῦ φαίνεται πὼς δὲ σοῦ εἶπα ἀκόμη ὅλα ὅσα κρύβω στὴν καρδιά μου γιὰ σένα. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅταν βρεθῶ ἐπιτέλους μέσ' στὴν ἀγκαλιά σου, γιὰ πάντα...

»Ἡ χειρομάντισσα μοῦ εἶχε πῆ: «Πρὶν ἀπ' τὸ φθινόπωρο, ἕνα καινούργιο φῶς θὰ λάμψη μέσ' στὴν καρδιά σας, καὶ πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ συναντήσετε τὸν ἄντρα ποὺ θὰ σᾶς ξαναδώση τὸν ἔρωτα!». Στὸ τέλος λοιπὸν τοῦ καλοκαιριοῦ ἔλαβα τὸ πρῶτο γράμμα σου, κι' εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ σὲ δῶ πρὶν περάση ὁ χειμώνας.

»Ὁ ἄντρας ποὺ ζῶ μαζί του, μὲ λέει ρωμαντικὴ κι' ὀνειροπόλο. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Τὸν τελευταῖο καιρό, ἡ μόνη παρηγοριά μου ἦταν τὰ ὄνειρα, στὴ μονότονη ζωή μου. Ὁ σύντροφός μου ἔχει ἀλλάξει πολύ. Δὲν εἶναι πιὰ ὁ τρυφερὸς ἄντρας ποὺ μ' ἀγαποῦσε μὲ περιπάθεια... Δὲ θέλω νὰ μοῦ πῆς πὼς μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἴδιο καὶ μὲ σένα! Ἔχω τὴ βεβαιότητα πὼς κοντά σου θᾶμαι πάντα εὐτυχισμένη. Μολονότι δὲ σὲ γνώρισα ἀκόμη, νοιώθω πὼς ἐσὺ μονάχα μπορεῖς νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ μ' ἀγαπήσης μ' ἕνα ἰδανικὸ ἔρωτα. Ἐσὺ μ' ἔκανες νὰ πιστέψω μὲ τὸ πρῶτο γράμμα σου πὼς θ' ἀληθέψουν τὰ λόγια τῆς χειρομάντισσας. Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτό!

»Μὰ τώρα γιατί νὰ περιμένουμε ἀκόμη; Γιατί νὰ μὴ δώσουμε ἕνα τέλος σ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Ἄκουσε, ἀγάπη μου. Ἔχω πάρει πιὰ τὴν ἀπόφασί μου. Ἔχω καταλάβει τὴν ψυχή σου. Ὁ ὑπηρέτης σου ποὺ μοῦ φέρνει κάθε πρωΐ τὰ γράμματά σου καὶ παίρνει τὰ δικά μου, δὲ θέλησε ποτὲ νὰ μοῦ πῆ τίποτε γιὰ σένα. Μὰ δὲν πειράζει. Ξέρω πὼς μόνο μαζί σου μπορῶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένα. Γι' αὐτὸ αὔριο θὰ ἐγκαταλείψω τὸ σύντροφό μου! Μαζὶ μ' αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ δώσω στὸν ὑπηρέτη σου καὶ τὴν καινούργια διεύθυνσί μου. Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ, μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά!».

Ναί, θάκανε αὐτὴ τὴν τρέλλα ἡ Μαλβίνα! Γιατί ὅλος ὁ ἔρως δὲν εἶναι παρὰ μιὰ γοητευτικὴ καὶ μεθυστικὴ τρέλλα.

Δὲν εἶχε κι' ἄδικο ἄλλωστε. Ὁ ἄντρας μὲ τὸν ὁποῖο ζοῦσε ἀπὸ χρόνια, δὲν τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Οὔτε καὶ τὴν εἶχε παντρευτῆ.

Τὸν λέγανε Ραούλ, κι' ἀπὸ νέος ἦταν περήφανος γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή του. Αὐτὸ τὸν ἔκανε ψυχρὸ κι' ἀδιάφορο... Ὕστερα, ἡ ἀφοσίωσι τῆς Μαλβίνας τὸν εἶχε κάνει ἐγωϊστή. Ἡ βεβαιότης πὼς τίποτα δὲ θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξη τὴ ζωή τους, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ τὴν ἐγκαταλείψη στὴν τύχη της, χωρὶς καμμιὰ τρυφερότητα.

Αὐτὴ ἡ ἀπάθειά του εἶχε σπρώξει τὴ Μαλβίνα νὰ ρωτήση μιὰ χειρομάντισσα ποῦ θὰ κατέληγε ἡ ζωή τους. Ἡ μεγάλη ἐλπίδα ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ μάντισσα, ἦταν μιὰ χαρούμενη ἔκπληξι γι' αὐτήν. Μόλις γύρισε στὸ σπίτι της, ἐξομολογήθηκε στὸ Ραοὺλ ὅλες τὶς πικρίες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις της καὶ τοῦ ἀνάφερε τὰ προφητικὰ ἐκεῖνα λόγια γιὰ μιὰ καινούργια ζωή της, γιὰ ἕνα νέο ἔρωτα.

Ἦταν τόσο εἰλικρινὴς μαζί του, ὥστε τοῦ μίλησε γιὰ τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἔλαβε ἀπ' τὸν ἄγνωστο θαυμαστή της. Γιὰ τ' ἄλλα ὅμως ἀπόφυγε νὰ τοῦ κάνη λόγο. Εἶχαν ξυπνήσει τὸν ἔρωτα στὴν καρδιά της.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Ραοὺλ δὲ δοκίμασε καμμιὰ ἔκπληξι, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέη, τ' ἀπόγεμα ἐκεῖνο, πὼς θάφευγε γιὰ νὰ συναντήση τὸν «ἄλλον». Τῆς εἶπε μάλιστα πὼς περίμενε μιὰ τέτοια ἀπόφασι ἐκ μέρους της. Καὶ πρόσθεσε πὼς λυπόταν ποὺ δὲν εὕρισκε πιὰ ἡ Μαλβίνα σ' αὐτὸν τὰ χαρίσματα ποὺ εἶχε μαντέψει ἀπ' τὰ γράμματα μονάχα τοῦ ἄλλου.

Τὸ ἐπόμενο ἀπόγεμα, ἡ Μαλβίνα πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο «Μιραμάρε», γιὰ νὰ περιμένη τὸν ἄγνωστο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευε δίχως νὰ τὸν ξέρη. Μὰ ὅταν βρέθηκε ὁλομόναχη σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη μελαγχολία κι' ἕνα φόβο στὴν καρδιά. Τὴν τρόμαζε τώρα αὐτὴ ἡ περιπέτεια ποὺ ὀνειρευόταν τόσον καιρό!

Ἦταν βέβαιη πὼς ὁ ἄγνωστος ποὺ τῆς ἔστελνε τόσο φλογερὰ γράμματα, θὰ τῆς φερνότανε μὲ λεπτότητα καὶ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Κι' ὡστόσο ἦταν ἀνήσυχη, ταραγμένη...

Ξαφνικά, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα της! Ἡ Μαλβίνα ψιθύρισε «Ἐμπρός!» μὲ μισόσβυστη φωνή. Ὕστερα ἔκλεισε τὰ μάτια της ἀπ' τὴ συγκίνησι... Τὸ ἄγνωστο ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντικρύση, τὴν τρόμαζε...

Ἔτρεμε ἀπ' τὴ δειλία της. Αὐτὴ τὴ στιγμή, θάθελ νάχε κοντά της τὸ Ραοὺλ γιὰ νὰ τὴ βοηθήση, γιὰ νὰ τὴν πάρη ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ φύγουν μαζί...

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἀντρικὰ μπράτσα τὴν ἀγκάλιασαν τρυφερά... Δὲν τολμοῦσε ἀκόμη ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της. Ἀκουμπῶντας τὸ πηγοῦνι της στὸν ὦμο Ἐκείνου, ἄκουσε τὴ φωνή του νὰ τῆς ψιθυρίζη στ' αὐτὶ μερικὲς φράσεις ἀπ' τὸ γράμμα της. Παράξενο! Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἔμοιαζε σὰν τοῦ Ραούλ, ὅταν εἶχαν ἀρχίσει τὸ ρομάντσο τους! Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν τοὺς ἴδιους τρυφεροὺς τόνους στὴ φωνή τους;...

Ἡ Μαλβίνα ἄνοιξε σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια της. Κι' εἶδε πὼς ὁ ἄντρας ποὺ τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, εἶχε τὰ ἴδια μαλλιὰ τοῦ Ραούλ, τὸ ἴδιο μικρὸ σημάδι ἀπὸ τραῦμα στὸ λαιμό! Θέλησε τότε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμά του. Μὰ τὰ ἀντρικὰ μπράτσα τὴ σφίξανε πιὸ τρυφερὰ κι' ἡ φωνὴ ἐξακολούθησε νὰ τῆς λέη:

— Δὲν ἀναγνωρίζεις λοιπὸν τὸ ἐρωτικὸ ἀγκάλιασμά μου; Σοῦ φαίνομαι πὼς ἄλλαξα τόσο πολύ;... Κι' ὅμως ξέρω ἀκόμη νὰ γράφω ἐρωτικὰ γράμματα, ποὺ ἀρέσουνε σ' ὄμορφες γυναῖκες σὰν ἐσένα!

»Ναί, ὁμολογῶ πὼς σοὔστησα παγίδα. Μὰ πόσες φορὲς μοῦ εἶχες πῆ ἄλλοτε πὼς σοῦ ἄρεσαν οἱ τρέλλες μου! Ἔ λοιπόν, ξέρω ἀκόμη νὰ παίζω μὲ τὸν ἔρωτα! Ξέρω ἀκόμη προπάντων νὰ κάνω εὐτυχισμένη μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσένα!

»Θέλησες νὰ πιστέψης στὰ λόγια τῆς χειρομάντισσας. Ἔκανες καλά, γιατὶ κι' ἐγὼ πίστεψα σ' αὐτά, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ ἔμαθα. Κι' ἀμέσως κατάλαβα τὸ σφάλμα μου... Ὁμολογῶ πὼς σ' εἶχα παραμελήσει. Μὰ οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχα πάψει νὰ σ' ἀγαπῶ!

»Ζήτησες ἕναν ἄλλον ἔρωτα, Μαλβίνα. Αὐτὸν θέλησα νὰ σοῦ τὸν δώσω ἐγώ! Κι' ἄρχισα νὰ σοῦ στέλνω τὰ ἐρωτικὰ ἐκεῖνα γράμματα ποὺ συγκινήσανε τὴν καρδιά σου. Ὁ ἄγνωστος εἶμ' ἐγώ!

»Στὴν ἀρχὴ θέλησα νὰ παίξω. Μὰ ὕστερα τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἄρχισε νὰ γίνεται σοβαρό. Κατάλαβα πὼς σ' ἀγαποῦσα γιὰ δεύτερη φορά, σὰν ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος... Καὶ τώρα ἔχεις πιὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς καινούργιας ἀγάπης μου!

Ἡ Μαλβίνα τὸν ἄκουγε, κλαίγοντας πάνω στὸν ὦμο του ἀπὸ συγκίνησι. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῆ πὼς θὰ ζοῦσε μιὰ τόσο μυθιστορηματικὴ περιπέτεια...

— Ραούλ, τοῦ εἶπε σὲ λίγο, δὲ φοβᾶσαι πὼς αὔριο πάλι θὰ ξαναγυρίσουμε στὴν παληά μας ζωή;

— Ὄχι! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει γιὰ μᾶς μιὰ καινούργια ἐρωτικὴ ἱστορία!...

Καί, γιὰ ν' ἀλλάξουν ὅλα, τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ραοὺλ παντρεύτηκε τὴ Μαλβίνα κι' ἔφυγε μαζί της γιὰ τὴ Βενετία.

Φ. ΜΠΟΝΤΙΟΛ

Γυναῖκες ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Ἡ Μυρόπη τῆς Ἀλεξανδρείας

ΤΟΝ καιρὸ ἐκεῖνο ἡ ἔρημος ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀναχωρητές. Στὶς δύο ὄχθες τοῦ Νείλου ἀμέτρητες καλύβες, ποὺ τὶς ἔφτιαχναν μὲ τὰ χέρια τους οἱ ἐρημίτες ἀπὸ κλαδιὰ κι' ἀργιλλόχωμα, ἀραδιάζονταν ἡ μιὰ λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Αὐτὸ γινόταν γιὰ νὰ μποροῦν αὐτοὶ ποὺ τὶς κατοικοῦσαν νὰ ζοῦν ἀπομονωμένοι, ἀλλὰ καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης, ν' ἀλληλοβοηθιοῦνται. Ἐκκλησάκια, μὲ σταυρούς, ὑψώνονταν πάνω στοὺς λόφους τῆς ἄμμου κι' ἐκεῖ πήγαιναν οἱ ἐρημίτες νὰ λειτουργηθοῦν, νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ μεταλάβουν. Στὴν ἀκροποταμιὰ ὑπῆρχαν κοινόβια, ὅπου οἱ μοναχοί, κλειστοὶ ὁ καθένας σ' ἕνα στενὸ κελλί, περίμεναν μὲ ἠρεμία τὸ θάνατό τους. Ἀναχωρητὲς καὶ κοινοβίτες, ζοῦσαν σ' ἀπόλυτη ἀσκητικὴ ἐγκράτεια, τρώγοντας μονάχα ψωμὶ κι' ἁλάτι. Μερικοὶ ζοῦσαν ἀκόμη πιὸ ἀλλόκοτα: Τραβοῦσαν πέρα στοὺς λόφους κι' ἔκαναν ἄσυλό τους καμμιὰ σπηλιὰ ἢ κανένα τάφο...

Ὅλοι τους φοροῦσαν τρίχινο σάκκο καὶ κουκούλα. Πλάγιαζαν κατάχαμα ἔπειτα ἀπὸ πολύωρες ἀγρυπνίες, προσεύχονταν, ἔψαλλαν κι' ἐκτελοῦσαν κάθε μέρα ἄθλους σκληραγωγίας γιὰ ἐξιλασμό. Ἔτσι ἐκπληρωνόταν κι' ὁ λόγος τῶν προφητῶν ὅτι «ἡ ἔρημος θὰ σκεπαστῆ ἀπὸ λουλούδια». Μὰ οἱ ἀναχωρητὲς ζοῦσαν μέσα σὲ ἀδιάκοπο κίνδυνο. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ Δέκιος κατέτρεχε ἄγρια τοὺς Χριστιανούς. Κι' ὄχι μόνον αὐτό. Ἤθελε ἀκόμη νὰ ξαναφέρη πίσω τὴν εἰδωλολατρεία, ἀκριβῶς ὅπως τὸν παληὸ καιρὸ μὲ θυσίες, ναοὺς καὶ μαντεῖα. Αὐτό, βέβαια, ἄρεσε σὲ πολλούς, ἐπειδὴ μισοῦσαν τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ αὐτοκρατορικοὶ ζοῦσαν μὲ τοὺς πολέμους. Δὲν τοὺς συνέφεραν λοιπὸν τὰ κηρύγματα τῶν ἀποστόλων ποὺ δίδασκαν τὴν ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐξαπόλυσαν ἐναντίον τους τὴν πιὸ σκληρὴ τρομοκρατία...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ἀλεξάνδρεια ζοῦσε μέσα στὴν ἀνομία. Ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν θεωροῦνταν τίποτα σπουδαῖο. Οἱ Ρωμαῖοι διοικητὲς ἔρριχναν ὅποιους ἤθελαν στὰ κλουβιὰ τῶν λιονταριῶν. Γενναῖοι πολεμιστὲς μονομαχοῦσαν μέχρι θανάτου μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἡγεμόνα τους, γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὰ πλήθη τῶν ἐκφυλισμένων θεατῶν. Ἄνθρωποι καίγονταν ζωντανοί, πέθαιναν στὰ βασανιστήρια, στὰ μπουντρούμια ἢ κάτω ἀπὸ τὸ μαστίγιο τῶν ἐπιστατῶν, στὰ βάθη τῶν καραβιῶν, ὅπου ἀλυσοδεμένοι, τραβοῦσαν κουπὶ μέρα νύχτα.

Στὴν Ἀλεξάνδρεια ὑπῆρχαν πολλοὶ Ἕλληνες ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸ Ρωμαϊκὸ στρατό. Ἀνάμεσά τους διακρινόταν ἕνας νεαρὸς ἑκατόνταρχος, ὁ Ἰσίδωρος, ποὺ ἡ ὀμορφιά του ἦταν ἀσύγκριτη. Ὁ Ἰσίδωρος βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ κεντηρίωνος Ἰουλίου, ποὺ ἦταν ἄνθρωπος σκληρός, ταπεινὸς κι' αἱμοβόρος.

— Δὲ θέλω νὰ φέρεσαι μὲ καλωσύνη στοὺς αἰχμαλώτους! ἔλεγε συχνὰ στὸν Ἰσίδωρο. Ἂν ἐξακολουθήσης νὰ εἶσαι καλός, θ' ἀναγκαστῶ νὰ σὲ στείλω στὰ πλοῖα. Διάλεξε λοιπόν...

Ἄκουγε τὶς ἀπειλὲς ἐκεῖνες ὁ Ἰσίδωρος κι' ἀντὶ νὰ τρομάζη, χαμογελοῦσε εἰρωνικά. Αὐτὸ βέβαια ἔκανε τὸν κεντηρίωνα νὰ σκυλιάζη. Ἔτσι ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐξαποστείλη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸν Νουμέριο, ποὺ κυβερνοῦσε τὸ στόλο τοῦ Αἰγαίου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ τελευταῖος δὲ βρισκόταν τὶς μέρες ἐκεῖνες στὴν Ἀλεξάνδρεια, σκέφτηκε νὰ τὸν βάλη ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς λόχου, ποὺ θὰ πήγαινε νὰ κυνηγήση στὴν ἔρημο τοὺς κοινοβίτες. Ὅταν τὄμαθε αὐτὸ ὁ Ἰσίδωρος, ἀποφάσισε νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὸ στράτευμα καὶ νὰ ἐξαφανιστῆ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτε, γιατὶ κάποιος ἄλλος θὰ πήγαινε στὴ θέσι του, πρᾶγμα ποὺ θὰ ἦταν χειρότερο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνεργήση διαφορετικά. Μὲ ποιὸν τρόπο ὅμως;

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἀλεξανδρείας, γινόταν μιὰ μυστικὴ συγκέντρωσι. Ἡ συγκέντρωσι αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖτο ἀπὸ συνωμότες, ἀλλ' ἀπὸ χριστιανούς. Ἀπόκεντρο κι' ἀπομονωμένο ἀπὸ τὶς γύρω ἐπαύλεις, μ' ἕνα μεγάλο κῆπο, τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λεοντίου Φλάκου, δεχόταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλους τοὺς «πιστούς», ἄντρες καὶ γυναῖκες. Ὁ Λεόντιος ἦταν ἕνας πρώην χιλίαρχος, ποὺ τραυματίστηκε στὸν πόλεμο κι' ἔμεινε ἀνάπηρος. Ἀποτραβήχτηκε τότε στὴν ἔπαυλί του γιὰ νὰ ζήση ἥσυχα, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πλούσιος. Ἐκεῖ τὸν μύησε στὴ νέα θρησκεία ὁ δοῦλος του Στέφανος, ποὺ εἶχε βαφτιστῆ ἀπὸ τὸν Αὐξέντιο, τὸ θαυμαστὸ ἐκεῖνο μάρτυρα, ποὺ πέθανε στὸ σταυρό. Ὁ Λεόντιος, μὲ κίνδυνο νὰ χάση τὰ πάντα — κι' αὐτὴ ἀκόμη τὴ ζωή του — διέθετε τὸ σπίτι του γιὰ νὰ συγκεντρώνωνται μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ...

Ἕνας - ἕνας, μὲ πολλὲς προφυλάξεις, πλησίαζαν τὴ μεγάλη μαρμάρινη εἴσοδο, ἔσπρωχναν ἁπαλὰ τὴν πόρτα κι' ἔμπαιναν μέσα, χωρὶς νὰ τοὺς σταματήση κανείς. Προχωροῦσαν, ἀκολουθῶντας ἕνα στενὸ διάδρομο, ποὺ στὶς δύο ἄκρες του ὑψώνονταν μεγάλα δέντρα, κι' ἔφταναν τέλος σὲ μιὰ σκάλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν κατεβοῦν γιὰ νὰ μποῦν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Στὸ κέντρο της, κοντὰ σὲ μιὰ πέτρινη γούρνα γεμάτη νερό, στεκόταν πάντα ἕνας γέροντας μὲ κόκκινο χρυσοκέντητο χιτῶνα. Ἡ ὄψι του ἦταν ταπεινὴ καὶ γλυκειά, κάτω ἀπὸ τὸ πλούσιο ντύσιμό του. Ἦταν ὁ ἐπίσκοπος Ἀλβῖνος, ποὺ διωγμένος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια, εἶχε βρῆ καταφύγιο σιμὰ στὸ Λεόντιο Φλάκο.

Στὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς ὁ Ἀλβῖνος, βάφτιζε ὅσους ἤθελαν νὰ βαφτιστοῦν χριστιανοί. Καὶ τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ βάφτισι ἐπαναλαμβανόταν γιὰ χιλιοστὴ φορά. Ἦταν ἡ σειρὰ μιᾶς παιδούλας, ποὺ τὴν εἶχε φέρει ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ χωριὸ τοῦ Νείλου ἡ Μυρόπη, ποὺ χρόνια ὁλόκληρα τώρα γυρνοῦσε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, γιὰ νὰ διδάσκη τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μυρόπη ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες γυναῖκες, ποὺ ἀδιαφορῶντας γιὰ τοὺς κινδύνους, ἀκολουθοῦσε τὰ ἴχνη τῶν μεγάλων ἀποστόλων. Καταδικασμένη σὲ θάνατο ἀπὸ τοὺς ρωμαϊκοὺς νόμους, ζοῦσε κυνηγημένη ἀδιάκοπα ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, ποὺ ἔψαχναν νὰ τὴ βροῦν γιὰ νὰ τὴ σταυρώσουν. Μὰ ἡ Μυρόπη εὕρισκε πάντα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγη...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἦταν στὴν αἴθουσα τοῦ Λεοντίου, μαζὶ μὲ τὴν παιδούλα ποὺ θὰ βάφτιζανε. Πλησίασε καὶ τὴν ἄφησε σιμὰ στὴ γούρνα. Γονάτισε κατόπιν μπρὸς στὰ πόδια τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ εἶπε:

— Πατέρα, νά ἡ μικρὴ ψυχή, ποὺ ὑποσχέθηκα νὰ φέρω σ' αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι μὲ τὴ συγκατάθεσι τῶν δικῶν της. Σοῦ τὴ φέρνω, γιὰ νὰ τῆς δώσης τὸ ζωηφόρο βάφτισμα καὶ νὰ τὴν καθοδηγήσης πρὸς τὴν καινούργια ζωή...

Ὁ ἐπίσκοπος πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ μικρή.

— Λέγεται Μάρθα, πρόσθεσε ἡ Μυρόπη. Εἶναι δούλη πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως θὰ τὴ σηκώση στὸν οὐρανὸ καὶ θὰ τὴν κρατήση στὸ πλευρό του...

Στὴ διαταγὴ τοῦ Ἀλβίνου, ἡ Μυρόπη ἔγδυσε τὴ μικρή. Ἡ παιδούλα ἔμεινε τώρα μόνο, μ' ἕνα φυλαχτὸ στὸ λαιμό. Ὁ ἐπίσκοπος τὴ βύθισε τρεῖς φορὲς στὴν κολυμπήθρα. Ὁ Λεόντιος Φλάκος τοῦ παρουσίασε τὸ λάδι. Μ' αὐτὸ ὁ Ἀλβῖνος ἔκανε τὸ χρίσμα. Τὴν ὠνόμασε Μαρία. Ὕστερα, ἀφοῦ σφουγγισε τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σωματάκι, τὸ προωρισμένο νὰ περάση στὴν αἰώνια ζωή, ἡ Μυρόπη τοῦ ἔβαλε τὸ ἄσπρο φόρεμα ποὺ τὸ εἶχε ἡ ἴδια ἑτοιμάσει. Μόλις τελείωσε ὁ ἐπίσκοπος τὸ ἔργο του, ἔδωσε σ' ὅλους τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης. Οἱ Χριστιανοὶ ἑτοιμάστηκαν τότε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, μὲ τὸν ἴδιο μυστικὸ τρόπο ποὺ εἶχαν ἔρθει. Ξάφνου ὅμως τὰ μάτια τους καρφώθηκαν ἔντρομα σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν παράμερα, στὸ ἡμίφως. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἦταν ἕνας Ρωμαῖος ἀξιωματικός.

Ἡ Μυρόπη τὸν πλησίασε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος.

— Εἴμαστε Χριστιανοί! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ δὲν ἔτρεμε διόλου. Εἴμαστε ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲ φοβόμαστε νὰ τὸ διαλαλήσουμε σὲ ὅλους! Ἂν κατώρθωσες ν' ἀνακαλύψης τὸ κρησφύγετό μας, εἶναι ἐπειδὴ δὲ βάζουμε φύλακες. Ὡστόσο, πήγαινε τώρα νὰ καταγγείλης τὴ συγκέντρωσί μας καὶ φέρε τὸ στρατὸ νὰ μᾶς συλλάβη. Θὰ περιμένουμε ἐδῶ, προσευχόμενοι στὸ Θεό, ποὺ θὰ μᾶς καλέση σὲ λίγο κοντά του...

Μιὰ παράξενη αἰνιγματικὴ σιγὴ ἁπλώθηκε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα. Τί περίμενε λοιπὸν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ δὲν πήγαινε νὰ φέρη τοὺς στρατιῶτες του; Ἄξαφνα ἐκεῖνος βγῆκε ἀπὸ τὴ σκιά. Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ὁλόκληρο ἀπὸ τοὺς πυρσούς, ποὺ ἄναβαν σὲ κάθε γωνία. Ὅσοι τὸν εἶδαν, αἰσθάνθηκαν τὸ φόβο τους νὰ διαλύεται μονομιᾶς. Γιατὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ ἀπέριττη ὀμορφιά του. Ἦταν κι' ἡ γλυκύτατη καλωσύνη ποὺ πλημμύριζε τὰ ὡραῖα του χαρακτηριστικά. Πρῶτος τὸν ἀναγνώρισε ὁ Λεόντιος Φλάκος, ποὺ τοῦ ἅπλωσε ἐγκάρδια τὰ χέρια.

— Καλῶς ἦρθες στὴ συγκέντρωσί μας, Ἰσίδωρε! τοῦ φώναξε. Δὲν ξέρω τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ὡδήγησε τὰ βήματά σου ὡς ἐδῶ, ἀλλ' ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, δὲν ἔχει σημασία. Εἶσαι στρατιώτης κι' ἐκτελεῖς τὸ καθῆκον σου. Γιὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω: Ἐδῶ μέσα εἴμαστε ὅλοι ἀδέρφια κι' ἂν πρόκειται νὰ πεθάνη ὁ ἕνας μας, θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε εὐχαρίστως κι' οἱ ὑπόλοιποι. Σοῦ ζητῶ ὅμως ὡς μεγάλη χάρι, ν' ἀφήσης αὐτὴ τὴ νέα νὰ φύγη. Εἶναι ἡ Μυρόπη, ποὺ τὴν καταζητοῦν οἱ στρατιῶτες σας...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα του καὶ τὸ κάρφωσε ἀμίλητος στὸ πρόσωπο τῆς πεντάμορφης νέας, ποὺ ἑτοιμάστηκε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μὰ ὁ Λεόντιος τὴ σταμάτησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ καὶ συνέχισε:

— Ὄχι πὼς φοβᾶται τὸ θάνατο, ἀφοῦ τὴν περιμένει ἐκεῖ πάνω ἡ αἰώνια ζωή! Μὰ γιατὶ πρέπει νὰ ζήση ἀκόμη. Εἶναι ἡ μόνη ποὺ παλεύει σήμερα, ποὺ ἀγωνίζεται γυρίζοντας ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, γιὰ νὰ φέρη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ ὅσους ἔχουν χάσει τὸν ἀληθινό τους δρόμο. Ἄφησέ την νὰ φύγη, Ἰσίδωρε! Κι' ἐμεῖς, ὅταν θὰ εἴμαστε ἐκεῖ ψηλά, θὰ μεσολαβήσουμε στὸν Πατέρα μας γιὰ σένα...

Πάλι ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε στὴν αἴθουσα καὶ τὰ μάτια στράφηκαν δακρυσμένα στὸν οὐρανό, σὰν νὰ παρακαλοῦσαν μυστικὰ τὸ Θεό. Ὁ Ἰσίδωρος ἔκανε τότε μερικὰ βήματα καὶ στάθηκε ἀνάμεσα στοὺς Χριστιανούς, ποὺ τὸν κυττοῦσαν βουβοί, μὰ χωρὶς φόβο. Κι' ἄξαφνα ἡ φωνή του ἀκούστηκε βαθειά, παράξενη:

— Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς κάνω κακό, εἶπε. Ἀπὸ καιρὸ τώρα ἤξερα ὅτι τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λεοντίου Φλάκου, εἶχε γίνει καταφύγιό σας. Γι' αὐτὸ προσπαθοῦσα νὰ τὸ προφυλάξω μὲ κάθε τρόπο...

— Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἔκανες αὐτό, Ἰσίδωρε; τὸν διέκοψε ἡ Μυρόπη μὲ θαυμασμό. Ἐσ' εἶσαι Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς καὶ συμφέρο σου εἶναι νὰ τάχης καλὰ μὲ τὸν αὐτοκράτορα...

Ὁ νέος χαμογέλασε. Ἔσυρε κατόπιν κάτι ἀπὸ τὸν κόρφο του, ἔκανε λίγα βήματα καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι, τὄδειξε σὲ ὅλους: Ἦταν ἕνα μικρὸ εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ Χριστιανός! εἶπε σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν κυττοῦσαν ἀμίλητοι καὶ ξαφνιασμένοι. Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ βαφτίστηκα, σὲ μιὰ παρόμοια συγκέντρωσι, ὅπως αὐτή. Ἂν ἔμεινα στὸ στρατό, εἶναι, ἐπειδὴ πῆρα ἐντολὴ νὰ μεταδώσω καὶ σ' ἄλλους τὸ Θεῖο φῶς...

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτικὸς καὶ πρόστεσε:

— Τώρα ὅμως βρίσκομαι σὲ δύσκολη θέσι. Ὁ κεντηρίων Ἰούλιος μὲ στέλνει στὴν ἔρημο νὰ κυνηγήσω τοὺς ἀναχωρητὲς καὶ τοὺς κοινοβίτες. Γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ. Προτοῦ φύγω, πρέπει νὰ ξεκινήση κάποιος ἀπὸ σᾶς γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήση ν' ἀποτραβηχτοῦν στὴν ἄλλη μεριὰ τῆς ἐρήμου, στὴ Ζαρούντα. Ἔτσι θὰ γλυτώσουν ὅλοι, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ περάσουμε τὰ σύνορα μιᾶς ξένης χώρας...

Οἱ Χριστιανοὶ τὸν περικύκλωσαν μὲ λόγια ἀγάπης καὶ λατρείας. Ἡ Μυρόπη στεκόταν σιμά του καὶ δὲν ἤξερε μὲ ποιὸ τρόπο νὰ ἐκδηλώση ὅλα ἐκεῖνα τὰ βαθειά, τὰ παράξενα αἰσθήματα ποὺ πλημμύριζαν τὴν ψυχή της. Δὲν τοῦ εἶπε λέξι. Κι' ὡστόσο ὁ ἕνας εἶχε καταλάβει τὸν ἄλλον, μόνο ποὺ κυττάχτηκαν στὰ μάτια. Ὁ Λεόντιος Φλάκος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀλβῖνος καὶ μερικοὶ ἄλλοι ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἄρχισαν νὰ σκέφτωνται πῶς μποροῦσαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς μοναχούς. Μίλησαν ὧρες ὁλόκληρες. Μὰ καμμιὰ ἀπόφασι δὲν πάρθηκε, ἐπειδὴ δὲ βρισκόταν ἡ κατάλληλη λύσι.

— Τί θὰ γίνη, Θεέ μου; Τί θὰ γίνη;...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αἰθούσας, ἔκανε ὅλους νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα τους πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἦταν μιὰ γρηὰ δέσποινα, ἡ ἀρχόντισσα Καικιλία, ποὺ τὴν εἶχε μυήσει πρὸ πολλοῦ ὁ Λεόντιος Φλάκος. Ὁ στεναγμός της λὲς κι' ἄγγιξε τὴν ψυχὴ ὅλων. Τότε ἀκριβῶς, ἡ Μυρόπη ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸ πλάϊ τοῦ Ἰσιδώρου κι' ἀμίλητη πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸν ἐπίσκοπο. Ὁ Ἀλβῖνος, σὰν νὰ διαισθάνθηκε τὸ μεγαλεῖο τῆς στιγμῆς, ἄνοιξε πατρικὰ τὰ χέρια του καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

Οἱ χριστιανοὶ τὸν περικύκλωσαν μὲ λόγια ἀγάπης καὶ λατρείας...

— Μίλησε! τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την στὰ μάτια. Πές μας πῶς μποροῦμε νὰ σώσουμε τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἐρήμου;

— Ἐγὼ θὰ τοὺς σώσω! ἀποκρίθηκε ἡ νέα μὲ ἀποφασιστικὴ φωνή. Ἀπόψε κιόλας θὰ βγῶ κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἰσιδώρου. Θὰ μοῦ ἔχη κρυμμένο κάπου ἕνα ἄλογο, γιὰ νὰ φτάσω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα στὸν προορισμό μου. Μὴ φοβᾶστε γιὰ μένα! Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ κάνω αὐτὴ τὴ διαδρομή. Παντοῦ ὑπάρχουν δικοί μας κι' ὅλοι θὰ σταθοῦν ἀρωγοὶ στὸ πλευρό μου.

Κανεὶς βέβαια δὲν ἐπιχείρησε νὰ τῆς ἀλλάξη τὴ γνώμη, γιατὶ ὅλοι τους ἤξεραν τὴν ἀποφασιστικότητά της. Καὶ τὴν ἄφησαν νὰ φύγη μὲ τὶς εὐλογίες τους. Χαράματα, ἡ Μυρόπη βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Λεοντίου, ὁλομόναχη, μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Ἰσιδώρου ποὺ τῆς εἶχε ὑποδείξει ποιοὺς δρόμους ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση γιὰ νὰ μὴν πέση πάνω σὲ περιπολίες. Τὸ φῶς τοῦ φάρου, στὸ λιμενοβραχίονα τῆς Ἀλεξάνδρειας ἔσβυσε, μαζὶ μὲ τὸ τελευταῖο πρωϊνὸ ἄστρο. Ἡ Μυρόπη κατάφερε νὰ περάση ἀπαρατήρητη τὴ δυτικὴ πύλη τῆς πόλεως, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἰσιδώρου, ποὺ εἶχε παρασύρει τοὺς φύλακες μὲ κάποια πρόφασι πιὸ πέρα.

Ἀπὸ κεῖ τὰ πράγματα τῆς ἦρθαν εὐνοϊκά. Μὴ λογαριάζοντας τοὺς κινδύνους ποὺ τὴν περίμεναν, κίνησε γιὰ τὴν ἔρημο μὲ τ' ἄλογό της. Ἦταν ἕνα γρήγορο ἄλογο, ποὺ τῆς τὸ εἶχε προμηθεύσει ὁ νεαρὸς ἑκατόνταρχος, ὅταν πιὰ εἶχε φτάσει μὲ τὰ πόδια στὸ προάστειο τῆς Κούτας. Στὸ δρόμο τὸ ἄλλαξε πολλὲς φορές, μὲ τὴ βοήθεια τῶν Χριστιανῶν, ποὺ εἶχαν ἀκουστὰ τ' ὄνομά της. Ζυγώνοντας στὴν ἔρημο, ἡ Μυρόπη βρέθηκε κατάντικρα σ' ἕνα ρωμαϊκὸ λόχο. Οἱ στρατιῶτες ποὺ τὴν εἶδαν ἀπὸ μακρυά, ὥρμησαν γιὰ νὰ τὴ συλλάβουν. Μὰ ἡ θαυμαστὴ νέα, σὰν νὰ εἶχε φτερά, πετοῦσε ὁλοένα καὶ πιὸ γρήγορα.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μου καὶ θὰ μὲ προστατέψη ὡς τὸ τέλος! ἔλεγε καθὼς ἔφευγε σὰν τὸ βέλος.

Πραγματικά, οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες, μολονότι δεινοὶ καβαλλάρηδες, δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴ φτάσουν. Ἡ Μυρόπη εἶχε ἐξαφανιστῆ πίσω ἀπὸ τοὺς λόφους τῆς ἄμμου κι' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες ἀδιάκοπης πορείας, ἔφτασε στοὺς πρώτους ἀναχωρητές. Τὴν εἶδαν ἐκεῖνοι νὰ ἔρχεται κι' ἔτρεξαν νὰ τὴν προϋπαντήσουν. Ἡ νέα ἦταν κατάκοπη, ἄρρωστη, διψασμένη. Μὰ ὡστόσο δὲ στάθηκε ν' ἀναπαυτῆ. Τοὺς εἶπε νὰ ἑτοιμάσουν τὰ λιγοστὰ πράγματά τους καὶ νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἔπρεπε νὰ πᾶνε γιὰ λίγο πέρα ἀπὸ τὴ Ζαρούντα, ὥσπου νὰ ἡσυχάσουν κάπως τὰ πράγματα. Μετὰ θὰ ξαναγύριζαν ἐδῶ γιὰ νὰ ξαναφτιάξουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὶς καλύβες καὶ τὰ ἐκκλησάκια τους. Ἐμπρός! Ἂς ἔκαναν ὅσο μποροῦσαν πιὸ γρήγορα, προτοῦ εἶναι ἀργά. Πίσω ἀπ' αὐτὴ ἐρχόταν πολυάριθμος στρατὸς γιὰ νὰ μὴν ἀφήση τίποτα ὄρθιο καὶ κανένα ζωντανό.

— Μὰ τότε πρέπει νὰ μείνουμε καὶ νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴ δόξα τοῦ Κυρίου! εἶπαν οἱ καλόγεροι. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψουμε τὴν ἔρημο αὐτὴ προτοῦ ἀνθίση;

Κλαίγοντας ἡ Μυρόπη, τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς χριστιανούς: Ὁ Ἰσίδωρος, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ στράτευμα ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρὶν γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ! Μὰ τώρα εἶχε διαταχτῆ νὰ τοὺς καταστρέψη ὁ ἴδιος μὲ τὸ χέρι του. Εἶχε διαταχτῆ νὰ βάλη φωτιὰ στὶς καλύβες καὶ στὶς ἐκκλησίες τους καὶ νὰ τοὺς βασανίση μὲ τὸ μαρτύριο τοῦ σταυροῦ. Μόνο γι' αὐτό, ἦταν ἀνάγκη νὰ τὰ παρατήσουν ὅλα καὶ νὰ φύγουν. Ἂς μὴν ἔκαναν τοῦ κεφαλιοῦ της, μιὰ καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἐπισκόπου Ἀλβίνου καὶ τοῦ Λεοντίου Φλάκου. Ἦταν ἡ ἐπιθυμία ὅλων τῶν Χριστιανῶν, ποὺ κατοικοῦσαν στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ στὰ περίχωρά της.

— Φύγετε, τοὺς παρακάλεσε ἡ νέα. Φύγετε...

Ἐπὶ τέλους, ἡ παράκλησί της εἰσακούστηκε κι' οἱ μοναχοὶ κίνησαν γιὰ τὴ Ζαρούντα. Μιὰ μεγάλη ἀτέλειωτη οὐρὰ ἀπὸ ρασοφόρους, μέσα στὴν κίτρινη ἄμμο τῆς ἐρήμου. Ἡ Μυρόπη, ἀκούραστη πάντα, τοὺς συνόδεψε γιὰ λίγο διάστημα μὲ τ' ἄλογό της. Ἔπειτα τοὺς ἀποχαιρέτησε καὶ ξαναγύρισε πίσω στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰσίδωρος τοποθετήθηκε, ἔπειτα ἀπὸ διαταγὴ τοῦ κεντηρίωνος Ἰουλίου, στὰ πλοῖα ποὺ κυβερνοῦσε ὁ Ρωμαῖος Νουμέριος. Τὴ θέσι του γιὰ τὸ λόχο τῆς ἐρήμου, τὴν εἶχε πάρει ἄλλος ἀξιωματικός. Χάρηκε ἡ τολμηρὴ νέα μὲ τὴν εἴδησι κι' ἔσπευσε νὰ συναντήση τὸν Ἀλβῖνο καὶ τὸ Λεόντιο Φλάκο. Τοὺς ἀνάγγειλε τότε πὼς θὰ ἔφευγε τὴν ἐπομένη κιόλας γιὰ τὴν Ἔφεσο, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ κηρύξη τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι φυσικὰ δὲν εἶχαν ἀντίρρησι. Τῆς εὐχήθηκαν, λοιπόν, καλὸ ταξίδι καὶ τὴν ἄφησαν νὰ φύγη. Στὸ σημεῖο αὐτὸ κανένας ἱστορικὸς δὲ μᾶς λέει πῶς κατώρθωσε νὰ φτάση ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια στὶς Μικρασιατικὲς ἀκτές. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ συμπληρώσουμε μὲ τὴ φαντασία μας καὶ νὰ ποῦμε ὅτι τὴν βοήθησαν διάφοροι χριστιανοί, ὥσπου νὰ φτάση στὸν προορισμό της. Ἀπὸ κεῖ πέρασε ἀπέναντι, στὴ Χίο. Ἦταν τὸ ἔτος 253...

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ πλοῖα τοῦ Νουμερίου ὄργωναν τὸ Αἰγαῖο. Τότε ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ πέσουν πάνω σ' ἕνα τρομερὸ μπουρίνι. Γιὰ νὰ μὴν πνιγοῦν, ἀναγκάστηκαν νὰ πιάσουν κι' αὐτοὶ στὴ Χίο. Ὁ Νουμέριος, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν κεντηρίωνα Ἰούλιο ὅτι ὁ Ἰσίδωρος προστάτευε τοὺς χριστιανούς, τὸν κάλεσε μπροστά του καὶ τὸν κατηγόρησε ὅτι ὑπαίτιος τῆς τρικυμίας ἦταν αὐτός, ἐπειδὴ εἶχε ἀπαρνηθῆ τὴν εἰδωλολατρεία. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς κατάλαβε τότε πὼς εἶχε φτάσει τὸ τέλος του. Ἀλλὰ δὲν τὰ σάστισε. Ὕψωσε μόνο τ' ὡραῖο κι' ὑπερήφανό του ἀνάστημα κι' ἀποκρίθηκε ἥσυχα:

— Ἂν εἶσαι βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ λές, τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κάνης αὐτὸ ποὺ σκέφτεσαι! Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ ὁποιαδήποτε τιμωρία θὰ μοῦ ἐπιβάλης, χάριν τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπρός, μὴν ἀργῆς! Οἱ πύλες τ' οὐρανοῦ εἶν' ἀνοιχτὲς καὶ περιμένουν νὰ τὶς διαβῶ!...

Ὁ Νουμέριος, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ μιὰ τόσο ὑπέροχη γαλήνη μπροστὰ στὸ θάνατο, χτύπησε τὸ χέρι του θυμωμένος:

— Ξαναγύρισε στὴν παληά σου θρησκεία καὶ ὁρκίζομαι στοὺς θεοὺς νὰ σὲ προστατέψω ἀπὸ κάθε ἐπιβουλὴ τοῦ κεντηρίωνος Ἰουλίου! τοῦ φώναξε. Διαφορετικὰ θὰ πεθάνης μὲ τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο...

Ὁ Ἰσίδωρος χαμογέλασε εἰρηνικά.

— Περιμένω, ἀπάντησε γλυκά. Ὁ Θεὸς θὰ συγχωρέση καὶ σένα καὶ τοὺς ὁμοίους σου...

«Ὁ Νουμέριος ἐσπούδασε καὶ πάλιν νὰ τὸν μεταπείση —ἀναφέρει τὸ χρονικὸ— ἀλλ' ἰδὼν τὸ ἀμετάπειστον τῆς γνώμης του τὸν ἀποκεφάλισεν, ἐψήφισε δὲ νὰ ρίψωσι τὸ πτῶμα του εἰς κρημνὸν διὰ νὰ τὸ φάγωσι τὰ ὄρνεα. Ἀλλ' ἡ Μυρόπη ἐκ τῆς Ἐφέσου, ἥτις ἔτυχε τότε εἰς τὴν Χίον φεύγουσα τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν καὶ κηρύττουσα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἔκλεψε νυκτὸς τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔθαψεν ἐντίμως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τότε ἄρχων τῆς νήσου ἐφοβέρισε νὰ φονεύση τοὺς φύλακας, ἐὰν δὲν εὕρισκον τὸ πτῶμα τοῦ καρατομηθέντος, ἡ Μυρόπη εὐσπλαγχνισθεῖσα αὐτοὺς ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν καὶ ἐδέχθη καὶ αὐτὴ τὸν τοῦ Μαρτυρίου θάνατον...». Κι' ἀπὸ τότε ἡ Χίος, γιορτάζει καὶ τοὺς δύο μάρτυρες σὰν δικούς της ἁγίους..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Χλωμή, ἡ Λάουρα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της...

Ὁ ὅρκος τῆς Λάουρας

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Λάουρα, μὲ τὴν πικάντικη ὀμορφιά, μόλις γύρισε ἀπ' ἔξω καὶ βγάζει τὸ καπέλλο της, ἀκουμπώντας το στὴν τουαλέτα της. Ἔξαφνα, μένει ἔκπληκτη, βλέποντας τὸν ἄντρα της νὰ μπαίνη.

—Ἐσὺ εἶσαι; Γύρισες κιόλας; τὸν ρωτάει μὲ τὸ πιὸ γλυκό της χαμόγελο.

Μὰ τὸ χαμόγελο σβύνει στὰ χείλη της, γιατὶ βλέπει τὰ μάτια του νὰ τὴν κυττάζουν μὲ ὑποψία κι' ὅλο εἰρωνεία. Ἔπειτα, ἀκούει τὴ βαρειὰ φωνή του:

— Ποῦ πῆγες σήμερα; Ποιὸν εἶδες;

Ἀλλοίμονο! Μόλις πέρασαν πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ πραγματοποίησαν τὸ ὡραῖο τους ὄνειρο νὰ παντρευτοῦν καὶ νὰ ποὺ τὰ σύννεφα μαζεύτηκαν κιόλας στὸν ἐρωτικό τους ὁρίζοντα. Ἡ φωνὴ τοῦ ἄντρα της γίνεται σοβαρή, τὴν κυττάζει κατὰ πρόσωπο, προσπαθώντας νὰ μαντέψη τὶς ἐνδόμυχες σκέψεις της.

— Λοιπόν, δὲν τὸν εἶδες σήμερα; Πὲς πὼς δὲν τὸν εἶδες! Θὰ μποροῦσες νὰ ὁρκιστῆς;

— Μά, Ἀνρύ, τοῦ ἀπαντάει σιγὰ ἡ Λάουρα, τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λές!

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ὁ Ἀνρὺ ὑποπτεύεται ἕνα μακρυνὸ ξάδελφο τῆς γυναίκας του, ἕνα νεαρό, πολὺ κομψὸ καὶ κοσμικό.

— Μὰ πιστεύεις, λοιπόν, ὅ,τι σοῦ λένε;

— Ἐνῶ ἐγὼ δουλεύω ἀπ' τὸ πρωῒ ὣς τὸ βράδυ στὴν κλινική, αὐτὸς ὁ σνόμπ...

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ εἶπα πὼς δὲν τὸν εἶδα...

Ἡ συζήτησι κόβεται ἀπὸ μιὰ γλυκειά, κρυστάλλινη φωνούλα: εἶναι τὸ ἀγοράκι τους, ὁ μικρὸς Πιέρ, ἕνα ἀγγελούδι ἕξη χρόνων.

— Μπαμπᾶ... Μαμᾶ...

Ὁ Ἀνρὺ ἀγκαλιάζει τὸ παιδί του, τὸ φιλάει καί, ξαφνικά, μιὰ ἰδέα περνάει ἀπ' τὸ μυαλό του.

— Λές, λοιπόν, πὼς δὲν τὸν εἶδες. Πάει καλά. Θὰ μποροῦσες νὰ τ' ὁρκιστῆς στὸ παιδί μας;

Ἡ Λάουρα χλώμιασε κι' ἔκανε λίγα βήματα πίσω.

— Λὲς ψέμματα! Ὁρκίσου, λοιπόν...

— Δὲ λέω ψέμματα, ἀπαντάει πνιγμένα ἡ Λάουρα, μὰ δὲ μπορῶ νὰ ὁρκιστῶ...

— Ὁρκίσου, ἐπὶ τέλους. Νά, ἔτσι: «Ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ Πιὲρ πὼς δὲν τὸν εἶδα».

Ἡ Λάουρα χλωμιάζει, σωπαίνει γιὰ λίγο, ἔπειτα λέει σταθερά:

— Τί φαντάζεσαι πὼς δὲν ὁρκίζομαι; Ὁρκίζομαι στὴ ζωὴ τοῦ Πιὲρ πὼς δὲν τὸν εἶδα!...

Ἡ γαλήνη βασιλεύει ἐπὶ τέλους μέσ' στὸ σπίτι. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως καὶ τοῦ ὕπνου. Ἀλλά, ξαφνικά, τὸ κακὸ ξεσπάει. Ὁ μικρὸς Πιὲρ δὲν αἰσθάνεται καλά. Λίγη ὥρα πρὶν γελοῦσε κι' ἔπαιζε κι' ὣς τώρα δὲν ἀρρώστησε ποτέ του. Μὰ νὰ ποὺ ὁ πυρετὸς τὸν καίει, τὸ κεφάλι του πονάει, ἔχει ἀνατριχίλες. Θέλει κοντά του τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του. Ὁ μικρὸς Πιὲρ ξέρει πὼς ὁ μπαμπᾶς του εἶναι «γιατρὸς» καὶ πὼς πάει κάθε μέρα σὲ μιὰ «κλινική». Ὁ μπαμπᾶς σκύβει ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν ρωτάει:

— Τί ἔχεις, μικρό μου;

Ὁ σύζυγος δὲν φαίνεται νὰ θυμᾶται τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε, λίγη ὥρα πρίν, μὲ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Λάουρα εἶναι κοντά του, αὐτὴ θυμᾶται καλά, κι' ἀφήνει μιὰ κραυγή:

—Ἐγὼ φταίω, λέει μέσ' στὸ κλάμα της, ἐγὼ φταίω!... Ὅταν πρὶν σοῦ ὁρκίστηκα... ἔλεγα ψέμματα... ἕνα μικρὸ ψέμμα... Στὸ ὁρκίζομαι ξανά, ναί, ναί, ὁρκίζομαι στὸ ἄρρωστο παιδί μας πὼς δὲν ἤθελα νὰ τὸν συναντήσω, νὰ τὸν δῶ... δὲν τὸν σκεφτόμουν... Μοῦ εἶχες πῆ νὰ τὸν ἀποφύγω... κι' ὅμως δὲν τὸ ἔκανα. Αὐτὸ εἶναι τὸ σφάλμα μου. Τὸν συνάντησα τυχαῖα στὸ δρόμο, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπέφυγα... Ἀνταλλάξαμε λίγα λόγια... Τίποτ' ἄλλο... Στὸ ὁρκίζομαι.. Θεέ μου! τί τιμωρία!...

Χλωμή, ἡ Λάουρα πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄντρα της ποὺ τὴ σφίγγει πάνω του, ἀνακουφισμένος τώρα ἀπ' τὴν ὁμολογία της: ἕνα μικρὸ ψέμμα ἦταν ποὺ διαλύθηκε, ὅπως καὶ ἡ ζήλεια του.

★

Τὸ θαῦμα ἔγινε, κι' ἂς εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πιστεύουν τὰ θαύματα. Δὲν πέρασε οὔτε μιὰ ὥρα ἀπ' τὴν ἐξομολόγησι τῆς Λάουρας, καί, νά, τὸ παιδάκι κοιμᾶται ἥσυχο, ἀπύρετο, δίχως νὰ βογγάη καὶ δίχως ὁ πατέρας του νὰ τοῦ δώση οὔτε ἕνα φάρμακο. Οἱ γονεῖς του κυττάζουν τὸ μικρὸ Πιὲρ μὲ ἄπειρη τρυφερότητα...

Τὸ ἄλλο πρωῒ τὸ ἀγοράκι εἶναι στὶς χαρές του: ἔχει μπροστά του ἕνα ἠλεκτρικὸ τραῖνο κι' ὁ πατέρας του, καθισμένος κοντά του, τοῦ ἐξηγεῖ πὼς λειτουργεῖ αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ἐνῶ τοῦ λέει νοερά: «— Συχώρα με, Πιέρ. Σήμερα εἶμαι ὁ μπαμπᾶς σου. Χτὲς ἤμουν κάτι ἄλλο: ἕνας ἄντρας ποὺ ἀγαπάει καὶ ζηλεύει... Αὐτὸ εἶναι κάτι πού, ἐσύ, μικρούλη μου, δὲν μπορεῖς ἀκόμα νὰ καταλάβης. Καὶ σὺ ἦσουν γιὰ μιὰ ὥρα μονάχα τὸ θῦμα τῆς ζήλειας μου.. Σοῦ ἔδωσα μιὰ ἐλάχιστη δόσι ἑνὸς ἀβλαβοῦς φαρμάκου, μὲ μορφὴ σοκολάτας, ποὺ ἀναστάτωσε τὸ μικρό σου στομάχι... κι' αὐτὸ τὄκανα ἀπὸ ζήλεια, γιὰ ν' ἀνησυχήσω τὴ μαμᾶ σου... Ναί, ἐγὼ φταίω ποὺ ἀρρώστησες, ἄγγελέ μου, μὰ ἔγινες γρήγορα καλά... Μὰ τώρα ἔγινα κι' ἐγὼ καλὰ ἀπὸ τὴ νοσηρή μου ζήλεια...».

ΖΑΚ ΒΩΤΙΕ

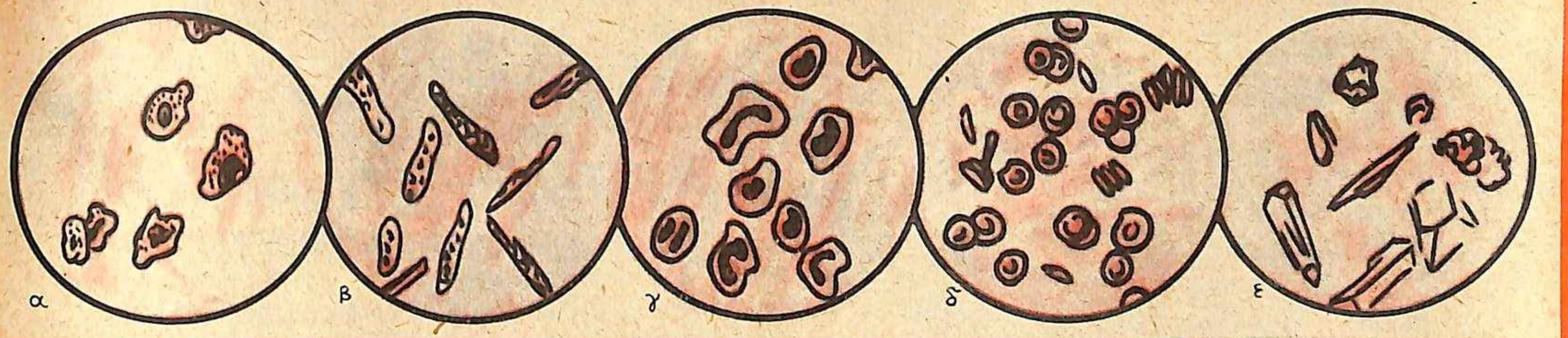

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά.) α) Ἐπιθηλιακὰκύτταρα μέσα στὰ οὖρα, ὅπως φαίνονται μὲ τὸ μικροσκόπιο. β) Κύλινδροι. γ) Λευκὰ αἱμοσφαίρια. δ) Ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια. ε) Κρύσταλλοι.

ΤΙ ΔΕΙΧΝΕΙ μία ἐξέταση οὔρων

ΕΧΕΙ εἰπωθῆ πολλὲς φορὲς ὅτι τὰ οὖρα εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ὑγείας μας. Αὐτὰ βγάζουν ἀπὸ τὸν ὀργανισμό μας ὅλα τὰ ἄχρηστα ἢ βλαβερὰ στοιχεῖα ποὺ συσσωρεύονται μέσα στὸ αἷμα. Ὅταν ἡ ἀποβολὴ αὐτὴ δὲ γίνεται κανονικά, ὅλες οἱ λειτουργίες τοῦ ὀργανισμοῦ μας διαταράσσονται, ἄλλη περισσότερο καὶ ἄλλη λιγώτερο, καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθοῦν σοβαρώτατες ἀσθένειες.

Ἡ ἐξέτασις τῶν οὔρων ἀποτελεῖ σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μέσα, στὰ ὁποῖα καταφεύγει ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ κάμη τὴ διάγνωσί του.

Ἀλλὰ ποιά εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν σὲ μιὰ ἐξέτασι οὔρων;

Α) Τὸ λεύκωμα

Τὰ κανονικὰ οὖρα δὲν περιέχουν λεύκωμα, γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται στὸ αἷμα δὲν πρέπει νὰ περνάη ἀπὸ τὸ φίλτρο τῶν νεφρῶν. Τὸ νὰ ὑπάρχη λεύκωμα στὰ οὖρα σημαίνει ὅτι τὰ νεφρὰ δὲν ἐκπληρώνουν κανονικὰ τὴν ἀποστολή τους, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται εἴτε σὲ μιὰ τοπικὴ βλάβη (φυματίωσις, καρκῖνος, λίθοι), εἴτε σὲ μιὰ φλόγωσι (νεφρῖτις), εἴτε σὲ μιὰ λειτουργικὴ ἀνωμαλία (νευρικὴ λευκωματουρία). Ἡ παρουσία λευκώματος μπορεῖ ἀκόμη νὰ ὀφείλεται σὲ βλάβη ἄλλου ὀργάνου: κύστεως, οὐρήθρας, οὐρητῆρος.

Τὰ θολὰ οὖρα δὲ σημαίνουν πάντοτε ὅτι ὑπάρχει λεύκωμα μέσα στὰ οὖρα. Αὐτὴ ἡ θολότης μπορεῖ νὰ ὀφείλεται στὴν ὕπαρξι διαφόρων ἄλλων στοιχείων: φωσφορικῶν ἢ οὐρικῶν ἀλάτων, ἐπιθηλιακῶν κυττάρων, μικροβίων κλπ.

Γιὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ λευκώματος πρέπει νὰ συλλέξωμε τὰ οὖρα ἑνὸς εἰκοσιτετραώρου. Γιατὶ ἡ ποσότης τοῦ λευκώματος ποικίλλει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Β) Τὸ σάκχαρον

Τὰ οὖρα ἑνὸς ὑγιοῦς ἀτόμου δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ περιέχουν σάκχαρον. Οἱ κυριώτερες αἰτίες ποὺ μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὴν παρουσία σακχάρου μέσα στὰ οὖρα εἶναι ὁ διαβήτης, διάφορες ἀρθριτικὲς καταστάσεις, ὡρισμένα λοιμώδη νοσήματα, ὅπως ἡ διφθερῖτις, ὁ τύφος, ἡ ὀστρακιά, οἱ ἑλώδεις πυρετοί, νευρικὲς παθήσεις, ὅπως ἡ γενικὴ παράλυσις, δηλητηριάσεις μὲ μορφίνη, ἀτροπίνη, φώσφορο κλπ., καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ ἄσθμα.

Στὸ διαβήτη, ἡ παρουσία σακχάρου στὰ οὖρα σημαίνει ὅτι τὸ σάκχαρο τοῦ αἵματος εἶναι ὑπερβολικό, ἐνῶ, στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς ἄλλες περιπτώσεις, μπορεῖ νὰ ὑπάρχη σάκχαρον στὰ οὖρα, χωρὶς ἡ ἀναλογία τοῦ σακχάρου μέσα στὸ αἷμα νὰ ἔχη μεταβληθῆ.

Γ) Ἡ ὀξύτης

Τὰ οὖρα ἑνὸς ὑγιοῦς ἀτόμου εἶναι πάντοτε ἐλαφρῶς ὀξέα. Αὐτὴ ἡ ὀξύτης ὀφείλεται κυρίως στὸ φωσφορικὸν ὀξύ, ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορα ἄλλα ὀξέα (ὀξαλικόν, μυρμηκικόν, οὐρικόν, γαλακτικὸν κλπ.), ποὺ περιέχονται μέσα στὸ αἷμα. Κατὰ κανόνα ἡ ὀξύτης τῶν οὔρων αὐξάνεται ὅταν τρῶμε ἄφθονα κρέατα, ἐνῶ ἀντίθετα, ἐλαττοῦται ὅταν τρεφόμεθα μὲ φυτικὲς τροφές.

Διάφορες ἀσθένειες, ἐξ ἄλλου, αὐξάνουν τὴν ὀξύτητα τῶν οὔρων. Οἱ ἀσθένειες αὐτὲς εἶναι ὁ διαβήτης, τὰ ὀξέα νοσήματα, ὁ πυρετός, ὁ ἀρθριτισμός, ἡ διάρροια, οἱ ἐμετοὶ κλπ. Ἡ ὑπερχλωρυδρία, καθὼς καὶ διάφορες ἄλλες πεπτικὲς διαταραχὲς ἐλαττώνουν, ἀντίθετα, τὴν ὀξύτητα τῶν οὔρων.

Ἡ σχέσις μεταξὺ ὀξύτητος καὶ ἀλκαλικότητος τῶν οὔρων ἐκφράζεται μὲ τὸ σύμβολον pH.

Τὸ οὐδέτερον pH (ἀπόλυτη ἰσορροπία μεταξὺ ὀξύτητος καὶ ἀλκαλικότητος) ἀντιστοιχεῖ στὸν ἀριθμὸ 7.

Τὸ ὄξινο pH περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ 7 καὶ τοῦ 0.

Τὸ ἀλκαλικὸ pH περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ 7 καὶ τοῦ 14.

Κατὰ τὴν ἀφύπνισι, τὰ οὖρα ἔχουν pH 5,5 περίπου (εἶ αι, συνεπῶς, ὄξινα). Μετὰ τὰ γεύματα τὸ pH αὐξάνει καὶ ξεπερνάει τὸ 7 (τὰ οὖρα γίνονται τότε ἀλκαλικά). Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, τὸ pH κυμαίνεται μεταξὺ 5 καὶ 7.

Δ) Στερεὰ σώματα

Τὰ στερεὰ σώματα ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ οὖρα εἶναι πολλά. Γιὰ τὴν ἀναζήτησί τους εἶναι καλύτερο νὰ προσκομίζωνται στὸ γιατρὸ νωπὰ οὖρα. Ἂν αὐτὸ δὲν μπορῆ νὰ γίνη, θὰ τὰ διατηρήσωμε μέσα σὲ ψυγεῖο. Μποροῦμε ἐπίσης νὰ τοὺς προσθέσωμε ὡρισμένα ἀντισηπτικὰ φάρμακα, π.χ. κυανιοῦχο ὑδράργυρο, θυμόλη, χλωροφόρμιο κλπ.

Μέσα στὰ οὖρα μποροῦμε νὰ βροῦμε τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα:

1) Ἐπιθηλιακὰ κύτταρα. Ὑπάρχουν πάντοτε μέσα στὰ οὖρα. Ὅταν, ὅμως, εἶναι πολλά, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ βλεννογόνος τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων παρουσιάζει κάποια βλάβη.

2) Κύλινδροι. Ὀφείλονται σὲ κάποια πάθησι τῶν νεφρῶν.

3) Λευκὰ αἱμοσφαίρια. Ὅταν εἶναι πολλά, τὰ αἱμοσφαίρια αὐτὰ δείχνουν κάποια λοίμωξι τοῦ ὀργανισμοῦ.

4) Ἐρυθρᾶ αἱμοσφαίρια. Μπορεῖ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὸν προστάτη, ἀπὸ τὴν οὐροδόχο κύστι, ἀπὸ τὰ νεφρὰ ἢ νὰ ὀφείλωνται σὲ ἀσθένεια τοῦ αἵματος (αἱμοφιλία, λευχαιμία). Ὡρισμένα παράσιτα μποροῦν ἐπίσης νὰ προκαλέσουν τὴν ἀποβολὴ ἑνὸς ἀριθμοῦ ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων μὲ τὰ οὖρα.

5) Κρύσταλλοι. Ὀφείλονται συνηθέστερα σὲ νεφρικὴ λιθίασι ἢ παθήσεις τῶν οὐροφόρων ἀγωγῶν.

Ε) Μικρόβια

Τὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ οὖρα εἶναι ὁ κολοβάκιλλος, οἱ ἐντερόκοκκοι, οἱ στρεπτόκοκκοι, οἱ σταφυλόκοκκοι, οἱ γονόκοκκοι καὶ μερικὰ ἄλλα, συνοδεύονται δὲ πάντοτε καὶ ἀπὸ πύο.

Σὲ περίπτωσι φυματιώσεως τῶν νεφρῶν, τὰ οὖρα περιέχουν ἐπίσης βακίλλους τοῦ Κὼχ σὲ μεγάλο ἀριθμό.

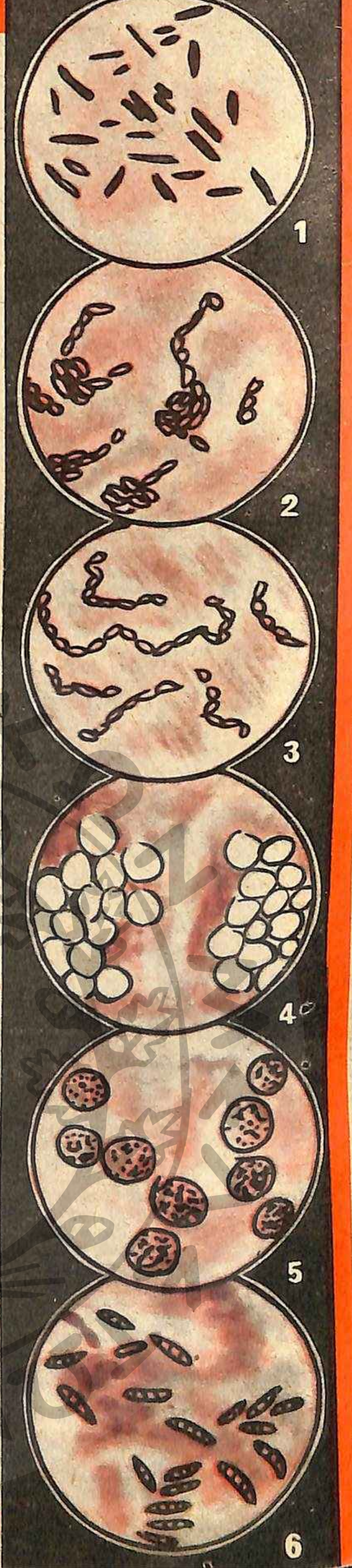

Διάφορα μικρόβια, ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ οὖρα, ὅπως φαίνονται στὸ μικροσκόπιο: 1) Κολοβάκιλλος. 2) Ἐντερόκοκκος. 3) Στρεπτόκοκκος. 4) Σταφυλόκοκκος. 5) Γονόκοκκος. 6) Βάκιλλοι τοῦ Κώχ.

Ἀνακάλυψε τὸν δολοφόνο ΜΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ

Τὴν εἶχαν σκοτώσει, πυροβολῶντας την ἐπανειλημμένως στὸ σβέρκο

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία Αὐστριακοῦ ψυχιάτρου

ΗΤΑΝ φριχτὸ τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν οἱ ἀστυνομικοί, ὅταν ἔφτασαν στὸ ἀγρόκτημα τῶν Μπόγερ, ἔξω ἀπ' τὴ μικρὴ πόλι Μάνδιλ, τὸ βράδυ τῆς 9ης Ἰουλίου 1928. Στὴν τραπεζαρία, ἡ Ἔμμυ Μπόχερ, ἡ γυναίκα τοῦ ἰδιοκτήτη, φαινόταν σὰν νὰ κοιμότανε, μὲ τὸ κεφάλι της γυρμένο πάνω στὸ τραπέζι. Τὴν εἶχαν σκοτώσει, πυροβολῶντας την ἐπανειλημμένως στὸ σβέρκο. Στὴ διπλανὴ κουζίνα, ἔπλεε μέσα στὸ αἷμα του ὁ Φρέντ Μπόχερ, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γυιούς της. Στὴν πίσω αὐλή, κειτότανε σκοτωμένος μὲ μιὰ σφαίρα, ὁ ἐργάτης Ρόζυκ. Ἕνας ἄλλος ἐργάτης τοῦ κτήματος βρέθηκε νεκρὸς κι' αὐτὸς σὲ μιὰ διπλανὴ ἀποθήκη.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς ἀπ' τὸν Χένρυ Μπόχερ, τὸν κτηματία, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει πρῶτος τὴν τετραπλῆ δολοφονία. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν βρῆκαν νὰ τοὺς περιμένη στὸ σπίτι του, μαζὶ μὲ τὸ δεύτερο γυιό του Βέρνον κι' ἕνα γείτονα ὀνόματι Τσάρλ Στήβενσον.

Τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος δὲ μποροῦσε νὰ ἦταν ἡ κλοπή, γιατὶ ὅλα τὰ λεφτὰ τῶν Μπόχερ βρέθηκαν ἀπείραχτα. Ἡ τετραπλῆ δολοφονία εἶχε γίνει μὲ ντουφέκι τῶν 303, ποὺ δὲ βρέθηκε ὅμως πουθενά. Ὁ Στήβενσον εἶχε ἕνα τέτοιο ὅπλο στὸ σπίτι του. Βεβαίωσε ὅμως πὼς τοῦ τὸ εἶχαν κλέψει, μαζὶ μ' ἕνα κουτὶ σφαῖρες, τὴν περασμένη Κυριακή, τὴν ὥρα ποὺ βρισκότανε στὴν ἐκκλησία, μαζὶ μ' ὅλη τὴν οἰκογένειά του.

Οἱ Μπόχερ, πατέρας καὶ γυιός, καταθέσανε, ὅτι ἐργάζονταν στὸ κτῆμα, τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος. Εἶχαν ἀκούσει ἀπὸ μακρυὰ τοὺς πυροβολισμούς, ἀλλὰ δὲν εἶχαν δώσει σημασία, νομίζοντάς τους γιὰ ἐξατμίσεις αὐτοκινήτου. Ὅσο γιὰ τὸ Στήβενσον, εἶπε πὼς εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ Μπόχερ γιὰ νὰ τοῦ ζητήση κάποια πληροφορία.

Ποιὸς μποροῦσε νἄχε κάνει τὸ ἔγκλημα; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;... Οἱ Μπόχερ δὲν εἶχαν ἐχθρούς. Ὁ ντέτεκτιβ Τζὶμ Λέλι, ποὺ ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι, βρισκότανε μπροστὰ σ' ἕνα βαθὺ μυστήριο. Δὲν εἶχε βρῆ πουθενὰ κανένα ἴχνος, οὔτε ξένα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρισκόταν ἡ ὑπόθεσι, ὅταν ἡ διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας τοῦ Βανκοῦβερ ἔστειλε στὸ Μάνδιλ τὸν Αὐστριακὸ ψυχίατρο Μαξιμιλιανὸ Λάνγκσμερ. Ὁ ἐπιστήμων αὐτὸς εἶχε μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα στὸ νὰ διαβάζη τηλεπαθητικὰ τὴ σκέψι, κι' εἶχε ἤδη σημειώσει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπίστευτες ἐπιτυχίες στὴ διαλεύκανσι μυστηριωδῶν ὑποθέσεων, σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Ὁ Λέλι τὸν ὑποδέχτηκε μᾶλλον ἐχθρικὰ καὶ εἰρωνικά. Ἕνας παληὸς ἀστυνομικὸς σὰν κι' αὐτόν, δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ παραδεχτῆ τέτοιες «βλακεῖες». Ὡστόσο, ὁ ψυχίατρος κατάφερε, μὲ τὸν καλό του τρόπο, νὰ κερδίση πρῶτα τὴν ἀνοχή του κι' ὕστερα τὴ συμπάθειά του.

Ἔφτασε ἔτσι ἡ μέρα, ποὺ ἔγινε ἡ προδικαστικὴ συζήτησι τῆς ὑποθέσεως στὴ γειτονικὴ πόλι Ἔντμοντον, σύμφωνα μὲ τὴν καναδικὴ δικονομία. Οἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων δὲν ἔρριξαν τὸ παραμικρὸ φῶς στὸ μυστήριο.

Ἀργότερα, συγκεντρώθηκαν στὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας ὁ ντέτεκτιβ Λέλι, ὁ δόκτωρ Λάνγκσμερ κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Χάνκοκ.

— Οἱ ὕποπτοι εἶναι τρεῖς, εἶπε κατηγορηματικὰ ὁ τελευταῖος. Ὁ Χένρυ Μπόχερ, ὁ γυιός του Βέρνον κι' ὁ Τσάρλ Στήβενσον. Καθένας τους μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ δολοφόνος. Κανεὶς τους ὅμως δὲ φαίνεται νὰ εἶχε λόγο νὰ σκοτώση τὰ τέσσερα θύματα!

— Ἂν μπορούσαμε τουλάχιστο νὰ βροῦμε τὸ ὅπλο τοῦ ἐγκλήματος... παρατήρησε ὁ Λέλι. Θὰ εἶχε ἴσως ἀπάνω του δακτυλικὰ ἀποτυπώματα...

— Τί ἰδέα ἔχετε σεῖς, δόκτωρ Λάνγκαστερ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητής.

— Ὁ δράστης εἶναι ὁ Βέρνον, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ψυχίατρος. Τὸ διάβασα στὴ σκέψι του, τὴν ὥρα ποὺ κατέθετε στὸ δικαστήριο.

Καὶ ὑπέδειξε στοὺς δυὸ σαστισμένους ἀστυνομικοὺς σὲ ποιὸ χωράφι εἶχε πετάξει τὸ ντουφέκι ὁ δολοφόνος. Τὸ εἶχε μαντέψει κι' αὐτό, γιατὶ ὁ Βέρνον τὸ σκεπτόταν ἔντονα καὶ τοῦ εἶχε μεταδώσει ἄθελα τὴ σκέψι του.

— Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ σᾶς ὠφελήση σὲ τίποτα... πρόσθεσε ὁ Λάνγκσμερ.

Πραγματικά, τὸ ὅπλο βρέθηκε ἐκεῖ, κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Δὲν διατηροῦσε ὅμως κανένα δακτυλικὸ ἀποτύπωμα, γιατὶ ὁ δολοφόνος τὸ εἶχε σκουπίσει μ' ἐπιμέλεια. Ὁ γιατρὸς τὸ ἤξερε καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πῆ πὼς δὲ θὰ κέρδιζαν τίποτα οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ θὰ τὄβρισκαν...

Κλονισμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία, ὁ Λέλι ἀποφάσισε νὰ μὴν ξαναειρωνευτῆ πιὰ τὸν ψυχίατρο. Τώρα ὁ Λάνγκασμερ ἦταν ἐλεύθερος νὰ ἐνεργήση ὅπως νόμιζε καλύτερα. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Χάνκοκ συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξί του καὶ προφυλάκισε τὸ Βερνόν.

Ὁ ψυχίατρος κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, κι' ἄρχισε νὰ κυττάζη ἐπίμονα τὸ Βέρνον μέσα ἀπ' τὰ σιδερένια κάγκελλα. Ἐκεῖνος προσπάθησε ν' ἀποφύγη τὴ ματιά του. Μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε ὡς τὸ τέλος...

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ δόκτωρ Λάνγκσμερ χαμογέλασε, σηκώθηκε, πῆγε κατ' εὐθεῖαν νὰ βρῆ τὸν ἐπιθεωρητὴ Χάνκοκ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Βέρνον σκότωσε τὴ μητέρα του, γιατὶ εἶχε θυμώσει μαζί της γιὰ κάποιο λόγο ποὺ δὲν τὸν ξέρω. Ὕστερα σκότωσε τὸν ἀδελφό του, γιὰ νὰ μὴ καταγγείλη τὸ ἔγκλημά του. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δολοφόνησε καὶ τοὺς δυὸ ἐργάτες, ποὺ τὸν εἶχαν δῆ νὰ μπαίνη στὸ σπίτι...

Ὁ Χάνκοκ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τὰ πιστεύω, αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε, εἶπε. Πῶς θὰ μπορέσουμε ὅμως νὰ πείσουμε τὸ δικαστήριο;

— Νὰ βρῆτε τὴ γυναίκα ποὺ φοβᾶται ὁ Βέρνον, ἀπάντησε ὁ ψυχίατρος.

— Ποιὰ γυναίκα; ἀπόρησαν οἱ ἀστυνομικοί.

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομά της. Βρισκόταν ὅμως στὴν ἐκκλησία τὴν Κυριακή. Εἶδε τὸ Βέρνον νὰ φεύγη κρυφά, τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, καὶ νὰ ξαναγυρίζη σὲ λίγο, ἀφοῦ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Στήβενσον κι' ἔκλεψε τὸ ὅπλο καὶ τὶς σφαῖρες του.

Κι' ὁ Λάνγκσμερ περιέγραψε λεπτομερῶς αὐτὴ τὴ γυναίκα, τὰ χαρακτηριστικά της καὶ τὸ ντύσιμό της. Τὰ εἶχε «διαβάσει» ὅλα στὴ σκέψι τοῦ Βέρνον! Κάθε δυσπιστία τοῦ Λέλι εἶχε λείψει πιά... Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ ἀνακαλύψη τὴ γυναίκα ἐκείνη, καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ ἐπιβεβαιώνη τὰ λόγια τοῦ ψυχιάτρου.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ὁ Βέρνον ὡμολόγησε πιὰ καὶ συμπλήρωσε μὲ τὶς ἀποκαλύψεις του ὅσα ἤξερε ἤδη ἡ ἀστυνομία: Ἐχθρευόταν ἀπὸ καιρὸ τὴ μητέρα του, γιατὶ δὲν ἔδινε τὴ συγκατάθεσί της στὸ γάμο του μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἀγαποῦσε. Τὴν εἶχε πυροβολήσει ἀπὸ πίσω. Ὕστερα δολοφόνησε τὸν ἀδελφό του καὶ τοὺς δυὸ ἐργάτες, γιὰ νὰ μὴν ἀποκαλυφτῆ τὸ πρῶτο ἔγκλημά του.

Στὶς 26 Ἀπριλίου 1929, πλήρωσε μὲ τὴ ζωή του τὸ χρέος του πρὸς τὴν κοινωνία. Ὁ Χάνκοκ κι' ὁ Λέλι παρακολούθησαν τὴν ἐκτέλεσί του. Καὶ θυμόταν ὅλη τὴν ὥρα τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ ὁ δόκτωρ Λάνγκσμερ: «Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὶς σκέψεις του!»

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

θὰ μελετήσουν τὴ γῆ

Μυστήρια ποὺ πρέπει νὰ διαφωτιστοῦνε

ΣΕ λίγους μῆνες, θ' ἀρχίση ἡ μεγαλύτερη ὁμαδικὴ ἐπιστημονικὴ ἐργασία ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἱστορία. Συγκεκριμένα, τὰ μεσάνυχτα τῆς 30ῆς Ἰουνίου, ἕνας ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ ἐπιστήμονες, θὰ ἐγκαινιάση τὸ Διεθνὲς Γεωφυσικὸν Ἔτος. Ὁ σκοπὸς τῆς ὁμαδικῆς προσπαθείας τους, θὰ εἶναι νὰ συγκεντρώσουν ἀκριβέστερα στοιχεῖα γιὰ τὸν πλανήτη μας καὶ νὰ διαφωτίσουν τὰ διάφορα μυστήριά του. Οἱ ἔρευνές τους θ' ἀρχίσουν ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γῆς καὶ θὰ φτάσουν ὡς τὰ ψηλότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα. Θὰ διαρκέσουν δέ, ὄχι ἕνα χρόνο μονάχα, ἀλλὰ 18 μῆνες.

Πέντε χιλιάδες διακεκριμένοι ἐπιστήμονες θὰ μοιραστοῦν σὲ 1.200 σταθμοὺς παρατηρήσεων, σκορπισμένους σ' ὅλο τὸν κόσμο. Θὰ συνεργασθοῦν μαζί τους καὶ χιλιάδες ἐρασιτέχνες.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι στὴν προσπάθεια αὐτὴ συμβάλλουν πρόθυμα καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ τόσο οἱ Δυτικὲς χῶρες, ὅσο καὶ τὰ κράτη τοῦ Παραπετάσματος. Ἕνας ἀμερικανικὸς σταθμὸς θὰ βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω στὸ Νότιο Πόλο. Οἱ Ρῶσοι θὰ ἔχουν τὰ παρατηρητήριά τους σὲ πλωτὰ παγόβουνα τοῦ Ἀρκτικοῦ. Οἱ Γάλλοι θὰ ἐκσφενδονίσουν ἐξερευνητικὲς ρουκέτες ἀπὸ τὴ Σαχάρα. Οἱ Γιαπωνέζοι θὰ ἐξερευνήσουν μὲ εἰδικὰ πλοῖα τὸ βυθὸ τοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ Βούλγαροι θὰ μετρήσουν μὲ ἀκρίβεια τὴ δύναμι τῆς βαρύτητος. Οἱ Ἰταλοὶ θὰ ἐλέγξουν τὸ ὕψος τῆς ἰονοσφαίρας, κλπ.

Ἡ ἰδέα τῆς παγκόσμιας αὐτῆς συμβολῆς στὴ μελέτη τῆς Γῆς, ρίχτηκε σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ συνέδριο τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1950. Προηγουμένως, δυὸ φορὲς (τὸ 1882 καὶ τὸ 1932) εἶχαν συνεργασθῆ διάφορες χῶρες γιὰ ἔρευνες τῶν πόλων, καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικά. Ἀποφασίστηκε, λοιπόν, νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ συνεργασία αὐτή, σὲ πολὺ μεγαλύτερη κλίμακα. Τὸ Διεθνὲς Συμβούλιο Ἐπιστημονικῶν Ἑνώσεων, υἱοθέτησε τὸ σχέδιο. Τὸ Ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο ψήφισε ἕνα κονδύλιο 39 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ὡς συμμετοχὴ στὰ ἔξοδα. Ἄλλες χῶρες ἔδωσαν ἀκόμα περισσότερα, ἀναλογικὰ μὲ τὸν πληθυσμό τους. Οἱ προετοιμασίες ἔγιναν σὲ ἐπιστημονικὰ συνέδρια τῶν Βρυξελλῶν, τῆς Ρώμης, τῆς Στοκχόλμης, τῆς Χάγης, τῆς Βαρκελώνης, κλπ.

Ἂς ἰδοῦμε ὅμως μερικὲς ἀπ' τὶς ἐργασίες ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν.

Θὰ μελετηθοῦν οἱ ἄγνωστες μορφὲς ζωῆς, ποὺ ὑπάρχουν στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν. Ἐπίσης, τὰ ὑποβρύχια ρεύματα ποὺ κυκλοφοροῦν μεταξὺ πόλων καὶ τροπικῶν. Τὰ ρεύματα αὐτὰ φέρνουν ἀπ' τὸ βυθὸ μεταλλικὲς οὐσίες, μὲ τὶς ὁποῖες τρέφονται τὰ θαλάσσια φυτά, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια, κι' ἀπ' τὰ φυτὰ αὐτὰ τρέφονται ὕστερα τὰ ψάρια. Ἔτσι, ἡ ζωὴ τῶν θαλασσῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δρᾶσι τῶν ὑποβρυχίων ρευμάτων. Ἴσως ὅμως καὶ ἡ πρόβλεψις τοῦ καιροῦ, θὰ μπορῆ νὰ γίνη στὸ μέλλον μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν τῶν ρευμάτων.

Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐπιστήμονες θὰ προσπαθήσουν ν' ἀνακαλύψουν γιατί μετακινοῦνται σιγὰ-σιγὰ ὁλόκληρες ἤπειροι, καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν τους αὐτῶν θὰ βοηθήσουν ἴσως στὸ μέλλον γιὰ τὴν πρόβλεψι τῶν σεισμῶν.

Ὁ Ἀνταρκτικὸς ἔχει μείνει ὡς τώρα σχεδὸν ἄγνωστος. Κι' ὅμως εἶναι τὸ «παγκόσμιο ψυγεῖο». Οἱ τεράστιοι ὄγκοι τῶν πάγων του, ἐπηρεάζουν βασικὰ τὴ θερμοκρασία καὶ τὸν καιρὸ στὰ διάφορα μέρη τῆς Γῆς. Γιὰ τὴ συστηματική, λοιπόν, μελέτη του, 11 χῶρες θὰ ἐγκαταστήσουν 56 σταθμούς, καὶ 700 - 800 ἐπιστήμονες θὰ περάσουν πολλοὺς μῆνες ἐκεῖ ποὺ ζοῦνε μονάχα πιγκουῖνοι.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σταθμούς, ὅπως εἴπαμε, θὰ βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω στὸ Νότιο Πόλο. Ὅλοι τους θὰ συνδέωνται μεταξύ τους μὲ ἀσύρματο. Τὸ προσωπικό τους θὰ μένη σὲ λυόμενα σπιτάκια, μὲ τελεία θερμικὴ ἀπομόνωσι, μέσα σ' ἕνα περιβάλλον μὲ θερμοκρασία 70 ἢ 80 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τὸ στρῶμα τοῦ πάγου τοῦ Ἀνταρκτικοῦ γίνεται ὁλοένα παχύτερο, μὲ τὸ χιόνι ποὺ πέφτει κάθε τόσο. Αὐτὸ συνεχίζεται ἀπὸ αἰῶνες. Σήμερα, λοιπόν, τὸ πάχος τοῦ πάγου μπορεῖ νὰ εἶναι 2 ἢ περισσότερα χιλιόμετρα. Οἱ ἐπιστήμονες θὰ τὸ μετρήσουν μὲ ἀκρίβεια, μὲ κατάλληλες μεθόδους. Θὰ πάρουν ἐπίσης δείγματα ἀπὸ διάφορα βάθη, μὲ εἰδικὰ τρυπάνια, καὶ θὰ τὰ ἀναλύσουν χημικὰ γιὰ νὰ καθορίσουν τὴν ἡλικία τοῦ πάγου. Ἔτσι, θὰ βγάλουν πολύτιμα συμπεράσματα γιὰ τὶς περιοδικὲς μεταβολὲς τοῦ κλίματος τῆς Γῆς καὶ θὰ μπορέσουν νὰ διατυπώσουν προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον.

Παρόμοιες ἔρευνες θὰ γίνουν καὶ στὸν Ἀρκτικό.

Στὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, θὰ ἐρευνήσουν οἱ ἐπιστήμονες τὸ μυστήριο τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, ποὺ φτάνουν συνεχῶς ἀπ' τὸ Ἄπειρον. Θὰ μελετήσουν τὶς ὑπεριώδεις ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ διάχυτο φῶς ποὺ ὑπάρχει συχνὰ στὸ νυχτερινὸ οὐρανό.

Ἀνάμεσα στὰ μέσα ἐρεύνης ποὺ θὰ μεταχειριστοῦν, θὰ εἶναι κι' ἕνα ἀερόστατο, ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ ρουκέτα, ποὺ θὰ ἀνυψωθῆ καὶ θὰ περιμένη ὡς ὅτου συμβῆ κάποιο ἀξιοσημείωτο γεγονός, π. χ. μιὰ μαγνητικὴ καταιγίδα. Τότε οἱ ἐπιστήμονες θὰ προκαλέσουν ἀπ' τὸ ἔδαφος, μὲ ἠλεκτρικὰ κύματα, τὴν ἐκσφενδόνισι τῆς ρουκέτας, ποὺ θ' ἀνεβῆ στὰ ὕψη καὶ θὰ συγκεντρώση διάφορα πολύτιμα στοιχεῖα, μὲ τὶς αὐτόματες συσκευές της.

Ἄλλες ρουκέτες, μεγαλύτερες, θὰ φτάσουν σὲ ὕψος 300 χιλιομέτρων, ἢ θὰ μεταβληθοῦν σὲ τεχνητοὺς δορυφόρους τῆς Γῆς (γι' αὐτοὺς ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς)

Τὰ δεδομένα ἀπὸ αὐτὲς καὶ πολλὲς ἄλλες ἀκόμη παρατηρήσεις, θὰ ταξινομηθοῦν συστηματικά. Ὕστερα θ' ἀναλάβουν τὴ μελέτη τους «ἠλεκτρονιακοὶ ἐγκέφαλοι» καὶ θὰ βγάλουν τὰ τελικὰ συμπεράσματα, ποὺ θὰ δώσουν ἀσφαλῶς μιὰ τεραστία ὤθησι στὴν Ἐπιστήμη.

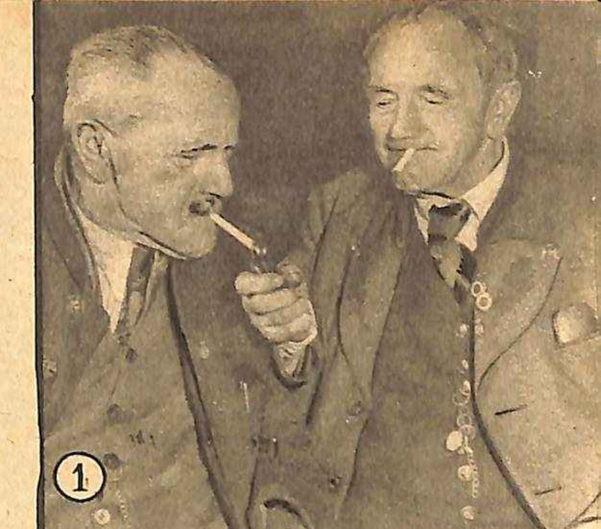

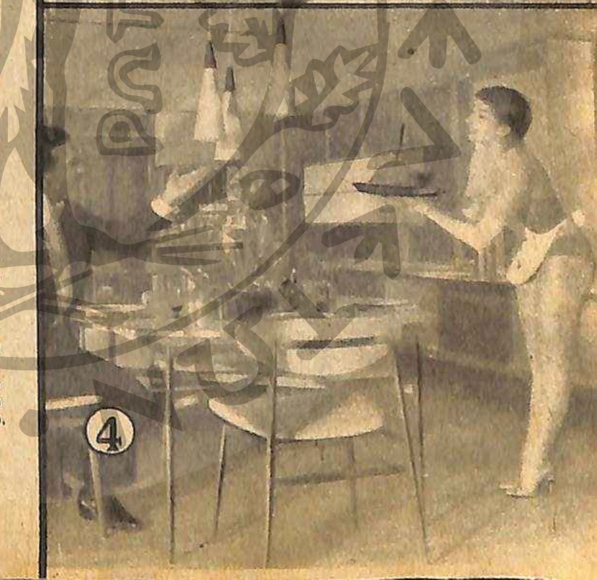

1 Οἱ δυὸ αὐτοὶ ὑπερήλικες εἶναι οἱ γηραιότεροι δίδυμοι ἀδελφοί, ποὺ ζοῦν σήμερα στὴν Εὐρώπη. Πρόκειται γιὰ τοὺς Φράντς (ἀριστερὰ) καὶ Μὰξ Λίμπχαρτ, οἱ ὁποῖοι μένουν σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας. Οἱ ἀδελφοὶ Λίμπχαρτ ποὺ εἶναι σήμερα 87 χρόνων, ἔχουν κατὰ περίεργη σύμπτωσι 7 παιδιὰ καὶ 12 ἐγγόνια ὁ καθένας. Ἀνάμεσα στὰ ἐγγόνια δὲ τοῦ καθενὸς ὑπάρχει καὶ ἕνα ζεῦγος διδύμων.

2 Ἡ Νταννὺ Ρομπὲν θεωρεῖται σήμερα ἡ πιὸ κεφάτη στὰρ τοῦ κινηματογράφου. Τὸ κέφι της, ἡ ξενοιασιά της καὶ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴ διασκέδασι ἔκαναν τοὺς Παριζιάνους νὰ λένε πὼς στὶς φλέβες της ἀντὶ γιὰ αἷμα τρέχει... σαμπάνια. Μιὰ μεγάλη βιομηχανία σαμπάνιας, σκέφτηκε ἀμέσως νὰ ἐκμεταλλευτῆ τὴν ἰδέα αὐτὴ γιὰ νὰ διαφημίση τὰ προϊόντα της καὶ πρόσθεσε τὸ ὄνομα τῆς φίρμας της μετὰ τὴ λέξι σαμπάνια, ἀφοῦ προηγουμένως συνεβλήθη μὲ τὴν χαριτωμένη στάρ, πληρώνοντάς της, φυσικά, ἕνα σεβαστὸ ποσὸν γι' αὐτό.

3 Ὁ Ἴβερ Τζόνσον ποὺ ἦταν ἀπὸ τὰ 12 χρόνια του ἕνας δεινὸς κολυμβητής, σκέφτηκε νὰ μεταφέρη μέσα στὸ νερὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀσκήσεων τῶν γιόγκι. Κατορθώνει ἔτσι σήμερα χωρὶς νὰ κολυμπᾶ καὶ νὰ κουνάη καθόλου τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια του, νὰ μείνη μέσα στὸ νερὸ ἐπὶ 20 λεπτὰ μὲ τὸ σῶμα ἐντελῶς κάθετο.

4 Πολὺς θόρυβος γίνεται γύρω ἀπὸ τὴν ἐκπληκτικὴ ἠλεκτρικὴ κουζίνα τοῦ μέλλοντος, ποὺ ἐκτίθεται ἀπὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι καὶ ἡ ὁποία, ἐξασφαλίζει ἀπίστευτες ἀνέσεις στὴ νοικοκυρά. Θέλοντας νὰ κάνη ἀκόμα περισσότερο θόρυβο γύρω ἀπὸ τὴν κουζίνα αὐτή, ἡ βιομηχανία ποὺ τὴν λανσάρει ἀγκαζάρησε τὸ περιφημότερο χορευτικὸ ζευγάρι τῆς Γαλλίας, τὸν Ρολὰν Πετὶ καὶ τὴν Ζιζὶ Ζανμαίρ, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ δέκα μέρες ἐκινοῦντο χορεύοντας μέσα σ' αὐτὴ καὶ ἐπεδείκνυαν μὲ παντομίμα στὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τὶς ἐκπληκτικὲς ἀληθινὰ εὐκολίες ποὺ προσφέρει.

Ἕνα πριγκηπικό εἰδύλλιο

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ φὸν Σχίλντεν, αὐλάρχης τοῦ βασιληᾶ τῆς Πρωσίας Φρειδερίκου-Γουλιέλμου 3ου, ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὸ νεαρὸ πρίγκηπα.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ πατέρας σας ἐπιθυμεῖ νὰ μάθη ποιὰ εἶναι τὰ αἰσθήματά σας ἀπέναντι τῆς νεαρῆς κομήσσης Ἐλίζας φὸν Ραντζιβίλ, τοῦ εἶπε, μὲ ξερὸ τόνο.

— Τὴν λατρεύω, ἀπάντησε μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν εἴκοσι χρόνων του ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος.

Ὁ αὐλάρχης ἔκαμε μιὰ ἀόριστη κίνησι.

— Αὐτὸ εἶναι δική σας δουλειά, εἶπε. Ἀρκεῖ νὰ μὴν περάση ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ὑψηλότητός σας ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε γυναῖκα σας.

Μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Γουλιέλμου, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Γιατί; ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ἕνας Χοεντζόλλερν δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῆ μιὰ ἁπλῆ κόμησσα, κι' ἂν ἀκόμη κατάγεται ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια τόσο ἔνδοξη καὶ παληὰ ὅσο εἶναι οἱ Ραντζιβίλ, ἀπάντησε ὁ αὐλάρχης.

Ἔκαμε κατόπιν μιὰ καινούργια ὑπόκλισι κι' ἔφυγε.

Ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος ἀγαποῦσε τὴ μικρὴ Ἐλίζα ἀπὸ καιρό. Ἀλλ' εἶχε δώσει στὸν ἑαυτό του τὴν ὑπόσχεσι πὼς δὲ θὰ τῆς φανέρωνε τὴν ἀγάπη του προτοῦ φτάση στὰ εἴκοσι πέντε χρόνια του. Κι' εἶχε καταφέρει ὡς τότε νὰ τηρήση την ὑπόσχεσί του. Μ' ὅλο ποὺ βλέπονταν κάθε μέρα σχεδὸν κι' ἔκαναν μαζὶ μακρυνοὺς περιπάτους μὲ ἄλογο — ὁ πατέρας τῆς νέας ἦταν διοικητὴς τοῦ Πότσνταμ — δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ποτὲ γιὰ τὰ αἰσθήματά του.

Ἀλλ' ἦταν ἀνάγκη, ἆρα γε, νὰ τῆς τὰ φανερώση μὲ λόγια; Ἡ νέα εἶχε μαντέψει τὴν ἀγάπη του καὶ τοῦ τὴν ἀνταπέδιδε μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς παρθενικῆς ψυχῆς της. Ἀλλ' οὔτε ἀπὸ τὰ δικά της χείλη εἶχε ξεφύγει ποτὲ ἡ παραμικρὴ λέξι, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προδώση τὸ αἴσθημά της.

Ἦταν, στ' ἀλήθεια, πολὺ συγκινητικὸ τὸ εἰδύλλιό τους. Ἀγαπιόνταν, ἀλλὰ προσπαθοῦσαν κι' οἱ δυὸ νὰ κρύψουν τὴν ἀγάπη τους. Ἴσως γιατὶ τὴν ἔνοιωθαν ἔτσι νὰ γίνεται πιὸ μεγάλη...

Ὁ βαρῶνος φὸν Σχίλντεν, φεύγοντας ἀπὸ τὸ νεαρὸ πρίγκηπα, ἔτρεξε στὸ βασιληᾶ καὶ τοῦ ἀνέφερε τὴ συνομιλία ποὺ εἶχε μαζί του.

Ὁ Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος σοφίστηκε τότε ἕνα σατανικὸ μέσο, γιὰ νὰ τερματίση αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε. Διέταξε ἕναν ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του νὰ συνοδεύη πάντοτε τὸ γυιό του στοὺς περιπάτους του μὲ τὴ μικρὴ Ἐλίζα.

Ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος κατάλαβε. Ὁ πατέρας του ἤθελε νὰ τὸν ἀναγκάση μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ διακόψη τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ἀγαπημένη του. Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνη ἀπὸ τὸ νὰ ὑποταχτῆ; Τὴ στιγμή, ὡστόσο, ποὺ τὴν ἀποχαιρετοῦσε, τὰ μάτια του βούρκωσαν καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἡ νέα ἔκλαψε ἐπίσης καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου... Αὐτὴ τὴ φορά, δὲ μπόρεσαν πιὰ νὰ κρύψουν τὴν ἀγάπη τους.

Ἐνῶ ὁ Γουλιέλμος ἔσφιγγε τὴ νέα πάνω στὸ στῆθος του, ὁ στρατηγὸς-δεσμοφύλακας πλησίασε μὲ ἀργὰ βήματα καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ Ὑψηλότης σας ἂς μὲ συχωρέση, γιατὶ παρέλειψα νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἀπὸ πρωτύτερα. Ὁ βασιληᾶς πατέρας σας σᾶς διατάσσει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ Ντύσσελντορφ.

— Πότε σᾶς ἔδωσε αὐτὴ τὴ διαταγή; ρώτησε ὁ πρίγκηπας.

— Δὲν ἔχει σημασία πότε μοῦ τὴν ἔδωσε, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Ἀρκεῖ ὅτι σᾶς τὴν ἔκαμα γνωστή... Σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολύ, θὰ πρέπη νὰ ἔχετε φύγει ἀπὸ τὸ Βερολῖνο...

Ὁ Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος εἶχε διατάξει στὸ στρατηγό του νὰ κάμη χρῆσι αὐτῆς τῆς διαταγῆς ὅταν παρατηροῦσε καὶ τὴν παραμικρὴ ἔστω τρυφερότητα ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους.

Πέρασαν μερικοὶ μῆνες.

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1821, ἐπισκέφτηκε τὸ Βερολῖνο ὁ τσάρεβιτς Νικόλαος, μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Καρλόττα, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ βασιληᾶ τῆς Πρωσίας. Ὁ Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀνακαλέση τὸ γυιό του ἀπὸ τὸ Ντύσσελντορφ.

Ἔτσι, ὁ πρίγκηπας ξαναεῖδε τὴν ἀγαπημένη του Ἐλίζα.

Ὁ χωρισμὸς εἶχε δυναμώσει τὸ αἴσθημά τους καὶ δὲ φρόντιζαν πιὰ νὰ τὸ κρύψουν ἀπὸ κανένα. Σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ δόθηκε στὸ παλάτι, ἡ Ἐλίζα ἄφησε νὰ τῆς πέση ἀπὸ τὸ χέρι της ἕνα δακτυλίδι ποὺ στὸ ἐσωτερικό του ἦταν χαραγμένες οἱ λέξεις: «Αἰώνια πιστή». Ὁ Γουλιέλμος τὸ σήκωσε ἀπὸ κάτω, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του καὶ δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του, καθὼς διάβαζε αὐτὲς τὶς δυὸ λέξεις.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος πῆρε τὴ διαταγὴ νὰ ξαναφύγη γιὰ τὸ Ντύσσελντορφ.

Ἡ ἀδελφή του Καρλόττα ἐνδιαφέρθηκε, ὡστόσο, γιὰ τὴν τύχη του καὶ μεσολάβησε στὸν πατέρα της, γιὰ νὰ τὸν πείση νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του σ' αὐτὸ τὸ γάμο. Ἀλλ' ὁ Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος ἔμεινε ἀμετάπειστος. Δὲν εἶχε καλύτερο ἀποτέλεσμα τὸ διάβημα τοῦ ἀδελφοῦ του, πρίγκηπος Ἐρνέστου, ποὺ πρότεινε νὰ υἱοθετήση τὴν Ἐλίζα, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχη κώλυμα στὸ γάμο της μὲ τὸ νεαρὸ Χοεντζόλλερν.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι δὲν εἶχαν τώρα ἄλλη διέξοδο ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία. Ἔγραφαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον φλογερὰ γράμματα.

Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ μικρὴ παρηγοριὰ τοὺς ἔλειψε σὲ λίγο. Ὁ Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος, ποὺ ἤθελε νὰ τερματίση ὁριστικὰ αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, διέταξε νὰ τοῦ παραδίδουν ὅλη τὴν ἀλληλογραφία τοῦ γυιοῦ του. Κανένα γράμμα τοῦ νεαροῦ πρίγκηπα δὲν ἔφτανε πιὰ στὰ χέρια τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ τὸ ἴδιο γινόταν καὶ γιὰ τὰ δικά της γράμματα, ποὺ δὲν ἔπαιρναν πιὰ τὸ δρόμο τοῦ Ντύσσελντορφ.

Τρία χρόνια ἀργότερα, ὁ βασιληᾶς Φρειδερῖκος-Γουλιέλμος, κατέφερε τὸ τελειωτικὸ πλῆγμα στὶς καρδιὲς τῶν δύο νέων. Διέταξε τὸ γυιό του νὰ ἑτοιμαστῆ γιὰ νὰ γίνη σύζυγος τῆς πριγκήπισσας Αὐγούστας, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ δούκα τῆς Βαϊμάρης.

Ὁ πρίγκηπας ὑποτάχτηκε καὶ αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ Ἐλίζα, ποὺ οἱ γονεῖς της τὴν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, ἔμαθε πολὺ ἀργότερα αὐτὸ τὸ γάμο. Τὸ πλῆγμα ἦταν τόσο τρομερό, ποὺ ἡ δυστυχισμένη νέα δὲν ἄντεξε. Κυριεύθηκε ἀμέσως ἀπὸ ἕνα μεγάλο πυρετὸ κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτὲ πιά.

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια.

Ὁ Γουλιέλμος διαδέχτηκε τὸν πατέρα του στὸ θρόνο τῆς Πρωσίας κι' ἔγινε ἕνας πολὺ μεγάλος βασιληᾶς, ποὺ ὅλοι ἐγκωμίαζαν τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς ἐξαιρετικὲς ἱκανότητές του.

Κανένας ἄλλος ἡγεμόνας δὲ δοξάστηκε ὅσο αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος δὲ συνέδεσε περισσότερο τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἱστορία τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ.

Ἀλλ' ὁ μεγάλος αὐτὸς βασιληᾶς, ὁ δαφνοστεφανωμένος στρατηλάτης κι' ὁ παντοδύναμος αὐτοκράτορας, δὲν εἶχε ξεχάσει ποτὲ τὴ μικρὴ Ἐλίζα, τὴ μεγάλη ἀγάπη ὅλης τῆς ζωῆς του. Ὅταν προαισθάνθηκε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του, ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα χρυσὸ κουτάκι, ὅπου φύλαγε μιὰ τούφα ἀπὸ τὰ μαλλιά της κι' ὅπως τὴν ἔφερε στὰ χείλη του, ξεψύχησε.

ΒΟΛΦΡΑΝΓΚ ΖΑΚΟΜΠΥ

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, βρέθηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου...

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Βαλωρὶ λογομαχοῦν πάλι γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Σουζὰν καὶ χωρίζουνε μαλωμένοι. Ἡ Κολινὲτ συναντάει τὸ Ριγκολὸ καὶ τοῦ ἐμπιστεύεται τὶς ἀνησυχίες καὶ τὶς ὑποψίες της. Ἐκεῖνος τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴ βοηθήση ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀλήθεια. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὴν πηγαίνει στὸ δάσος ποὺ ἔκρυψε ὁ Μαρτιὰλ τὰ κλεμένα λεφτά, τὰ ξεθάβει, τῆς τὰ δείχνει καὶ τῆς διηγεῖται ὅλη τὴν ἱστορία. Ἐκείνη πείθεται τότε πὼς ὁ Μαρτιὰλ εἶν' ἕνας ἄθλιος, καὶ μόλις γυρίζει στὸ σπίτι τοῦ δηλώνει πὼς τὰ ξέρει ὅλα καὶ πὼς διαλύει τὸν ἀρραβῶνα τους. Ἡ ἀστυνομία παρουσιάζεται στὸ σπίτι τῶν Μαρτέλ, ζητῶντας τὸ Μαρτιάλ, γιὰ τὶς κλοπὲς ποὺ ἔχει κάνει. Τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο χτύπημα εἶναι τρομερὸ γιὰ τὸν πατέρα του, ποὺ ἀρχίζει νὰ πίνη γιὰ νὰ ξεχάση, καὶ χάνει ἔτσι τὴ δουλειά του. Ἕνα βράδυ, παρουσιάζεται στὸ σπίτι ὁ Μαρτιὰλ ἐξαγριωμένος καὶ κυνηγημένος ἀπ' τὴν ἀστυνομία, καὶ ζητάει νὰ πάρη διὰ τῆς βίας τὴν Κολινέτ. Ἐπειδὴ τοῦ ἀντιστέκεται, τὴν πληγώνει μ' ἕνα μαχαίρι. Ἐκείνη φεύγει, μέσα στὴ νύχτα, ἐνῶ ὁ Κλῶντ Μαρτὲλ τρελλαίνεται.

19ον

Ἕνας ἀστυφύλακας τὴν πλησίασε, τὴν κύτταξε καὶ τῆς εἶπε:

— Τί ἔχετε, δεσποινίς; Εἴσαστε τραυματισμένη;

— Μάλιστα κύριε ἀπάντησε ἐκείνη. Μὰ δὲν εἶναι τίποτα...

Καὶ θέλησε νὰ φύγη. Ἀλλ' ὁ ἀστυφύλακας τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἐμπόδισε. Ἐξέτασε τὸ τραῦμα της καὶ τῆς εἶπε:

— Θάρθητε πρῶτα μαζί μου σ' ἕνα φαρμακεῖο. Ὕστερα θὰ μοῦ ἐξηγήσετε ποῦ καὶ πῶς τραυματισθήκατε.

— Μάλιστα... μάλιστα! ψιθύρισε ἡ Κολινέτ, ποὺ ἔνοιωθε νὰ τὴν κυριεύη τρέλλα. Δὲν ἔχω ὅμως νὰ σᾶς πῶ τίποτα... Εἶχα ἕνα σουγιὰ στὴν τσέπη μου... τὸν ἄνοιξα, ἀπὸ ἀπροσεξία... καὶ πληγώθηκα...

— Καλὸ κι' αὐτό! Μὰ νομίζετε λοιπὸν πὼς τρώω ἄχυρα; Ὄχι δά! Ἐμπρός, ἐλᾶτε μαζί μου! Θὰ ἐξηγηθῆτε καλλίτερα στὴν ἀστυνομία.

Ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε πὼς θάπεφτε χάμω. Ἡ καρδιά της σφίχτηκε ὀδυνηρὰ καὶ τὰ ὄμορφα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ἕνας δεύτερος ἀστυφύλακας ἔτρεξε νὰ βοηθήση τὸ συνάδελφό του. Βλέποντας ὅμως τὴ Κολινέτ, ὁ νεοφερμένος εἶπε:

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη τοῦ γέρο-Μαρτέλ. Μιὰ καλὴ καὶ τίμια μοδιστρούλα, ποὺ πηγαίνει κάθε μέρα στὴ δουλειά της μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή της, τὴ Μιρέτ.

Στράφηκε στὸ συνάδελφό του καὶ πρόσθεσε:

— Λίγο ἔλειψε νὰ κάνουμε μιὰ μεγάλη γκάφα! Ἄφισε τὴ δεσποινίδα νὰ πάη στὴ δουλειά της.

— Ὡστόσο, ἐπέμεινε ὁ πρῶτος, δὲ μοῦ φαίνονται πολὺ ξεκάθαρα τὰ πράγματα... Μὰ ἀφοῦ ἐγγυᾶσαι ἐσύ, σὲ πιστεύω. Ἂς φύγη λοιπόν.

Ὅταν ἔνοιωσε ἐλεύθερο τὸ μπράτσο της, ἡ Κολινὲτ ἀπομακρύνθηκε τρέχοντας, χωρὶς κἂν νὰ σκεφτῆ νὰ εὐχαριστήση τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τὴν εἶχε βοηθήσει.

Δὲν ἤξερε κι' ἡ ἴδια ποῦ πήγαινε... Προχωροῦσε κατ' εὐθεῖαν μπροστά...

Ὅταν βρέθηκε σὲ μιὰ πλατειὰ καὶ σχεδὸν ἔρημη λεωφόρο, ξαναβρῆκε κάπως τὸν ἑαυτό της. Τὴν ξετρέλλαινε ὅμως τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀδιάκοπα ἀπ' τὴν πληγή της;

Ἔπεσε σ' ἕνα πάγκο, ἐξαντλημένη ἀπ' τὸ τρέξιμο καὶ τσακισμένη ἀπ' τὶς συγκινήσεις ποὺ εἶχε περάσει. Τότε μονάχα ἀσχολήθηκε μὲ τὸ βαθὺ τραῦμα ποὺ τῆς εἶχε ἀνοίξει στὸ χέρι τὸ μαχαίρι τοῦ Μαρτιάλ. Ἔπρεπε νὰ τὸ δέση, γιὰ νὰ σταματήση τὴν αἱμορραγία.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της χαμένο μέσα στὴ νύχτα, στὸ ἀπέραντο Παρίσι... Κινδύνευε κάθε στιγμὴ νὰ συναντήση κι' ἄλλους ἀστυφύλακες, λιγώτερο ὑποχωρητικοὺς ἀπ' τὸν πρῶτο, ποὺ θὰ τὴν ὁδηγοῦσαν ἴσως στὴν ἀστυνομία...

Δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ δρόμου ποὺ ἔκανε. Δὲν καταλάβαινε πὼς βρισκόταν ἀκόμη κοντὰ στὸ σπίτι τοῦ Μαρτιάλ, κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ ἔπρεπε ὅμως νὰ τοὺς ἐγκαταλείψη γιὰ πάντα!...

Ξαφνικά, ἄκουσε βήματα βιαστικά, σὲ κάποια ἀπόστασι, κι' ἡ καρδιά της χτύπησε γοργά. Ἂν ἦταν ὁ Μαρτιάλ!...

Ἡ σκέψι αὐτὴ τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ δύναμι νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ συνεχίση τὸ δρόμο της, μέσ' στὴ νύχτα. Ἦταν τόση ἡ ἔξαψί της, ὥστε γιὰ λίγη ὥρα δὲν ἔνοιωθε καθόλου κούρασι. Τὴ συγκρατοῦσαν τὰ νεῦρα της, τὴν ἔσπρωχναν μπροστά...

Ξαφνικὰ ὅμως ἔμπηξε μιὰ φωνὴ καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη μπροστὰ στὴν αὐλόπορτα ἑνὸς σπιτιοῦ τοῦ Βουλεβάρτου Μονπαρνός!...

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ὕστερα ἀκούστηκαν βήματα καὶ μιὰ φωνὴ νεανικὴ ποὺ τραγουδοῦσε ἕνα σκοπὸ τῆς μόδας. Ἡ φωνὴ σώπασε ἔπειτα, τὰ βήματα πλησίασαν. Ὁ διαβάτης εἶχε φτάσει στὸν προορισμό του. Σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι, ὅπου εἶχε πέσει λιπόθυμη ἡ Κολινέτ.

Ἦταν ἕνας νέος, ὡς 20 χρονῶν, μὲ μαῦρα μαλλιά, χλωμὸ πρόσωπο καὶ σκοῦρα γαλανὰ μάτια. Εἶδε τὴν κοπέλλα πεσμένη χάμω. Ἔσκυψε ἀμέσως ἀπάνω της, τὴν ἀνασήκωσε, τῆς μίλησε:

— Δεσποινίς!... Δεσποινίς!...

Βλέποντας πὼς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, ἔνοιωσε ἕνα ἐνστικτο τρόμο—ποὺ μεγάλωσε ἀκόμη πιὸ πολύ, ὅταν εἶδε τὸ αἷμα ποὺ ἔβρεχε τὸ μπράτσο της.

— Μὰ εἶναι πληγωμένη! ψιθύρισε.

Γονάτισε κοντά της καὶ τὴν ἐξέτασε προσεκτικά. Τὴ βρῆκε ὄμορφη, ἀξιολάτρευτη. Τὴ συμπάθησε καὶ τὴ συμπόνεσε μαζί.

Ὕστερα σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ γρήγορη ἀπόφασι. Χτύπησε τότε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας, μπῆκε στὸ σπίτι κι' ἀνέβηκε βιαστικὰ στὸ τέταρτο πάτωμα.

Ἐκεῖ, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί. Καὶ βρέθηκε ἐπιτέλους σ' ἕνα μικρὸ κι' ἁπλὸ διαμέρισμα.

Στὴν τραπεζαρία, μιὰ γρηὰ ἔρραβε κάτι, σκυφτή.

— Δὲν πλάγιασες ἀκόμη; τὴ μάλωσε ὁ νέος. Μά, καλή μου Μαντελίν, κουράζεσαι πολύ... Θὰ πάθουνε τὰ μάτια σου!

— Πῶς ἄργησες τόσο σήμερα; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ σὲ λίγο πὼς πέρασα τὴ βραδυά μου, ἀγαπημένη μου μητερούλα. Γιὰ τὴν ὥρα ὅμως, ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο, πιὸ σπουδαῖο.

Τὴν εἶχε πῆ «ἀγαπημένη μου μητερούλα»... Πόσο ἤξερε νὰ τὴν καλοπιάνη! Ἦταν τόσο γλυκὲς αὐτὲς οἱ λέξεις, ὥστε, ὅταν τὶς ἄκουγε ἡ γρηά, δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀρνηθῆ τίποτα...

— Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς; τὸν ρώτησε, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ κουρασμένα μάτια της, θαμπωμένα ἀπ' τὶς ἀγρύπνιες καὶ τὸ ράψιμο.

— Πάρε ἕνα φῶς κι' ἔλα μαζί μου κάτω στὸ δρόμο!... Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας βρίσκεται μιὰ κοπέλλα, πληγωμένη... Θὰ μὲ βοηθήσης νὰ τὴν ἀνεβάσουμε ἐδῶ, μητερούλα μου, καὶ νὰ τὴν περιποιηθοῦμε ὅπως μπορέσουμε... Δὲν ἔχω καθῆκον νὰ φροντίζω γι' αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουνε;

— Ὦ, Θεέ μου!... μουρμούρισε ἡ Μαντελίν.

Σηκώθηκε κι' ἀκολούθησε τρεκλίζοντας τὸ νέο. Κατέβηκαν γρήγορα τὴ σκάλα καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, συνερχόταν ἀπ' τὴ λιποθυμία της ἡ Κολινέτ. Μπόρεσε λοιπόν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ νέου, ν' ἀνεβῆ σιγὰ - σιγὰ ὡς τὸ τέταρτο πάτωμα.

Ἡ γρηὰ Μαντελὶν τὴν ἐγκατέστησε στὴ δική της κάμαρα, δίχως νὰ σκεφτῆ κἂν ποὺ

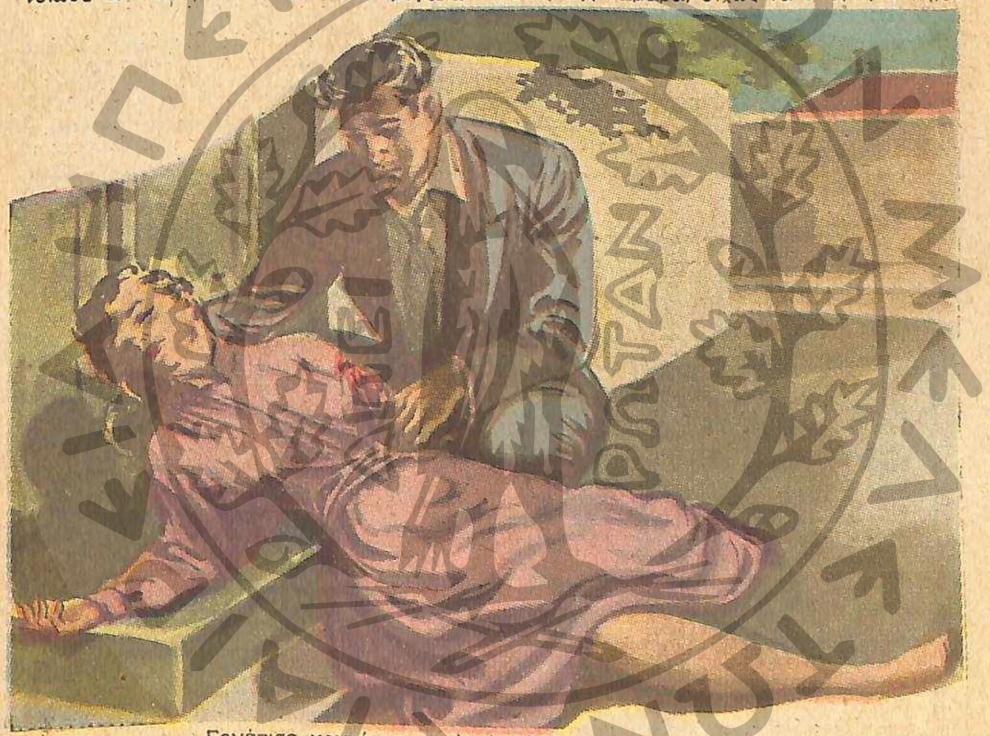

Γονάτισε κοντά της καὶ τὴν ἐξέτασε προσεκτικά...

θὰ περνοῦσε ἡ ἴδια τὴ νύχτα της. Τῆς ἔδωσε τὸ κρεβάτι της, τὴ βοήθησε νὰ ξαπλώση, ἐνῶ ὁ Μπερτὶ περιποιόταν τὸ τραῦμα της—γιατὶ ὁ νέος ἐκεῖνος ἦταν ὁ Μπερτί, ὁ γυιὸς τοῦ Ζὺστ Μαρινὺ καὶ τῆς Φερνάνδης Μέσμερ!

Τὸ αἷμα ἔπαψε νὰ τρέχη ἀπ' τὴν πληγή της, ξεκουράστηκε κι' ἀποκοιμήθηκε βαθειά.

—Ἄκουσε, μητερούλα μου, εἶπε τότε ὁ Μπερτὶ στὴ Μαντελίν. Θὰ πλαγιάσης στὴν κάμαρά μου. Ἐγὼ θὰ ξενυχτήσω κοντὰ σ' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη. Αὔριο θὰ δοῦμε τί πρέπει νὰ κάνουμε.

»Βέβαια, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ τὴν κρατήσω ἐδῶ! Δὲν τὴν ξέρουμε καθόλου... Θὰ τὴν πάω στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου θὰ βρῆ ἄλλωστε ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ δὲ μποροῦμε νὰ τῆς προσφέρουμε ἐμεῖς ἐδῶ! Ἔχω ἐκεῖ μερικοὺς καλοὺς φίλους. Γνωρίζομαι πολὺ μ' ἕνα ἐσωτερικὸ γιατρό... Δὲ θὰ μοῦ ποῦνε ὄχι, εἶμαι βέβαιος!

—Κάνε ὅπως νομίζεις,μικρέ μου Μπερτί.

*

Πόσων χρονῶν ἦταν τώρα ὁ Μπερτί; Εἴκοσι περίπου. Σπούδαζε ἰατρική, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μαντελίν, ποὺ εἶχε διαθέσει ὅλες τὶς οἰκονομίες της γι' αὐτόν.

Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ γίνη στρατιωτικὸς γιατρός, ἀφοῦ ἦταν ἀξιωματικὸς κι' ὁ πατέρας του, γιὰ τὸν ὁποῖο τοῦ μιλοῦσε συχνὰ ἡ Μαντελίν.

*

Μὰ πρέπει νὰ γυρίσουμε τώρα μερικὰ χρόνια πίσω, γιὰ νὰ διαφωτίσουμε ὡρισμένα σημεῖα τῆς ἱστορίας μας.

Ὅταν ἔφυγε ἀπ' τὴν κλινικὴ τοῦ Κὰπ-ντ' Αἴλ, ὁ Μπερτὶ πέρασε βάσανα καὶ δυστυχίες. Βρέθηκε ὁλομόναχος στὸ μεγάλο Παρίσι, ἀπένταρος, δίχως καμμιὰ βοήθεια.

Ἔγραψε στὴ Μαντελίν, στὸ Σενεβιέρ, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι. Γιατὶ ἡ καλὴ γυναίκα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἀγγλία.

Ὡστόσο, τὸ σπιτάκι μὲ τὰ τριαντάφυλλα τραβοῦσε τὸ Μπερτί... Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ πάη ὥς ἐκεῖ, μιὰ Κυριακή.

Βρῆκε κλειστὰ τὰ παντζούρια. Τοῦ φάνηκε ὅμως πὼς ὁ μικρὸς κῆπος ἦταν περιποιημένος, πὼς τὰ μαγιάτικα τριαντάφυλλα ἄνθιζαν πιὸ ὑπέροχα παρὰ ποτέ... καὶ πὼς ἕνα ἀπ' τὰ παράθυρα ἦταν λίγο μισανοιχτό.

Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Δὲν τόλμησε νὰ ρωτήση κανένα, νὰ ζητήση πληροφορίες. Στάθηκε ὅμως ἀντίκρυ, πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ γκρίζα πρόσοψι τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, στὸ περιβολάκι ὅπου εἶχε παίξει τόσες φορές...

Ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἐκεῖ... ὥσπου χτύπησε 4 τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ.

Ἀπ' τὸ πρωΐ, ὁ Μπερτὶ δὲν εἶχε φάει τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ λίγα κεράσια, ποὺ εἶχε φέρει μαζί του ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἄρχιζε λοιπὸν νὰ πεινάη.

Μὰ δὲ μποροῦσε ν' ἀγοράση τίποτε φαγώσιμο. Τοῦ μένανε ἴσα-ἴσα τὰ λεφτὰ ποὺ χρειαζότανε γιὰ νὰ γυρίση στὸ Παρίσι—ὅπου ἐργαζότανε σ' ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα, ὡς κλητήρας, μ' ἕνα ἐξευτελιστικὸ μισθό.

Ἦταν βυθισμένος ἀκόμη στὶς ὀνειροπολήσεις του, ὅταν ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπιτάκι. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκότανε μιὰ γυναίκα, μὲ γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ πρόσωπο. Ἡ ἄγνωστη κύτταξε γύρω της, σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιο χαμένο θησαυρό. Ὕστερα τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε κι' ἀπομακρύνθηκε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Κι' ὁ Μπερτὶ ἔμεινε μὲ μιὰ τρομακτικὴ ἐντύπωσι ἀπόλυτης μοναξιᾶς...

Ἡ κυρία τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν ἡ Φερνάνδη. Πήγαινε συχνὰ ἐκεῖ, μὰ δὲ ζητοῦσε ποτὲ νὰ μπῆ στὸ κλειστὸ ἐκεῖνο σπίτι—ποὺ πίστευε πὼς δὲ θὰ ξανάνοιγε πιά, ἀφοῦ ἡ Μαντελὶν εἶχε φύγει γιὰ πάντα...

Ὁ Μπερτὶ δὲν τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει. Τόσα χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει, τὴν εἶχαν τόσο γεράσει καὶ ἀλλάξει!...

Ἄλλωστε, τίποτε δὲν τὸν ἐνδιέφερε, τὴν ὥρα ἐκείνη. Δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸ κλειστὸ ἐκεῖνο σπίτι, τὸ μισανοιχτὸ παράθυρο, τὸν περιποιημένο κῆπο μὲ τὶς τριανταφυλλιές..

Καί, ξαφνικά, σκέφθηκε πὼς θἆχε ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ κάποιος καινούργιος ἐνοικιαστής. Ἡ καρδιά του κρύωσε, σ' αὐτὴ τὴ σκέψι.

Μὰ πῶς νὰ μάθη; Ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήση πληροφορίες;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δυὸ περιβολάρηδες κάθησαν ἐκεῖ κοντά, στὴ σκιά, κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Ὁ Μπερτὶ συλλογίστηκε ἀμέσως πὼς θὰ μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ τὸν πληροφορήσουν.

Πῆγε λοιπὸν κοντά τους. Ἡ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία του τοὺς ἔκανε ἀμέσως καλὴ ἐντύπωσι.

— Μπᾶ! Ποῦ βρέθηκες ἐδῶ, νεαρέ; τοῦ εἶπε ὁ ἕνας μὲ οἰκειότητα. Εἶσαι ξένος;

— Ναί, ἀπ' τὸ Παρίσι. Ἦρθα γιὰ περίπατο στὸ Σενεβιέρ.

— Τί δουλειὰ κάνεις στὸ Παρίσι;

— Εἶμαι κλητήρας σ' ἕνα κατάστημα.

— Ἆ, ἔτσι! Καὶ βγῆκες νὰ πάρης τὸν ἀέρα σου, τὴν Κυριακή. Καλὰ ἔκανες...

Ὁ Μπερτὶ ἔδειξε τὸ σπιτάκι μὲ τὶς τριανταφυλλιές.

—Ἐσεῖς περιποιηθήκατε αὐτὸ τὸ ὡραῖο περιβόλι; ρώτησε.

— Ναί, ἐμεῖς. Ἀνοίξαμε μάλιστα καὶ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάρη λίγο ἀέρα. Τὸν χρειαζότανε γιατὶ ἔμεινε κλειστὸ κι' ἀκατοίκητο πέντε ὁλόκληρα χρόνια... Ἄλλοτε κατοικοῦσε ἐδῶ μιὰ γυναίκα — Ἐγγλέζα, νομίζω—μαζὶ μ' ἕνα μικρὸ ἀγοράκι. Μιὰ μέρα λοιπὸν χάθηκε τὸ παιδί, κι' ἡ γυναίκα λυπήθηκε τόσο πολύ, ὥστε ἔφυγε κι' αὐτή.

»Ποῦ πῆγε; Κανεὶς δὲν ξέρει. Ἐξακολουθοῦσε πάντως νὰ πληρώνη ταχτικὰ τὸ νοίκι, ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκότανε... Καὶ τώρα ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ ξαναγυρίση! Ἦρθε καὶ μᾶς τὄπε ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ, ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες. Αὐτὸς μᾶς ἀνάθεσε νὰ περιποιηθοῦμε τὸν κῆπο, ποὺ εἶχε ἐγκαταλειφθῆ τόσα χρόνια...

Ὁ Μπερτὶ δὲ ρώτησε περισσότερα πράγματα.

Τὸ βράδυ, γύρισε στὸ Παρίσι. Τὴν ἑπομένη Κυριακὴ ὅμως—ἀφοῦ ἔκανε αἱματηρὲς οἰκονομίες ὅλη τὴ βδομάδα—ξαναπῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Σενεβιέρ.

Πῶς χτυποῦσε ἡ καρδιά του, ὅταν κατέβηκε στὸ σταθμὸ τοῦ Βαρὲν κι' ἀκολούθησε τὸ γνώριμό του σκονισμένο δρόμο! Ἴσως θὰ ξανάβλεπε σὲ λίγο τὴ Μαντελίν, τὴν καλή του Μαντελίν, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν χάϊδευε τόσο, ὅταν ἦταν μικρός!

Σταμάτησε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο. Ἕνας ξαφνικὸς φόβος τὸν ἔκανε νὰ τρέμη.

Ἂν δὲν εὕρισκε τὴ Μαντελὶν στὸ σπιτάκι μὲ τὶς τριανταφυλλιές;...

Στὴ σκέψι αὐτή, τοῦ φάνηκε πὼς ἕνα βάρος ἀσήκωτο ἔπεφτε πάνω στοὺς ὤμους του. Δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ συνεχίση τὸ δρόμο του. Κάθησε στὴν ἄκρη ἑνὸς χαντακιοῦ κι' ἄφισε τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῆ πάνω ἀπ' τὸ ὑπέροχο τοπίο ποὺ ἁπλωνότανε μπροστά του.

Μακρυά, πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ξεχώριζε ἀόριστα τὸ Παρίσι, πνιγμένο μέσα στὴν ὁμίχλη. Δεξιά, κυλοῦσε τὸ ποτάμι, ὁ Μάρνης, μὲ τὰ νερά του ποὺ μοιάζανε σὰν καθρέφτης...

Τέλος, ὁ Μπερτὶ σηκώθηκε μηχανικά, μὴ ξέροντας ποῦ νὰ πάη, τί νὰ κάνη... Ὁ φόβος μήπως δὲ βρῆ τὴ Μαντελίν, τὸν ἔκανε νὰ σκέπτεται νὰ γυρίση πίσω, στὸ Παρίσι. Τουλάχιστον θὰ διατηροῦσε ἔτσι τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν ὁποία ζοῦσε, ἐδῶ καὶ ὀχτὼ μέρες...

Δίστασε πολλὴ ὥρα. Τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασί του καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Διέκρινε ἐπιτέλους τὸ σπιτάκι...καὶ σταμάτησε τότε, γιὰ νὰ συγκρατήση τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς του! Ἡ καγκελλόπορτα τοῦ κήπου ἦταν ἀνοιχτή, ὅπως καὶ τὰ παντζούρια!

— Μαντελίν!... Μαντελίν!... φώναξε πνιγμένα ὁ Μπερτί.

Καὶ προχώρησε πάλι, σκοντάβοντας στὶς πέτρες τοῦ δρόμου.

Ὤ, πῶς θἄθελε νὰ παρουσιαστῆ ἀμέσως ἡ Μαντελίν! Μὲ πόση χαρὰ θἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά της!

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ σπιτάκι, δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι καὶ τὸ θάρρος νὰ τρέξη πρὸς αὐτὴ τὴν εὐτυχία, αὐτὴ τὴν ἀνέκφραστη χαρά, ποὺ τὸν φόβιζε τώρα καὶ τοὔφερνε ἴλιγγο...

Ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὰ ἀντικρυνὰ δέντρα καὶ περίμενε νὰ σκοτεινιάση. Τέλος, φάνηκαν στὸν οὐρανὸ τὰ πρῶτα ἀστέρια. Σιωπὴ καὶ ἐρημιὰ βασίλευαν τώρα στὴν ἐξοχή.

Ὁ Μπερτὶ βγῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ προχώρησε ἀθόρυβα, προσπαθῶντας νὰ διακρίνη μέσ' ἀπ' τὰ κουρτινάκια τὴ σιλουέτα τῆς Μαντελίν.

Τὴν εἶδε πραγματικά!... Πῆγε τότε πιὸ κοντὰ κι' ἔσπρωξε τὴν καγκελλόπορτα, ποὺ ἔτριξε καθὼς ἄνοιγε.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ἀπὸ μέσα μιὰ γνώριμη φωνή.

Ὁ Μπερτὶ δὲν ἀπάντησε. Μὲ δυὸ πηδήματα ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Τὴ βρῆκε ξεκλείδωτη, τὴν ἄνοιξε, μπῆκε στὸ χώλλ. Καὶ βρέθηκε ἀντίκρυ σὲ μιὰ γυναίκα μὲ μαῦρο φόρεμα, ποὺ τὸν κύτταζε μ' ἀνησυχία.

— Ποιὸς εἴσαστε; μουρμούρισε ἐκείνη φοβισμένα.

Τραβήχτηκε πίσω, τρεκλίζοντας λίγο.Μὰ ὁ Μπερτὶ ὥρμησε πάνω της, φωνάζοντάς της:

— Δὲν ἀναγνωρίζεις λοιπὸν πιὰ τὸ μικρό σου Μπερτί, μαμᾶ-Μαντελίν;

— Μπερτί!... Μπερτί!...

Δὲν μπόρεσε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο ἡ καλὴ γυναίκα. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί της, ὥστε φάνηκε πὼς θἄπεφτε χάμω... Κι' ἀκούμπησε στὸ μπράτσο τοῦ Μπερτί, μεθυσμένη ἀπὸ τὴ χαρὰ ποὺ φώτιζε τὴν πολυβασανισμένη φυσιογνωμία της.

—Ἐσύ!... Εἶσ' ἐσύ!...

Μέρα ἀξέχαστη καὶ γιὰ τοὺς δυό τους... μέρα χαρᾶς τόσο μεγάλης, ὥστε ἡ τωρινὴ εὐτυχία τους ἔσβυνε ὅλα τὰ βάσανα ποὺ εἶχαν νοιώσει κι' ἔρριχνε ἕνα πέπλο λησμονιᾶς πάνω στὸ ὀδυνηρὸ παρελθόν...

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ Μαντελὶν ἄφισε γιὰ πάντα τὸ σπιτάκι τοῦ Σενεβιέρ, γιατὶ τῆς

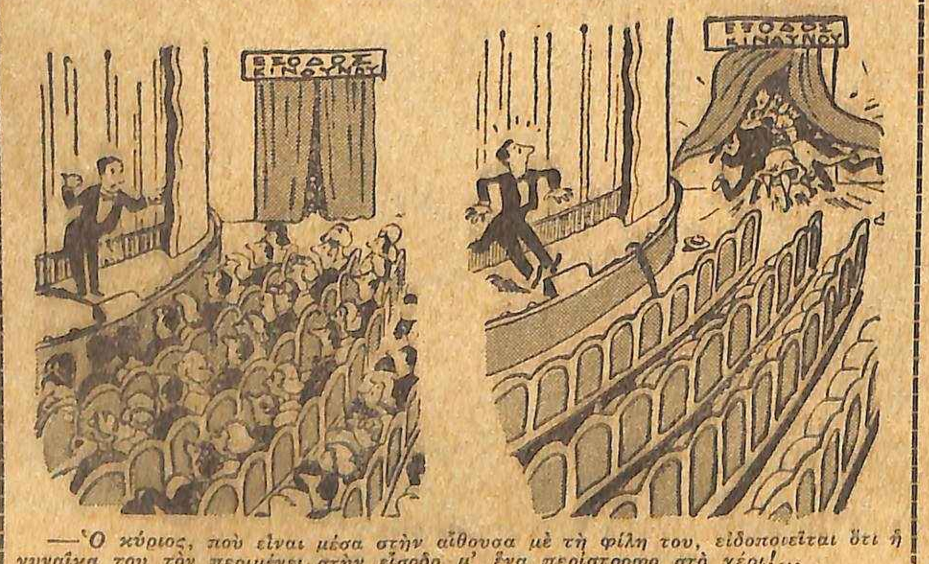

—*Ὁ κύριος, ποὺ εἶναι μέσα στὴν αἴθουσα μὲ τὴ φίλη του, εἰδοποιεῖται ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν περιμένει στὴν εἴσοδο μ' ἕνα περίστροφο στὸ χέρι!...*

φαινόταν πὼς δὲ θἆταν ἀσφαλισμένος ἐκεῖ ὁ Μπερτί, μιὰ καὶ μποροῦσε νὰ τὸν ξαναβρῆ ὁ Βαλωρί.

Ἐγκαταστάθηκαν λοιπὸν κι' οἱ δυὸ στὸ Παρίσι, στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ βουλεβάρτου Μονπαρνάς, ὅπου τοὺς βρήκαμε καὶ τώρα.

Ὁ Μπερτὶ παραιτήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Ἡ Μαντελὶν τὸν ἔγραψε στὸ καλλίτερο λύκειο. Ξόδεψε ὅλες τὶς οἰκονομίες της γιὰ νὰ τὸν μορφώση, κι' ἔφτασε ἔτσι ἡ μέρα ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ δουλεύη γιὰ νὰ ζοῦνε κι' οἱ δυό.

Ἀφοῦ ἀποφοίτησε ἀπ' τὸ λύκειο, ὁ Μπερτὶ γράφτηκε στὴν ἰατρικὴ σχολή. Ξέροντας ὅμως τὴν οἰκονομικὴ κατάστασι τῆς θετῆς μητέρας του, βρῆκε μιὰ δουλειὰ βοηθοῦ ταμία, ποὺ τοῦ ἄφινε πέντε μέρες ἐλεύθερες τὴ βδομάδα καὶ τοῦ ἀπέδιδε 100 φράγκα τὸ μῆνα. Ἐξ ἄλλου, τὰ βράδυα μετὰ τὴ μελέτη του, ἔκανε ἀντίγραφα, κι' ἔτσι κέρδιζε ἄλλα 100 φράγκα περίπου.

Δὲ φτάνανε, βέβαια, τὰ λεφτὰ αὐτὰ γιὰ νὰ ζήσουν πλουσιοπάροχα οἱ δυό τους. Πάντως ὅμως, τοὺς ἐξασφάλιζαν μιὰ σχετικὴ ἄνεσι.

Βέβαια, ἡ Μαντελὶν θὰ μποροῦσε νὰ πάη νὰ βρῆ τὴ Φερνάνδη καὶ νὰ τῆς δώση πίσω τὸ παιδί της. Μὰ δὲν τὴν εἶχε συχωρέσει ποτὲ γιὰ τὸ γάμο της μὲ τὸ Βαλωρί, ποὺ τὸν θεωροῦσε πάντα σὰν ἀρχικὴ αἰτία τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Μπερτί.

Ἄλλωστε, ὅταν ἔνοιωθε τύψεις στὴ σκέψι πὼς θὰ μποροῦσε νὰ χαρίση τὴν εὐτυχία στὴ Φερνάνδη, πηγαίνοντάς της τὸ γυιό της, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της;

«Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν τὸν ἀνακαλύψη καὶ πάλι ὁ Βαλωρί!... Κι' ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ἱκανὸς γιὰ κάθε ἀτιμία, γιὰ κάθε ἔγκλημα!».

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψι, οἱ τύψεις της σβύνανε καὶ τὰ μάτια της λάμπανε ἀπὸ θυμό. Ἔσφιγγε τότε πάνω της τὸ Μπερτί, σὰν νἄθελε νὰ τὸν προφυλάξη ἀπὸ κάποιον ἀόρατο ἐχθρό.

Ὁ νέος καταλάβαινε τὴ στοργὴ καὶ τὴν τρυφερότητά της καὶ τῆς πρόσφερε κι' αὐτὸς ὅλη τὴν καρδιά του.

Λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Κανένα μυστικὸ δὲν ὑπῆρχε μεταξύ τους.

Ὡστόσο, ὅταν ὁ Μπερτὶ ρωτοῦσε τὴ Μαντελὶν γιὰ τὴ μυστηριώδη ἄγνωστη ποὺ τοὺς ἐπισκεπτόταν ἄλλοτε, στὸ Σενεβιέρ, ἡ γρηὰ δὲν ἀπαντοῦσε.

Μιὰ μέρα, τοῦ εἶπε μονάχα:

—Ὁ πατέρας σου πέθανε, μὰ ἡ μητέρα σου ζῆ. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ σοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται, γιατὶ θἆταν ἴσως ἡ καταστροφὴ γιὰ τοὺς δυό μας!

— Τὴν ξέρω, τὴ μητέρα μου! ἀπάντησε ὁ Μπερτί. Ἔχει μείνει μέσα στὴ μνήμη μου, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, ὅπως τὴν ἔβλεπα ἄλλοτε... γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἦταν ἐκείνη ἡ ὄμορφη κυρία ποὺ μᾶς ἐπισκεπτόταν τότε στὸ Σενεβιέρ!

Ἡ Μαντελὶν δὲ θέλησε νὰ τοῦ πῆ ψέματα. Προτίμησε νὰ μὴ μιλήση. Πῆρε μέσ' στὰ χέρια της τὸ κεφάλι τοῦ νέου καὶ τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, στὰ μαλλιά...

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, δὲν ξαναμίλησαν πιὰ γιὰ τὴν Φερνάνδη. Ἕνας πένθιμος πέπλος εἶχε σκεπάσει γιὰ πάντα τὰ περασμένα...

«Ὑπάρχει ἀσφαλῶς κάποιο μυστήριο στὴ γέννησί μου! σκεπτόταν ὁ Μπερτί. Ἡ μητέρα μου ζῆ, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐλεύθερη... Θἆναι παντρεμένη, φαίνεται... κι' ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ποὺ μ' ἅρπαξε ἄλλοτε καὶ μὲ φυλάκισε ἐπὶ πέντε χρόνια, θἆταν ὁ ἄντρας της... Ἔχει δίκηο ἡ Μαντελίν: Εἴμαστε πιὰ μόνοι στὸν κόσμο καὶ πρέπει νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον!».

Ἀπ' τὴν ἡμέρα κείνη, ἡ Μαντελὶν ἔβαλε τὰ δυνατά της γιὰ νὰ κάνη τὸ νέο νὰ ξεχάση τὴν ὀδυνηρὴ ἐκμυστήρευσι ποὺ τῆς εἶχε ξεφύγει δίχως νὰ τὸ θέλη. Ἡ μοναδικὴ σκέψι της ἦταν πιὰ νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο, νὰ ἱκανοποιῆ κάθε ἐπιθυμία του.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν δέχτηκε τόσο εὔκολα τὴν Κολινέτ. Κι' ὅμως, δίχως νὰ τὸ θέλη, σκεπτότανε πὼς μιὰ κοπέλλα ποὺ γύριζε τὴ νύχτα στοὺς δρόμους δὲ μποροῦσε νἆταν ὑπόδειγμα ἠθικῆς...

Σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς κοιμισμένης νέας, προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη τὰ σημάδια μιᾶς ἔκλυτης ζωῆς... Τοῦ κάκου ὅμως.

Ὁ Μπερτὶ καταλάβαινε τὶς ὑποψίες της, τὶς ἀμφιβολίες της καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μὰ κύτταξε λοιπὸν τὴ γαλήνια καὶ ξάστερη φυσιογνωμία της! Εἶναι ὁ καθρέφτης μιᾶς τίμιας ψυχῆς!... Σίγουρα, τῆς συνέβη κάποιο δρᾶμα, ποὺ θὰ τὸ μάθουμε ἴσως μιὰ μέρα. Ὡς τότε ὅμως, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀδικοῦμε, μητερούλα μου!

Ἔμειναν κι' οἱ δυὸ ὥς τὸ πρωῒ δίπλα στὸ κρεβάτι ὅπου κοιμόταν ἡ Κολινέτ. Ἡ καρδιά τους γέμιζε συμπόνια, ὅσο σκέπτονταν τὶς πίκρες ποὺ θἆχαν φαρμακώσει τὴ ζωὴ τῆς δύστυχης κοπέλλας...

Εἶχαν πάρει κι' οἱ δυὸ τὴν ἀπόφασί τους: Ἔπρεπε νὰ τὴν περιποιηθοῦνε, νὰ τὴ σώσουνε... καὶ προπάντων νὰ μὴ τὴν πετάξουνε πάλι στὸ δρόμο, ἐγκαταλελειμένη κι' ἀνυπεράσπιστη. Ὤφειλαν νὰ συνεχίσουν ὥς τὸ τέλος τὸ ἔργο ποὺ εἶχαν ἀρχίσει.

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρωῒ ἡ Κολινέτ, σάστισε στὴν ἀρχὴ καὶ νόμισε πὼς κοιμόταν ἀκόμα... Τὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε ζήσει, τὴν προηγούμενη νύχτα, τῆς φαινόταν ἕνας φριχτὸς ἐφιάλτης.

Κάρφωσε τὰ ὡραῖα γαλανά της μάτια στὴ Μαντελίν, ποὔσκυβε πάνω της στοργικά, καὶ τὴν κύτταξε πολλὴ ὥρα χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προφέρη λέξι.

Ὕστερα εἶδε τὸ Μπερτί, ποὺ τὴν κύτταζε κι' αὐτός, θαμπωμένος ἀπ' τὴν ὀμορφιά της, ἀπ' τὰ χρυσόξανθα μαλλιά της ποὺ ἁπλώνονταν πάνω στὸ μαξιλάρι...

«Μὰ ποῦ ἔχω ξαναδῆ αὐτὸ τὸ πρόσωπο;...» ἀναρωτιόταν ὁ νέος.

Μιὰ μακρυνὴ ὀπτασία πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὴ μνήμη του: ἡ γλυκειὰ μορφὴ τῆς φυλακισμένης τοῦ Κὰπ-ντ' Αἴλ, τῆς Σουζὰν Βαλωρί.

Μὰ σκέφθηκε ἀμέσως πὼς ἡ Σουζὰν κι' αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲ μποροῦσε νἄχουν καμμιὰ σχέσι μεταξύ τους, καὶ πὼς ἡ τόσο ἐντυπωσιακὴ ὁμοιότης τους θἆταν ἐντελῶς τυχαία...

Στὸ μεταξύ, ἡ Μαντελὶν χάϊδευε τὸ ἱδρωμένο μέτωπο τῆς Κολινὲτ καὶ τῆς ἔλεγε:

— Θὰ μείνετε ἐδῶ λίγον καιρό, παιδί μου. Ὕστερα θὰ δοῦμε τί θὰ κάνουμε...

— Πρέπει πρῶτα νὰ τὴν περιποιηθοῦμε, μητέρα, ἐπενέβη ὁ Μπερτί.

—Καὶ προπάντων τὴν πληγή της, πρόσθεσε ἡ Μαντελίν.

Κάθησε ὕστερα κοντὰ στὸ κρεβάτι, πῆρε τὸ χέρι τῆς κοπέλλας καὶ τὄσφιξε γλυκά.

Ἐκείνη δεχότανε μ' εὐγνωμοσύνη αὐτὲς τὶς τρυφερότητες. Κάπου-κάπου κύτταζε τὸ Μπερτί, μὰ ξαναχαμήλωνε ἀμέσως τὰ μάτια της καὶ φαινότανε ν' ἀποκοιμιέται γιὰ λίγο.

Τὰ δυὸ ἐκεῖνα ἄγνωστα πρόσωπα τὴν ταράζανε. Πρόβλεπε τὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τῆς κάνανε, κι' ἀναρωτιότανε μ' ἀγωνία τί θὰ τοὺς ἀπαντοῦσε, ποιὰ ψέμματα θἄπρεπε νὰ ἐπινοήση γιὰ νὰ κρύψη τὴ ντροπὴ τῆς οἰκογενείας Μαρτέλ...

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ Μπερτί, θὰ μείνετε στὸ κρεβάτι ὥσπου νὰ ξανάρθω. Σπουδάζω γιατρός. Θὰ πάω τώρα στὸ μάθημα, καὶ θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι.

»Δὲ σᾶς ρωτάω καθόλου ποιὰ εἴσαστε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε, πῶς σᾶς βρῆκα ἀναίσθητη μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας... Δὲ θέλω νὰ σᾶς φέρω σὲ δύσκολη θέσι, οὔτε νὰ μάθω τὰ μυστικά σας.

Τὴ χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Ἡ κοπέλλα ἀνακάθισε τότε στὸ κρεβάτι κι' εἶπε στὴ Μαντελίν:

— Θέλω νὰ φύγω! Ἀφῖστε με νὰ φύγω, κυρία, σᾶς ἐξορκίζω! Δὲν μπορῶ νὰ καταχρασθῶ περισσότερο τὴν καλωσύνη σας καὶ τὴ φιλοξενία ποὺ μοῦ προσφέρατε... Πιστέφτε με, δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὶς περιποιήσεις σας... Μὰ ἐπειδὴ δὲ θέλω νὰ σχηματίσετε κακὴ ἰδέα γιὰ μένα, θὰ σᾶς κάνω ἕναν ὅρκο.

Καὶ πρόσθεσε, μὲ σοβαρὸ τόνο:

— Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς εἶμαι τίμια κοπέλλα! Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως, μὴ μὲ ρωτῆστε τίποτα γιὰ τὴ ζωή μου... κι' ἀφῖστε με νὰ φύγω!

Ἡ Μαντελὶν δὲν ἀπάντησε.

Ἡ Κολινὲτ σηκώθηκε, ντύθηκε βιαστικὰ κι' ἔφυγε, μ' ὅλο ποὺ προσπάθησε ἡ Μαντελὶν νὰ τὴν ἐμποδίση.

Ὅταν γύρισε τὸ μεσημέρι ὁ Μπερτί, δὲν τὴ βρῆκε πιὰ ἐκεῖ.

— Νὰ πῶς μᾶς πλήρωσε γιὰ τὴν καλωσύνη μας τοῦ εἶπε μελαγχολικὰ ἡ Μαντελίν. Ἔφυγε χωρὶς κἂν νὰ μᾶς πῆ τ' ὄνομά της!

— Δὲν πειράζει καλή μου μητερούλα. Ἐμεῖς κάναμε ὅ,τι ἔπρεπε... καὶ θὰ τὸ ξανακάνουμε, ἂν παρουσιαστῆ ποτὲ εὐκαιρία.

Στὸ μεταξύ, ἡ Κολινὲτ γύριζε στοὺς δρόμους, σὰν χαμένη...

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ πάη στὸ μαγαζί, ὅπου ἔλπιζε νὰ βρῆ τὴ Μιρέτ.

Δὲν ὑπῆρχε καθόλου δουλειά, τὴν ἐποχὴ αὐτή. Τὸ κατάστημα ἦταν σχεδὸν ἔρημο. Ὡστόσο, ἡ προϊσταμένη ὑποδέχθηκε κακόκεφα τὴν Κολινέτ.

— Οἱ ἔρωτές σου σὲ κάνουν νὰ ξεχνᾶς τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς! τῆς εἶπε αὐστηρά.

— Δὲν ἔχω πιὰ ἔρωτες, ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ κοπέλλα.

— Δὲν πρόκειται λοιπὸν νὰ παντρευτῆς;

— Ὄχι.

— Τόσο τὸ καλλίτερο... γιατὶ δὲ θὰ σὲ χάσουμε!

Ἡ προϊσταμένη ἦταν καλὴ κατὰ βάθος κι' εἶχε συμπαθήσει τὴν Κολινέτ.

— Ἦρθε σήμερα τὸ πρωῒ ἡ Μιρέτ; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Ναί, ἔχει βγῆ ἔξω γιὰ δουλειές. Μπορεῖς νὰ τὴν περιμένης. Δὲ θ' ἀργήση νὰ γυρίση... Μὰ εἶσαι πληγωμένη, βλέπω! Ἔπεσες καὶ χτύπησες μήπως;

— Ἔκοψα λίγο τὸ χέρι μου μ' ἕνα μαχαῖρι. Μὰ δὲν εἶναι τίποτα. Αὔριο, δὲ θὰ φαίνεται πιά...

Ὕστερα ἡ Κολινὲτ ξαναρώτησε:

— Πῆγε μακρυὰ ἡ Μιρέτ;

— Ὄχι. Τῆς ἔδωσα νὰ πάη ἕνα καπέλ-

— *Καὶ τώρα σ' ἀφήνω, γιατὶ εἶναι κι' ἄλλοι νὰ τηλεφωνήσουν!*

λο στὴν κυρία Βαλωρί, στὸ βουλεβάρτο Μαλέρμπ.

Ἡ Κολινὲτ δὲν ἔκαμε ἄλλες ἐρωτήσεις. Πῆρε μιὰ καρέκλα, κάθησε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο καὶ περίμενε, κυττάζοντας ἀφηρημένα τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε στὸ δρόμο.

Ξαναγύριζε συνεχῶς στὸ νοῦ της ἡ ἀνάμνησι τῆς τραγικῆς χθεσινοβράδυνης σκηνῆς καὶ τῆς φιλοξενίας της ἀπ' τὴν καλὴ γρηὰ καὶ τὸ γυιό της... Τὸ ὡραῖο πρόσωπο τοῦ Μπερτὶ περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε σὰν γλυκειὰ ὀπτασία μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια της, τὰ φλογισμένα ἀπ' τὰ δάκρυα.

Εἶχε κλάψει τόσο πολύ, τὶς δυὸ τελευταῖες μέρες!...

Τέλος, γύρισε ἡ Μιρέτ. Ὅταν εἶδε τὴν Κολινέτ, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της.

— Πόσο ἄργησες! τῆς εἶπε ἐκείνη.

— Θὰ τὴν πῆρε, φαίνεται, ἀπὸ πίσω κανεὶς κορτάκιας! παρατήρησε ἡ προϊσταμένη.

—Ἡ κ. Βαλωρὶ ἔλειπε. Ἀναγκάστηκα νὰ τὴν περιμένω... τῆς ἐξήγησε ἡ Μιρέτ.

— Τί ἔγινε μὲ τὸ καπέλλο; Τῆς ἄρεσε;

— Ναί, πολύ.

— Στοιχηματίζω πὼς θὰ φλυάρησες μὲ τὴν καμαριέρα γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

Κι' ἡ προϊσταμένη πρόσθεσε, γυρίζοντας στὴν Κολινέτ:

— Κλέψανε 113 χιλιάδες φράγκα κι' ἕνα θαυμάσιο δαχτυλίδι... Θὰ τὸ διάβασες ἀσφαλῶς στὶς ἐφημερίδες.

— Ναί, κάτι πῆρε τὸ μάτι μου...

Ἡ Μιρὲτ ξανάπιασε τὴ δουλειά της, ἐνῶ ἡ Κολινὲτ ἔμενε σὰν ἀφηρημένη, κυττάζοντας τὴν κίνησι τοῦ δρόμου.

Ὅταν ἔφτασε πιὰ ἡ ὥρα νὰ σκολάση, ἡ Μιρὲτ φόρεσε τὸ καπέλλο της κι' εἶπε στὴν Κολινέτ:

— Πᾶμε;...

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε ἀπρόθυμη. Ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ μαγαζί, ὅπου εἶχαν ἀντηχήσει τόσες φορὲς τὰ τραγούδια της. Ἀγαποῦσε ὅλες ἐκεῖνες τὶς ὄμορφες, τίμιες καὶ γελαστὲς ἐργάτριες... Καὶ χρειάστηκε νὰ καταβάλη προσπάθεια, γιὰ ν' ἀκολουθήση τὴ φίλη της.

— Πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ σὲ ξαναβρῆκα τῆς εἶπε ἡ Μιρέτ. Πέρασα μιὰ νύχτα τρομερή, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄντρες ἐξαγριωμένους. Μονάχα τὸ πρωΐ ἔφυγε πιὰ ὁ Μαρτιάλ...

— Κι' ὁ πατέρας;

—Ὁ πατέρας... τρελλάθηκε! μουρμούρισε ἡ Μιρέτ, καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Θεέ μου, λυπήσου μας!

—Ἂν ἤξερες τί τραβήξαμε ὁ Ριγκολὸ κι' ἐγώ, ὅταν ἔφυγες! Ἐκεῖνος πέρασε ὅλη τὴ νύχτα ψάχνοντας νὰ σὲ βρῆ. Γύρισε τὰ ξημερώματα, τσακισμένος καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸν πυρετό... Φοβᾶμαι μὴν ἀρρωστήση κι' αὐτός! Καὶ τότε τί θὰ γίνουμε; Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ συντηρήσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸν πατέρα, ποὺ εἶναι τώρα τελείως ἀνίκανος γιὰ δουλειά;

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Καζίκι!

Ὅσοι γουστάρουν τὰ πιοτὰ
κι' οἱ φίλοι τῆς οἰνοποσίας,
ἔξω φρενῶν εἶναι κατὰ
κάποιας κυρᾶς Ἀναστασίας...
Γιατὶ ἡ μαντὰμ ἡ φοβερὴ
εἶδε τὸν ἄντρα της σταφίδα
καὶ τοῦ ἐργίσε, αὐθωρεί,
τό... μέτωπό του μὲ σανίδα!

★

Πλῆγμα, λοιπόν, ἀποτελεῖ
γιὰ τοὺς μπεκρῆδες τέτοια πρᾶξι
καὶ τὴν γαλήνην ἀπειλεῖ
τοῦ κρασοπότου νὰ ταράξη...
Γιατὶ θὰ πάρουν, βρὲ παιδιά,
κι' ἄλλες συμβίες τὸν ἀέρα
καὶ στὴ βρεμένη... σανιδιὰ
θὰ μᾶς ἀλλάζουν τὸν πατέρα!

★

Σύγκλησιν, ὅθεν, συνιστῶ
τῆς μπεκρικῆς ὁλομελείας,
γιὰ νὰ ἐξεύρη, ἐν κλειστῷ,
τρόπους ἀμύνης κι' ἀσφαλείας!
Κι' ἐν ὄψει τέτοιας φοβερᾶς
καὶ πρωτακούστου μοχθηρίας,

γιὰ τὶς σανίδες τῆς
(κυρᾶς,
ναῦρη.. «σανίδα
(σωτηρίας»!

★

Στὸ κάτω κάτω τῆς
(γραφῆς
εἶναι κι' ἀπρέπεια
(μεγάλη,
μὲ τοὺς γεροὺς
(κρασοτραφεῖς
ἡ σανιδούλα νὰ τὰ
(βάλη...
Διότι οἱ πότες οἱ
(γεροὶ
γίνονται «τάβλα»
νύχτα μέρα
καὶ ἡ... σανίδα δὲν
(μπορεῖ
νᾶναι τῆς... τάβλας
ἡ φοβέρα.

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

»Αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν φτωχῶν, ποὺ δὲ μπορέσανε νὰ βάλουνε στὴ μπάντα οὔτε πεντάρα καὶ βρίσκονται ξαφνικὰ χωρὶς δουλειὰ καὶ χωρὶς ψωμί!

»Ἀχ, τί εὐτυχισμένοι ποὺ ἤμαστε πρίν, μικρή μου Κολινέτ! Πόσα γλυκὰ ὄνειρα εἴχαμε κάνει, γιὰ τὸ γάμο σου μὲ τὸ Μαρτιάλ!... Ἀλλοίμονο ὅμως, διαλύθηκαν ὅλα κι' ἔδωσαν τὴ θέσι τους στὴν πικρὴ πραγματικότητα!...

— Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς ἡ εὐτυχία! πρόσθεσε κι' ἡ Κολινὲτ μὲ βουρκωμένα μάτια. Ἂν μπῆ μιὰ μέρα ἀπ' τὴν πόρτα, φεύγει γρήγορα καὶ χάνεται ἀπ' τὸ παράθυρο...; Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν φτωχῶν... κι' ἡ δική μας! Ἐγὼ βαρέθηκα πιὰ τὴ ζωή. Μοῦ φαίνεται ἀσήκωτη κι' ἀτελείωτη! Ὅπου κι' ἂν κυττάξω, δὲ βλέπω παρὰ ἐρείπια καὶ δάκρυα!

»Δὲ ζητούσαμε ὡστόσο πολλὰ πράγματα, γιὰ νὰ γίνουμε εὐτυχισμένες. Μονάχα δουλειά,ἡσυχία κι' ἀσφάλεια γιὰ τὸ μέλλον.

— Τὸ μέλλον! εἶπε ἡ Μιρέτ, καὶ τὰ μάτια της λάμψανε. Ἐγὼ εἶμαι 25 χρονῶν κι' ἔμεινα πιὰ στὸ ράφι, ὅπως μοῦ λένε διαρκῶς κι' οἱ συνάδελφοί μου στὸ μαγαζί. Δὲ γνώρισα ἄλλωστε ποτὲ νειᾶτα, ἐγώ, καὶ δὲν ξέρω τί εἶναι ἡ τρυφερότητα κι' ὁ ἔρωτας! Κανεὶς ἄντρας δὲ μοῦ γλυκομίλησε ποτέ... Περνάω τὸν καιρό μου θλιμένη καὶ παραγνωρισμένη. Κανεὶς δὲ μὲ προσέχει...

»Γι' αὐτό, ὅταν σ' ἔβλεπα, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἀκόμη, εὐτυχισμένη κι' ἕτοιμη νὰ παντρευτῆς, σὲ ζήλευα λιγάκι, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου!...

— Καὶ τώρα; ρώτησε ἡ Κολινὲτ μὲ μιὰ ἔκφρασι βαθειᾶς πικρίας. Τώρα;

— Τώρα ἔχουν ἀλλάξει οἱ ἰδέες μου. Σὲ μακαρίζω μονάχα, γιατὶ ἀγαπιέσαι...

—Ἀπὸ ἕνα ληστή! μουρμούρισε ἡ Κολινὲτ μὲ βαθειὰ φωνή.

—Ἀδιάφορο! Ἀγαπιέσαι πάντως... Κι' ὕστερα, ἂν κυττάξης γύρω σου, θὰ δῆς πὼς δὲ σὲ λατρεύει μόνο ὁ Μαρτιάλ. Ὑπάρχει καὶ κάποιος ἄλλος ποὺ δὲν ἔχεις καταλάβει ποτὲ τὴν κρυφὴ ἀγάπη του! Μὰ αὐτὸς εἶναι σὰν καὶ μένα: Περνάει ἀπαρατήρητος μέσα στὴ ζωή, καὶ κανεὶς δὲν τὸν προσέχει... οὔτε καὶ σύ, ποὺ ζοῦσες διαρκῶς κοντά του!

—Ἐννοεῖς τὸ Ριγκολό;... Ἄ, τὸ καϋμένο τὸ παιδί!

Κι' ἡ Κολινὲτ ξαναεῖδε στὶς ἀναμνήσεις της τὸ Ριγκολό, τὶς περιποιήσεις καὶ τὶς φροντίδες ποὺ τῆς πρόσφερε ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη: Τὴν πήγαινε στὸ σχολεῖο καὶ τὴν ἔπαιρνε τὸ βράδυ. Ἔμεναν συχνὰ μαζὶ ἀρκετὴ ὥρα στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, καὶ γύριζαν στὸ σπίτι ὅταν εἶχε πιὰ σκοτεινιάσει.

Ὕστερα, μετὰ τὸ φαγητό, τὴ βοηθοῦσε στὴ μελέτη της. Κι' ὅταν ἔφτανε ἡ ὥρα νὰ πλαγιάσουνε, τῆς ἔβαζε κρυφὰ στὸ χέρι μιὰ πλακίτσα σοκολάτα, ποὺ τὴν στερότανε ὁ ἴδιος.

Εἶχαν μεγαλώσει ἔπειτα. Εἶχε φτάσει ὁ καιρὸς ποὺ ἦσαν κι' οἱ δυὸ μαθητευόμενοι. Ὁ Ριγκολὸ τὴν περίμενε τότε στὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ της, γιὰ νὰ τὴ συνοδέψη ὡς τὸ σπίτι...

Τὴν ἀγαποῦσε κι' ὅλας. Αὐτὴ ὅμως;...

Αὐτὴ δὲν τοῦ εἶχε δώσει ποτὲ τὴν καρδιά της. Τὸν ἔβλεπε μονάχα σὰν ἀδελφό.

Ἄλλωστε, δὲν εἶχε ἀκόμη ἀγαπήσει ἀληθινά, οὔτε καὶ τώρα... ἐφόσον δὲν ἔνοιωθε καθόλου οἶκτο γιὰ τὸ Μαρτιάλ. Ἡ βαθειὰ ἀγάπη δικαιολογεῖ, συγχωρεῖ... κι' ἡ Κολινὲτ δὲ δικαιολογοῦσε, οὔτε συγχωροῦσε καθόλου τὸ Μαρτιὰλ γιὰ τὶς ἀτιμίες του. Ἔνοιωθε μῖσος βαθὺ γι' αὐτόν.

Οἱ δυὸ κοπέλλες προχωροῦσαν σιγὰ-σιγά. Μιὰ βαρειὰ σιωπὴ εἶχε ἁπλωθῆ τώρα ἀνάμεσά τους... Τέλος, ἡ Μιρὲτ ψιθύρισε:

— Δὲ μοῦ εἶπες ἀκόμη ποῦ πέρασες τὴ νύχτα σου...

Ἡ Κολινὲτ τῆς διηγήθηκε μὲ λίγα λόγια πὼς τὴν εἶχαν πάρει στὸ σπίτι τους ἡ Μαντελὶν κι' ὁ Μπερτὶ καὶ πόσο τὴν εἶχαν περιποιηθῆ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄγνωστοι.

— Τί καλοὶ ἄνθρωποι! εἶπε ἡ Μιρέτ.

— Τὸ πρωῒ ὅμως ἔφυγα. Πῶς μποροῦσα νὰ μείνω κοντά τους, νὰ καταχρασθῶ τὴν καλωσύνη τους καὶ νὰ τοὺς δώσω βάρος; Ἔφυγα, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς πῶ τ' ὄνομά μου...

»Τί θὰ γινόμουν ὡστόσο, δίχως τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ βοήθεια ποὺ μοὔστειλε ἡ Θεία Πρόνοια; Θὰ μὲ περιμάζευε ἡ ἀστυνομία... καὶ θὰ μ' ἔστελνε ποιὸς ξέρει ποῦ! Ὕστερα, θἄπρεπε νὰ ἐξηγήσω πῶς τραυματίσθηκα... καὶ θὰ προτιμοῦσα τότε νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ διηγηθῶ τὸ οἰκογενειακὸ δρᾶμα μας!

— Ναί, ἔχεις δίκηο, Κολινέτ. Σ' ἔσωσε ὁ Θεός!

— Καὶ θὰ μᾶς σώση ἀκόμη ὅλους!

Κουβεντιάζοντας ἔτσι, κατέβηκαν τὴν ὁδὸ Μονμάρτρης κι' ἔφτασαν στὴν πλατεῖα Σατελέ. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν αὐτὴν ὅλη τὴ διαδρομὴ πεζῆ, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουνε τὸ εἰσιτήριο τοῦ λεωφορείου.

Ξαφνικά, ἡ Κολινὲτ εἶπε:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γυρίσω στὸ σπίτι; Δὲ φοβᾶσαι μήπως ἔρθη πάλι νὰ μὲ βρῆ ὁ Μαρτιάλ; Τὸν ξέρω... θἆταν τρομερός, ἀσυγκράτητος αὐτὴ τὴ φορά...

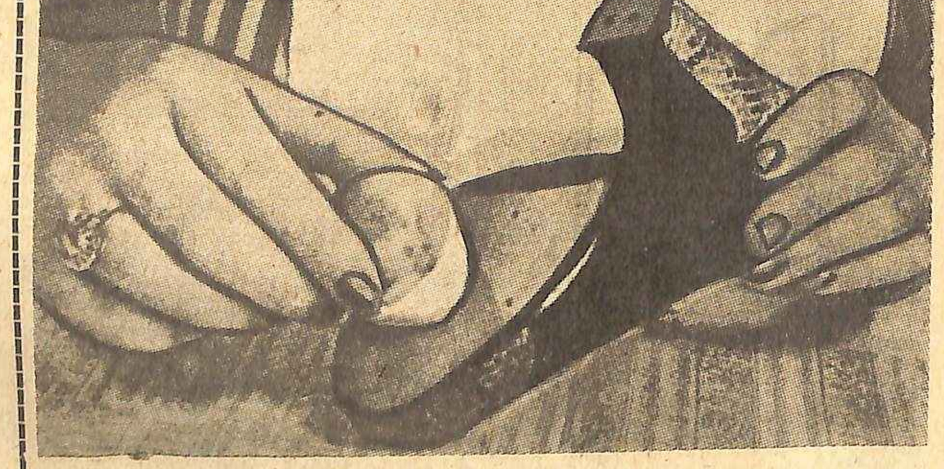

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύετε νὰ γλυστρήσετε, ὅταν πρωτοφορᾶτε καινούργια παπούτσια ἢ παπούτσια στὰ ὁποῖα βάλατε καινούργιες σόλες, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κόψετε στὴ μέση μιὰ πατάτα καὶ νὰ τρίψετε τὸ σολόδερμα μὲ τὴ λεία της ἐπιφάνεια.

— Εἶχες σκεφθῆ λοιπὸν νὰ μᾶς ἀφίσης;

— Ναί, εἶχα σκεφθῆ νὰ φύγω μακρυά, πολὺ μακρυά, ν' ἀλλάξω ὅλη τὴ ζωή μου. Ὁ Μαρτιὰλ ξέρει τὸ μαγαζὶ ποὺ δουλεύω.. καὶ φοβᾶμαι μὴ μὲ ξαναβρῆ μιὰ μέρα...

— Ποῦ θὰ πήγαινες νὰ μείνης;

— Στὴ δεσποινίδα Νικόλ. Τὴν ξέρω καλά, θὰ μὲ δεχότανε πρόθυμα, θὰ μοῦ ἄνοιγε τὴν ἀγκαλιά της.

— Μὰ ὁ Μαρτιὰλ ξέρει τὸ σπίτι της.

— Λές;...

— Εἶμαι βέβαιη. Ἴσως μάλιστα, ἂν πήγαινες νὰ μείνης ἐκεῖ, νὰ κρυβότανε αὐτὸς κάπου καὶ νὰ σὲ περίμενε, γιὰ νὰ βγῆ ξαφνικὰ μπροστά σου. Μαζὶ μὲ σένα, θὰ κινδύνευε συνεχῶς κι' ἡ δεσποινὶς Μπαλεστά.

—Ὤ, μὲ φοβίζεις! φώναξε ἡ Κολινέτ, περνῶντας τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της. Ναί, ἔχεις δίκηο, ὁ Μαρτιὰλ θὰ μὲ ξαναβρῆ εὔκολα! Θὰ βάλη νὰ μὲ παρακολουθήσουνε οἱ δυὸ συνένοχοί του... καὶ θὰ μὲ σφάξουνε ἀλύπητα.

»Ὤ, εἶμαι μονάχη στὸν κόσμο, μονάχη σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο Παρίσι... καὶ δὲν ξέρω τί νὰ γίνω!...

Τὴν ἔπνιγε ἡ ἀπελπισία. Ἡ Μιρέτ, κατάχλωμη, τὴν κύτταζε σὰ νὰ τὴ μάλωνε.

— Κι' ἐγώ... κι' ὁ Ριγκολό... δὲ μᾶς λογαριάζεις λοιπόν; παραπονέθηκε. Ξεχνᾶς πώς, ἂν δὲ σ' ἔπαιρνε ὁ πατέρας στὸ σπίτι μας, θὰ σὲ κλείνανε στὸ ὀρφανοτροφεῖο; Κι' ὅταν θἄβγαινες ἀπὸ κεῖ, θἄσουνα πραγματικὰ μονάχη στὸν κόσμο κι' ἀνυπεράσπιστη... Ἐνῶ ἐμεῖς κάναμε ὅ,τι μπορέσαμε γιὰ τὴν εὐτυχία σου, γιὰ νὰ ξεχάσης ὅσα εἶχες τραβήξει στὰ πρῶτα παιδικά σου χρόνια!

— Ναί, ἔχεις δίκηο... Συχώρεσέ με, Μιρέτ!

— Μὲ λύπησες πολύ. Μοῦ εἶπες κάτι ποὺ μὲ πλήγωσε στὴν καρδιά...

— Συχώρεσέ με!

— Καλά, σὲ συγχωρῶ. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπᾶμε, ὁ Ριγκολὸ κι' ἐγώ... καὶ θὰ σ' ἀγαπᾶμε πάντα!

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Οἱ ἑπόμενες ἡμέρες κύλησαν βαρειὲς καὶ θλιβερὲς γιὰ τὶς δυὸ κοπέλλες.

Φεύγανε τὸ πρωῒ γιὰ τὴ δουλειά τους μαζὶ μὲ τὸ Ριγκολό. Κι' ὁ πατέρας ἔμενε μόνος ὅλη τὴν ἡμέρα, καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Στὴν ἀρχή, ἡ τρέλλα του ἦταν ἤρεμη. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἡ μοναξιὰ μεγάλωσε τὸν ἐκνευρισμό του, κι' ἄρχισε νὰ κάνη θόρυβο, νὰ φωνάζη, νὰ βγαίνη στὸ παράθυρο μισόγυμνος.

Ὁ σπιτονοικοκύρης ἔστειλε τότε ἕνα γιατρὸ νὰ τὸν ἐξετάση. Καί, τὴν ἄλλη μέρα, τὸν κλείσανε στὸ ψυχιατρεῖο.

Ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ ἐκείνου σπιτιοῦ, τοῦ τόσο χαρούμενου ἄλλοτε, εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸ δυστυχισμένο Κλῶντ Μαρτέλ...

Ἡ Μιρὲτ κι' ἡ Κολινὲτ πόνεσαν βαθειά. Τοὺς φάνηκε πὼς εἶχε ἁπλωθῆ γύρω τους ἕνα φοβερὸ κενό.

Ὁ Ριγκολὸ εἶχε γίνει ἀμίλητος καὶ σκυθρωπός. Εἶχε χάσει τελείως τὸ παληό του κέφι.

Ζήλευε τὴν Κολινέτ. Καί, εἴτε γιὰ νὰ τὴν προστατεύη ἀπὸ μιὰ πιθανὴ ἐπίθεσι τοῦ Μαρτιάλ, εἴτε γιὰ νὰ τὴν παρακολουθῆ μόνο καὶ νὰ τὴν ἐπιβλέπη, βρισκότανε κάθε βράδυ στὴν πλατεῖα τῆς Μαντελὶν καὶ περίμενε νὰ βγοῦν οἱ ἐργάτριες ἀπ' τὸ κατάστημα ποὺ ἐργάζονταν ἡ Μιρὲτ κι' ἡ Κολινέτ.

Ὕστερα τὶς παρακολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα ὡς τὴν ὁδὸ Μόνζ. Ἐκεῖ μονάχα τὶς ἄφινε κι' ἔφευγε, γιὰ νὰ γυρίση στὴ δουλειά του.

Μιὰ μέρα ὡστόσο, ποὺ ἔτυχε νᾶναι μονάχη ἡ Κολινέτ, τὴν πλησίασε.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω! τοῦ εἶπε ἐκείνη. Θέλεις νὰ περπατήσουμε λίγο μαζί;

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε πρόθυμα ὁ Ριγκολό.

Ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὰ βουλεβάρτα, κατέβηκαν τὴ Ρὺ ντὲ λὰ Παί, φτάσανε στὸν Κεραμεικὸ καὶ μπῆκαν στοὺς κήπους του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς σκεπάζη τὸ βραδυνὰ σκοτάδι.

— Τί ὡραῖα ποὺ εἶν' ἐδῶ! εἶπε ἡ Κολινέτ.

— Θυμᾶσαι μὲ πόση εὐχαρίστησι κάναμε ἄλλοτε τὸν περίπατό μας σ' αὐτὲς τὶς ὄμορφες ἀλλέες, μέσ' στὴ μοναξιὰ καὶ στὴ σιωπή;... Μὰ δὲ σ' ἔφερα τώρα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὰ περασμένα...

—Ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τίποτα σοβαρό;

— Ναί, Κολινέτ. Κάτι πολὺ σοβαρό.

— Μὲ φοβίζεις!...

— Νὰ περὶ τίνος πρόκειται, μὲ δυὸ λόγια: Θὰ φύγω σὲ λίγο ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Μᾶς ἀφίνεις λοιπὸν καὶ σύ;

—Ὤ, θὰ μὲ ξεχάσης γρήγορα!... Κι' ὕστερα, ὡρισμένα πράγματα ἀναστατώνουν βαθειὰ τὴ ζωή! Ἡ σκέψι πὼς μπορεῖ νὰ συλληφθῆ ὁ Μαρτιάλ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, μὲ ξετρελλαίνει διαρκῶς καὶ δὲ μ' ἀφίνει νὰ ἡσυχάσω.

»Τ' ὄνομά του εἶναι γνωστὸ στὴν ἀστυνομία. Μαζὶ μ' αὐτὸν θ' ἀτιμαστοῦμε κι' ἐμεῖς... Δὲν κάνει δὲ κἂν τὸν κόπο νὰ κρυφτῆ! Νά, χτὲς ἀκόμη τὸν εἶδα μαζὶ μὲ κάτι παληανθρώπους σ' ἕνα μπὰρ τοῦ βουλεβάρτου Μπατινιόλ. Κι' ἐγὼ ποὺ γυρίζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ κερδίσω ἕνα κομμάτι ψωμί, δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι νὰ συναντῶ ἕνα τέτοιον ἄθλιο!

—Ὥστε τ' ἀποφάσισες; Μᾶς ἀφίνεις;

— Πρέπει...

— Μὰ τί θὰ γίνουμε ἡ Μιρὲτ κι' ἐγώ;..

— Μπᾶ, εἶπε ὁ Ριγκολὸ μὲ βαθειὰ πικρία, θὰ κάνετε ὅ,τι καὶ τόσες ἄλλες κοπέλλες: Θὰ ζῆτε μαζί, θὰ δουλεύετε, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀγαπήσετε κι' οἱ δυὸ καὶ θὰ παντρευτῆτε... Ἴσως καὶ νὰ μὴν παντρευτῆτε ὡστόσο. Δὲν ξέρω τί σᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Ἐμένα ὅμως μὲ τρομάζει!

— Τί θὲς νὰ πῆς;... Τρελλάθηκες;

—Ἀνακάλυψα ὡρισμένα πράγματα ποὺ μὲ λύπησαν πολύ... Ἡ Μιρὲτ σοῦ κρύβει τὶς χαρὲς τῆς καρδιᾶς της, ὅπως τὶς κρύβει κι' ἀπὸ μέσα. Μὰ δὲν τὴν πιέζω νὰ μοῦ φανερώση τὰ μυστικά της, ἀφοῦ δὲν τὸ θέλει...

»Ὡστόσο, παρατηρῶ πὼς ἡ οἰκογένειά μας πῆρε γενικὰ τὸν κατήφορο. Ἂν μείνω ἐδῶ, θὰ ὑποφέρω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατάντημα. Θὰ ζῶ στὸ ἑξῆς ἀνάμεσα σ' ἕνα πατέρα τρελλό, ἕναν ἀδελφὸ ποὺ τὸν κυνηγάει ἡ ἀστυνομία... καὶ μιὰ ἀδελφὴ ποὺ γλεντάει δίχως νὰ δίνη λογαριασμὸ σὲ κανένα!

»Ὄχι, ὄχι, εἶν' ἀδύνατο! Κι' ἐπειδὴ δὲ θέλω ν' ἀκολουθήσω κι' ἐγὼ τὸν ἴδιο δρόμο, ἐπηρεασμένος ἀπ' τὰ κακὰ παραδείγματα, θὰ φύγω μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὸ Παρίσι!

— Ποῦ θὰ πᾶς;

— Στὴ Μασσαλία πρῶτα. Κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Ἀμερικὴ ἂν καταφέρω νὰ βρῶ μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειὰ σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο.

Ὁ Ριγκολὸ μιλοῦσε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκρατημένους λυγμούς.

Ἡ Κολινὲτ ἀναρωτιότανε μ' ἀγωνία τί θὰ γινόταν τώρα, μονάχη καὶ χωρὶς στήριγμα, στὸ ἀπέραντο Παρίσι, ὅπου κινδύνευε κάθε μέρα νὰ συναντήση τὸ Μαρτιὰλ καὶ νὰ ὑποστῆ τὶς ἀπειλές του.

Ὕστερα, τὴν τρόμαζαν οἱ ὑπαινιγμοὶ τοῦ Ριγκολὸ γιὰ τὴ Μιρέτ. Ναί, ἦσαν δικαιολογημένοι οἱ ὑπαινιγμοὶ αὐτοί. Ναί, ἡ Μιρὲτ θἄχε κάποιο κρυφὸ ἐρωτικὸ δεσμό! Γι' αὐτὸ χασομεροῦσε κάποτε τόσο πολύ, στὶς δουλειὲς ποὺ τὴ στέλνανε! Προχτὲς ἀκόμη εἶχε λείψει τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες ἀπ' τὸ κατάστημα, ἐνῶ μιὰ ὥρα ἔφτανε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τῆς εἶχε ἀναθέσει ἡ διευθύντρια...

Προχωρῶντας οἱ δυό τους καὶ κουβεντιάζοντας, εἶχαν φτάσει στοὺς μικροὺς κήπους τοῦ Λούβρου.

Ὁ Ριγκολὸ σώπαινε πάντα. Κύτταζε μελαγχολικὰ τοὺς ἔρημους κήπους, ὅπου εἶχε πάει ἄλλοτε τόσες φορὲς νὰ περιμένη τὸν πατέρα του — τὸ δυστυχισμένο γέρο ποὺ ἀργοπέθαινε τώρα, τρελλός...

—Ἀναγνωρίζεις αὐτὸν τὸ μπάγκο; εἶπε ἐπιτέλους, μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία. Ἐκεῖ σὲ βρῆκα κοιμισμένη... Θυμᾶσαι;

— Τὰ ξεχνάω ὅλα, ἀφοῦ μᾶς ἀφίνεις, ἀπάντησε μὲ πεῖσμα ἡ Κολινέτ.

Ὁ Ριγκολὸ σταμάτησε ἀπότομα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του.

— Φεύγεις κι' ὅλας; τοῦ εἶπε ἐκείνη.

— Πρέπει.

— Ποῦ πᾶς;

— Θὰ πάρω ἀπόψε τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Μασσαλία.

—Ἀπόψε;... Ἀπόψε; τραύλισε ἡ Κολινέτ, σὰν χαμένη.

— Δὲ θέλησα ν' ἀφίσω τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετήσω καὶ νὰ σοῦ πῶ πώς, ὅπου κι' ἂν πάω, ἐσὺ θἆσαι πάντα ἡ βασίλισσα τῶν σκέψεών μου... Ἴσως ξαναβρεθοῦμε μιὰ μέρα... καὶ τότε θἄχη ἠρεμήσει ὁ νοῦς μου κι' ἡ καρδιά μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

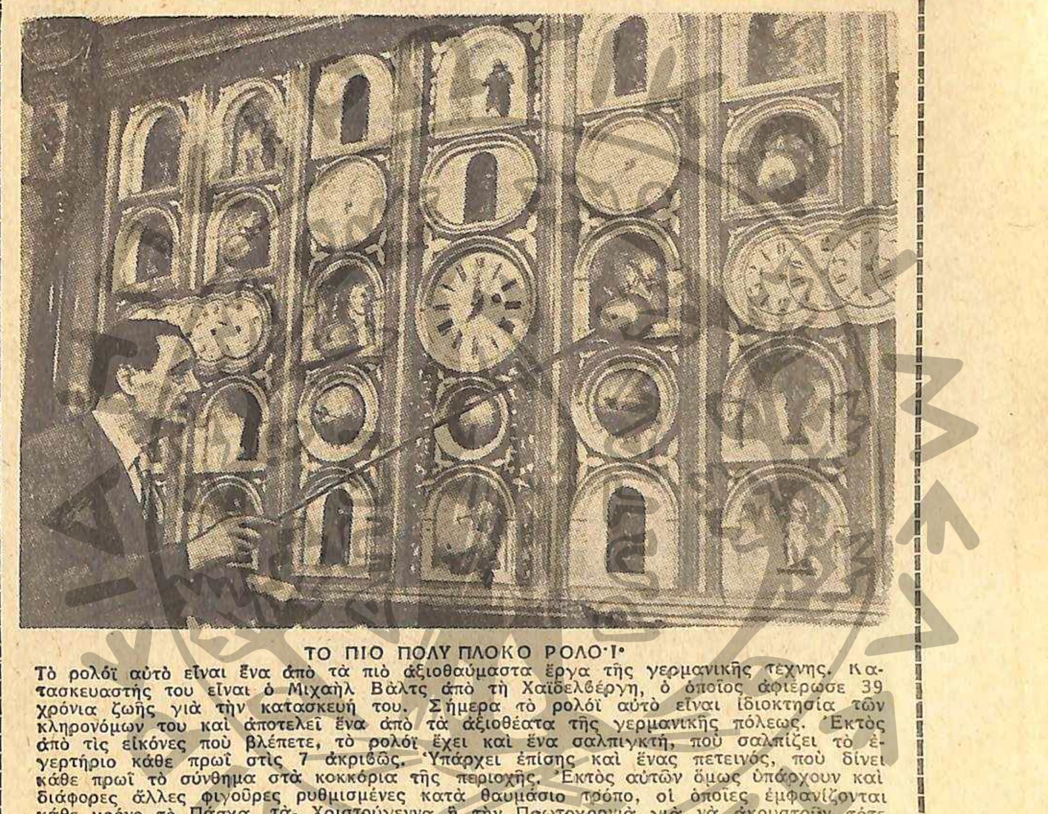

ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΠΛΟΚΟ ΡΟΛΟΪ

Τὸ ρολόϊ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀξιοθαύμαστα ἔργα τῆς γερμανικῆς τέχνης. Κατασκευαστής του εἶναι ὁ Μιχαὴλ Βάλτς ἀπὸ τὴ Χαϊδελβέργη, ὁ ὁποῖος ἀφιέρωσε 39 χρόνια ζωῆς γιὰ τὴν κατασκευή του. Σήμερα τὸ ρολόϊ αὐτὸ εἶναι ἰδιοκτησία τῶν κληρονόμων του καὶ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς γερμανικῆς πόλεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς εἰκόνες ποὺ βλέπετε, τὸ ρολόϊ ἔχει καὶ ἕνα σαλπιγκτή, ποὺ σαλπίζει τὸ ἐγερτήριο κάθε πρωῒ στὶς 7 ἀκριβῶς. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἕνας πετεινός, ποὺ δίνει κάθε πρωῒ τὸ σύνθημα στὰ κοκκόρια τῆς περιοχῆς. Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουν καὶ διάφορες ἄλλες φιγοῦρες ρυθμισμένες κατὰ θαυμάσιο τρόπο, οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται κάθε χρόνο τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα ἢ τὴν Πρωτοχρονιὰ γιὰ νὰ ἀκουστοῦν τότε διάφορες ἐπίκαιρες λαϊκὲς μελωδίες. Τὸ ρολόϊ ἔχει καὶ τοὺς 12 Ἀποστόλους, τοὺς ὁποίους κάποτε ὁ δρ. Γκαῖμπελς, ζήτησε ἀπὸ τὸν κατασκευαστὴ τοῦ ρολογιοῦ νὰ τοὺς ἀντικαταστήση μὲ 12 ἄνδρες τῶν Ἔς-Ἔς. Ὁ κ. Βάλτς ὅμως ἀρνήθηκε.

'Ο Λιούϊς Χόαντ κι' ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα Τζέννιφερ

"ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΔΕΝ ΞΑΝΑΠΑΙΖΩ!..."

Τὸ ὄμορφο εἰδύλλιο τοῦ μεγαλύτερου τεννίστα τῶν ἡμερῶν μας

'Ο ὑπ' ἀριθ. 1 τεννίστας τοῦ κόσμου εἶναι σήμερα ὁ Λιούϊς Χόαντ, ἕνας νεαρὸς Αὐστραλός, ἡλικίας μόλις εἴκοσι δύο χρόνων, ἀπὸ τὸ Σίντνεϋ. Στὴν πόλι αὐτή, ὁ Λιούϊς Χόαντ ἔχει ἕνα μικρὸ μαγαζὶ ἀθλητικῶν εἰδῶν καὶ ζῆ μονάχα ἀπ' ὅ,τι κερδίζει ἀπὸ τὴ δουλειά του, ἐνῶ θὰ μποροῦσε, ἂν ἐγκατέλειπε τὸν ἐρασιτεχνισμὸ καὶ γινόταν ἐπαγγελματίας τεννίστας, νὰ γεμίση τὶς τσέπες του μὲ ἑκατομμύρια.

'Ωστόσο, ὁ Λιούϊς Χόαντ, εἶναι ἀπόλυτα εὐτυχισμένος, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δόξα του ὡς πρωταθλητοῦ τοῦ κόσμου στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ σπόρ, εἶναι παντρεμένος δυὸ χρόνια τώρα μὲ τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγάπησε ὅσο τίποτε ἄλλο στὴ ζωή του καὶ ποὺ γιὰ χάρι της ἑτοιμάστηκε κάποτε ν' ἀπαρνηθῆ κι' αὐτὸ τὸ τέννις.

Τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν Τζέννιφερ, τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, εἶναι συνυφασμένο μὲ τὴν ἀθλητική του σταδιοδρομία καὶ μοιάζει σὰν παραμύθι.

Πρὶν γνωριστῆ μὲ τὴν Τζέννιφερ, ὁ Λιούϊς δὲν εἶχε σκεφτῆ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸ τέννις. 'Ωστόσο, στὴν ἀρχὴ τῆς καρριέρας του, τίποτα δὲν ἔδειχνε τὴν κατοπινὴ ἰλιγγιώδη ἐξέλιξί του. Ὅταν, ὅμως, γνώρισε τὸν Χάρρυ Χόπμαν, τὰ πράγματα ἄλλαξαν ὡς διὰ μαγείας. Αὐτὸς ὁ Χόπμαν δὲν ἦταν κανένας ἄλλος ἀπὸ τὸν πιὸ διάσημο προπονητὴ τῆς Αὐστραλίας.

'Ο Λιούϊς Χόαντ ἔκανε μονομιᾶς ἐντύπωσι στὸν Χόπμαν. 'Ο προπονητὴς πρόσεξε πρὸ παντὸς τὴν ἑτοιμότητα τῶν κινήσεών του, ποὺ θἄκαναν νὰ τὶς ζηλέψη ἀκόμα καὶ μιὰ... ἠλεκτρονικὴ μηχανή, καὶ κατάλαβε πὼς τὸ ψηλό, ἰσχνὸ καὶ γεμᾶτο μῦς ἐκεῖνο παιδί, ποὺ τότε ἦταν δὲν ἦταν δεκαεφτὰ χρόνων, θὰ γινόταν ἡ δόξα τῆς Αὐστραλίας στὸ τέννις.

Τὸν ἀνάλαβε, λοιπόν, καὶ τὰ πράγματα ἀπόδειξαν πὼς δὲν εἶχε πέσει καθόλου ἔξω στὶς προβλέψεις του. 'Ο Λιούϊς Χόαντ ἐξελισσόταν γρήγορα καὶ σὲ ἡλικία μόλις δεκαεννιὰ χρόνων ἦταν πιὰ τὸ εἴδωλο τῆς πατρίδας του. Κι' αὐτό, γιατὶ ἁπλούστατα, εἶχε πιὰ ἀνακηρυχτῆ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὸ τέννις, ὕστερα ἀπὸ τὴ συμμετοχή του στοὺς περίφημους διεθνεῖς ἀγῶνες γιὰ τὸ κύπελλο Νταίβις, ὅπου κατατρόπωσε τοὺς 'Αμερικανοὺς ἄσσους.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Λιούϊς Χόαντ γνώρισε τὴν Τζέννιφερ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ τεννίστα. Ἦταν ἕνα συνομήλικό του κορίτσι, ὁλόξανθο, ψιλόλιγνο, μὲ γλυκύτατα χαρακτηριστικά.

Οἱ δυὸ νέοι, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ οἱ ματιές τους συναντήθηκαν, ἔνοιωσαν ἐκεῖνο ποὺ λέμε κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μέσα σὲ λίγο δὲ καιρό, κατάλαβαν πὼς τὸ ἀμοιβαῖο καὶ σφοδρότατο αἴσθημά τους δὲν ἔπαιρνε γιατρειά. 'Αποφάσισαν, λοιπόν, νὰ παντρευτοῦν. 'Αλλὰ αὐτὸ ἦταν ἕνας λόγος. Γιατὶ τίποτε, στὴ θέσι ποὺ εἶχε φτάσει πιὰ ὁ Λιούϊς, δὲν ἦταν πιὸ δύσκολο ἀπὸ ἕνα γάμο. 'Απλούστατα, ὁ νεαρὸς πρωταθλητής, γιὰ νὰ ἐκπληρώση τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε δώσει στὴν ἀγαπημένη του, θἄπρεπε νὰ τὰ βάλη μ' ὁλόκληρη τὴν... Αὐστραλία.

Τὰ ἀθλητικὰ ἤθη στὴ χώρα αὐτὴ — κι' ἰδιαίτερα στὸ τέννις, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δημοφιλῆ σπὸρ ἐκεῖ — δὲν σήκωναν ἕνα τέτοιο γάμο, ποὺ θ' ἀποτελοῦσε, ὅπως ὅλοι πίστευαν, καταστροφὴ γιὰ τὴν καρριέρα τοῦ Λιούϊς Χόαντ. Γιὰ νὰ διατηρῆται στὴν ἄφθαστη φόρμα του, ὁ νεαρὸς πρωταθλητὴς περνοῦσε μιὰ ζωὴ κανονισμένη ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο σμῆνος εἰδικῶν, ὡς τὴν παραμικρή της λεπτομέρεια. Μὲ τὸ γάμο, αὐτὴ ἡ ζωὴ θὰ πήγαινε περίπατο κι' ὁ Λιούϊς Χόαντ ποὺ ἦταν «ἐθνικὸ κεφάλαιο» γιὰ τὴν πατρίδα του, δὲν εἶχε καθόλου τὸ δικαίωμα νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ του.

'Αλλὰ οἱ δυὸ νέοι δὲ σκέφτηκαν παρὰ μονάχα ὅπως τοὺς ὑπαγόρευαν οἱ καρδιές τους. Καὶ περίμεναν ἁπλῶς τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ κάνουν νὰ σκάση ἡ βόμβα. Ἔφτασε ἔστι τὸ 1955. 'Ο Λιούϊς κι' ἡ Τζέννιφερ, τὴν ἄνοιξι αὐτοῦ τοῦ χρόνου, πῆγαν στὴν 'Αγγλία, ὅπου θὰ λάβαιναν μέρος κι' οἱ δυό τους στοὺς διεθνεῖς ἀγῶνες τοῦ Γουάμπλεντον.

Τὴν ἴδια, λοιπόν, μέρα ποὺ φτάσανε στὸ Λονδῖνο, οἱ γονεῖς τῆς Τζέννιφερ ἔλαβαν ἕνα τηλεγράφημα. Τὰ δυὸ παιδιὰ τοὺς ζητοῦσαν τὴ συγκατάθεσί τους γιὰ νὰ κάνουν ἐκεῖ τοὺς γάμους τους. Ἄγνωστο πῶς —ἴσως ἀπὸ ἀκριτομύθια κανενὸς ὑπαλλήλου τοῦ τηλεγραφείου— ἡ εἴδησι διαδόθηκε ἀστραπιαῖα σ' ὅλη τὴν Αὐστραλία. Οἱ ἀθλητικὲς ἀρχὲς τῆς χώρας ζήτησαν ἀμέσως ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν προπονητὴ Χόπμαν. 'Ο «μάγος» ὑποσχέθηκε τηλεγραφικῶς πὼς θὰ ἐπενέβαινε. 'Αλλά, σίγουρα, σὲ τέτοιου εἴδους ὑπόθεσι οἱ ἱκανότητές του ἦσαν πολὺ κατώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ εἶχε ὡς προπονητής. Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἔγινε ὁ γάμος κι' ὁ Χόπμαν ἦταν ὁ... κουμπάρος!

'Ο προπονητὴς καὶ πίσω του ὅλη ἡ Αὐστραλία δὲ μπόρεσαν νὰ κάνουν τίποτε. 'Ο Λιούϊς Χόαντ εἶχε δηλώσει πὼς δὲ θὰ λάβαινε μέρος στοὺς ἀγῶνες ἂν δὲν τὸν ἄφηναν νὰ παντρευτῆ.

Μπροστὰ στὸ τετελεσμένο αὐτὸ γεγονὸς κι' ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ θρίαμβο τοῦ Λιούϊς Χόαντ στοὺς ἀγῶνες τοῦ Γουάμπλεντον, οἱ ἀθλητικὲς ἀρχὲς τῆς Αὐστραλίας ἔκαναν γιὰ λίγο τὰ στραβὰ μάτια. 'Αλλὰ μόλις ὁ νεαρὸς πρωταθλητὴς τῆς ρακέττας γύρισε πίσω, τοῦ δηλῶσαν ὀρθὰ κοφτὰ πὼς θἄπρεπε νὰ ζῆ τὸν περισσότερον καιρὸ χωριστὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, γιατὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ προπονῆται πάντα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους του. Ἂν μάλιστα λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψι του, πὼς τὰ τουρνουὰ τοῦ τέννις γίνονται σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ χρόνου, γιατὶ οἱ ὁμάδες γυρίζουν στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν 'Αμερικὴ γιὰ διεθνεῖς συναντήσεις, καταλαβαίνει τί σήμαινε αὐτὸς ὁ χωρισμός. 'Αλλὰ ὁ Λιούϊς Χόαντ δὲ δίστασε οὔτε λεφτό. Δήλωσε πὼς ἂν δὲν εἶχε τὴν εὐχέρεια νὰ κάθεται ὅσον καιρὸ θέλει κοντὰ στὴ γυναῖκα του, θὰ παρατοῦσε τὰ γήπεδα μιὰ καὶ καλή.

Κι' ἔτσι, κάνοντας γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, τὸν ἄφησαν ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ πῆγαν νὰ τοῦ βάλουν. 'Η ὑποχώρησι αὐτή, ὅμως, δὲν εἶχε συνέπειες. 'Ο Λιούϊς Χόαντ, παρ' ὅλο ποὺ ζῆ μῆνες ὁλόκληρους στὸ σπίτι του καὶ στὸ μαγαζί του, δὲν ἔχασε τίποτε ἀπὸ τὴ θαυμαστή του φόρμα κι' εἶναι πάντα ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου.

✪✪

Ποιὸς βρῆκε τὰ σπίρτα;

Μολονότι τὰ σπίρτα εἶναι τόσο διαδεδομένα σ' ὅλο τὸν κόσμο, κανεὶς δὲν ξέρει μὲ βεβαιότητα πότε, ποῦ κι' ἀπὸ ποιὸν ἐφευρέθηκαν. Αὐτὸ ἀποδείχτηκε κι' ἀπὸ τὶς ὁμιλίες ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸν ἐπίσημο ἑορτασμὸ τῆς «120ετηρίδος τοῦ σπίρτου», ποὺ ἔγινε τελευταίως στὴν Καρλσρούη τῆς Γερμανίας.

Ἕνας ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες διατύπωσε τὴ γνώμη ὅτι τὸ κοινὸ σπίρτο ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὸν πολιτικὸ κατάδικο Λοῦντβιχ Κάμερερ, ποὺ ἦταν κλεισμένος στὰ μπουντρούμια τοῦ πύργου τοῦ Χοχενάσπεργκ, κοντὰ στὴν Καρλσρούη. 'Ο φυλακισμένος αὐτὸς περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ χημικὰ πειράματα. 'Ανακάλυψε λοιπὸν ἐντελῶς τυχαίως τὴν ἰδιότητα ἑνὸς μίγματος ἀπὸ θειάφι καὶ φωσφόρο ν' ἀνάβη μὲ τὸ τρίψιμο. «'Αλλὰ —πρόσθεσε ὁ ἐπιστήμων— ἀγνοοῦμε πότε ἀκριβῶς συνέβη αὐτό».

Ἄλλος ὁμιλητὴς ὑποστήριξε ὅτι τὸ πρῶτο σπίρτο φτιάχτηκε τὸ 1836, ἀπ' τὸν Οὔγγρο χημικὸ Γιάνος 'Ιρίνοϊ, ὁ ὁποῖος πούλησε τὴν ἐφεύρεσί του γιὰ κωμικὸ ποσόν. 'Αργότερα, ὁ ἴδιος ἵδρυσε ἕνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς σπίρτων, ἀλλ' ἔπεσε ἔξω καὶ πέθανε φτωχὸς τὸ 1895.

Τέλος, ὁ Ἄγγλος χημικὸς Τζὼν Γουώκερ πιστεύεται πὼς εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἔφτιασε σπίρτα πρακτικὰ καὶ εὔχρηστα. Ἄρχισε νὰ τὰ πουλάη στὶς 7 'Απριλίου 1827, δὲν φανέρωσε δὲ ποτὲ τὴ χημική τους σύνθεσι. Τὰ σπίρτα αὐτὰ ἄναβαν μὲ τρίψιμο πάνω σὲ γυαλόχαρτο.

—'Αδιαφορῶ γιὰ τὸ τί βλέπεις στὶς γελοιογραφίες τοῦ «Θησαυροῦ»... 'Εδῶ μέσα τὰ πιάτα θὰ τὰ πλένης ἐσύ!...

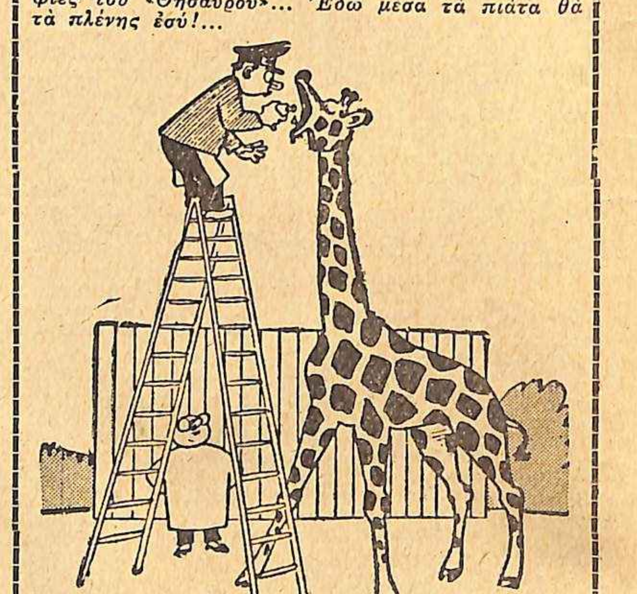

«Τρεῖς σταγόνες ἡμερησίως...».

Χωρὶς λόγια.

Ο ΡΑΔΙΟΣΤΑΘΜΟΣ ΠΟΥ ΒΟΗΘΑΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΓΡΟΥΣ

Δέχεται τὶς πιὸ παράδοξες ἐκκλήσεις καὶ ὀργανώνει ἀκόμη καὶ διαγωνισμοὺς ὀμορφιᾶς

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι νοιώθουν τὴν ἀνάγκη νὰ βοηθήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο — καὶ γενικώτερα τὴν κοινωνία — ἕνας ραδιοφωνικὸς σταθμὸς μπορεῖ νὰ γίνη μοναδικὸ ὄργανο στὰ χέρια τους — χωρὶς μάλιστα νὰ ζημιώνη οἰκονομικά, ἀλλά, ἀντίθετα, πραγματοποιῶντας καὶ μεγάλα κέρδη.

Αὐτὸ τοὐλάχιστον συμβαίνει στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Μέμφις μὲ τὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ W. D. I. A., πού, ἂν καὶ οἱ ἰδιοκτῆτες του εἶναι λευκοί, ἔχει σὰν κύριο προορισμό του νὰ προσφέρη κάθε δυνατὴ βοήθεια στοὺς μαύρους κατοίκους τῆς πόλεως. Κι' αὐτὸ γιατὶ οἱ νέγροι εἶναι οἱ πιὸ φτωχοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτούς.

Γιὰ νὰ ἐκπληρώνη τὸ σκοπό του — ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς φυλετικὲς διαμάχες — ὁ σταθμὸς χρησιμοποιεῖ τόσο τὶς ἐκπομπές του, ὅσο καὶ ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη του καθὼς καὶ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκεῖ.

Μιὰ μέρα, ἔφθασε στὰ γραφεῖα τοῦ σταθμοῦ ὁ νέγρος Ρίλεϋ Κίνγκ, κρατῶντας μιὰ παληὰ κιθάρα στὰ χέρια του. 'Η ἐμφάνισί του ἦταν ἀξιοθρήνητη. Ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ὁποιαδήποτε δουλειὰ καὶ ὁ διευθυντὴς τὸν ἔβαλε γιὰ δοκιμὴ νὰ τραγουδήση. 'Απὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρίλεϋ Κὶνγκ πῆρε ἕνα καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶ τακτικὰ στὶς ἐκπομπὲς τοῦ σταθμοῦ. Σήμερα ὁ μαῦρος τραγουδιστὴς εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸς στὴν 'Αμερική!

Μὲ τὴν εἰδικὴ ὀργάνωσί του, ὁ σταθμὸς φροντίζει, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, νὰ βρίσκη δουλειὰ σὲ νέγρους καὶ ἀναλαμβάνει νὰ λύνη τὰ ἀτομικὰ καὶ οἰκογενειακὰ προβλήματά τους.

Στὶς 16, ἀπὸ τὶς 24 ὧρες τῆς ἡμέρας, ποὺ λειτουργεῖ, δέχεται τὶς πιὸ ἀπίθανες ἐκκλήσεις καὶ τὶς μεταδίδει στοὺς αἰθέρες, ἀνάμεσα στὰ προγράμματά του. Πολλὲς φορές, μάλιστα, ὀργανώνει εἰδικὲς ἐκπομπὲς γι' αὐτές.

Οἱ ἐκκλήσεις τῶν νέγρων κρύβουν συχνὰ ἕνα δρᾶμα. Μιὰ ἀπελπισμένη μητέρα, ζητάει νὰ βρεθῆ τὸ μωρό της, ποὺ χάθηκε τὴν προηγούμενη ἡμέρα. Δυὸ ἀδέλφια παρακαλοῦν νὰ μάθουν μήπως κάποιος ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀκροατῶν ξέρει κάτι γιὰ τὸν ἀδελφό τους, ποὺ ἔχει 15 χρόνια νὰ δώση σημεῖα ζωῆς. Κάποια παντρεμένη γυναῖκα, τέλος, ἐκλιπαρεῖ ἀπὸ τὸ μικρόφωνο τοῦ σταθμοῦ τὸν ἄνδρα της νὰ γυρίση κοντὰ σ' αὐτὴν καὶ στὸ παιδί τους...

'Η ὑπηρεσία αὐτὴ εἶναι τόσο ἀποτελεσματική, ὥστε κατέφευγε συχνὰ σ' αὐτὴν κι' ἕνας φτωχὸς ἀγρότης, ποὺ ἔχανε τακτικὰ τὸ μονόφθαλμο γαϊδουράκι του. Κάθε φορά, ζητοῦσε τὴ βοήθεια τῶν ἀκροατῶν τοῦ σταθμοῦ. Καὶ κάθε φορὰ τὸ ξανάβρισκε!...

Ἕνας νέγρος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρῆ δουλειά, ἐπειδὴ... ἦταν κοντός, ζήτησε ἀπὸ τὸ σταθμὸ νὰ τοῦ προμηθεύση ἕνα ζευγάρι παπούτσια, ποὺ νὰ τὸν κάνουν κάπως ψηλό. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ σταθμοῦ ἔκαναν ἔρανο μεταξύ τους καὶ μάζεψαν ἕνα μικρὸ ποσὸν γιὰ τὸν ἄνεργο. Παράλληλα, ὅμως, φρόντισαν νὰ μεταδοθῆ ἡ περίπτωσί του ἀπὸ μιὰ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή. Καὶ κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς προσέλαβε τὸν ἄνεργο στὴν ἐπιχείρησί του.

Οἱ γονεῖς ἑνὸς μικροῦ κοριτσιοῦ, ποὺ ἔπαθε μιὰ ἐπικίνδυνη μόλυνσι, δὲν εἶχαν χρήματα νὰ τὸ στείλουν σὲ νοσοκομεῖο. 'Ο παραγωγὸς τότε μιᾶς ἐκπομπῆς τοῦ σταθμοῦ, παρεκάλεσε τοὺς ἀκροατάς του, νὰ τοὺς βοηθήσουν ὅσο μποροῦσαν. Μέσα σὲ λίγες ὧρες, εἶχαν μαζευτῆ χίλια δολλάρια ἀπὸ δωρεὲς τῶν ἀκροατῶν καὶ τὸ κοριτσάκι μεταφέρθηκε σὲ νοσοκομεῖο.

'Εκτός, ὅμως, ἀπὸ τὶς μεμονωμένες περιπτώσεις, οἱ διευθυνταὶ καὶ γενικὰ τὸ προσωπικὸ τοῦ σταθμοῦ, ἔχουν ὀργανώσει ἕνα κοινωνικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ πρόγραμμα ἐνισχύσεως τῶν νέγρων τοῦ Μέμφις. Μὲ δικές τους προσπάθειες καὶ μὲ κεφάλαια ποὺ ἐξασφάλισαν οἱ ἴδιοι, ἵδρυσαν μιὰ εἰδικὴ σχολὴ γιὰ τὰ ἀνάπηρα παιδιὰ τῶν μαύρων. Σαράντα ἀνίκανα παιδιά, ποὺ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, παρακολουθοῦν μαθήματα κανονικὰ στὸ σχολεῖο αὐτό. 'Εκτὸς δὲ ἀπὸ τοὺς δασκάλους, ὑπάρχουν πάντοτε στὴ διάθεσί τους ἕνας γιατρὸς καὶ δύο νοσοκόμες.

Κάθε χρόνο, ὁ σταθμὸς δίνει ὑποτροφίες στοὺς καλύτερους μαθητὰς τῶν ἑπτὰ σχολείων γιὰ νέγρους, ποὺ ὑπάρχουν στὴν περιοχή. 'Οργανώνει, ἐπίσης, τακτικὲς ἐκδρομὲς καὶ γιορτὲς γιὰ τὰ παιδιά.

Μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία τοῦ σταθμοῦ, ἀναλαμβάνει νὰ λύνη — ὅσο εἶναι δυνατὸν — τὰ ἀτομικὰ προβλήματα τῶν μαύρων ἀκροατῶν του, ποὺ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἀπευθυνθοῦν σὲ εἰδικοὺς συμβούλους, τοὺς ὁποίους ὁ σταθμὸς ἔχει πάντοτε στὴ διάθεσί τους. Ἕνα μέρος τῶν προγραμμάτων, ἐπίσης, εἶναι ἀφιερωμένο στὰ γενικώτερα προβλήματα τῶν νέγρων τοῦ Μέμφις. 'Οργανώνονται διαφωτιστικὲς ἐκπομπὲς ἢ συζητήσεις ἀπὸ τὸ μικρόφωνο, στὶς ὁποῖες λαμβάνουν μέρος καὶ οἱ ἄμεσα ἐνδιαφερόμενοι, λέγοντας τὶς γνῶμες τους.

'Ο ἴδιος αὐτὸς σταθμός, ἀνέλαβε καὶ μιὰ ἐκστρατεία κατὰ τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων. Καί, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μέμφις, ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ συνετέλεσε κατὰ πολὺ στὸν περιορισμό τους. Τὴν ἴδια ἐπιτυχία εἶχε καὶ μιὰ ἐκστρατεία ἐναντίον τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Κάθε χρόνο, τέλος, ὁ σταθμὸς αὐτὸς ὀργανώνει διαγωνισμὸ ὀμορφιᾶς, ἀνάμεσα στὶς μαῦρες καὶ οἱ νικήτριες κερδίζουν διάφορα χρηματικὰ ποσά, ὅπως ἐπίσης καὶ ἕνα ταξίδι στὸ Μαϊάμι, μὲ τὰ ἔξοδα μιᾶς ἑβδομάδος πληρωμένα.

Τὸ δὲ ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι, παρ' ὅλο ποὺ οὐσιαστικὰ ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς W. D. I. A. εἶναι ἕνα φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα, πραγματοποιεῖ ὡστόσο μεγάλα κέρδη. Τὰ ἔσοδά του, ἀνέρχονται σὲ 600.000 δολλάρια τὸ χρόνο!...

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Στὰ κρεβάτια ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Γιὰ κάποιον ἄγνωστο καὶ μυστηριώδη λόγο, ἀπεχθάνομαι ἀπὸ μικρὸ παιδὶ τὶς κλινικές, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ χειρουργεῖα, τὰ κάθε εἴδους ἰατρεῖα, τὰ μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια καί, γενικά, κάθε τί ποὺ ἔχει ἄμεση σχέσι μὲ τὴν 'Επιστήμη — ἀχρείαστη νἆναι! — τοῦ μακαρίτη 'Ιπποκράτη.

'Αλλὰ ἡ ἀναθεματισμένη ἡ τύχη μου, ποὺ θέλει, φαίνεται, νὰ παίξη καὶ νὰ γελάση μαζί μου, μ' ἀναγκάζει κάθε τόσο νὰ νταραβερίζωμαι μ' ὅλ' αὐτὰ ποὺ τὰ ἀντιπαθῶ καὶ τ' ἀπεχθάνομαι ὅπως ὁ διάολος τὸ λιβάνι, ἢ — ἂν προτιμᾶτε, κι' ἂν τὸ βρίσκετε παραστατικώτερο — ὅπως ὁ φορολογούμενος τὸν ἐφοριακό.

Κι' ἐπειδή, ἂς ποῦμε, ἔπαθε ὁ παπποὺς ἡμιπληγία, ἢ ἡ γιαγιὰ παρουσίασε χειροπιαστὰ συμπτώματα οὐρίας, ἢ ὁ μπάρμπας μου ὁ Μανώλης ἅρπαξε βρογχοπνευμονία, ἢ ὁ ξάδερφός μου ὁ Μηνᾶς ἔπαθε ὀξεῖα κρίσι σκωληκοειδίτιδος, ἢ ὁ προϊστάμενός μου, ὁ κ. Τρύφων Χατζηχαλβαδάρας ἀπόκτησε ἕνα μικρὸ καὶ συμπαθητικὸ ἑλκάκι στὸ δωδεκαδάχτυλό του κλπ. κλπ., ἐπιστρατευόμουν ἄρον-ἄρον καὶ βολόδερνα ἐπὶ μέρες σὲ θαλάμους α' ἢ β' ἢ καὶ γ' θέσεως, ποὺ μοσχομύριζαν φορμόλη κι' ἄλλα ἀντιαισθητικὰ κι' ἀνυπόφορα φάρμακα. Καὶ σὲ κανονικὰ διαστήματα — πολλὲς φορὲς κι' ἀκανόνιστα — μοῦ ἀνακοινώνανε συγγενεῖς, φίλοι καὶ συνάδελφοι ἕνα νεοεκδομένο διάταγμα μιᾶς καινούργιας ἐπιστρατεύσεώς μου:

—Τρέχα, Λάμπρο, στὸ νοσοκομεῖο «Ἡ τελευταία ἐλπίς», γιατὶ χτύπησε τὴν ξαδέρφη σου τὴ Νίτσα ἕνα αὐτοκίνητο.

Ἤ:

—Πήγαινε ἀμέσως στὴν κλινικὴ «Ἡ 'Αγία 'Ελεοῦσα», γιατὶ γεννάει ἡ κουμπάρα μας, κι' ὅπως φαίνεται θἄχη δύσκολη γέννα.

Καὶ τσακιζότανε ὁ φουκαρᾶς ὁ Λάμπρος (ἐγώ, δηλαδὴ) γιὰ νὰ προλάβη ν' ἀνταποκριθῆ στὴν τεράστια ζήτησι.

Βαρυγκόμαγα, βέβαια, ἀπὸ μέσα μου, ἀλλὰ τί νἄκανα; Παράταγα τὴ δουλειά μου καὶ τὶς ψυχαγωγικὲς ἀσχολίες μου, κι' εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπινο καθῆκον, εἴτε ἀπὸ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, σπαταλοῦσα τὸν ὡραῖο καὶ χρήσιμο καιρό μου πλάϊ στὰ κρεβάτια τοῦ πόνου ἐκείνων ποὺ ἔπασχαν κι' εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρήγορη συμπαράστασί μου καὶ τὴν εὐχάριστη συντροφιά μου.

Κι' εὐτυχῶς ὅτι τώρα τελευταῖα τὸ κακὸ εἶχε κάπως καλμάρει. Καμμιὰ νόσος, δηλαδή, μηδὲ σοβαρή, μηδὲ ἐλαφριά, δὲν εἶχε προσβάλει συγγενῆ, φίλο ἢ γνωστό μου. Κι' ἀπάνω ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω ὅτι τὰ νοσοκομειακοκλινικά μου βάσανα εἶχαν τελειώσει, νάσου καὶ μοῦ ἐμφανίζεται ταραγμένος κι' ἀναψοκοκκινισμένος ὁ φίλος μου ὁ 'Ηλίας:

—'Αμολύσου, Λάμπρο! μοῦ λέει λαχανιασμένος.

—Ποῦ ν' ἀμολυθῶ; τὸν ρωτάω ξαφνιασμένος κι' ἀνήσυχος.

— Στὴν κλινικὴ «Οἱ Ἅγιοι Πάντες», μοῦ ξαναλέει.

— Καὶ γιατὶ ν' ἀμολυθῶ στὴ κλινικὴ «Οἱ Ἅγιοι Πάντες»; τὸν ξαναματαρωτάω κατσουφιασμένος.

— Γιατὶ πεθαίνει ἡ θεία μου ἡ 'Ιουλία, μοῦ ἐξηγεῖ. Καὶ ξέρεις πὼς ἡ θεία μου ἡ 'Ιουλία εἶναι πολὺ παράξενη κι' ἰδιότροπη.

— Αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλους τοὺς πλούσιους, παρατηρῶ μὲ πεποίθησι.

—Ἴσως, συμφωνεῖ ὁ 'Ηλίας. Πάντως δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσουμε οὔτε μιὰ στιγμὴ μονάχη. Γι' αὐτὸ κανόνισα βάρδιες. 'Η δική σου ἡ βάρδια πέφτει τὸ ἀπόγεμα ἀπὸ τὶς τρεῖς μέχρι τὶς ὀκτώ. Αὐτὲς τὶς ὧρες, λοιπόν, θὰ πηγαίνης κάθε μέρα νὰ τῆς παραστέκεσαι τῆς καϋμένης.

Ἤμουνα τόσο ὑποχρεωμένος στὸν 'Ηλία, ὥστε δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ. Ἄλλωστε θἆτανε μεγάλη γαϊδουριὰ — μὲ τὸ συμπάθειο — ἀπὸ μέρους μου νὰ μὴν κάνω μιὰ μικρὴ ἐξυπηρέτησι σ' ἕνα καλό μου φίλο, ποὺ τοῦ εἶχα πάρει πολλὰ δανεικὰ καὶ ποὺ ἐσκόπευα νὰ τοῦ πάρω κι' ἄλλα, πολὺ περισσότερα.

Κι' ἔτσι, αὐθημερόν, στὶς τρεῖς

—'Αμαρτία εἶναι, κύριε πόλισμαν, νὰ νερωθῆ τέτοιο κρασί!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ἡ ὥρα ἀκριβῶς, βρισκόμουνα πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τῆς θείας του τῆς Ἰουλίας, ποὺ θὰ χαιρότανε πολὺ γιὰ τὴν παρουσία μου, ἂν ἤτανε σὲ θέσι νὰ καταλάβη τί γινότανε γύρω της. Ἀλλὰ ἡ δόλια ἡ γρηὰ εἶχε διαρκῶς τὰ μάτια της κλεισμένα, ἀνάσαινε βαρειὰ καὶ βόγγαγε.

— Τί ἔχει ἡ μαντὰμ Ἰουλία, γιατρέ μου; ρώτησα, τὴν ὥρα τοῦ ἀπογευματινοῦ ἐπισκεπτηρίου τὸν μεσόκοπο Ἀσκληπιάδη ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν παρακολούθησί της.

— Καὶ τί δὲν ἔχει! μοῦ ἀπάντησε, κουνώντας μ' ἀπελπισία τὸ τελείως ἀποψιλωμένο κεφάλι του. Ἀρτηριοσκλήρωσι, χρονία βρογχίτιδα κι' ὅ,τι ἄλλο ἀποδείξουνε οἱ ἐξετάσεις ποὺ τῆς κάναμε καὶ ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ τὶς κάνουμε, μέχρις ὅτου φωτίσουμε ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα καὶ διαγνώσουμε ἀκριβῶς καὶ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ ποιὲς καὶ πόσες ἀρρώστειες πάσχει.

Τὰ ἐπίσημα λόγια τοῦ γιατροῦ ἀναστηλώσανε τὸ πεσμένο ἠθικό μου κι' ἀναπτερώσανε τὶς ἐλπίδες μου.

— Πόσον καιρὸ μπορεῖ ν' ἀντέξη τὸ χούφταλο; συλλογίστηκα. Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ βγάλη πέρα μ' ἕνα μάτσο σοβαρὲς ἀσθένειες; Πολὺ σύντομα, λοιπόν, θὰ τραβήξω ἐγὼ γιὰ τὸ σπιτάκι μου κι' ἐλόγου της γιὰ τὴν τελευταία της κατοικία. Κι' ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο νὰ χαραμίζω τὰ νειᾶτα μου μέσα σ' αὐτὴ τὴ κλινική.

Δέκα λεπτὰ πρὶν τελειώση ἡ πρώτη αὐτὴ βάρδια μου, ἔφτασε φουργιόζος κι' ὁ φίλος μου ὁ Ἠλίας. Εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ μὲ εἶδε ἀκλόνητο στὸ πόστο μου, μ' εὐχαρίστησε μὲ τὰ θερμότερα λόγια καὶ μὲ διαβεβαίωσε πῶς θὰ μ' εὐγνωμονοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Κι' αὔριο τὴν ἴδια ὥρα, Λάμπρο, μοῦ φώναξε καθὼς ἔφευγα γεμᾶτος λαχτάρα ν' ἀναπνεύσω λίγο καθαρό... ἐξωκλινικὸ ἀέρα.

Τὴν ἄλλη μέρα ξεκίνησα γιὰ ν' ἀναλάβω ὑπηρεσία, βέβαιος ὅτι δὲ θἄβρισκα κοντὰ στὴν κυρία Ἰουλία γιατροὺς καὶ νοσοκόμους, ἀλλὰ ἕνα παπᾶ. Ἀλλά, δυστυχῶς, εἶχα πέσει ἔξω στοὺς ὑπολογισμούς μου. Καὶ τὸ βιολὶ αὐτὸ κράτησε — ἀνάθεμα τὴν ἄτιμη τὴ τύχη μου — ἄλλες δέκα πέντε μέρες.

Καὶ τὴ δεκάτη ἕκτη μέρα τὴν ὥρα τῆς «ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς», τὴν ὥρα, δηλαδή, ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ μ' ἀντικαταστήση ὁ Ἠλίας, τοῦ διεβίβασα χαρούμενος τὸ εὐχάριστο μαντᾶτο ποὺ μοῦ εἶχε ἀνακοινώσει ὁ γιατρός:

— Τέλειωσαν τὰ βάσανά μας Ἠλία!

— Σοβαρὰ μιλᾶς; μὲ ρώτησε ταραγμένος, καρφώνοντας τὸ ἀνήσυχο βλέμμα του στὴ θεία του, ποὺ εἶχε βυθιστῆ σ' ἕναν ἥσυχο καὶ μακάριο ὕπνο.

— Ναί, Ἠλία, τὸν διαβεβαίωσα. Ἡ θεία σου ἡ Ἰουλία εἶναι πιὰ τελείως καλά, κι' αὔριο μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κλινικὴ καὶ νὰ ἐπιστρέψη στὸ ἀγαπημένο της σπιτάκι.

— Ἀμάν, κάηκα! πρόφτασε νὰ στριγγλίση βραχνά.

Καὶ σωριάστηκε σὰν σφουγγαρόπανο στὸ πάτωμα.

— Καρδιακὴ προσβολή, ἀποφάνθηκε ὁ διανυκτερεύων γιατρός, ποὺ ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸν ταβλιασμένο Ἠλία.

Τὸν μεταφέραμε προσεκτικὰ σ' ἄλλο δωμάτιο καὶ τὸν ἀπιθώσαμε σ' ἕνα κρεβάτι. Κι' ὅπως καταλαβαίνετε, παραστέκω τώρα κάθε μέρα κι' ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες τὸν καρδιοπαθῆ φίλο μου.

Κι' ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶμαι μόνιμος κάτοικος τῆς κλινικῆς «Οἱ Ἅγιοι Πάντες».

Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι μ' ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ τὸ τὰκτ ποὺ μὲ διακρίνουν, θὰ ζητήσω σὲ πρώτη εὐκαιρία τὴν ὑλικὴ ἀνταμοιβὴ τῆς ἠθικῆς συμπαραστάσεώς μου. Καὶ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι, μόλις ἀκούση ὁ Ἠλίας τὸ ποσὸν ποὺ ἀποφάσισα νὰ τοῦ ζητήσω, θὰ πάθη συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς!

Γ. ΓΙΑΝ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μονάχα γράμμα θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Δυσχεραίνει τὰ ταξίδια. — Δὲν δαμάζονται εὔκολα.
2) Μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Ἴνγκριντ Μπέργκμαν.

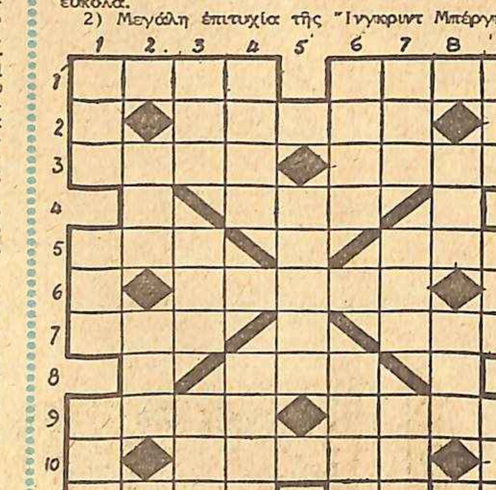

3) Προτερήματα. — Μεγάλη χερσόνησος τῆς Ἀσίας.
4) Ἀπόγονοι τοῦ Σήμ.
5) Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων. — Ἀκάθαρτα.
6) Δὲ λείπουν ἀπὸ κανένα μικροβιολογικὸ ἐργαστήριο.
7) Δὲ λείπει ἀπὸ τὶς ἑορτὲς καὶ τὶς δεξιώσεις.— Τὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ ὀνόματος μεγάλου ζωγράφου.
8) Τέτοια εἶναι τὰ ἀρνάκια.
9) Δὲ στηρίζονται πουθενὰ (οὐδ.). — Χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ ψήσιμο γλυκισμάτων.
10) Ἐξέχουσα θέσις (πληθ.).
11) Εἶναι ὁπωσδήποτε ἄνοστος. — Πόλις στὴν ὁποία τοποθετεῖ ὁ Ντωντὲ περίφημο ἥρωά του.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Εἶναι διπλωμένα στὰ τρία. — Ὀξὺς πόνος τῶν ἐντέρων. — Τὴν γεννᾶ ἡ μονοτονία.
2) Ἰταλικὴ πόλις, παρὰ τὴν ὁποία δοξάστηκαν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα. — Ἡ Ἀθηνᾶ τῶν Ρωμαίων.
3) Ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία. — Ἑλληνικὸς χορός. — Κοινῶς λέγονται σάλια.
4) Παράγγελμα τῆς γυμναστικῆς (δημοτ.). — Δρόμος κατάλληλος γιὰ τὸ πέρασμα αὐτοκινήτων.
5) Πολὺ μικρά.
6) Κάτοικοι μιᾶς ἠπείρου. — Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
7) Ἡ μίτρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης. — Περίφημη πλὰξ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. — Δερμάτινος σάκκος νεροῦ., χρησιμοποιούμενος ἀπὸ τοὺς κυνηγούς.
8) Ἀπότομα. — Χάρις, ἐξυπηρέτησις.
9) Φροῦτα ἀκατάλληλα γιὰ φάγωμα. — Ἀρχάγγελος. — Κωμόπολις τῆς Μαντινείας τοῦ νομοῦ Ἀρκαδίας.

Δ.

ΠΟΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας τὶς δυὸ ἄλλες.

1) Πόσα εἴδη φυτῶν ὑπάρχουν πάνω στὸν πλανήτη μας;
— 8.000 — 65.000 — 170.000.
2) Ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτὰ πόσα εἶναι τὰ εἴδη ποὺ εἶναι χρήσιμα στὸν ἄνθρωπο;
— 300 — 3.000 — 30.000.
3) Σὲ ποιὰ χώρα θὰ γίνουν οἱ χειμερινοὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τοῦ 1960;
— Στὴ Ρωσία — Στὶς Ἡν. Πολιτεῖες — Στὴ Γερμανία.
4) Ποιὸς διάσημος μουσουργὸς γεννήθηκε τὸν ἴδιο χρόνο μὲ τὸν Πουτσίνι;
— Ὁ Μασκάνι — Ὁ Μπελλίνι — Ὁ Λεονκαβάλλο.
5) Ποιὰ χώρα τῆς Ἀμερικῆς ὀνομαζόταν παλαιότερα «Νέα Γαλλία»;
— Τὸ Μεξικὸ — ἡ Κολομβία — Ὁ Καναδᾶς.
6) Πόσα αὐγὰ κάνει μὲ μιᾶς ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν;
— 3.000 — 7.000 — 15.000.
7) Σὲ ποιὰ χώρα λειτούργησε τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο πιάνων;
— Στὴ Γερμανία — Στὴν Ἰταλία — Στὴν Ἀγγλία.
8) Ποιό νησὶ μοιάζει στὸ σχῆμα μὲ ἀριστερὸ πέλμα ποδιοῦ;
— Ἡ Γροιλανδία — Ἡ Βόρνεο — Ἡ Μαδαγασκάρη.
9) Σὲ ποιὰ πόλι ἔγινε ἡ πρώτη βιομηχανικὴ ἔκθεσις;
— Στὸ Λονδῖνο — Στὴ Γενεύη — Στὴ Ζυρίχη.
10) Πότε ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ διεθνὴς γλῶσσα Ἐσπεράντο;
— Τὸν 17ον — Τὸν 18ον — Τὸν 19ον αἰῶνα.
11) Ποιὸς εἶναι ὁ ἐφευρέτης τῆς Ἐσπεράντο;
— Ἕνας Γάλλος καθηγητὴς — Ἕνας Πολωνὸς γιατρὸς — Ἕνας Ἰταλὸς δημοσιογράφος.
12) Σὲ ποιὰ πόλι λειτούργησε τὸ πρῶτο φαρμακεῖο;
— Στὴ Βενετία — Στὸ Παρίσι — Στὴ Βαγδάτη.

Τονόγριφος

Πόλης ἀρχαίας περίφημης
τὸν τόνο κατεβάζεις
κι' ἕνα κοινὸ φαγώσιμο
ἂν θέλης δοκιμάζεις.

Λεξίγριφος

Σὲ πρόθεσι δισύλλαβη
μιὰ μέρα ἂν προσκολλήσης,
στὴ θάλασσα θεότητα
μεγάλη θ' ἀντικρύσης.

Μεταγραμματισμὸς

Κράτος εὐρωπαϊκὸ
γίνεται κουραστικὸ
καὶ καταναγκαστικό,
ἀντὶ «ΟΥ» ἕν' ἄλφα ἂν μπῆ
κι' ἕνα γιῶτα ἂν γίνη «ΕΙ».

Στοιχειόγριφος

Αὐτὸ τὸ θεριὸ ἂν φωνάξη
ἀπὸ φόβο τρέμουν ὅλοι.
Γράμμα τονισμὸ ἂν ἀλλάξη
μιὰ μεγάλη κάνει πόλι.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα τῶν κάτωθι λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, θὰ σχηματίσετε χωρὶς κανένα ἀναγραμματισμὸ ἰσάριθμες νέες λέξεις, μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία:

1) Καπνός. 2) Πῆξις. 3) Κακία. 4) Ἄπιστος. 5) Ἕλκος. 6) Δάκος. 7) Ἰσλανδία. 8) Τάλας. 9) Πετσί. 10) Χάντο. 11) Κουπί. 12) Γεῦμα.

Ἐπιτρέπεται μόνο ἡ μετάθεσις τοῦ τόνου.

Τονόγριφος

Κακός, λέει; Κάθε ἄλλο.
Μ' ἂν ὁ τόνος του ἀνεβῆ,
τὸ παποῦτσι σὲ στενεύει
καὶ τὸ δάχτυλο πονεῖ.

Αἴνιγμα

Ἀπὸ βοσκὸς ἐγὼ ἔφτασα
κριτὴς θεῶν νὰ γίνω
Μισὸς σχεδὸν ἂν μείνω.
θὰ κρίνω τὰ μυριστικά.

Ποιὸς ἔσπασε τὸ τζάμι;

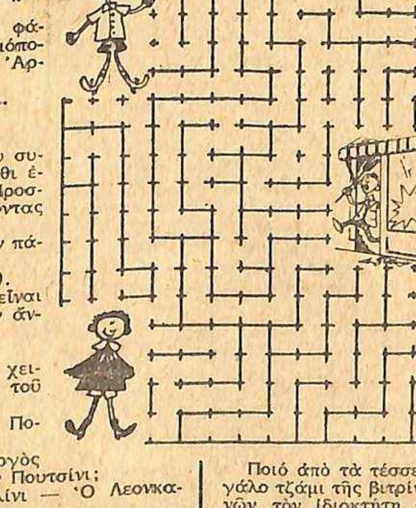

Ποιὸ ἀπὸ τὰ τέσσερα αὐτὰ παιδιὰ ἔσπασε τὸ μεγάλο τζάμι τῆς βιτρίνας, κάνοντας δικαίως ἔξω φρενῶν τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ καταστήματος; Βοηθῆστε τὸν καταστηματάρχη νὰ βρῆ τὸ δράστη, ἀκολουθῶντας τὸν πιὸ σύντομο δρόμο, χωρὶς νὰ πέση σὲ ἀδιέξοδο καὶ χωρὶς νὰ ὑποχρεωθῆ νὰ ξαναπεράση γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ ἴδιο σημεῖο.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 98

Ὁ χαλύβδινος τάφος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Θὰ σᾶς πληρώσω καλά, εἶπε ὁ Ἔντουαρντ Λέϊτον στὸ μηχανικὸ Τζὼν Μόρισον. Πρέπει ὅμως νὰ δεχτῆτε ὅλους τοὺς ὅρους μου γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ θὰ κάνετε. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ πηγαίνουμε στὸ σπίτι ποὺ θὰ ἐργαστῆτε, θὰ σᾶς δένω τὰ μάτια. Δὲν πρέπει νὰ ξέρετε ἀπὸ ποιοὺς δρόμους θὰ περνᾶμε...

Ὁ Μόρισον παραξενεύτηκε στὴν ἀρχή, μὰ ὕστερα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ δέχτηκε. Ἀπὸ τότε λοιπόν, ὁ Λέϊτον τὸν πήγαινε κάθε μέρα μὲ τ' αὐτοκίνητό του, μὲ τὰ μάτια δεμένα, σὲ κάποιο μυστηριῶδες σπίτι. Ἐκεῖ, ὁ Μόρισον θωράκιζε μὲ τσιμέντο καὶ μὲ χαλύβδινες πλάκες ἕνα μικρὸ δωμάτιο.

Ὕστερα, ὅταν τελείωσε, ἐφάρμοσε στὴ βαρειὰ σιδερένια πόρτα μιὰ εἰδικὴ κλειδαριά, δικῆς του ἐφευρέσεως, ποὺ ἄνοιγε μὲ τὸ συνδυασμὸ δυὸ λέξεων. Δὲν εἶχε πῆ ὅμως ἀκόμα στὸ Λέϊτον τὶς λέξεις αὐτές.

—Θὰ σᾶς τὶς φανερώσω ὅταν ἔρθω ἐδῶ γιὰ τελευταία φορά... τοὔλεγε, χαμογελῶντας αἰνιγματικά.

Τὴν ἡμέρα ποὺ τελείωσε πιὰ ὅλη ἡ δουλειά, οἱ δυὸ ἄντρες βρέθηκαν καὶ πάλι μόνοι μέσα στὸ θωρακισμένο δωμάτιο. Ὁ μηχανικὸς ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' εἶπε στὸ Λέϊτον, μὲ παράξενο τόνο στὴ φωνή του:

— Εἴμαστε σὰν θαμένοι ζωντανοὶ ἐδῶ μέσα. Ἂν τύχαινε τώρα νὰ πεθάνω ἢ νὰ τρελλαθῶ ἢ νὰ πάθω ἀμνησία καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὶς μυστικὲς λέξεις τῆς κλειδαριᾶς, καταλαβαίνετε τί θὰ παθαίνατε καὶ σεῖς; Θἄσαστε καταδικασμένος νὰ πεθάνετε μαζί μου, μ' ἕνα ἀργὸ καὶ φριχτὸ θάνατο!

Ὁ Λέϊτον τὸν κύτταξε ἀνήσυχος.

— Ἀφῖστε τ' ἀστεῖα! διαμαρτυρήθηκε. Ὁρῖστε, πᾶρτε τὸ τσὲκ ποὺ ἑτοίμασα γιὰ τὴν ἀμοιβή σας. Καὶ τώρα πέστε μου τὶς δυὸ λέξεις τῆς κλειδαριᾶς...

— Μιὰ στιγμή! Ποιός μὲ βεβαιώνει πὼς θὰ μπορέσω νὰ ἐξαργυρώσω αὐτὸ τὸ τσέκ; Μήπως ξέρω ποιός εἶσαστε πραγματικά;...

— Ἀνοῖχτε! φώναξε αὐστηρὰ ὁ Λέϊτον. Σᾶς διατάζω!

— Ἄδικα φωνάζετε, ἀπάντησε ὁ ἄλλος μ' ἀπάθεια. Ἀπὸ δῶ μέσα δὲν μπορεῖ ν' ἀκουστῆ ἔξω οὔτε κανονιά!

Ὁ Λέϊτον ἔξαλλος, τράβηξε τὸ πιστόλι του.

— Ἀνοῖχτε, ἀλλοιῶς δὲν ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ ζωή σας! οὔρλιασε.

Ὁ Μόρισον γέλασε σαρκαστικά.

— Ἂν μὲ σκοτώσετε, δὲν θὰ βγῆτε ποτὲ ἀπὸ δῶ μέσα... Καλύτερα λοιπὸν νὰ συνεννοηθοῦμε... Σίγουρα, εἴσαστε πάρα πολὺ πλούσιος. Κατάλαβα ἀπ' τὴν ἀρχὴ πὼς προορίζετε αὐτὸ τὸ δωμάτιο γιὰ θησαυροφυλάκιό σας. Θέλω λοιπὸν μερίδιο ἀπὸ τὸ θησαυρό σας.

— Ὀνειρεύεστε!... διαμαρτυρήθηκε ὁ Λέϊτον.

— Κάθε ἄλλο! Θὰ μοῦ δώσετε κι' ἕνα δεύτερο τσέκ, γιὰ 10 χιλιάδες λίρες. Ὕστερα θὰ βγοῦμε μαζὶ ἀπὸ δῶ...

— Καλά! Δέχομαι!

— Μιὰ στιγμή! Ὅταν βγοῦμε, μπορεῖ νὰ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία, ἢ νὰ μὲ σκοτώσετε μὲ τὸ πιστόλι σας. Θὰ σᾶς κλείσω λοιπὸν σὲ μιὰ κάμαρα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ — ποὺ ἔχω καταλάβει πὼς εἶναι ἀπόμερο κι' ἀκατοίκητο. Θὰ μείνετε δὲ ἐκεῖ ὅση ὥρα θὰ χρειαστῶ γιὰ νὰ πάω στὴν Τράπεζα μὲ τ' αὐτοκίνητό σας, νὰ εἰσπράξω τὸ τσὲκ καὶ νὰ ἐξαφανιστῶ.

— Τὸ δέχομαι κι' αὐτό, φτάνει νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα! φώναξε ὁ Λέϊτον μ' ἀγωνία. Δὲν ἀντέχω πιά. Θὰ σκάσω!

— Ἔχω κι' ἄλλον ἕναν ὅρο: Δῶστε μου τὸ πιστόλι σας.

— Ἄ, ὄχι αὐτό! Ποιός μοῦ ἐγγυᾶται πὼς δὲ θὰ μὲ σκοτώσετε;

— Ἔχετε δίκηο. Μὰ τὸν ἴδιο φόβο θἄχω κι' ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, μόλις βγοῦμε ἔξω. Ἂς κάνουμε λοιπὸν τὸ ἑξῆς: Βγάλτε τὶς σφαῖρες ἀπ' τὸ πιστόλι σας καὶ δῶστε μοῦ τις. Ἔτσι θἄμαστε κι' οἱ δυὸ ἄοπλοι!

Ὁ Λέϊτον δίστασε μιὰ στιγμή. Ὕστερα ἄνοιξε τὸ ὅπλο, ἔβγαλε ὅλες τὶς σφαῖρες καὶ τὶς ἔδωσε στὸ μηχανικό. Ἐκεῖνος τὶς ἔκρυψε στὴν τσέπη του.

— Καὶ τώρα, εἶπε, συμπληρῶστε καὶ ὑπογράψετε τὸ τσὲκ γιὰ τὶς 10 χιλιάδες λίρες.

Ὁ ἄλλος ὑπάκουσε, δίχως ἀντίρρησι. Μόλις πῆρε τὸ τσέκ, ὁ Μόρισον σχημάτισε τὶς μυστικὲς λέξεις στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Λέϊτον προχώρησε γιὰ νὰ βγῆ ἔξω. Μὰ ὁ μηχανικὸς ὅρμησε ξαφνικὰ πάνω του, τὸν ἔσπρωξε μὲ δύναμι μέσα στὸ θωρακισμένο δωμάτιο, ὕστερα πέρασε μ' ἕνα πήδημα τὸ κατῶφλι κι' ἔκλεισε πίσω του τὴ σιδερένια πόρτα!

Ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε γρήγορα, χαμογελῶντας θριαμβευτικά.

Μόλις ὁ φυλακισμένος συνῆλθε ἀπ' τὴ ζάλη του, ἄρχισε νὰ χτυπάη μὲ τὶς γροθιές του τὴ σιδερένια πόρτα καὶ νὰ φωνάζη νὰ τοῦ ἀνοίξουνε. Τὸ θωρακισμένο δωμάτιο φωτιζότανε μὲ ἠλεκτρικὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἄλλη ἔξοδο. Ἦταν ἀληθινὰ ἕνας χαλύβδινος τάφος!

Ὁ Λέϊτον ἀναμέτρησε τὴ φριχτή, τὴν τραγικὴ θέσι του, καί, νικημένος πιά, ἄρχισε νὰ κλαίη ἀπ' τὴν ἀπόγνωσι.

— Ἂν δὲν καταλάβουνε τίποτα, εἶμαι χαμένος! μονολογοῦσε κάθε τόσο, σὰν τρελλός.

Σὲ λίγο, ὁ ἀέρας τοῦ θωρακισμένου δωματίου ἄρχισε νὰ γίνεται βαρύς, πνιγηρός.

Ὁ Λέϊτον ἔπαψε νὰ κλαίη καὶ προσπάθησε νὰ ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του. Κάθησε χάμω, ἔβαλε μπροστά του τὸ ρολόϊ του κι' ἄρχισε νὰ μετράη τὰ λεπτά, τὰ τέταρτα, τὶς ὧρες...

Παρακολουθοῦσε μὲ τὴ φαντασία του τὸ δήμιό του, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε μπῆ στ' αὐτοκίνητό του ὥσπου ἔφτασε στὴν Τράπεζα.

— Τώρα δείχνει τὰ δυὸ τσὲκ στὸν ταμία... ἔλεγε. Νά, ὁ ταμίας τὰ κυττάζει τώρα..

Καὶ δὲν τολμοῦσε ὁ δυστυχισμένος νὰ συλλογιστῆ τίποτ' ἄλλο, γιατὶ ἔτρεμε μήπως τυχὸν ἔχανε καὶ τὴν τελευταία ἐλπίδα του...

Ὕστερα ἄρχισε νὰ τριγυρίζη μέσα στὸ χαλύβδινο τάφο του, οὐρλιάζοντας σὰν τρελλὸς καὶ δαγκάνοντας τὰ χέρια του. Κι' αὐτὸ ἐξακολούθησε ὥσπου σωριάστηκε χάμω λιπόθυμος...

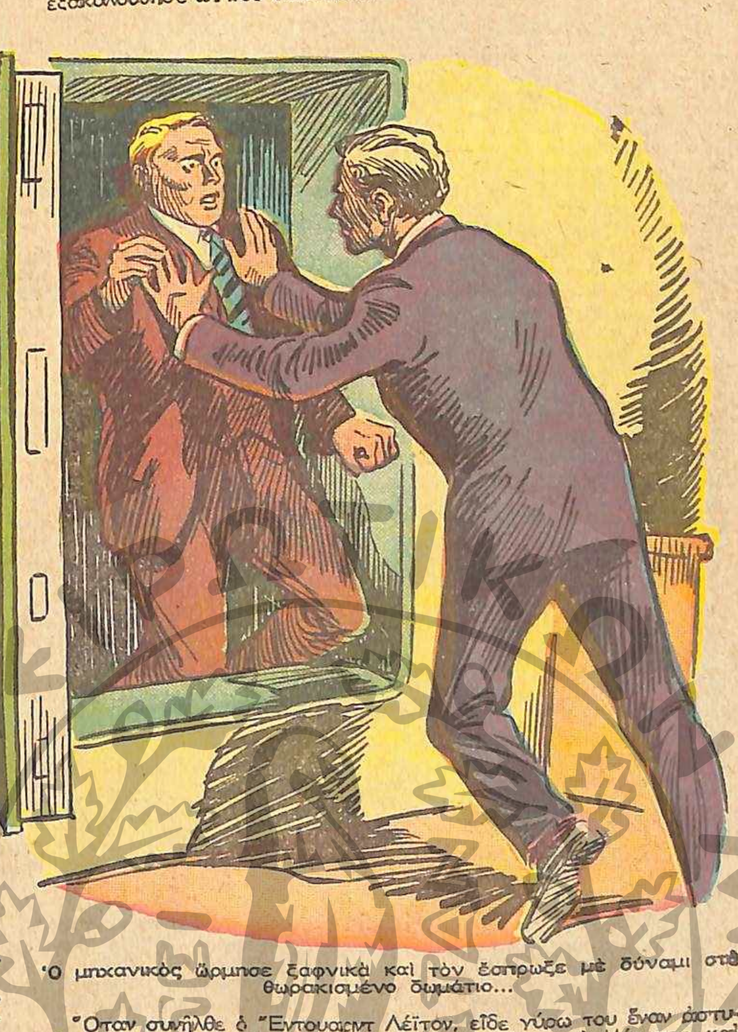

Ὁ μηχανικὸς ὅρμησε ξαφνικὰ καὶ τὸν ἔσπρωξε μὲ δύναμι στὸ θωρακισμένο δωμάτιο...

Ὅταν συνῆλθε ὁ Ἔντουαρντ Λέϊτον, εἶδε γύρω του ἕναν ἀστυνόμο καὶ μερικοὺς ἀστυφύλακες, ποὺ κρατοῦσαν τὸ Μόρισον, καὶ τοῦ εἶχαν φορέσει χειροπέδες.

Ὁ ἀστυνόμος τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῆ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἦταν ἀληθινὰ μεγαλοφυὴς ἡ ἔμπνευσί σας, κύριε Λέϊτον, νὰ προσθέσετε κάτω ἀπ' τὴν ὑπογραφή σας τοὺς τίτλους σας, στὸ τσὲκ τῶν 10 χιλιάδων λιρῶν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸ κάνατε, αὐτό. Ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης παραξενεύτηκε, πρόσεξε καλύτερα κι' ἀντιλήφτηκε πὼς εἴχατε σημαδέψει μὲ κουκίδες μερικὰ ψηφία. Τὰ συναρμολόγησε τότε καὶ εἶδε μὲ κατάπληξι ὅτι σχηματίζανε τὴ λέξι «κλέφτης»!

»Ἀμέσως ὑποψιάστηκε τὸν ἄγνωστο ποὺ τοὔδωσε αὐτὸ τὸ τσέκ, κι' ἔσπευσε νὰ μᾶς εἰδοποιήση. Συλλάβαμε τότε τὸ Μόρισον, κι' αὐτὸς κατάλαβε πὼς ἦταν πιὰ χαμένος κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὰ ὁμολογήση ὅλα.

»Γιὰ νὰ γλυτώση μάλιστα τὸ κεφάλι του, μᾶς ὡδήγησε γρήγορα ἐδῶ, ὥστε νὰ σᾶς προλάβουμε ζωντανὸ καὶ νὰ σᾶς σώσουμε!

Τ. ΕΒΑΝΣ

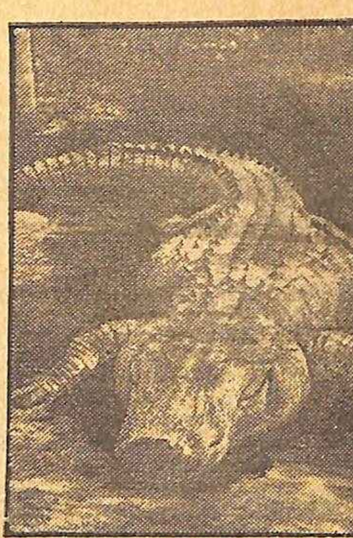

Τὸ πρωῒ ὁ κροκόδειλος βγαίνει στὴν ὄχθη καὶ παίρνει ἕνα καλὸ ἡλιόλουτρο, ποὺ κρατάει κάμποσες ὧρες.

ΤΑ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΑ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

Ἡ περίεργη ζωὴ τοῦ τρομεροῦ ἑρπετοῦ

Οἱ κροκόδειλοι εἶναι τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα σήμερα ἑρπετά.

Διακρίνονται σὲ τέσσερες μεγάλες κατηγορίες: 1) Τοὺς κυρίως κροκοδείλους, ποὺ ζοῦν στὸν παληὸ κόσμο (Ἀσία, Ἀφρική). Ἕνα ἢ δυὸ εἴδη των, ὅμως, βρίσκονται στὴν Κεντρικὴ καὶ Νότιο Ἀμερική. 2) Τοὺς γκαβιάλους, ποὺ ἔχουν ρύγχος μακρὺ καὶ στενό. Ζοῦν στοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀσίας. 3) Τοὺς καϋμάν, ποὺ διακρίνονται γιὰ τὸ κοντόχοντρο ρύγχος τους καὶ ποὺ ζοῦν ἀποκλειστικὰ στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο καὶ 4) Τοὺς ἀλιγκάτορες, ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς καϋμὰν καὶ ποὺ ζοῦν στὴν ἀμερικανικὴ ἤπειρο καὶ στὸ λεκανοπέδιο τοῦ Γιάνγκ-Τσὲ (Κίνα).

Ὁ περισσότερο γνωστὸς τύπος εἶναι ὁ κροκόδειλος τοῦ Νείλου, ποὺ φαίνεται, ὅτι κατέκλυζε ἄλλοτε τὴν Αἴγυπτο.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν εἶχαν κατατάξει μεταξὺ τῶν ἱερῶν ζώων καὶ τοῦ εἶχαν ἀφιερώσει μάλιστα μιὰ πόλι, τὴν Κροκοδειλόπολι. Πολλὲς μούμιες αὐτοῦ τοῦ ἑρπετοῦ βρέθηκαν μέσα σὲ πυραμίδες ἢ ἄλλα μνημεῖα.

Στοὺς ποταμοὺς τῆς Ἀφρικῆς ζῆ ἐπίσης ὁ καλούμενος κατάφρακτος κροκόδειλος, ποὺ τὸ ρύγχος του εἶναι πολὺ μακρουλὸ καὶ λεπτό.

Ἕνας ἄλλος κροκόδειλος, γνωστὸς ὡς θαλάσσιος, ζῆ στὴν περιοχὴ τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τῆς Μαλαισίας.

Ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ταξιδεύη στὴ θάλασσα καὶ ἔχει ἱδρύσει ἀποικίες σ' ὅλα τὰ νησιὰ τῆς περιοχῆς. Εἶναι ὁ γίγας τοῦ εἴδους. Τὸ μῆκος του φθάν.. κάποτε τὰ 10 μέτρα.

Ὁ κροκόδειλος τοῦ Νείλου ἔχει μῆκος 3—4 μέτρων. Ἡ οὐρά του ἀντιστοιχεῖ στὸ μισὸ ἀπὸ τὸ συνολικὸ μῆκος του.

Ἡ μακρειὰ αὐτὴ οὐρὰ τοῦ χρησιμεύει κυρίως γιὰ νὰ κολυμπάη μέσα στὸ νερό. Τὰ πόδια του, τόσο τὰ μπροστινά, ὅσο καὶ τὰ πισινά, τὰ χρησιμοποιεῖ σπανιώτατα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

Ὁ κροκόδειλος φτιάνει τὴ φωληά του κοντὰ στὴν ὄχθη. Αὐτὴ ἡ φωληὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ ἀνηφορικὴ σήραγγα, ποὺ καταλήγει σ' ἕνα εὐρύχωρο καὶ στενὸ δωμάτιο. Ἐκεῖ μέσα τὸ ἑρπετὸ περνάει τὴ νύχτα του, βυθισμένο σὲ νάρκη. Ὅταν ξυπνήση τὸ πρωΐ, βγαίνει στὴν ὄχθη καὶ παίρνει ἕνα καλὸ ἡλιόλουτρο, ποὺ κρατάει κάμποσες ὧρες. Αὐτὸ τὸ ἡλιόλουτρο τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ ξεμουδιάση καὶ νὰ ξαναβρῆ τὴν εὐκινησία του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔχει τὸ στόμα του ὀλάνοιχτο, γιὰ νὰ εἰσχωρήσουν οἱ ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ στὸ ἐσωτερικό του καὶ νὰ ἀναζωογονήσουν τοὺς μῦς τῶν ἰσχυρῶν σαγονιῶν του. Καὶ γιὰ ἕναν ἄλλον ἀκόμη λόγο. Ὁ κροκόδειλος περιμένει τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς εἴδους πελαργοῦ, ποὺ χώνεται ἄφοβα μέσα στὸ στόμα του καὶ κυνηγάει τὶς βδέλλες ποὺ ἔχουν ἐγκατασταθῆ ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ὁ κροκόδειλος, εὐγνώμων γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τοῦ προσφέρει αὐτὸ τὸ πουλί, δὲν τὸ πειράζει. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, δὲν μπορεῖ νὰ διώξη αὐτὲς τὶς βδέλλες, γιατὶ ἡ γλῶσσα του εἶναι ἀτροφικὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μετακινήση μέσα στὸ στόμα του. Αὐτὴ ἡ γλῶσσα εἶναι πιὸ πολὺ μιὰ μικρὴ ἀπόφυσις τοῦ οὐρανίσκου του.

Τὰ δόντια τοῦ κροκοδείλου τοῦ χρησιμεύουν κυρίως γιὰ νὰ ἁρπάζη τὴ λεία του. Δὲν μπορεῖ, ὅμως, νὰ τὴν κομματιάση μ' αὐτά, οὔτε νὰ τὴν μασσήση. Γι' αὐτό, τὴν καταπίνει ὁλόκληρη.

Ὅταν π. χ. αὐτὴ ἡ λεία εἶναι μιὰ χελώνα, θὰ τὴν καταπιῆ μαζὶ μὲ τὸ ὄστρακό της. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ κάμη γιὰ τὰ διάφορα ὀστρακόδερμα ποὺ βρ..κονται κοντὰ στὶς ὄχθες. Θὰ καταπιῆ ἐπίσης ἕνα παπάκι μαζὶ μὲ τὰ φτερά του.

Ὅταν, ὅμως, πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο ζῶο, π. χ. μιὰ ἀντιλόπη, ὁ κροκόδειλος θὰ τὴν τραβήξη μέσα στὸ νερὸ καὶ θὰ τὴν ἀφίση νὰ σιτέψη μέσα στὸ κοίλωμα κάποιου βράχου. Ὅταν, τέλος, ἰδῆ, ὅτι οἱ σάρκες της ἔχουν μαλακώσει ἀρκετά, θ' ἀρχίση νὰ χώνη τὸ ρύγχος του μέσα στὸ σῶμα της, νὰ παίρνη μεγάλα κομμάτια καὶ νὰ τὰ καταβροχθίζη ἀμάσσητα.

Ὁ θρῦλος, ὅτι ὁ κροκόδειλος σιγοκλαίει κοντὰ στὶς ὄχθες, γιὰ νὰ προσελκύση τὰ θύματά του, δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι μόνο, ὅτι παραμονεύει τὴ νύχτα κοντὰ στὶς ὄχθες, ἔχοντας ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ μόνο τὴν ἄκρη τοῦ ρύγχους του. Τὴ νύχτα, ἄλλωστε, ἀναπτύσσει τὴ μεγαλύτερη δραστηριότητά του. Γιατί, τὴν ἡμέρα, δὲν εἶναι εὔκολο νὰ πλησιάση τὰ θύματά του, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν.

Οἱ κροκόδειλοι εἶναι χερσαῖα ἑρπετά. Ἀλλὰ ζοῦν ἐπίσης καὶ μέσα στὸ νερό.

Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι μποροῦν νὰ μείνουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ 2—3 ὧρες συνεχῶς, χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀνάγκη νὰ βγάλουν ἔξω τὸ κεφάλι τους γιὰ νὰ ἀναπνεύσουν.

Ἡ ράχη τοῦ κροκοδείλου ἀποτελεῖται ἀπὸ λέπια, ποὺ ἔχουν ἀποστεωθῆ καὶ σχηματίζουν ἕναν ἀδιαπέραστο θώρακα. Τὸ δέρμα τοῦ κροκοδείλου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον φτιάνουν τσάντες, παπούτσια κλπ., προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου.

Ἡ ἁλιεία τῶν κροκοδείλων γίνεται κατὰ τὰ ξημερώματα, τὴν ὥρα ποὺ τὰ ἑρπετὰ αὐτὰ ξαπλώνονται κοντὰ στὶς ὄχθες τῶν ποταμῶν, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν. Βρίσκονται τότε σὲ κατάστασι νάρκης κι' ἡ ἐπιθετικὴ δύναμί τους εἶναι πολὺ μειωμένη. Οἱ κυνηγοὶ τὰ χτυποῦν μὲ μεγάλα καμάκια στὴν κοιλιά. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος, ὅμως, εἶναι νὰ μπορέση ὁ κυνηγὸς νὰ χώση τὸ καμάκι του μέσα στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου, ποὺ εἶναι ἀπίθανο τότε νὰ κατορθώση νὰ ξαναγυρίση μέσα στὸ νερό.

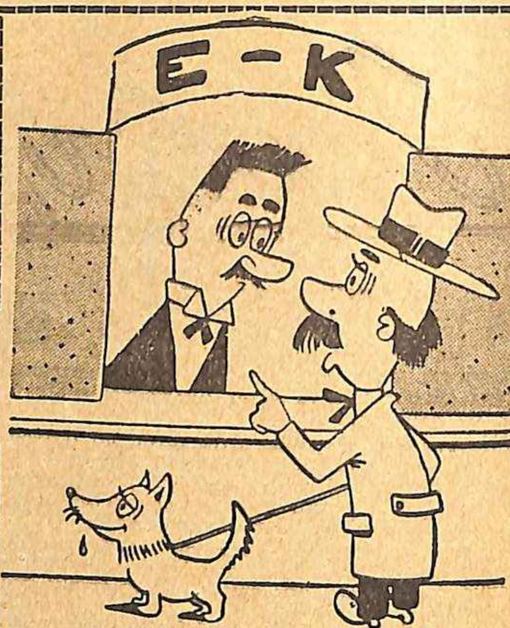

—Ἤθελα νὰ πληρώσω τὸ φόρο τοῦ σκύλου.
—Ὄνομα, παρακαλῶ;
— Φλόξ!...

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ
— ... Καὶ ξαφνικὰ ποὺ λέτε ὁ «Μουντάσερ» παίρνει μιὰ φόρα... καὶ φτάνει τέταρτος!...

ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΤΩΧΕΙΕΣ
— Πῶς πᾶνε οἱ δουλειὲς τοῦ ἀνδρός σου;
— Πολὺ ἄσχημα. Τόσο ἄσχημα, ὥστε θὰ ὑποχρεωθοῦμε νὰ κρατήσωμε τὴν ἴδια «Καντιλὰκ» ποὺ ἀγοράσαμε πέρυσι!...

Ἐρωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ἐπικίνδυνες σχέσεις

Λοχία 28ον, Λ.Ο.Β.: Λυποῦμαι ποὺ δὲ συναισθάνεστε ποιὸ πραγματικά, εἶναι τὸ καθῆκον σας, ὡς ἠθικοῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς ἀνθρώπου, παρὰ περιμένετε ἀπὸ μένα νὰ σᾶς τὸ ὑποδείξω. Καὶ ὅμως εἶναι φανερό: Νὰ μὴν ἀκούσετε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ γυρεύει νὰ τὴν πάρετε μαζί σας, ἂν καὶ εἶναι παντρεμένη. Ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί αἰσθημάτων γυναῖκα εἶναι, ἀφοῦ περιφρονεῖ ὅρκους καὶ δεσμοὺς καὶ δέχεται νὰ ἐγκαταλείψη τὸ σύζυγό της ποὺ δεινοπαθεῖ στὴν ξενητειά. Καὶ δὲν καταλαβαίνετε ὅτι μιὰ τέτοια γυναῖκα, μὲ τὴν ἴδια ἀσυνειδησία ποὺ παρατάει τὸ νόμιμο ἄνδρα της, μπορεῖ νὰ σᾶς ξεγελάση κατόπιν καὶ νὰ σᾶς ἀφήση καὶ σᾶς; Ἔπειτα, ἡ εὐθύνη βαρύνει καὶ σᾶς τὸν ἴδιο. Γιατὶ ἀφοῦ ξέρατε ὅτι ἦταν παντρεμένη, δὲν ἐπιτρεπόταν στὸ ἦθος σας νὰ τὴν πολιορκήσετε καὶ νὰ τὴν παρασύρετε σ' ἕναν παράνομο δεσμό. Γι' αὐτὸ ν' ἀποτραβηχτῆτε ἀπὸ τὴ γυναῖκα αὐτὴ καὶ νὰ τὴν ἀφήσετε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Μὴν κάνετε τὸ θανάσιμο σφάλμα νὰ τὴν πάρετε μαζί σας, γιατὶ θὰ βάλετε φοβερὸ μπελᾶ στὸ κεφάλι σας. Δὲν σκέπτεστε ἀκόμη πὼς ἔτσι διαπράττετε ἔγκλημα; Κι' ἔπειτα, δὲν ἔχετε τὴν ψυχραιμία καὶ τὴ λογικὴ νὰ σκεφθῆτε πὼς δὲ μπορεῖτε νὰ τακτοποιήσετε τὴ θέσι σας καὶ νὰ τὴ συνταυτίσετε μὲ τὴ δική της, ἀφοῦ ἀκόμα εἶστε ἀδημιούργητος καὶ δὲν ἔχετε κανενὸς εἴδους ἀνεξαρτησία; Μονάχα ἂν θέλετε νὰ χαθῆτε καὶ νὰ ἐπισύρετε ὅλες τὶς κοινωνικὲς εὐθύνες καὶ κυρώσεις εἰς βάρος σας, μπορεῖτε νὰ κάνετε σχέδια ζωῆς μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

Εὐτυχία ποὺ ἔσβυσε ἀπὸ ἕναν ἀλήτη: Ἀπὸ τὶς δώδεκα σελίδες τῆς ἐπιστολῆς σας καὶ ἀπὸ τὴ... διμοιρία τῶν ἀνθρώπων μὲ τοὺς ὁποίους διαδοχικὰ συνδεθήκατε, ὁμολογῶ ὅτι δὲ μπόρεσα τίποτα τὸ οὐσιαστικὸ νὰ καταλάβω. Τί ἀκριβῶς σᾶς συμβαίνει καὶ σὲ τί θέλετε νὰ μὲ συμβουλευθῆτε; Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ ἔχω νὰ παρατηρήσω εἶναι, ὅτι κατὰ τὰ φαινόμενα ἔχετε μιὰ φλογερὴ ἰδιοσυγκρασία, ποὺ σᾶς σπρώχνει διαρκῶς σὲ μπλεξίματα. Μ' ἄλλα λόγια, αὐτὴ ἡ τακτική σας δὲν ταιριάζει καθόλου στὴ σοβαρότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια ποὺ πρέπει νὰ ἔχη μιὰ κοπέλλα. Καὶ δὲν πρέπει νὰ παρασύρεστε ἀπὸ τὸν αὐθορμητισμό σας, μὰ οὔτε καὶ ἀπὸ τὰ γλυκόλογα, ὥστε ν' ἀφήνετε τὸν ἕνα γιὰ νὰ καρδιοχτυπᾶτε γιὰ τὸν ἄλλον. Ὕστερ' ἀπ' αὐτά, τὰ πολὺ μπερδεμένα, νομίζω πὼς δὲν πρέπει νὰ βιαστῆτε νὰ πάρετε ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας. Κόψτε κάθε ἐπιπόλαιο δεσμὸ κι' ἀφῆστε στὸν χρόνο — εἶσθε ἄλλωστε τόσο νέα ἀκόμη — νὰ βγάλη στὸ δρόμο σας ἕναν ἄνθρωπο κατάλληλο καὶ ἄξιο γιὰ σᾶς. Τίποτα περισσότερο δὲ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὰ ἔχω χαμένα μὲ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν κι' ἐπιλοχιῶν ποὺ σᾶς ἔχουν πολιορκήσει.

Β. Μ. Χ., «Πράσινα μάτια»: Ἐπιπόλαιος φαίνεται εἶναι ὁ νεαρὸς οἰκογενειακός σας φίλος. Τώρα ποὺ τὰ χάλασε μὲ τὴν ἄλλη, ἀποφάσισε νὰ ρίξη τὰ δίχτυα του καὶ σὲ σᾶς. Καὶ μάλιστα γίνεται τολμηρὸς ἀπέναντί σας. Αὐτό, βέβαια, δὲν πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψετε καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ εἶστε σὲ θέσι νὰ τὸν κάνετε νὰ συναισθανθῆ τὴν αὐθάδειά του καὶ νὰ σᾶς σεβαστῆ. Ἀλλά, πάλι, νὰ μὴν τοῦ φερθῆτε ἄσχημα. Γιατὶ ἐνδέχεται νὰ ἔχη κάποιο σοβαρὸ σκοπό. Καὶ στὸ ζήτημα αὐτό, θὰ πρέπη νομίζω νὰ τὸν ὑποβοηθήσετε νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ νὰ σᾶς πῆ τί ἀκριβῶς νοιώθει καὶ τί γυρεύει ἀπὸ σᾶς. Νομίζω μάλιστα πὼς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, θὰ μποροῦσε καὶ ἡ παντρεμένη ἀδελφή σας νὰ παίξη κάποιο ρόλο. Καὶ μὲ τρόπο, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ ἔχουν τόσο φιλικὲς σχέσεις, νὰ τοῦ κάνουν, διακριτικὰ καὶ δίχως νὰ τόν... τρομοκρατήσουν, λόγο γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὴ γνώμη του ἀπέναντί σας. Καὶ αὐτὰ ὅλα, φυσικά, μὲ τὴν προϋπόθεσι, ὅτι κάποια συμπάθεια νοιώθετε καὶ σεῖς γι' αὐτὸν καὶ πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἄξιος καὶ καλός, ὥστε νὰ σκεφτῆτε σοβαρὰ πὼς θὰ ἦταν εὐκαιρία ἡ ἀποκατάστασί σας μαζί του. Ἀλλοιῶς, ἂν δὲν ὑπάρχη κανένας λόγος, νὰ ἐνεργήσετε ὁτιδήποτε, παρὰ νὰ τοῦ δείξετε τὴ μεγαλύτερη ἐπιφυλακτικότητα καί, καθὼς καὶ οἱ δικοί σας παρατηροῦν, νὰ μὴν ἔχετε καὶ τόση συχνὴ συντροφιὰ μαζί του, μὴν ἐκτεθῆτε ἄδικα.

Ἔξυπνο - ἀποφασιστικό: Θάθελα νὰ εἶχα ἐδῶ ἀρκετὸ χῶρο, νὰ δημοσιεύσω τὸ γράμμα σας, γιὰ νὰ τὸ διαβάσετε καὶ σεῖς τυπωμένο καὶ νά... γελάσετε μὲ τὶς φοβερὲς καὶ τρομερὲς ἀξιώσεις ποὺ ἔχετε ἀπὸ μᾶς! Καὶ τί δὲν μᾶς ζητᾶτε, ἀλήθεια! Νὰ σᾶς ὑποδείξω, γράφετε, βιβλία γιὰ νὰ περνᾶτε τὴν ὥρα τῆς ἀδρανείας σας... Μιὰ βόλτα σ' ἕνα πρῶτο τυχὸν βιβλιοπωλεῖο θὰ σᾶς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ δῆτε καὶ νὰ διαλέξετε μόνος σας τὰ βιβλία ποὺ ταιριάζουν στὸ κέφι, τὴ μόρφωσι καὶ στὰ ἐνδιαφέροντά σας. Νὰ σᾶς ὑποδείξουμε, ἐπίσης, ἕνα κορίτσι ποὺ νὰ σᾶς ἀγαπήση καὶ νὰ φροντίζη γιὰ σᾶς. Νὰ δημοσιεύωμε ἐξ ἄλλου, θέματα κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς γιὰ ἄνδρες κλπ. ὥστε ἀπὸ τὸ διάβασμά τους νὰ γίνετε «ἀτσίδα», ὅπως λέτε. Καὶ τέλος, ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἄλλα νόστιμα καὶ εὐτράπελα, μᾶς ζητᾶτε νὰ σᾶς ποῦμε πῶς νὰ ἐρωτεύεστε καὶ πῶς νὰ κατακτᾶτε μιὰ κοπέλλα... Μά, ἀληθινά, περιμένετε νὰ κατακτήσετε μιὰ κοπελλα μὲ συνταγές; Θὰ ἦταν ταπεινωτικὸ καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ κείνην, ἂν φαντάζεστε ὅτι ἀρκεῖ νὰ διαβάσετε καὶ νὰ ἀκολουθήσετε μιὰ ὁποιαδήποτε ὁδηγία γιὰ νὰ συγκινήσετε ἕνα κορίτσι. Μονάχα μὲ τὴν ἀξία σας, μὲ τὸν τρόπο σας, μὲ τὴν ἐμφάνισί σας, μὲ τὴν ἱκανότητά σας καὶ τὰ προσόντα σας, μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε. Εἶναι, δηλαδή, ὑπόθεσι ἐντελῶς προσωπικῆς δεξιοτεχνίας ἡ ἐρωτικὴ κατάκτησι. Ἔχετε δοκιμάσει κάτι ἀνάλογο στὴ ζωή σας; Ἂν ὄχι, τολμῆσετέ το τώρα καί... καλὴ τύχη! Ἄλλωστε, καθὼς ὑπογράφετε, καὶ ἔξυπνος καὶ ἀποφασιστικὸς πρέπει νὰ φανῆτε.

Ν. Μ., Τὸ κουκλάκι: Ὁ κόσμος, ἔχει βέβαια τὴν κακὴ συνήθεια νὰ λέη καὶ νὰ διαδίδη διάφορα ἀνάρμοστα πράγματα. Ἀλλὰ καὶ σεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ δίνετε ἀφορμὴ γιὰ νὰ συζητιέται τ' ὄνομά σας, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐκάνατε τίποτα κακό. Πάντως, εἴχατε, ὅπως τὸ λέτε, δυὸ «περιπετειοῦλες», τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, κι' ἔτσι δώσατε ἀφορμὴ γιὰ σχόλια. Φυσικά, δὲν πρέπει τὰ κακόλογα νὰ τὰ πάρετε τοῖς μετρητοῖς καὶ νὰ στενοχωρηθῆτε τόσο. Ἡ εὐκαιρία ὅμως εἶναι καλή, γιὰ νὰ σκεφτῆτε σοβαρὰ καὶ νὰ λάβετε στὸ μέλλον τὰ μέτρα σας, προστατεύοντας τὴν ἀξιοπρέπειά σας. Τώρα, σχετικῶς, μὲ τὸ δεύτερο εἰδύλλιό σας, τί νὰ σᾶς πῶ, ἀφοῦ κι' αὐτὸ δὲν ἐστερέωσε καὶ φαίνεται ὅτι σᾶς ἀπογοητεύει; Κι' ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ξέρω, γιατί, ἔτσι ἀπότομα καὶ δίχως ἐξακριβωμένη αἰτία, ὁ νεαρὸς ποὺ ἔδειχνε τόση λατρεία γιὰ σᾶς, δὲν ἐκδηλώνει τώρα οὔτε τὸ στοιχειωδέστερο ἐνδιαφέρον. Ἴσως τὰ σχόλια τοῦ κοινοῦ νὰ τὸν ἐπηρέασαν. Ἴσως ὅμως—κι' αὐτὸ εἶναι τὸ πιθανώτερο—νὰ ἔχη μετανοιώσει γιὰ τὸ αἴσθημά του. Πάντως δὲν πρέπει νὰ δείξετε καμμιὰ ἐπιμονὴ νὰ τὸν ξαναφέρετε κοντά σας καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε ἐξηγήσεις. Ἂν δὲν σᾶς ἀγαπάη, μιὰ τέτοια ἐκδήλωσί σας δὲν πρόκειται νὰ τὸν συγκινήση. Ἂν σᾶς ἀγαπάη, τότε αὐτὸς πρέπει καὶ πάλι νὰ σᾶς πλησιάση.

ΕΡΗ

✪✪

Ἀπογοητεύσεις

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κορίτσια, ποὺ ἀπέτυχαν στὴ γνωριμία τους μ' ἕνα νέο, σαστίζουν καὶ νομίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο ἡ αὐτοκτονία!

Αὐτὰ μοῦ γράφει ἡ «Ματωμένη καρδιά», βγάζοντας μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας: «Θ' αὐτοκτονήσω! Περιμένω μιὰ ἐπείγουσα ἀπάντησί σας».

Νὰ προφτάσω, δηλαδή, μὲ τὴ συμβουλή μου νὰ τὴν ἀποτρέψω ἀπὸ τὸ διάβημά της!

Μ' ὅλο ποὺ ἡ ἀπελπισία σπρώχνει πολλὲς φορὲς τὸν ἄνθρωπο ἀπονενοημένες πράξεις, εἶμαι βέβαια, πὼς ἡ λογικὴ θὰ ἐπικρατήση τελικῶς στὴ «Ματωμένη καρδιά».

Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν μιὰ κοπέλλα γεμάτη δροσιὰ καὶ νειᾶτα, νὰ παρασυρθῆ σὲ μιὰ τέτοια πρᾶξι, ἀπὸ ἕνα ἀνόητο περιστατικό, ἕνα περαστικὸ πόνο καὶ ἕναν ἀνάξιο γι' αὐτὴν ἄνδρα, ποὺ ἔπαιξε, γέλασε, διασκέδασε κι' ἔπειτα παράτησε πίσω του μιὰ ματωμένη καρδιά!

Ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλα κορίτσια ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια θέσι μὲ τὴ «Ματωμένη καρδιά», δὲν πρέπει νὰ σκέπτωνται ποτὲ τὴν αὐτοκτονία, γιὰ κάτι, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα ἁπλὸ ἐπεισόδιο στὴ ζωή τους.

Ἀλλά, ἂς ἀφίσουν ὅμως καὶ τὶς ἄσκοπες ἐρωτικὲς περιπέτειες. Ἂς κρατήσουν ψηλὰ τὴν ἀξιοπρέπειά τους καὶ ἂς φανοῦν ἰσχυρές, λογικές, σὰν νέες ποὺ ξέρουν νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν κοινωνική τους ὑπόστασι.

Ἥβη: Μὲ πολὺ ἀπογοητευτικὸ ὕφος γράψατε τὸ γράμμα σας:

«Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν ψευτιὰ τῆς κοινωνίας. Μετὰ τὴν ἀπάτη τοῦ καλοῦ μου, θέλω νὰ φύγω καὶ νὰ πάω, ἴσως στὴν Αὐστραλία. Δὲν ξέρω ὅμως τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς ἐκεῖ. Σᾶς παρακαλῶ, πληροφορήσατέ με..»

Δὲ σᾶς φταίει ὡστόσο οὔτε ἡ κοινωνία, οὔτε ἡ ἀπάτη τοῦ καλοῦ σας. Φταίει ὁ ἐνθουσιασμός σας, ἡ εὐπιστία σας. Κάνετε, λοιπόν, ὑπομονή, ἀναζητήσετε μιὰ δουλειά, γίνετε φρόνιμη καὶ θὰ δῆτε πὼς μὲ τὸν καιρὸ ὅλα θὰ ξεχαστοῦν καὶ θὰ βρῆτε τὴν παρηγοριὰ σ' ἕνα πραγματικὰ καλὸ ἄνθρωπο.

Ξανθούλα Κ. Κ.: Εἶστε ἕνα φρόνιμο καὶ λογικὸ κορίτσι. Ἀγαπήσατε, πιστέψατε στὰ τρυφερά του λόγια. Πάντοτε ὅμως ὑπολογίζατε στὴν τιμιότητά του. Διστάζατε, πιθανόν, νὰ τοῦ τὰ πῆτε, ποιὸ ἦταν τὸ καθῆκον του. Καὶ βρέθηκε ἡ εὐκαιρία, μὲ τὴ συνάντησι τοῦ πατέρα σας. Ἐλπίζατε, πάντοτε, στὸν καλὸ χαρακτῆρα του, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ξαναείδατε, γιὰ νὰ τοῦ μιλήσετε ἐπιτέλους, νὰ τοῦ ὑπενθυμίσετε τὸ καθῆκον του. Καὶ ἀκούσατε τὴν ἀπάντησί του: Δὲ δέχτηκε! Δὲ θέλει νὰ σᾶς ζητήση ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Ποιός, λοιπόν, εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς γνωριμίας σας, τῆς ἀγάπης, ὅπως τὴν ἀποκαλεῖτε; Ἐσεῖς, τὸν συμπαθήσατε, τὸν ἀγαπήσατε, ἐκεῖνος ὅμως δὲν σᾶς ἀγαπᾶ, κι' αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε μὲ τὴν ἄρνησί του. Ἀξίζει λοιπὸν αὐτὸς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπειά σας; Ὄχι. Ἄρα, δὲν εἶναι ἄξιος οὔτε μιᾶς ματιᾶς ἐκ μέρους σας, ἀφοῦ ὁ σκοπός του ὅμως δὲ σᾶς ἀγαπάει, κι' αὐτὸ τὸ Ἀπομακρύνατέ τον ἀπὸ τὴ σκέψι

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Στὸ Ἀμβοῦργο τῆς Γερμανίας, παντρεύτηκαν ὕστερα ἀπὸ 20ετῆ ἔρωτα ὁ Βάλτερ Κνομπλάουχ καὶ ἡ Ἄντζελα Μπέκ. Ἡ ὀδύσσεια τῶν δύο αὐτῶν ἐρωτευμένων κατέληξε ξαφνικὰ σ' ἕνα ἀπροσδόκητο καὶ εὐχάριστο τέλος. Ἀξίζει ὅμως νὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τους ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὁ Βάλτερ καὶ ἡ Ἄντζελα, ἐγκατεστημένοι στὴ Σιλεσία, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ παντρευτοῦν ὅταν τὸ 1939 ἐξερράγη ὁ πόλεμος καὶ ὁ Βάλτερ ἐπιστρατεύτηκε. Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος καὶ ὁ Βάλτερ ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, ἡ Σιλεσία προσαρτήθηκε στὴν Πολωνία καὶ ἄρχισαν δύσκολοι καιροὶ γιὰ τὸ ζευγάρι ποὺ τελικὰ κατέφυγε στὸ Ἀμβοῦργο. Σὰν πρόσφυγες ὅμως ἔζησαν κι' ἐκεῖ ὑπὸ συνθῆκες ποὺ δὲν τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ σκεφτοῦν κἂν τὸ γάμο. Πρὸ μηνὸς ὁ Βάλτερ Κνομπλάουχ ἀποφάσισε νὰ ριψοκινδυνέψη ἕνα ἀσήμαντο ποσὸν σ' ἕνα ποδοσφαιρικὸ στοίχημα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε καὶ κέρδισε 500.000 μάρκα, δηλαδὴ μιὰ ὁλόκληρη περιουσία. Ἔτσι ὁ Βάλτερ μπόρεσε πιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν Ἄντζελα Μπὲκ καὶ ὁ γάμος τους, ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγαλοπρεπεῖς ποὺ εἶδε ποτὲ τὸ Ἀμβοῦργο. Τὴν τελετὴ παρακολούθησαν 500 καλεσμένοι καὶ 100 δημοσιογράφοι.

σας καὶ ἀπὸ τὸ δρόμο σας καὶ εἰδοποιήσετε τὸν πατέρα σας, ἂν σᾶς ἐνοχλήση καὶ πάλι.

Φτωχὸ ἐρωτευμένο: Εἶστε νέος 27 ἐτῶν, φτωχὸς καὶ τίμιος. Πρὸ πάντων, εἶστε εἰλικρινής. Γι' αὐτὸ περιμένω ἀπὸ σᾶς μεγαλύτερα πράγματα. Δὲν ἔχετε διαπιστώσει, πὼς ἐνῶ σᾶς κοροϊδεύει ὅταν τῆς μιλᾶτε γιὰ τὴν ἀγάπη σας, ὅταν δὲν περάσετε ἀπὸ τὸ σπίτι, σᾶς κεραυνοβολεῖ μὲ γράμματα γεμᾶτα παράπονα καὶ λέγει ὅτι σᾶς ἀγαπάει;

Ἐπειδή, λοιπόν, ἡ ἡλικία σας εἶναι τέτοια, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πάρετε ἀποφάσεις, κι' ἄν, καὶ ἡ δουλειά σας τὸ ἐπιτρέπη ἐπίσης, νὰ σκεφτῆτε τὸ γάμο. Πρέπει δὲ νὰ ξεκαθαρίσετε αὐτὸ τὸ ζήτημα μὲ μιὰ ἐπίσκεψι στὸ σπίτι της. Αὐτὸ κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν πραγματικά, καὶ ποὺ ἔχουν ἕνα τίμιο σκοπό.

Νεονύμφους: Μὲ μεγάλη χαρὰ πληροφοροῦμαι τοὺς γάμους σας, καὶ σᾶς εὔχομαι τὴν εὐτυχία ποὺ ποθούσατε πάντα καὶ τὴν ἐκπλήρωσι ὅλων τῶν ὀνείρων σας.

Τὸ ζήτημα ποὺ μὲ ρωτᾶτε τώρα εἶναι πολὺ λεπτὸ καὶ ἐπικίνδυνο. Πολλὰ ἀντρόγυνα κάνουν τὴν ἴδια σκέψι. Συλλογίζονται δηλαδὴ μιὰ ἐφήμερη ἄνεσι οἰκογενειακὴ καὶ ὄχι τὸ σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο παντρεύτηκαν. Καὶ ὁ σκοπὸς εἶναι ἱερός, γιατὶ ἡ ἀποστολή σας εἶναι λεπτή. Κάθε παρέμβασι ἀνθρώπινη στὰ ἱερὰ αὐτὰ σχέδια τῆς Θείας Προνοίας εἶναι καταστρεπτική.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ βλέπομε σὲ πολλὰ ἀντρόγυνα, ποὺ ἅμα περάσουν τὰ χρόνια, ἀρχίζουν νὰ μετανοιώνουν σκληρὰ γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἶχαν πάρει. Ἔτσι γιὰ λίγη χαρὰ κι' ἐλευθερία, ποὺ θέλησαν νὰ ἀπολαύσουν, τιμωροῦνται ἔπειτα ἀνεπανόρθωτα.

Μαύρη τουλίπα: Δὲν εἶστε ἡ πρώτη ποὺ κάνει τ' ἀνεπανόρθωτα αὐτὰ σφάλματα, καὶ συνεχίζει νὰ βρίσκεται σὲ κατάστασι ἀμφιβολίας γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὸ μέλλον της. Τὸ προηγούμενο σφάλμα σας πρέπει νὰ σᾶς γίνη παράδειγμα, νὰ σᾶς νουθετήση: Νὰ μὴν παίρνετε ἐπιπόλαια τὶς σχέσεις ποὺ δημιουργοῦνται γύρω σας. Ἐκεῖνο ποὺ ἀρνηθήκατε, πρέπει νὰ τὸ ἐπιζητήσετε, τώρα, ὁπωσδήποτε. Μιλῆστε στοὺς γονεῖς σας γιὰ τὸ ἄτομο αὐτό. Ἐκεῖνοι ἂς πάρουν τὶς πληροφορίες τους, καὶ ἂν εἶναι καλές, ἂς ἔρθη στὸ σπίτι σας νὰ γνωρίση καὶ τοὺς δικούς σας καὶ νὰ δώση μιὰ ὑπόσχεσι. Ἡ θέσις σας εἶναι λεπτὴ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεστε πιὸ πολύ. Ὅσον ἀφορᾶ ἐκεῖνον, ποὺ ἐνῶ μιλᾶ γιὰ γάμο ἐν τούτοις ἀρνεῖται ἀκόμα νὰ καθορίση τὴ θέσι του ἀπέναντί σας, πρέπει νὰ σᾶς φανῆ λιγάκι ὕποπτος, ἀφοῦ μάλιστα, ἔχετε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ περάσετε μιὰ ἄνετη ζωή. Μήπως ἔχει κανένα παληὸ δεσμό, τὸν ὁποῖο θέλει νὰ ξεκαθαρίση κι' ἔπειτα ν' ἀποφασίση; Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ βοήθεια τῶν γονέων σας, γιὰ νὰ κανονίσετε αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Κάτια: Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή. Ἐνῶ κάνομε ἕνα σωρὸ σχέδια καὶ ζοῦμε μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς εὐτυχίας, στερούμεθα ξαφνικὰ τοῦ συντρόφου, στὸν ὁποῖο εἴχαμε στηρίξει ὅλες μας τὶς ἐλπίδες. Καὶ μὲ ρωτᾶτε τί νὰ κάνετε τώρα. Εἶναι ἀλήθεια πὼς γιὰ πολὺν καιρὸ ὁ πόνος θὰ βαραίνη τὴν καρδιά σας, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ καταστρέψετε τὴ ζωή σας. Εἶστε νέα, καὶ κανεὶς δὲ θὰ σᾶς κατηγορήση ἂν μιὰ μέρα δεχτῆτε νὰ ξαναφτιάσετε τὴ ζωή σας. Θάρρος, λοιπόν, καὶ μὴν ἀπελπίζεστε.

«Ὄνειρο»: Ἀπ' ὅ,τι μοῦ γράφετε, συμπεραίνω ὅτι μιὰ νέα, τὴν ὁποία ἀγαπᾶτε, φεύγει μακρυά σας, καὶ μὲ ρωτᾶτε τί πρέπει νὰ τῆς πῆτε γιὰ νὰ πιστέψη, ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε. Τί ἄλλο νὰ τῆς πῆτε, παρὰ ὅτι τὴν λατρεύετε;

Ἂν τὸ πιστέψη ἢ ὄχι, αὐτὸ ἐναπόκειται σ' ἐκείνη. ποὺ ἂν σᾶς ἀγαποῦσε, δὲ θὰ ἔφευγε.

Ἀλλὰ τί περιμένετε πιὰ ἀφοῦ φεύγει; Μήπως, ὅταν ἀκούση ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε, θὰ ματαιώση τὸ ταξίδι της;

Ἔχω τὴ γνώμη νὰ τὴν ἀφίσετε νὰ φύγη καὶ κατόπιν, ἀφοῦ σκεφτῆτε καλὰ ὅτι μπορεῖτε νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια, νὰ βρῆτε τὴν κατάλληλη σύντροφο τῆς ζωῆς σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ἀνάπηρο: Τὸ νόσημά σας ἀσφαλῶς εἶναι βασανιστικό, ποτὲ ὅμως ἀπὸ αὐτὸ δὲν κινδυνεύει ἡ ζωή σας. Τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε εἶναι πολὺ δραστικό, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐφαρμογή του γίνεται πάντοτε στὸ νοσοκομεῖο μὲ τὴ συνεχῆ παρακολούθησι τοῦ γιατροῦ. Κάνετε πρῶτα τὴ σχετικὴ θεραπευτικὴν ἀγωγὴ μὲ ἐνέσεις Multi B. ἢ B. Complex, ἐφαρμόσετε μερικὲς διαθερμίες καὶ σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας, πηγαίνετε στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὶς ἐν λόγω ἐνέσεις.

Μαν-Μιχ.: Δυὸ πράγματα θὰ πρέπη νὰ ἔχωμε ὑπ' ὄψι μας ὁπωσδήποτε οἱ ἔχοντες ἡλικίαν ἄνω τῶν 55 ἐτῶν. Ἀφ' ἑνὸς τὸ «οὐ γὰρ μόνον» καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅτι οὐδέποτε ἡ φύσις παραβιάζεται, χωρὶς σχετικὴ τιμωρία. Ὅπως καὶ ὁ προηγούμενος συνάδελφος σᾶς εἶπε, ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη ὁ γιατρὸς πέρασε πρὸ πολλοῦ. Τώρα θὰ ἀρκεστῆτε στὴν παρηγορητικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή. Μετὰ τὶς ἐνέσεις Teston, θὰ ἐπαναλάβετε ἐκεῖνες ποὺ σᾶς ἔδειξαν βελτίωσι.

Μάρω: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας, δυστυχῶς ὅμως τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, παρ' ὅλον ὅτι λεπτομερῶς περιγράφετε τὶς ἐκδηλώσεις του, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ διαγνωσθῆ παρὰ ἀπὸ τὸν εἰδικὸ οὐρολόγο, ὁ ὁποῖος ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ σᾶς ἐξετάση καὶ ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα. Γιατὶ ἡ καθυστέρησι συντελεῖ στὴν ἐπιδείνωσι τῆς καταστάσεως ἡ ὁποία εὑρίσκεται στὸ ὀξὺ στάδιο.

Λιγιδάκην: Νὰ γράφετε μὲ ψευδώνυμο. Περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ διαβάσατε στὸ περιοδικό, γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, δὲν ὑπάρχουν. Ὅπως βλέπετε καὶ σεῖς, τὸ ἐν λόγω φάρμακο εὑρίσκεται ἀκόμη στὸ στάδιο τῶν πειραμάτων. Μόλις τεθῆ σὲ κυκλοφορία, θὰ φτάση καὶ στὴν Ἑλλάδα. Δὲν μοῦ ἀναφέρετε ἂν ὑποβάλλεστε σὲ σχετικὴ θεραπεία, δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ θεραπευτικὰ συστήματα καὶ φάρμακα.

Α. Β. Γ., 555: Σαφεστέρα θὰ ἦταν ἡ διάγνωσι καὶ ἀσφαλεστέρα ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγή, ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ σᾶς ἐξέταζε ἕνας εἰδικὸς γιατρός. Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἀποδραμοῦσα νόσος καὶ τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη φορά, ὅσο καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ λόγω ταύτης ἀποχή, συνετέλεσαν στὴν ἐξάντλησι γενικὰ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ εἰδικὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε ἀνὰ δίμηνο 15 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 μλγρ. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες νὰ παίρνετε τρία χαπάκια τοῦ ἰδίου φαρμάκου μὲ τὶς ἐνέσεις. Καλὴ διαιτητικὴ ἀγωγή.

Δυστυχισμένη, Ε. Κ.: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Γιὰ τὰ ἐνοχλήματα, ποὺ παραπονεῖστε, θὰ σᾶς συμβούλευα καὶ ἐγώ, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι γιατροὶ ὀρθῶς ἔκαμαν, νὰ μὴν ἀνησυχῆτε, γιατὶ εἶναι χωρὶς σημασία τόσο ἡ ὕπαρξι ὅσο καὶ ἡ ἐπιδείνωσι κατὰ τὴν γνωστὴ ἐποχή. Γιὰ τὸ δεύτερο περιστατικό, ἔχω νὰ σᾶς πῶ ὅτι δυνατὸ νὰ ὀφείλεται σὲ ὀργανικὸ αἴτιον, ὁπότε θὰ ἀποταθῆτε σὲ γιατρό. Δυνατὸν ὅμως, ἴσως καὶ τὸ πιθανώτερο, νὰ εἶναι τεχνικῆς αἰτιολογίας, ὁπότε, ὅπως καταλαβαίνετε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς τοὺς δυό.

Μακησάκ: Μοῦ λέτε ὅτι σᾶς εἶδαν ἀρκετοὶ γιατροὶ καὶ μάλιστα εἰδικοὶ γιὰ τὴν πάθησί σας, χωρὶς ἀποτελέσματα. Μόνο, λοιπόν, μὲ τὴν περιγραφὴ ἐκ μέρους σας τοῦ περιστατικοῦ δὲν ἔχω τ' δυνατότητα νὰ κάμω διάγνωσι τῆς ἀρρώστειας καὶ νὰ σᾶς συμβουλεύσω ἐποφελῶς.

Κρότων, Γ. Κ.: Τὸ μόνο ποὺ εἶναι δυνατὸ νὰ βελτιώση τὴν κατάστασι, εἶναι νὰ παίρνετε πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἐπὶ 15 ἡμέρες, ἕνα χαπάκι Teston ἢ Arenorm. Αὐτὸ θὰ γίνεται ἀνὰ τρίμηνο.

Φιλιωτίδην καὶ Σία: Προκειμένου νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε, συμβουλευθήκαμε ὀφθαλμίατρο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπληροφόρησε ὅτι πρὸς τὸν παρὸν δὲν ὑπάρχουν φάρμακα ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴν ἀναστολὴ τῆς ἐξελίξεως τῆς παθήσεώς σας καὶ ὅτι ἴασις θὰ ἐπέλθη μόνον κατόπιν τῆς ἐνεργηθησομένης χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ἡ ὁποία θὰ γίνη, ὅταν ἡ πάθησις εὑρίσκεται σὲ σημεῖο ἐπιδεκτικὸ ἐπεμβάσεως.

Ι. Α. Κ.: Μιὰ τῶν περιπτώσεων κατὰ τὶς ὁποῖες ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἔχετε βελτίωσι τῆς παρούσης καταστάσεως εἶναι ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία θὰ ὑπάρχη καθυστέρησι ἢ βλάβη ἐνδοκρινοῦς ἀδένος. Ἐκ μέρους τότε εἰδικοῦ ἐνδοκρινολόγου γιατροῦ ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγή, θὰ ἔχη σχετικὰ ἀποτελέσματα. Ἡ χωρὶς ἔλεγχο ἰατρικὸ ἐφαρμοζομένη ὁρμονοθεραπεία καμμιὰ φορὰ ἔχει ἐπιβλαβῆ ἀποτελέσματα.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Ε. Γ. Φ., Κατερίνην: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια γιὰ τὸ βιβλίο μου. Εἶμαι ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ὁμαλὴ ἐπανάληψι τῆς ἐμμήνου ροῆς. Θὰ ἐξακολουθήσετε τὴ θεραπεία σας ἐπὶ δίμηνο μὲ τὶς ἐνέσεις Ovormol B. 50.000 καὶ Lutorm τῶν 10 mg. καθὼς καὶ μὲ τὰ δισκία Evit Forte. Κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα τῆς ἐπαναλήψεως τῆς θεραπείας θὰ προσθέτετε, γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς ὠοτοκίας καὶ τέσσερις ἐνέσεις ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Primandrom τῶν 1.000 Δ.Ͻ. Anfl. No 4, τὶς ὁποῖες θὰ κάνετε ἀπὸ μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες καὶ κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα μὲ τὶς ἐνέσεις Ovormol B. Ἐπίσης κατὰ τοὺς δυὸ μῆνες τῆς θεραπείας κρατήσετε τὴ βασικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος καὶ κατόπιν θὰ μοῦ στείλετε τὸ πυρετοδιάγραμμα.

Β. Τ., Κάρπαθον: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ἐπὶ ἕξη ἑβδομάδες ἀπὸ μιὰ ἔνεσι Perandren τῶν 50 mg. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα θὰ κάνετε ἀπὸ μιὰ ἔνεσι Amp. Primandron τῶν 1.000 Δ.Μ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Avitan Tabl. τῶν 50.000 Δ.Μ. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα. Ἡ σύζυγός σας θὰ κάνη ἐνέσεις μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, πέντε ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε δυὸ ἡμέρες ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τοῦ 1 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνη τρεῖς ἐνέσεις καὶ κάθε ἡμέρα μιά, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 50 mg. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνη τρία δισκία τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Evita. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Λ. Λ., Συνάδελφον, Κωνσταντινούπολι: Γράφω λεπτομερῶς στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Κάποια, Β. Κ., 12: Ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια ἀνθίσταται συχνὰ στὴ θεραπεία. Ἡ ὑπετρίχωσι θὰ σταματήση καὶ θὰ ἀτονήση μὲ τὴν ὁρμονοθεραπεία. Ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, θὰ κάνετε κάθε τέσσερις ἡμέρες μιὰ ἔνεσι καὶ τρεῖς ἐν ὅλω ἐνέσεις, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovocycline τῶν 5 mg. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης ἀδιαθεσίας θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 mg. Μὲ λύπη μου διαπιστώνω πὼς ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν 17—κετοστεροειδῶν δὲ γίνεται στὴν πόλι σας. Ἡ ἀφαίρεσι τῶν τριχῶν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, χωρὶς τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ὁρμονοθεραπείας, δὲ θὰ ἔχη καμμιὰ ἐπιτυχία. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο. Ἡ ἀνάγνωσι τοῦ βιβλίου θὰ σᾶς βοηθήση στὴν κατανόησι ὅλων τῶν θεμάτων ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

Α. Β., Πειραιᾶ: Πρόκειται πιθανώτατα περὶ σαπροφυτικῆς κολπίτιδος. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἐπὶ 4 ἡμέρες ἀπὸ μιὰ ἔνεσι προκαϊνούχου πενικιλλίνης τῶν 400.000, πρωΐ καὶ βράδυ, τοπικῶς θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς κάθε βράδυ δυὸ χάπια ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Viozol, ἀφοῦ προηγουμένως κάνετε κολπικὴ πλῦσι μὲ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀπὸ τὸ φάρμακο Cetavlon Solut 20% μέσα σὲ τριακόσια δράμια νερὸ ζεστό. Ἡ θεραπεία θὰ ἀρχίση μετὰ τὴν περίοδο καὶ θὰ διαρκέση ἐπὶ 15 ἡμέρες. Θὰ ἐπαναληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

S. O. S. — Β. Α. Κ.: Ἡ κατάστασι εἶναι δυνατὸ νὰ βελτιωθῆ ὑπὸ πολὺ καλύτερες συνθῆκες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ μοῦ γράφετε. Λόγω τοῦ θέματος, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς γράψω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ». Ἀποστείλατε διεύθυνσι.

Μαραμένη Γαρδένια, Κρήτη: Προέρχονται ἀπὸ τριχομονάδες καὶ μονίλια. Γιὰ τὴ ριζικὴ θεραπεία σας θὰ τοποθετῆτε κάθε βράδυ δυὸ δισκία βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Mycostatine, κατόπιν θὰ ἐπαλείφετε τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια πρωΐ καὶ βράδυ μὲ τὴν ἀλοιφὴ Mycostatin. Πρωΐ καὶ βράδυ καὶ πρὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν δισκίων, θὰ κάνετε κολπικὴ πλῦσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ 300 δράμια ζεστὸ νερό. Ἡ θεραπεία θὰ γίνη ἐπὶ δέκα ἡμέρες ποὺ προηγοῦνται τῆς περιόδου καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι της. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ καὶ τὸν ἑπόμενο μῆνα.

Σωτηρία, 22, Ἐνταῦθα: Ἀποστείλατέ μου τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Κυπριωπούλα, Λευκωσία, 10: Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε δυὸ κουτιὰ ἐνέσεις καὶ κάθε ἡμέρα ἀπὸ μιὰ ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Reophates, τὶς ὁποῖες θὰ ἀρχίσετε ἀμέσως μετὰ τὴν περίοδο. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐνέσεων θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα κάθε δυὸ ἡμέρες ἕνα δισκίο ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Linguettes Protandren τῶν 25 mg. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ δίμηνο.

Σούζη, 280, Πάτρας: Γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι, ἂν λαμβάνη χώραν ὁμαλὴ ὠοτοκία, θὰ παίρνετε ἀμέσως μετὰ τῆς λῆξι τῆς περιόδου καθημερινῶς τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἀπὸ τὸ ἔντερον καὶ θὰ τὴ σημειώνετε παραπλεύρως τῆς ἡμερομηνίας. Ἡ θερμοκρασία θὰ παίρνεται πρὸ τῆς πρωϊνῆς ἐγέρσεως καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου. Κατόπιν θὰ μοῦ στείλετε τὸ πυρετοδιάγραμμα πρὸς μελέτη καὶ καθορισμὸ τῆς ἐπιβαλλομένης θεραπευτικῆς ἀγωγῆς.

Μιὰ Βολιώτισσα, Βόλον: Φαίνεται ὅτι οἱ ἐπανειλημμένες ἐμφανίσεις αἵματος προῆλθαν ἀπὸ ὑπερκόπωσι, ἀφοῦ σᾶς συμβαίνει γιὰ πρώτη φορά. Θεραπευτικῶς θὰ κάνετε ἀμέσως τρεῖς ἐνέσεις Lutocycline τῶν 10 mg. καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας θὰ ἀποφύγετε τὴν κούρασι. Ἂν μετὰ τὴ θεραπεία ἐπαναληφθῆ ἢ ἐξακολουθήση ἡ ἰδία κατάστασι, θὰ μοῦ γράψετε ἀμέσως.

Δυστυχισμένη μητέρα τῆς Καβάλας: Ἀποστείλατε διεύθυνσι γιὰ νὰ σᾶς γράψω λεπτομερῶς.

Π. Χ., Βόλον: Γιὰ τὴν ἐλάττωσι τοῦ λίπους τῆς κοιλιᾶς πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ μαλάξεις, νὰ κάνετε μακρυνοὺς περιπάτους, νὰ ἀποφεύγετε τὰ γλυκά, τὰ παχειὰ φαγητά, τὰ ζυμαρικὰ καὶ νὰ τρῶτε ἄφθονα χόρτα καὶ φροῦτα.

Λ. 5., Χαλκίδα: Μὲ συμπάθεια διάβασα τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ λόγω τοῦ θέματος δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀπὸ τῆς στήλης τοῦ «Θησαυροῦ».

Μελλοντικὴ χαρά, Χαλάνδρι: Ἀπὸ ὅσα μοῦ γράφετε, διατρέχετε τὸν τέταρτο μῆνα τῆς κυήσεως. Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν ἀναγκῶν τοῦ ὀργανισμοῦ σας, τὶς ὁποῖες προκαλεῖ ἡ ἐγκυμοσύνη, θὰ παίρνετε καθημερινῶς καὶ μέχρι τοῦ τοκετοῦ, ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα καὶ ἕνα ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Συχρόνως δὲ καὶ ἐπὶ 15 ἡμέρες κατὰ μῆνα, καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνες, θὰ παίρνετε δυὸ κάψουλες τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Folvron Caps. Niflacon. Ἐπὶ πλέον κάθε πρωΐ θὰ τρίβετε ἐλαφρὰ τὶς θηλὲς τῶν μαστῶν μὲ λίγο καθαρὸ οἰνόπνευμα καὶ θὰ κάνετε κάθε μῆνα γενικὴ ἐξέτασι τῶν οὔρων. Οἱ περίπατοι καὶ γενικὰ ἡ κίνησις ἐπιτρέπεται ἐλεύθερα, ἀλλὰ μὲ λογικὸ ρυθμό.

Μαραμένα νειάτα: Πιθανώτατα πρόκειται περὶ μικροῦ λιπώματος ἢ μικρᾶς κύστεως χωρὶς σοβαρότητα. Στὸ σημεῖο ὅμως ποὺ εὑρίσκεται σᾶς ἀδικεῖ καὶ προκαλεῖ τὴν ἀπογοήτευσί σας. Ἡ κατάστασι θεραπεύεται ριζικὰ μὲ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ὀγκιδίου. Γι' αὐτό, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ σᾶς δῆ ἕνας γιατρός.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Δειλὴ νέα, Κ., Καβάλλα: Ὁ σεξουαλικὸς τομεύς, οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἡ ὠοθηκικὴ ἀνεπάρκεια, δημιουργοῦν τὴν ψυχικὴ κατάστασι, ποὺ μοῦ γράφετε. Νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα. Ὁ γάμος θὰ τακτοποιήση ὅλες τὶς ἀνωμαλίες.

Γ. Β., Σάμος: Ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦν τὰ συμπτώματα δυσκαμψίας τῶν μυῶν καὶ ὁ τρόμος τῶν ἄκρων, νὰ χρησιμοποιήσετε Tab. Artane fl. No 1. Νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῶν φαινομένων. Κάθε βράδυ νὰ χρησιμοποιῆτε Tabl. Bellalumine, Tub. No 2.

Ι. Α. Α., Κίσσαμος - Κρήτης: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματα θὰ ὑποχωρήσουν μὲ τὸν καιρό. Νὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία μὲ Amp. Largactil 5 c.c. No 20, ἀπὸ μιὰ κάθε βράδυ ἐνδομυϊκῶς. Ἀφοῦ τελειώσουν, νὰ συνεχίσετε μὲ τρεῖς Tab. Largactil ἡμερησίως ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀκόμη.

Μελαγχολικὰ νειᾶτα, Η. Ν. Γ., Κέρκυρα: Οἱ διάφορες φοβίες κλειστοῦ χώρου, ἡ ἀγοραφοβία καὶ οἱ λοιπὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἀντιδράσεις ἔχουν ἀνάγκη συστηματικῆς θεραπείας, γιατὶ διαφορετικά, ὄχι μόνον θὰ μεγαλώνουν, ἀλλὰ θὰ ἐπεκτείνωνται συνεχῶς καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς, μέχρις ὅτου σᾶς καθηλώσουν ἐντελῶς. Νὰ χρησιμοποιήσετε Tab.Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία κάθε μέρα. Ἐφ' ὅσον δὲν ὑποχωροῦν μὲ τὴ θεραπεία αὐτή, νὰ ἐπισκεφτῆτε ψυχίατρο, γιατὶ θὰ χρειαστῆ ψυχανάλυσις.

Στρ. Π. Κ., 916. Β. Π.: Οἱ ἐνέσεις νὰ συνεχιστοῦν ἐπὶ ἕνα ἑξάμηνο ἀπὸ μιὰ κάθε εἴκοσι ἡμέρες ἐνδομυϊκῶς. Τὸ εὐνοϊκὸ ἀποτέλεσμα δὲν εἶναι λόγος, γιὰ νὰ σταματήσετε πιὸ γρήγορα τὴ θεραπεία καὶ τοῦτο γιὰ νὰ σταθεροποιηθῆ ἡ κατάστασι.

Μιὰ δυστυχισμένη μητέρα, Σύρον: Ἡ ζάλη δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν δύσκολο τοκετό, παρὰ μόνον ἔμμεσον. Ὁ τοκετὸς σᾶς κούρασε τὰ νεῦρα καὶ αὐτὰ ἀντιδροῦν τώρα πιὸ ἔντονα στὰ συνηθισμένα ἐρεθίσματα τῆς ζωῆς καὶ προκαλοῦν ὅλη τὴ σειρὰ τῶν ἐνοχλημάτων. Ἡ κατάστασι εἶναι ἐνοχλητική, ἴσως καὶ βασανιστική, ἀλλὰ ποτὲ ἐπικίνδυνη. Δὲν εἶναι ἀνίατος, ὅπως νομίζετε. Νὰ πάρετε Tab. Milfown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα. Νὰ γίνουν δὲ Amp. Multi - B. No 10 ἐνδομυϊκῶς.

Β. Π. London: Δὲν ὑπάρχει ἀναλογία στὴν ἀνάπτυξι καὶ λειτουργία. Πρέπει νὰ ἐξεταστῆτε κλινικῶς καὶ ἐργαστηριακῶς, γιὰ νὰ διαπιστωθῆ, ἂν ἡ ἀνάπτυξις εἶναι φυσιολογικὴ καὶ ἡ λειτουργία κανονική, ἀπὸ ἀπόψεως κέντρου, ὁδῶν καὶ ὀργάνων. Τὸ πιὸ πιθανὸν εἶναι, ὅλη αὐτὴ ἡ κατάστασις νὰ εἶναι ψυχικὴ ἀναστολὴ καὶ μόνον. Λεπτομερῶς σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως.

Ι. .Γ Γορτυνία: Ὅλα τὰ συμπτώματά σας ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς μελαγχολίας. Δὲν πρέπει νὰ χάνετε καιρό. Πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία ἠλεκτροσόκ. Μὲ τὴν θεραπείαν αὐτὴν θ' ἀπαλλαγῆτε γρήγορα καὶ ἀσφαλῶς τῆς μελαγχολίας. Ὑπάρχει κίνδυνος αὐτοκτονίας. Μὴν ἀφήνετε τὴν κατάστασι νὰ χρονίση. Ὅλες οἱ ἄλλες θεραπεῖες γιὰ τὴν περίπτωσί σας εἶναι μπαλώματα.

Φτερὰ στὰ χιόνια, Βόλον: Ἡ ἐγκεφαλικὴ διάσεισις πολλὲς φορὲς προκαλεῖ διάφορα ὑποκειμενικὰ ἐνοχλήματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται κυρίως σὲ ἀγγειοκινητικὲς διαταραχές. Ζάλη, ἴλιγγοι, κεφαλαλγίες εἶναι τὰ πιὸ συχνὰ ἐνοχλήματα. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου τὰ ἐνοχλήματα ἀμβλύνονται καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαφανίζονται τελείως. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρξουν δυσμενεῖς συνθῆκες καὶ ὑποβοηθητικοὶ παράγοντες, ἐπανέρχονται κατὰ διαστήματα. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει σὲ σᾶς. Τὸ ἐπάγγελμα καὶ ὁ τρόπος διαβιώσεως, εἶναι παράγοντες ἀναζωπυρώσεως τῆς νόσου. Νὰ πάρετε ἐλαφρὰ κατευναστικὰ Tab. Sedamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία ἡμερησίως. Νὰ γίνουν ταὐτοχρόνως Amp. Multi - B. No 10. Ἡ ἀλλαγὴ τῶν ὅρων διαβιώσεως, θὰ συντελέση σημαντικῶς στὴν ὑποχώρησι τῶν ἐκδηλώσεων.

Μιὰ πονεμένη γυναῖκα: Πολλὰ εἶναι τὰ αἴτια τῆς σημερινῆς καταστάσεως τοῦ συζύγου σας. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι, νὰ ἔλθη γιὰ ἐξέτασιν. Κυρίως πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ, ἂν πρόκειται γιὰ ὁρμονικὴ ἀνεπάρκεια, ἢ γιὰ ψυχικὴ ἀναστολή. Λίγα στοιχεῖα μοῦ γράφετε, γιὰ νὰ βγάλω σαφὲς συμπέρασμα. Περιμένω περισσότερες πληροφορίες.

Δυστυχῶς γιὰ πάντα. 26, Βόλον: Οἱ φοβίες, οἱ ἔμμονες ἰδέες γιὰ τὸν θάνατο, τὴν ψυχοπάθεια, τὴ φυματίωσι, κλπ. ἡ τάσις πρὸς αὐτοκτονίαν καὶ ἡ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὶς ἐκδηλώσεις της, δὲ συνιστοῦν συμπτώματα ψυχονευρώσεως, ἀλλὰ μελαγχολίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρώτη προσβολὴ ὑπεχώρησε ἐντελῶς μὲ τὰ ἠλεκτροσόκ. Τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι, νὰ ἐπαναλάβετε τὴν θεραπείαν μὲ μιὰ πλήρη σειρὰ ἠλεκτροσόκ. Ὅλες οἱ ἄλλες θεραπεῖες τῆς μελαγχολίας δὲν εἶναι τόσον ἀποτελεσματικές, οὔτε ἡ δρᾶσις τῶν ταχεία. Νὰ ἔλθετε στὴν κλινικὴ γιὰ θεραπείαν.

Jean Kepoura, Ἐνταῦθα: Ἀϋπνία, κόπωσις ψυχικὴ καὶ σωματική, ἔμμονες ἰδέες ἀσταθεῖς ποὺ παίρνουν τὸ χρῶμα καὶ τὸ περιεχόμενον ἀπὸ τὸ ἄμεσον περιβάλλον, ἐναλλαγὴ καταθλίψεως καὶ αἰσιοδοξίας, ἀποτελοῦν τὸ σύνολο τῶν συμπτωμάτων, ποὺ σᾶς βασανίζουν. Κυρίως οἱ συναισθηματικὲς μεταπτώσεις ἔχουν ξεχωριστὴ σημασία. Νὰ κάμετε ἐξέτασιν αἵματος δι' οὐρίαν, σάκχαρον, R.W., kahn καὶ νὰ ἔλθετετ γιὰ ἐξέτασι. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀντιμετωπίζετε τόσο πρόχειρα τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ζήτημα τῆς ὑγείας σας. Μὲ μερικὰ χαπάκια δὲ φεύγουν αὐτὰ τόσον εὔκολα. Χρειάζεται συστηματικὴ θεραπεία.

Ἐπαμεινώνδα, Ἐνταῦθα: Ἔχετε ἀνάγκην ψυχιατρικῆς ἐξετάσεως. Κυριαρχεῖ τὸ συγχυτικὸ στοιχεῖο στὴν κατάστασί σας, μὲ ἐπικράτησιν μελαγχολικῶν φαινομένων. Ἡ ἕλξις πρὸς τὸ θάνατο εἶναι ἀνησυχητικὸ στοιχεῖο. Πρέπει ἀμέσως νὰ τεθῆ διάγνωσις καὶ νὰ γίνη ἡ πρέπουσα θεραπεία, γιατὶ ἡ κατάστασις βρίσκεται σὲ ὀξὺ στάδιο. Κάθε καθυστέρησις εἶναι ἐγκληματική.

Φοιτητήν, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀπώλεια μνήμης, ὁ ἐκνευρισμός, ἡ ἀδυναμία συγκεντρώσεως στὸ διάβασμα, εἶναι ἀποτελέσματα τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς νευροψυχικῆς κοπώσεως, ποὺ ἀκολουθεῖ σὰν φυσικὴ συνέπεια στὶς καταστάσεις αὐτές. Θεραπεία εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ πάθους καὶ ἡ ἐπάνοδος στὴ φυσιολογικὴ ζωή. Ἄρσις τῶν αἰτίων, θὰ ἐξαφανίση τ' ἀποτελέσματα. Ὅλες οἱ ἄλλες θεραπεῖες εἶναι συμπτωματικὲς καὶ ὄχι αἰτιολογικές. Ἂν δὲν ὑπάρχη ἡ θέλησις, ζητήσατε χεῖρα βοηθείας ἀπὸ τὸν ψυχίατρον τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

Δωδεκανησία μητέρα: Τὸ πρῶτο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε στὸ παιδί σας εἶναι μιὰ ἐξέτασι κοπράνων. Οἱ δυσπεψίες πρέπει νὰ ὀφείλωνται ἢ σὲ παράσιτα ἢ σὲ πρωτόζωα. Τὸ Βιτὰμ καλὸ εἶναι, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ φρέσκο βούτυρο καὶ ὄχι τὴν κρέμα ἀλλὰ στὴν σοῦπα, ἀφοῦ τὴν βράσετε. Κάνετε τὴν ἐξέτασι κοπράνων καὶ ἀπαντήσατέ μου.

Ἀνήσυχη μητέρα: Μὴν ἀνησυχῆτε. Πρόκειται περὶ μηχανικῆς κινήσεως στὴν ἡλικία αὐτή. Μὴ τὸ μαλώνετε, προσπαθῆστε νὰ τὸ ἀπασχολῆτε μὲ παιγνίδια, καὶ τὸ βράδυ νὰ τοῦ φορᾶτε μακρυὲς μπιτζάμες, καὶ τὰ χεράκια του νὰ μένουν ἔξω ἀπὸ τὶς κουβέρτες.

Ι. Κ. Κέρκυρα: Πρέπει νὰ κάνετε ἐξέτασιν ἐκκρίματος κόλπου τῆς μικρῆς σας. Ἡ συνηθισμένη αἰτία ποὺ φέρνει φαγοῦρα καὶ ἐρυθρότητα εἶναι οἱ τριχομονάδες. Μετὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ ἐκκρίματος, γράψατέ μου τὴν ἀπάντησι γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν θεραπεία.

Κουρασμένη μητέρα: Εἶστε ὑπερβολικὴ καὶ κουράζετε τὸν ὀργανισμὸ τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ ὑπερβολικὸ φαγητό. Τὸ βάρος του εἶναι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κανονικὸ γιὰ τὴν ἡλικία του. Τὴν δύσπνοια τὴν ἔχει, διότι τὸ λῖπος περιβάλλει τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν κουράζει. Ἐλαττῶστε τὰ πολλὰ λίπη καὶ τὰ ὀγκώδη γεύματα. Δῶστε κρέας ἄπαχο, ψητό, ἢ βραστὸ ψάρι, φροῦτα καὶ κομπόστες χόρτα κλπ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙΔΟΥ—ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Φοῦρνος για ὅλα τὰ γοῦστα !...

Κάποτε ὁ Ναστραδὶν ἀποφάσισε ν' ἀφήση στὴν μπάντα τὸ δασκαλίκι καὶ τὴν κηπουρικὴ καὶ νὰ γίνη φούρναρης.

— Ἀμάν, μωρὲ γυναῖκα, τόσα χρόνια δὲν εἶδα καλὴ μέρα, κάνοντας τὸ δάσκαλο καὶ τὸ γεωργό. Θὰ γίνω φούρναρης, λοιπόν, γιὰ νὰ μὴ μᾶς λείψη τοὐλάχιστον τὸ ψωμί...

Ἔτσι εἶπε ὁ Χότζας κι' ἔτσι ἔκανε.

Ἔδιωξε τὰ παιδιὰ ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ μάθουν γράμματα, νοίκιασε τὸ χτῆμα του καὶ μὲ ὅσους παράδες εἶχε μαζέψει, ἔχτισε ἕνα φοῦρνο στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ.

— Τώρα θὰ δῆς πελατεία, ποὺ θὰ τρίβης τὰ μάτια σου!... εἶπε στὴ Φατμέ, πετῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του.

— Νὰ τὸ δῶ καὶ νὰ μὴ τὸ πιστέψω!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη γκρινιάζοντας κατὰ τὴ συνήθειά της.

— Ἔννοια σου γυναῖκα κι' ἄς μὴν πιστεύης σὲ τίποτα, ἐσύ. Μονάχα κάτσε στὸ ταμεῖο καὶ μάζευε γρόσια!... τῆς εἶπε ὁ Χότζας κι' ἄνοιξε τὸ φοῦρνο του γιὰ νὰ κάνη σεφτέ.

Μὰ οἱ ὧρες περνοῦσαν, κι' ἀντὶ νὰ μπαίνουν πελάτες γιὰ νὰ ψωνίσουν, ἔμπαιναν ἕνα σωρὸ περίεργοι, γιὰ νὰ περιεργαστοῦνε τὸ μαγαζί. Κι' ὁ ἕνας ἔλεγε τὸ μακρύ του κι' ὁ ἄλλος τὸ κοντό του.

— Ἐμένα ποὺ λές, Χότζα ἐφέντημ', ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς ἔπρεπε νἄκτιζες τὴν πόρτα τοῦ φούρνου πρὸς τὴν Ἀνατολή... εἶπε ὁ πρῶτος.

— Ἐγὼ νομίζω πὼς ἡ πόρτα ἔπρεπε νὰ εἶναι πρὸς τὴ Δύσι... εἶπε ὁ δεύτερος.

— Ἡ δικιά μου συμβουλή, τζάνουμ, εἶναι πὼς ἡ πόρτα ἔπρεπε νἆναι φάτσα στὸ τζαμί!... εἶπε ὁ τρίτος.

Κι' ἔτσι μὲ κουβέντες καὶ μὲ ἰδέες περνοῦσε ἡ ὥρα, μὰ κανένας δὲν ἔλεγε νὰ ψωνίση καὶ καμμιὰ φραντζόλα!...

Κι' ὅταν τὸ βράδυ ἔκλεισε τὸ μαγαζί, ἡ Χότζαινα δὲν εἶχε οὔτε ἕνα γρόσι εἴσπραξι!

— Στάλεγα ἐγώ, ξεμωραμένε, πὼς δὲν εἶσαι γιὰ τέτοια δουλειά... τοὖπε.

Μὰ ὁ Ναστραδίν, χωρὶς νὰ χάση τὸ κέφι του, τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας ἀποφάσισε νὰ γκρεμίση τὸν γρουσούζικο φοῦρνο καὶ νὰ χτίση ἄλλον.

— Καὶ ποῦ θὰ τὸν χτίσης, ἀφοῦ δὲν ἔπιασε αὐτὸς ποὺ ἦταν χτισμένος στὴ μέση τῆς πλατείας; τὸν γκρίνιαζε πάλι ἡ Φατμέ.

— Ἔννοια σου γυναῖκα καὶ βρῆκα μέρος χρυσωρυχεῖο... ἔκανε ὁ Ναστραδίν.

Καὶ βάλθηκε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας νὰ χτίζη τὸν καινούργιο φοῦρνο πάνω σὲ μιὰν ἅμαξα!...

— Τί κάνεις ἐκεῖ, τρελλάθηκες, Χότζα μου; ἔβαλε τὶς φωνὲς ἡ Φατμέ.

— Τώρα μὴ βιάζεσαι καὶ θὰ δῆς!... τῆς εἶπε χαμογελῶντας, ὁ Ναστραδίν.

Κι' ἄρχισε ἀμέσως νὰ διαλαλῆ τὸν καινούργιο φοῦρνο.

Ἀμέσως τότε ἄρχισαν πάλι οἱ χωρικοὶ νὰ τρέχουν γιὰ νὰ περιεργαστοῦνε τὸ νέο φουρνάδικο, κι' ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ἄρχισαν πάλι νὰ δίνουν γνῶμες.

— Ἐμένα ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς ἡ πόρτα ἔπρεπε νὰ βλέπη στὴν Ἀνατολή, εἶπε κάποιος.

Μὰ πρὶν προλάβη νὰ τελειώση, ὁ Χότζας τὸν διέκοψε καὶ τοὖπε:

— Ἔννοια σου, ἀγά μου, κι' ἡ γνώμη σου εἶναι νόμος γιὰ μένα, φτάνει νὰ ψωνίσης.

Καὶ γυρνῶντας τ' ἀμάξι ἔφερε τὴν πόρτα τοῦ φούρνου νὰ βλέπη στὴν Ἀνατολή.

Κι' ὁ χωριάτης ἀναγκάστηκε νὰ ψωνίση.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τὸ δεύτερο ποὺ μπῆκε καὶ τοὖπε πὼς ἡ πόρτα τοῦ φούρνου ἔπρεπε νὰ βλέπη στὴ Δύσι.

— Ἔννοια σου, τζάνουμ, κι' ὅλα θὰ γίνουν, ὅπως τὰ θέλεις, φτάνει νὰ μοῦ κάνης σεφτέ... τὸν διέκοψε κι' αὐτὸν ὁ Ναστραδίν.

Καὶ γυρνῶντας πάλι τ' ἀμάξι ἔφερε τὴν πόρτα πρὸς τὴ Δύσι.

Καὶ σιγά-σιγά, ὁ κόσμος ποὺ περνοῦσε, περίεργος γιὰ νὰ δῆ τὸν καινούργιο φοῦρνο, ψώνιζε συνεχῶς, γιατὶ ὁ Χότζας μὲ τὸ κόλπο του δὲ χάλαγε τὴν καρδιὰ κανενός.

— Ἀφοῦ εἶστε τέτοιοι, τέτοια θέλετε, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του.

Καὶ συνέχισε νὰ κάνη χρυσὲς δουλειὲς μὲ τὸ φοῦρνο, ποὺ ἔβλεπε σ' ὅλες τὶς μεριές!...

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΡΟΚΕΝΤΡΟΛ

Κουζούμ, τί εἶναι τοῦτο μπέ! Βάϊ, βάϊ, βάϊ, ἀκουσμένα εἶχα ροκαντρόλι ἄμμα χὶτς ντὲν ἤξερα τὶ εἶναι! Βάϊ, βάϊ, κουζούμ, γιαβρούμ, αὐτὸ τιρελλὸ πιρᾶμμα ἔνεται, χὶτς χορὸς ντὲν εἶναι μπέ, ἀμὰν μυαλὸς ἔχασα ἰπροχτές! Βάϊ, βάϊ, λέω!

Καὶ τί ἔγινε μπέ, Καραμπὲτ ἐφέντη, θὰ μὲ πῆς—τιρελλάθηκες, ὀγλούμ, τί φωνάζεις; Ἰστὲ μὰ τὸ Θεὸ σὲ λέω, τιρελλάθηκα, γιατὶ ἰπροχτὲς σ' ἕνα κέντιρο, ἐπῆα, γιατὶ τὸ Σουρπουῖτσα μου μὲ εἶπε:

— Καραμπετάκι μου, σήκω νὰ πᾶμε.

— Ποῦ νὰ πᾶμε, γιαβρούμ; λέω.

—Ἐδῶ σ' ἕνα κέντρο γίνεται διαγωνισμὸς ροκεντρόλ.

— Ἰστὲ τί εἶναι τοῦτο, Σουρπουῖτσα μου; λέω. Πολὺ ἀκουσμένο ἔχω ἅμα ντὲν ἤξέρω.

— Ἔ πᾶμε, λοιπόν, νὰ δοῦμε.

Πᾶμε τὸ λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε, λέω, γιατὶ καὶ ἐγὼ χὶτς τίποτα ντὲν ἤξερα καὶ μεάλο περιέργεια εἶχα νὰ ἰδῶ τί εἶναι, γιαβρούμ, αὐτὸ τὸ ροκαντρόλι. Πηαίνουμε. Καλό μου κουστουμάκι ἐβάζω, κόντιρα τιραδηγμένο ἐκάνω, ὡραῖο φιστανάκι τὸ Σουρπουῖτσα μου ἐβάζει, μέσα στὸ κέντιρο ἰμπαίνουμε. Κέντιρο καθὼς πρέπει ἤτανε ἄμμμα γκαρσόνια—κιοπόγλου κιοπεκλὲρ—καθὼς μὴ πρέπει, γιανὰ γιανὰ μᾶς κυττάξανε.

— Τί μὲ κυττᾶς, κουζούμ; λέω.

— Τίποτα, μὲ λέει.

Γκαρσόνι, σὲ ἕνα τιραπεζάκι μᾶς ἐπῆε, ἄμμμα κάποιος νεαρὸς λέει:

— Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος εἶναι ροκεντρολιστής.

— Τί εἶπες μπέ; λέω.

— Τίποτα, κύριε.

— Ἰστὲ πὲς τίποτα, λέω, καὶ ἰβλέπουμε!

Τέλος σπάγγων σ' ἕνα τιραπεζάκι καθισμένοι ἰνόμαστε, ὥρα ὥρα κυττάζουμε καὶ ὕστερα μουζικὴ ἀρχινισμένο ἔνεται, ροκαντρόλι παίζει. Βάϊ, βάϊ, βάϊ, ντινινὶ ἰμανιν! Τί ἦταν τοῦτο ἰστέ! Σηκώνονται ζευγαράκια καὶ ἀρχίζουνε, κολοτσιές, μολοτσιές, πηδήματα, μηδήματα, κυλίσματα, βάϊ, βάϊ κορίτσια πηδημένα ἐϊνόντουσαν, ἀγόρια τοῦμπες ἐκάνανε, παπούτσια ἰβγάζανε, τιρέλλα ἤτανε, φρινοκομεῖο, τιρελλοκομεῖο, ἀμάασαν κι' ἐμένα ἰστὲ μανία πιασμένο μὲ ἔκανε:

— Ὀαααα! φωνάζω. Ὀαααα!

Καὶ δίνω, χὶτς δίχως νὰ τὸ θέλω ἕνα σάλτο καὶ μέσα στὸ πίστα πηδημένο ἔνομαι.

Τότε, τὸ λοιπόν, ὅλοι φοβισμένοι πίσω ἐκάνανε καὶ τὸ μουζικὴ ἔπαιζε καὶ ἐγὼ κολοτσιὲς ἔδινα, πήδους, σάλτους. Βάϊ, βάϊ, βάϊ, παπούτσια μου βγαλμένα ἔκανα, καὶ ὑψηλὰ πετοῦσα, καὶ ὅλοι παλαμάκια ἐδαρούσανε.

— Μπράβοοοοο!

— Ἐσένα θέλουμεεεε!

Ἔτσι φωνάζανε καὶ ἐγὼ τότε — κουζοὺμ χὶτς ντὲν ἤξέρω τί μὲ ἔπιασε—σακκάκι μου ἐπέταξα, ὕστερα παντελόνι μου ἐπῆα νὰ ἐβγάλω, ἄμμμα ἕνα γκαρσόνι μὲ πιλησίασε, μιὰ κολοτσιὰ τοῦ ἔδωσα, ἄλλο γκαρσόνι μὲ πιλησίασε ἄλλο κολοτσιὰ τοῦ ἔδωσα.

— Ὀαααα! ἐφώναζα.

— Ζήτωωωω! ἐφωνάζαν οἱ ἄλλοι.

— Αὐτὸς θὰ πάρη τὸ Βραβεῖο!

Γκαρσόνια σηκωμένα ἀπὸ κάτω ἔϊναν, πάλι ἀπάνω μου χυμήξανε, ἄμμμα ἐγὼ ἄλλες κολοτσιὲς ἔδωσα, ἄλλες γοροθιές, ὕστερα τιραπέζια ἀναποδογυρισμένα ἔκανα, πιάτα μπουκάλια ἰσπασμένα ἔκανα. Σουρπουῖτσα μου τιρομαγμένη σηκώθηκε καὶ ἔφυγε. Ἐμένα στὸ ἀστυνομία μὲ πήανε.

— Τί ἔκανες, βρέ; τὸ ἀστυνόμος μὲ εἶπε.

— Τί ἔκανα, γιαβρούμ; εἶπα. Ροκαντρόλι ἐχόρεψα, βραβεῖο ἤθέλω. Πιὸ καλὰ ἀπὸ ὅλους ντὲν ἐχόρεψα, τζάνουμ;

Τὸ ἀστυνόμος μὲ ἄφισε, ἄμμμα ἂν θέλουνε πάλι διαγωνισμὸς νὰ ἐκάνουν. Λίμπα θὰ τὰ ἐκάνω ἰστέ. Θὰ μὲ πῆς τιριλλάθηκες Καραμπέτ; Καὶ ἐγὼ σὲ λέγω: Ἀπὸ τοὺς τιρελλοὺς πιὸ τιρελλὸς πάντα Καραμπὲτ ἔνεται. Ἰστὲ μποῦ!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἐπιστροφή

Ἄκου δῶ, κύριε Δημητράκη, καὶ ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς κυρίους ποὺ σὲ λέω καὶ σένα κύριο. Αὐτὸ τὸ βιβλίο, ὅπως τὸ ἔκαινες, νὰ τὸ κρατήσης γιὰ τὸν ἑαυτό σου πλέον. Τ' ἀκοῦς; Καὶ ὄχι νὰ τολμήσης νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψης, κακοανατεθραμμένε τύπε. Καὶ νὰ μάθης, ὅτι, ὅταν ζητοῦν ἀπὸ κάποιον κάτι, γιὰ νὰ τὸ μεταχειριστοῦν, τὸ προσέχουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, τὸ σέβονται, τὸ διαφυλάττουν, τὸ μεταχειρίζονται κατὰ τρόπον ἄψογον καὶ τὸ ἐπιστρέφουν εἰς οἵαν τὸ παρέλαβον κατάστασιν, ἂν ὄχι καλυτέραν. Καὶ δὲν τὸ γυρίζουν στὸ χάλι ποὺ μοῦ τὸ ἐπιστρέφεις τοῦ λόγου σου.

Ἦρθες, κύριε καὶ μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ δώσω ἕνα ὡρισμένο βιβλίο, ποὺ εἶχες ἀνάγκη νὰ τὸ διαβάσης. Καί, παρ' ὅλον ὅτι ἐγὼ δὲν συνηθίζω νὰ δανείζω βιβλία, ἀλλὰ οὔτε τίποτε ἄλλο, μὲ καταφέρνεις καὶ σοῦ τὸ δίνω.

Καί, ἀφοῦ τὸ ἐκράτησες δυόμισυ ὁλόκληρους μῆνες, μοῦ τὸ ἐπιστρέφεις σήμερα: «Τὸ βιβλίο σας, κύριε Πελοπίδα, εὐχαριστῶ πολύ».

Ποιὸ βιβλίο μου, βρέ; Αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλίο μου; Ἔτσι ἦταν ὅταν σοῦ τὄδωσα;

Ἐγὼ σοῦ παρέδωσα ἕνα βιβλίο καλοδεμένο, καλοδιατηρημένο καὶ ἄψογο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Κι' ἐσὺ μοῦ δίνεις σήμερα μιὰ φυλλάδα μὲ χαλασμένο τὸ δέσιμο, μὲ τσαλακωμένα φύλλα καὶ μὲ λαδιὲς ἀκόμα! Μάλιστα! Μὲ λαδιές!

Καὶ ὅλα καλά, βρέ. Καλὰ καὶ τὸ χάλασμα τοῦ δεσίματος καὶ τὸ τσαλάκωμα. Ἀλλὰ οἱ λαδιὲς τί θέλουν στὰ φύλλα; Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἔτρωγες ντοματοσαλάτα ἢ γιαχνὶ καὶ εἶχες δίπλα ἀπὸ τὸ πιάτο τὸ βιβλίο μου κι' ἔσταζαν στὶς σελίδες του οἱ σάλτσες. Καὶ τοῦ λόγου σου, ὄχι μόνον δὲν ἐνοχλήθηκες καθόλου ἀπὸ τὴ συνεχῆ αὐτὴ πτῶσι τοῦ ἐλαίου ἐπὶ τῶν σελίδων, ἀλλὰ ἐξακολούθησες νὰ τρῶς καὶ νὰ λαδώνης τὸ ἕνα φύλλο ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο, δίδων ἔτσι τὴ σφραγίδα τῆς προσωπικῆς σου ἀθλιότητος.

Καὶ μοῦρχεσαι σήμερα κι' ἀντὶ νὰ μοῦ δώσης πίσω τὸ βιβλίο μου, μοῦ παραδίνεις μιὰ ἐλαιογραφία, συχαμένε λαδοπόντικα.

Τί εἶπες; Δὲ χάθηκε ὁ κόσμος ἂν ἔσταξε καὶ μιὰ σταγόνα κατὰ λάθος; Τὸν κακό σου τὸν καιρό, γαϊδοῦρι. Μπορεῖ νὰ μὴ χάθηκε ὁ κόσμος γιὰ σένα, ποὺ προφανῶς ἔχεις συνηθίσει στὶς βρωμιές, ἀλλὰ γιὰ μένα αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι ἀπαράδεκτον, κύριε.

Ἐγὼ βιβλίο μὲ λαδωμένα φύλλα δὲν βάζω στὴ βιβλιοθήκη μου. Διότι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος πολιτισμένος καὶ πρὸ παντὸς καθαρὸς καὶ δὲ ρέπω πρὸς τὶς ἀθλιότητες, ὅπως ἡ ἀφεντιά σου, κακοχρονονάχης.

Ἀλλὰ δὲ φταῖς ἐσύ. Φταίω ἐγὼ ποὺ σοῦ δάνεισα βιβλίο. Τὸ διάβασμα σοὔλειπε, ἀμόρφωτο κτῆνος. Ἄειντε πρῶτα νὰ διαβάσης ἕνα βιβλίο κοινωνικῆς ἀγωγῆς κι' ἔπειτα νὰ ζητᾶς ἀπὸ τ' ἄλλα, βδελυρὸν ὑποκείμενον.

Κι' ὅσο γιὰ τὸ βιβλίο, ποὺ μοὔφερες, πάρτο ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ στὸ κοπανήσω στὸ κεφάλι καὶ βγάλη ἔτσι ὅλο του τὸ λάδι, τομάρι.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Σπίτια μὲ φωτεινοὺς τοίχους καὶ ταβάντια

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἀμερικὴ ἕνα καινούργιο καὶ ἐπαναστατικὸ εἶδος ἠλεκτροφωτισμοῦ, ποὺ ὀνομάστηκε «ἠλεκτροφωσφορισμός».

Οἱ «λάμπες» του δὲ σπάζουν, οὔτε καίγονται. Δὲν εἶναι ἄλλωστε λάμπες πραγματικές, ἀλλὰ μεγάλες πλάκες φωτεινές. Μ' αὐτὲς προβλέπεται ὅτι θὰ σκεπάζωνται στὸ μέλλον οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι καὶ τὰ ταβάνια τῶν σπιτιῶν, ὥστε νὰ φωτίζωνται τὰ δωμάτια παντοῦ ὁμοιόμορφα, σὰν νἆναι μέρα — καὶ μάλιστα μὲ φωτισμὸ διαφόρων χρωμάτων.

Ἤδη σήμερα ἐφαρμόζεται τὸ νέο αὐτὸ εἶδος φωτισμοῦ σὲ ραδιόφωνα καὶ ρολόγια, σκοπεύουν δὲ νὰ τὸ υἱοθετήσουν καὶ δυὸ μεγάλες ἑταιρεῖες αὐτοκινήτων γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ «ταμπλῶ».

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὸ φῶς αὐτὸ παράγεται ἀπὸ λεπτὲς πλάκες, ἀποτελούμενες ἀπὸ ἀτσάλι καὶ πορσελάνη. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς πετάξη χάμω ἢ νὰ τὶς χτυπήση δυνατὰ στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Δὲν παθαίνουν τὸ παραμικρό! Ἂν συνδεθοῦν δὲ μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἡ μιὰ πλευρά τους γίνεται φωτεινὴ καὶ παράγει ἕνα φῶς «ψυχρό», ποὺ βγαίνει μέσα ἀπ' τὴν πορσελάνη. Πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ἠλεκτρικοῦ πυκνωτοῦ, ἀνάλογου μὲ τὴ «λουγδουνικὴ λάγηνο» ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἄλλοτε ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος καὶ ποὺ διδαχτήκαμε στὸ σχολεῖο τὴ λειτουργία της. Δὲ διαφέρει βασικὰ ἀπὸ τοὺς πυκνωτὰς ποὺ ὑπάρχουν μέσα σὲ κάθε ραδιόφωνο ἢ δέκτη τηλεοράσεως.

Ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ λεπτὰ μεταλλικὰ ἐλάσματα, στὰ ὁποῖα καταλήγουν οἱ δυὸ πόλοι τοῦ κοινοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἀνάμεσά τους βρίσκεται μιὰ πλάκα, ἀπὸ ὑλικὸ δυσηλεκτραγωγὸ (κακὸ ἀγωγὸ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ), ποὺ ἀποθηκεύει ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια.

Αὐτὴ εἶναι, ὅπως ξέρομε, ἡ γενικὴ μορφὴ καὶ λειτουργία κάθε πυκνωτοῦ.

Ἀλλ' οἱ συνηθισμένοι πυκνωταὶ δὲ βγάζουν φῶς. Ἡ διαφορὰ ἐδῶ ἔγκειται στὸ δυσηλεκτραγωγὸ ὑλικό, ποὺ περιέχει μιὰ ποσότητα φωσφόρου. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ φωσφορίζη, ὅταν χτυπήσουν πάνω στὰ μόρια της τὰ ἠλεκτρόνια ποὺ παράγονται ἀπὸ τὰ δυὸ ἠλεκτρισμένα μετάλλινα ἐλάσματα.

Γιὰ νὰ γίνεται τώρα ὁρατὸς αὐτὸς ὁ φωσφορισμός, ποὺ παράγεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πυκνωτοῦ, πρέπει νὰ εἶναι διαφανὲς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μετάλλινα ἐλάσματα. Καὶ πραγματικά, ἐνῶ τὸ ἕνα ἔλασμα εἶναι ἀτσάλινο, τὸ ἄλλο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα λεπτὸ καὶ διαφανὲς φύλλο ὀξειδίου τοῦ κασσιτέρου.

Ὅσο γιὰ τὸ δυσηλεκτραγωγὸ ὑλικό, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσά τους, εἶναι συνηθισμένη πορσελάνη, ποὺ περιέχει ὅμως φωσφοροῦχο ψευδάργυρο.

Ποιὰ πλεονεκτήματα ἔχει τώρα αὐτὴ ἡ «ἠλεκτρονιακὴ λάμπα»; Πρῶτον, ὅπως εἴπαμε, δὲ σπάζει. Δεύτερον τὸ φῶς της παράγεται ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ἐπιφάνεια, κι' ὄχι ἀπὸ ἕνα σημεῖο ὅπως στὶς κοινὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες, οὔτε ἀπὸ μιὰ γραμμὴ ὅπως στοὺς λαμπτῆρες φθορισμοῦ. Ἁπλώνεται λοιπὸν παντοῦ ὁμοιόμορφα, χωρὶς νὰ χρειάζεται γι' αὐτὸ βοηθητικὰ μέσα.

Τρίτον, ἔχει ἐξαιρετικὰ μεγάλη «ζωή». Μερικὲς τέτοιες λάμπες ἀνάβουν ἀπ' τὸ 1951 ὡς σήμερα, 52.000 ὧρες συνεχῶς, κι' ὅμως ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν κανονικά. Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν σ' αὐτὲς τὶς λάμπες νήματα ἢ ἠλεκτρόδια ποὺ νὰ καίγωνται μὲ τὸν καιρό.

Ὡστόσο, ἡ φωτεινότης τους λιγοστεύει σιγὰ-σιγά, ἀλλὰ μὲ πολὺ ἀργὸ ρυθμό. Χρειάζονται περὶ τὰ 10 χρόνια συνεχοῦς χρήσεως, γιὰ νὰ ἐλαττωθῆ στὸ μισό.

Τέταρτον, οἱ ἠλεκτρονικὲς λάμπες μπορεῖ νὰ μᾶς δώσουν φωτισμὸ διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὴ χρησιμοποίησι διαφόρων ὑλικῶν στὴν κατασκευή τους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια λάμπα παράγει φῶς διαφορετικοῦ χρώματος, ἂν ἀλλάξη ἡ «συχνότης» τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ποὺ τὴν τροφοδοτεῖ. Προβλέπεται λοιπὸν ὅτι στὰ σπίτια τοῦ μέλλοντος, ποὺ θὰ φωτίζωνται μ' αὐτὸ τὸ

Τὸ δωμάτιο αὐτό, φωτισμένο μὲ 112 «ἠλεκτρονικὲς λάμπες» ποὺ σκέπαζαν τὸ ταβάνι κι' ἕνα μέρος τῶν τοίχων του, ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θεάματα μιᾶς ἐκθέσεως ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἀμερική.

Τό φῶς ΠΟΥ ΔΕΝ ΖΕΣΤΑΙΝΕΙ

σύστημα, θὰ ὑπάρχουν κουμπιὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ρυθμίζη κανεὶς τὸ χρῶμα τοῦ φωτισμοῦ. Τὸ καλοκαῖρι π. χ. θὰ ἔχη γύρω του ἕνα «δροσερὸ» πράσινο φωτισμό καὶ τὸ χειμῶνα ἕνα «θερμὸ» κιτρινωπὸ φῶς.

Εἶναι λοιπὸν θαυμάσιες ἀπὸ κάθε ἄποψι οἱ ἠλεκτρονικὲς λάμπες. Παρουσιάζουν ὅμως ἀκόμη καὶ μερικὰ μειονεκτήματα, ποὺ ἐμποδίζουν τὴν πρακτικὴ χρησιμοποίησί τους γιὰ τὸ φωτισμὸ ὁλοκλήρων σπιτιῶν.

Τὰ κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἡ ἀνεπαρκὴς φωτιστικὴ δύναμι καὶ ἡ μεγάλη κατανάλωσι ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Σίγουρα ὅμως θὰ λείψουν καὶ τὰ δυό, μὲ τὶς μελλοντικὲς ἔρευνες καὶ τελειοποιήσεις.

Προκειμένου γιὰ τὴν αὔξησι τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως, ἡ λύσι ποὺ ἔχει δοθῆ προσωρινὰ εἶναι ἡ χρησιμοποίησι ρεύματος μὲ μεγαλύτερο βολτάζ.

Σὲ μιὰ ἔκθεσι, τὸ περασμένο φθινόπωρο, ὑπῆρχε ἕνα ὑπόδειγμα δωματίου, ποὺ φωτιζόταν ἄπλετα μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο. Τὸ ταβάνι καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν τοίχων του σκεπάζονταν ἀπὸ 112 ἠλεκτρονικὲς λάμπες.

Τὸ ρεῦμα ὅμως ποὺ χρησιμοποιήθηκε, ἦταν 350 βὸλτ καὶ 3.000 περιόδων, ἐπικίνδυνο δηλαδὴ καὶ τελείως ἀκατάλληλο στὴν πρᾶξι γιὰ ἕνα συνηθισμένο σπίτι.

Οἱ προσπάθειες λοιπὸν τῶν εἰδικῶν ἀποβλέπουν στὸ νὰ βρεθοῦν ἄλλα καλύτερα δυσηλεκτραγωγὰ ὑλικά, ποὺ θὰ παράγουν περισσότερο φῶς μὲ κοινὸ καὶ ἀκίνδυνο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ὅσο γιὰ τὴ μεγάλη κατανάλωσι ρεύματος, οἱ καλύτερες ἀπὸ τὶς σημερινὲς ἠλεκτρονικὲς λάμπες καταναλίσκουν διπλάσιο ρεῦμα (γιὰ ἴδιο φωτισμὸ) ἀπὸ ὅσον μιὰ κοινὴ ἠλεκτρικὴ λάμπα καὶ ἑπταπλάσιο ἢ ὀκταπλάσιο ἀπὸ ἕνα λαμπτῆρα φθορισμοῦ. Κι' ἐδῶ ὅμως θ' ἀλλάξη ἡ κατάστασι, μὲ τὶς τελειοποιήσεις ποὺ θὰ βρεθοῦνε.

Πῶς λειτουργοῦν οἱ ἠλεκτρονικὲς λάμπες; Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, τὰ δυὸ μετάλλινα ἐλάσματα δημιουργοῦν ἕνα ἠλεκτρικὸ πεδίον, ποὺ ἀλλάζει συνεχῶς ὅταν τὸ ρεῦμα εἶναι ἐναλλασσόμενον. Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτὲς μεταβολὲς προκαλοῦν τὴν ἀπελευθέρωσι ἠλεκτρονίων, ποὺ συγκρούονται μὲ τὰ ἄτομα τοῦ φωσφόρου, τοὺς μεταδίδουν τὴν ἐνέργειά τους καὶ τὰ κάνουν ἔτσι νὰ φωσφορίζουν.

Μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα περισσοτέρων βὸλτ παράγεται ἰσχυρότερο ἠλεκτρικὸ πεδίον, καὶ τότε ἐλευθερώνονται περισσότερα ἠλεκτρόνια, οἱ συγκρούσεις εἶναι πιὸ συχνὲς κι' ὁ φωτισμὸς δυνατώτερος.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ τοῦ «ἠλεκτροφωσφορισμοῦ» ἀνακάλυψε ὁ Γάλλος ἐπιστήμων Ζὼρζ Ντεστριώ, τὸ 1936. Ἔφτιαξε μάλιστα καὶ μιὰ πρωτόγονη «ἠλεκτρονικὴ λάμπα» ποὺ εἶχε γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ συστατικά της θαλασσινὸ νερὸ καὶ ποὺ ἔβγαζε ἕνα ἀδύνατο φῶς.

Ὁ Ντεστριὼ δημοσίευσε τότε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων του σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικό. Μετὰ τὸν πόλεμο, συνέχισε αὐτὲς τὶς ἔρευνες ὁ Ἀμερικανὸς ἠλεκτρομηχανικὸς Χόουαρντ Μπίγκς. Στὴν ἀρχὴ κατασκεύασε «λάμπες», ποὺ ἔφεγγαν ἐλάχιστα — τόσο ποὺ διακρίνονταν μόνο σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο. Σὲ λίγα χρόνια ὅμως, εἶχε κατορθώσει νὰ χιλιαπλασιάση τὴ φωτιστικὴ τους δύναμι, καὶ τότε ἄρχισε ἡ συστηματικὴ κατασκευή τους.

Ὡς τώρα ἔχουν πουληθῆ περὶ τὶς 200.000 τέτοιες «λάμπες» ἀπ' τὸ μοναδικὸ ἐργοστάσιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ποὺ τὶς παρασκευάζει. Χρησιμοποιοῦνται δὲ ἀκόμη, ὅπως εἴπαμε, γιὰ εἰδικοὺς σκοπούς.

Συγχρόνως, γίνονται ἔρευνες πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς τῆς ἑταιρίας «RCA», τῆς «Γουεστινχάουζ», τῆς «Φίλιπς», κλπ. Προβλέπεται δὲ ὅτι σὲ 4—5 χρόνια θἆναι πιὰ πραγματικότης τὰ σπίτια ποὺ θὰ φωτίζωνται μὲ ἠλεκτρονικὲς λάμπες.

Ἀριστερά: Στὶς κοινὲς ἠλεκτρικὲς λάμπες, τὰ ἠλεκτρόνια ἀναγκάζονται νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ ἕνα λεπτότατο νῆμα, καὶ ἡ τριβή τους μὲ τὰ μόρια τοῦ νήματος τὸ ἐρυθροπυρώνει. 1) Νῆμα (σὲ μεγάλη μεγέθυνσι). 2) Ἠλεκτρόνια (οἱ μπλὲ κουκίδες). Μέσον: Στοὺς λαμπτῆρες φθορισμοῦ, τὰ ἄτομα τοῦ ὑδραργύρου ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ γυάλινο σωλῆνα διεγείρονται ἠλεκτρικὰ καὶ ἐκπέμπουν ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, οἱ ὁποῖες χτυποῦν στὸ φωσφόρο ποὺ ἐπικαλύπτει ἐσωτερικὰ τὰ τοιχώματα τοῦ σωλῆνος, καὶ μεταβάλλονται σὲ ὁρατὸ φῶς. 1) Τόξον ὑπεριωδῶν ἀκτίνων. 2) Ἀόρατες ἀκτῖνες. 3) Ἐπίστρωμα φωσφόρου. Δεξιά: Στὶς νέες ἠλεκτρονικὲς λάμπες, τὸ ἠλεκτρικὸν πεδίον ποὺ σχηματίζεται ἀνάμεσα στὰ ἐλάσματα ἐλευθερώνει ἠλεκτρόνια, τὰ ὁποῖα συγκρούονται μὲ τὰ ἄτομα τοῦ φωσφόρου ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὴν πορσελάνη, κι' ἔτσι ἐκπέμπεται φῶς. 1) Ἔλασμα χαλύβδινο. 2) Πορσελάνη. 3) Ἠλεκτρικὸν πεδίον. 4) Ἄτομα φωσφόρου. 5) Λεπτὸ καὶ διαφανὲς στρῶμα ὀξειδίου τοῦ κασσιτέρου.

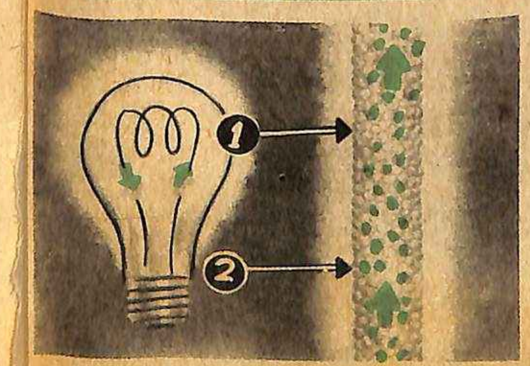

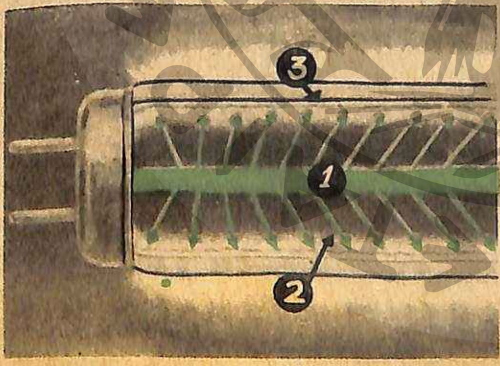

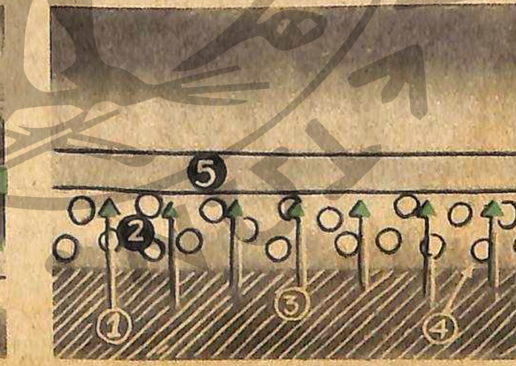

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

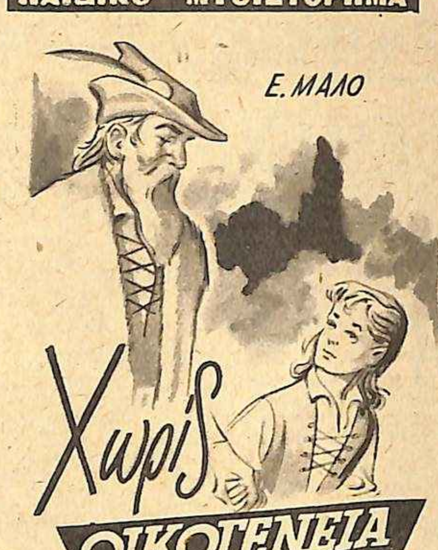

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ρεμῆς εἶναι ἕνα φτωχὸ ἀγοράκι ὀχτὼ χρόνων, ποὺ τὸ βρῆκαν πεταγμένο στὸ δρόμο καὶ ποὺ ζῆ σ' ἕνα γαλλικὸ χωριὸ κοντὰ σὲ μιὰ καλὴ γυναίκα, τὴ μάνα Μπαρμπερίνα. Ὁ ἄντρας ὅμως, ὁ Μπαρμπερῆς, γύρισε ἄνεργος ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ θέλησε νὰ παραδώση τὸ Ρεμῆ στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Μὰ στὸ χωριὸ συναντήθηκε μὲ τὸ σινιὸρ Βιτάλη, ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ θίασο ἀπὸ γυμνασμένα σκυλιά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔδωσε σαράντα φράγκα στὸ Μπαρμπερῆ καὶ πῆρε μαζί του τὸν Ρεμῆ. Ξεκίνησαν λοιπὸν κι' ἀφοῦ περπάτησαν ἀρκετὲς ὧρες, εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα χωριό...

5ον

Μὰ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο δὲν εἶχε χάνι. Καὶ κανένας δὲ θέλησε νὰ μπάση στὸ σπίτι του ἕνα γέρο, ποὺ ἔσερνε τρία σκυλιὰ κι' ἕνα παιδὶ μαζί του.

— Δὲν ἔχει τόπο ἐδῶ! μᾶς ἔλεγαν.

Καὶ μᾶς ἔκλειναν τὴν πόρτα. Γυρίσαμε παντοῦ μὰ δὲ βρήκαμε ἄσυλο.

Πῶς θὰ περπατούσαμε ἀκόμα τέσσερα μίλια ὡς τὸ Οὐσσέλ; Καὶ νύχτωνε στὸ μεταξύ. Ἡ βροχὴ δυνάμωνε, καὶ τὰ πόδια μου ἦταν ξυλιασμένα...

Τέλος ἕνας καλόκαρδος χωριάτης μᾶς ἄνοιξε τὴν ἀποθήκη του ποὔβαζε χόρτο. Μᾶς σύστησε ὅμως νὰ μὴν ἀνάψουμε φῶς.

— Δός μου τὰ σπίρτα σου, εἶπε στὸ Βιτάλη. Θὰ στὰ δώσω αὔριο ποὺ θὰ φύγετε...

Πάλι καλά! Βρήκαμε στέγη, ἀλλοιῶς θὰ γινόμαστε μουσκίδι.

Ὁ Βιτάλης ἦταν ἄνθρωπος προνοητικός. Στὸ σακκοῦλι του εἶχε πάντα τρόφιμα. Ἔβγαλε μιὰ μεγάλη φέτα ψωμὶ καὶ τὴν ἔκοψε στὰ τέσσερα.

Εἶδα τότε μὲ πόση ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία κρατοῦσε τὸ θίασό του.

Τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε ζητῶντας φιλοξενία, ὁ Ζερμπῖνος εἶχε ἁρπάξει ἀπὸ κάποιο σπίτι ἕνα ξεροκόμματο.

Ὁ Βιτάλης, λοιπόν, καθὼς καθόμαστε πάνω στὰ ἄχερα, ἐγώ, ὁ Καρδούλης καὶ τὰ ἄλλα τρία σκυλιά, φώναξε:

— Ὁ κλέφτης νὰ βγῆ ἀπ' τὴ γραμμή. Νὰ πάη στὴ γωνιά. Θὰ κοιμηθῆ νηστικός!

Ὁ Ζερμπῖνος, μὲ σκυμένο κεφάλι, πῆγε καὶ χώθηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ρείκια. Δὲν τὸν εἴδαμε πιά. Τὸν ἀκούγαμε μόνο ποὺ σιγόκλαιγε.

Ὁ Βιτάλης μοὔδωσε τὸ κομμάτι μου. Κι' ἐκεῖνος, τρώγοντας τὸ δικό του, πετοῦσε μπουκίτσες στὸν Καρδούλη, στὸν Κάπη καὶ στὴ Δούλση.

Στὸ σπίτι τῆς μάννας Μπαρμπερίνας δὲ λέω πὼς ζοῦσα βασιλικά. Τὸ ξερὸ ψωμὶ ὅμως ποὺ ἔτρωγα τὴ στιγμὴ ἐκείνη μοῦ φάνηκε μολῦβι...

Κουρασμένος, βρεγμένος, ἔτρεμα ἀπὸ τὸ κρύο.

— Τὰ δόντια σου χτυποῦν, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης. Κρυώνεις;

— Ναί, λιγάκι.

Ἄνοιξε τὸ σάκκο του καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα δικό του πουκάμισο.

— Βγάλε τὸ βρεγμένο καὶ τυλίξου μ' αὐτὸ τὸ στεγνό. Θὰ ζεσταθῆς καὶ θὰ κοιμηθῆς...

Ἔκανα ὅπως μοῦ εἶπε. Ἀλλά, οὔτε ζέστη ἔννοιωθα, οὔτε ὕπνος μ' ἔπαιρνε.

Ὥστε ἔτσι θἆταν ἡ ζωή μου κάθε μέρα; Καὶ δὲ θἄχα κανέναν νὰ μὲ συμπονέση, νὰ μὲ παρηγορήση, οὔτε μάνα Μπαρμπερίνα;

Ἐνῶ συλλογιζόμουν αὐτά, ἔννοιωσα μιὰ ζεστὴ πνοὴ στὸ πρόσωπό μου. Ἦταν ὁ σγουρόμαλλος Κάπης.

Τί νὰ ἤθελε; Ξαπλώθηκε κοντά μου κι' ἄρχισε δειλὰ νὰ μοῦ γλείφη τὸ χέρι.

Τὸ χάδι αὐτὸ μὲ συγκίνησε. Ἀνασηκώθηκα καὶ τὸν χάϊδεψα. Αὐτὸς ἅπλωσε τὸ πόδι του στὸ χέρι μου καὶ δὲν κουνήθηκε πιά.

Ξέχασα τότε καὶ κούρασι καὶ θλίψι. Δὲν ἤμουν πιὰ μόνος. Εἶχα ἕνα φίλο!

Τὸ πρωΐ ξεκινήσαμε. Δὲν ἔβρεχε πιά. Κάθε τόσο ὁ Κάπης σηκωνόταν στὰ πίσω πόδια καὶ μὲ γαύγιζε. Τὰ γαυγίσματά του ὅμως ἦταν σὰν νὰ μοὔλεγαν: «Κουράγιο! Κουράγιο!»

Ἦταν ἔξυπνο σκυλί. Μόνο ἡ μιλιὰ τοὔλειπε.

Δὲν εἶχα βγῆ ποτὲ ἀπ' τὸ χωριό μου. Γι' αὐτὸ εἶχα περιέργεια νὰ δῶ τὴ χώρα. Τὸ Οὐσσὲλ ὅμως δὲ μὲ θάμπωσε καθόλου. Τὰ παληά του σπίτια, μὲ τὰ πυργάκια, μ' ἄφησαν ἀδιάφορο. Ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα μόνον ἐγύρευα: Ἕνα παπουτσίδικο...

Τὸ μόνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐκεῖ ἐντύπωσι ἦταν ἕνα μαυροκαπνισμένο μαγαζί, κοντὰ στὸ λαχανοπάζαρο. Στὴ βιτρίνα του δὲν ἔβλεπες παρὰ παληοτούφεκα, παληοσίδερα, σκουριασμένα κλειδιά, καὶ μιὰ στολὴ μὲ γαλόνια καὶ ἀσημένιες ἐπωμίδες.

Μήπως θὰ μπαίναμε σ' αὐτὸ τὸ παληατζίδικο; Ἀλλ' ὄχι! Πῶς μποροῦσε ἕνα ὡραῖο πρᾶγμα, σὰν τὰ καινούργια παπούτσια, νὰ πουλιέται σὲ μέρος τόσο ἄσχημο;

Ὁ Βιτάλης ὅμως ἤξερε τί ἔκανε. Καὶ σὲ λίγο μπήκαμε σ' ἄλλο μαγαζί. Ἐκεῖ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ φορέσω τὰ πρῶτα μου παπούτσια. Κι' ἦταν δέκα φορὲς πιὸ βαρειὰ ἀπ' τὰ τσαρούχια μου. Γιατὶ εἶχαν σόλες χοντρές, σίδερο μπροστὰ καὶ καρφιὰ ἀπὸ κάτω.

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Βιτάλη δὲ σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Μοῦ ἀγόρασε ἕνα μπλὲ βελούδινο σακκάκι, ἕνα μάλλινο πανταλόνι κι' ἕνα καστορένιο καπέλλο. Ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ εἶχε τάξει.

Χωρὶς ἄλλο ὁ Βιτάλης ἦταν ὁ καλύτερος κι' ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

Ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Οὐσσέλ, ὁ Βιτάλης πῆρε ἕνα ψαλλίδι κι' ἔκοψε κοντὰ τὰ δύο σκέλη τοῦ πανταλονιοῦ.

— Ἄ! Τί κρῖμα! φώναξα.

— Τὸ κάνω αὐτό, μοῦ ἐξήγησε ὁ Βιτάλης, γιὰ νὰ διαφέρης ἀπὸ τ' ἄλλα τὰ παιδιά. Εἴμαστε στὴ Γαλλία καὶ σὲ ντύνω σὰν Ἰταλό. Ἂν ἤμαστε στὴν Ἰταλία θὰ σὲ ἔντυνα σὰν Γάλλο...

Ἡ ἐξήγησί του αὐτὴ δὲ μὲ ἱκανοποίησε κι' ἐξακολούθησε:

— Τί εἴμαστε μεῖς; Ἠθοποιοί. Ἄνθρωποι δηλαδὴ ποὺ μὲ τὴν ὄψι τους μόνο κινοῦν τὴν περιέργεια. Ἂν παρουσιαζόμαστε στὴν πλατεῖα, ντυμένοι σὰν τοὺς ἄλλους, θὰ κάναμε τὸν κόσμο νὰ μᾶς προσέξη; Ὄχι, βέβαια! Μάθε, λοιπόν, παιδί μου, ὅτι στὴ ζωὴ ἔχει μεγάλη σημασία ἡ ἐμφάνισι, ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται. Κακὸ αὐτό, μὰ τί νὰ γίνη!

Ἀφοῦ τὸ πανταλόνι μου ἔγινε κοντὸ κι' ἀπὸ Γάλλος ἔγινα Ἰταλός, ὁ Βιτάλης μοῦ ἔδεσε στὶς κάλτσες κόκκινα κορδόνια. Στὸ καπέλλο μου ἔβαλε κορδέλλες παρδαλὲς καὶ τὸ στόλισε μὲ ψεύτικα λουλούδια.

Δὲν ξέρω τί θἄλεγαν οἱ ἄλλοι γιὰ τὴ φορεσιά μου. Ὁμολογῶ ὅμως πὼς ἐγὼ τὴν εὕρισκα περίφημη! Ἀκόμα κι' ὁ Κάπης καθόταν καὶ μὲ καμάρωνε. Μονάχα ὁ Καρδούλης στεκόταν μπροστά μου κι' ἐμιμεῖτο, μὲ κωμικὲς ὑπερβολές, ὅλες μου τὶς κινήσεις. Κι' ὅταν τελείωσα τὴν τουαλέττα μου, ἔβαλε τὰ χέρια στὰ πλευρά, ἀναποδογύρισε τὸ κεφάλι του καὶ... ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια!

Ἄκουσα νὰ λένε, πὼς εἶναι ἐπιστημονικὸ πρόβλημα ἄλυτο, ἂν οἱ πίθηκοι γελοῦν ἢ ὄχι. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ὅσοι ἀμφιβάλλουν, δὲν ἔκαναν τὸ κόπο νὰ προσέξουν πιθήκους!

Ἐγὼ ποὺ ἔζησα πολὺ μὲ τὸν Καρδούλη, μπορῶ νὰ βεβαιώσω πὼς γελοῦσε. Καὶ τὸ γέλιο του, ποὺ μὲ πείραζε πολλὲς φορές, δὲν ἦταν βέβαια, σὰν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πόσες φορὲς τὸ γέλιο του αὐτὸ δὲν πλήγωσε τὸν ἐγωϊσμό μου!

—Ἐδῶ ἐπάνω ποὺ βάζω τὰ γλυκά, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ τὰ φτάση ὁ Γιαννάκης!

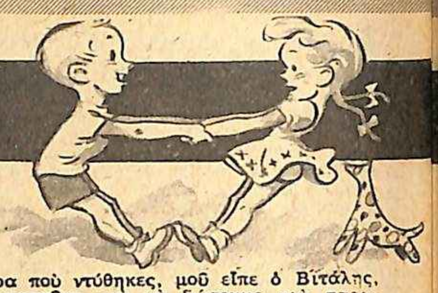

— Τώρα ποὺ ντύθηκες, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης, θὰ ἑτοιμαστοῦμε γιὰ νὰ δώσουμε μιὰ παράστασι αὔριο, ποὺ ἔχουν ἐδῶ πανηγύρι. Σ' αὐτὸ θὰ γίνη κι' ἡ πρώτη σου ἐμφάνισι...

Ρώτησα τί θὰ πῆ «ἐμφάνισι». Κι' ὁ Βιτάλης μοῦ ἐξήγησε ὅτι θὰ παρουσιαζόμουν πρώτη φορὰ στὸν κόσμο νὰ παίξω κωμωδία.

— Προτήτερα ὅμως, πρόσθεσε, καὶ τώρα μάλιστα, θὰ σοῦ μάθω τὸ ρόλο σου. Ἄ! δὲν εἶμαι τόσο πλούσιος. Σὲ πῆρα γιὰ νὰ μοῦ ἐργάζεσαι. Κι' ἡ ἐργασία σου θὰ εἶναι νὰ παίζης κωμωδίες μὲ τὰ σκυλιὰ καὶ μὲ τὸν Καρδούλη.

— Μὰ δὲ ξέρω νὰ παίζω κωμωδίες! τοῦ εἶπα.

— Ἔννοια σου καὶ θὰ σὲ μάθω! Πῶς ὁ Κάπης ἔμαθε νὰ περπατάη στὰ πίσω πόδια του καὶ πῶς ἡ Δούλση χορεύει στὸ σκοινί; Τοὺς ἔμαθα ἐγώ! Καὶ τώρα ἂς ἀρχίσουμε!

Ὡς ἐκεῖνο τὸ καιρὸ εἶχα χωριάτικες ἰδέες. Νόμιζα πὼς ἐργασία εἶναι νὰ σκάβης, νὰ ὀργώνης, νὰ σκίζης δέντρα, νὰ κόβης πέτρες. Δὲ φανταζόμουν τίποτ' ἄλλο.

— Τὸ ἔργο ποὺ θὰ παίξουμε, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης, λέγεται: «Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Καρδούλη» ἢ «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι πιὸ ζῶο;». Νά, τώρα κι' ἡ ὑπόθεσι: Ὁ κύριος Καρδούλης ἔχει ἕναν ὑπηρέτη, τὸν Κάπη. Ὁ Κάπης ὅμως γερνάει κι' ὁ Καρδούλης θέλει ἄλλον ὑπηρέτη. Ὁ Κάπης ψάχνει νὰ τοῦ βρῆ. Καὶ τοῦ παρουσιάζει, ὄχι πιὰ σκύλο, ἀλλὰ ἕνα χωριατόπαιδο, ποὺ τὸ λένε Ρεμῆ.

— Σὰ καὶ μένα;

— Ὄχι σὰν καὶ σένα, ἀλλὰ ἐσένα τὸν ἴδιο! Κι' ἔρχεσαι ἀπ' τὸ χωριό σου γιὰ νὰ γίνης ὑπηρέτης τοῦ Καρδούλη.

— Οἱ πίθηκοι δὲν ἔχουν ὑπηρέτες!

— Στὶς κωμωδίες ἔχουν. Ἔρχεσαι λοιπόν, σὲ βλέπει ὁ Καρδούλης καὶ τοῦ φαίνεσαι βλάκας.

— Ἄ! δὲ μ' ἀρέσει αὐτό...

— Τί σὲ πειράζει; Ἔτσι τὸ λέμε, γιὰ νὰ γελάση ὁ κόσμος... Καὶ τώρα φαντάσου πὼς μπαίνεις σὲ σπίτι καὶ σοῦ λένε νὰ βάλης τραπέζι. Τί θὰ κάνης; Νά, ἴσα-ἴσα τὸ τραπέζι ποὺ θἄχουμε στὴν παράστασι. Ἔλα, στρῶσε το!

Στὸ τραπέζι ἦταν δυὸ-τρία πιάτα, ἕνα ποτῆρι, μαχαῖρι, πηροῦνι, πετσέτα, τραπεζομάντηλο. Πῶς ἔπρεπε νὰ τὰ βάλω; Δὲν ἤξερα πῶς ν' ἀρχίσω. Καὶ καθὼς στεκόμουν σὰν χαζός, ὁ Βιτάλης ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μπράβο! Παίζεις θαυμάσια! Ἔχεις τὴν ὠφέλεια ποὺ χρειάζεται στὴν κωμωδία. Αὔριο, ἂν καταφέρης νὰ πάρης τὸ ὕφος ποὺ ἔχεις τώρα, σοῦ προλέγω πὼς θἄχης τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος σου στὴν κωμωδία μου; Ἕνα χωριατόπουλο, ποὺ δὲν ξέρει τίποτα. Μπαίνει στοῦ κυρίου Καρδούλη καὶ δείχνεται πιὸ κουτός, πιὸ ζῶο, ἀπὸ τὸ ζῶο, τὸν πίθηκο. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ λέω «Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι πιὸ ζῶο;» Ὁ πίθηκος δηλαδὴ ἢ τὸ παιδί;

Ἡ κωμωδία αὐτὴ δὲν ἦταν μεγάλη. Βαστοῦσε μόλις εἴκοσι λεπτά. Ὁ Βιτάλης, βάζοντας ἐμένα καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ τὸν πίθηκο, νὰ κάνουμε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, δὲ θύμωσε οὔτε μιὰ φορά. Μὲ ὑπομονὴ καὶ γλυκὸ τρόπο μᾶς μάθαινε τὸ ρόλο τοῦ καθενός.

— Λοιπόν; μὲ ρώτησε ὅταν τελειώσαμε. Τί λές; Θὰ μάθης νὰ παίζης; Σ' ἀρέσει;

— Μ' ἀρέσει.

— Ἔ, τότε θὰ μάθης. Μὲ προσοχὴ καὶ ὑπακοὴ ὅλα κανένας τὰ κατορθώνει. Δὲς τὰ σκυλιὰ καὶ σύγκρινέ τα μὲ τὸν Καρδούλη. Ὁ Καρδούλης εἶναι ἔξυπνος, μὰ δὲν ἔχει ὑπακοή. Ξεχνᾶ ἀμέσως ὅ,τι τοῦ μαθαίνω. Εἶναι ἕτοιμος πάντα νὰ ἐπαναστατήση. Εἶναι βλέπεις τὸ φυσικό του. Ὁ πίθηκος δὲν ἔχει, σὰν τὸν σκύλο τὴ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος καὶ γι' αὐτὸ εἶναι κατώτερός του. Τὰ καταλαβαίνεις αὐτά;

— Ναί... νομίζω...

— Λοιπόν, παιδί μου, νὰ εἶσαι προσεκτικός, ὑπάκουος καὶ νὰ κάνης πάντα ὅ,τι εἶναι τὸ καλύτερο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πᾶν στὴ ζωή.

Τὴν ὥρα ποὺ μιλούσαμε, πῆρα θάρρος καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θαύμασα τὴν ὑπομονή, ποὺ ἔδειξε στὶς πρόβες μὲ τὰ σκυλιά, τὸν Καρδούλη καὶ μὲ μένα.

— Πῶς φαίνεται, μοῦ ἀποκρίθηκε, πὼς ἔζησες μὲ ἀνθρώπους ποὺ νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ κυβερνήσουν μὲ τὸ ραβδὶ πάντα σηκωμένο...

— Ἡ μάνα Μπαρμπερίνα ὅμως μεταχειριζόταν πολὺ μαλακὰ τὴν ἀγελάδα μας, τὴν Κοκκίνω!

— Μπράβο της! Θὰ πῆ πὼς ἤξερε κάτι, ποὺ δὲν τὸ πολυξέρουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς: ὅτι λίγα πράγματα κατορθώνει κανεὶς μὲ τὸ κακό, ἐνῶ μὲ τὸ καλὸ κατορθώνει τὰ πάντα! Ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ θυμώνω μὲ τὰ ζῶα μου, μπόρεσα νὰ τὰ κάμω ὅ,τι εἶναι. Ἂν τὰ χτυποῦσα, θἆταν τρομαγμένα. Κι' ὁ φόβος βλάπτει τὴν ἐξυπνάδα. Γιὰ φαντάσου, ἂν τὴν ὥρα ποὺ μαθαίνω τὸν Κάπη, ἄφηνα νὰ μὲ πιάση ὁ θυμός. Τί θἄκανε ὁ Κάπης; Θὰ μάθαινε κι' αὐτὸς νὰ θυμώνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ στοὺς πρόποδες ἑνὸς βουνοῦ ζοῦσε ἕνας φτωχός, μὰ πολὺ σπουδαῖος κυνηγός.

Δὲν εἶχε οὔτε χτήματα, οὔτε γελάδια, οὔτε πουλερικά. Τὰ πιὸ πολύτιμα πράγματα γι' αὐτὸν ἦταν ἡ μικρὴ καλύβα ποὺ καθόταν, τὸ τόξο του καὶ τὰ βέλη του. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ κάνη καμμιὰ δουλειά, ἀναγκαζόταν νὰ ζῆ ἀπ' τὸ κυνῆγι.

Ἔτσι, ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, γύριζε στὸ βουνὸ καὶ κυνηγοῦσε ἀγριογίδια.

Μὲ τὰ χρόνια, λοιπόν, ἔγινε ξακουστὸς καὶ στὸ πιὸ μακρυνὸ ἀκόμη χωριό.

Μιὰ μέρα συναπάντησε στὴν πιὸ ψηλὴ κορφὴ τοῦ βουνοῦ ἕνα ἀγριόγιδο. Ἄρχισε τότε νὰ τὸ κυνηγάη ὥσπου ἔφτασαν κι' οἱ δυὸ στὸ χεῖλος ἑνὸς γκρεμοῦ.

Ἐκεῖ τὸ ἀγρίμι στάθηκε. Ποῦ νὰ πάη; Νὰ πηδήση στὸ γκρεμό, θὰ σκοτωνόταν. Νὰ γυρίση πίσω πάλι, δὲ θὰ ξέφευγε ἀπ' τὰ βέλη τοῦ κυνηγοῦ.

Ξαπλώθηκε τὸ ἀγριόγιδο μὲ τὴν κοιλιὰ στὴν ἄκρη τοῦ βράχου κι' ἄρχισε νὰ βελάζη φοβισμένα.

Ὁ κυνηγὸς ὅμως, ἄνθρωπος σκληρόκαρδος, δὲν συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς φωνὲς τοῦ ζώου. Καὶ βάζοντας ἕνα βέλος στὸ τόξο του, ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ ρίξη πάνω στὸ ἀγριόγιδο.

Ξαφνικὰ ὅμως, εἶδε ἕνα γέρο μὲ ἄσπρα γένεια νὰ στέκη πλάϊ στὸ ζῶο κι' ἐκεῖνο νὰ τοῦ γλείφη τὰ χέρια του.

Ὁ γέρος ἐκεῖνος ἦταν τὸ καλὸ Στοιχειὸ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ κυνηγὸς χαμήλωσε ἀμέσως τὸ τόξο του καὶ στάθηκε μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη.

Καὶ τότε ἄκουσε τὸ γέρο νὰ λέη μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Ἄνθρωποι τοῦ κάμπου, ὁ Θεὸς σᾶς ἔχει χαρίσει ὅλα τ' ἀγαθά... Γιατί ἐρχόσαστε ἐδῶ πάνω καὶ κυνηγᾶτε τ' ἀγρίμια τοῦ βουνοῦ;

Ὁ κυνηγός, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Καλέ μου γέροντα, ὁ Θεὸς μὲ ἔκανε φτωχό. Δὲ μοῦ ἔδωσε τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δυστυχία... Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔχω οὔτε πουλερικά, οὔτε γελάδια, ἔρχομαι ἐδῶ καὶ κυνηγάω τὰ ἀγριογίδια.

Ὁ γέρος στάθηκε γιὰ λίγο σκεφτικός. Ἔπειτα ἔγνεψε στὸν κυνηγὸ νὰ πλησιάση. Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ ξύλινη κοῦπα, ἄρμεξε μέσα σ' αὐτὴ τὸ ἀγριόγιδο κι' ἀνατάραξε ὕστερα τὸ γάλα ὥσπου ἔγινε τυρί...

Ὁ κυνηγὸς τὸ εἶδε καὶ σάστισε. Γιατὶ ὡς τότε δὲν ἤξερε πῶς τὸ γάλα γίνεται τυρί.

— Νά, πάρε τὸ τυρὶ αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ γέρος νὰ τρῶς καὶ νὰ χορταίνης κάθε φορὰ ποὺ θὰ πεινᾶς. Ὅσο γιὰ τὴ δίψα, τὴ δική σου καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ κάμπου, σᾶς φτάνουν τὰ νερὰ ποὺ σᾶς στέλνω ἀπὸ δῶ πάνω. Αὐτὸ τὸ τυρὶ θὰ τὸ βρίσκης ἄσωστο μέσα στὴν κοῦπα. Σοῦ τὸ δίνω, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία: Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, δὲ θὰ ξαναπειράξης τ' ἀγριογίδια καὶ τ' αὐγὰ ἀπ' τὶς ἀετοφωλιές!

»Πρόσεξε καλά. Ἂν δὲν κρατήσης τὸ λόγο σου, μεγάλη συμφορὰ θὰ σὲ βρῆ!

Ὁ κυνηγὸς δέχτηκε τὴ συμφωνία κι' ἀφοῦ χαιρέτισε τὸ γέρο κατέβηκε στὸν κάμπο.

Μπαίνοντας στὴν καλύβα του πῆγε καὶ κρέμασε πάνω ἀπ' τὸ τζάκι τὸ τόξο καὶ τὴ φαρέτρα του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ξαναπατήση ποτὲ πιὰ στὸ βουνό.

Ἔτσι ἔζησε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο μὲ τὸ τυρί, ποὺ τὄβρισκε πάντα μπόλικο στὴν κοῦπα.

Οἱ συχωριανοί του ὅμως παραξενεύτηκαν ποὺ εἶδαν ὅτι εἶχε ἀποτραβηχτῆ ἀπ' τὸ κυνῆγι.

Καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πῆ τὸ μυστικό του.

Ἔπαψαν τότε κι' ἐκεῖνοι ν' ἀνεβαίνουν στὸ βουνό.

Στὸ μεταξὺ τ' ἀγριογίδια, ποὺ δὲν τὰ κυνηγοῦσαν πιὰ οἱ ἄνθρωποι, ξεθάρρεψαν. Κι' ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ κατεβαίνουν ὡς τὸν κάμπο γιὰ νὰ βοσκήσουν.

Ἕνα ἀπομεσήμερο, ὁ κυνηγὸς καθόταν στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας του. Ξαφνικὰ τὸ μάτι του πῆρε ἕνα ἀγριόγιδο νὰ κοντοζυγώνη. Μποροῦσε νὰ τὸ σκοτώση στὸ λεπτό. Μὰ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ γέρου. Καὶ γιὰ λίγο ἔδιωξε τὴν κακὴ ἐκείνη σκέψι, ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του.

Μὰ ὁ πειρασμός, ποὺ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὸν κακὸ δρόμο ἦταν μεγάλος.

«— Δὲν βαριέσαι, εἶπε μέσα του, τί κακὸ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνη ἕνας γέρος; Κι' ὕστερα, ποῦ θὰ μὲ δῆ;...»

Κι' εὐθὺς ἅρπαξε τὸ τόξο του καὶ μὲ τὸ βέλος σκότωσε τὸ ζῶο.

Ἔτρεξε ὕστερα, τὄγδαρε καὶ τὄψησε. Καὶ χωρὶς νὰ νοιώθη τί ἔκανε, ἔφαγε τόσο, ποὺ πρήστηκε ἡ κοιλιά του.

Θυμήθηκε τότε πὼς ἔπρεπε νὰ φάη καὶ τυρὶ γιὰ νὰ χωνέψη...

Μὰ μόλις πῆγε ν' ἀνοίξη τὴν κοῦπα, ἕνας μαῦρος γάτος ξεπετάχτηκε ἀπὸ μέσα καὶ μὲ τὸ τυρὶ στὸ στόμα, πήδησε ἔξω κι' ἔφυγε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη λοιπόν, δὲν ξαναβρῆκε τυρὶ στὴν κοῦπα. Κι' ἄρχισε πάλι τὴν παληά του τέχνη νὰ κυνηγάη στὸ βουνό.

Τ' ἀγριόγιδα τότε τρομαγμένα ὅλο καὶ ἀποτραβιόντουσαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ κυνηγὸς ὅμως ἔνοιωθε τώρα πὼς δὲν εἶχε πιὰ τὴν πρωτινή του δύναμι στὸ κυνῆγι. Κι' ἔτσι, πολλὲς φορὲς γύριζε στὴν καλύβα του καὶ πλάγιαζε νηστικός.

Ἕνα ἀπομεσήμερο, τέλος, ἔτυχε νὰ βρεθῆ στὸ ἴδιο μέρος, ποὺ πρὶν τρία χρόνια εἶχε συναντήσει τὸ γέρο, προσπαθῶντας τώρα νὰ κλέψη αὐγὰ ἀπ' τὶς ἀετοφωλιές.

Κι' ἀφοῦ πῆρε τὰ αὐγά, ἔτρεξε ὕστερα νὰ χτυπήση μὲ τὸ τόξο του κι' ἕνα ἀγριόγιδο.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ρίχτηκε πάνω του ἕνας πελώριος ἀετὸς νὰ τὸν κατασπαράξη.

Ὁ κυνηγὸς γιὰ νὰ σωθῆ, κύτταξε γύρω του, ζητῶντας βοήθεια.

Καὶ τότε ἀντίκρυσε τὰ μάτια τοῦ γέρου, ποὺ εἶχαν στηλωθῆ ἀπάνω του. Κι' ὁ γέρος τοῦ φώναξε:

— Ὤ, ἄνθρωπε, εἶσαι σκληρός, κακὸς καὶ ἄσπλαχνος. Ξέχασες τὸ λόγο ποὺ μοῦ ἔδωσες καὶ τώρα πληρώνεις γιὰ τὴν παρακοή σου. Ὁ ἀετὸς τοῦ βουνοῦ δὲ θέλει τὸ κακό σου. Θέλει ὅμως τὰ παιδιά του, ποὺ ἐσὺ δὲ σεβάστηκες κι' ἦρθες ἐδῶ πάνω νὰ τοῦ τὰ κλέψης! Ἄφησε τ' αὐγὰ γιὰ νὰ σώσης τὴ ζωή σου.

Ὁ κυνηγὸς ἀμέσως ἄφησε κατὰ γῆς τ' αὐγά. Κι' ἔπειτα, κατέβηκε γρήγορα στὸν κάμπο, κάνοντας ὅρκο νὰ μὴ ξανανεβῆ στὸ βουνὸ γιὰ νὰ κυνηγήση τ' ἀγριόγιδα καὶ νὰ πάρη αὐγὰ ἀπὸ τὶς ἀετοφωλιές.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ Μάκης εἶναι ὅλο χαρά, γιατὶ τὸ σχολεῖο του ἑτοιμάζεται γιὰ τριήμερη ἐκδρομὴ στὴν Πελοπόννησο.

— Τρεῖς μέρες, μανοῦλα, στὴν ἐξοχή!... λέει ἐνθουσιασμένος στὴ μητέρα του. Θὰ δοῦμε καινούργιους τόπους καὶ θὰ κάνουμε ὀρειβασία!

Καὶ συλλογίζεται ὅτι δὲ θὰ κάνουν οὔτε ἕνα μάθημα.

Μὰ τὰ πράγματα εἶναι τελείως διαφορετικὰ ἀπ' ὅτι νόμιζε ὁ Μάκης. Γιατὶ οἱ δάσκαλοι εἶπαν καθαρὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδρομῆς πὼς κάθε μαθητὴς θὰ ἔπαιρνε μαζί του τὰ βιβλία, ἐφόσον τὰ μαθήματα τῶν τριῶν ἡμερῶν θὰ γινόντουσαν ὁπωσδήποτε!

— Μμ!... ὡραία ἐκδρομὴ νὰ σοῦ πετύχη!... ἔλεγε κατσουφιασμένος τώρα ὁ Μάκης στοὺς δικούς του.

— Γιατί, παιδί μου; Ἄλλαξες ἰδέα τόσο ξαφνικὰ γιὰ τὴν ἐκδρομή; τὸν ρώτησε περίεργη ἡ μητέρα του.

— Νά... ἀντὶ νὰ διαβάζουμε στὸ σπίτι, θὰ διαβάζουμε στὸ ὕπαιθρο!... ἀπάντησε στενοχωρημένος ὁ Μάκης.

— Καλά, καὶ τί ἤθελες νὰ γίνη; τοῦ λέει αὐστηρὰ ἐκείνη. Νὰ φόρτωνες στὸν κόκκορα τὰ μαθήματά σου τρεῖς ὁλόκληρες μέρες;

— Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό, καλὲ μαμᾶ, ἀποκρίθηκε μισοκακόμοιρα ὁ Μάκης. Νομίζω ὅμως πὼς εἶμαι ἀκόμη πολὺ μικρὸς γιὰ τόσο... μεγάλα ταξίδια!...

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ἡ σκιὰ τοῦ πατέρα

Τρῶν τὰ παιδάκια μὲ χαρά,
ἔξη παιδάκια στὴν ἀράδα,
φαΐ, γλυκὰ κι' ὀπωρικά,
κι' ὕστερα παίζουν στὴ λιακάδα.

★

Καὶ μέσ' στὰ γέλια τους συχνὰ
μιλοῦν μὲ δάκρυα καὶ λύπη
γιὰ τὸν πατέρα ποὺ γι' αὐτὰ
στὰ μαῦρα ξένα τώρα λείπει.

★

Καὶ τοῦ πατέρα ἡ σκιὰ
ὁλόγυρά τους φτερουγίζει,
σὰν χελιδόνι ποὺ πετᾶ
καὶ στὴ φωληά του τριγυρίζει.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Χιοῦμορ

Ἡ μαμᾶ: Ταχυδρόμησες, Γιαννάκη, τὰ γράμματα ποὺ σοῦ ἔδωσα;

Ὁ Γιαννάκης: Ναί, μαμᾶ. Πρὶν τὰ ρίξω ὅμως στὸ κουτί, παρατήρησα πὼς εἶχες κάνει ἕνα λάθος στὰ γραμματόσημα: Εἶχες βάλει δυὸ δραχμὲς στὸ γράμμα τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τέσσερες στοῦ ἐσωτερικοῦ. Τὰ κανόνισα ὅμως, ἔννοια σου.

Ἡ μητέρα: Πῶς; Ξεκόλλησες τὰ γραμματόσημα;

Ὁ Γιαννάκης: Ὄχι, καλὲ μαμᾶ! Ἄλλαξα τὶς διευθύνσεις στοὺς φακέλλους!...

★

Παπποῦς: Γιαννάκη, ποιὸς εἶνε ὁ μεγαλύτερος τεμπέλης στὴν τάξι σου.

Γιαννάκης: Δὲν ξέρω...

Παπποῦς: Κι' ὅμως εἶναι εὔκολο νὰ τὸ δῆς.

Γιαννάκης: Καὶ πῶς;

Παπποῦς: Νά: ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποὺ κάθεται, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι γράφουν;

Κι' ὁ Γιαννάκης:

— Ἔχεις δίκηο, παπποῦ. Πιὸ μεγάλος τεμπέλης εἶναι ὁ δάσκαλός μας!...

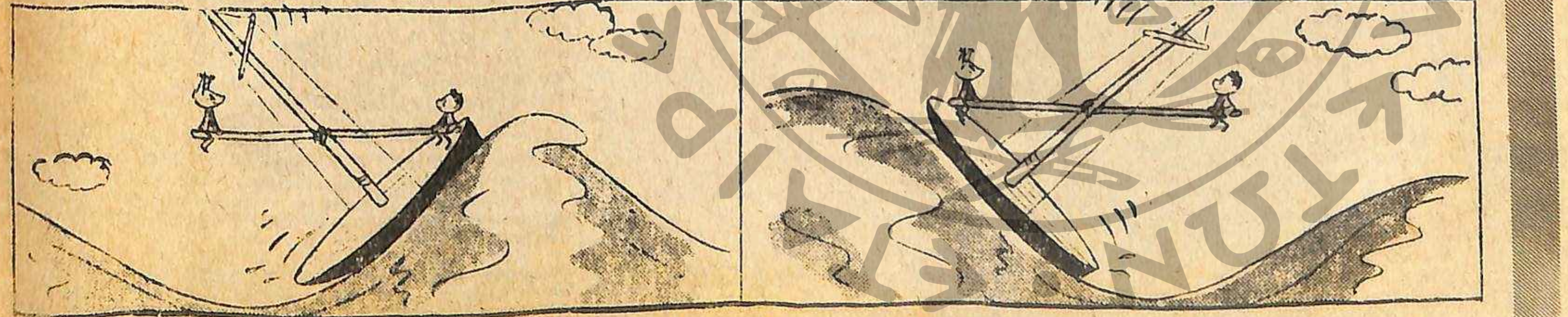

Ἡ Ζωΐτσα, ὁ Πειραχτήρης, ἡ φουρτούνα καὶ ἡ τραμπάλα

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Τὰ φετεινὰ ἀνοιξιάτικα ὑφάσματα παρουσιάζουν ἕνα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό: Εἴτε εἶναι ἀπὸ καθαρὸ ζωϊκὸ μετάξι, εἴτε εἶναι βαμβακερά, εἴτε συνθετικά, εἶναι ὑφάσματα «ποὺ στέκουν».

Ἡ παλέτα τῶν χρωμάτων ἐμφανίζεται κι' αὐτὴ ὅλο καὶ πιὸ ἐκτεταμένη. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἀντλοῦν τὴν ἔμπνευσί τους ἀπὸ τὰ χρώματα, ποὺ ἔχουν τὰ πολύτιμα πετράδια: τὸ ζαφεῖρι, τὸ σμαράγδι, τὸ ρουμπίνι, τὸ τοπάζ. Ἔτσι ἔχομε πολλὰ μπλέ, διάφορα κίτρινα, πράσινα καὶ κόκκινα. Συνηθίζονται πολὺ ἐπίσης ὅλες οἱ ἀποχρώσεις παστέλ, ὅλες οἱ γκάμμες τοῦ νουαζέτ, τὸ κοράϊγ καὶ τὸ μώβ. Γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο, ὑπάρχουν μερικὲς ἐπιφυλάξεις ἐκ μέρους τοῦ γυναικείου κόσμου, γιατὶ εἶναι ἕνα χρῶμα ποὺ δὲν ταιριάζει εὔκολα στὸ κάθε πρόσωπο.

Τὸ μαῦρο θὰ φορεθῆ πολὺ λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι εἶχε φορεθῆ πέρσι τὴν ἴδια ἐποχή. Καὶ γιὰ νὰ τελειώνωμε μὲ τὰ χρώματα, ἂς προσθέσωμε λίγα λόγια γιὰ μερικὲς ἀποχρώσεις ποὺ μποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν τὰ ὑποκοριστικὰ τοῦ μπλέ, τοῦ λευκοῦ, τοῦ κιτρίνου. Καὶ οἱ ὀνομασίες αὐτῶν τῶν χρωμάτων εἶναι «Πατρίτσια», «Ἐλεκὰρς ντὲ μπουλώ», «Παμπελοὺζ» καὶ «Καγιέν».

Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ὑφάσματα, ἐκεῖνα ποὺ θὰ κυριαρχήσουν μὲ τὶς ὄμορφες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, θὰ εἶναι πρωτίστως τὰ βαμβακερά. Θὰ δοῦμε βαμβακερὰ σατέν, μὲ γκρίζο φόντο καὶ εὔθυμες παστίλιες μπλέ, κόκκινες, κίτρινες. Ποπλίνες μὲ μικρὰ σχεδιάκια στὸν τύπο «ἀρλεκίνου» λευκὰ πάνω σὲ χρωματιστὸ φόντο, ποὺ ἰδιαιτέρως θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ χαριτωμένα ἀνοιξιάτικα ἐπανωφοράκια.

Ἄλλος νεωτερισμὸς θὰ εἶναι τὸ βαμβακερὸ σαντούγκ, καθὼς καὶ τὸ βαμβακερὸ νατέ, πολὺ κατάλληλα καὶ τὰ δυὸ γιὰ ἀνοιξιάτικα ταγιεράκια.

Τὰ λινὰ ποὺ εἶναι ἀνάμιχτα μὲ φιμπράν, θὰ κυριαρχήσουν κι' αὐτά, γιατὶ ἔχουν καὶ τὸ μεγάλο προσόν, ὅτι δὲν τσαλακώνουν καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Θὰ δοῦμε ἐπίσης πολλὰ ἐμπριμὲ σατὲν βαμβακερά, ἄλλοτε μὲ πολὺ μικρὰ μοτίβα καὶ ἄλλοτε μὲ μεγάλα. Ἐξ ἄλλου, μεγάλη μόδα τῆς ποπλὶν σπόρ, ποὺ ἐμφανίζεται μὲ ραβδώσεις καὶ ἔχει τὸ μεγάλο προσὸν νὰ εἶναι ἀδιαπέραστη στὴ βροχή. Πολλὰ βαμβακερὰ ματλασὲ καὶ κλοκὲ καὶ ἐπὶ πλέον μιὰ ἰδιότροπη ὕφανσις, ποὺ ἀπομιμεῖται τὸ ροτέν.

Ἕνας ἄλλος νεωτερισμὸς θὰ εἶναι τὸ βαμβακερὸ κοτλὲ καὶ μιὰ τουὰλ κάπως λιγώτερο σούπλ. Κατάλληλα καὶ τὰ δυὸ γι' ἀνοιξιάτικα ἐπανωφόρια. Συγχρόνως, πολλὲς κοτονάντ, ἄλλοτε μὲ ραβδώσεις καὶ ἄλλοτε μὲ πουά.

Καθὼς βλέπομε, ἡ ἄνοιξι, μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες ὀμορφιές της, μᾶς φέρνει μιὰ ἀτέλειωτη ποικιλία ὑφασμάτων, στὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ προσθέσωμε ἀκόμη κάτι ὡραιότατα σκωτσέζικα σὲ μικτοὺς χρωματισμούς, ὅπως καὶ πολλὰ πρὲν-ντὲ-γκάλ, σὲ διακριτικοὺς συνδυασμοὺς ἀποχρώσεων.

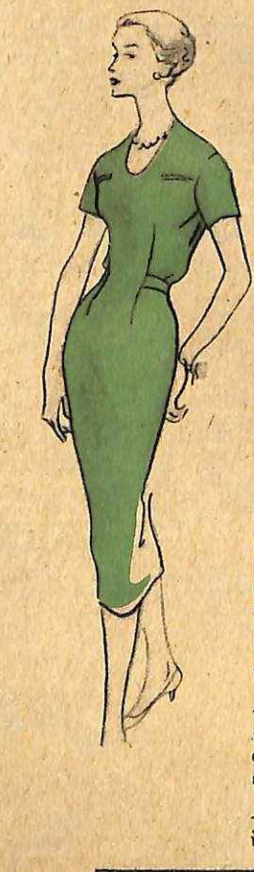

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ

Ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα, ὅλο καὶ περισσότερο ἐπιμένει στὸ συνδυασμὸ φορέματος καὶ βέστας. Χωρὶς νὰ φανοῦμε ὑπερβολικοί, μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνοιξιάτικο φορεματάκι, ἀνοιξιάτικη τουαλεττίτσα, ποὺ νὰ μὴ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ βέστα, εἴτε ὁμοιόμορφη μὲ τὸ φόρεμα, εἴτε διαφορετική.

Ἂς ρίξωμε, λοιπόν, μιὰ ματιὰ στὰ ἀνοιξιάτικα αὐτὰ σύνολα, ποὺ θὰ πάρουν τὴ θέσι τους στὴν κάθε γυναικεία γκαρνταρόμπα καὶ θὰ συντελέσουν καὶ πάλι στὴν κομψὴ ἐμφάνισι τῆς γυναίκας. Ἂς δοῦμε πρῶτα τὴ γραμμὴ ποὺ θὰ παρουσιάσουν οἱ τουαλέττες. Ἡ ἴσια γραμμὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ πρωτίστως θὰ κυριαρχήση, μιὰ ἴσια γραμμὴ ποὺ μολονότι θ' ἀκολουθῆ τὶς γραμμὲς τοῦ σώματος, δὲ θὰ εἶναι ἐφαρμοστή.

Αὐτὲς οἱ ἀνοιξιάτικες τουαλέττες θὰ εἶναι πολὺ ἁπλὲς μὲ κορσὰζ καὶ φοῦστα μονοκόμματα. Ἡ μέση θὰ σχηματίζεται πότε μόνο μὲ πένσες, πότε μὲ ζώνη, ποὺ θὰ πιάνη ὅμως μόνο τὰ δυὸ πλάγια καὶ θὰ χάνεται στὶς πένσες τῆς πλάτης καὶ τοῦ μπροστινοῦ. Κάποτε, ἐν τούτοις, περιβάλλει καὶ τὸ πίσω μέρος τῆς μέσης.

Τὰ μανίκια θὰ εἶναι κοντά, πότε ἐφαρμοσμένα στοὺς ὤμους, πότε σὲ κοὺπ ζαπονέ. Τὰ ἀνοίγματα τῶν ντεκολτὲ θὰ παρουσιάζουν κι' αὐτὰ μεγάλη ποικιλία καὶ θὰ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν κάθε γοῦστο. Ἄλλοτε θὰ εἶναι μυτερά, ἄλλοτε σὲ σχῆμα «μπατώ», ἄλλοτε ὀβάλ, ἢ τετράγωνα. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνοίγματα, θὰ γίνωνται σκέτα, χωρὶς γιακαδάκια, ὅταν δὲ τὸ φόρεμα εἶναι σκουρωπό, ἕνα λευκὸ ντεπασὰν τὰ στολίζει. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς εὐθύγραμμες τουαλεττίτσες, κάνει κάθε τόσο τὴν ἐμφάνισί της καὶ ἡ ἐβαζὲ γραμμή, ἀντιπροσωπευμένη μὲ ὄμορφα πλισσέ, ποὺ προσδίδουν τόση χάρι στὸ σύνολο τῆς τουαλέττας.

Ἂς τονίσωμε ἀκολούθως, ὅτι τὸ κούμπωμα στὰ ἀνοιξιάτικα αὐτὰ σύνολα, θὰ εἶναι πολὺ συχνὰ στὴν πλάτη, ἢ μὲ ἕνα μικρὸ ἐκλαίρ, ἢ μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, στὸν καθαρῶς ὅμως τύπο σεμιζιὲ μποροῦμε νὰ δοῦμε καὶ κούμπωμα μπροστά, ποὺ κάποτε περιορίζεται μόνο στὸ κορσάζ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς φούστας.

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς ἀνοιξιάτικης τουαλεττίτσας, τὴ βέστα, πού, καθὼς εἴπαμε, προσθέτει τόση χάρι στὸ σύνολο τῆς γραμμῆς, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως πολὺ πρακτικὴ καὶ χρήσιμη.

Οἱ περισσότερες βέστες ἀκολουθοῦν τὴν λεπτομέρεια, ποὺ ἀναφέραμε καὶ στὶς τουαλεττίτσες. Δηλαδὴ παίρνουν τὴ γραμμὴ τοῦ σώματος, μὲ κάποια πάντοτε ἐλευθερία. Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια τοὺς δίνει μεγάλη κομψότητα.

Ἄλλες βέστες, αὐτὴ τὴν ἐλευθερία τὴν ἔχουν πιὸ τονισμένη καὶ τότε ἔχομε τὶς καθ' αὐτὸ ριχτὲς βέστες, ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦμε πιὸ πολὺ μὲ τὶς τουαλεττίτσες στὸν τύπο σεμιζιέ, ποὺ ἔχουν πλισσεδωτὲς φοῦστες.

Χαρακτηριστικὸ ἀκόμη στὶς βέστες ποὺ ἀναφέραμε, εἶναι τὸ περιωρισμένο τους μάκρος, ποὺ δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τὴ γραμμὴ τῶν γοφῶν.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ

Ἀπὸ τὰ πρῶτα ὑφάσματα ποὺ θὰ δοῦμε γιὰ ἀνοιξιάτικα ἐλαφρὰ φορεματάκια, θὰ εἶναι τὰ σταμπάτα.

Κάθε ὕφασμα, σὲ οἱανδήποτε ποιότητα καὶ ἂν παρουσιάζεται, ἔχει τὰ πιὸ πρωτότυπα σταμπαρίσματα μὲ διάφορα μοτίβα μικρά, μεγάλα καὶ ἀνάμιχτα. Ὅλα αὐτὰ τὰ σταμπάτα ὑφάσματα, δίνουν μιὰ χαρωπὴ ἐμφάνισι, ποὺ τόσο ταιριάζει μὲ τὴν ἐποχή, γι' αὐτὸ καὶ ἡ πρώτη τουαλέττα κάθε γυναίκας, ποὺ θέλει νὰ εἶναι κομψὴ καὶ καλοβαλμένη, πρέπει νὰ εἶναι καμωμένη μὲ σταμπάτο ὕφασμα.

Καθὼς ξέρουμε, τὰ σταμπάτα ἐφέτος θὰ μᾶς ἐμφανιστοῦν σὲ τόση ποικιλία καὶ σὲ τόσους συνδυασμούς, ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦνται ὅλα τὰ γοῦστα.

Μὴ ξεχνοῦμε δὲ καὶ τὸ συνδυασμὸ σταμπαρίσματος καὶ ραβδώσεων. Δηλαδὴ πολλὰ σταμπάτα ἔχουν μὲ τέτοιον τρόπο τοποθετημένα τὰ μοτίβα, ὥστε νὰ σχηματίζουν γραμμές. Ἀπὸ μακρυά, ἡ ἐντύπωσις εἶναι σὰ νὰ βλέπωμε ἕνα ὕφασμα ριγὲ μὲ σχέδια.

Ἄλλο εἶδος σταμπάτου θὰ εἶναι οἱ βουλίτσες πού, τοποθετούμενες καταλλήλως, σχηματίζουν καρρεδάκια ἢ νταμιέ.

Ἀριστερά: Βέστα ἀπὸ τουΐντ ἢ ἀπὸ λαινὰζ νατέ. Τὸ ἐπάνω μέρος εἶναι μονταρισμένο σ' ἕνα νωμίτη. **Δεξιά:** φορεματάκι ἀπὸ σέτλαντ μονόχρωμο ποὺ φοριέται κάτω ἀπὸ τὴ βέστα.

Ἡ φετεινὴ μόδα συμβουλεύει γιὰ τὰ σταμπάτα φορέματα, νὰ φοριοῦνται αὐτοτελῆ, δηλαδὴ χωρὶς συμπλήρωσι ἀπὸ μονόχρωμο ὕφασμα. Μόνη ἐξαίρεσις γίνεται γιὰ τὴ ζώνη ποὺ αὐτὴ καὶ μόνη κάποτε κόβει τὴ μονοτονία τοῦ σταμπάτου καὶ μπαίνει μονόχρωμη. Στὴν περίπτωσι αὐτή, διαλέγομε τὸ βασικὸ χρῶμα τοῦ σταμπάτου.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Ἄλλη μεγάλη μόδα τῆς ἐποχῆς, ποὺ βασίζεται κι' αὐτὴ στὸ σταμπάτο ὕφασμα, εἶναι ἡ μόδα τῆς μπλούζας ἀπὸ σταμπάτη μουσλίνα.

Θὰ τὴν δοῦμε νὰ συμπληρώνη τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιέρ, τὰ ἀνοιξιάτικα σύνολα φούστας καὶ βέστας ἢ φούστας καὶ ἐπανωφοριοῦ, ἢ θὰ ἀποτελῆ αὐτὴ μόνη της, συνοδευμένη ἀπὸ μιὰ κατάλληλη φοῦστα, ἕνα σύνολο ἀμπιγιέ.

Ἀνάμεσα στὶς σταμπάτες μουσλίνες, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γι' ἀνοιξιάτικες μπλοῦζες, ἰδιαιτέρως θὰ χρησιμοποιηθοῦν αὐτὲς ποὺ θὰ ἔχουν λευκὸ φόντο μὲ πουά, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα τῆς μόδας.

Ὅσο γιὰ μπλοῦζες ἀμπιγιέ, βλέπομε σταμπαρίσματα διάχυτα στὶς λεπτὲς μουσλίνες, σὲ χρώματα ἀχνὰ καὶ ἀκαθόριστα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Συνηθίζονται πολὺ οἱ βέστες σὲ σχῆμα σπένσερ, τελείως ριχτὲς καὶ ἀνοιχτές, χωρὶς οὔτε ἕνα κουμπί.

— Τὰ κουμπιὰ παίρνουν ὁλοένα διαστάσεις καὶ φθάνουν στὴν ὀνομασία: «Κουμπιὰ-γίγαντες». Γαρνίρουν φορέματα καὶ ἐπανωφόρια.

— Πληθώρα φιόγκων θὰ δοῦμε στὶς ἀνοιξιάτικες τουαλεττίτσες. Ἄλλοτε θὰ ἔχουν ἕναν ὡρισμένο προορισμὸ καὶ ἄλλοτε ὁ ρόλος τους θὰ εἶναι μόνο διακοσμητικός.

— Πολλὰ μανίκια ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἑνώνονται στοὺς ὤμους, σχηματίζουν ἄφθονες σοῦρες.

— Στὶς βραδυνὲς τουαλέττες θὰ βλέπωμε πανώ, ποὺ σχηματίζουν οὐρά.

— Μεγάλη ἡ μόδα τῶν σουρωτῶν κορσάζ, ποὺ συγκεντρώνουν τὶς σοῦρες τους μέσα σὲ μιὰ φαρδειὰ κορσελὲ ζώνη.

— Καὶ μιὰ παράξενη ἰδιοτροπία μᾶς ἐμφανίζεται μὲ τὴν τοποθέτησι ἐξωτερικῆς τσέπης στὴ φοῦστα μιᾶς ἀμπιγιὲ τουαλέττας.

— Ἀνάμεσα στὶς τουνὶκ θὰ φορεθῆ πολὺ ἡ γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Σααριέν». Ἔχει μάκρος τρουὰ κὰρ καὶ φοριέται μὲ μιὰ φαρδειὰ ζώνη, ποὺ κλείνει μπροστὰ μὲ μιὰ ἀγκράφα.

— Ἐπίσης τὰ φουρὼ θὰ εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξι καὶ πολλὲς φορὲς γιὰ βραδυνὲς τουαλέττες, θὰ φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλο.

— Πολλὰ φορέματα θὰ ἔχουν τὴ μέση τοποθετημένη χαμηλότερα ἀπὸ τὴν κανονική της θέσι.

— Ἕνα σκέρτσο στὰ καπέλλα, θὰ εἶναι νὰ φοριοῦνται μὲ κλίσι πρὸς τὰ πίσω, ἀφίνοντας ἀκάλυπτο ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ κεφαλιοῦ καὶ καλύπτοντας, ἐξ ἀντιθέτου, ὅλο τὸ πίσω μέρος.

— Πολλὰ ἀμπιγιὲ ταγιὲρ χρησιμοποιοῦν γιὰ ὕφασμα τὸ μπροσὲ καὶ θὰ εἶναι ρελιασμένα μὲ χρυσὸ γαλόνι ἢ μὲ βελοῦδο.

— Πολλὲς φοῦστες, θὰ σχηματίζουν ἕνα χαμηλὸ κορσελὲ κι' ἀπάνω ἀπ' αὐτό, θὰ φοριέται μιὰ στενὴ ζωνίτσα.

— Πολλὲς τουαλέττες θὰ σχηματίζουν στοὺς γοφοὺς πιέτες σὲ ἀκτινοειδῆ κατεύθυνσι, προσδίδοντας ἔτσι κάποιο πλάτος στὸ ἐπάνω μέρος τῆς φούστας, ἐνῶ ἡ φοῦστα θὰ συνεχίζεται πρὸς τὰ κάτω, στενεύοντας.

— Πολλὰ ἀνοιξιάτικα ἐπανωφοράκια θὰ συγκεντρώνουν ὅλο τους τὸ φάρδος πίσω, σχηματίζοντας ἐλεύθερες πιέτες, ποὺ θὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ ἕνα ἀμπιεσμάν.

— Γιὰ τὸ αὐτοκίνητο, πολὺ τῆς μόδας τὸ ριχτὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ ἀλμπαγκά, σὲ κοὺπ σπορτὶβ ραγκλάν, μὲ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες.

1) Βέστα ἀπὸ μάλλινη ποπλίνα, ποὺ κλείνει μὲ μιὰ πάτ. Καὶ ἡ ἴδια πὰτ ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὸ κορσὰζ τοῦ φορέματος. 2) Βέστα χωρὶς μέση, πολὺ κοντή, ποὺ φοριέται μὲ αὐτὸ τὸ κιμονὸ φόρεμα. 3) Βέστα μπλὲ μαρὲν μὲ ντεκοὺπ καὶ τὸ φόρεμα ποὺ φοριέται μὲ αὐτὴ τὴ βέστα. 4) Βέστα ἐλαφρῶς μεσάτη ἀπὸ τουΐντ ποὺ φοριέται μὲ αὐτὸ τὸ μονόχρωμο φόρεμα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Διάφορα σκέρτσα στὰ παιδικὰ φουστανάκια, ποὺ λανσάρει ἡ μόδα, προσδίδουν ὅλο καὶ κάτι καινούργιο στὶς παιδικὲς σιλουεττίτσες.

Μιὰ χαριτωμένη κοὺπ γιὰ τὶς μικροῦλες, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴ μόδα τῶν μπολερό. Τὸ φουστανάκι, δηλαδή, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ μικρὸ κορσάζ, ποὺ ἐφαρμόζει στὸ σωματάκι καὶ κουμπώνει κατάμπροστα μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ἐνῶ ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος μιὰ εἰδικὴ ντεκούπ, δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μικροῦ μπολερό, ποὺ μένει ἀνοιχτὸ μὲ δυὸ κουμπάκια στὰ σημεῖα ποὺ οἱ ντεκοὺπ σχηματίζουν τὶς κάτω γωνίες τοῦ ὑποτιθεμένου μπολερό. Ἡ φουστίτσα κάτω ἀπὸ τὸ ἐφαρμοστὸ αὐτὸ μικρὸ κορσάζ, σχηματίζει τὸ φάρδος της μὲ κουφωτὲς ἐλεύθερες πιέτες. Τὸ φουστανάκι συμπληρώνεται μὲ κοντὰ φουσκωτὰ μανικάκια μὲ ρεβεράκια ἀπὸ λευκὸ πικέ, ὅπως ἀπὸ λευκὸ πικὲ εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ κατεβαστὸ γιακαδάκι.

Ἄλλη νόστιμη κοὺπ γιὰ μικροῦλες ἐπίσης, εἶναι ἕνα φορεματάκι, τοῦ ὁποίου τὸ κορσὰζ ἔχει πάλι ντεκούπ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ σχηματίζει σὰν ζιλέ. Ἐπὶ πλέον δὲ δίνει τὴν ἐντύπωσι, ὅτι συγκρατεῖται στοὺς ὤμους μὲ δυὸ πάτ, ποὺ καταλήγουν σὲ μύτες καὶ στολίζονται μὲ κουμπάκια. Κι' ἐδῶ τὰ μανικάκια θὰ εἶναι κοντά, στὸν τύπο τῆς φουσκίτσας μὲ ρεβεράκια λευκά, ὅπως καὶ τὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι. Ἡ φουστίτσα στὸ παιδικὸ αὐτὸ φουστανάκι μπορεῖ νὰ εἶναι σουρωτή, ἀλλὰ καὶ οἱ πιέτες εἶναι ἐπίσης ταιριαστές.

Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ φορεματάκια μποροῦν νὰ γίνουν εἴτε ἀπὸ μονόχρωμα ὑφάσματα, εἴτε ἀπὸ ὑφάσματα καντριγιέ, ὁπόταν καὶ μπορεῖτε νὰ συνδυάσετε εὐθύγραμμη κατεύθυνσι τοῦ ὑφάσματος μὲ διαγώνια. Τὸ πρῶτο στὴ φουστίτσα, τὸ δεύτερο στὸ κορσὰζ ἢ τἀνάπαλι.

Θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅμως πολὺ καὶ σκωτσέζικα ὑφάσματα.

Καὶ ἐδῶ διάφορες ντεκοὺπ ἔχουν τὴ θέσι τους, ἰδίως γιὰ νὰ συνδυάσουν διαφορετικὴ τοποθέτησι τοῦ ὑφάσματος, ὥστε νὰ ἔχωμε ἀντιθέσεις μεταξὺ κάθετης καὶ διαγώνιας γραμμῆς.

Σὲ παρόμοια φουστανάκια, πολλὲς φορές, τὸ διαγώνιο σκωτσέζικο, σχηματίζει ὅλο τὸ ἐμπρὸς τοῦ παιδικοῦ φορέματος μὲ μιὰ κόψι τῆς φουστίτσας, σὰν νὰ σχηματίζη ποδιά, ἐνῶ τὰ πλάγια, τόσο τοῦ κορσάζ, ὅσο καὶ τῆς φουστίτσας, ἔχουν τὸ σκωτσέζικο εὐθύγραμμο, ὅπως εὐθύγραμμα εἶναι καὶ τὰ μανικάκια.

Καὶ στὰ σκωτσέζικα φουστανάκια, συνηθίζονται πολὺ τὰ λευκὰ γαρνιρίσματα στὰ γιακαδάκια καὶ στὰ ρεβὲρ τῶν μανικιῶν.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΛΤΟΥΔΑΚΙΑ

Ἀπαραίτητα γιὰ τὰ παιδάκια εἶναι τὰ ἀνοιξιάτικα παλτουδάκια, ποὺ θὰ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ φορεματάκια.

Ἡ μεγάλη μόδα τῆς πιέτας, ποὺ ἐφαρμόζεται τόσο σὲ κάθε τί τὸ παιδικό, βρίσκει τὴ θέσι της καὶ στὰ παλτουδάκια.

Μ' ἄλλα λόγια, τὰ ριχτὰ παλτουδάκια ἀπὸ λεπτότατο λαινάζ, θὰ ἔχουν στὸ ἀπάνω μέρος ἕνα ἀμπιεσμὰν σχηματισμένο ὅλο μὲ πιέτες κουφωτὲς μπροστὰ καὶ στὴν πλάτη. Ἔτσι τὸ ἐπανωφοράκι ἀποκτᾶ ἕνα πολὺ ἄνετο πλάτος καὶ ἡ ὅλη γραμμή του εἶναι ἐξαιρετικὰ κομψὴ γιὰ τὴν παιδικὴ σιλουεττίτσα.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης χαριτωμένη κούπ, εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχει ὅλο τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ ἐπανωφοριοῦ μὲ ἕνα στρογγυλὸ νωμίτη ἀρκετὰ μεγάλο, ὥστε νὰ πιάνη καὶ τὴν ἀρχὴ τῶν ὤμων.

Μιὰ φάσα ὁλοτρίγυρα στὸ ἀμπιεσμάν, σχηματίζει ἕνα τελείωμα καὶ τὸ παλτουδάκι ἁπλώνεται κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμάν, κομμένο ἀν φόρμ, σχηματίζοντας συγχρόνως ἐλαφρὰ σουρίτσα.

Τὸ μανικάκι ἑνώνεται, φυσικά, κι' αὐτὸ στὸ ἀμπιεσμάν, ἀρκετὰ χαμηλότερα ἀπὸ τὴν κανονικὴ θέσι τῶν ὤμων. Τὸ παλτουδάκι κουμπώνει μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ ὡς τὴ μέση περίπου τοῦ μάκρους του καὶ ἔχει γιὰ σκέρτσο μιὰ φάσα ποὺ περιβάλλει τὸ νωμίτη καὶ κλείνει μὲ μιὰ μικρὴ ἀγκράφα.

Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ φανταιζὶ παλτουδάκι καὶ ἡ μόδα τῆς κλασσικῆς γραμμῆς δὲ χάνει τὴν ἐπικαιρότητά της. Πρόκειται γιὰ τὰ σπορτὶφ ἐπανωφοράκια ποὺ φοριοῦνται σὲ κάθε ἐποχή. Ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ φάρδος τους, ποὺ δὲν τὰ κάνει ὅμως νὰ χάνουν τὴν εὐθυγραμμία τους, γιατὶ συγκεντρώνεται κυρίως πρὸς τὰ πίσω, χάρις σὲ μιὰ μαρτεγκάλ, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ δύο ντεκούπ, οἱ ὁποῖες τοποθετοῦνται ἑκατέρωθεν τοῦ κουμπώματος. Αὐτὰ τὰ σπορτὶφ ἐπανωφοράκια, μποροῦν νὰ κουμπώνουν μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιά, ὁπόταν τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ τελειώνει μὲ γιακᾶ καὶ ρεβέρ, ἀλλὰ μποροῦν καὶ νὰ εἶναι σταυρωτά, μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιά, καὶ τότε τὸ κλείσιμο τοῦ λαιμοῦ εἶναι ἕνα κατεβαστὸ στρογγυλὸ γιακαδάκι.

ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Τὰ βαμβακερὰ σατέν, ποὺ εἶναι τόσο πολὺ τῆς μόδας, θὰ χρησιμοποιηθοῦν πολὺ γιὰ ἀνοιξιάτικες τουαλεττίτσες. Θὰ τὰ δοῦμε σὲ διάφορα ἀνοιξιάτικα χρώματα, ἄλλοτε ἁπαλά, ὅπως εἶναι οἱ τόνοι τῶν παστὲλ καὶ ἄλλοτε πιὸ ζωηρά.

Μιὰ χαριτωμένη κοριτσίστικη τουαλεττίτσα ἀπὸ τέτοιο ὕφασμα μὲ πολὺ ἁπλὸ τὸ κορσάζ της, ὅσον ἀφορᾶ τὴν κούπ, εἶναι ὅλη κεντημένη μὲ σειρητάκι σὲ δυὸ ὁριζόντιες σειρὲς ὁλοτρίγυρα στὸ κορσάζ, ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες.

Τὰ μανικάκια ποὺ συμπληρώνουν τὸ κορσὰζ εἶναι κοντὰ καὶ ἀρκετὰ ἄνετα, ὥστε τὸ φαρδὺ ρεβὲρ ποὺ τὰ στολίζει, νὰ συγκεντρώνη τὸ φάρδος σὲ σουρίτσα, ἐνῶ τὸ γιακαδάκι σχηματίζει μυτερὸ ἄνοιγμα. Αὐτὴ ἡ τουαλεττίτσα ἔχει τὴ φουστίτσα ὅλη πλισσεδωτὴ ἢ σὲ φαρδειὲς κουφωτὲς πιέτες καὶ εἶναι κι' αὐτὴ γαρνιρισμένη μὲ σειρητάκι τοποθετημένο ὁριζόντια, λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸν ποδόγυρο.

Μιὰ ἄλλη πάλι χαριτωμένη κούπ, σχηματίζει μιὰ ἐβαζὲ φουστίτσα ἀν φόρμ, ἐνῶ στὸ κορσὰζ ἕνα γαρνίρισμα μὲ κάθετες πιετοῦλες, ἔρχεται νὰ γαρνίρη τὸ κάθε πλάϊ τοῦ κορσάζ. Οἱ πιετοῦλες σταματοῦν λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ στολίζονται μ' ἕνα καπάκι, ποὺ σχηματίζει σὰν τσεποῦλες. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ κάμετε αὐτὰ τὰ καπάκια λευκὰ καὶ τότε τὸ ἴδιο ἀκολουθεῖτε καὶ γιὰ τὸ γιακαδάκι καὶ τὰ ρεβὲρ ἀπὸ τὰ μανικάκια.

Ἄλλες τουαλεττίτσες χρησιμοποιοῦν τὴν τόσο χαριτωμένη βελονιά, ποὺ λέγεται «σφηγκοφωλιά», γιὰ νὰ σχηματίσουν, ἄλλοτε στὸ κορσάζ, καὶ ἄλλοτε στὴ μέση, ὄμορφα γαρνιρίσματα.

Χαριτωμένη εἶναι μιὰ παρόμοια τουαλεττίτσα, ποὺ σχηματίζει ἀκριβῶς τὶς βελονιὲς τῆς σφηγκοφωλιᾶς κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσμὰν τοῦ κορσάζ, κι' ἔτσι τὸ κάνει νὰ σχηματίζη σοῦρες. Σουρωτὴ γίνεται ἐπίσης ἡ φουστίτσα καὶ ἡ ζώνη εἶναι ντραπαριστὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ δέσιμο μπρὸς-πλάϊ. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ εἶναι ἐλαφρῶς «ἐβαζέ», μὲ ἕνα μικρὸ γυριστὸ γιακαδάκι. Τὰ μανικάκια ἔχουν κι' αὐτὰ ρεβεράκι.

Θὰ δοῦμε ἐπίσης τουαλεττίτσες ἀπὸ σκωτσέζικα μεταξωτά.

Ἡ φετεινὴ μόδα μᾶς παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία σὲ παρόμοια ὑφάσματα μὲ ὡραιότατους συνδυασμοὺς χρωμάτων.

Γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φορέματα, ἡ ἁπλούστερη κοὺπ εἶναι καὶ ἡ ὡραιότερη, γιατὶ τὰ σκωτσέζικα μεταξωτὰ εἶναι αὐτὰ τὰ ἴδια λουσᾶτα καὶ δὲν χρειάζονται τίποτε περισσότερο.

Ἡ μόνη ποικιλία ποὺ ἐπιτρέπεται, εἶναι ἡ μὲ διαφόρους τρόπους τοποθέτησις τοῦ ὑφάσματος. Τὸ κορσὰζ τῆς τουαλεττίτσας κλείνει μπροστά, σταυρώνοντας κι' ἔχει γιακᾶ σμόκιν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σκωτσέζικο. Εἶναι μᾶλλον ἐφαρμοστὸ καὶ συμπληρώνεται ἀπὸ τὴ φουστίτσα, ποὺ ἀποτελεῖται ὁλόκληρη ἀπὸ κουφωτὲς πιέτες στενώτερες ἀπάνω, φαρδύτερες κάτω. Κι' ἐδῶ τὸ φορεματάκι συμπληρώνεται μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ τὸ ἴδιο σκωτσέζικο ὕφασμα καὶ δένει στὸ πλάϊ ἐμπρὸς μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ σταυρώνει τὸ κορσάζ. Τὰ μανικάκια σχηματίζουν φουσκίτσες μ' ἕνα στενὸ τελείωμα, ποὺ συγκρατεῖ τὶς σουρίτσες.

ΜΠΛΟΥΖΑΚΙΑ ΓΙΑ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΕΣ

Ὅπως στοὺς μεγάλους, ἔτσι καὶ στὶς κοπελλίτσες μας, ἡ μόδα συμβουλεύει τὰ μπλουζάκια.

Εἶναι ἀπαραίτητα αὐτὴ τὴν ἐποχή, γιὰ νὰ συνοδεύουν ἕνα σύνολο φουστίτσας καὶ βέστας ἢ ἕνα ἀνοιξιάτικο ταγιεράκι.

Τὰ κοριτσίστικα μπλουζάκια γίνονται ἀπὸ ριγὲ ζεφυράκια, ἀπὸ ποπλίνες, βατίστες, τομπράλκο, τσελβόλ. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑφάσματα εἶναι πολὺ κατάλληλα γιὰ πρωϊνὰ ντυσίματα. Γιὰ τ' ἀπογεύματα, ἔχομε ὑφάσματα πιὸ λουσᾶτα καὶ τὶς λενζερὶ μπλουζίτσες. Μὴ ξεχνοῦμε ὅμως καὶ τὰ χαριτωμένα σταμπᾶτα βαμβακερὰ ἢ μεταξωτά, ποὺ κι' αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται γιὰ μπλουζάκια. Τὸ σταμπάρισμα μὲ βου-

1) Φορεματάκι γιὰ κοριτσάκι 4 χρόνων ἀπὸ λαινὰζ πιὲ-ντὲ-πούλ. 2) Παλτουδάκι γιὰ τὴν ἴδια ἡλικία μὲ δυὸ πανὼ «ἐνκρουστὲ» στὰ πλάγια. 3) Ρεδιγκότα κλασσικὴ μὲ δυὸ σειρὲς κουμπιὰ καὶ μαρτεγκὰλ πίσω. 4) Διασκεδαστικὸ παλτουδάκι ὅλο σουρωτὸ κάτω ἀπὸ ἕνα στρογγυλὸ ἀμπιεσμάν. 5) Φορεματάκι ποὺ τὸ κορσάζ του μοιάζει μὲ μπολερό. 6) Σκωτσέζικο φορεματάκι μὲ διαφορετικὴ τοποθέτησι τοῦ ὑφάσματος.

1) Φορεματάκι—σεμιζιὲ κεντημένο μὲ σειρητάκι. Ἡ φουστίτσα εἶναι ὅλη μὲ κουφόπιετες. 2) Φορεματάκι γιὰ κοπελλίτσα 10 χρόνων. Τὸ κορσὰζ εἶναι γαρνιρισμένο μὲ σφηγκοφωλιά. 3) Τὸ κορσὰζ αὐτοῦ τοῦ φορέματος εἶναι γαρνιρισμένο στὰ δυὸ πλάγια μὲ πιέτες. 4) Σκωτσέζικο φορεματάκι μὲ φουστίτσα ἀν φόρμ. 5) Φορεματάκι ἀπὸ καρρεδάτο λαινὰζ μὲ κορσάζ, ποὺ σχηματίζει σὰν μπολερό. 6) Παλτουδάκι μεσᾶτο ἀνοιξιάτικο ἀρκετὰ φαρδὺ πρὸς τὰ κάτω.

λίτσες εἶναι αὐτὸ ποὺ κρατεῖ τὰ σκῆπτρα αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ἡ κούπ, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν οἱ κοριτσίστικες μπλοῦζες, δὲν εἶναι μιά, ἀλλὰ πολλές. Ἡ ζαπονέ, ἡ σεμιζιέ, ἡ κιμονό. Φυσικά, τὰ μανικάκια ἀκολουθοῦν ἀνάλογα. Εἶναι κοντά, μακρύτερα ἢ καὶ ἀνύπαρκτα. Τὸ ζαπονὲ κατεβαίνει λίγο καὶ σχηματίζει ἕνα εἶδος μανικάκι, ποὺ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ ὡρισμένες μπλουζίτσες. Πολὺ γρήγορα ἄλλωστε θὰ ἰδοῦμε μπλουζίτσες χωρὶς οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ ὑποτιθέμενο μανίκι.

Μερικὲς ἀπὸ τὶς σεμιζιὲ μπλουζίτσες θὰ ἔχουν σταυρωτὸ κούμπωμα, ἄλλες θὰ εἶναι μονοκόμματες μπροστὰ καὶ θὰ κουμπώνουν πίσω. Ἰδίως ὁσάκις δὲν ἔχουν μανίκια.

Στὴν κατηγορία τῆς μπλουζίτσας μποροῦμε νὰ συμπεριλάβουμε καὶ τὶς ριχτὲς καζάκες, ποὺ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὶς φοῦστες.

Ἔχουν κάτι τὸ πολὺ σπορτὶφ καὶ συνιστῶνται ἰδιαιτέρως γιὰ ἐκδρομὲς καὶ γενικὰ γιὰ τὰ σπόρ.

Οἱ καζάκες αὐτὲς δὲν γίνονται πάντα ριχτές, μποροῦν νὰ περιορίζουν λίγο τὸ φάρδος τους μὲ μιὰ στενὴ ζωνίτσα δερμάτινη ἢ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Πάντως τὸ μάκρος τους δὲν πρέπει νὰ ξεπερνᾶ παρὰ λίγα μόνον ἑκατοστὰ τὴ μέση.

ΠΛΕΧΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΙΤΣΕΣ

Ὅταν λέμε πλεχτὲς μπλουζίτσες δὲν ἐννοοῦμε βέβαια μάλλινες. Αὐτὲς μπαίνουν στὴ ναφθαλίνη καὶ τὶς ἀντικαθιστοῦμε μὲ ἄλλες ποὺ πλέκονται μὲ κοτὸν περλὲ ἢ μετάξι φλός.

Ἔχουν κι' αὐτὲς τὴν πρακτικότητά τους, γιατὶ εἶναι ἕνα διάμεσο ντύσιμο ὥσπου νὰ φτάσωμε στὰ ἐντελῶς καλοκαιρινά.

Αὐτὲς οἱ πλεχτὲς μπλουζίτσες γίνονται σὰν ἕνα εἶδος πουλάβερ σὲ ζωηρὰ ὅμως χρώματα καὶ μὲ ἀραιὰ πλέξι.

Δὲν εἶναι δὲ αὐτὲς οἱ πλεχτὲς μπλουζίτσες ἀποκλειστικότης τῶν κοριτσιῶν. Τὶς φοροῦν καὶ τ' ἀγοράκια σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία σὲ χρώματα ὅμως λιγώτερο ζωηρά.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

Μὲ τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἡμέρες, ἀρχίζομε νὰ σκεφτόμαστε καὶ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες μας μὲ τ' ἀνάλαφρα ὑφάσματα.

Ἐκεῖνο ποὺ βλέπομε κυρίως νὰ κυριαρχῇ, εἶναι ἡ μουσλίνα, τῆς ὁποίας ἡ μόδα θὰ συνεχισθῇ ὅλο τὸ καλοκαῖρι.

Τί πιὸ αἰθέριο, τί πιὸ χαριτωμένο ἀπὸ τὰ κομψὰ μοντέλα, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴ μουσλίνα σὲ ἀλλεπάλληλα κύματα, γιὰ νὰ μᾶς παρουσιάσουν τὶς ὄμορφες αὐτὲς τουαλέττες, ποὺ ἔχουν τόση φρεσκάδα.

Ἡ μουσλίνα ἐμφανίζεται σὲ ὅλα τὰ χρώματα καὶ τὶς ἀποχρώσεις τῆς μόδας καὶ πολὺ συχνὰ σὲ συνδυασμοὺς χρωμάτων πάνω στὴν ἴδια τὴν τουαλέττα, δημιουργῶντας τὰ ὄμορφα «ντεγκραντέ».

Κοντὰ στὶς μουσλίνες ἔχομε τὶς δαντέλλες, ποὺ προσφέρουν τὴ συμμετοχή τους, μὲ ἀποτέλεσμα ὡραιότατες βραδυνὲς τουαλέττες.

Παρουσιάζεται δὲ καὶ ἡ δαντέλλα σὲ διάφορα χρώματα, ἔχοντας ἐγκαταλείψει πιὰ τὰ πατροπαράδοτα χρώματα ἄσπρο καὶ μαῦρο. Αὐτό, ὅμως, δὲ σημαίνει, ὅτι δὲ θὰ δοῦμε καὶ δαντέλλες μαῦρες ἢ ἄσπρες.

Οἱ δαντελλένιες τουαλέττες θὰ συνδυάζουν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ ἐφαρμοστὰ κορσὰζ μὲ τὴ φαρδειὰ φούστα ἀν φόρμ ἢ σουρωτὴ στοὺς γοφούς. Αὐτὴ ἡ ἀντίθεσι εἶναι χαριτωμένη. Μερικὲς φορὲς θὰ δοῦμε τὴ δαντέλλα νὰ σταματᾶ στὰ τρία τέταρτα τοῦ μάκρους τῆς φούστας καὶ νὰ συμπληρώνεται μ' ἕνα φαρδὺ στρίφωμα ἀπὸ τοῦλι.

Η ΕΞΕΛΙΞΙ ΣΤΑ ΠΛΙΣΣΕ

Δὲν εἶναι, βέβαια, ἡ πρώτη φορά, ποὺ δείχνει ἡ μόδα τὴν προτίμησί της γιὰ τὰ πλισσέ.

Κατὰ ἐποχές, μὲ διάμεσα διαλείμματα, τὰ πλισσὲ ἔπαιξαν τὸ ρόλο τους, ἕνα ρόλο ἰδιαιτέρως ἐπίμονο στὸ γυναικεῖο ντύσιμο.

Ὡστόσο, κοντὰ στὴ χάρι ποὺ προσδίδουν στὴ γυναικεία τουαλέττα, εἶχαν πάντα τὸ μειονέκτημα, ὅτι ἤθελαν ἰδιαίτερη περιποίησι γιὰ νὰ διατηροῦνται ἄμεμπτα. Πότε τὸ κάθισμα, πότε ἡ ὑγρασία, τὰ ἔκαναν νὰ χάνουν τὴν πρώτη τους φρεσκάδα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ πλισσὲ τῆς μηχανῆς.

Νά, ὅμως, ποὺ αὐτὸ τὸ μειονέκτημα δὲν ὑπάρχει πιά. Τὰ καινούργια ὑφάσματα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διατηροῦν τὸ πλισσάρισμα ἀκόμη καὶ μετὰ τὸ πλύσιμο στὸ σπίτι μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι.

Ἀνάμεσα στὰ ὑφάσματα, ποὺ ἐπιτυγχάνουν αὐτὸ τὸ θαῦμα, σᾶς ἀναφέρομε τὰ δυὸ ὑφάσματα «Ροβυλιὰ» καὶ «Ροβυλόν», ποὺ εἶναι συνθετικὰ καὶ ἀπομιμοῦνται τελείως τὸ λινό. Πλένονται μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο, στεγνώνουν πολὺ γρήγορα καὶ δὲν χάνουν τὶς τσακισές τους οὔτε τὴν φρεσκάδα τους.

Αὐτὰ τὰ τόσο πρακτικὰ ὑφάσματα θὰ τὰ δοῦμε στὶς ἁπαλότερες παστὲλ ἀποχρώσεις, χωρὶς ν' ἀποκλείωνται καὶ τ' ἄσπρα ποὺ θὰ φοριοῦνται μὲ χρωματιστὲς ζῶνες.

Ἡ μόδα, θέλοντας νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ ποιότητα καὶ τὰ προσόντα αὐτῶν τῶν ὑφασμάτων τὰ χρησιμοποιεῖ σὲ ὅλα τὰ μοντελάκια, ποὺ ἔχουν ὡς βάσι τὸ πλισσάρισμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ ξανθή νεράϊδα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—ΠΡΟΣΕΞΕ ἐπιτέλους, Ἄϊριν! φώναξε ἐκνευρισμένος ὁ Ντὰν Μίλαν. Σοῦ εἶπα πὼς πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό.

Ἡ νέα γυναῖκα τέντωσε νωχελικὰ τὸ ὑπέροχο κορμί της στὴ σαίζ-λόνγκ κι' ἀπάντησε, χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι της.

— Δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖς νὰ μιλᾶς μ' αὐτὴ τὴ ζέστη! Θἄκανες καλλίτερα νὰ μ' ἄφινες νὰ πάρω τὴ βάρκα καὶ νὰ πάω μέχρι ἐκεῖνο τὸν καταπράσινο κόλπο νὰ κάνω ἕνα μπάνιο.

— Πρόκειται γιὰ μερικὲς χιλιάδες δολλάρια, κοῦκλα μου! γκρίνιασε ὁ Ντάν, σκουπίζοντας τὸ ἱδρωμένο του μέτωπο.

Καί, βλέποντας τὴ φιλενάδα του νὰ κάνη μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως, πρόσθεσε εἰρωνικά:

—Ἄ, βλέπω πὼς ἄρχισες νὰ ἐνδιαφέρεσαι! Ἄκουσε λοιπόν. Ξέρεις, φυσικά, πὼς δὲν ἤρθαμε ὣς τὰ νησιὰ αὐτὰ γιὰ διασκέδασι. Βέβαια, ἡ διαδρομὴ μὲ τὸ γιὼτ μου ἦταν ὑπέροχη. Δὲν ἔκανα ὅμως ὁλόκληρο ταξεῖδι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θαυμάσω τὸν ὠκεανό!

»Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ νησιοῦ ποὺ βλέπεις ἀπέναντι, εἶναι οἱ καλλίτεροι βουτηχτὲς τοῦ ἀρχιπελάγους, καὶ μοῦ πουλᾶνε σ' ἐξευτελιστικὲς τιμὲς τὰ μαργαριτάρια ποὺ ψαρεύουνε. Σήμερα τὸ πρωΐ ἔμαθα πὼς κάποιος ἀπ' αὐτούς, ὁ Τάϊ, ἔχει βρῆ ἕνα μέρος γεμᾶτο μαργαριτοφόρα ὄστρακα. Πῆγα μέχρι τὴν καλύβα του, καὶ μοὔδειξε τὰ ὡραιότερα μαργαριτάρια ποὺ ἔχω δῆ στὴ ζωή μου. Δὲ δέχτηκε ὅμως μὲ κανένα τρόπο νὰ μοῦ τὰ πουλήση. Τὰ φυλάει, λέει, γιὰ τὴν ἀγαπημένη του... Καὶ τὸ πιὸ ἀστεῖο εἶναι πὼς δὲν ἀγαπάει ἀκόμη καμμιά!

»Σκέφτηκα λοιπὸν πὼς θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσης, ἀφοῦ οἱ ἰθαγενεῖς δὲ σ' ἔχουνε δῆ ποτὲ καὶ δὲν ξέρουν ὅτι ἔχεις ἔρθει μαζί μου. Σήμερα τὸ βράδυ, θὰ σὲ βγάλω κρυφὰ στὴ στεριά. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, εἶναι δική σου δουλειὰ νὰ τὰ καταφέρης! Ἂν πετύχης, θὲ θἄχης πιὰ ἀνάγκη ἀπὸ πλούσιους φίλους γιὰ νὰ ζήσης... Δέχεσαι;

— Καὶ βέβαια, ἀγάπη μου! φώναξε ἡ Ἄϊριν γεμάτη χαρά. Εἶσαι σπουδαῖος!...

*

Τ' ἄλλο πρωΐ, ὅταν ὁ Τάϊ πήδησε μέσ' στὴ βάρκα του, ἔμεινε κατάπληκτος, μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια του.

Ξαπλωμένη στὸν πάγκο ποὺ ἔκρυβε τὰ σύνεργά του, μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της γεμᾶτα φύκια, κοιμόταν μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

Τὴν πλησίασε, γονάτισε δίπλα της καὶ ἄγγιξε δειλὰ τὸ γυμνό της ὦμο.

Ἡ Ἄϊριν ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τὸν κύτταξε χαμογελῶντας γλυκά.

Ὅποιος καὶ νἄλεγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸν Τάϊ πὼς τὸ ἄγνωστο αὐτὸ κορίτσι ἦταν ἡ φιλενάδα τοῦ κοντόχοντρου λευκοῦ ἐμπόρου, δὲ θὰ τὸν πίστευε. Ἦταν σίγουρος πὼς εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα πλάσμα τῆς φαντασίας του, μὲ μιὰ νεράϊδα ποὺ τὴν εἶχαν φέρει τὰ κύματα...

Ναί, ἦταν ἡ ἀγαπημένη, ποὔψαχνε νὰ βρῆ τόσον καιρό!

Μὲ ἀπαλὲς κινήσεις, σὰν νὰ φοβότανε μήπως διαλυθῆ τὸ ὅραμα, ἅπλωσε τὰ χέρια του καὶ τὴν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Ἄϊριν δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια νὰ ξεφύγη. Περίμενε πὼς θὰ τὴ φίλαγε. Μὰ ἐκεῖνος ἀκούμπησε μονάχα τὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του στὰ μαλλιά της κι' ἀναστέναξε.

Ἡ νέα γυναῖκα ἔνοιωσε ἕνα περίεργο σφίξιμο στὴν καρδιά. Κανένας δὲν τῆς εἶχε φερθῆ ἔτσι, ὣς τὰ τότε! Οἱ διάφοροι ἄντρες ποὺ εἶχαν περάσει ἀπ' τὴ ζωή της, δὲ σκέφτηκαν παρὰ πῶς νὰ κατακτήσουνε τὸ προκλητικὸ κορμί της.

«Εἶμαι τρελλή! σκέφτηκε ξαφνικά. Πάω νὰ χαλάσω τὴ δουλειὰ μὲ τοὺς συναισθηματισμούς μου».

Τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ νέου κι' ἀνακάθισε. Ὁ Τάϊ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρη στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Ἄϊριν τοὔδειξε τὰ κουπιά. Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως, καὶ σὲ λίγο ἡ πιρόγα διέσχιζε τὸ νερό, τραβῶντας πρὸς τ' ἀριστερά.

«Θὰ μὲ πάη στὸ μέρος ποὺ βρίσκει τὰ μαργαριτάρια—σκέφτηκε ἡ Ἄϊριν. Τέτοια ἐπιτυχία δὲν τὴ φανταζόμουνα!».

Μὰ δὲν ἔνοιωθε καμμιὰ ἰδιαίτερη χαρά... Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἡ ματιά της χάϊδευε τὰ πυκνὰ μαλλιά, τὸ γεροδεμένο κορμὶ καὶ τὰ ἁδρὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου, ποὺ τὴν κύτταζε μ' ἀφοσίωσι.

Κάποια στιγμή, ἐκεῖνος ἄφισε τὰ κουπιά. Ἡ Ἄϊριν κύτταξε γύρω της. Βρίσκονταν σ' ἕνα ὄμορφο κόλπο, πίσω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ νησί, ποὺ τοὺς ἔκρυβε τελείως ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γιώτ.

Ὁ Τάϊ ξεκρέμασε ἀπ' τὸ λαιμό του ἕνα πέτσινο σακκουλάκι κι ἄδειασε στὰ πόδια της τὸ περιεχόμενό του.

Τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ἀπὸ εὐχαρίστησι, ὅταν τὴν εἶδε νὰ κυττάζη μὲ θαυμασμὸ τὰ μαργαριτάρια ποὺ τῆς χάριζε...

Ὕστερα σήκωσε μιὰ βαρειὰ πέτρα καί, πρὶν προλάβη ἡ νέα γυναῖκα νὰ τὸν σταματήση, ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Γεμάτη ἀγωνία, ἡ Ἄϊριν ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ νερὸ ποὺ τὸν σκέπασε. Οἱ στιγμὲς τῆς φαίνονταν ἀτελείωτες... Γιατί ἀργοῦσε τόσο; Τί ἔκανε τόσην ὥρα στὸ βυθό; Μήπως τοῦ ἔτυχε τίποτα;

Ἕνας κόμπος ἀνέβηκε στὸ λαιμό της καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Τὰ δάκρυα αὐτὰ ἦταν ἡ μεγαλείτερη ἀνταμοιβὴ γιὰ τὸν Τάϊ, ποὺ σκαρφάλωσε σὲ λίγο στὴ βάρκα, σφίγγοντας στὴ φούχτα του ἕνα ὄστρακο... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Ἄϊριν πρόσφερε μονάχη της τὰ χείλη της σὲ κάποιον!

*

Ἄδικα περίμενε ὁ Ντὰν νὰ γυρίση ἡ συνένοχός του.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ μέρες, ἀποφάσισε νὰ βγῆ στὸ νησὶ γιὰ νὰ δῆ τί ἔγινε ἡ Ἄϊριν. Μὰ δὲν τὴ βρῆκε πουθενά, κι' οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ εἶπαν πὼς ὁ Τάϊ δὲν εἶχε φανῆ καὶ πὼς φοβόντουσαν μήπως πνίγηκε.

Περίμενε δυὸ ὁλόκληρες βδομάδες, καὶ στὸ τέλος ἀπελπίστηκε καὶ σαλπάρισε γιὰ τὴν Ἀμερική.

... Στὴν πίσω μεριὰ τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ ποὺ τὸ πυκνὸ δάσος ἔφτανε μέχρι τὴ θάλασσα, ἡ Ἄϊριν χαιρότανε τὸν ἔρωτα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της. Εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ εὐτυχία, ποὺ δὲ θὰ τῆς τὴ χάριζαν ποτὲ τὰ δολλάρια ποὺ ἀντιπροσώπευαν τὰ μαργαριτάρια ποὺ στόλιζαν τὸ λαιμό της. Εἶχε βρῆ τὴν ἀγάπη.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

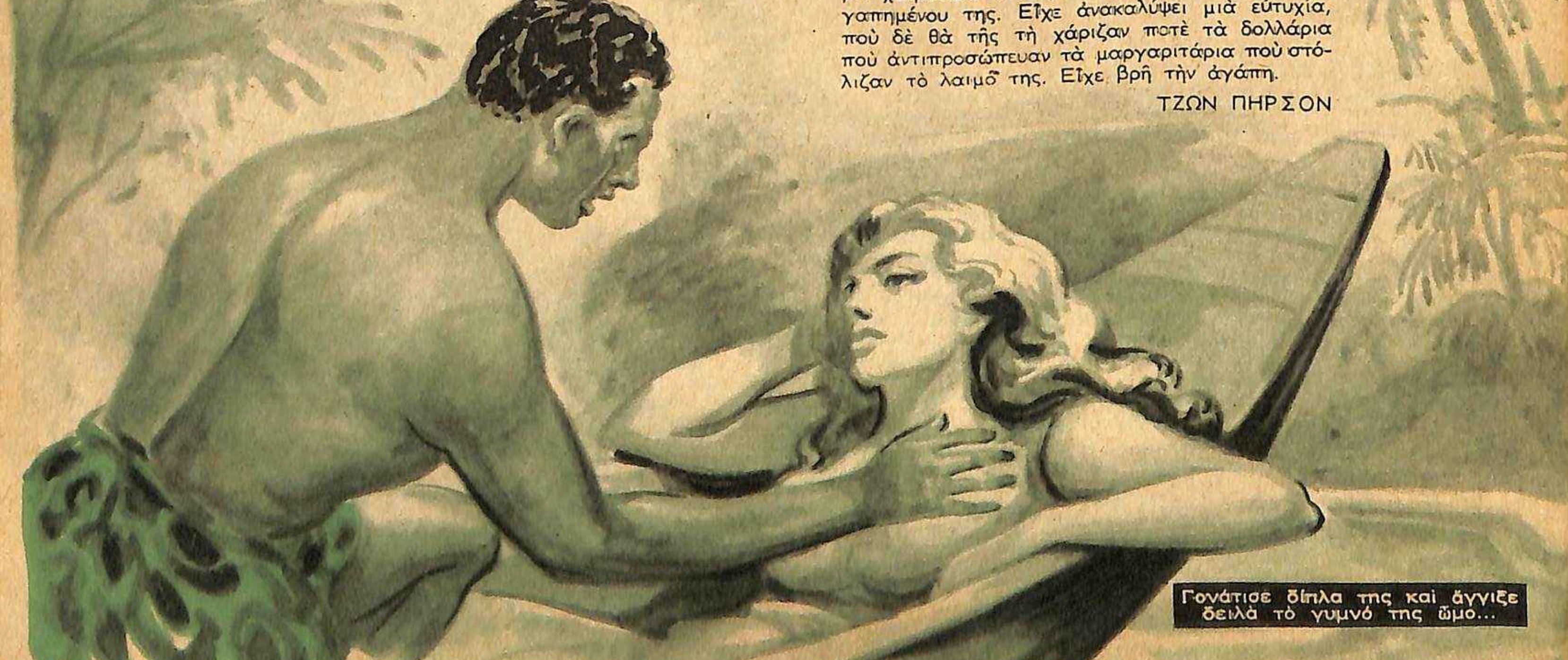

Γονάτισε δίπλα της καὶ ἄγγιξε δειλὰ τὸ γυμνό της ὦμο...

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Τζέϊμς Τσέϊζ

Τὰ κλεμμένα ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Γκλόρια προσπαθεῖ τοῦ κάκου νὰ πείση τὸ Χάρρυ νὰ δώση τὰ διαμάντια στὸ Ντελάνεϋ. Ὅταν ὁ Ντελάνεϋ μαθαίνη ἀπ' τὸ Μπόργκ πὼς τοὺς ἐξαπάτησε ὁ Χάρρυ, γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ τοῦ ἀναθέτει νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τὸν συγυρίση. Δίνει ἐπίσης στὴν ἀστυνομία τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου του. Μὲ τὸ στοιχεῖο αὐτό, οἱ ἀστυνομικοὶ βρίσκουν τ' αὐτοκίνητο, ἔξω ἀπ' τὴ βιλλίτσα ποὺ ἔχουν μείνει ἡ Γκλόρια κι' ὁ Χάρρυ. Ἀλλ' ἡ Γκλόρια κατορθώνει νὰ τοὺς ξεγελάση καὶ νὰ γλυτώση τὸ φίλο της. Ὡστόσο ἡ ἀστυνομία ἔχει τώρα τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ δράστη τῆς ληστείας, ποὺ τὰ βρῆκε πάνω στ' αὐτοκίνητο. Ὕστερα ὁ Χάρρυ παρουσιάζεται στὸν Τακαμόρι, ἰσχυρίζεται πὼς βρῆκε τὴν κασετίνα μὲ τὰ διαμάντια πεταγμένη στὴν ἔρημο καὶ ζητάει $1\frac{1}{2}$ ἑκατομμύριο δολλάρια γιὰ νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψη. Ἐκεῖνος ἐπιφυλάσσεται νὰ τοῦ δώση ἀπάντησι. Στὸ μεταξύ, ὁ Ντελάνεϋ, ποὺ χρειάζεται πολὺ τὸ Μπόργκ γιὰ τὶς δουλειές του, ἀποφασίζει νὰ θεωρήση χαμένα τὰ λεφτὰ ποὺ ἔδωσε στὸ Χάρρυ, καὶ λέει στὸ Μπόργκ νὰ πάψη πιὰ νὰ ψάχνη νὰ τὸν βρῆ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀρνιέται καὶ τοῦ δηλώνει πὼς θὰ συνεχίση τὸ ψάξιμο, γιὰ δική του εὐχαρίστησι. Ὁ Τακαμόρι συγκεντρώνει πληροφορίες γιὰ τὸ Χάρρυ, καταλαβαίνει πὼς ἔκανε αὐτὸς τὴ ληστεία καὶ τὸν ἀπειλεῖ πὼς θὰ τὸν παραδώση στὴν ἀστυνομία, ἂν δὲν τοῦ ἐπιστρέψη ἀμέσως τὰ διαμάντια. Ἐκεῖνος βλέπει πὼς ἔχασε τὸ παιγνίδι.

6ον

Μὰ ὁ Τακαμόρι κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Σᾶς εἶπα, κ. Γκρίφιν, ὅτι δὲν ἀγοράζω ποτὲ κάτι ποὺ μοῦ ἀνήκει. Τὸ πολὺ-πολὺ δέχομαι νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ζήσετε, σ' ἀντάλλαγμα τῶν διαμαντιῶν μου. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ διαμάντια, δὲ θὰ φανερώσω στὴν ἀστυνομία ὅσα ἀνακάλυψα γιὰ σᾶς.

Ὁ Χάρρυ τὸν κύτταζε μ' ἀπελπισία. Τὸ ὄνειρό του νὰ πλουτίση εἶχε διαλυθῆ τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ ἀπογοήτευσι τοῦ ἔφερνε ἴλιγγο...

— Δὲ σᾶς ἔχω καμμιὰ ἐμπιστοσύνη! φώναξε, ἔξω φρενῶν. Ἂν σᾶς δώσω τὰ διαμάντια, εἶσαστε ἱκανὸς καὶ πάλι νὰ μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία. Δὲ σᾶς πιστεύω.

— Ξέρετε τί θὰ κάνετε; Θὰ πακετάρετε τὰ διαμάντια καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλετε ταχυδρομικῶς, ἔτσι ὥστε νὰ τὰ λάβω μεθαύριο. Ἂν ὣς τότε δὲν ἔχουν φτάσει στὰ χέρια μου, θὰ δώσω στὴν ἀστυνομία ὅλες τὶς πληροφορίες, ποὺ συγκέντρωσα γιὰ σᾶς. Καὶ δὲ θ' ἀργήσουνε τότε νὰ σᾶς τσακώσουνε.

»Ἄν, ἀντιθέτως, λάβω τὰ διαμάντια μὲ τὸ πρωϊνὸ μεθαυριανὸ ταχυδρομεῖο, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου νὰ μὴ μιλήσω σὲ κανένα γιὰ σᾶς. Εἶναι ἡ μόνη ἐγγύησι ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω.

»Δὲ σᾶς ζητάω ν' ἀποφασίσετε τώρα ἀμέσως. Σκεφθῆτε πρῶτα!

Κι' ὁ Τακαμόρι ἔσκυψε λίγο καὶ χτύπησε τὸ ἐσωτερικὸ κρύσταλλο, ποὺ χώριζε τοὺς ἐπιβάτες ἀπ' τὸν ὁδηγὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ σωφὲρ ἔκοψε ἀμέσως τὴν ταχύτητα καὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο.

Ὁ Τακαμόρι ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

— Κατεβῆτε, σᾶς παρακαλῶ, κ. Γκρίφιν, εἶπε. Καὶ σκεφθῆτε καλὰ τὰ λόγια μου... Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ καταλάβετε τότε, ὅτι δὲ μπορεῖτε παρὰ νὰ δεχτῆτε τὴν πρότασί μου.

Ὁ Χάρρυ κατέβηκε, σὰν αὐτόματο, ἐκμηδενισμένος...

— Καληνύχτα σας, κ. Γκρίφιν, τοῦ φώναξε εὐγενικὰ ὁ Τακαμόρι.

Τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε πάλι κι' ἀπομακρύνθηκε...

V

Ὁ Μπὸργκ σταμάτησε στὴ βάσι τῆς σιδερένιας ἀνεμόσκαλας ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ μπάνιου τοῦ παλιοῦ σπιτιοῦ τῆς Γκλόρια. Ὁ ἄνθρωπός του τοῦ εἶχε πῆ πὼς εἶχε βρῆ τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος συρτωμένη ἀπὸ μέσα καὶ πὼς ἡ σιδερένια σκάλα ἀποτελοῦσε τὸ μόνο δρόμο γιὰ νὰ μπῆ ἢ νὰ βγῆ κανεὶς ἀπὸ κεῖ.

Ἀνέβηκε, λοιπόν, τὰ μεταλλικὰ σκαλοπάτια, προσέχοντας νὰ μὴν πέση ἡ σκιά του πάνω στὰ τζάμια τῶν ἄλλων διαμερισμάτων ποὺ φαίνονταν κατοικημένα.

Ἔφτασε ἐπιτέλους στὸ παράθυρο τῆς Γκλόρια, τ' ἀνασήκωσε καὶ γλύστρησε μὲ κόπο μέσα στὸ λουτρό.

Ἄρχισε τότε μιὰ μεθοδικὴ ἔρευνα στὰ ντουλάπια καὶ στὰ συρτάρια.

Τὸ διαμέρισμα βρισκόταν στὴν κατάστασι ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει ἡ Γκλόρια, ἐδῶ καὶ δέκα μέρες, μὲ τὰ λερωμένα πιάτα στὸ νεροχύτη καὶ τὸ κρεβάτι ξέστρωτο.

Ἕνα ἀντρικὸ κοστοῦμι, ποὺ κρεμότανε στὴ ντουλάπα, καὶ μιὰ ρεμπούμπλικα μὲ τὰ ἀρχικὰ «Χ. Γ.», τράβηξαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μπόργκ. Ἐπίσης, σ' ἕνα συρτάρι βρῆκε πέντε πουκάμισα μαρκαρισμένα μὲ τὰ ἴδια ψηφία.

Ἔξυσε τὸ κεφάλι του καὶ σκέφθηκε αὐτὸ ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει... «Χ. Γ.». Σήμαινε, ἄραγε, Χάρρυ Γκρήν;

Ξαναφύλαξε τὰ πουκάμισα στὸ συρτάρι κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, πρὶν συνεχίση τὶς ἔρευνές του.

Στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων βρῆκε ἕνα ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων, ὅπου ἦταν ὑπογραμμισμένο μὲ μολύβι ἕνα πρωϊνὸ δρομολόγιο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Τάγκαρτ εἶχε χάσει τὰ ἴχνη τῆς Γκλόρια κάπου κοντὰ στὸ σταθμό. Θὰ τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ, σίγουρα, καὶ κατάφερε νὰ τοῦ ξεφύγη. Ὕστερα πῆγε νὰ κρυφτῆ στὴ Νέα Ὑόρκη...

Ὁ Μπὸργκ ἔμεινε πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα στὸ διαμέρισμα, χωρὶς νὰ βρῆ ἄλλα ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς φωτογραφίες, ποὺ τὶς ἔκρυψε στὴν τσέπη του. Βγῆκε ὕστερα ἀπ' τὴν πόρτα, ξανάκλεισε πίσω του καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα.

Σταμάτησε στὸ ἀμέσως ἑπόμενο πάτωμα. Ἐκεῖ, πάνω σὲ μιὰ πόρτα, ἦταν καρφιτσωμένο ἕνα μπιλιέτο: «Μὶς Τζόαν Γκόλντμαν».

Ὁ Μπὸργκ ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω τὴ λιγδιασμένη του ρεμπέμπλικα καὶ πάτησε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Τοῦ ἄνοιξε μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μὲ πρόσωπο στρογγυλὸ σὰν φεγγάρι. Φοροῦσε μιὰ μπλούζα καταλεκιασμένη.

«Εἶναι ὁ τύπος τῆς κοπέλλας ποὺ ζῆ μὲ τὴ συντροφιὰ τῆς γάτας της καὶ δὲ ζητάει τίποτ' ἄλλο», σκέφθηκε ὁ Μπόργκ.

— Εἴσαστε ἡ μὶς Γκόλντμαν; τὴ ρώτησε, μὲ τὴ λίγο βραχνὴ φωνή του.

— Μάλιστα, κύριε. Τί συμβαίνει;

— Ζητάω τὴ μὶς Ντέϊν. Φαίνεται πὼς δὲν εἶναι σπίτι της.

— Ὄχι. Νομίζω κι' ἐγὼ πὼς λείπει.

— Κρῖμα! Ἔλπιζα νὰ τὴ δῶ... Ζῆ μαζὶ μὲ τὸ Χάρρυ Γκρήν;

— Τὸ Χάρρυ Γκρίφιν, θέλετε νὰ πῆτε; διώρθωσε ἡ κοπέλλα.

— Ἴσως νἄχετε δίκηο...

Ὁ Μπὸργκ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του καὶ πῆρε ἕνα σημειωματάριο, βρώμικο, γεμᾶτο δαχτυλιές. Προσποιήθηκε πὼς συμβουλευότανε μιὰ ἄγραφη σελίδα του.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι, εἶπε. Χάρρυ Γκρίφιν! Σωστὰ τὸ εἴπατε... Τὸν ξέρετε;

— Μά... γιατί μὲ ρωτᾶτε; παραξενεύτηκε ἡ κοπέλλα. Ποιὸς εἴσαστε σεῖς;

Ὁ Μπὸργκ πῆρε μέσ' ἀπ' τὸ καρνέ του μιὰ κάρτα καὶ τῆς τὴν ἔδειξε.

— Λέγομαι Μπὸργκ καὶ ἀνήκω στὸ πρακτορεῖο «Ράπιντ», τῆς εἶπε.

Ἐκείνη φάνηκε ἔκπληκτη.

— Ὥστε εἴσαστε ντέτεκτιβ;

— Ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ, διώρθωσε ὁ Μπόργκ. Ἀφῆστε με ὅμως νὰ μπῶ λίγο στὸ διαμέρισμά σας, ἂν δὲ θέλετε νὰ μὲ στείλετε στὸ σανατόριο, μὲ τὸ ρεῦμα ποὺ φυσάει ἐδῶ στὴν πόρτα σας!

Ἡ κοπέλλα παραμέρισε καὶ τὸν ἄφισε νὰ περάση.

— Ἔχει τίποτα μπελάδες ὁ κ. Γκρίφιν; τὸν ρώτησε.

Φλεγόταν ἀπὸ τὴν περιέργεια νὰ μάθη...

— Μπορεῖ, ἀπάντησε αἰνιγματικὰ ὁ Μπόργκ. Εἶναι φίλη σας ἡ μὶς Ντέϊν;

— Ὄχι ἀκριβῶς. Εἴμαστε γειτόνισσες...

— Αὐτὸς ὁ Γκρίφιν φέρνεται παράξενα στὶς γυναῖκες... Εἶχε λεφτὰ ἡ μὶς Ντέϊν;

— Ὄχι, καθὼς ξέρω. Εἶχε μείνει πολὺν καιρὸ δίχως δουλειά.

— Κι' ὅμως ὁ Γκρίφιν εἶναι

Μικρὲς ἱστορίες

Γαμήλια δῶρα

Ὁ Λεωνίδας, παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία του γιὰ τὸν ποδόγυρο, εἶναι, κατὰ τἆλλα, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς συζύγου. Ἔτσι, σήμερα ποὺ εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων του, πηγαίνει στὸ σπίτι μ' ἕνα πολύτιμο δῶρο γιὰ τὴ γυναῖκα του.

— Εἶδες ποὺ σὲ θυμήθηκα, χρυσή μου!... τῆς λέει θριαμβευτικά, ἐνῶ τῆς δίνει τὸ δῶρο της.

— Κι' ἐγὼ σὲ θυμήθηκα, λατρεία μου! τοῦ ἀπαντάει ἐκείνη, ὅλο γλύκα.

— Ποῦ εἶναι, λοιπόν, τὸ δῶρο μου; ρωτάει ἀνυπόμονος ὁ Λεωνίδας.

— Νά, σοῦ ἀγόρασα ἕνα φάρμακο γιὰ τὴν τριχόπτωσι!... τοῦ ἐξηγεῖ ἐκείνη.

Καὶ συμπληρώνει:

— Μικρό, βέβαια, δῶρο, ἀλλὰ πολὺ χρήσιμο!...

Ὁ Λεωνίδας, ὅμως, παρ' ὅλη τὴ... ψυχρολουσία, δείχνει πὼς εἶναι ἐνθουσιασμένος.

— Τί χρυσὴ γυναικοῦλα ποὺ ἔχω!... φωνάζει μὲ μισὴ καρδιά.

Ἀλλά, πρὶν νὰ συνέλθη ἀκόμη ἀπὸ τὸ ἕνα χτύπημα, δέχεται κι' ἄλλο:

— Σκέφτηκα, ὅμως, ἀγάπη μου, ὅτι εἶναι καλύτερα νὰ τὸ στείλω στὴ δακτυλογράφο σου... τοῦ λέει τώρα ἡ γυναῖκα του, χαμογελῶντας πονηρά.

— Καὶ γιατί;... τραυλίζει ὁ Λεωνίδας.

— Γιατὶ βαρέθηκα νὰ βουρτσίζω ἀπ' τὸ σακκάκι σου τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν της... ἀπαντάει ἡ σύζυγος.

Κόκκαλο ὁ Λεωνίδας.

ἀπ' τοὺς τύπους ἐκείνους ποὺ ζοῦν εἰς βάρος τῶν γυναικῶν.

—Ποτὲ δὲ θὰ τὸ πίστευα! φώναξε ἡ Τζόαν Γκόλντμαν. Μὰ εἴσαστε βέβαιος; Μήπως τὸν μπλέκετε μὲ κανέναν ἄλλον;

— Δὲν πιστεύω... Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε;

— Εἶναι ψηλός, καλοφτιαγμένος, μὲ μαῦρα μαλλιά. Ὡς 28 χρόνων... Ὅταν ἐρχόταν μὲ τὴ στολή του νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ Γκλόρια, εὕρισκα πὼς ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν Γκρέγκορυ Πέκ.

— Ποιά στολή; ρώτησε ὁ Μπὸργκ μὲ ἀδιάφορο ὕφος.

— Τοῦ πιλότου τῆς «Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας τῆς Καλιφορνίας»... Μὰ δὲν ἐργάζεται πιὰ ἐκεῖ. Ἡ Γκλόρια μοῦ εἶχε πῆ πὼς ζητοῦσε νὰ βρῆ δουλειά, ὅταν ἦρθε νὰ μείνη μαζί της... Δὲν ἦταν παντρεμένοι. Μὰ αὐτὴ εἶναι δική τους δουλειά!

Ὁ Μπὸργκ τῆς ἔδειξε μιὰ φωτογραφία τοῦ Χάρρυ Γκρήν, ποὺ εἶχε φροντίσει ν' ἀγοράση ἀπ' τὸ φωτογραφεῖο τῆς Ἔσσεξ Στρήτ.

— Αὐτὸς εἶναι; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη κύτταξε τὴ φωτογραφία καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε πίσω, λέγοντας:

—Ὄχι! Δὲν μοιάζει καθόλου. Ὁ κ. Γκρίφιν εἶναι νέος καὶ δίχως σημάδι στὸ πρόσωπο.

Ὁ Μπὸργκ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ξαναφύλαξε τὴ φωτογραφία στὸ καρνέ του καὶ τὸ καρνὲ στὴν τσέπη του. Ὕστερα εἶπε, προχωρῶντας πρὸς τὴν πόρτα:

—Ὁ μεγαλείτερος μπελᾶς στὴ δουλειά μας εἶναι οἱ λανθασμένες πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος βλάκας. Ἔτσι καὶ τώρα, νόμιζα πὼς βρισκόμουν στὸ σωστὸ δρόμο... Ἂς εἶναι! Μήπως ξέρετε τουλάχιστον ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ τὴ μὶς Ντέϊν;

—Ὄχι, δυστυχῶς. Μὰ θὰ τὸ ξέρη ὁ θυρωρός, πιστεύω.

— Καλά. Δὲν εἶναι σπουδαῖο...

Ὁ Μπὸργκ κατέβηκε ὡς τὸ ἰσόγειο. Ἐκεῖ σταμάτησε, σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα μπῆκε στὸ θυρωρεῖο.

Ὁ θυρωρὸς ἦταν ἕνας κοντὸς κι' ἀδύνατος ἀνθρωπάκος. Ὁ Μπόργκ στάθηκε ἀντίκρυ του, μὲ ὕφος ἀπειλητικό, κυττάζοντάς τον κρύα κι' ἐπιθετικά.

—Ἐσεῖς εἴσαστε ὁ θυρωρός; τὸν ρώτησε.

— Μάλιστα... ἀπάντησε ἐκεῖνος, κάνοντας ἕνα βῆμα πίσω.

— Ζητάω τὴ Γκλόρια Ντέϊν. Ποῦ εἶναι;

— Τί τὴ θέλετε; ρώτησε ὁ θυρωρός, ὀπισθοχωρῶντας καὶ πάλι.

— Πρέπει νὰ τὴ βρῶ. Ἔχει κάτι μπλεξίματα... Ποῦ εἶναι;

Ὁ θυρωρὸς ὕγρανε τὰ χείλη του μὲ τὴ γλῶσσα του καὶ ψιθύρισε:

— Μοῦ ἔχει ἀπαγορέψει νὰ δώσω τὴ διεύθυνσί της σ' ὁποιονδήποτε. Ποιά εἶναι τὰ μπλεξίματα ποὺ λέτε;

— Πρέπει νὰ τῆς δώσω μιὰ κλῆσι. Ἂν θέλετε νὰ φωνάξω ἕναν ἀστυφύλακα, γιὰ νὰ σᾶς κάνη νὰ μιλήσετε...

— Τῆς στέλνω τὴν ἀλληλογραφία της στὸ ξενοδοχεῖο Μάντοξ, στὴ Νέα Ὑόρκη! ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ὁ θυρωρός.

Ὁ Μπὸργκ τὸν κύτταξε ἀπειλητικά.

—Ἐλπίζω, γιὰ τὸ καλό σας, πὼς μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια, εἶπε. Ἀλλοιῶς θὰ μὲ ξαναδῆτε ἐδῶ, καὶ τότε θὰ τὸ πληρώσετε ἀκριβά!

Κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸ θυρωρὸ τρομαγμένο καὶ παραζαλισμένο.

Ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του, σιγοσφυρίζοντας, καὶ ξεκίνησε.

Μερικὰ χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σταμάτησε, ἔβγαλε μιὰ ἀπο τὶς φωτογραφίες ποὺ εἶχε βρῆ στὰ πράγματα τοῦ Χάρρυ καὶ τὴν ἐξέτασε μὲ προσοχή. Ἔβγαλε ὕστερα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μολύβι, πρόσθεσε στὴ φωτογραφία μουστάκι κι' ἕνα σημάδι πληγῆς, φούσκωσε τὰ μάγουλα...

Τὴν κύτταξε μερικὰ δευτερόλεπτα, κρατῶντας την στὸ τεντωμένο χέρι του. Ἔπειτα τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα σκληρὸ χαμόγελο.

— Νομίζω πὼς ξέρω τώρα ποιὸς εἶσαι, κάθαρμα! μουρμούρισε. Τώρα θὰ σὲ πετύχω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

I

Ὁ Χάρρυ ἔβλεπε κάτω του τὰ φῶτα τοῦ ἀεροδρομίου τῆς Ὀκλαχόμα Σίτυ, καθὼς τὸ ἀεροπλάνο ἔκανε ἕνα μεγάλο γῦρο γιὰ νὰ προσγειωθῆ.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀρκετὰ «στὴ φόρμα του». Εἶχε πιῆ τέσσερα διπλὰ οὐΐσκυ, πρὶν ξεκινήση ἀπὸ τὸ Λὸς Ἄντζελες. Χάρις σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἀλκοόλ, ἀντιμετώπιζε μὲ ἠρεμία τὶς συνέπειες τῆς ἀποτυχίας του μὲ τὸν Τακαμόρι.

Ξέροντας πὼς δὲ θὰ γλύτωνε, παρὰ μονάχα ἂν ἐπέστρεφε τὰ διαμάντια, εἶχε γυρίσει στὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε πάρει ἀπ' τὸ χρηματοκιβώτιο τὴν πολύτιμη κασετίνα, τὴν εἶχε κάνει πακέτο καὶ τὴν εἶχε στείλει ταχυδρομικῶς στὸν Τακαμόρι.

Ἔμενε τώρα νὰ δῆ ἂν θὰ κρατοῦσε αὐτὸς τὸ λόγο του. Μὰ πίστευε ὁ Χάρρυ πὼς μποροῦσε νὰ τὸν ἐμπιστεύεται. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θἄπαιρνε πίσω τὰ διαμάντια του, ὁ Γιαπωνέζος θ' ἀδιαφοροῦσε τελείως γιὰ τὸ Χάρρυ.

Ὡστόσο, ὁ Χάρρυ εἶχε θεωρήσει φρονιμώτερο νὰ φύγη ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες. Εἶχε διαλέξει γιὰ καταφύγιό του τὴν Ὀκλαχόμα Σίτυ, γιατὶ ἀπεῖχε ἀρκετὰ ἀπ' τὴν Καλιφορνία καὶ γιατὶ μποροῦσε νὰ τραβήξη ἀπὸ κεῖ πρὸς τὸ Βορρᾶ ἢ πρὸς τὸ νότο, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης...

Ἀντὶ γιὰ τὸ ἐνάμισυ ἑκατομμύριο ποὺ λογάριαζε νὰ βάλη στὸ χέρι, δὲν εἶχε πιὰ τώρα, παρὰ 40 χιλιάδες δολλάρια. Ἀποκλειότανε λοιπὸν τὸ ταξίδι στὴν Εὐρώπη.

Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὸ κεφάλαιό του γιὰ τὴ δουλειά του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ σπαταλήση οὔτε μονόλεπτο.

Μποροῦσε ἀκόμα νὰ γίνη συνεταῖρος σὲ μιὰ ἐπιχείρησι ἀεροταξί. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ἀρχικὴ ἰδέα του: ν' ἀποκτήση μιὰ δουλειὰ ἐντελῶς δική του.

Αὐτὲς οἱ σκέψεις στριφογύριζαν στὸ νοῦ του, ὅταν προσγειώθηκε τ' ἀεροπλάνο.

Εἶδε μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ περιμένανε, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν προβολέων. Ἀναζήτησε τὴ Γκλόρια, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδε πουθενά.

Τὰ μοτὲρ σταματήσανε. Ἡ ἱπταμένη συνοδὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου. Ὁ Χάρρυ σηκώθηκε γιὰ νὰ κατεβῆ.

Περίμενε τὴ σειρά του — γιατὶ ἦταν γεμᾶτο τ' ἀεροπλάνο — ὥσπου νὰ βρεθῆ ἔξω, στὸ χλιαρὸ νυχτερινὸ ἀέρα. Εἶδε ἐπιτέλους τὴ Γκλόρια καὶ τῆς ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι του. Ἐκείνη ἔτρεξε κοντά του.

— Πᾶμε κάπου, ποὺ νὰ μποροῦμε νὰ μιλήσουμε, τῆς εἶπε.

— Ναί, πᾶμε.

Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ διευθύνονταν πρὸς τὴ μεγάλη σάλλα τοῦ ἀεροδρομίου.

—Ἄφισέ τους νὰ περάσουνε μπροστά, εἶπε ὁ Χάρρυ βραδύνοντας τὸ βῆμα του. Δὲ βιαζόμαστε.

—Ὄχι, μεῖνε μαζί τους! ἐπέμεινε ἡ Γκλόρια, μ' ἕνα τόνο ποὺ ἔκανε τὸ Χάρρυ νὰ τῆς ρίξη μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

Τὸ χλωμὸ κι' ἀλλοιωμένο πρόσωπό της τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση.

— Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε μ' ἀνησυχία.

Ἐκείνη εἶχε γαντζωθῆ στὸ μπράτσο του καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ μείνη ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ κτίριο.

—Ὁ Μπὸργκ!... τοῦ ψιθύρισε. Ξέρει πὼς βρίσκεσαι ἐδῶ. Κάπου θἆναι κρυμένος τώρα... Μᾶς παρακολουθεῖ, Χάρρυ!

Ἡ καρδιὰ τοῦ Χάρρυ χτύπησε πιὸ γρήγορα. Ἄνοιξε λίγο τὸ βῆμα του, γιὰ νὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στὸν πολὺ κόσμο.

— Εἶσαι βέβαιη; τὴ ρώτησε.

— Ναί.

— Πιστεύεις πὼς εἶναι τώρα ἐδῶ; Μὰ ποῦ;...

— Δὲν ξέρω. Θὰ κρύβεται κάπου, μέσ' στὸ σκοτάδι.

—Ἐσένα σὲ ξέρει, ὄχι ὅμως κι' ἐμένα, γκρίνιασε ὁ Χάρρυ. Τί σοῦ κατέβηκε, ναρθῆς νὰ μὲ βρῆς στὸ ἀεροδρόμιο; Ἦταν σὰν νὰ μὲ παρέδιδες στὸ Μπόργκ!

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Γκλόρια μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Ἔχει μιὰ φωτογραφία τῶν δυό μας, ἐσένα καὶ μένα.

— Μιὰ φωτογραφία... δική μου; Τοῦ Χάρρυ Γκρήν, θέλεις νὰ πῆς!

—Ὄχι. Δική σου! Δὲν ξέρω ποῦ τὴν ξετρύπωσε. Μὰ τὴν ἔχει.

Μπῆκαν στὸ μπουφέ. Ἡ μεγάλη σάλλα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ταξιδιῶτες ποὺ περίμεναν νὰ πετάξουν, ἢ ν' ἀνεβοῦν στὰ λεωφορεῖα γιὰ τὴν πόλι.

Ἐκεῖ μέσα, ὁ Χάρρυ ἔνοιωθε ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας.

—Ἂς καθήσουμε σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου νὰ μποροῦμε νὰ βλέπουμε τὴν πόρτα, εἶπε.

Προχώρησαν ὡς ἕνα ἀδειανὸ τραπέζι. Ἀφοῦ καθήσανε, ὁ Χάρρυ ἔχωσε τὸ χέρι του κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι του καὶ τράβηξε τὸ ρεβόλβερ του. Τὸ ἄφισε πάνω στὰ γόνατά του, ἔτσι ποὺ νὰ τὸ κρύβη ἡ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ἀλλὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸ μεταχειριστῆ ἀμέσως μόλις θ' ἀπομάκρυνε τὸ τραπέζι μὲ μιὰ κλωτσιά.

Ἕνα γκαρσόνι πλησίασε. Ὁ Χάρρυ παράγγειλε δυὸ κλειστὰ οὐΐσκυ. Ἡ Γκλόρια κι' αὐτὸς ἔμειναν ἀμίλητοι, περιμένοντας νὰ τοὺς σερβίρη τὸ γκαρσόνι. Ὅταν τελείωσε πιὰ κι' ἔφυγε, ὁ Χάρρυ ρώτησε:

— Πῶς ξέρεις ὅτι ἔχει μιὰ φωτογραφία δική μου, κι' ὄχι τοῦ Χάρρυ Γκρήν;

— Σὲ ἀναγνώρισε ὁ ντέτεκτιβ τοῦ ξενοδοχείου, στὴ φωτογραφία ποὺ τοῦ ἔδειξε ὁ Μπόργκ.

Χοντρὲς στάλες ἱδρῶτα γυαλίσανε στὰ μελίγγια τοῦ Χάρρυ.

— Ξέρει λοιπὸν ποιὸς εἶμαι! μουρμούρισε. Μὰ πῶς μπόρεσε νὰ τ' ἀνακαλύψη;

Στράφηκε στὴ Γκλόρια καὶ πρόσθεσε, νευριασμένος:

— Θάλασσα τἄκανες, μὲ τὶς ἔξυπνες ἰδέες σου! Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ντέτεκτιβ; Πές μου τί ἀκριβῶς συνέβη!

Ἡ Γκλόρια τοῦ διηγήθηκε μὲ συντομία ὅτι, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο Μάντοξ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ τοῦ καταστήματος τῆς εἶχε ζητήσει 200 δολλάρια γιὰ νὰ τῆς φανερώση πὼς ὁ Μπόργκ τὸν εἶχε ρωτήσει γι' αὐτούς, δείχνοντάς του τὶς φωτογραφίες τους. Εἶχε νοικιάσει μάλιστα τὴ διπλανὴ κάμαρα ἀπ' τὴ δική της, γιὰ ν' ἀκούη ὅ,τι ἔλεγε στο τηλέφωνο.

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει, πρόσθεσε. Ἤξερα πὼς θἄψαχνε νὰ μᾶς βρῆ ὁ Μπέν. Εἶν' ἕνας τύπος φοβερὰ ἐπικίνδυνος. Μοῦ ἔχουν διηγηθῆ τρομαχτικὰ πράγματα γι' αὐτόν.

Τὄξερε καλὰ ὁ Χάρρυ πὼς ὁ Μπόργκ ἦταν ἐπικίνδυνος. Δὲ χρειαζότανε νὰ τοῦ τὸ πῆ ἡ Γκλόρια... Ἤπιε τὸ μισὸ οὐΐσκυ του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, χωρὶς ν' ἀφίση ἀπ' τὰ μάτια του τὴν πόρτα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ μὲ πλησιάσης, τῆς εἶπε. Δὲ θὰ μ' ἀναγνώριζε ὁ Μπόργκ στὰ σκοτεινά. Ἐνῶ ἐσύ, μὲ τὸ ἄσπρο καὶ μαῦρο φουστάνι ποὺ φορᾶς, δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγης. Τί ἰδέα νὰ βάλης τέτοιο φόρεμα! Θὰ σ' ἔβλεπε ἀκόμα κι' ἕνας στραβός!

— Δὲν εἶχα καιρὸ ν' ἀλλάξω. Μόλις πρόλαβα νὰ πάρω τ' ἀεροπλάνο... Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ἔπρεπε νὰ σὲ προειδοποιήσω!

— Τί θὰ γίνη τώρα; Δὲ μποροῦμε νὰ μείνουμε ἐδῶ ὅλη τὴ νύχτα... Ἔχεις κρατήσει δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο;

—Ὄχι. Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα ποὺ ἔφτασα, δὲ σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ Μπόργκ.

—Ὡραῖα τὰ κατάφερες! γκρίνιασε ὁ Χάρρυ. Κι' ἔτσι τώρα δεν ἔχουμε ποῦ νὰ πᾶμε...

—Ἄκουσε, Χάρρυ. Μεῖνε ἐσὺ ἐδῶ, ὅπου δὲ θὰ τολμήση νὰ σὲ πειράξη. Ἐγὼ θὰ πάρω ἕνα ταξὶ καὶ θὰ πάω νὰ βρῶ ξενοδοχεῖο. Περίμενέ με ἐδῶ!

Ὁ Χάρρυ ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ὡστόσο, ἡ Γκλόρια διέκρινε στὰ μάτια του μιὰ ἔκφρασι ἀνακουφίσεως.

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου, τῆς εἶπε. Ἐσένα δὲ θὰ σ' ἐνοχλήση... Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ. Κάνε γρήγορα ὅμως!

Ἡ νέα γυναῖκα σηκώθηκε καί, συγκεντρώνοντας ὅλο της τὸ θάρρος, διέσχισε τὴν αἴθουσα γιὰ νὰ βγῆ στὸ χῶλλ.

«Ἐσένα δὲ θὰ σ' ἐνοχλήση...» τῆς εἶχε πῆ ὁ Χάρρυ. Μακάρι ν' ἀληθεύανε τὰ λόγια του! Δὲ θὰ τῆς συγχωροῦσε ποτὲ ὁ Μπὲν ποὺ τὸν ἐγέλασε. Εἶχε στείλει τὸ Μπόργκ, τόσο γι' αὐτὴν τὴν ἴδια ὅσο καὶ γιὰ τὸ Χάρρυ.

Προχώρησε ὡς τὴν πόρτα, σταμάτησε λίγο στὸ κατῶφλι καὶ κύτταξε ἔξω, στὸ σκοτάδι, γιὰ νὰ βρῆ ἕνα ταξί. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκουσε μιὰ φωνὴ γυναικεία ποὺ διαμαρτυρότανε:

— Δὲ θὰ μὲ κάνετε ποτὲ νὰ πιστέψω πὼς δὲν ἔχετε ἕνα πιλότο νὰ μοῦ διαθέσετε!

Ἡ Γκλόρια γύρισε τὸ κεφάλι της. Στεκότανε κοντά της μιὰ ψηλὴ καὶ λεπτὴ κοπέλλα, πολὺ ξανθή, μὲ μαλλιὰ πυκνά, ὀντουλαρισμένα καὶ μακρυὰ ὡς τοὺς ὤμους της. Φοροῦσε παντελόνι κι' ἕνα σακκάκι καστόρινο, πολὺ φθαρμένο. Ἡ Γκλόρια λογάριασε πὼς θἆταν 22 ὡς 23 χρονῶν. Καὶ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάση τὰ μαλλιά της καὶ τὴν κορμοστασιά της.

Μιλοῦσε μ' ἕνα ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀεροδρομίου.

— Λυποῦμαι πολύ, μὶς Γκρέϋνορ, ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀλλὰ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουμε. Ὅλοι οἱ πιλότοι μας εἶναι ἀπασχολημένοι....

— Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; Ὁ δικός μου ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ πετάξη. Πρέπει δέ, δίχως ἄλλο, νὰ γυρίσω ἀπόψε... Κάνετε κάτι τελοσπάντων!

Ἡ Γκλόρια σταμάτησε γιὰ ν' ἀκούση τὴ συνέχεια.

Ὁ ὑπάλληλος χαμογέλασε φιλοφρονητικά, κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε πάλι:

— Λυποῦμαι εἰλικρινῶς, ἀλλὰ δὲν ἔχομε κανένα. Θἄθελα πολὺ νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς βοηθήσω... Ἂν σᾶς ἐξυπηρετῆ αὐτό, μπορῶ νὰ σᾶς βρῶ ἕνα πιλότο γιὰ αὔριο τὸ πρωῒ νωρίς.

— Μὰ εἶν' ἀδύνατο νὰ περιμένω ὡς αὔριο, σᾶς λέω! Ἀλήθεια, δὲν ἔχετε κανένα;

—Ὄχι, δυστυχῶς. Γιατὶ δὲν παίρνετε τὸ ἀεροπλάνο τῆς συγκοινωνίας; Ὕστερα ὁ πιλότος σας θὰ φέρη τὸ δικό σας, μόλις μπορέση.

Ἡ κοπέλλα δίστασε λίγο κι' ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

— Τόσο τὸ χειρότερο! εἶπε. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲ γίνεται ἀλλοιῶς.

Καθὼς γύριζε γιὰ νὰ φύγη, λίγο ἔλειψε νὰ πέση πάνω στὴ Γκλόρια. Τῆς ζήτησε συγγνώμη. Ἐκείνη παραμέρισε γιὰ νὰ τὴν ἀφίση νὰ περάση, καὶ τῆς επε:

—Ἄκουσα, δίχως νὰ τὸ θέλω, τὴ συνομιλία σας μὲ τὸν ὑπάλληλο. Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς βοηθήσω...

Ἡ κοπέλλα στάθηκε καὶ τὴν κύτταξε.

«Τί ὄμορφη καὶ νέα ποὺ εἶναι! σκέφτηκε ἡ Γκλόρια μὲ ζήλεια. Τί ὡραῖο χρῶμα ποὺ ἔχει! Καὶ πόση ζωντάνια! Κι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα γκρίζα μάτια της!...»

— Νὰ μὲ βοηθήσετε; Δὲν τὸ πιστεύω... ἀπάντησε ἐκείνη. Χρειάζομαι ἕνα πιλότο.

—Ὁ ἄντρας μου εἶναι πιλότος, ἐξήγησε ἡ Γκλόρια. Βρίσκεται στὸ μπουφὲ τώρα. Ἴσως...

Τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας φωτίστηκε ἀπὸ χαρά.

— Τί ἀνέλπιστη τύχη! φώναξε. Μὰ ἐγὼ πηγαίνω στὸ Μαϊάμι. Θὰ θελήση ναρθῆ ὡς ἐκεῖ,

— Δὲ μᾶς νοιάζει ποῦ θὰ πᾶμε. Κάνομε ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς. Τώρα μόλις φτάσαμε ἀπ' τὸ Λὸς Ἄντζελες καὶ δὲν εἴχαμε ἀποφασίσει ἀκόμα ποῦ θὰ πηγαίναμε... Ἐλᾶτε νὰ τὸν δῆτε! Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ δεχτῆ πολὺ εὐχαρίστως νὰ σᾶς βοηθήση.

— Θαυμάσια! εἶπε ἡ κοπέλλα. Πιστεύω νἆναι πιλότος μὲ δίπλωμα....

— Καὶ βέβαια! Τελευταίως ἀκόμα ἐργαζότανε στὴν «Ἀεροπορικὴ Ἑταιρεία τῆς Καλιφορνίας».

—Ὡραῖα, πολὺ ὡραῖα!... Λέγομαι Τζόαν Γκρέϋνορ... Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία...

— Γκρίφιν. Γκλόρια Γκρίφιν. Ὁ ἄντρας μου λέγεται Χάρρυ Γκρίφιν.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ τοῦ μιλήσουμε.

Διασχίσανε μαζὶ τὸ χῶλλ καὶ μπήκανε στὸ μπουφέ. Ὁ Χάρρυ τὶς εἶδε νὰ τὸν πλησιάζουν. Ἔκρυψε βιαστικὰ τὸ ρεβόλβερ στὴν τσέπη του καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ χαιρετήση.

— Χάρρυ, τοῦ εἶπε ἡ Γκλόρια, ἡ μὶς Γκρέϋνορ ζητάει ἕνα πιλότο, γιὰ νὰ τὴν πάη μὲ τὸ ἀεροπλάνο της στὸ Μαϊάμι. Τῆς ἐξήγησα πὼς ταξειδεύομε γιὰ διασκέδασι, πὼς δὲν εἴχαμε κανονίσει ἀκόμα τὸ δρομολόγιό μας καὶ πὼς θὰ μποροῦσε, ἴσως νὰ τ' ἀναλάβης ἐσύ...

Ὁ Χάρρυ κύτταξε τὴν ξανθειὰ κοπέλλα ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν. Κι' ὁ Χάρρυ ἔνοιωσε κάτι σὰν ἠλεκτρικὸ κλονισμὸ — σὰν νἆχε ξεπεταχτῆ κάποιο μυστηριῶδες ρευστὸ ἀπ' τὴν κοπέλλα καὶ νὰ τὸν εἶχε βρῆ στὴν καρδιά...

Η ΜΠΥΡΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΤΟΝΩΤΙΚΟ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΑ ΠΟΤΑ

Οἱ ἐπίσημες ἀναλύσεις τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Ἰνστιτούτου Διαιτητικῆς τῶν Παρισίων ἀποδεικνύουν, ὅτι 1 κιλό μπύρα (2 μπουκάλια) εἶναι:

	Πλούσιο σέ φώσφορο ὅσο ἕνα ὡραῖο μπαρμπούνι	Μυϊκή δύναμις
	Πλούσιο σέ παντοθενικό ἀσβέστιο ὅσο τρία γραμμάρια βασιλικοῦ πολτοῦ	Ξανάνιωμα
	Πλούσιο σέ Βιταμίνη Β2 ὅσο ἕνα μεγάλο ποτῆρι γάλα	Ἀνάπτυξις
	Πλούσιο σέ Βιταμίνη ΠΠ ὅσο ἕνα μπούτι κόττας	Διανοητικές ἱκανότητες
	Πλούσιο σέ Βιταμίνη Β6 ὅσο ἕνα καλό μπιφτέκι	Καλή πέψι

Ἐπί πλέον, ἡ μπύρα περιέχει 46 ἀκόμη θρεπτικά στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιά τήν ὑγεία.
Ἡ μπύρα καθιστᾶ τόν Ὀργανισμόν ἰσχυρόν, ὅταν πίνεται κατά τήν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ καί κάθε φορά πού διψᾶμε.
Ἀπό σήμερα, πίνετε τακτικά μπύρα, τό ποτό τῶν δυνατῶν λαῶν. Προσφέρετε καί στούς φίλους σας. Γευστική καί δροσιστική, ἡ μπύρα εἶναι μία πραγματική ἀπόλαυσι.

ΜΠΥΡΑ ΦΙΞ

Τό πιό τονωτικό καί πιό δροσιστικό ἀπ'ὅλα τά ποτά.

("BIÈRE ET SANTÉ" σελ. 23)

Τό ὑγιές δέρμα κανει τίς ὡραῖες γυναῖκες ἀκόμη ὡραιότερες

Τό δέρμα σας ἔχει ἐπίσης ἀνάγκη φροντίδος, γι' αὐτό πρέπει νά τό περιποιεῖσθε τακτικά μέ κρέμα NIVEA γιά νά μένει πάντα ὡραῖο. Μέ τήν NIVEA διατηρεῖ τήν ὀμορφιά του, τή φρεσκάδα του καί τή λάμψη τῆς ὑγείας. Αὐτό τό ξέρουν ἑκατομμύρια γυναῖκες καί γι'αὐτό ἡ NIVEA ἐκτιμᾶται τόσο πολύ εἰς ὅλον τόν κόσμον.

Τό περιποιημένο δέρμα λάμπει ἀπό νεότητα

Η NIVEA εἶναι τόσον ἀποτελεσματική καί τονωτική, χάρις στήν Eucerit που περιέχει.

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Ἐξαλείφει τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἑξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες: PECHE - MAT GITAN.

Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ
Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ-ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ
Καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας
PIVER - PARIS

Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ κουτὶ νὰ γράφη τὴν λέξιν NEON

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
ἰδοὺ τὸ μυστικό μας
Τηλ. 53-100

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ
ΚΑΒΑ - UNIVERSAL
Αἱ φθηνότεραι
Αἱ τελειότεραι

ΜΕ ΒΕΛΟΝΙΑ UNIVERSO
ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)

ΤΥΧΕΡΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μὲ εἰδικοὺς λίθους ἐπὶ τῇ βάσει Εὐρωπαϊκοῦ ἀστρολογικοῦ πίνακος. Ἐπίσης μὲ πέτρες τουρκουὰζ ἐναντίον τοῦ ματιάσματος. Μεγάλη ποικιλία γυαλιῶν ἡλίου σὲ ὑπέροχα σχέδια. Ἑλβετικὰ ὡρολόγια, χρυσοὶ σταυροὶ καὶ παντὸς εἴδους χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα κοσμήματα. Φθηναὶ τιμαί, εὐκολίαι πληρωμῆς.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη

Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

Συγχρόνως διαισθάνθηκε πὼς τῆς εἶχε κάνει κι' αὐτηνῆς ζωηρὴ ἐντύπωσι.

«Τί ὄμορφη ποὺ εἶναι! Ὑπέροχη κοπέλλα!» σκέφτηκε.

Τῆς χαμογέλασε. Κι' ἡ Γκλόρια ποὺ τὸν κύτταζε, ἔνοιωσε νὰ σφίγγεται ἡ καρδιά της...

Εἶχε πολὺν καιρὸ νὰ δῆ ἕνα τέτοιο χαμόγελο στὰ χείλια του! Ἦταν ὅπως τῆς εἶχε χαμογελάσει ὅταν πρωτοσυναντήθηκαν, στὸ διάδρομο ἐκείνου τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, ἐδῶ καὶ ἑφτὰ μῆνες: ἕνα χαμόγελο νικητοῦ!

Στράφηκε ἀμέσως στὴ Τζόαν, γιὰ νὰ δῆ τὴν ἀντίδρασί της. Ἀλλὰ δὲ διέκρινε στὸ πρόσωπό της τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα συμπαθητικὸ ἐνδιαφέρον.

— Θέλετε νὰ πιλοτάρω τὸ ἀεροπλάνο σας, μίς; ἔλεγε στὸ μεταξὺ ὁ Χάρρυ. Μὰ πολὺ εὐχαρίστως! Ποῦ εἶναι τώρα;

— Ἐδῶ, στὸ ἀεροδρόμιο. Ὁ πιλότος μου ἀρρώστησε ξαφνικά... Ἦρθα χτὲς μὲ τὸ ἀεροπλάνο, γιὰ δουλειές μου, καὶ τώρα δὲ μπορῶ νὰ ξαναγυρίσω. Κι' ὅμως πρέπει δίχως ἄλλο νὰ βρίσκωμαι ἀπόψε στὸ σπίτι μου.

— Χρειάζονται τίποτε διατυπώσεις;

— Εἶναι ὅλα ἐν τάξει. Πῆρα τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Μποροῦμε ν' ἀπογειωθοῦμε ἀμέσως.

Ὁ Χάρρυ κύτταξε τὴ Γκλόρια. Εἶχε θυμηθῆ ξαφνικὰ πὼς ὁ Μπὸργκ περίμενε ἔξω, στὸ σκοτάδι. Τὸ εἶχε ξεχάσει γιὰ λίγο, βλέποντας τὴν ὄμορφη κοπέλλα. Μὰ τὸ ξαναθυμήθηκε ξαφνικὰ κι' ἀνασκίρτησε...

— Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ ἀεροπλάνο σας; ρώτησε.

— Πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κοντὰ στὰ ὑπόστεγα. Θὰ πᾶμε ὣς ἐκεῖ μ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ μὲ περιμένει... Δέχεστε λοιπόν;

— Βεβαίως. Θὰ μᾶς διασκεδάση αὐτὸ τὸ ταξεῖδι.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... εἶπε ἡ κοπέλλα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ἂν θέλετε, νὰ συναντηθοῦμε στὴ νοτία πόρτα τοῦ χώλλ. Πηγαίνω μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσω στὸν πιλότο μου καὶ νὰ τοῦ πῶ πὼς τὰ κανόνισα.

— Σύμφωνοι. Θὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ.

Ἡ κοπέλλα ξαναχαμογέλασε κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἡ Γκλόρια εἶδε τὸ Χάρρυ νὰ τὴν παρακολουθῆ μὲ τὰ μάτια, μὲ φανερὸ θαυμασμό.

— Χάρρυ!... πρόφερε.

Ἡ φωνή της τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση καὶ νὰ γυρίση πρὸς τὸ μέρος της. Τὴν εἶχε ξεχάσει τελείως...

Γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εἶδε ὅπως ἦταν πραγματικά, χωρὶς ἐπιείκεια: χλωμή, μὲ κουρασμένη φυσιογνωμία, δίχως τὸ παραμικρὸ θέλγητρο.

— Τυχεροὶ εἴμαστε! τῆς εἶπε προσπαθῶντας νὰ χαμογελάση. Πῶς θὰ πᾶμε ὅμως μέχρι τὸ ἀεροπλάνο; Ἴσως μᾶς περιμένει στὴν πόρτα ὁ Μπόργκ...

— Ἡ μὶς Γκρεϋνορ εἶπε πὼς ἔχει ἕν' αὐτοκίνητο...

— Ναί, μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀνεβαίνω σ' αὐτό, μπορεῖ νὰ φάω μιὰ σφαῖρα στὴν πλάτη!

Ὁ Χάρρυ ἔβγαλε τὸ μαντῆλι του καὶ σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του. Τὸν εἶχε ξανακυριέψει ὁ φόβος...

— Ἄκουσε, Γκλόρια, πρόσθεσε. Ἐσένα δὲ θὰ σὲ πειράξη... Θέλεις νὰ μὲ προφυλάξης;... Θὰ βγῶ πρῶτος, πίσω ἀπ' τὴν κοπέλλα, κι' ἐσὺ θαρθῆς ἀπὸ κοντά, πίσω μου. Θέλεις;

Ἀκόμα κι' αὐτὴ ἡ δειλία του δὲν κλόνισε καθόλου τὸν ἔρωτά της...

— Καὶ βέβαια, Χάρρυ, ἀπάντησε πρόθυμα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, πᾶμε!

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τῆς γκαμπαρντίνας του καὶ φούχτωσε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Προχώρησε πρῶτος. Ἡ Γκλόρια τὸν ἀκολούθησε.

Περίμεναν λίγα λεπτὰ στὸ χώλλ, ὥσπου ἔφτασε ἡ Τζόαν.

— Ἕτοιμα ὅλα, τοὺς εἶπε. Μποροῦμε νὰ φύγουμε.

— Περάστε πρώτη! εἶπε ὁ Λάρρυ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

Κύτταξε ἔξω, ψάχνοντας μὲ τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι, παγωμένος ἀπ' τὸ φόβο.

Κοντὰ στὴν πόρτα στεκότανε μιὰ μεγάλη Λίνκολν, μ' ἕνα σωφὲρ στὸ βολάν. Ἡ Τζόαν ἔτρεξε κι' ἀνέβηκε πρώτη. Ὁ Χάρρυ τὴν ἀκολούθησε. Ἡ Γκλόρια ἀνέβηκε τελευταία.

Κρυμμένος μέσ' στὸ σκοτάδι, τρακόσια μέτρα μακρύτερα, ὁ Μπὸργκ κύτταξε τὴ Λίνκολν ποὺ ἀπομακρυνότανε πρὸς τὰ ὑπόστεγα τοῦ ἀεροδρομίου. Εἶχε δῆ τὸ Χάρρυ, ὅταν ἔφτασε καὶ πῆγε μὲ τὴ Γκλόρια στὸ μπουφέ. Μὰ δὲ δοκίμασε νὰ τὸν σκοτώση τότε.

Θὰ μποροῦσε εὔκολα νὰ τὸν ξεκάνη, μὲ μιὰ σφαῖρα. Μὰ δὲν εἶχε βεβαιωθῆ ἀκόμα πὼς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητοῦσε.

Δυσκολευότανε νὰ πιστέψη πὼς ὁ κομψὸς ἐκεῖνος νέος μποροῦσε νάναι ὁ χοντροκομμένος Χάρρυ Γκρήν! Περίμενε πὼς θὰ διέκρινε, στὴν κορμοστασιὰ καὶ στὸ περπάτημα τοῦ συντρόφου τῆς Γκλόριας κάποιο χαρακτηριστικὸ σημάδι ποὺ θὰ ἐπιβεβαίωνε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ Χάρρυ Γκρήν. Δὲν εἶχε ὅμως παρατηρήσει τίποτα τέτοιο, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε πυροβολήσει...

Τοὺς εἶδε τώρα νὰ κατεβαίνουν κι' οἱ τρεῖς ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, λίγο μακρύτερα, καὶ ν' ἀνεβαίνουν σ' ἕνα ἰδιωτικὸ ἀεροπλάνο. Ἄκουσε τὸ μοτὲρ νὰ ξεκινάη κι' εἶδε τὸ ἀεροπλάνο ν' ἀπομακρύνεται, κυλῶντας στὸ ἔδαφος τοῦ ἀεροδρομίου.

Σταμάτησε τότε ἕνα ὑπάλληλο ποὺ περνοῦσε δίπλα του, καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποιὰ εἶν' ἐκείνη ἡ ξανθειά, ποὺ φεύγει μὲ τ' ἀεροπλάνο;

Ὁ ὑπάλληλος κύτταξε πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τοῦδειχνε ὁ Μπόργκ.

— Πιστεύω πὼς εἶναι ἡ μὶς Γκρεϋνορ, ἀπάντησε.

— Ποῦ πηγαίνει;

— Στὸ σπίτι της, ὑποθέτω. Στὸ Μαϊάμι.

Ὁ Μπὸργκ πῆγε ἀμέσως νὰ βγάλη εἰσιτήριο. Κι' ἂν ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ὁ Χάρρυ Γκρήν, δὲν ἤθελε πάντως ὁ Μπὸργκ νὰ χάση ἀπ' τὰ μάτια του τὴ Γκλόρια. Ἴσως νᾶταν τρεῖς: ὁ Γκρίφιν, ἡ Γκλόρια κι' ὁ Γκρήν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, θὰ παρουσιαζόταν ἀργότερα κι' ὁ Γκρήν.

Ὁ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων τὸν πληροφόρησε πὼς τὸ ἑπόμενο ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Μαϊάμι θάφευγε σὲ 20 λεπτά.

— Δῶστε μου ἕνα εἰσιτήριο! εἶπε ὁ Μπόργκ, βγάζοντας τὸ παραγεμισμένο πορτοφόλι του.

II

Ὁ Χάρρυ ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἀνασηκώθηκε λίγο καὶ εἶδε τὴ μικρὴ κρεβατοκάμαρα μὲ τὴν πολυτελῆ ἐπίπλωσι. Ἔμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα σὰν σαστισμένος, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ ποῦ βρισκότανε... Ὕστερα ξαναγυρίσαν στὴ μνήμη του τὰ γεγονότα τῆς περασμένης νύχτας. Καθησύχασε καὶ ξανάπεσε στὸ μαξιλάρι.

Ἡ Γκλόρια κοιμόταν ἀκόμα στὸ κρεβάτι της, δίπλα στὸ δικό του. Τὴν κύτταξε, σκυθρωπός. Ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο της φαινόταν ἐκνευρισμένη. Ἐλαφρὲς συσπάσεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ χέρια της σάλευαν ἀδιάκοπα. Ἡ κουρασμένη φυσιογνωμία της δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου...

Γύρισε ἀλλοῦ τὰ μάτια του κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρη ἕνα τσιγάρο. Εἶδε τότε στὸ ρολόϊ του πὼς ἦταν 7 περασμένες.

Κύτταξε τὴν αὐτόματη καφετιέρα ποὺ βρισκότανε πάνω στὸ κομοδῖνο, κι' ὕστερα τὰ μάτια του κάμανε πάλι τὸ γῦρο τῆς κάμαρας. Τὴ βρῆκε ὡραιότατη. Σίγουρα, θὰ κόστιζε πολλὰ λεφτά. Ποτέ του ὅμως δὲν εἶχε μείνει σὲ τόσο πολυτελὲς ξενοδοχεῖο.

Τοὺς εἶχε βρῆ ἡ Τζόαν αὐτὴ τὴν κάμαρα. Τοὺς εἶχε φέρει ὣς ἐκεῖ μὲ τ' αὐτοκίνητό της — μιὰ γκρίζα καὶ μπλὲ ἑξακύλινδρη Μπέντλεϋ, ποὺ τοὺς περίμενε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μαϊάμι.

Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι μὲ τ' ἀεροπλάνο, ἡ Τζόαν καθότανε δίπλα στὸ Χάρρυ, στὴ θέσι τοῦ δευτέρου πιλότου, καὶ φλυαροῦσε μαζί του. Ἡ Γκλόρια, καθισμένη πίσω τους, δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα της. Ὁ Χάρρυ καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένη...

Εἶχε ἐκμυστηρευτῆ στὴ Τζόαν πὼς ἐπιδίωκε νὰ δοκιμάση τὴν τύχη του μὲ μιὰ ἑταιρεία ἀεροταξί, ὥστε νὰ μπορέση νὰ ἐξακολουθήση νὰ πιλοτάρη. Τὴν εἶχε ρωτήσει ἂν κατὰ τὴ γνώμη της τὸ Μαϊάμι παρουσίαζε ἐνδιαφέρον πεδίον δράσεως.

— Ἀσφαλῶς! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ὑπάρχουν πάντα στὸ Μαϊάμι ἄνθρωποι ποὺ χρειάζονται ἀερο-ταξί. Μὰ θὰ πρέπη νὰ ὀργανωθῆ συστηματικὰ καὶ σὲ μεγάλη κλίμακα μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι. Ξέρω ἕνα γήπεδο ποὺ πουλιέται, κατάλληλο γιὰ ἀεροδρόμιο.

— Δὲ σκόπευα ν' ἀρχίσω μὲ τόσο μεγάλη δουλειά! ἐξήγησε ὁ Χάρρυ. Εἶχα ὑπ' ὄψει μου ν' ἀγοράσω στὴν ἀρχὴ δυὸ ἀεροπλάνα καὶ νὰ νοικιάσω ἕνα χῶρο σὲ κάποιο ἀεροδρόμιο...

— Ὄχι, ὄχι! φώναξε ἡ Τζόαν. Πρέπει νάχετε τὸ λιγώτερο δώδεκα ἀεροπλάνα, ἂν ὄχι εἰκοσιπέντε, κι' ἕνα ἀεροδρόμιο δικό σας. Ὑπάρχουν πολλὲς μικρὲς τέτοιες ἐπιχειρήσεις. Γιὰ νὰ πετύχετε, πρέπει νὰ προσπαθήσετε νὰ τὶς σβύσετε ὅλες καὶ νὰ ἐξασφαλίσετε τὸ μονοπώλιο.

Καὶ συνέχισε, μεταδίδοντας καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἐνθουσιασμό της:

— Πρέπει νὰ ἱδρύσετε μιὰ ἑταιρεία... Δὲ θᾶναι δύσκολο. Πιστεύω νὰ καταφέρω εὔκολα τὸν πατέρα μου νὰ βάλη κεφάλαια.

Ὁ Χάρρυ ἔμαθε τότε μὲ ἔκπληξι πὼς ἦταν ἡ κόρη τοῦ Ἔντουαρντ Γκρέϋνορ, μεγαλοεπιχειρηματία τοῦ χάλυβος καὶ τοῦ πετρελαίου, ἑνὸς ἀπ' τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους ὅλης τῆς Ἀμερικῆς.

— Βρίσκω περίφημη τὴν ἰδέα σας! πρόσθεσε ἡ Τζόαν. Πάντα μὲ τραβοῦσε ἡ ἀεροπορία, μ' ὅλο ποὺ ὁ μπαμπᾶς δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ πάρω δίπλωμα πιλότου, γιατὶ φοβᾶται μὴ σκοτωθῶ. Ἂν ἔχετε ἀληθινὰ τὸ σκοπὸ νὰ ἱδρύσετε μιὰ ἑταιρεία, θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τὸν πείσω...

Κουβέντιασαν ἀκόμα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, σταθμίσανε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά, ξεχνῶντας τελείως τὴ Γκλόρια ποὺ τοὺς ἄκουγε χωρὶς νὰ μιλάη καθόλου, τρομαγμένη ἀπ' τὸν τόσο ἐνθουσιασμὸ τοῦ Χάρρυ.

Ὅταν φτάσανε στὸ «μότελ» (τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τουρίστες), ἡ Τζόαν τοὺς πρότεινε νὰ ξαναϊδωθοῦνε τ' ἄλλο πρωῒ γιὰ νὰ συνεχίσουνε τὴ συζήτησι.

— Θἄθελα πολὺ ν' ἀσχοληθῶ κι' ἐγὼ μὲ μιὰ ἐπιχείρησι ἀεροταξί! εἶπε. Δὲν ξέρω μάλιστα μήπως σᾶς κάνω ἀνταγωνισμό!.

— Γιατί λοιπὸν νὰ μὴ συνεταιριστῆτε μαζί μου; τῆς πρότεινε ὁ Χάρρυ, γελῶντας. Θᾶναι προτιμώτερο νὰ συνεργαστοῦμε, παρὰ νὰ βγάζουμε ὁ ἕνας τὰ μάτια τοῦ ἄλλου!

— Γιατί ὄχι; Πάντως, πρέπει νὰ δοῦμε τὸ γήπεδο ποὺ σᾶς εἶπα... Θαρθῶ νὰ σᾶς βρῶ κατὰ τὸ μεσημέρι. Σύμφωνοι;

Ὁ Χάρρυ ἀπάντησε πὼς θὰ τὴν περίμενε. Ἐκείνη χαιρέτησε τὴ Γκλόρια μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ κι' ἔφυγε μὲ τ' αὐτοκίνητό της, ἀφίνοντας τὸ Χάρρυ κατενθουσιασμένο μὲ τὸ ἄτομό της καὶ μὲ τὶς ἰδέες της.

Δὲν πρόσεξε ὕστερα ὁ Χάρρυ πὼς ἡ Γκλόρια δὲν εἶχε ἀνοίξει καθόλου τὸ στόμα της, ὅσην ὥρα γδύνονταν γιὰ νὰ πλαγιάσουνε. Ὅταν λοιπὸν τοῦ εἶπε ξαφνικά: «Μὰ ἐγὼ νόμιζα, Χάρρυ, πὼς θὰ φεύγαμε γιὰ τὴν Εὐρώπη», τὴν κύτταξε σαστισμένος, σὰν νάχε ἀντιληφτῆ τότε μόνο τὴν παρουσία της.

— Ἔλα νὰ κοιμηθοῦμε τώρα, τῆς ἀπάντησε ξερὰ σβύνοντας τὸ φῶς. Μπορεῖ ἐσὺ νάχης ὄρεξι γιὰ κουβέντα, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ψόφιος ἀπ' τὴ νύστα!

Τὸ κουδοῦνι τῆς αὐτόματης καφετιέρας τὸν εἰδοποίησε πὼς ἦταν ἕτοιμος ὁ καφές. Ἐνῶ γέμιζε τὸ φλυτζάνι του, ἡ Γκλόρια ἀνακάθισε στὸ κρεβάτι της, πέρασε τὰ δάχτυλά της μέσα στὰ μαῦρα μαλλιά της κι' ἔκανε μὲ τὰ μάτια της τὸ γῦρο τῆς κάμαρας.

— Θὰ κοστίζη πολὺ ἀκριβὰ ἐδῶ, Χάρρυ! εἶπε.

— Μπᾶ, μὴ σκοτίζεσαι γι' αὐτό...

Μὲ τόσες ἰδέες ποὺ εἶχε στὸ μυαλό του ὁ Χάρρυ, θὰ προτιμοῦσε νὰ μείνη μόνος, νὰ πιῆ τὸν καφέ του καὶ νὰ σκεφτῆ, ξαπλωμένος στὸ ἄνετο ἐκεῖνο κρεβάτι, παρὰ ν' ἀκούη τὶς φλυαρίες τῆς Γκλόριας...

— Πάρε καὶ σὺ καφέ, ἂν θέλης, τῆς εἶπε. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σερβιριστῆς μονάχη σου. Εἶν' ἕτοιμος.

Ἡ καρδιὰ τῆς Γκλόριας πάγωσε.

«Εἶν' ἡ ἀρχή!» σκέφτηκε.

Ἀναγνώριζε τὰ προειδοποιητικὰ σημάδια τῆς διακοπῆς τῶν σχέσεών τους: Ἡ ματιά του φανέρωνε δυσαρέσκεια καὶ πλῆξι. Τὰ λόγια του «δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σερβιριστῆς μονάχη σου» σήμαιναν «δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι ν' ἀσχοληθῶ μαζί σου».

Τί τρέλλα ποὺ ἔκανε νὰ τοῦ φέρη ἐκείνη τὴν ξανθειά! Σίγουρα, θὰ τὴ σκεφτότανε τώρα ὁ Χάρρυ...

Πραγματικά, ἀναρωτιότανε τί θἄκανε, ἂν τοῦ πρότεινε νὰ χρηματοδοτήση τὴν ἐπιχείρησι τῶν ἀεροταξί του. Θἄπρεπε νὰ φροντίση νὰ διατηρήση τὴν ἀνεξαρτησία του, κι' ὄχι νὰ ὑποδουλωθῆ σ' ἕνα διοικητικὸ συμβούλιο.

Εἶχε δίκηο ὡστόσο ἡ Τζόαν: Δυὸ ἀεροπλάνα μονάχα ἀντιπροσώπευαν πάρα πολλὴ δουλειὰ μὲ μικρὸ κέρδος... Μὰ πόσο εὐχάριστο θὰ ἦταν νὰ ἐργάζεται κανεὶς κεντὰ σὲ μιὰ τέτοια κοπέλλα!... ἀληθινὴ βολίδα!

Μιλοῦσε ὅμως σοβαρά;... Ἔτσι φαινότανε τοὐλάχιστον... Κι' ἂν κατάφερνε νὰ πείση τὸν πατέρα της, μὲ τὰ ἑκατομμύριά του...

— Χάρρυ!

Ἡ φωνὴ τῆς Γκλόριας τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήση, σὰν ματσίγωμα.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Πρέπει δίχως ἄλλο ν' ἀποφασίσουμε τί θὰ κάνουμε. Δὲ μποροῦμε νὰ μείνουμε ἐδῶ.

Ἀνασηκώθηκε, ἀκουμπῶντας στὸν ἀγκῶνα του, καὶ τὴν κύτταξε.

— Τί μᾶς ἐμποδίζει; εἶπε.

— Δὲν εἴμαστε ἀσφαλισμένοι. Θὰ μᾶς ἀνακαλύψη ὁ Μπόργκ.

Ὁ Χάρρυ εἶχε ξεχάσει τελείως τὸ Μπόργκ... Ἔνοιωσε τώρα νὰ τὸν πνίγη ἕνα κῦμα θυμοῦ.

— Δὲ μπορεῖ νὰ ψάξη ὅλη τὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ μᾶς βρῆ! παρατήρησε. Εἴμαστε τὸ ἴδιο ἀσφαλισμένοι ἐδῶ, ὅσο κι' ἀλλοῦ. Ἀφοῦ τοῦ ξεφύγαμε δίχως νὰ μᾶς δῆ, πῶς μπορεῖ νὰ μαντέψη ὅτι βρισκόμαστε ἐδῶ;

— Ἐγὼ εἶμαι βεβαία ὅτι μᾶς εἶδε ν' ἀνεβαίνουμε στ' αὐτοκίνητο τῆς μὶς Γκρεϋνορ.

— Ἔ, κι' ὕστερα;

— Εἶναι γνωστή, αὐτή. Ὁποιον ρωτήση ὁ Μπόργκ, στ' ἀεροδρόμιο, θὰ τοῦ πῆ ποιὰ ἦταν. Θὰ μάθη ἔτσι πὼς βρισκόμαστε ἐδῶ, στὸ Μαϊάμι... Πρέπει νὰ φύγουμε, σήμερα κι' ὅλας!

— Εἶσαι τρελλή; ξέσπασε ὁ Χάρρυ. Δὲν ἄκουσες λοιπὸν τί εἶπε ἡ Τζόαν; Ἔχω ραντεβοὺ μαζί της σήμερα τὸ πρωΐ... Σκέψου τί σημασία θἄχη γιὰ μένα, ἂν πετύχη ἀπ' τὸν πατέρα της νὰ μὲ χρηματοδοτήση! Εἶναι πλούσιος, ἑκατομμυριοῦχος! Τὸ καταλαβαίνεις;... Εἰκοσιπέντε ἀεροπλάνα! Πάντα ὀνειρευόμουνα μιὰ τέτοια ἐπιχείρησι...

Ἡ τόση ἐπιπολαιότης του ἔκανε τὴ Γκλόρια ἔξω φρενῶν.

— Μὰ λογικέψου λοιπὸν λιγάκι! τοῦ εἶπε. Πῶς φαντάζεσαι ὅτι θὰ σπεύση νὰ σοῦ δώση τὰ λεφτά του; Θὰ ρωτήση πρῶτα, θὰ πάρη πληροφορίες. Ποιὰ πιστεύεις πὼς θᾶναι ἡ ἀντίδρασί του, ὅταν μάθη γιὰ ποιὸ λόγο ἔχασες τὴ θέσι σου;

Ὁ Χάρρυ ζάρωσε τὰ φρύδια του. Ὁ θυμός του ἔγινε ἀμηχανία.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπε. Ἕνας τύπος σὰν τὸ Γκρέϋνορ δὲ θὰ παραλείψη νὰ σκαλίση ὅλο τὸ παρελθόν μου, πρὶν μοῦ ἐμπιστευτῆ ἔστω κι' ἕνα δολλάριο.

— Βλέπεις λοιπὸν πὼς τὸ φρονιμώτερο θᾶναι νὰ κάνουμε ἐκεῖνο ποὺ εἴχαμε ἀποφασίσει ἀπ' τὴν ἀρχή. Ἂς φύγουμε γιὰ τὸ Λονδῖνο, μακρυὰ ἀπ' τὸ Μπόργκ. Δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς παρακολουθήση ὣς ἐκεῖ!

— Δὲ σκοτίζομαι γιὰ τὸ Μπόργκ σου! φώναξε ὁ Χάρρυ πηδῶντας ἀπ' τὸ κρεβάτι. Δὲν πρόκειται ναρθῆ ἐδῶ. Πάψε λοιπὸν νὰ μοῦ τὸν ἀναφέρης... Ὄχι, δὲ θὰ πᾶμε στὸ Λονδῖνο! Ξέρω πῶς νὰ μεταχειριστῶ καλύτερα τὰ λεφτά μου.

»Γιὰ τὴν ὥρα, θὰ βγῶ ἔξω. Ἔχω νὰ σκεφτῶ... Εἶναι προτιμώτερο ἄλλωστε νὰ δῶ τὴ Τζόαν ἐγὼ μονάχος. Πρόκειται νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ δουλειές. Ἡ δική σου παρουσία θᾆταν μιὰ ἐνόχλησι. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ κοιμηθῆς λίγο. Φαίνεσαι μαραμένη... Θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μάζεψε τὰ ροῦχα του καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἡ Γκλόρια τὸν ἄκουσε νὰ σιγοτραγουδάη, ἐνῶ ἔκανε τὸ ντούς του.

«Ἡ παρουσία σου θᾆταν μιὰ ἐνόχλησι... Φαίνεσαι μαραμένη...»

Γιατί δὲν τῆς τὄλεγε καθαρὰ καὶ ξάστερα: «Σὲ βαρέθηκα. Βρῆκα μιὰν ἄλλη, πιὸ νέα, πιὸ δροσερὴ ἀπὸ σένα»; Γιατί δὲν τῆς τὸ εἶχε πῆ; Κι' ὅμως αὐτὸ εἶχε στὸ νοῦ του — ἦταν βέβαιη ἡ Γκλόρια.

MADAME YVONNE

Ἡ Γαλλὶς αἰσθητικὸς τοῦ «Ἰνστιτούτου Καλλονῆς ΝΟΤΗΣ», διπλωματοῦχος τῆς ACADEMIE SCIENTIFIQUE DE BEAUTE, τοῦ INSTITUT JEANNE CATINEAU, τῶν LABORATOIRES DES GRANDS TRAVAUX SCIENTIFIQUES καὶ τῆς ECOLE DE DIESTHETIQUE DU DR. MAURIN δέχεται καθημερινῶς Βουκουρεστίου 16α, 1ος ὄροφος, τηλέφ. 613-114.

Περιποίησις προσώπου (γενική)	Δραχ. 55
Μακιγιὰζ	» 30

Ριζικὴ ἀποτρίχωσις (ἠγγυημένη ἀνώδυνος) καὶ παντὸς εἴδους Traitements μὲ σημαντικὲς ἐκπτώσεις.

Ἡ MADAME YVONNE ἐφαρμόζει τὴν τελευταίαν τελείαν μέθοδον τοῦ DR. MAURIN διὰ τὴν τοπικὴν ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων δι' ἠλεκτρισμοῦ.

ΣΗΜ.: Κάθε κυρία ποὺ θὰ προσκομίζη τὸ ἀπόκομμα αὐτῆς τῆς διαφημίσεως Βουκουρεστίου 16α', 1ος ὄροφος, θὰ δικαιοῦται ἑνὸς μακιγιὰζ δωρεάν. Τοῦτο ἰσχύει διὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον.

Ἐμπιστευθῆτε τὴν ὀμορφιά σας στὴν
ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΑΝΟΛΙΝΗ
Boots

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΓΥΑΛΙΣΜΑ ΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ ΣΑΣ

Τὰ ἔπιπλα θέλουν συχνὴ περιποίησι γιατὶ θαμπώνουν καὶ φαίνονται παληά. Εἶναι πολὺ ἁπλὸ τὸ καλὸ γυάλισμά τους. Τὰ καθαρίζετε καλὰ μ' ἕνα πανὶ στεγνό, μετὰ τὰ ἀλείφετε μ' ἕνα πανάκι μὲ ὑγρὸ στίλβωμα TIDE τὰ ἀφίνετε 20 λεπτὰ νὰ στεγνώσουν, σκουπίσατέ τα ἐλαφρὰ μὲ μιὰ φανέλλα καὶ τὰ ἔπιπλα θὰ πάρουν ἀμέσως μιὰ καταπληκτικὴ γυαλάδα ποὺ διατηρεῖται πάρα πολύ. Μπορεῖτε μετὰ νὰ τὰ τρίβετε καθημερινῶς ἐλαφρὰ μὲ μιὰ φανέλλα γιὰ νὰ διατηρηθῆ περισσότερο τὸ γυάλισμα.

Τὸ κραγιόν

Σταθεροποιεῖται
2 φορὲς γρηγορώτερα στὰ χείλη ἀπὸ κάθε ἄλλο κραγιὸν (περίπου 5 λεπτά).
Ταχεῖα
ἀπορροφητικότης.
Ὄμορφα
καὶ ἐλαφρὰ χείλη
Πλούσιοι
καὶ μοντέρνοι χρωματισμοὶ (12 ἀποχρώσεις).
STOP

ΑΡΙΑΔΝΗ-ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
ΔΕΧΕΤΑΙ 11—1 & 5—7 μ. μ.
Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΔΕΛΦΩΝ 3
(Πάροδος ὁδοῦ Διδότου)
Τηλέφ. 612-515

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
Καρ. Τρικούπη 113 Τηλ. 613-610.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙ-
ΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ
ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην
ΟΜΗΡΟΥ 60α
Τηλ. 611-709

Τό Σ.ΕΡΦ σᾶς δίδει καί τά ΔΥΟ!

CALIFORNIA. — Μεταχειρίζεστε τὰ Ἐπιστημονικὰ καὶ ἁγνὰ Καλλυντικὰ τοῦ Institut de Beauté «HOLLYWOOD».

Ἀνανέωσις, καὶ διατήρησις τοῦ προσώπου μόνον μὲ Καλλυντικὰ Καλλιφόρνια.

Λαμπερὸ καὶ βελούδινο δέρμα θὰ ἔχετε ἐὰν μεταχειρισθῆτε τὰ Καλλυντικὰ Καλλιφόρνια.

Λογικὲς τιμὲς καὶ προσιτὲς γιὰ ὅλες σᾶς προσφέρει τὸ Ἐπιστημονικὸν Institut de Beauté «HOLLYWOOD».

Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δώσατε μόνον στὰ Καλλυντικὰ Καλλιφόρνια, καταπολεμοῦν τὰς ρυτίδας, πλαδαρώσεις, πανάδες καὶ προστατεύουν τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ κάθε καιρικὴν μεταβολήν.

Φυσικὰ θὰ σκεφθῆτε ποῦ θὰ τὰ βρῆτε;

Ὅλες οἱ κυρίες καὶ δεσποινίδες μποροῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν δωρεὰν τὸ Institut de Beauté «HOLLYWOOD», Πλατεῖα Καπνικαρέας 8.

Ρίξετε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέπτην σας καὶ θὰ καταλάβετε πόσο ἀπαραίτητη εἶναι ἡ κρέμα.

Νά, ὅμως, τί πρέπει νὰ προσέξετε: ἡ κρέμα σας νὰ εἶναι πάντοτε Καλλιφόρνια.

Institut de Beauté «HOLLYWOOD», τὸ Institut ποὺ μὲ τὰ Καλλυντικὰ Καλλιφόρνια σώζει τὴν ὀμορφιά σας.

Ἀποτρίχωσις ριζικὴ καὶ ἐγγυημένη, μόνον εἰς τὸ Institut de Beauté «HOLLYWOOD», Πλατεῖα Καπνικαρέας 8.

Συμβουλαὶ δίδονται καὶ δι' ἀλληλογραφίας. Ἀποτανθῆτε στὴν διευθύντρια τοῦ Institut de Beauté «HOLLYWOOD», κυρία Ἔλλεν.

ΠΙΤΥΡΙΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKRINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKRINE
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5—8
Ἀκαδημίας 78. Τηλ. 25.226

Διατηρῆστε τὴν σιλουέττα σας ΜΕ ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ Stephen's

Ἔνοιωσε μιὰ γεῦσι ἁλμυρὴ στὸ στόμα της. Καὶ κατάλαβε πὼς ἔκλαιγε...

III

Μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Χάρρυ εἶδε τὴ μεγάλη μπλὲ καὶ γκρίζα Μπέντλεϋ νὰ προχωρῆ στὸ δρόμο τῆς ἀκροθαλασσιᾶς. Σηκώθηκε τότε ἀπ' τὸν ἴσκιο ποὺ καθότανε, καὶ χαιρέτησε μὲ τὸ χέρι τὴ Τζόαν.

Φεύγοντας ἀπ' τὴν κάμαρά του, εἶχε πάρει τὸ λεωφορεῖο γιὰ νὰ κατεβῆ στὴν πόλι. Εἶχε προγευματίσει σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἀριστοκρατικὰ κέντρα τῆς παραλίας. Εἶχε ἀγοράσει ἕνα μαγιὼ κι' εἶχε κολυμπήσει κάμποση ὥρα.

Ὕστερα εἶχε ξαπλώσει στὴ λιακάδα. Εἶχε γυρίσει ἕνα-δυὸ κομψὰ μπάρ, γιὰ νὰ περάση τὴν ὥρα του. Τέλος, κατὰ τὶς 11½, τηλεφώνησε στὴ Γκλόρια καὶ τῆς εἶπε:

—Ἴσως ν' ἀργήσω. Μὴ μὲ περιμένης τὸ μεσημέρι γιὰ φαγητό. Φαντάζομαι νὰ τὰ κανονίσης μονάχη σου... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια, ἀπάντησε ἐκείνη, μὲ μιὰ φωνὴ ἄχρωμη ποὺ τὸν ἐξενεύρισε.

—Ὠρεβουάρ, τῆς εἶπε ξερὰ κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ὕστερα ξαναπῆρε τὸ λεωφορεῖο, κατέβηκε στὸ δρόμο τῆς πλὰζ καὶ κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα φοινικόδεντρο, περιμένοντας νὰ φανῆ τ' αὐτοκίνητο τῆς Τζόαν. Ὅταν τὸ εἶδε ἐπιτέλους, βρέθηκε ὄρθιος μ' ἕνα πήδημα. Εἶχε ἔρθει λοιπόν! Ἐνδιαφερότανε γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ τῆς εἶχε προτείνει!

Πλησίασε στ' αὐτοκίνητό της, χαμογελῶντας, καὶ τῆς εἶπε:

— Εἴσαστε τόσο ὀρεχτικὴ σήμερα, ὥστε μοῦρχεται νὰ σᾶς φάω!

Πραγματικά, εἶχε βάλει ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα μπλὲ καὶ ἄσπρο, μὲ κοντὰ μανίκια καὶ εἶχε δέσει μὲ μιὰ μπλὲ κοδέλλα τὰ ἀνοιχτόξανθα μαλλιά της. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ κουτί... Τὰ μεγάλα μάτια της λάμπανε σὰν διαμάντια.

— Τόσο πολὺ σᾶς ἀρέσω λοιπόν; εἶπε κολακευμένη. Μὰ ποῦ εἶναι ἡ κ. Γκρίφιν;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήση, ὁ Χάρρυ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἶπε:

— Μπορῶ ν' ἀνεβῶ;

— Μὰ φυσικά.

Κάθησε δίπλα της καὶ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

— Δὲ θαρθῆ ἡ γυναῖκα σας; ξαναρώτησε ἡ Τζόαν.

Ὁ Χάρρυ γύρισε λίγο πρὸς τὸ μέρος της, γιὰ νὰ τὴν κυττάξη στὰ μάτια. Ἔπρεπε νὰ τῆς ἐξηγήση ἀμέσως τὴν κατάστασι.

— Δὲν εἶναι γυναῖκα μου, ἀπάντησε. Ἦταν ἀνοησία της ποὺ σᾶς εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμμα. Τὴν περιμάζεψα στὸ Λὸς Ἄντζελες. Τὴν πῆρα μαζί μου, ὅταν ἔφυγα γιὰ ταξεῖδι. Μὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα μεταξύ μας...

Ἡ Τζέην τὸν κύτταξε εἰρωνικά.

— Μ' ἄλλα λόγια, τὴν προστατεύετε σὰν μεγαλείτερος ἀδελφός της, εἶπε.

Ὁ Χάρρυ κοκκίνισε.

— Σᾶς φαίνεται ἴσως ἀπίθανο, κι' ὅμως αὐτὴ περίπου εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ναί, περίπου! Ἐγὼ ὡστόσο σχημάτισα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί σας.

Ὁ Χάρρυ ἔβγαλε τὸ πακέτο του καὶ τῆς πρόσφερε τσιγάρο. Ὕστερα ἀπάντησε:

— Κάνετε λάθος. Μ' εὐγνωμονεῖ, βέβαια, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τίποτα περισσότερο μεταξυ μας.

Ἂν τὄξερα, δὲ θὰ σᾶς πήγαινα σ' ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ δέχεται μονάχα παντρεμένα ζευγάρια, εἶπε ἡ Τζόαν γελῶντας.

Ὁ Χάρρυ χαμογέλασε μὲ κάποια ἀμηχανία.

—Ἂς τ' ἀφίσουμε τώρα, αὐτά, ἀπάντησε. Ἤθελα μόνο νὰ μάθετε πὼς δὲν εἶμαι παντρεμένος. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά... δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ἀσφαλῶς. Ἦταν μάλιστα μεγάλη σας εὐγένεια ποὺ μὲ πληροφορήσατε ὅτι δὲν εἴσαστε παντρεμένος.

Τὴν κύτταξε προσεκτικά.

— Τελοσπάντων, εἶπε, ἂν ἐπιμένετε νὰ μάθετε τὴν ἀλήθεια, ζήσαμε μαζὶ λίγο καιρό, αὐτὴ κι' ἐγώ, ἀλλὰ ἔχομε πιὰ βαρεθῆ καὶ πρόκειται νὰ χωρίσουμε.

— Εὐχαριστῶ, πρόφερε ἡ Τζόαν χαμογελῶντας. Μ' ἀρέσει πάντα ἡ ἀλήθεια.

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὁ Χάρρυ ἄναψε τὰ τσιγάρα τους. Ὕστερα πρότεινε:

— Πᾶμε νὰ δοῦμε ἐκεῖνο τὸ γήπεδο ποὺ μοῦ ἀναφέρατε χθές, τὸ κατάλληλο γιὰ ἀεροδρόμιο;

— Ναί, πᾶμε νὰ τὸ δοῦμε!

Ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή, ἔκαμε μισὴ στροφὴ καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει.

— Μ' ἄρεσε ὁ τρόπος ποὺ ὁδηγήσατε τὸ ἀεροπλάνο μου, εἶπε σὲ λίγο. Εἴσαστε πολὺ καλύτερος πιλότος ἀπ' τὸν δικό μου. Ἡ γυναῖκα σας... συγγνώμην, ἡ φιλενάδα σας, μοῦ εἶπε πὼς εἴχατε ἐργαστῆ στὴν «Ἀεροπορικὴ Ἑταιρεία τῆς Καλιφορνίας»..

Ὁ Χάρρυ κοκκίνισε ἀπ' τὸ θυμό του. Τελοσπάντων, αὐτὴ ἡ Γκλόρια ἔκανε διαρκῶς γκάφες!.

Ἐνῶ ἔλπιζε νὰ μπορέση νὰ κρύψη αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια ἀπ' τὴ Τζόαν, ἐκεῖνο τὸ ζῶον τῆς τὰ εἶχε πῆ ὅλα!

— Ναί, βέβαια... ἀπάντησε, δίχως νὰ τὴν κυττάξη.

—Ὁ κ. Γκόντφρεϋ, ὁ πρόεδρος αὐτῆς τῆς ἑταιρείας, εἶναι στενὸς φίλος τοῦ μπαμπᾶ. Θὰ τὸν ξέρετε, ἀσφαλῶς.

— Ναί, τὸν ἔχω δῆ.

Ἂν εἶχε τώρα μπροστά του τὴ Γκλόρια, ὁ Χάρρυ θὰ τὴν ἔπνιγε! Τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴ δουλειά... Ἀφοῦ ὁ Γκρέϋνορ γνώριζε τὸ Γκόντφρεϋ, θὰ τοῦ ζητοῦσε ἀσφαλῶς πληροφορίες... κι' ὁ Χάρρυ πρόβλεπε τί θὰ τοὔλεγε ὁ Γκόντφρεϋ γιὰ λογαριασμό του!

Ἔμειναν ἀμίλητοι κι' οἱ δυὸ γιὰ λίγο. Ξαφνικά, ἡ Τζόαν ἔσκασε στὰ γέλια. Ἀναγκάστηκε νὰ κόψη τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ σταματήση, γιὰ νὰ μπορέση νὰ γελάση ἐλεύθερα, ἐνῶ ὁ Χάρρυ ἔμενε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ παρ-μπρίζ, ἀποφεύγοντας νὰ τὴν κυττάξη...

— Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ πένθιμο ὕφος! τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἔννοια σας, δὲν πρόκειται νὰ πῶ στὸ μπαμπᾶ πὼς δουλέψατε σ' αὐτὴ τὴν ἑταιρεία.

Ὁ Χάρρυ ἀνασκίρτησε, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

— Τί ἐννοεῖτε;... τραύλισε.

Τοῦ χάϊδεψε τὸ χέρι — καὶ τὸ ἄγγιγμά της τοὔφερε μιὰ ἀνατριχίλα.

— Τηλεφώνησα σήμερα τὸ πρωῒ στὸν κ. Χέρμπερτ, τοῦ ἐξήγησε. Μιλήσαμε γιὰ σᾶς.

— Τὸ Χέρμπερτ, τὸν προσωπάρχη τῆς ἑταιρείας;

— Ναί. Ἤθελα νὰ μάθω ἂν εἴχατε καλὴ ἢ κακὴ φήμη.

Ὁ Χάρρυ πρόσεξε ξαφνικὰ πὼς χτυποῦσε δυνατὰ ἡ καρδιά του...

— Γιατί; ρώτησε.

— Μὰ δὲν ἦταν φυσικὸ νὰ πάρω πληροφορίες γιὰ ἕνα μέλλοντα συνεταῖρο μου; εἶπε ἡ Τζόαν χαμογελῶντας.

★ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΩΜΑ
★ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ ΔΕΡΜΑ
★ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ

Τό νέο σαπούνι
ΠΑΠΟΥΤΣΑΝΗ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P."

Τὰ καλλυντικὰ «LYDIA P» εἶναι προϊόντα μακρᾶς ἐρεύνης καὶ ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων, παρασκευασμένα μὲ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Ἐδοκιμάσθηκαν καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους δερματολόγους. Δοκιμάσατε. Ὁδηγίαι ὑπάρχουν ἐντός.

Γάλα καθαρισμοῦ εἰς τρεῖς πυκνότητας Νο 1, διὰ ξηρόν, Νο 2 διὰ κανονικόν, Νο 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διὰ κανονικὸν ἢ στεγνὸν καὶ ἀφυδατωμένον δέρμα. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τὰς ρυτίδας. Τονωτικὴ λοσιόν. Τονώνει τὸ χαλαρὸν δέρμα. Στυπτικὴ λοσιόν. Σφίγγει καὶ ἀπολυμαίνει τοὺς πόρους. Κρέμα χεριῶν. Σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο, πρήξιμο καὶ χιονίστρες. Κρέμα ἡλίου. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεῖα. Τηλ. 612—450.

Παρελήφθη
Ἄλκα-Σέλτζερ!

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ἔπιπλα σκυριανὰ βυζαντινά: σκυριανὰ χώλ, 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950. βυζαντινὰ σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχ. 2.450 καὶ 2.875. βυζαντινὲς τραπεζαρίες, 10 τεμάχ. δραχ. 7.800. βυζαντινὲς ἐπιπλώσεις γραφείων, 6 τεμ. δραχ. 6 475 Κολοκυνθοῦς 4 καὶ γωνία Ἀγησιλάου. Κατερχόμενοι ἐξ Ὁμονοίας τὴν ὁδὸν Πειραιῶς τραμ 4, εἰς τὴν 2αν στάσιν, παρὰ τὸ Βρεφοκομεῖον. Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ἢ Στεφανόπουλος.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Ι. ΒΑΡΟΤΣΗΣ
Ἁγίου Μάρκου 22 — Ἀθῆναι
Τηλ. 22-582

— Μιλούσατε λοιπὸν σοβαρὰ χτὲς τὸ βράδυ, ὅταν μοῦ εἴπατε πὼς ἐνδιαφερόσαστε γιὰ τὴν ἰδέα μου; εἶπε ὁ Χάρρυ. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι γι' ἀστεῖα...

Ἡ Τζόαν αἰσθάνθηκε ἀμέσως τύψεις γιὰ τὰ πειράγματά της.

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀπάντησε. Εἶναι λίγο ἀδέξιο τὸ χιοῦμορ μου... Χθὲς ὅμως μιλοῦσα σοβαρώτατα. Τὸ ξανασκέφτηκα ὕστερα, τὴ νύχτα... Ἀπὸ μῆνες τώρα, ζητάω κάποια ἀπασχόλησι. Ἔχω βαρεθῆ πιὰ νὰ μὴν κάνω τίποτα! Τὸ σχέδιό σας γιὰ τὴν ἐπιχείρησι τῶν ἀεροταξὶ μ' ἐνδιαφέρει ἀφάνταστα.

— Μὰ ἂν ὁ πατέρας σας...

—Ὁ πατέρας μου θέλει μονάχα νὰ κάνω μιὰ δουλειά. Ἔχει τὴ γνώμη πὼς πρέπει νὰ ἐργάζωνται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ξέρω καλὰ πὼς θὰ μὲ διευκολύνη σ' ὅ,τι τοῦ ζητήσω.

— Τί σᾶς εἶπε γιὰ μένα ὁ Χέρμπερτ;

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε.

— Μοῦ εἶπε ἀκριβῶς αὐτὰ ποὺ πρόβλεπα: πὼς ἤσαστε ὁ καλύτερος πιλότος τῆς ἑταιρείας, πὼς ξέρατε στὴν ἐντέλεια τὴ δουλειά σας, πὼς εἴχατε ὀργανωτικὸ πνεῦμα, πὼς τὰ πηγαίνατε μιὰ χαρὰ μὲ τοὺς συναδέλφους σας, πὼς σᾶς ἀγαποῦσαν ὅλοι. Ἔχει τὴν πεποίθησι πὼς θὰ ἐπιτύχετε σ' ὅ,τι κι' ἂν ἐπιχειρήσετε.

Ὁ Χάρρυ ἀναστέναξε καὶ μουρμούρισε:

— Πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους του... Τί ἄλλο σᾶς εἶπε;

Ἡ Τζόαν ξαναγέλασε.

— Δὲν νοιώθετε ἥσυχη τὴ συνείδησί σας, ἔ;... Ἔχετε δίκηο! Ὁ Χέρμπερτ μοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς ἤσαστε γλεντζές, πὼς πίνατε συχνὰ λίγο πιὸ πολὺ ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε καὶ πὼς εἴχατε μιὰ ὀλέθρια ἀδυναμία γιὰ τὰ θηλυκά. Μοῦ εἶπε πὼς σᾶς ἀπολύσανε γιατὶ βρεθήκατε μεθυσμένος τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς σας καὶ γιατὶ ἐπιτεθήκατε σὲ μιὰ ἱπταμένη συνοδό... Μὰ τί τῆς κάνατε λοιπόν, αὐτῆς τῆς καϋμένης;

— Αὐτὸ ποὺ καταλαβαίνετε! ἀπάντησε ὁ Χάρρυ μ' ἕνα μορφασμό. Ἂν δὲν τύχαινε νὰ βρίσκεται στὸ ἴδιο ἀεροπλάνο ὁ Γκόντφρεϋ καὶ δὲ μᾶς τσάκωνε ἐπ' αὐτοφώρω, θἄμενε τὸ πρᾶγμα χωρὶς καμμιὰ συνέχεια... Γιὰ νὰ μπορέση ὅμως νὰ γλυτώση αὐτὴ ἡ μαϊμοῦ, ἰσχυρίστηκε πὼς τῆς εἶχα ἐπιτεθῆ μὲ τὸ ζόρι!

Ἡ Τζόαν κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ἔτσι μοῦ εἶπε κι' ὁ Χέρμπερτ. Μὰ ἔχετε λοιπὸν τόση ἀδυναμία γιὰ τὶς γυναῖκες;

—Ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ κυττάζοντάς την κατάματα. Προπάντων μοῦ κάνανε πάντα μεγάλη ἐντύπωσι οἱ ξανθὲς κοπέλλες.

Τὸν κύτταξε κι' ἐκείνη στὰ μάτια.

—Ἀκόμα κι' ὅταν δὲν ἔχουνε πλούσιο πατέρα; πρόφερε.

Ὁ Χάρρυ κατσούφιασε.

— Αὐτὸ ποὺ εἴπατε, εἶναι πολὺ ἄσχημο, διαμαρτυρήθηκε.

— Πιθανόν. Εἶναι ὅμως μιὰ παρατήρησι, ποὺ μοῦ φαίνεται δικαιολογημένη κι' ἐπίκαιρη. Ἀπαντῆστε μου λοιπόν.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν κοπέλλα...

Ὁ Χάρρυ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἦταν ἔρημος, κι' ὕστερα ἔσκυψε πάνω της καὶ πρόσθεσε:

—Ἂν ἔχη γκρίζα μάτια, ὅπως ἐσεῖς, κι' ἕνα στοματάκι λαχταριστὸ σὰν τὸ δικό σας, τὰ λεφτὰ δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία.

Τὰ πρόσωπά τους βρίσκονταν τώρα κοντὰ-κοντά. Ἡ Τζόαν δὲν προσπάθησε καθόλου νὰ τ' ἀποφύγη.

— Δὲν ξέρω ἂν πρέπη νὰ σᾶς πιστέψω... μουρμούρισε.

Ὁ Χάρρυ τὴν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα. Ἔμειναν γιὰ πολὺ ἔτσι, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα. Ἔνοιωθε τὴν ἀνάσα της ὡς τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ του καὶ τὴ γλῶσσα της πάνω στὰ δόντια του. Ἡ φλόγα αὐτοῦ του φιλιοῦ ἔκανε νὰ χτυπάη ἡ καρδιά του σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάση...

Ἐπιτέλους, ἡ Τζόαν ἀποτραβήχτηκε λίγο κι' ἀκούμπησε τὰ δυό της χέρια στὸ στῆθος τοῦ Χάρρυ, γιὰ νὰ τὸν σπρώξη πίσω.

— Τὄνοιωσα πὼς θὰ γινόταν αὐτό, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Γιατί νἆσαι τόσο γόης;.. Δὲν ἔμεινα παρὰ τρεῖς ὧρες μαζί σου... καὶ νὰ ποῦ φτάσαμε!

Ὁ Χάρρυ τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι.

—Ἔτσι συμβαίνει πάντα, ὅταν φτάση ὁ μεγάλος ἔρωτας! τῆς εἶπε. Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα, Τζόαν. Μποροῦμε νὰ εὐτυχήσουμε, ἐμεῖς οἱ δυό.

Τοῦ χαμογέλασε.

— Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω στὴν ἐπιχείρησι τῶν ἀεροταξί σου, ἢ προτιμᾶς νὰ τὴν ἔχης μονάχος σου, ὅλη δική σου;

Ὁ Χάρρυ δίστασε λίγο, κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ κάνω πρῶτα μιὰ δουλειά, πρὶν διακινδυνέψω ἕνα σωρὸ λεφτά. Ἔχω 30 χιλιάδες δολλάρια. Ἂν μποροῦσα ν' ἀγοράσω δυὸ ἀεροπλάνα καὶ τὸ γήπεδο ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶπες, θ' ἄρχιζα μὲ μιὰ μικρὴ ἐπιχείρησι, κι' ἂν ἔβλεπα πὼς πάει καλά, θὰ μπορούσαμε τότε νὰ ζητήσουμε κεφάλαια ἀπ' τὸν πατέρα σου καὶ νὰ μεγαλώσουμε τὴ δουλειά.

— Πολὺ καλά. Μὰ δὲ φτάνουνε 30 χιλιάδες δολλάρια... Ἔχω μερικὰ λεφτὰ δικά μου. Θὰ βάλω κι' ἐγὼ στὴν ἐπιχείρησι ἄλλες 30 χιλιάδες. Ἂν ἐπιτύχουμε, θὰ ζητήσουμε ἀπ' τὸ μπαμπᾶ νὰ μᾶς βοηθήση νὰ ἱδρύσουμε μιὰ ἑταιρεία. Σ' ἔξη μῆνες, θἄχουμε κατατοπιστῆ ἀρκετά, νομίζω...

Τὴν ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση.

— Θὰ θελήσης νὰ μὲ παντρευτῆς σ' ἔξη μῆνες, Τζόαν; τῆς εἶπε.

— Μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε καὶ τώρα ἀμέσως, ἀπάντησε ἐκείνη. Γιατί ὄχι;

Λίγο ἔλειψε νὰ παρασυρθῆ ὁ Χάρρυ ἀπ' τὸν πειρασμό. Εἶδε ὅμως τὸν κίνδυνο καὶ συγκρατήθηκε.

—Ὄχι, εἶπε, πρέπει νὰ σκεφτοῦμε καὶ τὸν πατέρα σου. Πρέπει νὰ τοῦ ἀποδείξω πρῶτα πὼς εἶμαι σὲ θέσι νὰ διευθύνω τὴν ἐπιχείρησι. Ἂν παντρευόμαστε ἀπὸ τώρα, θὰ πίστευε ὅτι ἐπιδίωξα νὰ δημιουργήσω τετελεσμένο γεγονός, ἀποβλέποντας μονάχα στὰ λεφτά του.

—Ὅπως θέλεις, εἶπε ἡ κοπέλλα χαϊδεύοντάς του τὸ χέρι. Κι' ἡ Γκλόρια;...

— Μὴν τὴ σκέπτεσαι πιά, σὲ παρακαλῶ. Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτήν... Σοῦ τὸ εἶπα, δὲν εἴμαστε πιὰ τίποτα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

— Τὸ πιστεύεις ἀληθινά, Χάρρυ, αὐτὸ ποὺ λές; Ἐγὼ εἶμαι βεβαία πὼς σ' ἀγαπάει.

—Ὄχι, δὲ μ' ἀγαπάει. Ἔχομε βαρεθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Χτὲς τὸ βράδυ ἀκόμα, μιλήσαμε γιὰ τὸ χωρισμό μας.

Ὁ Χάρρυ ἐπινοοῦσε τὸ ἕνα ψέμμα μετὰ τὸ ἄλλο.

—Ἔχει ἕνα ἀδελφὸ στὸ Μεξικό, πρόσθεσε. Θέλει νὰ πάη νὰ τὸν ἐπισκεφτῆ. Θὰ τῆς δώσω μερικὰ λεφτὰ καὶ θὰ φύγη.

Ἡ κοπέλλα τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της. Τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του μὲ καρδιοχτῦπι... Σ' ἕνα λεπτό, τοῦ εἶπε:

— Πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε τὸ μελλοντικὸ ἀεροδρόμιό μας!

—Ἔχομε ὅλη τὴν ἡμέρα μπροστά μας, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ μὲ φωνὴ λίγο βραχνὴ ἀπ' τὸν πάθο. Βλέπεις ἐκεῖνα τὰ δέντρα, ἐκεῖ κάτω; Πᾶμε νὰ καθήσουμε στὸν ἴσκιο τους καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ γνωριστοῦμε περισσότερο;

Ἡ Τζόαν ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ὁ Χάρρυ τὴν ἀκολούθησε, ὡς τὰ δέντρα, ποὺ ἀπεῖχαν μερικὰ μέτρα ἀπ' τὴ θάλασσα...

. . . .

Ἀργότερα, ξαπλωμένος στὸ πλευρό της, ὁ Χάρρυ κύτταζε τὸ γαλανὸ οὐρανὸ καὶ καταλάβαινε πὼς ἦταν ἐρωτευμένος, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄

I

Νύχτωνε πιά, ὅταν γύρισε ὁ Χάρρυ στὸ «μότελ». Ἡ Τζόαν τὸν εἶχε ἀφήσει μὲ τ' αὐτοκίνητό της ἐκεῖ κοντά.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ πᾶνε ὅλα καλά; τὸν ρώτησε, ἐνῶ κατέβαινε ἀπὸ τὴ Μπέντλεϋ. Ξέρεις, νοιώθω κάποιες τύψεις, συνειδήσεως γι' αὐτὸ ποὺ κάνω στὴ Γκλόρια... Δὲ θἄπρεπε τοὐλάχιστον νὰ τὴν ἀφήσης ὅλη τὴν ἡμέρα μονάχη καὶ νὰ γυρίσης τόσο ἀργά...

— Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου; ἀπάντησε ὁ Χάρρυ χαμογελῶντας. Μὴ στενοχωριέσαι πάντως γιὰ τὴ Γκλόρια. Ὅταν τῆς μιλήσω γιὰ ἐμᾶς τοὺς δυό, θὰ καταλάβη... Αὔριο θἄχη φύγει. Τὴν ξέρω καλά...

Ὡστόσο ἡ Τζόαν δὲ φάνηκε νὰ εἶχε πειστῆ.

— Δὲ νομίζεις πὼς θἄπρεπε νἄρθω κι' ἐγὼ μαζί σου, τοῦ πρότεινε. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς θὰ σοῦ κάνη σκηνές...

—Ἡ Γκλόρια; Ὄχι δά! Εἶναι πρακτικὴ καὶ λογικὴ γυναῖκα... Ἔννοια σου, τὴν ἀναλαμβάνω ἐγώ... Θὰ ξανασυναντηθοῦμε ἐδῶ αὔριο τὸ πρωΐ, στὶς 11, καὶ θὰ πᾶμε νὰ συνεννοηθοῦμε γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ γηπέδου.

— Σύμφωνοι, Χάρρυ. Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ πᾶνε ὅλα καλά;

— Καὶ βέβαια!

Ἔσκυψε γιὰ νὰ τὴ φιλήση καὶ πρόσθεσε:

— Σ' ἀγαπῶ, Τζόαν! Πέρασα μιὰ ὑπέροχη ἡμέρα κοντά σου. Εἶσαι ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἔπαιξε ρόλο στὴ ζωή μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μοναδικό Θαῦμα.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΛΑΜΠΡΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ... ποὺ κοσμοῦν τὰ νύχια σας μὲ μιὰ γοητευτικὴ μαγεία. Τόσο πλούσια, τόσο γυαλιστερά... σὰν πολύτιμα μαργαριτάρια.

Κανένα ἄλλο βερνίκι δὲν διαρκεῖ τόσο πολύ... δὲν δίδει τέτοια πολυτέλεια μὲ τέτοια οἰκονομία.

★ Ἄσπρο περλὲ
★ Ρὸζ περλὲ
★ Τριανταφυλλὶ περλὲ
★ Φλογισμένο περλὲ

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΠΑΝΙΩΤΕΡΑ ΧΡΩΜΑΤΑ.

CUTEX

Πρακτικὸς ὁδηγὸς κηπουρικῆς καὶ ἀνθοκομίας

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΤΗ (Συνέχεια)

ΚΑΤΗΦΕΣ. — Πολὺ διαδεδομένο καὶ λαϊκὸ λουλοῦδι. Προκόβει πολὺ εὔκολα. Γιὰ ὁμαδικὴ φύτευσι ἢ γιὰ μπορντοῦρες. Ὕψος 20—90 πόντοι (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—45 πόντοι. Σπέρνομε σὲ σπορεῖο Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο καὶ μεταφυτεύομε στὴν ὁριστικὴ θέσι Ἀπρίλιο ἢ Μάϊο. Ποτίζομε κάθε βράδυ. Ἀνθίζει ὅλο τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ φθινόπωρο. Δὲ μένει καθόλου δίχως λουλούδια. Οἱ νᾶνες ποικιλίες ἀρχίζουν ν' ἀνθίζουν ὅταν γίνουν 5 πόντους ψηλὲς καὶ συνεχίζουν ὣς τὶς πρῶτες παγωνιές. Λουλούδια κίτρινα, πορτοκαλιὰ ἢ σκοῦρα κόκκινα. Οἱ παληὲς ποικιλίες εἶχαν μιὰ ἄσχημη μυρωδιά, ποὺ ἔχει καλυτερέψει στὶς νεώτερες. Σημαδεύομε τὰ καλύτερα λουλούδια καὶ τὰ διατηροῦμε γιὰ νὰ μαζέψωμε τὸ σπόρο.

Κενταύριο. — Λέγεται ἀλλοιῶς καὶ «μπλουέ». Θέλει ἐλαφρὸ καὶ ξηρὸ χῶμα, καλοσκαμένο. Ὕψος 60—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Προτιμώτερες εἶναι οἱ ὄχι πολὺ ψηλὲς ποικιλίες. Σπέρνομε ἐπὶ τόπου, τὰ τέλη Αὐγούστου ἢ Σεπτέμβριο (ἡ μεταφύτευσι δὲν πετυχαίνει εὔκολα σ' αὐτὸ τὸ φυτό). Κορυφολογοῦμε, ὅταν ἀποκτήση ὕψος 12—15 πόντους. Σκαλίζομε καὶ ποτίζομε κανονικά. Ἀνθίζει ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο καὶ ἐπὶ πολὺν καιρό, ἰδίως ἂν κόβουμε τὰ μαραμένα λουλούδια. Λουλούδια ἄφθονα, ὡραῖα, μυρωδᾶτα, γαλάζια, ἄσπρα, ρόζ, μὼβ ἢ κίτρινα, μὲ μακρειὰ κοτσάνια, κατάλληλα γιὰ μπουκέτα.

Κλαρκία. — Ὑπάρχει σὲ πολλὲς ποικιλίες μὲ λουλούδια μονὰ ἢ διπλά. Θέλει ὑγρὸ καὶ καλοσκαμένο ἔδαφος. Ὕψος 40—50 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε ἐπὶ τόπου, Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο (ὄχι μεταφύτευσι). Κορυφολογοῦμε τὸ πρῶτο βλαστάρι ὅταν φτάση τοὺς 8 πόντους, καὶ ἀργότερα τὰ παρακλάδια σὲ ὕψος 20 πόντων. Στερεώνομε ἀπὸ νωρὶς μὲ στηρίγματα. Ἀνθίζει Ἀπρίλιο ὣς Σεπτέμβριο. Λουλούδια ἰδίως ρόζ, ἀλλὰ καὶ ἄσπρα ἢ μώβ, κατάλληλα γιὰ κόψιμο, ἀλλ' ὄχι μεγάλης διαρκείας.

Κλείανθος. — Πολὺ εὐαίσθητο στὸ κρύο. Θέλει χῶμα ἐλαφρό. Ὕψος 70—80 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—40 πόντοι. Σπέρνομε τὸν Ἀπρίλιο σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύομε τὰ φυτὰ ὅταν μεγαλώσουν λίγο, μαζὶ μὲ χῶμα γύρω ἀπ' τὶς ρίζες τους. Ἀνθίζει Ἰούλιο ὣς Σεπτέμβριο. Λουλούδια κόκκινα. Ἰδιαιτέρως κατάλληλο γιὰ γλάστρες.

Κολεός. — Λέγεται καὶ «ὡραῖο φύλλο». Καλλιεργεῖται γιὰ τὰ ὄμορφα φύλλα του, ποὺ ἔχουν διάφορα χρώματα. Δὲν ἀντέχει στὸ κρύο. Θέλει χῶμα ἀφράτο. Ὕψος 40—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Σπέρνομε τὸν Ἀπρίλιο σὲ γλάστρα καὶ μεταφυτεύομε στὸ ὕπαιθρο τὴν ἄνοιξι, ὅταν περάσουν τὰ κρύα. Ποτίζομε κανονικά. Πολλαπλασιάζεται καὶ μὲ μοσχεύματα. Ἂν τὸ διατηρήσουμε τὸ χειμῶνα προφυλαγμένο, σὲ γλάστρες, εἶναι φυτὸ πολυετές.

Κόσμος. — Εὐκόλης καλλιεργείας. Προκόβει καὶ σὲ φτωχὸ χῶμα, δίχως πολλὴ περιποίησι. Ὕψος 90—250 πόντοι, (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἀπόστασι φυτεύσεως 60—120 πόντοι. Σπέρνομε τὸν Ἀπρίλιο σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύομε σὲ θέσεις ὑπήνεμες. Ἀνθίζει Ἰούνιο ὣς Ὀκτώβριο (μιὰ ποικιλία του ἀρχίζει ν' ἀνθίζη 10 βδομάδες μετὰ τὴ σπορὰ κι' ἐξακολουθεῖ ὣς τὰ πρῶτα κρύα τοῦ χειμῶνα). Λουλούδια ὡραῖα, μακρυστέλεχα, μονὰ ἢ διπλά, σὰν μαργαρίτες, ἰδίως ἄσπρα, μὼβ καὶ ρόζ, ἀλλὰ καὶ κόκκινα ἢ πορτοκαλιά. Εἶναι ὅμως ὄμορφο καὶ τὸ φύλλωμα, λεπτό, σὰν τῆς φτέρης.

Κοχία. — Λέγεται καὶ «κυπαρισσάκι» γιατὶ ἔχει αὐτὸ τὸ σχῆμα. Καλλιεργεῖται γιὰ τὸ λεπτὸ φύλλωμά του, ποὺ κοκκινίζει τὸ φθινόπωρο. Εὐκόλης καλλιεργείας. Προκόβει σὲ κάθε ἔδαφος, ἀκόμη καὶ ἁλμυρό. Ὕψος 60—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—45 πόντοι. Σπέρνεται τὸ Μάρτιο σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύεται τὸ Μάϊο στὴν ὁριστική του θέσι. Μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ χαμηλοὺς καὶ προσωρινοὺς (καλοκαιρινοὺς) φράχτες.

Κρότων. — Λέγεται καὶ «ρετσινολαδόδεντρο». Στὰ γλυκὰ κλίματα εἶναι πολυετὲς δέντρο, μὲ καρποὺς σὰν μεγάλα φασόλια, ἀπ' τὰ ὁποῖα βγαίνει τὸ ρετσινόλαδο. Τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅμως καὶ ὡς ἐτήσιο, γιὰ νὰ σκεπάσουμε ἕνα μέρος μὲ πλούσια βλάστησι. Ὕψος 2—3 μέτρα. Ἀπόστασι φυτεύσεως 1½—2 μέτρα. Σπέρνουμε στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως (προσοχή, οἱ σπόροι εἶναι δηλητηριώδεις). Τὰ φύλλα εἶναι μεγάλα, μὲ χρῶμα πράσινο ἢ κοκκινωπό.

Κυκλάνθηρος. — Τὸ ψηλότερο ἀπὸ τὰ ἐτήσια φυτά, μᾶλλον ἀναρριχώμενο. Θέλει ἥλιο. Ὁ ἄνεμος τὸ βλάπτει. Ὕψος 4—5 μέτρα. Σπέρνομε Μάρτιο ἢ Ἀπρίλιο καὶ μεταφυτεύεται Μάϊο ἢ Ἰούνιο στὴν ὁριστική του θέσι, κοντὰ σὲ τοίχους, κάγκελα, κλπ. Ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὡραῖο φύλλωμά του, δίνει τὸ Σεπτέμβριο καλλωπιστικοὺς καρπούς.

Κυνόγλωσσο. — Εὐαίσθητο στὸν κρύο ἀέρα. Κατάλληλο γιὰ ὁμαδικὴ φύτευσι καὶ γιὰ γλάστρες. Ὕψος 40—50 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Σεπτέμβριο ἐπὶ τόπου, σὲ μέρος προφυλαγμένο ἀπ' τοὺς χειμωνιάτικους ἀνέμους. Μπορεῖ ὅμως νὰ σπαρῆ καὶ τὸ Μάρτιο. Ἀνθίζει Ἰούνιο ὣς Σεπτέμβριο. Λουλούδια ἄσπρα ἢ μπλέ.

Κυπαρισσάκι (ἴδε κοχία).

Λεπτοσίφων. — Ὡραῖο λουλοῦδι, χαμηλό, γιὰ μπορντοῦρες καὶ ταπέτα. Σπέρνομε σὲ σπορεῖα, Φεβρουάριο ἢ Μάρτιο. Ἀνθίζει Μάϊο ὣς Σεπτέμβριο. Δίνει ἄφθονα λουλούδια, ὡραῖα, μὲ σχῆμα σὰν ἀστράκια καὶ μὲ διάφορα χρώματα.

Λίζερον. — Εὐκόλης καλλιεργείας. Προκόβει παντοῦ, σὲ κάθε χῶμα καὶ τοποθεσία. Κατάλληλο καὶ γιὰ γλάστρες. Ὕψος 35—40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25—30 πόντοι. Σπέρνομε εἴτε τὸ φθινόπωρο, εἴτε τὸ Μάρτιο - Ἀπρίλιο. Ἀνθίζει ὅλο τὸ καλοκαῖρι καὶ τὸ φθινόπωρο. Ἄφθονα λουλούδια, μὲ σχῆμα χωνιοῦ καὶ μὲ διάφορα χρώματα.

Λινάρι. — Ὑπάρχουν διάφορες ποικιλίες, μονοετεῖς, διετεῖς ἢ πολυετεῖς. Θαυμάσιο καλλωπιστικὸ φυτό, γιὰ ὁμαδικὴ φύτευσι ἢ γιὰ μπορντοῦρες. Κι' ὅμως σπάνια τὸ συναντοῦμε στοὺς κήπους. Προκόβει σὲ κάθε χῶμα, χωρὶς ἰδιαίτερες περιποιήσεις. Δὲν ἀντέχει ὅμως στὸ κρύο. Ὕψος 30—45 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε σὲ σπορεῖο τὸν Ἀπρίλιο (μπορεῖ ὅμως νὰ σπείρωμε καὶ ἐπὶ τόπου). Ἀνθίζει Αὔγουστο ὣς Ὀκτώβριο. Λουλούδια μεγάλα κόκκινα, ποὺ μαραίνονται γρήγορα, ἀλλὰ δίνουν ἀμέσως τὴ θέσι τους σὲ καινούργια.

Λοβελία. — Ὑπάρχει σὲ διάφορες ποικιλίες, ψηλότερες ἢ κοντύτερες. Στὰ θερμὰ μέρη εἶναι πολυετές. Πολὺ εὐκόλης καλλιεργείας. Προκόβει σ' ὁποιοδήποτε χῶμα. Κατάλληλο γιὰ μπορντοῦρες καὶ ταπέτα. Ὕψος 10—30 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 15—25 πόντοι. Σπέρνομε σὲ σπορεῖο, τὸ φθινόπωρο ἢ τὴν ἄνοιξι. Ἀνθίζει ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο ὣς τὸ χειμῶνα. Ἄφθονα μικρὰ λουλούδια, μὲ χρῶμα μπλὲ ἢ ἄσπρο. Στὰ ζεστὰ κλίματα θέλει λίγη σκιά. Μιὰ κατάλληλη θέσι γιὰ τὴ φύτευσί του εἶναι γύρω στὶς δενδρώδεις τριανταφυλλιές.

Λούπινο. — Ὑπάρχει σὲ διάφορες ποικιλίες καλλωπιστικές, ποὺ συγγενεύουν μὲ τὸ ὁμώνυμο ὄσπριο. Ὕψος 30—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30—45 πόντοι. Σπέρνομε στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοίξεως, ἐπὶ τόπου (γιατὶ δὲν πετυχαίνει εὔκολα ἡ μεταφύτευσι) κι' ἀργότερα ἀραιώνομε τὰ φυτὰ ὅσο χρειάζεται. Ἀνθίζει τὸ καλοκαῖρι. Λουλούδια μπλέ, ρόζ, ἄσπρα, κίτρινα, βιολέ.

Μάλβα. — (Ἴδε μολόχα).

Μελίλωτο. — Θέλει ἔδαφος δροσερὸ καὶ καλοσκαμένο. Ὕψος 40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Μάρτιο ὣς Μάϊο, ἐπὶ τόπου. Μποροῦμε ὅμως νὰ σπείρωμε καὶ σὲ γλάστρες καὶ νὰ μεταφυτέψωμε τὰ φυτὰ ὅταν μεγαλώσουν λίγο, μαζὶ μὲ τὸ χῶμα τους. Θέλει ταχτικὸ πότισμα καὶ σκάλισμα κάθε τόσο. Ἀνθίζει Ἰούλιο καὶ Αὔγουστο. Λουλούδια μπλέ, μὲ ὡραία μυρωδιά.

Μήκων. — Λέγεται καὶ «παπαρούνα» ἢ «ἀφιόνι». Κοινὸ φυτό, ἀλλὰ ὡραῖο, μὲ μεγάλα λουλούδια διαφόρων χρωμάτων. Προκόβει σὲ κάθε χῶμα. Θέλει ὅμως ἥλιο καὶ ὑγρασία. Ὕψος 60—90 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Σπέρνομε τὸ φθινόπωρο (Σεπτέμβριο—Ὀκτώβριο) ἢ τὴν ἄνοιξι, ἐπὶ τόπου πάντα, (γιατὶ τὸ φυτὸ αὐτὸ δὲν ἀγαπάει τὴ μεταφύτευσι). Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας στὰ πολὺ ζεστὰ κλίματα εἶναι νὰ γίνεται ἡ σπορὰ ἀρκετὰ ἐνωρίς, ὥστε νὰ σχηματίζεται τὸ ριζικὸ σύστημα πρὶν πιάσουν οἱ δυνατὲς ζέστες. Ἐπειδὴ ὁ σπόρος εἶναι πολὺ λεπτός, τὸν ἀνακατεύομε μὲ ἄμμο ὅταν τὸν σκορπίζωμε, κι' ὕστερα δὲν τὸν σκεπάζομε μὲ χῶμα, ἀλλὰ τὸν πιέζομε δυνατὰ μὲ χτένι πάνω στὸ ἔδαφος. Ὕστερα ποτίζομε καθημερινῶς, μὲ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῆ ὁ σπόρος. Μετὰ τὴ βλάστησι, ποτίζομε κάθε 2—3 μέρες. Ὅταν τὰ φυτὰ μεγαλώσουν λίγο, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὰ ἀραιώσουμε. Πετᾶμε τότε κατὰ προτίμησιν ἐκεῖνα ποὺ θὰ δώσουν μονὰ λουλούδια (τὰ ἀναγνωρίζουμε γιατὶ εἶναι πιὸ μικρὰ καὶ μὲ ἀραιότερο φύλλωμα). Τελικά, κάθε φυτὸ πρέπει νὰ διαθέτη χῶρο τουλάχιστον 1000 τετραγωνικοὺς πόντους. Ὕστερα ποτίζομε καθημερινῶς καὶ σκαλίζομε ταχτικά. Ἀνθίζει τὸ Μάϊο. Λουλούδια κόκκινα, ἄσπρα, ρόζ, μώβ, μονὰ ἢ διπλά, ποὺ πρέπει νὰ κόβωνται μόλις μαραθοῦν, γιὰ ν' ἀνανεώνωνται.

Μιμόζα. — Λέγεται καὶ «μὴ μοῦ ἅπτου» γιατὶ τὰ φύλλα της μαζεύονται καὶ κλείνουν μόλις τ' ἀγγίξη κανείς. Ἀγαπάει τὴ ζέστη. Ὕψος 30—40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 20—25 πόντοι. Σπέρνομε τὸν Ἀπρίλιο σὲ γλάστρες καὶ τὶς τοποθετοῦμε σὲ μεσημβρινὸ μέρος. Ἀνθίζει Αὔγουστο ὣς Σεπτέμβριο. Λουλούδια ρόζ. Ἂν εἶναι προφυλαγμένο, τὸ φυτὸ αὐτὸ γίνεται καὶ πολυετές.

Μολόχα — Ὑπάρχει ὡς μονοετὲς καὶ ὡς πολυετὲς (ἄλλη ποικιλία). Ὕψος 90—1,20. Ἀπόστασι φυτεύσεως 50—60 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Μάρτιο ἐπὶ τόπου, εἴτε σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύομε κατόπιν. Φουντώνει πολύ. Τὰ φύλλα του εἶναι ὡραῖα κυματοειδῆ. Ἀνθίζει Ἰούλιο ὣς Ὀκτώβριο. Λουλούδια ἄφθονα, μικρὰ ἄσπρα ἢ ρὸζ σκοῦρα.

Μοσχομπίζελο: Μολονότι μιλήσαμε γι' αὐτὸ στὰ ἀναρριχητικὰ φυτά, ἡ μεγάλη διάδοσί του μᾶς κάνει νὰ ξανασχοληθοῦμε μαζί του, γιὰ νὰ προσθέσωμε μερικὲς ἀκόμη ὁδηγίες. Καλλιεργεῖται εὔκολα. Χρειάζεται ὅμως ἐλαφρὸ χῶμα, βαθειὰ σκαμένο, ἀποστραγγιζόμενο, καὶ ἄφθονη χωνεμένη κοπριά. Θέλει ἐπίσης ἥλιο, ἀλλὰ καὶ σχετικὴ δροσιὰ τὸ καλοκαῖρι. Ὕψος 1—2 μέτρων. Ἀπόστασι φυτεύσεως 15 πόντοι. Σπέρνομε τὸν Ὀκτώβριο —Νοέμβριο, ἀπ' εὐθείας στὸ ἔδαφος. Τὸ χειμῶνα σκεπάζομε μ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ φύλλα ἢ ἄχυρα, γιὰ προφύλαξι ἀπὸ τὶς μεγάλες παγωνιές, καὶ τὸ ἀφαιροῦμε τὴν ἄνοιξι. Στὰ πολὺ ψυχρὰ κλίματα ὅμως, ἡ σπορὰ γίνεται τὸ Μάρτιο, ἀφοῦ πρῶτα μουσκέψουν οἱ σπόροι μιὰ νύχτα σὲ χλιαρὸ νερό, γιὰ νὰ φυτρώνουν εὐκολώτερα. Ὅταν τ' ἀφίνουμε νὰ σέρνεται στὸ ἔδαφος, τὸ μοσχομπίζελο δὲν ἀναπτύσσεται ὅσο πρέπει. Γι' αὐτὸ πρέπει, μόλις τὰ φυτὰ ἀποκτήσουν ὕψος 8—10 πόντων, νὰ τὰ μπλέξωμε σὲ στηρίγματα γιὰ ν' ἀναρριχηθοῦν. Ὅταν μεγαλώσουν λίγο ἀκόμη, τσιμπᾶμε τὶς ἄκρες, κι' ἀφίνουμε ν' ἀναπτυχθοῦν λίγα πλευρικὰ βλαστάρια, ἕνα ἕως τρία (ἀναλόγως τῆς ζωτικότητος τοῦ φυτοῦ). Ὕστερα ἀφαιροῦμε ἀμέσως κάθε παρακλάδι ποὺ θ' ἀρχίση νὰ σχηματίζεται πάνω στὰ βλαστάρια αὐτά, στὶς μασχάλες τῶν φύλλων. Δὲν ἀφίνομε δὲ νὰ σχηματισθοῦν λουλούδια, προτοῦ τὸ φυτὸ ἀποκτήση ὕψος 60 πόντων. Ποτίζομε ἄφθονα τὸ καλοκαῖρι (τὸ λίγο καὶ ἐπιφανειακὸ πότισμα βλάπτει). Ὅταν φανοῦν τὰ πρῶτα λουλούδια λιπαίνομε μὲ «σερμπέτι», ἐπαναλαμβάνομε δὲ μετὰ 15 μέρες. Κόβομε ταχτικὰ τὰ λουλούδια, δίχως νὰ τ' ἀφίνουμε νὰ σποριάσουν. Ἔτσι, τὸ φυτὸ δίνει πολλὰ καὶ μεγάλα λουλούδια ἐπὶ πολὺν καιρό. Ἀνθίζει ἀπ' τὸ Μάϊο. Λουλούδια ρόζ, μώβ, ἄσπρα κλπ. Ὑπάρχει καὶ μιὰ νᾶνος ποικιλία μοσχομπίζελου, ποὺ εἶναι κατάλληλη γιὰ μπορντοῦρες.

Μπλουέ: (Ἴδε κενταύριον).

Μυοσωτίς: Λέγεται καὶ «Μὴ μὲ λησμόνει». Θέλει ἔδαφος ἐλαφρὸ καὶ καλὰ κοπρισμένο, δροσερὸ καὶ σκιερὸ μέρος. Ἐξαντλεῖ πολὺ τὸ χῶμα, ποὺ χρειάζεται κατόπιν δυνάμωμα μὲ κοπριά. Ὕψος 15 — 30 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 15—25 πόντοι. Σπέρνομε Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο ἐπὶ τόπου. Κατὰ τὴ βλάστησι θέλει ἄφθονα ποτίσματα, λίπανσι μὲ «σερμπέτι» καὶ σκαλίσματα. Ἀνθίζει Ἀπρίλιο—Ἰούνιο. Μικρὰ μὼβ λουλούδια πάνω σὲ μακρειὰ κοτσάνια. Φυτεύεται ὡς μπορντούρα, ἢ ἀνάμεσα σὲ βολβοειδῆ (ἰδίως τουλίπες). Ἂν σπείρωμε τὸ καλοκαῖρι, μποροῦμε νὰ ἔχωμε ἄνθισι τὸν Ἰανουάριο — Φεβρουάριο (σὲ μέρη ὄχι πολὺ ψυχρά)

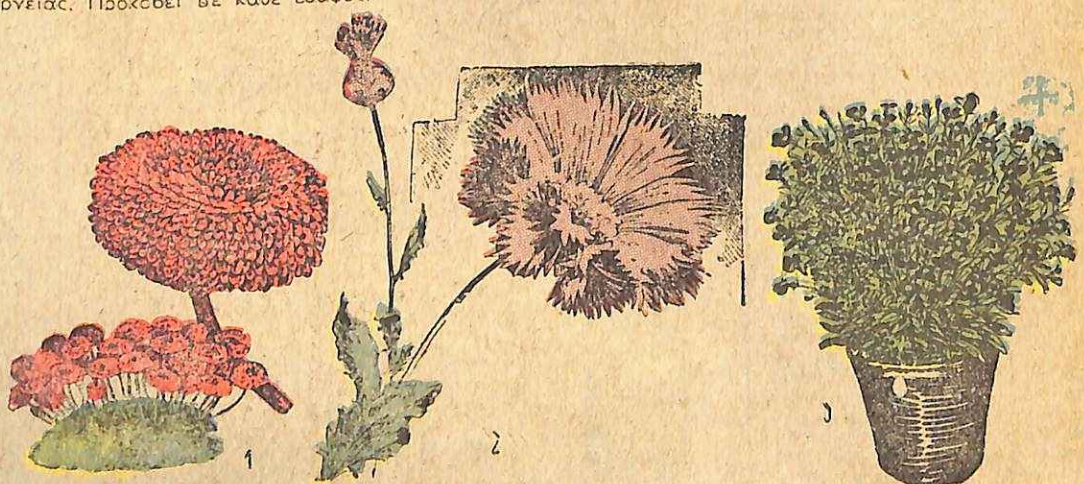

1) Καλεντούλα διπλῆ. 2) Κενταύριο. 3) Λοβελία.

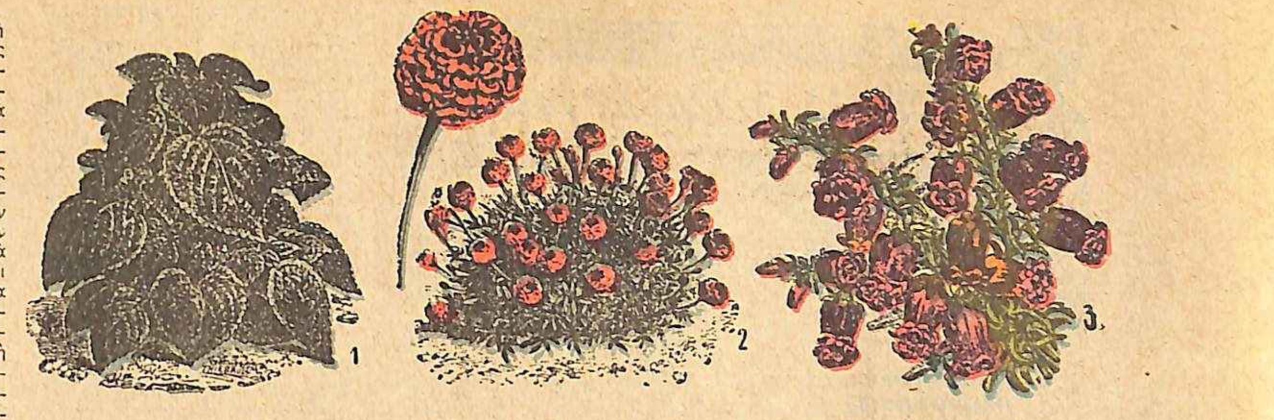

1) Κολεὸς ἢ ὡραῖο φύλλο. 2) Κατηφές. 3) Καμπανοῦλα.

Νεκρολούλουδο: (Ἴδε καλεντοῦλα).

Νεμοφίλη: Προκόβει σὲ καλὸ χῶμα καὶ ἥλιο. Ἀναπτύσσεται ὅμως καὶ σὲ μερικὴ σκιά. Κατάλληλο γιὰ μπορντοῦρες. Ὕψος 25 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Σπέρνομε ἐπὶ τόπου ἢ σὲ σπορεῖα, Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο. Ἀνθίζει τὴν ἄνοιξι. Λουλούδια μικρὰ καὶ ἄφθονα, μπλέ.

Νιγκέλα: Εὐκόλης καλλιεργείας. Ὑπάρχουν ποικιλίες με μονὰ καὶ μὲ διπλὰ λουλούδια. Προκόβει σὲ κάθε χῶμα καλὰ κοπρισμένο. Κατάλληλο γιὰ μπορντοῦρες ἢ γιὰ ὁμαδικὴ φύτευσι. Ὕψος 50—60 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Μάρτιο σὲ σπορεῖο καὶ μεταφυτεύομε ἀργότερα στὸν κῆπο. Ἀνθίζει τὸ καλοκαῖρι. Λουλούδια μὲ παράξενο σχῆμα, μπλὲ ἢ ἄσπρα. Φύλλωμα λεπτὸ καὶ χαριτωμένο.

Οἰνοθήρα: (Ἴδε γοδετία).

Πανσές: Εἶναι φυτὸ διετές, συνήθως ὅμως καλλιεργεῖται ὡς ἐτήσιο. Κατάλληλο γιὰ μπορντούρα. Θέλει πλούσιο χῶμα, πάντοτε ὑγρό, καὶ ἥλιο. Ὕψος 15—25 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 25 πόντοι. Σπέρνομε Αὔγουστο ἢ Σεπτέμβριο σὲ σπορεῖο. Μεταφυτεύομε στὴν ὁριστικὴ θέσι του Νοέμβριο—Δεκέμβριο, μὲ λίγο χῶμα γύρω στὶς ρίζες. Ἀνθίζει Μάρτιο ἕως Ἰούλιο. Ἂν κόβουμε ταχτικὰ τὰ μαραμένα λουλούδια, παρατείνεται ἡ ἄνθισι. Λουλούδια σὰν βελουδένια, ἄσπρα, κίτρινα, μπλὲ σκοῦρα, μώβ, κλπ. Ἂν θέλουμε νὰ μαζέψουμε σπόρο, τὸν παίρνομε ἀπὸ τὰ πρῶτα λουλούδια, ποὺ εἶναι πάντα μεγαλείτερα, μόλις ἀρχίσουν νὰ κιτρινίζουν καὶ προτοῦ ὡριμάσουν τελείως καὶ σκάσουν, σκορπίζοντας τοὺς σπόρους.

Παπαρούνα: (Ἴδε μήκων).

Περίλλα: Ξενικῆς προελεύσεως. Θέλει ἀφρᾶτο χῶμα καὶ πολὺ πότισμα. Σπέρνομε σὲ σπορεῖο τὸ Μάρτιο, μεταφυτεύομε σὲ φυτώριο καὶ κατόπιν στὴν ὁριστικὴ θέσι του. Ἀνθίζει τὸ καλοκαῖρι. Λουλούδια κόκκινα.

Πετούνια: Ὑπάρχει σὲ διάφορες ποικιλίες, μὲ μονὰ ἢ διπλὰ λουλούδια. Θέλει πλούσιο ἔδαφος καὶ ἥλιο. Κατάλληλο γιὰ ὁμαδικὴ φύτευσι καὶ γιὰ τὸ σκέπασμα ἑνὸς παρτεριοῦ, γιατὶ ἁπλώνει πολύ. Ὕψος 15—60 πόντοι (ἀναλόγως τῆς ποικιλίας). Ἀπόστασι φυτεύσεως 15—30 πόντοι. Σπέρνομε τὸ Μάρτιο σὲ σπορεῖο, μεταφυτεύομε ἀργότερα σὲ φυτώριο καὶ τὸ Μάϊο στὴν ὁριστικὴ θέσι. Ἀνθίζει Ἰούνιο ἕως Ὀκτώβριο. Παρατείνομε τὴν ἄνθισι, κόβοντας τὰ κλωνάρια ποὺ ἄνθισαν ἤδη, γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν καινούργια. Λουλούδια ἄφθονα σὰν χωνιά, ἄσπρα, ρόζ, μώβ. Τὰ μονὰ ἔχουν ὡραῖο ἄρωμα. Σὲ μέρη ὄχι πολὺ ψυχρά, τὸ φυτὸ μπορεῖ νὰ ζήση καὶ δεύτερο χρόνο, ἀνθίζοντας σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἐκτὸς ἀπ' τὴν καρδιὰ τοῦ χειμῶνα. Ἀποτελεῖ ἕνα ὡραῖο σύνολο μαζὶ μὲ σάλβιες καὶ πελαργόνια.

Πορτουλάκα: (Ἴδε ἀντράκλα).

Ρεζεντά: Εἶναι πολυετές, συνήθως ὅμως καλλιεργεῖται ὡς ἐτήσιο. Προκόβει σὲ κάθε χῶμα. Εὐκόλης καλλιεργείας, πολλαπλασιάζεται καὶ μόνο του ἀπὸ τοὺς σπόρους ποὺ ρίχνει γύρω του. Ὕψος 15—40 πόντοι. Ἀπόστασι φυτεύσεως 30 πόντοι. Σπέρνομε Σεπτέμβριο ἢ Ὀκτώβριο. Κορυφολογοῦμε, πρὶν ἀνθίση, γιὰ νὰ σχηματίση πολλὰ κλαδιά, ποὺ ἀνθίζουν στὶς κορυφές τους. Ἀνθίζει τὴν ἄνοιξι. Λουλούδια ἄφθονα, μικρά, πρασινωπά, μᾶλλον ἄσχημα, ἀλλὰ πολὺ μυρωδᾶτα. Ἂν μείνη ἀκλάδευτο σὲ σέρρα, γίνεται ἕνας ξυλώδης θάμνος, ποὺ ἀνθίζει ὅλο τὸ χειμῶνα καὶ διατηρεῖται πολλὰ χρόνια.

Ρετσινολαδόδεντρο: (Ἴδε κρότων).

ΟΘ. ΧΑΛ.

Τὸ φυτὸ Κόσμος ἔχει ὡραῖα λουλούδια μονὰ ἢ διπλᾶ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλα φυτὰ μονοετῆ καὶ διετῆ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ντέλλυ, Ἐνταῦθα, Μικρὴ ἀναγνώστρια καὶ Κώστα Καράλην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Κώστα Κακαβᾶ εἶναι: Χρυσανθέμων 8, Ψυχικό, Ἀθῆναι.

Ἕβη, Πειραιᾶ: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ida Lupino εἶναι: 917 N. Beverly, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Τοῦ δὲ Orson Welles ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blud, Hollywood, Calif. U.S.A.

Τακτικὸν ἀναγνώστην: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gene Kelly εἶναι: 725 N. Rodeo, Beverly Hills, Los Angeles. Calif. U.S.A. Τὸν χάρτη ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει θὰ τὸν βρῆτε στὸ βιβλιοπωλεῖο Κάουφμαν, Σταδίου 28, Ἀθῆναι, ἢ σὲ κανένα γραφεῖο ταξιδίων τῆς πρωτευούσης καθὼς καὶ στὰ γραφεῖα τῆς Air-France (ὁδὸς Ἀμερικῆς).

Ἀναγνώστρια Χ. Χ. Χ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Brigitte Bardot εἶναι: C)o Unifrance, 77 Av. des Champs-Elysées, Paris VIII, France.

Μικρὴ Πειραιώτισσα: Ἡ νέα διεύθυνσις τῆς Silvana Pampanini εἶναι: Via Flaminia 322, Roma, Italia. Τοῦ Pierre Cressoy: Via Nay Nat 4, Roma, Italia καὶ τῆς Gina Lollobrigida: Via Appia Antica 223, Roma, Italia.

Ἔλβις Πρίσλεϋ, Ἐνταῦθα: Ὁ Τσάρλτον Ἥστον γεννήθηκε στὸ Ἥβανστον στὶς 4 Ὀκτωβρίου 1924 καὶ εἶναι παντρεμένος ἀπὸ τὸ 1944 μὲ τὴν Λύντια Κλάρκ. Ἔχει ἕνα γυιὸ δυὸ χρόνων. Θὰ τὸν δῆτε στὸ φίλμ «Δέκα Ἐντολὲς» τοῦ Σεσὶλ ντὲ Μίλ, στὸ ὁποῖο ὑποδύεται τὸν Μωϋσῆ.

Λίλιαν Μ. Ο. Π.: Τὰ τρία κυριώτερα φίλμ τῆς Κὶμ Νόβακ εἶναι αὐτὰ ποὺ εἴδαμε ἐφέτος, δηλαδή: «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσὸ χέρι», «Πὶκ-Νὶκ» καὶ «Ἐρωτευμένοι ὡς τὴν αἰωνιότητα». Δὲν μένει παρὰ τὸ φίλμ «Τζὴν Ἤγκλς», τὸ ὁποῖο γυρίζει τώρα καὶ ποὺ ἀποκλείεται νὰ δοῦμε ἐφέτος. Ἡ διεύθυνσίς της εἶναι: Kim Novac, C)o Columbia Pictures Corp. 1438 N. Gower St. Hollywood, Calif. U.S.A. Τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Μαίριλυν Νόβακ καὶ γεννήθηκε στὸ Σικάγο στὶς 13 Ἰανουαρίου 1933.

Μιὰ ποὺ λατρεύει τὴν 7η τέχνη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Roberto Risso εἶναι: Via Plebiscito 107, Roma, Italia. Τοῦ Massimo Girotti, via della Camilluccia 48, Roma, Italia. Τοῦ Claudio Villa: Piazzale Ardeatino 6. Roma, Italia καὶ τοῦ Alfred Hitchcock: 60û St. Cloud, Bel Air. Los Angeles, Calif. U.S.A. Ἡ Ὑβὸν Σανσὸν γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1926.

Λουκία Ἀπέργη: Στὸ φίλμ «Ὁ πύργος τῶν καταιγίδων» πρωταγωνιστοῦν οἱ ἀκόλουθοι ἠθοποιοί: Λώρενς Ὀλίβιε: Χίτσκλιφ, Μέρλε Ὄμπερον: Κέττυ, Ντέϊβιντ Νίβεν: Ἔντγκαρ, Φλόρα Ρόμπσον: Ἔλλεν Ντήν, Ντόναλντ Κρίσπ: Δρ. Κέννεθ, Τζεράλντιν Φίτζεραλντ: Ἰσαβέλλα, Χιοῦ Οὐΐλλιαμς: Χίντλεϋ, Λέο Κάρρολ: Τζότζεφ. Τὸ φίλμ γυρίστηκε τὸ 1939, πρόκειται ὅμως συντόμως νὰ κάνη τὴν ἐπανεμφάνισί του σὲ μιὰ ἀθηναϊκὴ ὀθόνη.

Ἀνήσυχο γόητα: Ἡ διεύθυνσις τῆς Rossana Podesta εἶναι: Via Poggio Catino 33, Roma, Italia. Τῆς Gianma-Maria Canale: Via Cortina d' Ampezzo 27, Roma Italia. Τῆς Silvana Mangano: Via dei Metelli 42, Roma, Italia καὶ τῆς Carla del Poggio: Via Fratelli Ruspoli 2, Roma, Italia. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὶς διευθύνσεις τῆς Λολομπρίτζιντα καὶ τῆς Παμπανίνι.

Μπαΐ-Μπαΐ, Ἐνταῦθα: Ἡ Τζένιφερ Τζῶνς βρίσκεται στὴ Ρώμη γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἀντίο στὰ ὅπλα», δὲ μᾶς εἶναι ὅμως γνωστὴ ἡ ἐκεῖ διεύθυνσίς της. Ἡ διεύθυνσίς της στὸ Χόλλυγουντ εἶναι: Jennifer Johns: 1400 Tower Grove, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Ἡ διεύθυνσις τῆς Maria Echell εἶναι: Vogelsangstr, 3, Z'u'rich 6 Helvetia καὶ τοῦ Willy Fritsch: Hamburg, Bebel-Allee 141A, Deutschland.

Εὔστρ. Τσιτσῆν, Β.Σ.Τ. 904, Ναυτόπουλο, Ἐνταῦθα καὶ Μιράντα Σ. Φ, Θεσσαλονίκη: Ἡ διεύθυνσις τοῦ σκηνοθέτου Elia Kazan εἶναι: C)o Warner Bros Stutios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif. U.S.A.

Καμέλια Α. 2, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Gregory Peck εἶναι: C)o Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif. U.S.A. Θὰ βρῆτε πιὸ πάνω τὴ διεύθυνσι τοῦ Κώστα Κακαβᾶ. Ὅπως θὰ πληροφορηθήκατε ἀπὸ τὶς στῆλες τῶν κινηματογραφικῶν νέων, ἡ Μάρθα Τόρεν πέθανε πρὸ ἑβδομάδων στὴ Στοκχόλμη.

Τρεῖς φίλες, Ε. Γ., Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Kirk Douglas εἶναι: 345 St. Pierre, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. καὶ τοῦ Marlon Brando: C)o Serren Actors Guild, 7046 Hollywood Blrd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Ν. Δ. Νικολόπουλον, Λαμία: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Sterling Hayden εἶναι: C)o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blrd, Hollywood, Calif. U.S.A.

Εὔθυμη ξανθούλα: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Vittorio Gassman εἶναι: Via Goito 52, Roma Italia, τοῦ Claudio Villa: Piazzale Ardeatino 6, Roma, Italia καὶ τοῦ Armando Francioli: Vialle Quattro Venti 126, Roma, Italia.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Σόλων Χαραλάμπους (17 χρόνων), Μ. Κωνσταντίνου 10, Ἅγιος Κασιανός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀναστάσιος Ὀρφανίδης, ὁ Ἀνδρέας Κοραῆς καὶ ὁ Σολέας Πυριλλίδης, Παραλίμνη, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Φάνης Χρήστου (17 χρόνων), Ἑρμοῦ 304, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 14—18 χρόνων.

Ὁ Φοῖβος Χαραλάμπους, Ταχ. Κιβ 57, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νέα μορφωμένη, ἡλικίας 20—23 χρόνων.

Ὁ Πιερῆς Ν. Θούπου (18 χρόνων), Τρίκωμον, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Στελάκης Κωνσταντίνου (16 χρόνων), Μυστρᾶ 11, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 16 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Γεώργιος Σ. Κύρου, (18 χρόνων), μαθητής, Καζάφονι, Κηρύνεια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μαθήτριες ἀνωτέρων σχολῶν, ἡλικίας κάτω τῶν 18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Εὐρῆς Βασιλείου (20 χρόνων), Κυβερνητικὸν Τυπογραφεῖον, Λευκωσία, Κύπρος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἀνδρέας Σοφοκλέους (22 χρόνων), White St. No 28, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—22 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Μιχαηλίδης (15 χρόνων), Ὁμορφίτας 47, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθητὲς ἢ μαθήτριες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 13—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων καὶ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Γιαννάκης Θουκιδίδης (16 χρόνων), μαθητής, Χλώρακα, Πάφος, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι νησιωτοποῦλες, ἡλικίας 16—19 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Χρηστάκης Σωτηρίου (18 χρόνων), Δ. Διανέλλου 86, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Π. Μιχαηλίδης (18 χρόνων), Κολοκοτρώνη 17, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅποια γράψη, νὰ ἐσωκλείση στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Ἀνδρέας Παναγίδης καὶ ὁ Ἀδάμος Μιχαηλίδης, Παλαιολογίνας 5, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 19—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι.

Ὁ Πέτρος Σταυριανίδης (18 χρόνων), Λάπαθος, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Νικολάου (17 χρόνων), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς γνωριμίας.

Ὁ Τάσος Παυλίδης (16 χρόνων), Τράχωνα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων.

Ὁ Ἀνδρέας Κυριακίδης, Ἀκάκι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ φίλες, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Τὸ ρόδον τοῦ Ἰσπαχὰν» καὶ «Ἀΐντα» τοῦ 945 τεύχους καθὼς καὶ μὲ τὴν «Ἀλκυονίδα» τοῦ 946.

Ὁ Ἄλκης Παγώνης καὶ ὁ Ἄδωνις Κ. Αἰμίλιος (17 χρόνων), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι μὲ μαθήτριες.

Ὁ Ἀντώνιος Ἕλληνας (19 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλικῆς καὶ ἐντίμου ἀλληλογραφίας.

Ὁ Ἄντυς Β. Παππᾶς καὶ ὁ Μάκης Ἀντωνιάδης (καὶ οἱ δυὸ 20 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρέας Ἀλεξίου, Μ. Ἀλεξάνδρου 27, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ποὺ φοιτοῦν ἢ πρόκειται νὰ φοιτήσουν στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν.

Ὁ Φῶτος Μ. Λοϊζίδης, Βουλγαροκτόνου 7, Καϊμακλί, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 17—19 χρόνων.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ἡ Βέρα Μιχαηλίδου (10 χρόνων), Ταχ. Κιβ 182, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 23—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Ἔλλη Γ. Μιχαηλίδου (16 χρόνων), Κολοκοτρώνη 17, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Δάφνη Κωνσταντινίδου (18 χρόνων), Ἀλαμινῶ, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Ἔφη Ἀντωνιάδου (17 χρόνων), ἡ Ἡρὼ Ἰωαννίδου (16) καὶ ἡ Λίντα Ἀγγελίδου (17), Πρεβέζης 4, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Τερέζα (18 χρόνων) καὶ ἡ Λιάνα Κωνσταντινίδου (17), Βασιλέως Ὀνησίλου 11, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία φιλικῶν σχέσεων.

Ἡ Φιφὴ Γεωργίου (37 χρόνων), χήρα χωρὶς παιδιὰ ἢ ἄλλες ὑποχρεώσεις, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ κυρίους ἄνω τῶν 40 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Nicolas Denaxas (20 χρόνων), S)S Heron, N. J. Goulandris, Baltic House, 27 Leadenhall St. London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὁ Minas Zeretis SIT W. Glory, Transoceanic Marine, 39 E. 51 street, New York 22, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Panayiotis Peterson καὶ ὁ George Papastratou, S)S Pegor, C)o Paular Maritine, 80 Broad Str., New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὶς παρακαλοῦν νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ὁ Dimitrios Alvanitakis, S)T Atlantic Viscountess, C)o Lago Oils Transport Co. Ltd, Aruba, N.W. 1, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες κάτω τῶν 20 χρόνων ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Lazaros Stephanidis (30 χρόνων), S)S Anax, Faros Shipping Co Ltd, 6 Bevis Marks E.C. 3, London, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Dinos Papadakis, National Leader, National Shipping Corp. 10 Columbus Circel, New York 19, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Μπία Κ.» τοῦ τεύχους 931.

Ὁ George Hamogioros, S)S Aenos, C)o West Line Ine, 309 Carondelet Bldg, New Orleans 12, L.A., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ρηνούλα Μ.». Τῆς ἔστειλε ἤδη ἕνα γράμμα στὰ γραφεῖα μας τὸ ὁποῖο κρατᾶμε στὴ διάθεσί της.

Ὁ Nicos Nicolaou, S)S Effie, United Operators Shipping Agencies, 80 Broad Str., New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Νάρκισσος».

Ὁ Nicolaos Païzis, S)T Olympic Star, Central American, 655 Madison Avenue, New York, U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ Ἑλληνίδα 20—25 χρόνων.

Ὁ Costas Mourtzoukos, S)S Capetan Vassilis, CNo N.J. Vlassopoulos, Bevis Marks House, Bevis Marks, London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λένα 12» τοῦ τεύχους τῆς 30ης Δεκεμβρίου 1956. Μὲ τὴν ἴδια θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Stratos Adamidis, S)S Almeria, N.J. Goulandris Ltd, 27 Leadenhall Street, London E.C. 3, England.

Τρεῖς ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Alekos Fotinos, ὁ Geroge Flemotomos καὶ ὁ Grigoris Minardos, S)S Santa Maria, C)o Mar Trade Corp.44 White Hall St., New York, N.Y. 4, U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τρεῖς ἀγαπημένες φίλες ἢ τρεῖς ἀδελφές, ἡλικίας 18—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλοι, τρίτοι μηχανικοί, 25 καὶ 26 χρόνων, ὁ «Τόνυ Κέρτις» καὶ ὁ «Τζέημς Ντὴν» (ψευδώνυμα), S)S Panormitis, C)o Marinos Frangos, Bevis Marks House, London E.C. 3, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, 17—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες θὰ τοὺς γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ George Spiropoulos, (34 χρόνων), S)S Margaritis, C)o Messrs Eastern Steamship, Agency Inc, 1 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφα μὲ Ἑλλνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Elias Smaragdis (30 χρόνων), ὁ Vassilios Kiriakopoulos (21) καὶ ὁ V. Niamonitakis (22), S)S Poli, C)o George Nikolaou, Messrs Port Soken House Minories, London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Michael Michael (22 χρόνων), S)S Antonios, C)o Wigham Richardon Armadores Ltd, 1—4 Dury St., London E.C. 3, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὰ «Δακρυσμένα μάτια».

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Ε. Ν. Vassilios Canetis (25 χρόνων), S)S Andros Lion, Orion Shipping Co, GZ Broad St., New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ ἰσπανικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Iacovos Triantafillou καὶ ὁ Vatistas Malatestas M)T Cassian Mariner, C)o Markou & Sons, Bevis Marks House London E.C. 3, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Νάρκισσος Σ.» καὶ «Ρηνούλα».

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Nicolaos Kyritsis (21 χρνων), ὕψος 1.85, καστανὸς καὶ ὁ γ' μηχανικὸς Stamatios Vassilakis (24), ὕψος 1.70 μελαχροινός, S)S Herald Admanthos Ship. Oparating Co lic. 17 State St. New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Πάτ 13» καὶ τὴ «Λένα 12».

Ὁ Christos Kapralos (24 χρόνων), S)S Margaritis, C)o Messrs Eastern Steams Hip Agency Inc, 1 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Panagiotis Kontopos καὶ ὁ George Kouremenos, S)S Capetan Nicolas, C)o Loukas Nomikos Co Ltd, 101 Leadenhall St., London E.C. 3, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ φτωχὲς φίλες «Γαρδένια Χ.» καὶ «Γιολάντα Π.» τοῦ τεύχους 942, ποὺ ζήτησαν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες ναυτικούς.

Ὁ Nikos Papadatos (20 χρόνων), S)S R.D. Lyons, C)o Lyras Bros Ltd, 9 Camomile St., London C. M. England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Ρηνούλα Μ.».

Ὁ Christos Papageorgiou καὶ ὁ Nicolaos Papidakis S)S Lamyra, N.J. Goulandris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall St., London E.C. M. England, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας τοῦ τεύχους 945, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ἔαννα» καὶ «Ριφιφί».

Ὁ Noty Madraca (30 χρόνων) καὶ ὁ Bill Guadrafoi (29), S)T Savina, C)o Likiardopoulos & Co Ltd, 24 Saint Mary Axe, London E.C. M, England, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως, στὴν ἑλληνική, μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Λένα 12» καὶ «Πάτ 13» τοῦ τεύχους 944. Μὲ τὶς ἴδιες θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε. Ν. Demostenes Spanopoulos καὶ Dimitrios Poulos, S)S Archimede, C)o John Hatjipateras Sons Ltd, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Tina-Lina (21 χρόνων), P.O. Box 631, Caïro, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ἡ «Φυλακισμένη ὕπαρξις» (19 χρόνων), 9 Hayter Rd, London 5, W2, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Rosy Apostolou (22 χρόνων), Poste Restante, Port Tewfik, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακαλεῖ στὸ πρῶτο γράμμα νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ πρόσφατη φωτογραφία τους.

Δυὸ φοιτήτριες, ἡ Nedia Simopoulou καὶ ἡ Clara Demopoulou, 45—46 Queen's Gate, London S.W. 7, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες συναδέλφους των ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλική, γαλλικὴ ἢ ἰσπανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Getta Hanna (19 χρόνων), Grands Magasins, Port Tewfik, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ καὶ ἀραβικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἀληθινῆς φιλίας. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ἡ «Κόρη τοῦ Νείλου» (24 χρόνων), C)o Stella Caminelli, 16 Rue Juppa Bey 16, Camp-De-Cesar, Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι. Ὁποιος γράψη, νὰ στείλη καὶ μιὰ φωτογραφία του.

Ἡ Frini Mela (18 χρόνων), Yedikule Imrahor Imam H'u'seyin Sokak No 19, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους μορφωμένους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ ἐξαδέλφες, ἡ Marie M. καὶ ἡ Milly C. (καὶ οἱ δυὸ 18 χρόνων), 47 Rue Adonis Ibrahimich, Alexandrie, Egypte, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Lolita Vagia (16 χρόνων), Cihangir Firuzaga Aga, Defetedar Yokysu Meri No 60—4, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Dora Pappa (28 χρόνων), Φ)δι Mrs. V. Christodoulou, 12 Mornigton Terrace, London, N.W. 1, England, καλὴ νοικοκυρὰ καὶ ἐργατική, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἕνα νέο μορφωμένο καὶ εἰλικρινῆ ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ἢ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 28—37 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Maria Sofianidou (19 χρόνων) καὶ ἡ Vanda Dimitriadou (20), Foto Saray, Istklal Caddesi No 235, Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους εὐπόρους καὶ μορφωμένους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡ πρώτη ἡλικίας ἀπὸ 21—27 χρόνων καὶ ἡ δεύτερη ἀπὸ 25—50 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Efi Pitsika, (16 χρόνων), 69 Rue Moustafa Kammel, Port Te-

Τὸ μαρτύριον τῆς πυτιρίδος φαγούρας καὶ τριχοπτώσεως

ὀφείλεται στοὺς διαφόρους φθοροποιοὺς μικροοργανισμοὺς ποὺ γεννοῦν τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ (ξηρὰ ἢ λιπαρὰ) ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ΦΑΓΟΥΡΑ, τὰ ΕΚΖΕΜΑΤΑ καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

Οἱ ἐπιστήμονες κατόπιν μακροχρονίων μελετῶν καὶ πειραμάτων παρασκεύασαν τὸ εἰδικὸ ἀντισηπτικὸ καλλυντικὸ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

Τὸ σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ εἶναι ἕνα σαπούνι μὲ ἀντισηπτικὲς ἰδιότητες, εἰδικὰ κατασκευασμένο ποὺ μὲ ἕνα μόνο λούσιμο ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ τὴν ΠΙΤΥΡΙΔΑ καὶ τὴν ΦΑΟΥΡΑ καὶ καταπολεμᾶ τὴν τριχόπτωσι καὶ τὰ ἐκζέματα.

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ διατηρεῖ τὰ μαλλιὰ στὸ φυσικό τους χρωματισμό, τὰ μαλακώνει σὰν μετάξι καὶ ἐπὶ πλέον τοὺς δίδει μιὰ ὑπέροχη ἐμφάνισι ΜΟΝΑΔΙΚΗ καὶ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ γιὰ τὰ μαλλιά σας. Ἡ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ

μὲ τὰ τονοθρεπτικὰ καλλυντικὰ συστατικά, ΕΝΙΣΧΥΕΙ τὴν ΤΡΙΧΟΦΥΙΑ, ΤΟΝΩΝΕΙ τὰ μαλλιά, ἀποκρύπτει τὶς λευκὲς τρίχες χωρὶς νὰ τὶς βάφη καὶ τοὺς χαρίζει ἕνα λεπτότατο ἄρωμα.

Τὸ σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ καὶ ἡ μπριγιαντίνη ΠΙΓΚΟΝ πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα τῆς Ἑλλάδος.

Γεν. Ἀντιπρ. Μ. Η. Φουντοῦκος, Κλεισθένους 15, Ἀθῆναι.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ζητεῖτε τὸ γνήσιο PIGON σὲ πράσινο κουτί.

ΑΝΝΥ;

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ

«LADAS»

ΙΑΤΡΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 35 — Τηλ. 32-692

ΔΕΧΕΤΑΙ:

Ἀπὸ 10 π. μ. ἕως 3 μ. μ.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ

ΡΙΖΙΚΗ 100%

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ESTHETIQUE MODERNE

Me KASTRIOTIS

ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

wfik, Suez, Egypte, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Annoula Marteli (16 χρόνων), Kumlari Cod. No 30, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—25 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Loula Petri, ἡ Soula Demopoulou καὶ ἡ Meri Lagoudaki (17 χρόνων ὅλες), Poste Restante, Alexandrie, Egypte, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Kate Anastassopoulou (26 χρόνων), 56 Lygon St. Kalton, Melbourne, Australia, ὀρφανὴ ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα τῆς Πελοποννήσου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τῆς χαρίσουν τὴν οἰκογενειακὴ στοργὴ ποὺ ἔχει στερηθῆ.

Ἡ Banolita Arena, P.O. Box 169, Khartoum, Sudan, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ νὰ βρῆ ἕνα σύντροφο ποὺ νὰ τὴ νοιώση στὴ ζωή.

Ἡ Salomi, ἡ Aliki Mavreli καὶ ἡ Nina Lambridou, Haret Hamed Salah No 3, Tanta, Egypte, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους σοβαροὺς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Vasiliki Velkoda (18 χρόνων), Moda Ferildak Sok No 3, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ἡ Chrisavgi Driva (22 χρόνων), 36 Station Road, Observatony, Cape Town, S. Africa, ἐπιθυμεῖ ν, ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ἡ Nitsa Kipreou (20 χρόνων), 11 Rue Tazim, Port - Tewfik, Suez, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς εἰλικρινοῦς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅποιον γράψη, νὰ ἐσωκλείση στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία του.

Ἡ Dimitra Salambas (18 χρόνων), Halepli Bekir Sok No 30, Beyoglu, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ Lisa Paschalidou καὶ ἡ Meri Petrou (17 χρόνων καὶ οἱ δυό), Kadirca Haman Sok No 35—1, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ F. Simatou, Poste Office, Grenacre, East Bankstown, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ ἄνδρες ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας ἄνω τῶν 50 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλική, ρουμανικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες, ἡ Lidia Xanthaki, ἡ Ioanna Tessarikaki καὶ ἡ Niki Larpi, Hamalbasi Samanci Ali Sokak No 7—2 Beyoglu, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους μορφωμένους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τρεῖς φίλοι, ὁ James Georgiou, ὁ Jim Panos καὶ ὁ Nick Barb, (25, 26 καὶ 22 χρόνων), Station A., Kitimat B.C., Canada, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν ἀπαραιτήτως μιὰ φωτογραφία στὸ πρῶτο τους γράμμα.

Ὁ John Katifidis, Post Office, Koombooloomba, Via Ravenshoe, N.Q., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες 18—20 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Θ' ἀπαντήση μόνο σὲ ὅσες στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ στρατιῶτες ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ ἑλληνικὸ ἀπόσπασμα ΝΑΤΟ Σμύρνης, ὁ Pvt Sotos Hadjopoulos καὶ ὁ John Ravanis, Halfsee P.U. 527, Nato Izmir, Turkiye, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μέχρι 20 χρόνων.

Ὁ S. Diamanidis, General Delivery, Kitimat B.C., Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅποια γράψη παρακαλεῖται νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία μαζὶ μὲ τὸ πρῶτο της γράμμα.

Ὁ Kirk Joseph (23 χρόνων), 35 Falkland Rd, London N.W. 5, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ σκοπὸ... ὅ,τι ἐπακολουθήση. Ἐκεῖνες ποὺ θὰ τοῦ γράψουν νὰ εἶναι 19—22 χρόνων, μορφωμένες καὶ νὰ προτιμήσουν τὴν ἀγγλικὴ ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Petronios Plessas C)c Faggioni - Wyemo, Yelarbon, Q.L.D., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, 18—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὶς παρακαλεῖ νὰ τοῦ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ σπουδασταί, ὁ Timmy Roulos καὶ ὁ Tommy Pappas, P.O. Box 103 University of Conn., Storrs, Conn. U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ κοπέλλες ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες, μορφωμένες, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ βιβλίων καὶ πληροφοριῶν γύρω ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσι στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ S. Kapos (23 χρόνων), 172 Elginst South Sudbury, Ondario, Canada, μὲ πολὺ καλὴ ἐργασία σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρία, ζητεῖ νὰ συνδεθῆ μὲ μιὰ νέα 18—20 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἀποστολὴ φωτογραφίας ἀπαραίτητη.

Ὁ Haris Nicolopoulos, 58 Cardigan St., Stanmore, Sydney, Australia, 25 χρόνων), καλῶς ἐγκατεστημένος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Christos Kalafatis, Taksim Taksim Cad, No 211, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Νεράϊδα τοῦ Αἰγαίου» (22 χρόνων) τοῦ τεύχους 939.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Athanasios Fotopoulos, ὁ Nicolas Venizelos καὶ ὁ Dimitrios Fourdoumas, Rue Pasteur No 12 Selessin Lez, Liege, Belgique, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦνται ὅσες γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Nick Basbis, Camp Train Railhead, C.R., Augusta, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 20—25 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Costas Malakassis, Poste Restante, Tanta, Egypte (27 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 19—23 χρόνων μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴν ἐγκατάστασι στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Jean Alexandris, Tutkalci Sok No 10)1, Hamal Basi Beyoglu, Istanbul, Turkiye καὶ ὁ Petros Kyriakoulls, Bomonti, Birahane Sok No 28)2, Istanbul, Turkiye (32 καὶ 30 χρόνων), ἔμποροι, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσες γράψουν μποροῦν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα.

Ὁ φοιτητὴς Tzulis Julis (Γιούλης Τζούλης — 21 χρόνων) Schattenfeldgasse 87)6, Wien VII, Osterreich, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ κοπέλλα τοῦ ἐξωτερικοῦ στὴν ἑλληνικὴ ἢ γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ M. Theopilatos, Army Street, Arab Town, Ismailia, Egypt, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ μελαχροινὴ νέα 16—19 χρόνων.

Ὁ Georgios Keramidas καὶ ὁ Nick Tzelezidis (20 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) C.R. Camp Train, Railhead, Via Post Augusta, S. Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Οἱ τρεῖς φίλοι, Nicolas Mitseas, Jean Ravanis καὶ Athanassios Agapitos, στρατιῶτες τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀποσπάσματος Σμύρνης, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 18—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα: Ἡ διεύθυνσις καὶ τῶν τριῶν εἶναι: Halfsee R.K. 527, NATO, Izmir, Turkiye.

Μεγαλοβιομήχανος ζυμαρικῶν (24 χρόνων), ὁ Dimitri Economou, 61 Ibrahim Pacha, Le Caire, Egypte, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ νεώτερή του κοπέλλα, μὲ ἀρκετὴ προῖκα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴν ἵδρυσι μιᾶς παρομοίας βιομηχανίας στὴν Ἑλλάδα. Ὅσες γράψουν παρακαλοῦνται νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Ἰωάννα Καραγκούνη, Ἁγίας Σοφίας 17, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅποιος γράψη, νὰ στείλη καὶ μιὰ φωτογραφία.

Ἡ Ἀλίκη Παρασκευοπούλου (20 χρόνων), Ἀναγεννήσεως 4, Πειραιεύς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους εὐπόρους, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦνται ὅσες γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Ἀλιλὴ Σαμαρτζῆ (24 χρόνων), Ἀστιγγος 55, Πάτραι, ἀρκετὰ μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Δυὸ φίλες, ἡ «Μπριζὶτ 20» καὶ ἡ «Μαρτὶν 22», ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους μορφωμένους, ἡλικίας 25—35 χρόνων. Ἡ «Ἔφη Κ.» ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τρεῖς φίλες, ἡ «Φεγγαρόλουστη», ἡ «Ρούλα Τζιβάρα» καὶ ἡ «Πυργοδέσποινα τῆς Ἀγάπης», ἀπὸ τὴ Θήβα, ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες καὶ ἀρκετὰ ὄμορφες, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο ἢ τὴ φιλία. Ἡ «Ἁγνὴ τοῦ λιμανιοῦ» (19 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ κύριο, ἡλικίας 25—35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ «Ἐντελβάϊς τῶν Ἄλπεων», ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 19—21 χρόνων. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἡ Ρούλα καὶ ἡ Μαίρη Νικολαΐδου, Νέα Σμύρνη 8, Λάρισα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—30 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ «Ἀϊσὲ τῆς Κορίνθου» καὶ ἡ «Αὔρα τοῦ Σαρωνικοῦ», ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένους νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 20 χρόνων. Ἡ «Κλεοπάτρα τοῦ Εἰρηνικοῦ» (19 χρόνων), τελειόφοιτος Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς φιλίας. Ἡ «Μελαχροινούλα μὲ τὰ πράσινα μάτια», καλονικοῦ ἀναστήματος, ὄμορφη, μορφωμένη καὶ εὐκατάστατη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ὅμως μὲ ἐπιστήμονα, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε γιὰ τὴν καλύτερη δημιουργία του. Ἡ «Νησιωτοπούλα Μ. Τ. Κ.», μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους πλουσίους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ «Ξανθὴ Ἀμαζόνα», ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Πάτρα. Ἡ «Ρινάλδα» (22 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ γιατρούς, γεωπόνους καὶ μονίμους ἀξιωματικούς, ἡλικίας 27—35 χρόνων. Τὸ «Πονεμένο κυκλάμινο», 16 χρόνων, μαθήτρια, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι μὲ ναυτικούς. Ἡ «Σταχτοπούτα» καὶ ἡ «Ντεζιρὲ» (19 χρόνων καὶ οἱ δυό), τελειόφοιτες Γυμνασίου, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους σοβαροὺς ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας μέχρι 35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ Ρίτα Γεωργίου (23 χρόνων), Ἁγίου Γεωργίου 62, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἄνω τῶν 25 χρόνων.

Ἡ Σοράγια Παντερμᾶ (24 χρόνων), Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Μίνωος 23, Ἀθῆναι, ἀστέρι ὀμορφιᾶς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Κατίνα Σ. Λάμπρου, Εὐτυχίδου 24, Παγκράτι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ Ἀμερική, ἡλικίας κάτω τῶν 23 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους γράψουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Ὄλγα Γρηγοριάδου, (17 χρόνων), Γαβράδων 3, Καλαμαριᾶ, Θεσσαλονίκη, ἀρκετὰ ὡραία καὶ προπάντων ἠθική, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ἡ «Δώρα Π.», ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Καλαβρύτων, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀξιωματικοὺς καθὼς καὶ μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴ γνωριμία τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ἑλλάδος. Ἡ «Ἄμπυ Λέην Ε.» (20 χρόνων), ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἡ «Γαρδένια Ζ. Α.» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπὸ τὴ Ν. Ἀφρική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Ἡ «Τιτίνα» (22 χρόνων), ἡ «Μένη» (25) καὶ ἡ «Νέλη» (22), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς φιλίας. Τὸ «Θλιμένο γιούλι» καὶ τὰ «Διψασμένα χείλη», ἀπὸ τὴ Φλώρινα, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδᾶ. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς δώσουν τὴ διεύθυνσί τους ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Κώστας Τσιαπούρας καὶ ὁ Ἐλευθέριος Δημητρακόπουλος (19 χρόνων καὶ οἱ δυό), ὁδὸς Γιαννιτσῶν 52, Καρδίτσα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο 16—19 χρόνων στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ὁ Βασίλειος Ἡλιόπουλος (17 χρόνων), Παφλέσα 8, Τουρκοβούνια, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες 16—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ σπουδαστὴς Στέφανος Τολίδης, Μενελάου 1, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Γεώργιος Μαυρομμάτης, ὁδὸς Ἑρμοῦ 43Α, Ἀθῆναι (18 χρόνων) θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας «Μάτια καστανά». Ὁ Ἰωάν. Κατσαρδῆς, Μάρνη 48, Ἀθῆναι, Grèce, (20 χρόνων), ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή, ἀναλόγου ἡλικίας, μὲ ἠθικὲς καὶ χριστιανικὲς ἀρχές, ἀναστήματος 1,65—1,70. Θὰ ἀπαντήση μόνο σὲ ὅσες στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Ἐλευθέριος Πιρπίλης, Poste Restante, Πειραιεύς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες 20—30 χρόνων ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου, μὲ σκοπὸ τὴ μετανάστευσι καὶ τὸ γάμο. Ὅποια γράψη, νὰ στείλη ἀπαραιτήτως μιὰ φωτογραφία της καὶ νὰ χρησιμοποιήση τὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Γεώργιος Γκαραγκούνης, Χολαργοῦ 58, Χαλάνδρι, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κάτω τῶν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Μιχαὴλ Τσαλίκογλου, Ἁγίας Λαύρας 17, Πατήσια, Grèce, (19 χρόνων), θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἰωάννης Ἀθανασόπουλος, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, τελειόφοιτος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένες νέες τῆς Ἑλλάδος στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία ἑνὸς σοβαροῦ δεσμοῦ. Ὁ ἴδιος πρόκειται συντόμως ν' ἀναχωρήση γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ ὑπαξιωματικός, Γεώργιος Καραγεωργόπουλος, 581 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 918Γ, καὶ ὁ δεκανεὺς Παῦλος Καραταράκης, 512 Τ.Π., ΛΒΟ, ΣΤΓ 914, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Κρήτη. Ὁ λοχίας Νικόλαος Τιμπιλῆς, 398 ΣΚΑ, 1η Ἴλη, ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Νεφέλη». Ὁ Γεώργιος Ἀγγελόπουλος, 486 Τ)Δ, ΣΕΣΤ, ΣΤΓ, 908, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἱσπανικὴ καὶ ἀραβικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ γραμματοσήμων.

Ὁ λοχίας Ἠλίας Γούσης, Νικόλαος Βλαχάκης, Γεώργιος Εὐθυμίου καὶ ὁ Χαράλαμπος Ξανθιώτης, 582 Τ.Π., 2ος Λόχος, ΣΤΓ 918Β, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων. Ὁ σμηνίτης Γρηγόριος Μπίτζιος, 114 Π.Μ., Τανάγρα, Βοιωτία, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «17χρονη Κυπριωτοπούλα». Ὁ Πλάτων Τσακάλης, 527 Τ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 913Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες.

Οἱ ὑπαξιωματικοί, Τόλης Χρυσὸς καὶ Τάκης Ἐμορφίδης, ΚΕΒΟΠ, Λ. Δ)σεως, ΒΣΤ 902 GRECE, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν τὸν κόσμο, ἡλικίας 17-21 χρόνων. Ὁ Ἀνδρέας Χατζῆς, 724 Συνεργεῖον Ἐπισκευῶν, ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἀεράκι τοῦ Βοσπόρου». Οἱ δίοποι Γεώργιος Μπόγρης, Γεώργιος Κοῦκος, οἱ ναῦτες Ἰωάννης Μήλεσης, Ἄγγελος Μολιαμάνης, Κωνσταντῖνος Θεοδωρίδης, Ἀναστάσιος Ραβῆς καὶ ὁ Παντελῆς Γεωργακόπους, Β.Π. «Ἀδρίας», ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ σμηνίτης Στέφανος Κίτσος, 110ΠΜ, 402 ΜΠΑ, ΒΣΤ, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Φίλις» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἰωάννης Ἀγαπητός, Γεώργιος Λαμπρινίδης, Γεώργ. Φουρλακίδης, Γεώργ. Θεοχαρίδης, Αἰμίλιος Παπαρρηγόπουλος καὶ Ἰωάννης Σπαῖος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νίκος Σγούλης, 112, Π.Μ., Λ. Ὑπ)ματικῶν, Τ.Γ.Α. 1010, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κυκλάμινο» ἀπὸ τὴν Καβάλα. Ὁ Εὐάγ. Λάϊος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λ. Δ)σεως, Β.Σ.Τ., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Γιαπωνέζα». Οἱ σμηνίτες, Ἐμμανουὴλ Ἀγγελάκης, Χρῆστος Ἰωαννίδης, Ντῖνος Σκαρμοῦτσος, Λεωνίδας Ἀμπελίδης, Βασίλειος Δερδάμης, Δεληγεωργόπουλος καὶ Γεώργιος Βλάμης, 1η Μ. Κ.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 903, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὰ «Κινέζικα μάτια» τοῦ τεύχους 943. Ὁ μόνιμος ὑπαξ)κὸς Νικόλ. Νικολούδης, 90 Λ.Β.Ο., XV Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 917Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ροσσάνα Ποντεστὰ» ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Ἐλευθ. Μπάσαγας, Β. Μ. Καταδρομῶν, Β.Σ.Τ., 903, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι μὲ ὅσες γνωρίζουν τὴ γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ ὑπαξ)κὸς Θεμιστοκλῆς Λαγκαδινός, 774 Λ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 913Γ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Λυμπέριος Οἰκονόμου, 1450 Ε.Α., Πρέβεζα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Μιρέλλα». Οἱ ὑπαξ)κοὶ Ἄλκης Καραγιῶργος, Ἕκτωρ Τσαχπίνης, Ἄγγελος Ὑψηλάντης, Γεώργ. Λαμπρόπουλος, Βασίλ. Κουταβᾶς, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 13ος Λόχος 909, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Τάκης Μαραγκουδάκης, Κ.Ε.Ν. Ἡρακλείου, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Ριρίκα Κ. Γ.».

ΒΙΒΛΙΑ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΖΟΥΡΑΡΙ

Ἰατροῦ Σεξολόγου

τοῦ Ἰνστιτούτου Σεξουαλικῶν ἐρευνῶν τοῦ Βερολίνου

Ἀπὸ τὰ 13 πολύκροτα βιβλία τὰ κυκλοφοροῦντα σήμερον: 1) «Ἔρως ἐκλογὴ συζύγου, Γάμος» δραχ. 40. 2) «Ἡ σεξουαλικὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ἀπαντᾶ εἰς τὸν Κίνσεϋ» δραχ. 50. 3) «Σεξουαλικὴ ζωή, ἀποχή, ἐγκράτεια, ἀκολασία καὶ ἐξασθένησις τῆς ὁρμῆς» δραχ. 40. 4) «Σεξουαλικὴ ὁρμὴ ἀνικανότης καὶ σεξουαλικαὶ διαστροφαὶ» δραχ. 40. 5) «Σεξουαλικὴ ὁρμή, ἀρχομένη ἀνικανότης καὶ ἀναφροδισία εἰς τὰς γυναῖκας» δραχ. 40. 6) «Τὰ ἐλιξήρια τῆς ζωῆς πηγαὶ ζωῆς, ὁρμόναι καὶ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες» δραχ. 25. 7) «Ἡ στείρωσις εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸ θαῦμα τῆς συλλήψεως» δραχ. 25. 8) «Αὐνανισμός, τὸ πάθος εἰς τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης» δραχ. 20. 9) «Φλὲρτ καὶ ἐρωτικὴ ζηλοτυπία» δραχ. 20 10) «Ψυχανάλυσις καὶ ψυχοβιολογία» δραχ. 20.

Πωλοῦνται εἰς τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον «Μέλισσα» Ἀκαδημίας 34, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἀποκλειστικότητα ἐκδόσεως καὶ κυκλοφορίας, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ὄχι εἰς τὸ ἰατρεῖον τοῦ συγγραφέως, Ἀκαδημίας 3, ὅπως ἐγίνετο μέχρι σήμερον.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΕΛΙΣΣΑ»

ΠΙΤΥΡΙΔΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ

SILVIKRINE

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

SILVIKRINE

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Χαρούμενο **ΣΠΙΤΙ**

ΜΕ ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ

Servis

Ζητήσατέ το ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΝΕΟΤΗΣ

Ἐμπιστευθῆτε τὰ ὡραῖα μαλλιά σας στὰ Παγκοσμίου φήμης

«KAMILATONE» Γνήσια Ἀγγλικὰ Προϊόντα

ΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΣΥΝΤΑΓΗ:

1. Λουσθῆτε μὲ KAMILATONE ΣΑΜΠΟΥΑΝ.
2. Ξέβγαλμα μὲ KAMILATONE TORINZ, γιὰ νὰ ἔχετε τὸ χρῶμα ποὺ θέλετε. 10 ποικίλα χρώματα.
3. Λαμπρύνετε τὸ χτένισμά σας μὲ τὴν κρέμα KAMILATONE LUSTRSET.
4. Τελείως ἀβλαβὴς στιγμιαία προχειροβαφὴ KAMILATONE FASTINTE.
5. Διατηρήσατε τὴν Περμανὰντ μὲ KAMILATONE CONTICIONER.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ.

Ζητῆστε: τὸ μοναδικὸ κατὰ τῆς παχυσαρκίας ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΜΠΑΝΙΟΥ **Stephen's**

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Ἐπανελθοῦσα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ δέχεται 9—1 π. μ. καὶ 5—7 μ. μ. ὁδὸς Μετσόβου 19 (στάσις Μουσείου). Τηλ. 810—975

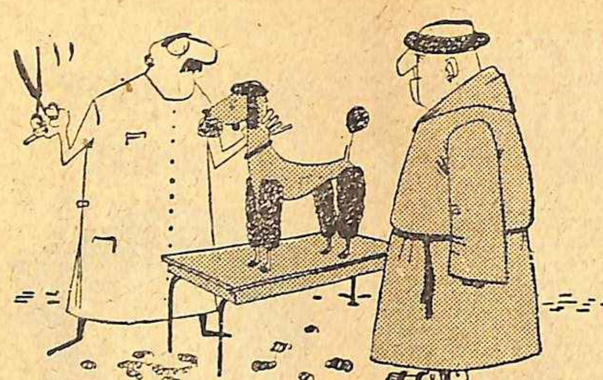

— Ἡ κόμμωσις αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας γιὰ σκύλους!

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ξοδεύουν γιὰ χάρι τους 3 δισεκατομμύρια δολλάρια τὸ χρόνο!...

Τὸ ἀμερικανικὸ ἔθνος ἔχει φτάσει, στὶς ἡμέρες μας, σὲ ἀπίστευτα ψηλὸ ἐπίπεδο ὑλικῆς εὐδαιμονίας. Οἱ μισθοὶ ἀνεβαίνουν, τὰ κέρδη ἀνεβαίνουν, δὲν ὑπάρχει σχεδὸν σπίτι χωρὶς ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο, ἠλεκτρικὴ κουζίνα καὶ τηλεόρασι — καὶ στὶς στοιχειωδῶς εὐκατάστατες οἰκογένειες ἀποτελεῖ κανόνα νὰ ἔχη κάθε ἐνήλικο μέλος τους τὸ αὐτοκίνητό του. Ἡ ὑλικὴ εὐδαιμονία τῶν Ἀμερικανῶν βρίσκεται, μ' ἄλλα λόγια, σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε θὰ κινδύνευαν νὰ μὴν ξέρουν πιὰ τί νὰ κάνουν τὰ χρήματά τους καὶ νὰ φτάσουν στὴν ἐσχάτη ἀπόγνωσι ἀπὸ ἀνία — ἂν δὲν ὑπῆρχαν... τὰ ζῶα!

Τὰ ζῶα —γράφει χαρακτηριστικώτατα ἕνα ἀμερικανικὸ περιοδικὸ — ἀποτελοῦν τὴν... οἰκονομικὴ διέξοδο γιὰ ἕνα ἔθνος, ποὺ δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ ἐπινοήση ἄλλες «ἀνάγκες» γιὰ νὰ δαπανήση τὰ χρήματά του! Ἐπιτρέπουν στοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ ξοδεύουν κάθε χρόνο, γιὰ νὰ τὰ ἀγοράζουν, νὰ τὰ τρέφουν, νὰ τὰ ντύνουν, νὰ τὰ περιποιοῦνται, νὰ τὰ διασκεδάζουν, νὰ τὰ νοσηλεύουν, νὰ τὰ θάβουν καὶ νὰ τὰ βαλσαμώνουν, 3 δισεκατομμύρια δολλάρια — δηλαδή, 90 δισεκατομμύρια δραχμές!

Τὰ ἰλιγγιώδη αὐτὰ ποσὰ ξοδεύονται, κυρίως, πρὸς χάριν τῶν 28 ἑκατομμυρίων γάτων καὶ τῶν 23 ἑκατομμυρίων σκύλων, ποὺ ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ ζοῦν στὴν ὑπερατλαντικὴ συμπολιτεία. Πάνω ἀπὸ 100 ἐργοστάσια ἐργάζονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν δυὸ αὐτῶν κατηγοριῶν κατοικιδίων ζώων. Τὰ κονσερβαρισμένα προϊόντα τους ἀπευθύνονται σὲ ὅλα τὰ γοῦστα καὶ ὅλα τὰ πορτοφόλια. Τὸ 1956 μονάχα, τὰ ἐργοστάσια τροφίμων γιὰ σκύλους καὶ γάτους πούλησαν ἐμπόρευμα συνολικῆς ἀξίας 275 ἑκατομμυρίων δολλαρίων.

Ἡ «ὀρθολογιστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ» αὐτὴ δίαιτα ἔχει, ἐξ ἄλλου, ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παρατείνεται ὁ μέσος ὅρος ζωῆς τοῦ τετραπόδου καταναλωτικοῦ κοινοῦ. Ἕνας ἀμερικανὸς σκύλος ζῆ σήμερα γύρω στὰ 12 χρόνια. Ὁ ἴδιος σκύλος δὲ θὰ εἶχε ζήσει, παρὰ μόνο 7 χρόνια, ἂν εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο τὸ 1930.

Φυσικά, ἡ μακροζωΐα δὲν ἀπαγορεύει τὶς ἀρρώστειες. Κάθε χρόνο, γιὰ φάρμακα μόνο, οἱ κάτοχοι σκύλων καὶ γάτων ξοδεύουν 120 ἑκατομμύρια δραχμές. Χωριστά, ἐννοεῖται ὅσα πληρώνουν στὶς 3.238 κτηνιατρικὲς κλινικές, ποὺ εἶναι μοιρασμένες στὶς σαρανταοχτὼ πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς!

Ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν εἰσπράξεων, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε πώς, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, οἱ κτηνίατροι συναγωνίζονται τοὺς ψυχιάτρους: Ἡ τιμὴ μιᾶς... καισαρικῆς τομῆς σὲ σκύλα ἀρχίζει ἀπὸ 35 δολλάρια (στὸ Σικάγο) καὶ φτάνει στὰ 75 δολλάρια (στὴ Νέα Ὑόρκη).

Τὸ ἐκπληκτικώτερο, ὅμως, δὲν εἶναι πόσα ξοδεύονται γιὰ τὴ νοσηλεία τῶν τετραπόδων — δαπάνη λογικὴ ὡς ἕνα σημεῖο — ἀλλὰ πόσα πληρώνονται... στὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς καὶ τὰ κομμωτήρια ποὺ προορίζονται γιὰ ζῶα, κυρίως γιὰ σκυλάκια τοῦ σαλονιοῦ!

Ὁ κουρέας τῶν σκύλων, ποὺ ἀναλαμβάνει ἐπίσης καὶ τὸ κατσάρωμα τῆς τρίχας τους — μ' ἄλλα λόγια, τὴν.. περμανάντ! — πληρώνεται, γιὰ κάθε τετράποδο πελάτη ποὺ δέχεται, 8 δολλάρια, δηλαδὴ 240 δραχμές. Ἂν λογαριάσωμε πὼς ἕνας «καθὼς πρέπει» σκύλος χρειάζεται τὶς ὑπηρεσίες τοῦ κομμωτοῦ τοὐλάχιστον κάθε ὀχτὼ ἑβδομάδες, βγαίνει ἀμέσως ἕνα ποσὸν 100 δολλαρίων τὸ χρόνο μονάχα γιὰ τὴν «μὶζ - ἂν - πλὶ» καὶ τὴν «περμανάντ»!

Ἄλλο μεγάλο ἔξοδο, εἶναι... τὰ ἀρώματα γιὰ τοὺς σκύλους! Τὰ ἀρώματα αὐτὰ παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία μεταξύ τους, γιατὶ πρέπει νὰ ταιριάζουν μὲ τὸ ἄρωμα, ποὺ φοράει ἡ κάτοχος τοῦ τετραπόδου. Διαφορετικὰ — ἰσχυρίζεται ἡ κ. Βάϊολετ Μπάκτεν, εἰδικὴ ἐπὶ τῶν σκυλίσιων ἀρωμάτων — «τὸ ἄρωμα τοῦ σκύλου κινδυνεύει νὰ καταστρέψη τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας του».

Ἀσφαλῶς, ἕνας καλοχτενισμένος καὶ καταλλήλως ἀρωματισμένος σκύλος πρέπει καὶ νὰ ντύνεται ὡραῖα. Τοὺς καλύτερους οἴκους ραπτικῆς γιὰ σκύλους, θὰ τοὺς βρῆτε στὸ Μπέβερλυ Χὶλς καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ οἶκος «Κανὶν Κουτυριὲρ» τῆς Νέας Ὑόρκης — μὲ γαλλικὴ ὀνομασία ἐπὶ τὸ κομψότερον — εἶναι ὁ περιφημότερος ἀπ' ὅλους. Ἀνάμεσα στὶς ταχτικὲς πελάτισσές του — τὶς... δίποδες, πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε — περιλαμβάνονται ἡ στὰρ Εὔα Γκαμπὸρ καὶ ἡ πασίγνωστη συμπατριώτισσά μας σοπράνο Μαρία Κάλας.

Ὅπως τὸ καταλαβαίνετε, οἱ τιμὲς τοῦ οἴκου αὐτοῦ τῆς τετράποδης «ὢτ κουτὺρ» εἶναι φωτιὰ καὶ λαῦρα. Ἕνα καμηλὸ παλτὸ γιὰ σκύλους στοιχίζει 750 δραχμές. Ἕνα... βραδυνὸ κοστοῦμι, βελούδινο, κεντημένο μὲ μαργαριτάρια, 1000 δραχμές. Ἕνα ψηλὸ καπέλλο (προφανῶς, γιὰ τοὺς.. ἐπισήμους σκύλους) 1600 δραχμές. Ἕνα περιλαίμιο ἀπὸ στράς: 800 δραχμές.

Ἀκόμη διασκεδαστικώτερες ἀπὸ τὰ παραπάνω εἴδη, εἶναι οἱ ντεντελένιες καὶ κεντημένες μὲ στρὰς κυλόττες, ποὺ βρίσκει κανείς, ἀντὶ 180 δραχμῶν, σ' ἕνα κατάστημα τοῦ Μπέβερλυ Χὶλς καὶ οἱ ὁποῖες προορίζονται γιὰ σκύλες «εὑρισκόμενες εἰς ἐνδιαφέρουσαν»!

Γιὰ τὴν «ὢτ κουτὺρ» τῶν γάτων γίνονται, σχετικῶς, λιγώτερα ἔξοδα, ἀλλά, πάντως, μιὰ ζάπλουτη κυρία τῆς Νέας Ὑόρκης πλήρωσε 3.000 δραχμὲς γιὰ ἕνα καλάθι στρωμένο μὲ γοῦνα ρενάρ, προορισμένο γιὰ ἐνδιαίτημα τῆς γάτας της — ποσόν, ποὺ δὲν ἔχει πληρωθῆ ἀκόμη ὡς τώρα γιὰ χάρι μιᾶς σκύλας!

Τέλος, σημαντικὰ ποσὰ ξοδεύουν ἀκόμη οἱ Ἀμερικανοὶ γιὰ τὰ χάπια «Παξιτάλ», ποὺ χαρίζουν μιὰ πιὸ αἰσιόδοξη ἀντιμετώπισι τῆς ζωῆς στοὺς σκύλους ποὺ πάσχουν... ἀπὸ νευρασθένεια, καθὼς καὶ γιὰ τὰ φέρετρα, στὰ ὁποῖα θὰ ἐναποθέσουν τὰ ἀγαπημένα τους ζῶα, ὅταν συμβῆ τὸ μοιραῖον!

Ἕνα μετάλλινο φέρετρο γιὰ σκύλους ἢ γάτους, πρώτης κατηγορίας, μὲ τὸ ἐσωτερικό του στολισμένο μὲ καθρέφτες, στοιχίζει, οὔτε λίγα οὔτε πολλά, 18.000 δραχμές!

Ἂν σᾶς φαίνωνται... κάπως ὑπερβολικὲς οἱ δαπάνες αὐτές, ποὺ γίνονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιὰ τὰ τετράποδα, μὴν ξεχνᾶτε τί λέει, γιὰ κάτι τέτοιες περιπτώσεις, μιὰ σοφὴ λαϊκὴ παροιμία:

Πῶς... ὅποιος ἔχει πολὺ πιπέρι, ρίχνει καὶ στὰ λάχανα!

✪✪

Καινούργια τεχνητὴ θάλασσα

Ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησι ἐνέκρινε τὸ τελικὸ σχέδιο γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς τεχνητῆς θάλασσας στὴ Σιβηρία, τῆς θάλασσας τοῦ Μπράσκ. Ἡ θάλασσα αὐτὴ ποὺ θὰ τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸ ποτάμι Ἄνγκαρα, θὰ εἶναι ἡ μεγαλύτερη τεχνητὴ θάλασσα τοῦ κόσμου.

ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΣΙΑΜΑΙΩΝ

Ὁ χωρισμὸς τῶν δυὸ σιαμαίων ἀδελφῶν Γκάρυ καὶ Λάρυ Χύτχενς, ἦταν πολὺ δύσκολος γιατὶ τὰ δυὸ ἀδελφάκια ἦσαν ἑνωμένα στὴ βάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς χειροῦργος Ρόϋ Μακντόναλντ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ κάνη τὴν ἐπέμβασι, ἐπέτυχε ἀπολύτως καὶ τώρα τὰ μικρὰ χαίρουν ἄκρας ὑγείας. Ἄνω: τὰ δυὸ μωρὰ στὰ χέρια τοῦ βοηθοῦ τοῦ καθηγητοῦ, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι. Κάτω: τὰ δυὸ ἀδελφάκια χωρισμένα καὶ ὑγιέστατα παίρνουν τὸ πρῶτο τους μπάνιο.

ΑΣΠΙΔΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΞΕΙΔΩΣΕΩΣ

Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ μπανάνα, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ὄργανο ἀκριβείας, ποὺ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ φύλλα μιᾶς νέας πλαστικῆς ὕλης, ποὺ τὸ προστάτευαν ἀπὸ τὴν ὀξείδωσι. Ἀποδείχτηκε πὼς ἡ ἐπίστρωσι μὲ λίπος, ποὺ ἐφαρμοζόταν μέχρι σήμερα, δὲν προστατεύει ἐπαρκῶς τὰ ὄργανα μεγάλης ἀκριβείας, ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ τὶς καιρικὲς μεταβολές, ἐνῶ ἡ νέα αὐτὴ πλαστικὴ ὕλη, ποὺ λανσάρει τώρα μιὰ γερμανικὴ βιομηχανία, τὰ προστατεύει ἀπολύτως.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ γυρισμὸς τοῦ πατέρα

Δύο ἄνθρωποι, ὁ ἕνας σχεδὸν γέρος κι' ὁ ἄλλος παλληκάρι, τραβοῦσαν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο, μὲ τὸ ἴδιο βῆμα καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ πρὸς τὸν ἀνήφορο τοῦ δρόμου. Δὲν ἦταν κουρασμένοι, παρ' ὅλο ποὺ περπατοῦσαν ἀπὸ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, γιὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ στ' ἄλλο.

Ἦταν πρωῒ κι' ὁ ἥλιος μόλις ἔβγαινε πίσω ἀπὸ τὸ Βουνό, ὅταν ἔφτασαν μπρὸς σ' ἕνα ἐκκλησάκι. Ἐκεῖ ὁ γερασμένος ἄνθρωπος γονάτισε, ἔκανε τὸ σταυρό του, καὶ ψιθύρισε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Παναγιά μου, ποὺ μὲ προφύλαξες καὶ μὲ βοήθησες νὰ ξαναγυρίσω κοντά σου, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ φύλαξες τὸ παιδί μου, τὴ μόνη μου χαρά, ποὺ μοῦ ἀπόμεινε.

»Στὴ Μαργαρὼ ἔκανα μεγάλο κακό, ποὺ ἔφυγα. Τ' ὁμολογῶ... συχώρεσέ με!

Σηκώθηκε, μπῆκε στὸ ἐκκλησάκι, φίλησε τὸ μοναδικὸ εἰκόνισμα, τῆς Παναγίας, καὶ βγῆκε. Ὁ νέος ποὺ τὸν περίμενε ἀπέξω, τοῦ εἶπε:

— Κύτταξε γύρω σου ὅλα εἶναι ἐρείπια, ὅλα σωροὶ ἀπὸ πέτρες. Ἐκεῖ κάτω, θυμᾶσαι, ἦταν τὸ σπίτι μας. Σωρὸς ἀπὸ πέτρες κι' αὐτό. Ἐκεῖ κάτω εἶναι τὸ νεκροταφεῖο... Πᾶμε...

Προχώρησαν. Τώρα πήγαιναν σκυφτοὶ ὥσπου σταμάτησαν μπρὸς σ' ἕνα τάφο. Ἦταν μιὰ μεγάλη πέτρα δίχως σταυρό. Πάνω της ἦταν σκαλισμένο ἕνα ὄνομα καὶ μιὰ ἡμερομηνία.

Ὁ γέρος στάθηκε, μὲ τὴ θλῖψι στὸ πρόσωπο ἐνῶ ὁ νέος προχώρησε πιὸ κάτω.

Κάτω ἀπ' ἐκείνη τὴν πέτρα βρισκόταν ἡ Μαργαρώ, ἡ ὄμορφη γυναῖκα του, ποὺ τὴν ἄφησε τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους, μ' ἕνα παιδὶ ἑνὸς χρόνου, καὶ μὲ λίγα χτήματα, γιὰ νὰ πάη στὴν ξενητειὰ νὰ πλουτίση...

Συνηθισμένη ἱστορία! Πολὺ παράξενη ὅμως γιὰ τὸν ἄντρα αὐτόν, ποὺ ἔφυγε γιὰ τρία - τέσσερα χρόνια καὶ γύριζε ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι, πιὸ φτωχὸς ἀπ' ὅ,τι ἦταν, ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό του.

Κανεὶς δὲν ἤξερε πῶς ζοῦσε στὴν ξενητειά, οὔτε κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ παιδί του. Κι' ὅταν γύρισε, βρῆκε τὸ χωριὸ ἐρειπωμένο, γιατὶ τὸ ἐγκατέλειψαν σιγά, σιγὰ οἱ χωριανοὶ γιὰ νὰ πᾶν νὰ κατοικήσουν στὸν κάμπο. Κι' ὅλα ἔγιναν σωροὶ ἀπὸ πέτρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παληὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγιᾶς, καὶ τὸ νεκροταφεῖο.

— Συχώρα με, Μαργαρώ, ποὺ γυρίζω ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια... Τίποτα δὲν ἔφερα μαζί μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίκρα τῆς ξενητειᾶς καὶ μιὰ φωτογραφία: τὴ δική σου...

»Μὰ πῶς θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκανα;...

Ἔπειτα γύρισε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τὸ νέο, νὰ κάθεται σ' ἕνα τοιχάκι καὶ νὰ τὸν περιμένη.

Πῆγε σιγά, σιγὰ καὶ κάθησε πλάϊ του. Ἀπὸ κάτω ἁπλωνόταν ὁ κάμπος, κι' ἀνάμεσα στὰ πυκνοφυτεμένα δέντρα τὸ καινούργιο χωριό.

— Μίλησέ μου γιὰ τὴ μητέρα σου... τοῦ εἶπε.

Ὁ γερασμένος αὐτὸς ἄνθρωπος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ παλληκαριοῦ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ; τοῦ ἀπάντησε ὁ νέος. Γιὰ τὴ μητέρα μου; Ἦταν ἡ πιὸ καλὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου...

— Κι' ἐγὼ ἤμουν καλός, παιδί μου... Ἔφυγα γιὰ νὰ σᾶς φέρω πλούτη, νὰ εὐτυχήσετε ἐσὺ καὶ ἡ μητέρα σου. Ἐκείνη ἦταν ὀρφανή, δούλευε πότε στὸ ἕνα σπίτι, πότε στὸ ἄλλο. Ἐγὼ ἤμουν τεχνίτης. Πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ γκρεμισμένα σπίτια δὲν τὰ εἶχα χτίσει ἐγώ!... Φτωχός, μὲ τὸ μεροκάματο, προσπαθοῦσα νὰ ζήσω τὴ γρηὰ μάννα μου. Τὴν ἀγαποῦσα τὴ Μαργαρὼ κι' ὑπόφερα ποὺ τὴν ἔβλεπα νὰ κλαίη... Τὴν κακομεταχειριζόντουσαν, στὰ σπίτια ποὺ δούλευε γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμί της. Γι' αὐτό, ἕνα μόνο πόθο εἶχα, νὰ τὴ λυτρώσω ἀπὸ τὰ βάσανά της καὶ μόνο ἂν τὴν παντρευόμουν θὰ γινόταν αὐτό. Ἡ μητέρα μου, ὅμως, δὲν τὴν ἤθελε. Τὴν περιφρονοῦσε, ἐπειδὴ ἐργαζόταν, γιὰ νὰ ζήση. Ὑπόφερα πολλά... Πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια. Ἡ μητέρα μου κατόπιν πέθανε. Τὰ λίγα τήματα ποὺ μ' ἄφησε, προσπάθησα νὰ τὰ δουλέψω, νὰ τὰ μεγαλώσω καὶ παράτησα τὴ δουλειὰ τοῦ χτίστη. Μὰ ὅσο κι' ἂν δούλευα, προκοπὴ δὲν ἔβλεπα. Πῆρα τότε τὴν ἀπόφασι καὶ παντρεύτηκα τὴ Μαργαρώ. Τὴν ἐλευθέρωσα ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν σπιτιῶν ὅπου ξενοδούλευε. Μπῆκε στὸ σπίτι μας χαρούμενη, εὐτυχισμένη! Ἔτσι κι' οἱ δυὸ μαζὶ δουλεύαμε τώρα κι' ὁ ἕνας ξεκούραζε τὸν ἄλλο. Μὰ τὰ ἔσοδά μας ἦταν λιγοστά, ὅπως πάντα. Ἔπειτα ἦρθες ἐσὺ στὸν κόσμο. Τότε πιὰ ἦταν ποὺ τ' ἀποφάσισα. Δέχτηκε κι' ἐκείνη νὰ φύγω, νὰ φέρω πλούτη γιὰ τ' ἀγόρι μας, γιὰ σένα.

Ὁ πατέρας ἀναστέναξε κι' ὁ γυιὸς κύτταξε πρὸς τὸν κάμπο σιωπηλός. Ὁ ἥλιος ὅλο καὶ ἀνέβαινε στὸν οὐρανό.

— Τί νὰ σοῦ πῶ τὴ συνέχεια... πρόσθεσε ὁ γέρος. Τιμωρήθηκα ποὺ ἔφυγα καὶ σᾶς ἄφησα. Δούλευα σὲ ξένα χτήματα κι' ἄφησα τὰ δικά μου, τὴ γυναῖκα μου, τὸ παιδί μου... Ἔτσι ἡ μόνη μου σκέψι ἦταν νὰ γυρίσω πίσω, νὰ μαζέψω τὰ ἔξοδά μου καὶ νἄρθῶ κοντά σας. Τὰ κατάφερα μὲ δυσκολία. Μά, τὴ Μαργαρὼ δὲν τὴ βρῆκα πιὰ στὴ ζωή...

— Βρῆκες ἐμένα, πατέρα. Ἡ μητέρα μου δούλεψε κι' ἐκείνη σκληρὰ κι' ὅταν μεγάλωσα, δούλεψα κι' ἐγὼ μαζί της. Τυχερὸ ἦτανε.. Ὅσα δὲν κατάφερες ἐσὺ πατέρα, τὰ πέτυχα ἐγώ. Ἡ τύχη μὲ βοήθησε καὶ πλούτισα. Σήμερα ὁ μισὸς κάμπος εἶναι δικός μου. Πᾶμε, πατέρα, πᾶμε νὰ ἡσυχάσης... Ἡ μητέρα ἀναπαύτηκε ἀπὸ τὰ βάσανα, πρόφτασε ὅμως καὶ χάρηκε λίγα χρόνια, μιὰ μικρὴ εὐτυχία... Καὶ τὰ τελευταῖα λόγια της ἦταν: «Νὰ βρῆς τὸν πατέρα σου νὰ νοιώση κι' ἐκεῖνος τώρα τὴ χαρά, γιατὶ ἦταν πάντα πολὺ πικραμένος...»

Πατέρας καὶ γυιός, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἕνα καινούργιο θάρρος, ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸν κάμπο. Εἶχαν τώρα καινούργιες ἐλπίδες καὶ ὄνειρα...

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪✪

Συνέπειες ἀφηρημάδας

Ὅταν παρουσιάστηκε στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ τοῦ ράψουνε ἀρκετὰ τραύματα ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό του καὶ στὰ χέρια του, κάποιος Ρ. Μάκεϋ, κάτοικος τῆς ἀμερικανικῆς πόλεως Τάμπα, περιέγραψε μὲ τὸν ἑξῆς χιουμοριστικὸ τρόπο τὸ ἀτύχημά του:

— Πῆγα νὰ περάσω ἀπὸ τὴ βιτρίνα ἑνὸς μαγαζιοῦ, χωρὶς νὰ προσέξω ὅτι... εἶχε κρύσταλλο!

— Καλὰ λένε ὅτι αὐτὴ ἡ ταβέρνα ἔχει καλό... ψάρι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

✪✪

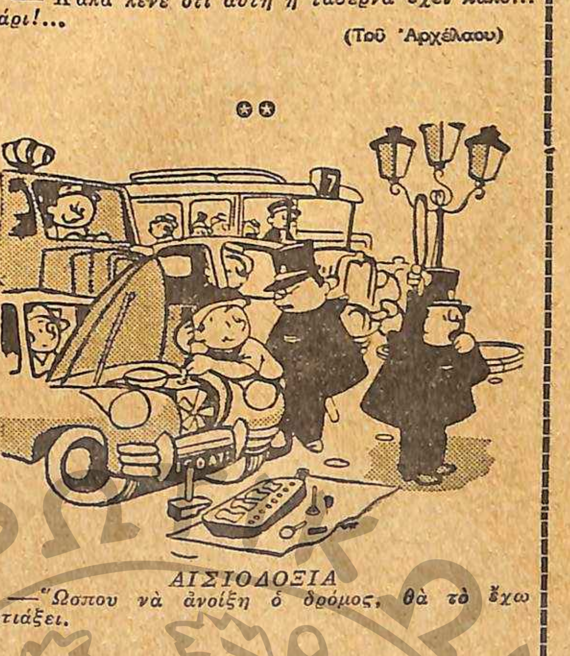

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

— Ὥσπου νὰ ἀνοίξη ὁ δρόμος, θὰ τὸ ἔχω φτιάξει.

✪✪

— Προτίμησε ἐμένα ποὺ θὰ σοῦ λέω τί κάνει ὁ κύριος, ὅταν λείπης!...

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΣΣΟΣ ΤΖΑΚ ΝΤΑΙΗΒΙΣ ΟΜΙΛΕΙ ΣΤΟ «ΘΗΣΑΥΡΟ»

«Ὤφειλα ἕνα προσκύνημα στὴ Μητέρα τοῦ Ἀθλητισμοῦ, στὴν Ἑλλάδα»

Ἕνας μεγάλος ἄσσος τῶν παγκοσμίων ἀθλητικῶν στίβων, ὁ δημοφιλὴς Τζὰκ Νταίηβις, ἐγκαταλείπει πιὰ τὴν ἐνεργὸ ἀθλητικὴ δρᾶσι. Σὲ ἡλικία μόλις 25 ἐτῶν, ὕστερα ἀπὸ ἔνδοξη καὶ ὑποδειγματικὴ σταδιοδρομία, ὁ ἄσσος τῶν ὑψηλῶν ἐμποδίων (110 μ.) ἀποσύρεται.

—Δὲν κουράστηκα ἀκόμη, μοῦ εἶπε στὴν Ἐθνικὴ Ἀκαδημία Σωματικῆς Ἀγωγῆς, ὅπου πραγματοποίησε τὴν τελευταία προπόνησι τῆς ζωῆς του. Θέλω ὅμως νὰ μεταπηδήσω στὴν τάξι τῶν ἀθλητικῶν δασκάλων. Νὰ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου ὡς προπονητὴς τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας. Τὸν Ἀπρίλιο ἀπολύομαι ἀπὸ τὸ ναυτικό. Τὸ Μάϊο ἀναλαμβάνω τὰ νέα καθήκοντα.

—Τί σᾶς ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὴν ἀθλητικὴ σταδιοδρομία σας;

—Οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἶχα τὴν τιμὴ νὰ ἐκπροσωπήσω τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς καὶ στὸ Ἑλσίνκι τὸ 1952 καὶ στὴ Μελβούρνη τὸ 1956. Ἐκεῖ θαύμασα τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἰδέας, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι σας πρόγονοι, οἱ Ἕλληνες, κληροδότησαν στὴν ἀνθρωπότητα. Γιὰ ἕνα ἁπλὸ στεφάνι στὰ παληὰ χρόνια, γιὰ ἕνα μετάλλιο στὰ σύγχρονα χιλιάδες ἀθληταὶ ἀπ' ὅλο τὸ κόσμο συγκεντρώνονται γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικά τους προσόντα, γιὰ νὰ παλαίσουν εὐγενικὰ γιὰ τὴ νίκη, γιὰ νὰ συναδελφωθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν καλύτεροι, σὰν κήρυκες τοῦ ἀθλητικοῦ ἰδεώδους, στὴν πατρίδα τους.

—Τί σᾶς ἔκανε νὰ ποοτιμήσετε τὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ ὕστατο ἀθλητικὸ χαῖρε;

—Ἦταν ἕνα προσκύνημα ποὺ ὤφειλα στὴ μητέρα τοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὶς λίγες ἡμέρες ποὺ πέρασα ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνας φιλάθλους ἔννοιωσα μεγάλες συγκινήσεις. Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, ἀπ' ὅσα γύρισα, δὲ μοῦ ἄνοιξαν τόσο εἰλικρινὰ καὶ αὐθόρμητα τὴν καρδιά τους ὅσο στὴν Ἑλλάδα. Οἱ μέλλοντες γυμνασταὶ καὶ γυμνάστριες τῆς Ἐθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς μὲ δέχτηκαν σὰν συνάδελφό τους, ποὺ γύριζε δαφνοστεφανωμένος ἀπ' τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες. Δυστυχῶς ὅμως δυὸ φορὲς ἀτύχησα νὰ κατακτήσω τὸ χρυσὸ ὀλυμπιακὸ μετάλλιο. Ἂς εὐχηθῶ νὰ τὸ πετύχουν οἱ μαθηταί μου.

—Ἂν καὶ εἶναι ὀδυνηρὴ ἡ ἀνάμνησι, ἐπιτρέψτε μου σὰ φίλος νὰ σᾶς ἐρωτήσω ποῦ ἀποδίδετε τὴν ἀτυχία σας καὶ στὶς δυὸ Ὀλυμπιάδες;

—Ὅπως ξέρετε, καὶ στὸ Ἑλσίνκι καὶ στὴ Μελβούρνη βρισκόμουν σὲ μεγάλη φόρμα. Ἔχω ὅμως τὸ μειονέκτημα νὰ μὴν εἶμαι τόσο γρήγορος στὴν ἐκκίνησι καὶ στὸ πέρασμα τῶν δυὸ πρώτων ἐμποδίων. Στὸ Ἑλσίνκι ὁ Ντίλλαρντ καὶ στὴ Μελβούρνη ὁ Κάλχουν βρέθηκαν καὶ σὲ ἄριστη φόρμα καὶ εἶναι ταχύτεροί μου καὶ στὸ δρόμο καὶ στὴν ἐκκίνησι. Ἔφυγαν λοιπόν, οἱ δυὸ μεγάλοι μου ἀντίπαλοι καὶ στὶς δυὸ Ὀλυμπιάδες, ταχύτερα ἀπὸ μένα. Στὴ Μελβούρνη εἰδικά, ὁ Κάλχουν, προηγήθηκε χαρακτηριστικὰ ἀπ' τὸ πέρασμα τοῦ πρώτου ἐμποδίου. Ἄνοιξα γιὰ νὰ καλύψω τὴν διαφορά. Τὴ μείωσα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲ μπόρεσα νὰ κόψω τὸ νῆμα πρῶτος, ὅπως ἔδειξε καὶ ἡ ἠλεκτροφωτογραφία, ἂν καὶ σημείωσα τὸν ἴδιο χρόνο μὲ τὸν Κάλχουν (13''5).

—Τί αἰσθανόσαστε πρὸ καὶ μετὰ τὸν τελικὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου 110 μ. μετ' ἐμποδίων τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων;

—Τὸ νέο παγκόσμιο ρεκὸρ ποὺ εἶχα ἐπιτύχει στὴ Μελβούρνη, λίγες μέρες πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ὀλυμπιάδος, μοῦ εἶχε δώσει φτερὰ γιὰ τὴν τελικὴ νίκη. Δὲν σᾶς κρύβω ὅμως πὼς ὑπολόγιζα πάντα τὸν μεγάλο ἀντίπαλό μου Κάλχουν, μιὰ καὶ εἶχα ἡττηθῆ ἀπ' αὐτὸν στοὺς προολυμπιακοὺς ἀμερικανικοὺς ἀγῶνες. Πρὶν δοθῆ λοιπὸν ἡ τελικὴ ἐκκίνησι γιὰ τὴ μεγάλη δοκιμασία εἶχα ἕνα χτυποκάρδι. Κυριαρχοῦσα ὅμως στὰ νεῦρα μου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ φοβόμουνα, τὴν ἀργὴ ἐκκίνησι, τόπαθα. Οἱ ἀντίπαλοι μου, πρὸ παντὸς οἱ συμπατριῶτες μου Σένκλ καὶ Κάλχουν, ἔφυγαν γρηγορώτερα ἀπὸ μένα. Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε. Ὅταν ἔπεσα στὸ νῆμα διατήρησα μιὰ ἐλπίδα. Εἶχα δώσει ὁλόκληρο τὸν ἑαυτό μου στὸν ἀγῶνα. Ἡ φωτογραφία ἐπιβεβαίωσε ὅτι γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ εἶχα ἀποτύχει νὰ πετύχω τὸ χρυσὸ ὀλυμπιακὸ μετάλλιο. Δὲ παραπονοῦμαι. Προσπάθησα μ' ὅλη μου τὴν ψυχή. Ἔχω ὅμως τὴν ἱκανοποίησι πὼς ἐπέτυχα παγκόσμιο ρεκὸρ στὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων καὶ αὐτὸ εἶναι γιὰ μένα μιὰ μεγάλη ἀνταμοιβὴ γιὰ τοὺς μόχθους μου.

—Ἀρχίσατε ἀπὸ μικρὸς τὴν ἀθλητικὴ ζωή σας;

—Θὰ ξέρετε ἀσφαλῶς ὅτι στὴ Δημοτικὴ Ἐκπαίδευσι τῶν ΗΠΑ οἱ μαθηταὶ προετοιμάζουν δραστήρια καὶ συστηματικὰ τὸ ἀθλητικὸ μέλλον τους. Ἀπὸ τότε ἄρχισα μ' ἀθλητικὰ παιγνίδια ...ἐμποδίων. Μοῦ ἄρεσαν γρήγορα καὶ ἀποφάσισα, μόλις ἔφτασα τὰ 15 χρόνια, νὰ εἰδικευτῶ. Ἀγαποῦσα τὸ μπάσκετ καὶ ἔπαιζα ὅταν εἶχα καιρό. Τὰ ἐμπόδια ὅμως μὲ εἶχαν μαγνητίσει καὶ ἔτρεχα ταχύτητες καὶ ἐμπόδια γιὰ νὰ φτάσω ἐκεῖ ποὺ ἔφτασα.

—Τὰ ἀθλητικὰ παπούτσια ποὺ παραδώσατε στὸν Ἕλληνα ἐμποδιστὴ φοιτητὴ Σκούρτη εἶναι τὰ ὀλυμπιακά σας;

—Ὄχι! Αὐτὰ θὰ τὰ φυλάξω ὡς ἀθλητικὸ κειμήλιο, γιατὶ τὰ φοροῦσα ὅταν κατέρριψα τὸ παγκόσμιο ρεκὸρ στὴ Μελβούρνη. Ἐκεῖνα ποὺ χάρισα στὸν συνάδελφό μου Σκούρτη εἶναι τῆς προπονήσεως. Τὰ πρόσφερα εἰς ἔνδειξι ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως στοὺς Ἕλληνας συναθλητάς μου καὶ γι' ἀνάμνησι τῆς τελευταίας προπονήσεως τῆς ζωῆς μου, ποὺ πραγματοποίησα στὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀμερικανὸς ἄσσος, ποὺ τέλειωσε τὴν ἔνδοξη ἀθλητικὴ σταδιοδρομία του στὰ ἱερὰ χώματα τῆς μητέρας τοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὸν ξανάδαμε ὕστερα ἀπ' τοὺς ὀλυμπιακοὺς τοῦ 1952. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος. Εὐγενής, ἁπλός, σεμνός, καταδεκτικός, αὐτὸς ὁ παγκόσμιος ἄσσος, ποὺ παρὰ τὸ φόρτο τῆς δόξας του, διατηρεῖ τὴν ψυχὴ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ἑνὸς ἁγνοῦ φιλάθλου.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Τζὰκ Νταίηβις, ὁ παγκόσμιος ἄσσος τῶν 110 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ τὸν συνεργάτη μας κ. Τάκη Σακελλαρίου καὶ τὸν Κ. Κυριακό

✪✪

Ἠλεκτροθεραπεία στὸ καλαμπόκι

Μιὰ ἐντελῶς καινούργια μέθοδος καλλιεργείας, ποὺ δοκιμάστηκε στὴν Ἀμερική, εἶναι ἡ ἔκθεσις τῶν σπόρων σὲ ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις. Σ' ἕνα κρατικὸ σταθμὸ ἐρευνῶν τοῦ Τέννεση, ἐπιτάχυναν τὴ βλάστησι τοῦ καλαμποκιοῦ, ἀφίνοντας λίγη ὥρα τοὺς σπόρους μέσα σ' ἕνα γυάλινο σωλῆνα ἀπ' ὅπου περνοῦσε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἀντίθετα, ἄλλοι σπόροι ἔχασαν ἕνα μέρος τῆς βλαστικῆς τους ἱκανότητος μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Μπορεῖ λοιπὸν ἔτσι νὰ καλυτερέψη ἡ ἀπόδοσι τῶν σιτηρῶν καὶ συγχρόνως νὰ καταστραφοῦν οἱ σπόροι τῶν ἀγριόχορτων ποὺ εἶναι ἀνακατεμένοι μαζί τους.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι, πρὸ ἐτῶν, εἶχε βρεθῆ ἕνας τρόπος κατεργασίας τῶν σπόρων τοῦ σταριοῦ μὲ ζεστὸ νερό, γιὰ τὴν ἀπολύμανσί τους ἀπὸ διάφορες παρασιτικὲς ἀσθένειες.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΡΙΚΥΜΙΑ — ΑΤΙΘΑΣΑ. 2) ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 3) ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ — ΑΡΑΒΙΑ. 4) ΣΗΜΙΤΑΙ. 5) ΚΟΝΙΤΣΑ — ΜΙΑΡΑ. 6) ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΑ. 7) ΚΟΣΜΙΚΟΣ — ΜΙΧΑΗΛ. 8) ΑΚΑΚΑ. 9) ΑΒΑΣΙΜΑ — ΛΑΜΑΡΙΝΕΣ. 10) ΑΞΙΩΜΑΤΑ. 11) ΑΝΑΛΑΤΟΣ — ΤΑΡΑΣΚΩΝΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΡΙΠΤΥΧΑ — ΚΟΛΙΚΟΣ — ΑΝΙΑ. 2) ΡΙΜΙΝΙ — ΜΙΝΕΡΒΑ. 3) ΜΙΑΣΜΑ — ΤΣΑΜΙΚΟΣ — ΣΙΑΛΑ. 4) ΑΝΑΤΑΣΗ — ΑΜΑΞΙΤΟΣ. 5) ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ. 6) ΑΣΙΑΤΑΙ — ΚΑΛΑΜΑΤΑ. 7) ΤΙΑΡΑ — ΜΙΑΜΙ — ΜΑΤΑΡΑΣ. 8) ΒΙΑΙΑ — ΧΑΤΙΡΙ. 9) ΣΑΠΙΑ — ΡΑΦΑΗΛ — ΝΕΣΤΑΝΗ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς

1) 170.000 (περίπου). 2) Μόνον 300. 3) Στὶς Ἡν. Πολιτεῖες (Καλιφόρνια). 4) Ὁ Λεονκαβάλλο (1858). 5) Ὁ Καναδᾶς. 6) Περισσότερα ἀπὸ 15.000. 7) Στὴν Ἀγγλία τὸ 1770. 8) Ἡ Μαδαγασκάρη. 9) Στὸ Λονδῖνο τὸ 1756. 10) Τὸν 19ον αἰῶνα (1887). 11) Ὁ Πολωνὸς γιατρὸς Ζαμένχωφ. 12) Στὴ Βαγδάτη τὴν ἐποχὴ τοῦ Χαλίφη Ἀλ Μανσούρ.

Τονόγριφος

Τύρος — Τυρός.

Λεξίγριφος

Ἀμφιτρίτη (Ἀμφὶ — Τρίτη)

Μεταγραμματισμοὶ

ΟΥΓΓΑΡΙΑ — ΑΓΓΑΡΕΙΑ.

Στοιχειόγριφος

Λέων — Λυών.

Μαγικὸ γράμμα

Μὲ τὸ «Ρ.»: 1) Κάπρος. 2) Ῥῆξις. 3) Καρία. 4) Ἄριστος. 5) Ἕρκος. 6) Ράκος. 7) Ἰρλανδία. 8) Τάρας. 9) Πέρσι. 10) Χόρτο. 11) Ρούπι. 12) Ρεῦμα.

Τονόγριφος

Καλὸς — Κάλος.

Αἴνιγμα

Πάρις — Ρὶς

Ποιὸς ἔσπασε τὸ τζάμι;

Δράστης εἶναι ὁ μικρὸς τῆς ἄνω γωνίας δεξιά.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 634 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΛΑΚΩΝΙΑ — ΑΚΛΗΡΟΣ. 2) ΤΑΣΟΣ — ΑΤΙΜΟ — ΛΑΜΙΑ. 3) ΑΙ — ΣΤΑΣΑ — ΠΥΛΟΣ — ΜΙ. 4) ΡΟΣ — ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ — ΧΟΠ. 5) ΑΣΙΑ — ΙΣ — ΗΙ — ΡΑΣΟ. 6) ΜΙΖΑ — ΝΑΣ — ΣΤΟΚ. 7) ΑΡΩΜΑ — ΠΥΞΙΣ — ΑΖΩΤΟ. 8) ΣΑΝΟ — ΑΙΞ — ΚΩΣ — ΕΝΑΣ. 9) ΒΕΡΑ — ΣΙΑΜ. 10) ΚΑΝΟ — ΑΝΑ — ΗΤΑ — ΠΑΟΚ. 11) ΑΣΤΡΑ — ΑΓΟΡΑ — ΜΕΡΣΙ. 12) ΙΕΡΑ — ΩΡΑ — ΧΑΡΙ. 13) ΣΩΟΣ — ΙΚ — ΠΙ — ΚΑΜΑ. 14) ΑΑΡ — ΟΡΟΠΕΔΙΟΝ — ΣΕΡ. 15) ΡΡ — ΑΠΑΤΑ — ΙΣΣΟΣ — ΡΙ. 16) ΑΙΣΙΑ — ΤΙΝΑΣ — ΡΩΣΙΣ. 17) ΑΚΡΙΤΑΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΑΡΑΜΑΣ — ΚΑΤΣΑΡΑ. 2) ΛΑΪΟΣ — ΡΑΓΑΣ — ΩΑΡΙΑ. 3) ΑΣ — ΣΙΜΩΝ — ΝΤΙΟΡ — ΣΚ. 4) ΚΟΣ — ΑΙΜΟΒΟΡΕΣ — ΑΙΡ. 5) ΩΣΤΕ — ΑΡ — ΟΠΑΙ. 6) ΑΠΙΑ — ΑΡΑ — ΑΙΡΑ. 7) ΙΑΣΙΣ — ΠΙΑΝΑ — ΚΟΤΤΑ. 8) ΑΤΑΓ — ΝΥΞ — ΑΓΩ — ΠΑΙΣ. 9) ΡΥΑΞ — ΟΡΣΕ. 10) ΑΜΠΑ — ΣΙΚ — ΗΡΑ — ΔΙΑΣ. 11) ΚΟΥΦΗ — ΣΩΣΤΑ — ΠΙΣΣΑ. 12) ΛΑΪΣ — ΣΙΑ — ΧΙΟΣ. 13) ΗΛΟΙ — ΤΑ — ΜΑ — ΝΟΡΑ. 14) ΡΑΣ — ΡΟΖΕΜΠΕΡΚ — ΣΩΝ. 15) ΟΜ — ΧΑΚΩΝ — ΑΡΙΑΣ — ΣΑ. 16) ΣΙΜΟΣ — ΤΑΓΟΣ — ΜΕΡΙΣ. 17) ΑΙΠΟΛΟΣ — ΚΙΔΑΡΙΣ.

Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

Παράξενο διήγημα

Τὰ πράγματα πῆγαν ἄσχημα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ «Τίγρις» ἐγκατέλειψε τὸ λιμάνι κι' ὁ καπετάνιος, ὁ Ντέβιντ Σάντλερ, περίμενε κι' ἄλλες κακοτυχίες. Ἴσως νὰ ἤξερε ἡ καὶ νὰ ὑπέθετε τὸ λόγο τῆς κακοτυχίας. Μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι τοῦ Μπάζιλ Στράτον, ἡ θάλασσα θὰ ξαναγινόταν λάδι κι' ὁ ἄνεμος θὰ φούσκωνε τὰ πανιὰ δίχως νὰ τὰ σκίση...

Ὁ Νταίβιντ Σάντλερ ταξίδευε ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια καὶ δὲν εἶχε προλήψεις. Δὲν πίστευε π. χ. πὼς πέντε σύννεφα, σὲ σχῆμα καρδιᾶς, σημαίνουν γρουσουζιά, οὔτε πὼς ὅταν ὁ ἄνεμος φυσάη δυνατὰ ἑφτὰ φορὲς μέσ' στὶς ἁλυσίδες τῆς ἄγκυρας, κάτι κακὸ θὰ συμβῆ. Ὁ Σέντλερ κυβερνοῦσε ἕνα ἱστιοφόρο γεμᾶτο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου. Ὁ καπετάνιος, λοιπόν, δὲν εἶχε προλήψεις, ἀλλὰ φοβόταν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦταν χλωμοὶ κι' ἀδύνατοι...

Τὸ λάθος ἦταν ἀκριβῶς ὅταν προσέλαβε ἐκεῖνο τὸν καταραμένο, τὸν Μπάζιλ Στράτον. Τὶς τελευταῖες μέρες πρὶν νὰ φύγη, εἶδε πὼς εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ναύτη ἀκόμη γιὰ τὸ πλήρωμά του. Ἔπρεπε νὰ τὸν βρῆ ἀμέσως καὶ πραγματικὰ τὸν συνάντησε στὸ πάρκο τῆς πόλεως νὰ κάθεται συλλογισμένος σ' ἕναν πάγκο. Ἦταν ὁ Μπάζιλ Στράτον. Ὅταν συμφώνησε μαζί του, ἦταν πιὰ νύχτα κι' ὁ Σάντλερ δὲν πρόσεξε τὸ ἀδυνατισμένο του πρόσωπο, τὸ τόσο χλωμό, μὲ τὰ μεγάλα κι' ἀνέκφραστα μάτια. Ὅταν τὸν εἶδε πιὸ ἀπὸ κοντὰ πάνω στὸ καράβι, τότε κατάλαβε πὼς εἶχε κάνει σφάλμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν γρουσούζης καί, πραγματικά, τὸ ταξίδι τῆς «Τίγρεως» δὲ θὰ πήγαινε καλά.

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα ξέσπασε ὅ,τι χειρότερο μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστῆ. Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὡραία νύχτα, ἡ αὐγὴ φάνηκε ἀπειλητική. Στὸν οὐρανὸ φάνηκαν τὰ πρῶτα μαῦρα σύννεφα κι' ὁ ἄνεμος ἄρχισε νὰ σφυρίζη μανιασμένα. Ἡ τρικυμία ξέσπασε σὲ λίγο καὶ πελώρια κύματα ἔκαναν τὴν «Τίγρι» νὰ κλυδωνίζεται. Τὰ νερὰ εἶχαν πλημμυρίσει τὴ γέφυρα κι' ἀπ' τοὺς πέντε ἄντρες ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ, καὶ ποὺ δὲν πρόφτασαν νὰ προφυλαχτοῦν, οἱ τέσσερις ἁρπάχτηκαν ἀπ' τὰ θεόρατα κύματα.

Μόνο ὁ πέμπτος κατάφερε νὰ σωθῆ κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Μπάζιλ Στράτον.

Κανεὶς δὲν μποροῦσε τώρα νὰ βγάλη ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ καπετάνιου τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸς ὁ Στράτον τοὺς ἔφερνε γρουσουζιά. Ὅλοι αὐτὸ πίστευαν. Πρέπει νὰ ποῦμε πὼς ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἔβγαινε μιλιὰ καὶ μόνο τ' ἀνέκφραστο βλέμμα του περιφερόταν ἀνήσυχο πάνω σ' ὅλους. Ὅλοι τους ποθοῦσαν νὰ τελειώση τὸ γρηγορώτερο αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἤξεραν πὼς τὸ πρῶτο λιμάνι ποὺ θάπιαναν ἦταν μιᾶς μικρῆς πολιτείας ἀσήμαντης κ' ἐκεῖ ἴσως νὰ μποροῦσαν νὰ ξεφορτωθοῦν γιὰ πάντα τὸν καταραμένο Στράτον.

Ἡ τρικυμία δὲν βάσταξε, εὐτυχῶς, πολλὲς ὧρες, ἀλλ' ὅταν πέρασε, τότε τὸ καράβι ἀπόμεινε σχεδὸν ἀκίνητο πάνω στὰ μαυροπράσινα νερά. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, κάποιο βράδυ ὁ ἄνεμος ξαναφύσηξε, ἦταν γιὰ νὰ ξεσπάση καὶ πάλι τρικυμία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ τρικυμία ἦταν ἀκόμα πιὸ φοβερὴ καὶ λίγο ἔλειψε ἡ «Τίγρις» νὰ βουλιάξη.

Ὅλοι συγκεντρώθηκαν μέσ' στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ καραβιοῦ, κάτω ἀπὸ μιὰ λάμπα πετρελαίου ποὺ πηγαινοερχόταν ἀπ' τὰ τραντάγματα. Οἱ δέκα τρεῖς αὐτοὶ ἄντρες, χλωμοὶ σὰ φαντάσματα, κρατιόντανε γερὰ ἀπ' τὰ ἔπιπλα γιὰ νὰ μὴν πέσουν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον. Τοὺς εἶχε κυριεύσει ὅλους ἕνας παράξενος φόβος μήπως ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ καράβι βουλιάξη. Μόνο ὁ Μπάζιλ Στράτον, κυττάζοντας χάμου, κρατοῦσε τὰ χείλη του σφιχτὰ καὶ δὲν ἔλεγε τίποτα. Μά, ξαφνικά, ἔγινε κάτι ποὺ κανένας δὲν τὸ πρόβλεπε: ὁ Μπάζιλ Στράτον ξέσπασε σ' ἕνα ἀκράτητο γέλιο! Ὅλων τὰ μάτια γύρισαν πάνω του μὲ ἀπορία. Ἕνας φόβος τρελλὸς ἔπιασε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄντρες, φόβος μεγαλύτερος κι' ἀπὸ κεῖνον τῆς τρικυμίας. Κι' ὅταν ὁ Στράτον συνέχισε τὸ δαιμονικό του γέλιο, ὅλοι νόμισαν πὼς εἶχαν πραγματικὰ τρελλαθῆ!

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ καταθλιπτικὴ σιωπή, ὁ Νταίβιντ Σάντλερ ὁ καπετάνιος, οὐρλιάζοντας σὰν θηρίο, προχώρησε πρὸς τὸν καταραμένο ἄνθρωπο, φωνάζοντας: «Ἂς τὸν σκοτώσουμε». Τότε, μέσ' στὸ μικρὸ σαλόνι, ξέσπασε ὅλη ἡ ἀγριότητα τῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι τους, σὰ νάθελαν νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' ὄναν ἐφιάλτη, ἔπεσαν πάνω στὸν Στράτον, μὲ οὐρλιάσματα καὶ μὲ τὰ στόματα ἀφρισμένα. Φυσικά, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Μπάζιλ Στράτον ἦταν αἱμόφυρτος, νεκρός. Ἀλλ' αὐτοί, μανιασμένοι, μήπως ἀκούσουν ξανὰ τὸ δαιμονικό του γέλιο, δὲν ξεκολλοῦσαν ἀπὸ πάνω του κι' ὅλο τὸν χτυποῦσαν ἀκόμα καὶ νεκρό.

Ἔξαφνα, μια ἄγρια κραυγή, συγκλόνισε αὐτοὺς τοὺς μανιακούς. Ἦταν ὁ Σάντλερ, ποὺ ἔδειχνε τὸ ξεγυμνωμένο στῆθος τοῦ Μπάζιλ Στράτον. Τότε ὅλοι εἶδαν κάτι μὲ φρίκη κι' ἀπόμειναν ἀκίνητοι μὲ τὰ μάτια στυλωμένα πάνω στὸ πτῶμα. Τὸ σκισμένο πουκάμισο ἔδειχνε τὰ στήθη τοῦ νεκροῦ γεμάτα ἀπὸ φοβερὲς πληγές. Ἕνας μονάχα τόλμησε νὰ ψιθυρίση τὴν ἀπαίσια λέξι: «Λέπρα». Ὅλοι εἶχαν σφίξει πάνω τους αὐτὸ τὸ καταραμένο σῶμα κι' ὅλοι τους εἶχαν δαγκώσει μὲ λύσσα τὶς σάρκες του. Κυττάχτηκαν μεταξύ τους καὶ εἶδαν καθένας μὲ φρίκη πὼς τὰ πρόσωπά τους εἶχαν πρασινίσει καὶ ἦταν συσπασμένα ἀπὸ τὸν τρόμο. Καθένας τους νόμισε πὼς ἔβλεπε τὸν ἄλλο, ὅπως σ' ἕναν καθρέφτη καὶ καθένας τους φαντάστηκε πὼς σκουλήκια μαῦρα, πράσινα, κίτρινα, περπατοῦσαν τώρα στὶς σάρκες τους καὶ τὶς ἔτρωγαν σιγά-σιγά. Ὅλοι τους ἔμοιαζαν σὰν τρελλοί. Τότε ἀκριβῶς, μέσ' στὴν τρέλλα τους, ἔσβυσε ἡ μοναδικὴ λάμπα ποὺ ἔπεσε κάτω κι' ἔγινε κομμάτια, ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα φοβερὸ τράνταγμα τοῦ καραβιοῦ.

Τότε ὅλοι αὐτοὶ οἱ καταραμένοι θέλησαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ σκοτάδι, ποὺ τόσο τοὺς προκαλοῦσε τρόμο. Σφιγμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, μέσ' στὸ μικρὸ χῶρο, δρασκελῶντας τὸ πτῶμα τοῦ Στράτον, ξεχύθηκαν, βλαστημῶντας, ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή τους, δίχως νὰ ξέρουν πὼς εἶχε φτάσει ἡ τελευταία τους ὥρα. Γιατὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὅταν βρέθηκαν, μέσ' στὸ πηχτὸ σκοτάδι, πάνω στὴ γέφυρα, τὰ πελώρια ἄγρια κύματα τοὺς ροῦφηξαν ὅλους καὶ δὲν ἀπόμεινε ἴχνος ἀπ' αὐτούς. Οἱ καταραμένοι, σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε καὶ νεκρὸς ἀκόμα ὁ λεπρὸς Μπάζιλ Στράτον, ἔφτασαν στὸ βυθό, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἀπορία καὶ τὴ φρίκη. Σὲ λίγη ὥρα τὰ κύματα κατάπιαν καὶ τὴν «Τίγρι» κι' οὔτε ποτὲ ξανάγινε λόγος γιὰ τὸ καράβι αὐτὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

ΜΑΚ ΠΗΤΕΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ.	340.—
Ἑξάμηνος	»	170.—
Τρίμηνος	»	85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες	7.—
»	Δολλάρια	20.—
»	Φρ. Γαλ.	7.000
»	Φρ. Βελγ.	1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Νέον Ἡράκλειον.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τὸ γεροντικὸ δέρμα

Τὰ γηρατειὰ φαίνονται πιὸ πολὺ στὸ δέρμα. Ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν πάροδο τοῦ καιροῦ ἀλλοιώνονται καὶ γερνοῦν, μὰ τὸ δέρμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται καὶ δείχνει φανερὰ τὰ σημάδια τοῦ χρόνου. Μάλιστα τὸ δέρμα τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χεριῶν παρουσιάζει ἀκόμα πιὸ πολὺ αὐτὰ τὰ σημάδια, γιατὶ εἶναι πιὸ ἐκτεθειμένο. Διάφορες αἰτίες προκαλοῦν πιὸ γρήγορα τὶς ἀλλοιώσεις τὶς γεροντικὲς τοῦ δέρματος. Τέτοιες αἰτίες εἶναι ἡ κληρονομικότης, ἀλλοιώσεις τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἀρρώστειες, ψυχικὲς διαταραχὲς καὶ ἔλλειψι περιποιήσεως τοῦ δέρματος.

Τὸ δέρμα μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου παθαίνει ἀτροφία, ζαρώνει, γεμίζει ρυτίδες, ἡ ἐπιδερμίδα λεπτύνεται, τὸ χρῶμα της ἀλλοιώνεται κι' ἡ κυκλοφορία σ' αὐτὸ δὲ γίνεται κανονικά.

Τὸ λῖπος ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα, ἀλλοῦ μὲν χάνεται καὶ λιγοστεύει καὶ ἀλλοῦ πληθαίνει κι' ἔτσι τὸ σῶμα χάνει τὴν κανονική του καὶ λυγερὴ κορμοστασιά. Στὰ μῆλα τοῦ προσώπου τὸ λῖπος κατακαθίζει καὶ προεξέχουν τὰ κόκκαλα. Ἀντίθετα κάτω ἀπὸ τὸ πηγοῦνι γίνεται ἕνα μικρὸ μαξιλαράκι ἀπὸ λῖπος ποὺ ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενο διπλοσάγωνο. Τὸ πάχος στὴν κοιλιὰ τὴν κάνει συχνὰ νὰ κρεμάη ἀπὸ τὸ βάρος καὶ νὰ σχηματίζη πτυχές. Τὸ πάχος ἐξαρτᾶται πολὺ καὶ ἀπὸ τὴ διατροφὴ τοῦ ἀτόμου. Γιὰ νὰ προλάβη κανεὶς τὶς ἀσχήμιες, ποὺ προκαλεῖ ἡ κακὴ διανομὴ τοῦ λίπους, πρέπει νὰ προσέχη πρῶτα τὴν τροφή του. Νὰ ἀποφεύγη τὰ πλούσια γεύματα καὶ πρὸ πάντων τὰ λιπαρά, τὰ ἀμυλώδη, μακαρόνια, πάστες, τὰ γλυκὰ τοῦ ταψιοῦ καὶ γενικὰ τροφὲς ποὺ παχαίνουν. Ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπὸρ συντελοῦν πολὺ στὸ νὰ παραμένη τὸ σῶμα κανονικό, γιατὶ μὲ τὴ γυμναστικὴ δυναμώνουν οἱ μῦς, τεντώνει τὸ δέρμα κι' ἔτσι τὸ λῖπος καταμερίζεται κανονικά. Ἐπίσης πολὺ ὠφελεῖ τὸ μασσὰζ γιὰ νὰ προλάβη τὸ σχηματισμὸ τῶν λιπαρῶν ἀποθεμάτων.

Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, οἱ ἐλαστικὲς ἶνες, ποὺ βρίσκονται μέσα στὸ χόριο, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, χάνουν τὴν ἐλαστικότητά τους, παθαίνουν ἀτροφία καὶ κομματιάζονται. Τὸ δέρμα ποὺ εἶναι τεντωμένο καὶ ζωηρὸ στὴ νεανικὴ ἡλικία, χάνει τὴν ἐλαστικότητα καὶ κατακαθίζει. Τὸ δέρμα τῶν βλεφάρων ζαρώνει καὶ πέφτει καὶ σὲ μεγάλη ἡλικία τὸ ἄνω βλέφαρο κρεμᾶ πάνω ἀπὸ τὸ μάτι, ἐνῶ τὸ κάτω βλέφαρο χαλαρώνεται καὶ γεμίζει πτυχές.

Τὰ μάγουλα πέφτουν καὶ κρεμοῦν στὰ πλάγια, ὁ λαιμὸς καὶ τὸ πρόσωπο ζαρώνουν καὶ γεμίζουν ρυτίδες. Τὰ χείλη μαζεύονται πρὸς τὰ μέσα καὶ στενεύουν. Οἱ ρυτίδες τοῦ προσώπου φαίνονται πιὸ γρήγορα σὲ ἄτομα ποὺ ἐκτίθενται σὲ καιρικὲς μεταβολές, ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες, ἔχουν μεγάλες φροντίδες καὶ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἀνήσυχη μὲ ξενύχτια, διασκεδάσεις καὶ καταχρήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν. Ἡ κατάχρησι τῶν σπόρ, ὁ ἀέρας, ἡ θάλασσα καὶ τὸ ὕπαιθρο διευκολύνουν τὸ σχηματισμὸ τῶν ρυτίδων ἂν δὲν λαμβάνωνται οἱ ἀναγκαῖες προφυλάξεις.

Οἱ ρυτίδες γίνονται πιὸ ἐνωρὶς σὲ ὅσους ἔχουν στεγνὸ καὶ ἀφυδατωμένο δέρμα, ἐνῶ σὲ ὅσους ἔχουν λιπαρὸ δέρμα, ἀργοῦν νὰ φανοῦν ρυτίδες.

Ὁ συνδετικὸς ἱστὸς ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, στὸ χόριο, μὲ τὸν καιρὸ χάνει τὴν εὐκινησία του καὶ σκληραίνει καὶ ἔτσι τὸ δέρμα δὲν ἔχει τὴν εὐλυγισία, τὴν ὁποίαν ἔχει στὴ νεανικὴ ἡλικία. Σκίζεται εὔκολα, ζαρώνει καὶ ἀπολεπίζεται.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα σημάδια τοῦ γηρασμένου δέρματος εἶναι οἱ ρυτίδες. Πιὸ συχνὰ φαίνονται στὸ μέτωπο καὶ στὴν ἔξω γωνία τῶν ὀφθαλμῶν. Οἱ τελευταῖες ἀνοίγουν σὰν βεντάλια πρὸς τὸν κρόταφο καὶ τὶς παρομοιάζουν μὲ τὸ πόδι τῆς χήνας. Οἱ ρυτίδες ποὺ παρουσιάζονται ἀπὸ τὴ μύτη στὰ χείλια καὶ ἀπὸ τὰ μάγουλα πρὸς τὸ πηγοῦνι, παρατηροῦνται συχνὰ σὲ ἄτομα ποὺ ἀδυνάτισαν ἀπότομα. Οἱ ρυτίδες στὰ βλέφαρα παρουσιάζονται συχνὰ σὲ γυναῖκες, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ μητρικὰ νοσήματα καὶ ζοῦν μιὰ ζωὴ γεμάτη στενοχώριες. Οἱ ρυτίδες στὸ μέτωπο, ποὺ φαίνονται πολὺ νωρὶς εἶναι ἐγκάρσιες, ἐνῶ οἱ κάθετες ρυτίδες δείχνουν ἄνθρωπο ποὺ ἐργάζεται ἐντατικὰ πνευματικά, ποὺ ξενυχτᾶ γράφοντας καὶ διαβάζοντας.

Τὶς ρυτίδες πρέπει νὰ τὶς προλάβετε προτοῦ νὰ γίνουν, γιατὶ ὅταν θὰ γίνουν δὲ γιατρεύονται.

Γιὰ νὰ προλάβετε τὶς ρυτίδες, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς γκριμάτσες, τὶς καταχρήσεις καὶ τὰ ξενύχτια. Θὰ ἀποφεύγετε τὶς δίαιτες χωρὶς τὴν ἔγκρισι τοῦ γιατροῦ σας. Τὸ ἀπότομο ἀδυνάτισμα προκαλεῖ ρυτίδες καὶ πρόωρα γεράματα. Θὰ προφυλάγεστε ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα καὶ τὴ θάλασσα μὲ εἰδικὲς κρέμες. Θὰ ἀποφεύγετε τὸ σαποῦνι ὅσες ἔχετε λεπτὸ δέρμα καὶ στεγνό, γιατὶ ἀφαιρεῖ τὸ λίγο λῖπος ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ἕνα καλὸ γάλα καθαρισμοῦ Νο 1 ἢ 2 θὰ σᾶς καθαρίση καλὰ πρωῒ καὶ βράδυ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμό σας καὶ θὰ διατηρήση τὸ δέρμα σας μαλακὸ καὶ εὐλύγιστο. Τὸ πρωῒ μετὰ τὸ καθάρισμα μιὰ κρέμα βιταμίνης Α γιὰ λίγο, 1—4 ὧρες, ὅταν θὰ μείνετε στὸ σπίτι σας, στὸ λαιμὸ καὶ στὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀφαιρεῖτε μετὰ μὲ μιὰ τονωντικὴ λοσιόν. Τὸ βράδυ γύρω στὰ μάτια καὶ στὸ λαιμὸ μετὰ τὸν καθαρισμὸ μὲ γάλα θὰ βάλετε κρέμα λεκιθίνης ποὺ μπαίνει βαθειὰ μέσα στὸ δέρμα καὶ προλαβαίνει τὶς ρυτίδες. Τὰ χέρια σας μετὰ τὸ πλύσιμο καὶ καλὸ στέγνωμα θὰ τὰ προφυλάξετε μὲ κρέμα τῶν χεριῶν.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

— Γυναῖκα, αὐτὸ μᾶς ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Ἑταιρία Ὑδάτων!...

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

— Σᾶς ἀρέσει;
— Πολύ!...

— Τώρα σ' ἀφίνω, Καίτη μου, γιατὶ μόλις ἦρθε ὁ ἄνδρας μου!...

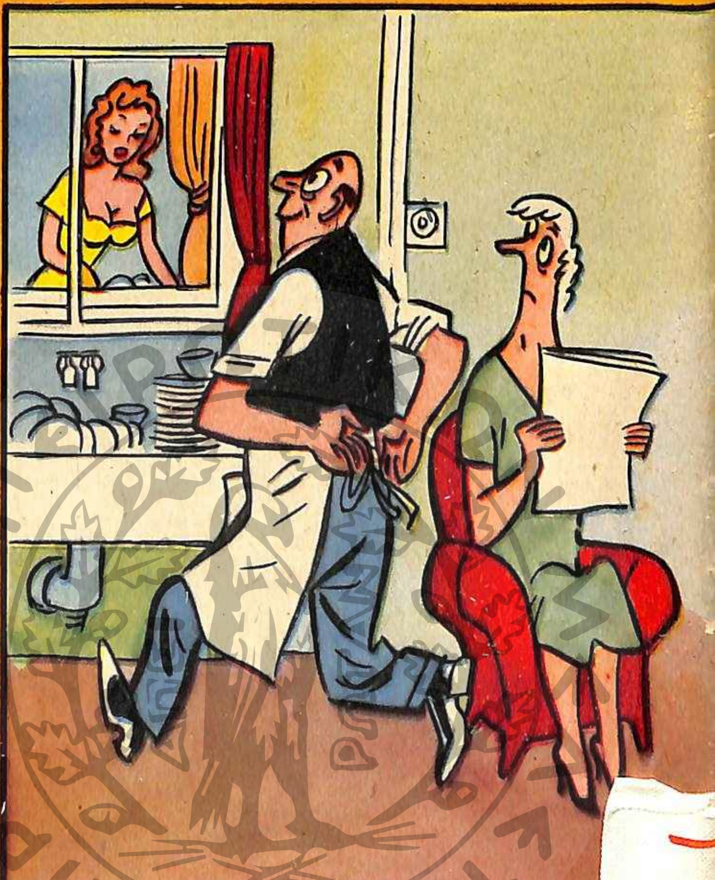

Χωρὶς λόγια.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ